

Kén Cá Chọn Canh

Contents

Kén Cá Chọn Canh	2
1. Chương 1: Tiểu Duệ Rất Ngoan	3
2. Chương 2: Ultraman Phù Hộ, Mẹ Không Phải Người Châu Phi	6
3. Chương 3: Cao Thêm 3cm, Tăng Thêm 33kg	14
4. Chương 4: Mẹ Mập Mọng Xuân	17
5. Chương 5: Gặp Lại Thoáng Qua	20
6. Chương 6: Lục Cảnh Diệu Là Gay	26
7. Chương 7: Gặp Lại Lần Nữa	30
8. Chương 8: Tặng Tranh	33
9. Chương 9: Dư Kiều Làm Bạn Gái Anh Đi	38
10. Chương 10: Tặng Thẻ Nạp Điện Thoại	42
11. Chương 11: Đó Là Tình Nhân	47
12. Chương 12: Cha Con Diễn Trò	52
13. Chương 13: Cha Thích Chị Dư Kiều Sao ?	57
14. Chương 14: Đứa Trẻ Trong Ống Nghiệm	61
15. Chương 15: Nhận Học Trò	65
16. Chương 16: Tham Gia Góp Vui	69
17. Chương 17: Cô Là Mẹ Của Hi Duệ	73
18. Chương 18: Vì Cô Mập Nên Mới Mất Trọng Tâm	77
19. Chương 19: Hi Duệ Thật Sự Rất Tuyệt	80
20. Chương 20: Bệnh Thần Kinh	84
21. Chương 21: Em Có Biết Mẹ Duệ Duệ Là Ai Không ?	87
22. Chương 22: Đối Diện Sự Thật	90
23. Chương 23: Quyết Định Chia Tay	90
24. Chương 24: Vì Sao Rời Khỏi Anh ?	96
25. Chương 25: Chính Thức Tổ Tình	102
26. Chương 26: Quả Quả 18+	105
27. Chương 27	109
28. Chương 28	115
29. Chương 29	118
30. Chương 30	121
31. Chương 31	128
32. Chương 32	134
33. Chương 33	140
34. Chương 34	145
35. Chương 35	150
36. Chương 36	155
37. Chương 37	161
38. Chương 38	165
39. Chương 39	171
40. Chương 40	176

41. Chương 41	180
42. Chương 42	185
43. Chương 43	190
44. Chương 44	195
45. Chương 45	200
46. Chương 46	205
47. Chương 47	210
48. Chương 48	214
49. Chương 49	219
50. Chương 50	225
51. Chương 51	232
52. Chương 52	236
53. Chương 53	241
54. Chương 54	247
55. Chương 55	251
56. Chương 56	257
57. Chương 57	261
58. Chương 58	266
59. Chương 59	270
60. Chương 60	275
61. Chương 61	281
62. Chương 62	287
63. Chương 63	290
64. Chương 64	295
65. Chương 65	300
66. Chương 66	305
67. Chương 67	311
68. Chương 68	315
69. Chương 69	319
70. Chương 70	323
71. Chương 71	327
72. Chương 72	331
73. Chương 73	336
74. Chương 74	341

Kén Cá Chon Canh

Giới thiệu

Từ nước ngoài trở về, ngoài tấm bằng MBA, công tử nhà họ Lục còn dẫn theo một đứa trẻ. Là con r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ken-ca-chon-canh>

1. Chương 1: Tiểu Duệ Rất Ngoan

“Chú chó nhỏ nhà em”

Năm em lên bốn, cha tặng cho em một con chó nhỏ, nó tên là Cầu Cầu. Năm nay, Cầu Cầu đã ba tuổi, nó như một cái túi cát, sờ rất mềm. Cầu Cầu có lúc rất ngoan cũng có lúc lại không chịu nghe lời, thường cố tình phớt lờ em, nhưng em rất thích nó. Mà nó càng lớn càng to và càng xấu, em sợ thêm vài năm nữa, không biết nó sẽ thành cái con vật xấu xí như thế nào đây.

“Rửa bát”

Hôm nay thầy Thiên cho cả lớp một bài tập, bảo rằng mỗi người khi về nhà phải giúp đỡ cha mẹ làm việc nhà, em nói lại với cha, cha bảo em đi rửa bát. Dưới sự giúp đỡ của dì Trương, cuối cùng em cũng rửa sạch được hết tất cả chén bát. Tuy em làm vỡ nhiều lắm, nhưng cha vẫn khen em là một đứa bé ngoan, em cảm thấy rất vui vẻ.

“Nhỏ rằng”

Hôm nay cha dẫn em đến chỗ của chú Cố để nhỏ rằng. Em hỏi cha, nhỏ rằng có đau không? Cha nói không đau. Em không tin. Nhưng khi nhỏ xong em lại thấy đúng là không đau, chỉ có lúc bị chích thuốc mới đau thôi. Cha nói đó là thuốc tê. Sau đó chú Cố còn khen em là một đứa bé dũng cảm. Khi nghe chú Cố khen như thế, em rất thích.

“Mẹ của em”

Mẹ của em là một cô gái xinh đẹp. Mẹ có mái tóc dài thật dài, đôi mắt to, hàm răng ‘ngay’*. Mẹ rất thương em, mỗi ngày đều nấu món ngon cho em ăn, nhất là mỗi khi em làm kiểm tra không tốt, mẹ cũng không mắng em, mà còn an ủi em nữa. Tóm lại, em rất yêu mẹ, mẹ cũng yêu em.

Chữ “ngay” bên trên được thầy giáo khoanh tròn, là chữ viết sai. Phía trên còn ghi chú - đều đặn, ngay ngắn (*)

(*) Chữ sai bên trên là: , có nghĩa là chính xác, chuẩn mực.

Chữ đúng phải là: , có nghĩa là đều đặn, ngay ngắn, chỉnh tề.

Theo sự gom góp từ bác gác cổng với đi hỏi thì mình chót được bấy nhiêu. Em nó nhầm lẫn nghĩa giữa hai từ thôi.

Hôm nay, sau khi nhận được điện thoại của thầy chủ nhiệm lớp con trai mình, Lục Cảnh Diệu mới giật mình nhận ra, gần đây có vẻ mình quá bận rộn công việc mà lơ là con cái. Tối hôm đó, sau khi kiểm tra cặp vở của thằng bé, vứt bỏ mấy thứ linh tinh, rồi lấy vở bài tập toán, bài tập ngữ văn, bài kiểm tra, toàn bộ đọc hết một lần.

Lúc nhìn đến bài văn có tựa đề là “Mẹ của em”, Lục Cảnh Diệu bỗng có cảm giác mình nên tìm Hi Duệ nói chuyện một chút.

Khi Lục Cảnh Diệu ra khỏi phòng sách, cô người làm đã dọn dẹp xong mọi thứ cần thiết, đang cời tạp dề ra cất vào ngăn tủ, cô thấy anh đi xuống liền ngẩng đầu hỏi xem ngày mai anh muốn ăn gì: “Lục tiên sinh, bữa sáng ngày mai ngài muốn ăn gì?”

“Giống hôm nay đi.” Lục Cảnh Diệu nhìn quanh bốn phía rồi hỏi cô người làm: “Hi Duệ đâu?”

Cô người làm nói cho anh biết tiểu thiếu gia đang ở trong phòng khách xem TV.

Lục Cảnh Diệu xoay người đi vào phòng khách, khi anh đến nơi, Lục Hi Diệu đang ngồi trên ghế sofa xem phim hoạt hình, trên màn hình lớn là hình ảnh một con gà mái đang ngồi xổm trong ổ của mình, bên dưới là có một quả trứng, nó đang rì ra rì rầm nói cái gì đó.

Lục Hi Duệ nhận ra Lục Cảnh Diệu vừa đến liền quay đầu kêu lên: “Cha.” Kế đến tươi cười giải thích: “Con làm xong tất cả bài tập thầy giáo cho rồi.”

Lục Cảnh Diệu gạt đầu, sau đó cúi xuống cầm cái điều khiển chỉnh âm lượng TV nhỏ xuống một chút.

Lục Hi Duệ biết nhất định cha có chuyện muốn nói với mình nên sự chú ý lập tức chuyển từ màn hình TV sang người Lục Cảnh Diệu, đôi mắt long lanh to tròn khẽ chớp một cái: “Cha, gần đây con rất nghe lời mà, cha sẽ không đánh con chứ?”

Đôi mắt long lanh to tròn, đôi mi vừa thật dài lại còn cong vút, thật giống người con gái ấy.

“Cha vừa xem mấy bài tập làm văn của con. Trong đó có bài tựa đề là ”Mẹ của em“, Hi Duệ, cha muốn biết tại sao con lại chép bài của bạn? Sáng nay thầy chủ nhiệm vừa gọi điện thoại cho cha, nói rằng bài của con và bạn ngồi cạnh giống hệt nhau, thậm chí cả chữ viết sai cũng giống.”

Lục Hi Duệ dường như đã đoán trước được cha sẽ hỏi mình chuyện này, nên lập tức giải thích với những lời đã chuẩn bị sẵn: ”Cũng vì con không có mẹ, con không biết phải viết như thế nào.”

Lục Cảnh Diệu bỗng hạ thấp giọng xuống: “Chú ý vấn đề mà cha hỏi, tại sao con lại chép bài của bạn? Mà đã sao chép lại còn chép một cách ngu ngốc như thế?”

Lục Hi Duệ cúi đầu, vẻ mặt giống như đang suy nghĩ cân nhắc lại việc mình đã làm, sau đó, đưa mắt nhìn cha mình với ánh mắt hết sức chân thành: “Cha, con sai rồi.”

Lục Hi Duệ là một đứa trẻ thông minh, mà điểm thông minh nhất của cậu chính là biết nhận sai đúng lúc. Từ trước đến nay, những người thành công đều biết, trước khi trách người khác, phải kiểm điểm lại hành vi của mình đã.

Sau khi suy nghĩ một lát, cậu bé ngay lập tức nghĩ ra lời thanh minh ình: “Cha, thật sự con không biết phải viết như thế nào, cha biết mà, con không biết mẹ mình là người như thế nào, tròn méo ra sao.”

Lục Cảnh Diệu bắt đầu cảm thấy bức mình, anh không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường, 7:40, anh đứng dậy nói: “8 giờ tắt TV, về phòng ngủ.”

Lục Cảnh Diệu vốn định bảo A Duệ luyện đàn, nhưng chợt nhớ mình không thích ồn ào nên thôi để cuối tuần cho nó đến nhà cô giáo tập luôn.

“Không thành vấn đề, cha.” Lục Hi Duệ nói xong nhìn cha mình cười thật tươi. Sau đó, thẳng bé lộ vẻ tinh nghịch của mình, nói: “Cha, hôm nay có đi hẹn hò không?”

Lục Cảnh Diệu nghe xong liền bỏ mặc cậu con trai của mình.

Lục Hi Duệ về phòng, lấy quyển sổ trong chiếc cặp nhỏ đặt trên bàn ra, mở trang có bài viết “Mẹ của em”, rồi dùng bút chì bôi đen toàn bộ, sau khi bôi xong, màu đen của bút chì cộng với ô giấy vuông, trông nó hệt như một con sâu róm.

Lúc Lục Hi Duệ trèo lên giường, cũng vừa vặn nghe thấy tiếng đóng cửa, tiếng còi xe.

Lục Hi Duệ có chút khó chịu, cha lại bỏ mình ở nhà một mình, đúng là con nít không có mẹ thật như cây cỏ dại, không ai quan tâm, lo lắng.

Thôi không nghĩ nhiều nữa, ngủ thôi.

Sáng hôm sau, khi Lục Hi Duệ xuống ăn sáng đã thấy Lục Cảnh Diệu trở về từ lúc nào, không biết tối qua cha về lúc mấy giờ nữa, 10 giờ? 11 giờ? Hay 12 giờ.

Lục Hi Duệ ngồi khuấy bát cháo một lúc thì bị cha trừng mắt, sau đó cúi đầu vội vã húp lấy.

Lục Cảnh Diệu cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay: “Nhanh lên, muộn rồi.” Lục Cảnh Diệu nói với giọng tỉnh bơ, ngữ khí không có vẻ gì sẽ đồng ý thương lượng.

Xem ra hôm nay cha muốn tự đưa mình đi học, Lục Hi Duệ khá là sợ Lục Cảnh Diệu nên vội vàng vàng giải quyết xong bát cháo, với lấy cặp sách: “Con no rồi.”

Lục Cảnh Diệu tự lái xe đưa con đi học, lúc xuống xe thường theo thói quen dặn dò vài câu linh tinh như “Chú ý nghe giảng, hòa nhã với bạn bè”, sau đó quay đầu xe về hướng công ty.

Khi Lục Cảnh Diệu đến nơi, Lục Nguyên Đông đã có mặt ở văn phòng, ngồi im trên ghế sofa, khi thấy Lục Cảnh Diệu vào liền cười nói: “Chú, cho cháu mượn wc tắm rửa một chút.”

Lục Cảnh Diệu liếc Lục Nguyên Đông hỏi: “Tối qua không về nhà?”

Lục Nguyên Đông đứng dậy: “Sao mà dám về, chú cũng biết đối tượng xem mắt lần này mẹ con ưng ý như thế nào mà.”

Lục Cảnh Diệu ngồi xuống xem đồng hồ sơ mà thư ký vừa mang vào sáng nay: “Nghe vậy là lần này ý cháu không thích sao?”

“Chú, người không biết đâu.” Lục Nguyên Đông đi đến cạnh Lục Cảnh Diệu, cường điệu nói: “Cháu thấy cô ta ít nhất phải nặng trên 75kg.”

Lục Cảnh Diệu nghe xong cũng sững sờ, khẽ cười: “Chỉ hơi mập một chút thôi, có làm sao đâu?”

“Kim không đâm trúng thịt chú làm sao chú biết được.” Lục Nguyên Đông lắc đầu, rồi thay quần áo sạch, đứng trước gương đeo cravat. “Tối nay đừng quên bữa cơm gia đình, ông nội rất nhớ Hi Duệ.”

Lục Cảnh Diệu gật đầu tỏ ý đã nghe.

Lục Nguyên Đông giống như bị nghiện nói, lại lên tiếng: “Chú này, một mình chú nuôi con nhỏ còn ra ở riêng làm gì? Về nhà ở đi.”

Lục Cảnh Diệu xoa xoa huyệt thái dương: “Tiểu Duệ rất ngoan.”

Hôm qua tâm trạng của Tần Dư Kiều không được tốt lắm, nguyên nhân cũng vì cô vừa mới mua sợi dây may mắn, ra đường liền đụng phải một chiếc Audi màu trắng.

Vì trên xe không có ai, nên nếu là bình thường, muốn giải quyết cũng không quá khó khăn, vấn đề cũng không lớn, hơn nữa công ty bảo hiểm sẽ bồi thường tiền. Nhưng, không ngờ, chủ nhân chiếc Audi đấy lại là bạn học cũ của cô.

Bạn học cũ của cô cũng không nhận ra cô, người nọ trông thấy thế vội vàng muốn báo cảnh sát. Anh bạn ấy còn đi cùng với một cô nàng trẻ tuổi rất xinh đẹp, cô nàng ấy thấy vết trầy trên xe có chút không vui, yêu cầu cô báo tên và số điện thoại.

Cô không giống người bạn cũ kia, Tần Dư Kiều vừa nhìn đã nhận ra anh chàng rồi, cô hơi xấu hổ và khó chịu khi phải nói ra tên mình.

“Ngại quá, tôi sẽ chịu trách nhiệm, tôi là Tần Dư Kiều.”

Đúng lúc này, người bạn học cũ của cô liền ngẩng đầu lên, hai mắt mở to, đôi môi run rẩy, giọng nói như nghẹn ở cổ họng: “Tần Dư Kiều? Cô là Tần Dư Kiều?”

“Cô là Tần Dư Kiều thật sao? Là Tần Dư Kiều ở thành phố G?” Người bạn học cũ lại một lần nữa nhìn cô từ trên xuống dưới, sau đó nói với vẻ không thể tin nổi: “Tôi không nhận ra cậu.”

Không nhận ra, chính là một cách nói uyển chuyển của câu: Trời ơi sao cậu lại béo như thế này? Theo giọng điệu của anh ta, con gái béo cứ như phạm một tội rất nặng vậy, cô chỉ tăng thêm 40 kg thôi mà, có phạm phải tội tày đình gì đâu?

Tần Dư Kiều vốn là người thành phố G, nên ở thành phố S lại có thể gặp lại bạn học cũ đúng là chuyện trùng hợp không thể trùng hợp hơn.

Sau khi lên Audi, Đỗ Loan Loan, bạn gái của Hứa Thực vừa sửa móng tay vừa ngẩng đầu cố tình hỏi: “Hứa Thực, cô gái kia là bạn học của anh thật sao?”

Hứa Thực khởi động xe, nói: “Hồi cấp 3.”

Đỗ Loan Loan líu lười: “Em không biết hồi cấp 3 anh lại có bạn học béo như vậy.”

“Học chung năm lớp 10, sau đó đi nước ngoài, đã nhiều năm không gặp.” Hứa Thực cũng có chút không thể hiểu nổi: “Lúc học cấp 3 cô ấy đâu có béo như thế, Tần Dư Kiều khi ấy còn là hoa khôi của trường anh.”

Vì trên đường gặp chuyện không may nên Tần Dư Kiều đến chỗ xem mắt muộn một chút, có điều đối phương có thể xem là người khá kiên nhẫn, khi cô đến cũng không có biểu hiện bực mình gì.

Tần Dư Kiều chậm rãi ngồi xuống, người đàn ông kia từ từ ngẩng đầu lên, con ngươi co lại, vẻ mặt không hề giấu giếm sự kinh ngạc của mình, anh cầm bình trà lên, rót cho Tần Dư Kiều, nói: “Trà Phổ Nhĩ ở đây hơi đậm, không biết Tần tiểu thư có dùng quen không.”

“Cám ơn.” Tần Dư Kiều nhận lấy tách trà Phổ Nhĩ, khẽ ngửi lấy mùi hương trà thoang thoảng bay lên.

“Tần tiểu thư vừa mới về nước sao?” Người đối diện vừa quan sát cô vừa hỏi.

“Anh gọi tôi là Kiều được rồi.” Tần Dư Kiều cười nhạt, “Tôi vừa về hồi tháng 10.”

Lục Nguyên Đông mím môi, sau đó chủ động lấy thực đơn đưa cho cô, Tần Dư Kiều nhận lấy rồi gọi một vài món thức ăn nhẹ, sau đó ngẩng đầu hỏi Lục Nguyên Đông: “Có vấn đề gì không?”

Lục Nguyên Đông lắc đầu: “Không có gì.”

Quán ăn gia đình đúng là không tệ, chẳng trách bình thường phải hẹn trước cả tuần mới có thể đến. Tần Dư Kiều từ tốn ăn hết một chén, sau đó nhìn Lục Nguyên Đông hỏi: “Thức ăn ở đây không hợp khẩu vị anh sao?”

Lục Nguyên Đông lắc đầu.

Tần Dư Kiều vốn chẳng có kinh nghiệm xem mắt, nhưng lần đầu tiên cô nhìn đã biết Lục Nguyên Đông không có ý gì với mình. Một người đàn ông nếu cảm thấy thất vọng với một người phụ nữ thì sẽ có biểu lộ rất rõ ràng, ví như khinh thường, bên ngoài khách sáo nhưng bên trong châm chọc, không có vẻ phóng túng, tuy vẻ mặt anh rất bình thản và che giấu rất tốt nhưng từ tư thế ngồi đã nói lên rất nhiều điều. Ví như Lục Nguyên Đông cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, ngồi một cách tùy ý, rõ ràng, anh cực kỳ không hài lòng với đối tượng xem mắt, là cô đây.

2. Chương 2: Ultraman Phù Hộ, Mẹ Không Phải Người Châu Phi

“Chú chó nhỏ nhà em”

Năm em lên bốn, cha tặng cho em một con chó nhỏ, nó tên là Cầu Cầu. Năm nay, Cầu Cầu đã ba tuổi, nó như một cái túi cát, sờ rất mềm. Cầu Cầu có lúc rất ngoan cũng có lúc lại không chịu nghe lời, thường cố tình phớt lờ em, nhưng em rất thích nó. Mà nó càng lớn càng to và càng xấu, em sợ thêm vài năm nữa, không biết nó sẽ thành cái con vật xấu xí như thế nào đây.

“Rửa bát”

Hôm nay thầy Thiên cho cả lớp một bài tập, bảo rằng mỗi người khi về nhà phải giúp đỡ cha mẹ làm việc nhà, em nói lại với cha, cha bảo em đi rửa bát. Dưới sự giúp đỡ của dì Trương, cuối cùng em cũng rửa sạch được hết tất cả chén bát. Tuy em làm vỡ nhiều lắm, nhưng cha vẫn khen em là một đứa bé ngoan, em cảm thấy rất vui vẻ.

“Nhỏ rằng”

Hôm nay cha dẫn em đến chỗ của chú Cố để nhờ rửa răng. Em hỏi cha, nhỏ rằng có đau không? Cha nói không đau. Em không tin. Nhưng khi nhỏ xong em lại thấy đúng là không đau, chỉ có lúc bị chích thuốc mới đau thôi. Cha nói đó là thuốc tê. Sau đó chú Cố còn khen em là một đứa bé dũng cảm. Khi nghe chú Cố khen như thế, em rất thích.

“Mẹ của em”

Mẹ của em là một cô gái xinh đẹp. Mẹ có mái tóc dài thật dài, đôi mắt to, hàm răng ‘ngay’*. Mẹ rất thương em, mỗi ngày đều nấu món ngon cho em ăn, nhất là mỗi khi em làm kiểm tra không tốt, mẹ cũng không mắng em, mà còn an ủi em nữa. Tóm lại, em rất yêu mẹ, mẹ cũng yêu em.

Chữ “ngay” bên trên được thầy giáo khoanh tròn, là chữ viết sai. Phía trên còn ghi chú - đều đặn, ngay ngắn (*)

(*) Chữ sai bên trên là: , có nghĩa là chính xác, chuẩn mực.

Chữ đúng phải là: , có nghĩa là đều đặn, ngay ngắn, chỉnh tề.

Theo sự gom góp từ bác gác cổng với đi hỏi thì mình chót được bấy nhiêu. Em nó nhầm lẫn nghĩa giữa hai từ thôi.

Hôm nay, sau khi nhận được điện thoại của thầy chủ nhiệm lớp con trai mình, Lục Cảnh Diệu mới giật mình nhận ra, gần đây có vẻ mình quá bận rộn công việc mà lơ là con cái. Tối hôm đó, sau khi kiểm tra cặp vở của thằng bé, vứt bỏ mấy thứ linh tinh, rồi lấy vở bài tập toán, bài tập ngữ văn, bài kiểm tra, toàn bộ đọc hết một lần.

Lúc nhìn đến bài văn có tựa đề là “Mẹ của em”, Lục Cảnh Diệu bỗng có cảm giác mình nên tìm Hi Duệ nói chuyện một chút.

Khi Lục Cảnh Diệu ra khỏi phòng sách, cô người làm đã dọn dẹp xong mọi thứ cần thiết, đang cởi tạp dề ra cất vào ngăn tủ, cô thấy anh đi xuống liền ngừng đầu hỏi xem ngày mai anh muốn ăn gì: “Lục tiên sinh, bữa sáng ngày mai ngài muốn ăn gì?”

“Giống hôm nay đi.” Lục Cảnh Diệu nhìn quanh bốn phía rồi hỏi cô người làm: “Hi Duệ đâu?”

Cô người làm nói cho anh biết tiểu thiếu gia đang ở trong phòng khách xem TV.

Lục Cảnh Diệu xoay người đi vào phòng khách, khi anh đến nơi, Lục Hi Duệ đang ngồi trên ghế sofa xem phim hoạt hình, trên màn hình lớn là hình ảnh một con gà mái đang ngồi xõm trong ổ của mình, bên dưới là có một quả trứng, nó đang rì rầm nói cái gì đó.

Lục Hi Duệ nhận ra Lục Cảnh Diệu vừa đến liền quay đầu kêu lên: “Cha.” Kế đến tươi cười giải thích: “Con làm xong tất cả bài tập thầy giáo cho rồi.”

Lục Cảnh Diệu gật đầu, sau đó cúi xuống cầm cái điều khiển chỉnh âm lượng TV nhỏ xuống một chút.

Lục Hi Duệ biết nhất định cha có chuyện muốn nói với mình nên sự chú ý lập tức chuyển từ màn hình TV sang người Lục Cảnh Diệu, đôi mắt long lanh to tròn khẽ chớp một cái: “Cha, gần đây con rất nghe lời mà, cha sẽ không đánh con chứ?”

Đôi mắt long lanh to tròn, đôi mi vừa thật dài lại còn cong vút, thật giống người con gái ấy.

“Cha vừa xem mấy bài tập làm văn của con. Trong đó có bài tựa đề là ”Mẹ của em“, Hi Duệ, cha muốn biết tại sao con lại chép bài của bạn? Sáng nay thầy chủ nhiệm vừa gọi điện thoại cho cha, nói rằng bài của con và bạn ngồi cạnh giống hệt nhau, thậm chí cả chữ viết sai cũng giống.”

Lục Hi Duệ dường như đã đoán trước được cha sẽ hỏi mình chuyện này, nên lập tức giải thích với những lời đã chuẩn bị sẵn: “Cũng vì con không có mẹ, con không biết phải viết như thế nào.

Lục Cảnh Diệu bỗng hạ thấp giọng xuống: “Chú ý vấn đề mà cha hỏi, tại sao con lại chép bài của bạn? Mà đã sao chép lại còn chép một cách ngu ngốc như thế?”

Lục Hi Duệ cúi đầu, vẻ mặt giống như đang suy nghĩ cân nhắc lại việc mình đã làm, sau đó, đưa mắt nhìn cha mình với ánh mắt hết sức chân thành: “Cha, con sai rồi.”

Lục Hi Duệ là một đứa trẻ thông minh, mà điểm thông minh nhất của cậu chính là biết nhận sai đúng lúc. Từ trước đến nay, những người thành công đều biết, trước khi trách người khác, phải kiểm điểm lại hành vi của mình đã.

Sau khi suy nghĩ một lát, cậu bé ngay lập tức nghĩ ra lời thanh minh ỉn: “Cha, thật sự con không biết phải viết như thế nào, cha biết mà, con không biết mẹ mình là người như thế nào, tròn méo ra sao.”

Lục Cảnh Diệu bắt đầu cảm thấy bức mình, anh không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường, 7:40, anh đứng dậy nói: “8 giờ tắt TV, về phòng ngủ.”

Lục Cảnh Diệu vốn định bảo A Duệ luyện đàn, nhưng chợt nhớ mình không thích ồn ào nên thôi để cuối tuần cho nó đến nhà cô giáo tập luôn.

“Không thành vấn đề, cha.” Lục Hi Duệ nói xong nhìn cha mình cười thật tươi. Sau đó, thằng bé lộ vẻ tinh nghịch của mình, nói: “Cha, hôm nay có đi hẹn hò không?”

Lục Cảnh Diệu nghe xong liền bỏ mặc cậu con trai của mình.

Lục Hi Duệ về phòng, lấy quyển sổ trong chiếc cặp nhỏ đặt trên bàn ra, mở trang có bài viết “Mẹ của em”, rồi dùng bút chì bôi đen toàn bộ, sau khi bôi xong, màu đen của bút chì cộng với ô giấy vuông, trông nó hệt như một con sâu róm.

Lúc Lục Hi Duệ trèo lên giường, cũng vừa vặn nghe thấy tiếng đóng cửa, tiếng còi xe.

Lục Hi Duệ có chút khó chịu, cha lại bỏ mình ở nhà một mình, đúng là con nít không có mẹ thật như cây cỏ dại, không ai quan tâm, lo lắng.

Thôi không nghĩ nhiều nữa, ngủ thôi.

Sáng hôm sau, khi Lục Hi Duệ xuống ăn sáng đã thấy Lục Cảnh Diệu trở về từ lúc nào, không biết tối qua cha về lúc mấy giờ nữa, 10 giờ? 11 giờ? Hay 12 giờ.

Lục Hi Duệ ngồi khuấy bát cháo một lúc thì bị cha trừng mắt, sau đó cúi đầu vội vã húp lấy.

Lục Cảnh Diệu cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay: “Nhanh lên, muộn rồi.” Lục Cảnh Diệu nói với giọng tỉnh bơ, ngữ khí không có vẻ gì sẽ đồng ý thương lượng.

Xem ra hôm nay cha muốn tự đưa mình đi học, Lục Hi Duệ khá là sợ Lục Cảnh Diệu nên vội vàng vàng giải quyết xong bát cháo, với lấy cặp sách: “Con no rồi.”

Lục Cảnh Diệu tự lái xe đưa con đi học, lúc xuống xe thường theo thói quen dặn dò vài câu linh tinh như “Chú ý nghe giảng, hòa nhã với bạn bè”, sau đó quay đầu xe về hướng công ty.

Khi Lục Cảnh Diệu đến nơi, Lục Nguyên Đông đã có mặt ở văn phòng, ngồi im trên ghế sofa, khi thấy Lục Cảnh Diệu vào liền cười nói: “Chú, cho cháu mượn wc tắm rửa một chút.”

Lục Cảnh Diệu liếc Lục Nguyên Đông hỏi: “Tối qua không về nhà?”

Lục Nguyên Đông đứng dậy: “Sao mà dám về, chú cũng biết đối tượng xem mắt lần này mẹ con ưng ý như thế nào mà.”

Lục Cảnh Diệu ngồi xuống xem đồng hồ sơ mà thư ký vừa mang vào sáng nay: “Nghe vậy là lần này ý cháu không thích sao?”

“Chú, người không biết đâu.” Lục Nguyên Đông đi đến cạnh Lục Cảnh Diệu, cường điệu nói: “Cháu thấy cô ta ít nhất phải nặng trên 75kg.”

Lục Cảnh Diệu nghe xong cũng sững sờ, khẽ cười: “Chỉ hơi mập một chút thôi, có làm sao đâu?”

“Kim không đâm trúng thịt chú làm sao chú biết được.” Lục Nguyên Đông lắc đầu, rồi thay quần áo sạch, đứng trước gương đeo cravat. “Tối nay đừng quên bữa cơm gia đình, ông nội rất nhớ Hi Duệ.”

Lục Cảnh Diệu gật đầu tỏ ý đã nghe.

Lục Nguyên Đông giống như bị nghiền nói, lại lên tiếng: “Chú này, một mình chú nuôi con nhỏ còn ra ở riêng làm gì? Về nhà ở đi.”

Lục Cảnh Diệu xoa xoa huyệt thái dương: “Tiểu Duệ rất ngoan.”

Hôm qua tâm trạng của Tần Dư Kiều không được tốt lắm, nguyên nhân cũng vì cô vừa mới mua sợi dây may mắn, ra đường liền đụng phải một chiếc Audi màu trắng.

Vì trên xe không có ai, nên nếu là bình thường, muốn giải quyết cũng không quá khó khăn, vấn đề cũng không lớn, hơn nữa công ty bảo hiểm sẽ bồi thường tiền. Nhưng, không ngờ, chủ nhân chiếc Audi đẩy lại là bạn học cũ của cô.

Bạn học cũ của cô cũng không nhận ra cô, người nọ trông thấy thế vội vàng muốn báo cảnh sát. Anh bạn ấy còn đi cùng với một cô nàng trẻ tuổi rất xinh đẹp, cô nàng ấy thấy vết trầy trên xe có chút không vui, yêu cầu cô báo tên và số điện thoại.

Cô không giống người bạn cũ kia, Tần Dư Kiều vừa nhìn đã nhận ra anh chàng rồi, cô hơi xấu hổ và khó chịu khi phải nói ra tên mình.

“Ngại quá, tôi sẽ chịu trách nhiệm, tôi là Tần Dư Kiều.”

Đúng lúc này, người bạn học cũ của cô liền ngẩng đầu lên, hai mắt mở to, đôi môi run rẩy, giọng nói như nghẹn ở cổ họng: “Tần Dư Kiều? Cô là Tần Dư Kiều?”

“Cô là Tần Dư Kiều thật sao? Là Tần Dư Kiều ở thành phố G?” Người bạn học cũ lại một lần nữa nhìn cô từ trên xuống dưới, sau đó nói với vẻ không thể tin nổi: “Tôi không nhận ra cậu.”

Không nhận ra, chính là một cách nói uyển chuyển của câu: Trời ơi sao cậu lại béo như thế này? Theo giọng điệu của anh ta, con gái béo cứ như phạm một tội rất nặng vậy, cô chỉ tăng thêm 40 kg thôi mà, có phạm phải tội tày đình gì đâu?

Tần Dư Kiều vốn là người thành phố G, nên ở thành phố S lại có thể gặp lại bạn học cũ đúng là chuyện trùng hợp không thể trùng hợp hơn.

Sau khi lên Audi, Đỗ Loan Loan, bạn gái của Hứa Thực vừa sửa móng tay vừa ngẩng đầu cổ tình hỏi: “Hứa Thực, cô gái kia là bạn học của anh thật sao?”

Hứa Thực khởi động xe, nói: “Hồi cấp 3.”

Đỗ Loan Loan líu lưỡi: “Em không biết hồi cấp 3 anh lại có bạn học béo như vậy.”

“Học chung năm lớp 10, sau đó đi nước ngoài, đã nhiều năm không gặp.” Hứa Thực cũng có chút không thể hiểu nổi: “Lúc học cấp 3 cô ấy đâu có béo như thế, Tần Dư Kiều khi ấy còn là hoa khôi của trường anh.”

Vì trên đường gặp chuyện không may nên Tần Dư Kiều đến chỗ xem mắt muộn một chút, có điều đối phương có thể xem là người khá kiên nhẫn, khi cô đến cũng không có biểu hiện bực mình gì.

Tần Dư Kiều chậm rãi ngồi xuống, người đàn ông kia từ từ ngẩng đầu lên, con ngươi co lại, vẻ mặt không hề giấu giếm sự kinh ngạc của mình, anh cầm bình trà lên, rót cho Tần Dư Kiều, nói: “Trà Phổ Nhĩ ở đây hơi đậm, không biết Tần tiểu thư có dùng quen không.”

“Cám ơn.” Tần Dư Kiều nhận lấy tách trà Phổ Nhĩ, khẽ ngửi lấy mùi hương trà thoang thoảng bay lên.

Sau khi ăn xong, Lục Nguyên Đông muốn đưa Tần Dư Kiều về. Tần Dư Kiều từ chối: “Không cần phải rắc rối như vậy, hôm nay tôi cũng lái xe.”

Lục Nguyên Đông gật đầu, ánh mắt nhìn theo bóng dáng của Tần Dư Kiều lên xe, đúng lúc này, có tiếng di động vang lên, là điện thoại của Giang Nham. Đầu dây bên phía Giang Nham hơi ồn, loáng thoáng nghe được tiếng í ới của các người đẹp bên cạnh, anh nghe mà thấy thực khó chịu.

Giang Nham rủ anh qua đó chơi, Lục Nguyên Đông đang nghĩ xem, lúc trở về nên nói thế nào với cha mẹ về buổi gặp mặt không thành công này. Trong đầu anh lại hiện lên gương mặt của người xem mặt ban nãy, ngại thật, anh không muốn theo đuổi một người bị thịt, đối với người béo anh ta không hề có hứng thú.

Tần Dư Kiều đi dạo tại quảng trường Đức Lợi trong thành phố S, cuối tuần nơi đây khá đông đúc, ồn ào náo nhiệt, bên đường hàng loạt những tấm biển quảng cáo nhấp nháy ánh đèn, ở dưới ánh đèn bắt mắt nhất kia là hình ảnh nữ minh tinh quảng cáo sản phẩm trang sức đá quý, càng thêm chói mắt, giống như viên kim cương đang phát ra ánh sáng lấp lánh.

Tần Dư Kiều đi dạo nửa ngày tại các cửa hàng bán đồ trang sức nhưng vẫn không chọn được món đồ ưng ý, cuối cùng cô dừng lại ở tầng 6, mua một cái đồng hồ Thụy Sĩ dành cho nữ. Người bán hàng xin số điện thoại của cô, vẻ mặt tươi cười đăng kí thẻ VIP cho cô.

Lúc Tần Dư Kiều trở lại Bạch gia, người giúp việc hỏi cô có muốn ăn chút gì không, Tần Dư Kiều lắc đầu, tiếng quát mắng ở trên gác vọng xuống, là cậu của cô tên là Bạch Diệu, Tần Dư Kiều hỏi người giúp việc: “Chị họ về nhà sao?”

Cậu cô có người con gái tên là Bạch Quyên, là một người có tính tình nóng nảy, vừa tốt nghiệp Đại Học xong đã âm thầm kết hôn. Đám cưới được sáu năm bây giờ lại đòi ly hôn.

Bạch Quyên đến rủ Tần Dư Kiều đi uống rượu, Tần Dư Kiều nói: “Em không thể uống rượu.”

“Chị quên mất.” Bạch Quyên không tự chủ được, đến quầy rượu lấy một chai, hai mắt mông lung nhìn chăm chú vào ly rượu: “Mẹ em ở Anh có khỏe không?”

“Rất khỏe.” Tần Dư Kiều ngồi đối diện với Bạch Quyên, nói thêm: “Sức khỏe của cậu không được tốt, chị cũng đừng nên chọc giận cậu, cậu ấy đổ bệnh chị sẽ đau lòng.”

Bạch Quyên nói: “Em nghĩ chị muốn vậy lắm sao, chị không thể hiểu được, lúc trước mẹ em náo loạn đòi ly hôn thì ông ấy đồng ý. Đến lúc chị muốn ly hôn thì ông ấy lại có cái thái độ này!..”

Tần Dư Kiều đứng lên, miễn cưỡng nói: “Hai việc này giống nhau sao.”

Bạch Quyên trả lời: “Cũng đều là chuyện ly hôn.”

Tần Dư Kiều nói: “Muốn ly hôn cũng phải có nguyên nhân, hơn nữa Bạch gia còn phải dựa vào anh rể.”

Bạch Quyên và Trần Tri Trạch là điển hình của câu chuyện cổ tích về tình yêu giữa tiểu thư nhà giàu và chàng trai nhà nghèo, vì tình yêu mà kết hôn, sau đó cũng vì tình yêu mà ly hôn, Bạch Quyên nói: “Nếu trước đây chị không yêu anh ta, thì sẽ không bao giờ kết hôn.”

Tần Dư Kiều buông tay: “Đừng nói vắn vể quá, em nghe không hiểu.”

Bạch Quyên nâng mí mắt, tỏ vẻ không có hứng thú nói chuyện tiếp với Tần Dư Kiều, nói: “Thôi vậy.”

Bước ra cửa, Bạch Quyên nhớ ra một chuyện, quay đầu hỏi Tần Dư Kiều: “Hôm nay em đi xem mắt kết quả ra sao?..”

Tần Dư Kiều tỏ vẻ nuối tiếc, lắc đầu: “Không thành.”

Bạch Quyên: “Không vừa mắt?..”

“Chị quá đề cao em rồi.” Tần Dư Kiều nhìn vào hai bàn tay mập mạp của mình: “Em nặng nề như này, là 78 kg chứ không phải 78 cân(*)..”

(*) Cân là chỉ số đo lường của Trung Quốc. 1 cân của TQ thì bằng ½ kg.

Bạch Quyên lú cả lưỡi vào: “Cũng chỉ mới có 78kg thôi mà.”

Tần Dư Kiều nghe xong hai chữ “thôi mà” liền như bị tiêm thuốc kích thích vào người, buổi tối cô tập yoga một tiếng, đứng trước gương nhìn cánh tay, bắp chân ú ọt, không thể phân biệt được đâu là chân đâu là tay.

Trước đây, cô có thể hoàn thành bất kì động tác nào trong bài tập yoga, xoay chân*, uốn người ra phía trước như hình mũi tên*, bây giờ thì sao, chỉ có thể làm được một vài động tác cơ bản.

(*)

(*)

Khi cúi gập người xuống, bụng thịt béo ú xô nhau vô cùng khó chịu, rất khó chịu.

Mồ hôi thấm ướt da đầu, cô nằm vật xuống sàn nhà, nghiêng đầu nhìn tấm gương ở trên tường, người con gái bên trong sắc mặt ửng đỏ, trên trán ướt đầm mồ hôi, da thịt trắng bóng béo mạp, Tần Dư Kiều chuyển tầm mắt sang nhìn trần nhà, đột nhiên nhớ ra một câu nói: “Kiều Kiều, em gầy quá, nên béo lên chút nữa.”

Lời này, ai đã từng nói với cô? Tần Dư Kiều đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, cô bật cười thành tiếng, thật ra vậy cũng tốt, ít nhất về sau không có ai dám nói cô gầy, vừa nghĩ vừa cười, vừa cười vừa đứng dậy, đẩy chiếc cửa gỗ đi tới toilet.

Tắm xong cảm thấy rất thoải mái, lúc đi ra liếc nhìn chiếc di động đặt trên sofa, thấy có hai cuộc gọi nhỡ, một là của Tần Ngạn Chi, hai là của một dãy số lạ.

Tần Dư Kiều tắt máy, đi ngủ.

Tần Dư Kiều biết con gái mà béo sẽ không đẹp, trước đây cơ thể cô đã đạt tới con số 100kg. Có đôi khi, Tần Dư Kiều đứng trước gương nhận không ra người bên trong gương là mình. Sau này, khi béo đã thành một thói quen, cô cũng quên đi hình dáng trước đây mình nhìn ra sao, chỉ khi xem lại những bức ảnh trước đây chụp, cô mới giật mình.

Người béo và người gầy vốn là hai người ở hai thế giới khác nhau, được đối đãi cũng rất khác biệt, Tần Dư Kiều coi như cũng được an ủi phần nào.

Bạch Diệu là một người có tinh thần thể thao, trời vừa tờ mờ sáng đã bảo người giúp việc gọi Tần Dư Kiều dậy để đi chạy bộ.

Biệt thự Bạch gia nằm tại Đông Giang - một nơi riêng biệt với thế giới bên ngoài. Vài năm gần đây đã gây được chú ý của nhiều nhà đầu tư tới đây xây nhà và biệt thự, tuy rằng mỗi căn nhà đều có thiết bị đầy đủ nhưng người ở không nhiều, kể có tiền mua cũng chỉ dùng để đầu tư.

Do vậy chạy trong bìa rừng nhân tạo được bao bọc bởi con đường xi măng trắng có đến nửa ngày cũng chẳng thấy bóng ai, ngay cả xe đi qua cũng thưa thớt, sáng sớm ở Đông Giang không khí rất trong lành.

Tối hôm qua có mưa, không khí mang một mùi tươi mới, ướt át, Tần Dư Kiều giảm dần tốc độ chạy lại, sau đó chuyển sang đi bộ, người chạy ở phía trước là cậu của cô: “Kiều Kiều, cố gắng lên.”

Tần Dư Kiều thở hồng hộc, lắc đầu: “Cậu đi trước đi, cháu nghỉ ngơi một lúc rồi đuổi theo sau.”

Bạch Diệu nghe xong cười ha hả, cũng không chạy về phía trước mà quay lại đi tới chỗ cô, vừa đi vừa nói: “Cậu kêu cháu đi chạy bộ không phải muốn cháu giảm béo, mà muốn cháu rèn luyện sức khỏe, cháu xem các cô gái hiện nay đều rất gầy, cậu thấy cháu như này là cân đối.”

78kg mà cân đối? Tần Dư Kiều bật cười, nhưng không phản đối lại.

Bạch Diệu nói tiếp: “Mợ cháu đưa ảnh cháu cho Lục gia xem, Lục phu nhân vô cùng hài lòng, khen hết lời là cháu có tướng phú quý, ngày hôm qua cậu còn nghe được là bên nhà họ còn tính cả bát tự* của cháu.”

(*)Bát tự Hà Lạc (có sách ghi là Tám chữ Hà Lạc) là một hình thức bói toán được xây dựng trên cơ sở triết lý của Kinh Dịch với các thuyết Can Chi, âm dương, ngũ hành,.. bằng cách lập quẻ Tiên thiên với hào nguyên dương và quẻ Hậu thiên; căn cứ vào giờ, ngày, tháng, năm sinh theo âm lịch và giới tính. (Wiki)

Tần Dư Kiều có chút dờ dẫm, mãi mới có phản ứng lại: “Cậu!”

Bạch Diệu vỗ vỗ vai Tần Dư Kiều: “Đương nhiên là cháu phải vừa ý, người già chúng ta chỉ sốt ruột mà thôi.”

Tần Dư Kiều dừng lại, lấy khăn lông lau mồ hôi trên cổ: “Cậu, cháu và Lục Nguyên Đông không hợp.”

Bạch Diệu thẳng thốt: “Cậu cảm thấy Lục Nguyên Đông rất khá, Kiều Kiều, cháu nên cho người ta một cơ hội.”

Tần Dư Kiều có cảm giác thất bại, người nhà họ Bạch đều có. Nên nói thế nào nhỉ, cho dù là Bạch Quyên hay Bạch Diệu, cả hai đều rất tự tin về cô.

Lúc ăn sáng, Bạch Diệu dường như muốn nói gì lại thôi, Tần Dư Kiều cũng lơ mơ đoán ra được đó là chuyện gì, cô buông thìa xuống: “Ông ấy đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Làm sao có chuyện gì được.” Gương mặt Bạch Diệu có chút buồn, thở dài: “Kiều Kiều à, cha và con gái sao có thể hận nhau suốt đời được, cũng giống như cậu và Tiểu Quyên, phải không?”

Tần Dư Kiều ‘uhm’ một tiếng.

Bạch Diệu nói thêm: “ Ông ấy tuần trước tới thành phố S.”

Tần Dư Kiều ngược mắt: “ Ông ấy tới làm gì?.”

Bạch Diệu: “Tần Vũ bị thua mua, ông ấy có hứng thú.”

Tần Dư Kiều cười nhạo: “ Ông ấy tới mua một mảnh gỗ có gì mà đáng quan tâm.”

Bạch Diệu: “.”

Tần gia là kinh doanh về gỗ, sau này chuyển sang đầu tư ở nhiều lĩnh vực khác, chẳng hạn như về giáo dục .

Tần Dư Kiều uống hai ngụm sữa đậu nành nóng, cô nói: “ Cháu sẽ sắp xếp thời gian đi gặp ông ấy.”

Cha và con gái chính xác là không có thù hận suốt đời, chỉ có điều xa cách so với việc có thù càng đáng sợ hơn. Thù hận ít nhất đó là một cảm giác mãnh liệt, tồn tại trong cơ thể con người, ăn mòn máu thịt và thần kinh của họ.

Mà xa cách, thời gian được tích lũy theo ngày theo tháng cũng từ đó càng thêm xa lạ, cha con cũng chỉ còn liên hệ với nhau bằng sợi dây mang tên máu mủ tình thâm.

Sáng sớm tinh mơ, Tần Dư Kiều thay quần áo sau đó ra khỏi nhà, vì luôn có người chăm sóc, nên thói quen sinh hoạt hàng ngày của cô hơi chậm chạp. Cô ném cả đồng quần áo lên giường để chọn, không vừa lòng thì lại ném xuống, sau một buổi sáng chọn đi chọn lại, cả tủ quần áo lộn xộn hết cả lên.

Người con gái béo thì ghét nhất điều gì? Đó chính là lúc kéo khóa quần áo. Tần Dư Kiều buồn rầu nhìn thân hình mình trước gương, cô từng khoác lên người hàng chục hàng trăm chiếc áo T-shirt, còn bây giờ, mấy trăm bộ quần áo, cũng không thể che đậy được ngấn thịt của cô.

Buổi chiều không có việc gì, ở trên đường cái, cô vừa lái xe vừa nghe nhạc nước ngoài, ở gần nhà có một công viên, cô dừng lại ở bãi đỗ xe rồi bước xuống dưới đi dạo trong công viên. Vườn hoa này có thể xem là một nơi đây ấp kỷ niệm, những bông hoa hồng như những bông lửa dưới ánh mặt trời, đỏ rực.

Gần công viên là một trường tiểu học, là trường thí điểm thứ hai ở thành phố S, hình như lúc này đang trong giờ giải lao, khắp nơi đều có tiếng trẻ con ầm ĩ, Tần Dư Kiều nhìn vào bên trong, người bảo vệ nhiệt tình thò đầu từ chiếc cửa sổ nhỏ ra hỏi cô: “ Có là phụ huynh của học sinh sao, vậy phải đăng kí trước.”

Tần Dư Kiều lắc đầu, đi khỏi trường tiểu học.

Hôm nay, Lục Hi Duệ giải được một đề toán khó nên được khen ngợi, cả lớp chỉ có mỗi cậu bé làm ra được đáp án đúng, loại cảm giác có thành tựu này khiến tâm trạng của cậu bé tăng vọt, hơn nữa còn kéo dài không dứt, đến khi tan học vẫn còn lâng lâng.

Lúc tan học, Lục Hi Duệ không lao vội ra khỏi cổng trường mà ở sân thể dục cùng bạn học đá bóng, bên ngoài, lái xe Vương Hữu Chí không thấy cậu bé ra đành vào trường tìm kiếm, rốt cuộc tìm thấy ở sân thể dục.

Lục Hi Duệ nhìn thấy lái xe đi qua không chơi nữa, nói vài câu với đám bạn học rồi ra về, cầm cặp xách chạy tới người lái xe: “ Chú Vương, chú đến rồi à.”

Wang Hữu Chí ở bên cạnh Lục Hi Duệ từ khi cậu bé mới hai tuổi, anh ta là lái xe của Lục Cảnh Diệu. Chuyên phụ trách đưa đón Lục Hi Duệ đi học, đối với Lục Hi Duệ, anh ta coi cậu như con ruột, thêm vào cậu bé này rất đáng yêu, không hề có tính cách của thiếu gia con nhà giàu, cậu bé luôn tươi cười thân thiện, trong lòng cảm thấy điểm này cậu bé và Lục tiên sinh vô cùng khác nhau.

Lục Hi Duệ ngồi xe về nhà, cảm thấy hơi chán nên lấy rubik ra chơi, rubik cậu bé chơi đã lâu rồi vẫn chưa vứt bỏ. Có lần cha thấy cậu đang chơi, không kiềm nổi hứng thú liền cướp lấy để chơi, rất nhanh đã giải quyết xong, đứng ở trước mặt cậu biểu diễn cho xem, vóc người của cha cao lớn nên bóng dáng của cha ôm trọn lấy bóng dáng bé xíu của cậu, cha nhìn cậu nói: “ Trò này, lúc lên năm tuổi cha đã giải quyết êm đẹp.”

Anh Nguyên Đông từng có lần nói cho cậu bé hiểu thế nào là gien, sau đó liền dò hỏi suy nghĩ của Lục Hi Duệ: “Tiểu Duệ, anh cảm thấy mẹ em có thể là người Thái Lan.”

“Vì sao?”

Lục Nguyên Đông: “Bởi vì màu da.”

Lục Hi Duệ nhìn vào bể cá thủy tinh đang hiện lên toàn bộ dáng vẻ của cậu: “Người Thái Lan da hơi đen sao?”

Thật ra, Lục Hi Duệ cũng không đen lắm, cậu bé là đứa trẻ phát triển bình thường có làn da săn chắc khỏe mạnh, hơn nữa lại có hứng thú với bóng đá, ở dưới ánh nắng mặt trời chạy tới chạy lui, khuôn mặt trắng đến đâu phơi dưới nắng tự nhiên sẽ đen đi.

Lục Nguyên Đông nói về màu da của cậu bé chẳng qua là nhất thời đùa giỡn, nhưng mà đối với Lục Hi Duệ lại có ảnh hưởng lớn vô cùng.

Cậu bé không dám chạy tới hỏi cha nhưng cũng từ đó đối với màu da của con gái, cậu bé rất để ý, chẳng hạn như trong sách vở hay TV xuất hiện những người có làn da hơi đen, cậu sẽ chăm chú quan sát.

Xin Ultraman (*)phù hộ, hy vọng mẹ không phải là người châu Phi.

(*)Ultraman (Nhật: Urutoraman?) là chương trình truyền hình của Nhật Bản về nhân vật hư cấu thể loại tokusatsu, hay “hiệu ứng đặc biệt”. Ultraman xuất hiện đầu tiên là phim truyền hình thuộc tokusatsu viễn tưởng/kaiju/siêu anh hùng, Ultra Q: Ultraman: Các seri cổ tích hiệu ứng đặc biệt, một sự nối tiếp của seri Ultra Q. Chương trình được sản xuất bởi Tokyo Broadcasting System và Tsuburaya Productions, và chiếu bởi TBS từ 17 tháng 7, 1966 tới April 9, 1967, tổng cộng 39 tập.

Dù Ultraman là seri đầu tiên của Ultra-being, nó vẫn là seri thứ hai của Ultra Series. Ultra Q là đầu tiên. Như một hiện tượng truyền thống ở Nhật, chương trình đã tá vớ trớ của người bắt chước chẳng khác gì các ảnh hưởng và làm lại, nó tiếp tục thông dụng đến ngày nay.

Để phân biệt các Chiến binh Ultra đến sau, Ultraman được tham khảo như gốc

Ultraman (Nhật: Shodai Urutoraman?), Ultraman đầu tiên, Ultraman Hayata hay đơn giản như Man. (Wiki)

“Tần tiểu. thư vừa mới về nước sao?” Người đối diện vừa quan sát cô vừa hỏi.

“Anh gọi tôi là Kiều được rồi.” Tần Dư Kiều cười nhạt, “Tôi vừa về hồi tháng 10.”

Lục Nguyên Đông mím môi, sau đó chủ động lấy thực đơn đưa cho cô, Tần Dư Kiều nhận lấy rồi gọi một vài món thức ăn nhẹ, sau đó ngẩng đầu hỏi Lục Nguyên Đông: “Có vấn đề gì không?”

Lục Nguyên Đông lắc đầu: “Không có gì.”

Quán ăn gia đình đúng là không tệ, chẳng trách bình thường phải hẹn trước cả tuần mới có thể đến. Tần Dư Kiều từ tốn ăn hết một chén, sau đó nhìn Lục Nguyên Đông hỏi: “Thức ăn ở đây không hợp khẩu vị anh sao?”

Lục Nguyên Đông lắc đầu.

Tần Dư Kiều vốn chẳng có kinh nghiệm xem mắt, nhưng lần đầu tiên cô nhìn đã biết Lục Nguyên Đông không có ý gì với mình. Một người đàn ông nếu cảm thấy thất vọng với một người phụ nữ thì sẽ có biểu lộ rất rõ ràng, ví như khinh thường, bên ngoài khách sáo nhưng bên trong châm chọc, không có vẻ phóng túng, tuy vẻ mặt anh rất bình thản và che giấu rất tốt nhưng từ tư thế ngồi đã nói lên rất nhiều điều. Ví như Lục Nguyên Đông cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, ngồi một cách tùy ý, rõ ràng, anh cực kỳ không hài lòng với đối tượng xem mắt, là cô đây.

3. Chương 3: Cao Thêm 3cm, Tăng Thêm 33kg

Gần đây, Tần Dư Kiều càng lúc càng cảm thấy mình giống cái cối xay, lúc đi Spa làm đẹp, mấy cô nàng nhân viên đã dành hẳn cho cô nửa giờ để khen ngợi, tăng bốc cô, nào là da thịt cô thật mịn, nào là cô có dáng người xinh đẹp trời sinh, kể đến lại mất cả giờ giới thiệu phương pháp châm cứu để giúp cô giảm béo, hiệu quả thế nọ thế kia, tất cả đều lần lượt thử trên cơ thể cô.

“Nếu Tần tiểu thư mà gầy lại nhất định là một cô gái cực kỳ xinh đẹp.”

Tần Dư Kiều chỉ cười mà không đáp.

Năm cấp 3, khi Tần Dư Kiều ra nước ngoài, cô cao 1m65, nặng 45kg, so với dáng người hiện nay của cô, cao 1m68, nặng 78kg. Tuy cao thêm được 3 cm nhưng lại mập thêm 33 kg.

Có lần cô và Bạch Quyên buôn chuyện với nhau, Tần Dư Kiều nói đùa rằng đây là cái giá để mình cao thêm một chút, Bạch Quyên nghe thấy thế không đồng ý: “Không hẳn là không thể giảm cân, mà chị thấy em béo cũng đâu có xấu lắm. Bạn chị gần đây cần tìm một người mẫu ảnh diễn vai Dương Quý Phi, để chị giới thiệu em cho họ thử xem sao. Biết đâu nhà chúng ta may mắn lại xuất hiện một nữ minh tinh cũng không chừng.”

Tần Dư Kiều nghe xong nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em thật sự rất muốn dè chết chị.”

Bạch Quyên nghe thấy thế liền cười ha hả nói: “Đến đây đến đây, chị rất muốn ném thử mùi vị làm Đường Huyền Tông (*) sẽ như thế nào đây.”

(*) Đường Huyền Tông (8 tháng 9 năm 685 - 3 tháng 5 năm 762), thụy hiệu Đường Minh Hoàng, tên húy là Lý Long Cơ, là vị hoàng đế thứ 6 của nhà Đường ở Trung Quốc, trị vì Trung Quốc từ năm 712 đến 756. Thời gian trị vì của ông dài nhất trong các vị hoàng đế nhà Đường, và ông được xem là mang đến cho nhà Đường đỉnh điểm về văn hóa và quyền lực. Thời kỳ trị vì cuối của ông đã bị ảnh hưởng của Dương Quý Phi, một trong những phi tần của ông, và cuối cùng chấm dứt bằng một cuộc binh biến lớn và khốc liệt.

Tần Ngạn Chi lại gọi điện đến, Tần Dư Kiều chạy ra ban công nhận cuộc gọi, bên ngoài ban công có ghế dựa bằng mây và một cái bàn tròn, bên trên ghế còn lót một lớp lông cừu thật dày, nhiệt độ bên ngoài thấp hơn trong nhà rất nhiều, mỗi khi có gió thổi đến thật khiến người run rẩy rét lạnh.

Tần Dư Kiều cuộn mình trong tấm đệm lông, nói: “. . .Cha”

Bữa cơm gia đình ở Lục gia mỗi tháng luôn có mấy lần, mỗi ngày 1 và 15 hàng tháng đều phải về nhà chính ăn cơm. Đây cũng giống như một ngày nghỉ được nhà nước quy định và cấp dưới chấp hành. Mà kể ra, ở thành phố S này, Lục gia có thể xem là một trong những gia đình tương đối có quy tắc. Gia đình giàu thường sợ con cháu sau này ăn chơi lêu lổ, nên thường đặc biệt chú trọng về phương diện giáo dục, mà gia quy chính là cách giáo dục quan trọng nhất.

Hiện nay ở Lục gia, người đứng đầu là ông nội của Lục Nguyên Đông, tuy ông đã hơn 86 tuổi nhưng vẫn rất minh mẫn, hôm trước đánh Golf còn đánh được mấy đường bóng rất đẹp.

Bữa cơm gia đình hôm nay của Lục gia chủ yếu xoay quanh hai chuyện, thứ nhất là chuyện buôn bán của gia đình, gần đây Lục gia đang định chuyển hướng đầu tư từ nước ngoài về trong nước, chuyện thứ hai là về Lục Nguyên Đông.

Mẹ của Lục Nguyên Đông, Dương Nhân Nhân nói: “Con thấy con bé của Tần gia kia rất được, tuy hơi béo nhưng dung mạo không phải là xấu, tốt hơn nhiều so với đám con gái lung tung bên ngoài.”

Lục lão gia rất thương đứa cháu này của mình: “Nguyên Đông, con thấy thế nào? Có thích không?”

Lục Nguyên Đông bị điểm danh, vội vàng nhìn về phía ông nội Lục Hòa Thước: “Con với cô ấy chỉ mới gặp lần đầu, vẫn chưa hiểu rõ cô ấy lắm.”

Lục Nguyên Đông vốn còn định nói nữa nhưng bị ánh mắt trừng trừng của cha mình đành ngậm miệng lại.

Lục Hòa Thước cười cười, sau đó gọi Lục Hi Duệ đang ngồi đối diện mình: “Tiểu Duệ Duệ, đến đây ăn với ông nội không nào.”

Thật ra Lục gia quan tâm chuyện hôn nhân của Lục Nguyên Đông, cũng vì muốn kích thích Lục Cảnh Diệu, hi vọng anh sớm tìm mẹ kế cho Hi Duệ.

Nếu nói mỗi gia đình đều có một đối tượng làm cả nhà phải đau đầu, thế thì ở nhà họ Lục chính là Lục Cảnh Diệu.

Lục Cảnh Diệu là con trai út của Lục Hòa Thước. Khi anh ra đời, mấy anh mấy chị đều đã trưởng thành và có gia đình cả rồi. Cũng bởi vì là con út, nên anh được cưng chiều nhất, tính cách cũng vì thế mà vô cùng khó chịu. Sau đó Lục Hòa Thước kiên quyết đưa anh ra nước ngoài du học, nhờ cuộc sống ở giai đoạn này đã giúp Lục Cảnh Diệu bỏ bớt không ít tật xấu. Mỗi lần về nước thay đổi nhiều đến nỗi làm hai ông bà lão ở nhà vừa vui mừng vừa đau lòng, họ sợ đứa con bé bỏng của mình ở nước ngoài một mình phải chịu khổ.

Nhưng ai mà ngờ, Lục Cảnh Diệu cứ tưởng đã trở về đường ngay lối thẳng thế mà dùng một cái, năm anh tốt nghiệp về nước còn dẫn theo một đứa con trai.

Khi ấy tim bà Lục vẫn còn rất tốt, chỉ có huyết áp hơi ột chút. Thế nhưng khi ôm đứa cháu nội trong tay, chẳng hiểu sao huyết áp của bà lại từ từ nhích lên cao.

Tuy Lục Cảnh Diệu đã nói rõ ràng đứa nhỏ này là con ruột của anh, nhưng hai ông bà lão không người nào tin cả, cả hai lên lút đi kiểm tra DNA, kết quả, đúng là con ruột, ruột không thể ruột hơn.

Nếu đã có con rồi thì cứ tiếp tục, để cha mẹ của đứa nhỏ kết hôn. Chỉ cần gia đình cô gái ấy trong sạch thì họ cũng không ngăn cản.

Kết quả có biết khi ấy Lục Cảnh Diệu trả lời như thế nào không? Anh hồ hững đáp: “Con sẽ không kết hôn với mẹ của đứa bé.”

Sau đó, tim của bà Lục bắt đầu có dấu hiệu không ổn nữa.

Tần Dư Kiều là người cực kỳ yêu cái đẹp, ngày cô còn là một cô gái xinh đẹp, dáng người đúng chuẩn, tuy không đến nỗi cực kỳ quan trọng chuyện ăn mặc nhưng tuyệt đối sẽ không cho phép bản thân có chỗ nào không đẹp.

Ngày xưa, Tần Ngạn Chi từng nói với Tần Dư Kiều một câu: “Vật cực tất phản”. Ý nói bảo cô làm người không nên quá tự tin vào sự thông minh của mình, phải khiêm tốn mới có thể tiến bộ.

Tần Dư Kiều lại cho rằng dù Tần Ngạn Chi vốn chẳng phải là người nghiêm chỉnh, nhưng về mặt giáo dục lại là một phương pháp cũ rích.

Tuy nhiên, thật bất hạnh, câu “vật cực tất phản” đã ứng nghiệm trên người cô, tất cả cũng vì cô ý mình thông minh nên đã bị thông minh hại, cuối cùng cả dáng người cũng “vật cực tất phản” (*)

(*) Vật cực tất phản: ý bảo một sự việc khi phát triển đến cực điểm sẽ chuyển hóa theo hướng ngược lại.

Tần Dư Kiều quyết định gặp mặt Tần Ngạn Chi, kết quả đến giờ hẹn, Tần Ngạn Chi còn sĩ diện bảo thư ký đến truyền lời cho cô, Tần Dư Kiều tức tối bỏ đi, thề không bao giờ gặp mặt nữa.

Sau đó, Tần Ngạn Chi chỉ còn cách vứt bỏ sĩ diện tự mình bước xuống một bậc thang.

Cuối cùng, cả hai hẹn gặp nhau ở quán ăn Ngọc Phủ, quán ăn Ngọc Phủ là một quán khá nổi tiếng ở thành phố S, nghe đâu nơi này còn là một thắng cảnh du lịch, nhưng thật ra chỉ là một nơi dùng cơm mà thôi.

Tần Dư Kiều từ ngày phát tướng chưa từng gặp mặt Tần Ngạn Chi, thật lòng cho đến lúc này, cô vẫn luôn nói rằng mình đã quen với cơ thể mập mạp, không còn để ý nhiều đến cảm giác gầy hay béo nữa. Nhưng thực tế, cô có mơ cũng luôn mong muốn mình có thể trở về dáng người thon thả ngày xưa.

Tần Ngạn Chi thấy Tần Dư Kiều béo ú nhưng lại không hề lộ vẻ kinh ngạc, khẽ nói: “Kiều Kiều của cha đã lớn rồi, hơi béo một chút.” Chữ ‘chút’ cuối cùng được Tần Ngạn Chi cố tình nhấn mạnh.

Tần Dư Kiều ghét nhất là người ta cố tình nói lấy đi chuyện cô béo.

Tần Ngạn Chi thấy Tần Dư Kiều không vui, lại vẽ rắn thêm chân: “Thật ra có béo một chút cũng không sao, con gái không lo không gả được, huống chi còn là con gái của Tần Ngạn Chi.”

Sau đó, gần như cả khuôn mặt Tần Dư Kiều đều tối đen.

Cô giáo dạy đàn Piano của Lục Hi Duệ là một người cực kỳ xinh đẹp và dịu dàng, hơn nữa còn đối xử rất tốt với cậu bé, tốt đến mức không sợ lỗ vốn mà mỗi ngày đều mua quà vật cho cậu.

Có một thời gian, Lục Hi Duệ thậm chí đã nghĩ đến chuyện: “Nếu không tìm thấy mẹ ruột thì tìm một người mẹ kế dịu dàng cũng được.”

Tuy nhiên, đây chỉ là một ý nghĩ tiêu cực thoáng qua trong đầu cậu bé thôi. Bởi lúc ấy, Lục Hi Duệ cực kỳ không thích bạn gái của Lục Cảnh Diệu.

Bạn gái của cha là người rất có thể trở thành mẹ kế của cậu, dĩ nhiên Lục Hi Duệ hiểu rõ điểm này, nên có một khoảng thời gian cậu luôn lo lắng mình sẽ trở thành một đứa trẻ đáng thương bị mẹ kế hành hạ như Nhan Thư Đông. (*)

(*) Nhan Thư Đông: cậu bé con nam chính và nữ chính trong truyện “Đoạt Tử”, truyện thứ hai trong series tìm mẹ của Tù Hưu Châu.

Có điều, Lục Cảnh Diệu dường như đã phát hiện ra nỗi lo này của cậu bé, anh đặc biệt nhấn mạnh nói: “Con yên tâm, cô ta sẽ không trở thành mẹ của con.”

Lục Hi Duệ mở to đôi mắt long lanh hơi ướt ướt, dù sao cậu vẫn là đứa trẻ con, mỗi khi nhắc đến chuyện buồn sẽ có chút ảm ức: “Vậy sao cha không tìm mẹ con về?”

Lục Cảnh Diệu lạnh lùng nói: “Muốn tìm thì tự con đi mà tìm.”

Đối với một đứa trẻ, câu nói này nhấn tâm đến mức nào chứ? Lục Hi Duệ buồn rơi nước mắt, nhưng khi thấy vẻ mặt hung dữ của Lục Cảnh Diệu liền nuốt nước mắt vào trong.

Tại sao mình lại có một người ba thế này, tuy vậy Lục Hi Duệ vẫn rất yêu Lục Cảnh Diệu. Như trong một bài tập làm văn nào đó, cậu bé đã viết: “Cha em có thể rất hung dữ nhưng thoáng cái không hung dữ nữa, cha của em vẫn là một người cha rất tốt.”

Thật ra, chữ “tốt” ấy đã khiến Lục Hi Duệ suy nghĩ rất lâu mới quyết định viết, vì ngày mai, Lục Cảnh Diệu chắc chắn sẽ kiểm tra bài tập của cậu, đặc biệt là bài tập làm văn.

Lục Hi Duệ và Lục Nguyên Đông vẫn thường oán trách rằng nhà mình không có nhân quyền, sau đó, Lục Nguyên Đông với tư cách là người đi trước sẽ răn dạy cậu rằng: “Trẻ con không nên đòi hỏi cái gọi là nhân quyền, mà ở Lục gia chúng ta, nhân quyền là thứ không tồn tại, em đừng nghĩ nhiều nữa.”

Về phần tại sao Lục Hi Duệ không thích Diêu Tiểu Ái thì có nhiều nguyên nhân lắm, quan trọng nhất là Lục Hi Duệ nhận ra Diêu Tiểu Ái là một cô gái giả tạo, tuy tên cô có một chữ Yêu, nhưng cô chẳng đáng yêu chút nào.

Với cả, cô ấy cũng chẳng đẹp bằng Cầu Cầu của cậu.

Cầu Cầu là con chó Shar-pei (*) 3 tuổi.

(*) Shar-pei:

Nếu hỏi cô gái như thế nào là dạng đàn ông muốn cưới về nhà nhất? Thì đại khái Diêu Tiểu Ái sẽ thỏa mãn tiêu chuẩn này. Cô ta không hẳn là cực kỳ xinh đẹp nhưng tuyệt đối dễ nhìn, làn da căng bóng, eo giãn, sống và nghỉ ngơi có quy luật, không có thói quen xấu. Khi cười để lộ đuôi chân mày cong cong, hàm răng trắng đều như diễn viên quảng cáo kem đánh răng. Quần áo thì theo phong cách thực nữ, theo cách phối

đồ đã thấy cô ta là một người khá cẩn thận. Cô ta không chạy theo đồ hiệu nên đa số quần áo đều cắt đi nhãn hiệu phía sau.

Cô ta tốt nghiệp ở trường đại học trong top 5 của cả nước. Mẹ làm lãnh đạo cơ quan, ba làm nhân viên cấp cao tại một công ty nước ngoài nào đó. Còn bản thân Diêu Tiểu Ái, cô ta là kế toán cao cấp của công ty Vũ Long của thành phố S. Thành tích của cô ta không nhiều nhưng từng tham dự không ít hạng mục lớn.

Mà Diêu Tiểu Ái quen Lục Cảnh Diệu cũng trong một lần hợp tác chung giữa hai công ty.

Hôm nay, Lục Cảnh Diệu ăn cơm tối với Diêu Tiểu Ái, vì hôm nay là sinh nhật thứ 28 của cô ta, sau khi ăn xong, Lục Cảnh Diệu liền tặng Diêu Tiểu Ái món quà sinh nhật mình đã chuẩn bị sẵn.

Muốn mua quà tặng một cô gái dạng như Diêu Tiểu Ái nhất định phải tốn rất nhiều công sức, lãng mạn kết hợp đủ thứ nữa, cho nên, Lục Cảnh Diệu giao công việc khó khăn này cho thư ký của mình.

Hôm nay, Diêu Tiểu Ái rất vui, ban đầu cô ta hơi không được tự nhiên nhưng rốt cuộc trước khi xuống xe về nhà cũng chủ động hôn Lục Cảnh Diệu một cái.

Lục Cảnh Diệu hôn đáp lại, ánh mắt Diêu Tiểu Ái lộ vẻ có gì đó muốn nói lại thôi, Lục Cảnh Diệu chỉnh lại tóc cho cô ta rồi nói: “Rảnh thì liên lạc sau.”

4. Chương 4: Mẹ Mập Mọng Xuân

Đó là một đôi tay rất đẹp và có lực, ngón tay thon dài sạch sẽ, móng tay cắt ngắn đều đặn, đầu ngón tay có vết chai. Khi bàn tay phải trắng nõn ấy đặt lên hông cô, cả người cô khẽ run lên, cảm giác này dễ chịu đến nỗi ngay cả những đầu ngón chân của Tần Dư Kiều cũng khẽ cong lên.

Dường như có một ngọn lửa đang bốc cháy trong cơ thể cô, hơi thở cô trở nên nóng rực, mồ hôi túa ra, khi ngón tay người đó từ từ lướt xuống mông cô, rồi di chuyển về trước, ngọn lửa trong cơ thể cô lại càng bùng cháy dữ dội. Đột nhiên, cơ thể cô bị nhấc lên cao khiến cô thoáng giật mình, sau đó có một thứ nóng hổi, to cứng lên lổ tiến vào, nửa người dưới của cô bắt đầu co rút mạnh mẽ.

Một dòng nước ấm từ bên trong chảy ra, sau đó là một cơn khoái cảm run rẩy không thể kiềm chế tới giống như dòng nước chảy xiết, thêm vào đó là cảm giác khô nóng trong ruột gan cô, lan tỏa ra khắp người Tần Dư Kiều...

Tần Dư Kiều nắm chặt góc chăn, cả người như rơi vào trạng thái mất trọng lực, cô theo bản năng muốn nắm lấy cái gì đó, sau đó, hai mắt mở ra. Trong căn phòng tối đen thoáng có chút ánh sáng, là ánh sáng rơi xuống từ mặt trăng bên ngoài. Ánh sáng dịu nhẹ ấy rơi xuống lòng bàn tay cô, có thể thấy lúc này, làn da cô đã lấm tấm mồ hôi.

Cô ngồi dậy đi tắm rửa, ngọn lửa ban nãy đã làm làn da cô đỏ bừng. Khi cô tắm xong, trong đầu lại mơ màng hiện ra cảnh tượng trong mơ, cô xấu hổ, hai tai đỏ hồng.

Tần Dư Kiều lên giường, nhắm mắt, tức giận thầm nghĩ: “Tất cả cũng tại nghe nhiều chuyện linh tinh quá...”

Khi Lục Cảnh Diệu về đến nhà, Lục Hi Duệ đang nằm trên ghế sofa đọc sách với vẻ thích thú, nhưng nháy mắt liền tan biến khi phát hiện Lục Cảnh Diệu đã đứng trước mặt cậu. Tuy nhiên, cậu bé phản ứng rất nhanh, lập tức từ ghế sofa nhảy xuống, mang dép lê đứng cạnh Lục Hi Duệ: “Cha.”

Lục Cảnh Diệu không ngờ con mình lại có phản ứng lớn như vậy, anh gật đầu thuận miệng hỏi: “Đang xem gì đấy?”

“Dạ con đang xem quyển ‘Mười vạn câu hỏi vì sao?’ mà lần trước cha mua cho con.”

Lục Cảnh Diệu liếc mắt nhìn quyển sách trong tay con mình, đúng là quyển ‘Mười vạn câu hỏi vì sao?’, sau đó bảo cậu bé đừng nằm nằm úp đọc sách như vậy, rồi bước về phía phòng sách.

Lục Hi Duệ cũng cầm quyển sách trong tay chạy nhanh về phòng, hóa ra quyển sách ‘Mười vạn câu hỏi vì sao?’ kia chỉ là vỏ bìa, bên trong nào phải ‘Mười vạn câu hỏi vì sao?’ gì mà lại là một quyển truyện tranh tên “Chiến sĩ không gian.”

Chị hai của Lục Cảnh Diệu từng chất vấn anh: “Em đã làm cha, em xem em đã làm được những gì?”. Đó là một buổi tối Lục Hi Duệ sốt cao phải đưa vào bệnh viện, mà anh lại không có ở nhà, nên phải đến lúc người giúp việc gọi điện báo tin anh mới biết chuyện.

Bản thân Lục Cảnh Diệu biết mình không đủ yêu cầu của một người làm cha, thiếu kiên nhẫn, không quá thích trẻ con, mà thỉnh thoảng còn vì tâm trạng của mình mà ảnh hưởng đến Hi Duệ. Hơn nữa, vì công việc quá bận mà sự quan tâm anh dành cho con vốn đã thiếu nay lại càng ít hơn.

Lúc Hi Duệ còn học mẫu giáo, Lục Cảnh Diệu từng tham gia một hoạt động cha mẹ cùng con do trường tổ chức, khi đó anh đã nghe được một câu để lại trong anh một ấn tượng vô cùng sâu sắc: “Chắc chắn con của các anh chị mỗi ngày đều sẽ mang đến sự ngạc nhiên, vui mừng cho anh chị.”

Đúng vậy, ví như lần đầu tiên bé con có thể đứng thẳng, lần đầu tiên biết nói. Nhưng những cảm giác kỳ lạ này, chỉ mang đến một chút hạnh phúc cho anh, Lục Cảnh Diệu vốn không quá hiểu những chuyện này.

Thật ra cũng đúng thôi, chuyện này so ra phụ nữ lại nhạy cảm hơn. Ví như trái tim phụ nữ dễ xúc động, còn nửa người dưới của đàn ông lại dễ có phản ứng.

Tại một cửa hàng cao cấp ở bách hóa Đức Lợi, Dương Nhân Nhân đang đi mua sắm cùng Tần Dư Kiều. Tần Dư Kiều thật sự có chút hối hận vì lần trước đã nhận lời đi xem mắt. Lúc ấy mẹ cô luôn không ngừng thúc đẩy mọi chuyện, Tần Dư Kiều lại không đành lòng uống phí ý tốt của mẹ nên mới đồng ý.

Cô vốn tưởng chỉ cần đi gặp mặt một lần là xong, kết quả, cô đã quá xem thường Dương Nhân Nhân.

Tần Dư Kiều tìm số điện thoại lần trước mẹ viết cho cô, gọi cho Lục Nguyên Đông.

Điện thoại vừa gọi không bao lâu đã có người nghe máy, Lục Nguyên Đông cười hì hì, nói:

“Hóa ra là Tần tiểu thư, cô tìm tôi có việc gì không?”

Tần Dư Kiều cảm thấy có hơi tức cười, sau đó thuật lại chuyện Dương Nhân Nhân hẹn cô ra ngoài, dừng một chút lại nói: “Tôi thấy anh nên giải thích rõ ràng với bên nhà anh ...”

Tần Dư Kiều còn chưa nói xong đã bị Lục Nguyên Đông ngắt lời, vài giây sau, anh nói: “Dư Kiều, tôi nghĩ cô hiểu nhầm rồi.”

Dư Kiều? Tần Dư Kiều khẽ cười, tay gõ nhịp lên mặt bàn thủy tinh, tiếp tục lắng nghe Lục Nguyên Đông nói.

“Thật ra tôi đối với cô khá hài lòng, tôi cũng đã từng nói suy nghĩ của mình với cha mẹ. Có điều, dường như người không hài lòng không phải tôi, ví như lần trước tôi gọi điện thoại cho cô, cô lại không nghe máy.”

Điện thoại? Không lẽ dây số lạ lần trước là của anh ta? Tần Dư Kiều không ngờ mình lại bị Lục Nguyên Đông bắt bẻ lại: “Ngại quá, lần trước là vì tôi không biết người gọi là anh, có điều chúng ta...”

Cô chưa kịp nói xong lại một lần nữa bị cắt ngang lời nói.

“Không biết ngày mai cô có rảnh không? Vừa may chỗ tôi có hai vé xem hòa tấu Piano.”

Tần Dư Kiều đáp: “Tôi không rảnh.” Nói xong liền ngắt điện thoại.

Tần Dư Kiều không biết trong hồ lô của Lục Nguyên Đông có bán thuốc gì, mà cô cũng không muốn biết và chẳng quan tâm đến vấn đề này, có điều, chẳng lẽ anh ta muốn tiến tới với cô sao?

Tối hôm đó, mẹ cô, Đỗ Ngọc Trân, cười híp mắt xuất hiện ở cửa phòng: “Kiều Kiều à, có phải con không hài lòng về cậu Nguyễn Đông kia không? Thật ra con gái ra ngoài quen biết bạn bè cũng không phải xấu. Bây giờ không thích thì bắt đầu làm bạn bè cũng được mà.”

Tần Dư Kiều thở dài: “Vâng, con biết rồi.”

Sáng thứ hai, Tần Dư Kiều chạy bộ trở về liền nhận được điện thoại của Lục Nguyên Đông, anh cẩn thận dặn dò cô tối nay đừng quên buổi biểu diễn nhạc hòa tấu Piano.

Tần Dư Kiều tựa người vào tủ quần áo nói: “Yên tâm đi, không quên đâu.”

Tần Dư Kiều thật không ngờ Lục Nguyên Đông sẽ dẫn theo một cậu bé đi nghe hòa nhạc cùng cô. Cậu bé mà Lục Nguyên Đông dẫn đến trông rất đáng yêu, vừa bước xuống xe đã tươi cười lễ phép chào cô: “Chào chị.”

Lòng cô mềm nhũn ngay lập tức, cô nhớ trên chuyến bay về nước lần trước, có một cô gái chừng hai mươi tuổi gọi cô bằng dì, đến khi cô quay đầu lại mới nói một tiếng “Sorry”.

Lục Nguyên Đông đi đến cạnh cậu bé rồi giới thiệu: “Đây là con của chú tôi, gần đây bắt đầu học đàn Piano, nên lần này tiện đường dẫn theo để nó học hỏi thêm.” Anh nói xong, cậu bé kia bỗng ngẩng đầu, hỏi: “Em có làm phiền hai người không?”

Tần Dư Kiều khẽ cười, sau đó không hiểu tại sao cô lại cúi người ngang tầm với chiều cao của cậu: “Em tên là gì?”

Lục Hi Duệ đưa tay ra nói: “Em tên là Lục Hi Duệ, Hi của hi vọng, Duệ của duệ trí (cơ trí), rất vui được quen biết chị.”

Tần Dư Kiều cũng đưa tay mình ra: “Tần Dư Kiều, chị cũng rất vinh dự và may mắn khi được quen biết một cậu bé đẹp trai như em.”

Tiểu Hi Duệ đỏ mặt cúi đầu.

Lục Nguyên Đông khẽ ho một tiếng, nói với Tần Dư Kiều: “Chúng ta đi thôi.”

Lục Hi Duệ vốn ngồi ở ghế trước cạnh tài xế nhưng sau khi lên xe lại chủ động lui về vị trí phía sau, Lục Nguyên Đông mở cửa trước mời Tần Dư Kiều lên xe: “Dư Kiều, lên xe nào.”

Lục Nguyên Đông gọi cô một tiếng Dư Kiều thật dễ dàng, cô cũng phối hợp gọi anh ta một tiếng Nguyên Đông: “Không cần khách sáo, Nguyên Đông.”

Lục Nguyên Đông phụt cười, sau đó hớn hờ ngẩng nhìn Tần Dư Kiều, anh ta cười đến độ mê người.

Có một số ít trẻ em rất thông minh, lực quan sát của những đứa trẻ đó rất tốt. Đối với những người không quen, trừ quan sát về ngoài, chúng còn dựa vào một vài câu nói mà “kiểm tra” họ: ví như họ có thân thiện không, nhẫn nại không, dí dỏm không? Họ có nhanh trí đủ để bản thân chúng khám phục không?

Dọc đường đi, Lục Hi Duệ liên tục hỏi Tần Dư Kiều mấy vấn đề, Tần Dư Kiều rất vui vẻ trò chuyện với cậu bé, mà giọng điệu nói chuyện lại thân thiết như bạn bè ngang hàng, hoàn toàn không phải dạng người lớn đối với trẻ em.

Khi đến nơi. Hi Duệ đã gọi cô là chị Dư Kiều một cách vô cùng thân thiết, miệng lưỡi của cậu khá ngọt, cái ngọt này rất tự nhiên không phải như cổ tình lấy lòng. Qua cuộc nói chuyện ban nãy, Tần Dư Kiều phát hiện Lục Hi Duệ biết rất nhiều, mà lối suy nghĩ cũng khá phóng khoáng. Khi nó nói chuyện với cô, nếu có gì bất ngờ cũng không lộ rõ trên mặt, cậu bé cũng có lý lẽ của riêng mình, đây không phải là chuyện mà bất kỳ trẻ em nào cũng có được.

Buổi hòa nhạc diễn ra tại trung tâm văn hóa thể thao của thành phố S, trung tâm này mới được khánh thành vào hai năm trước. Đây là lần đầu tiên Tần Dư Kiều đến nơi này, có điều, cô lại từng nghe được một số chuyện về nó. Nghe đâu có một vị cán bộ của tỉnh khi phụ trách xây dựng tòa nhà này đã bị cất chức.

Tần Dư Kiều không quá có hứng thú với nhạc hòa tấu, có điều mấy năm nay, tính tình của cô đã được rèn luyện rất nhiều, im lặng lắng nghe một buổi hòa nhạc không phải là chuyện quá khó, nên khi Lục Nguyên Đông nghiêng đầu nhìn Tần Dư Kiều, hoàn toàn không thấy cô có vẻ khó chịu mà lại còn im lặng lắng nghe.

Cảm nhận được người bên cạnh đang nhìn mình, Tần Dư Kiều quay đầu nhìn Lục Nguyên Đông, lại còn nháy mắt, ý như muốn nói: Công tử Lục, có chuyện gì không?

Lục Nguyên Đông hơi sững người, sau đó lại chuyển sự chú ý về phía nghệ sĩ piano đang trình diễn trên sân khấu.

Tần Dư Kiều chợt nhớ đến trước đây bị mẹ ép luyện đàn cả ngày, hơi nghiêng đầu nhìn Lục Hi Duệ ngồi bên cạnh Lục Nguyên Đông, cậu bé này rõ ràng đang nhũn mảy, đáng vẻ như gặp phải kẻ thù sâu nặng của mình vậy.

Khi ba người rời khỏi trung tâm văn hóa đã là chín giờ rưỡi, Lục Hi Duệ nắm một tay nắm tay Lục Nguyên Đông, tay còn lại xoa xoa hà hơi cho ấm người, Lục Nguyên Đông rất có dáng làm anh trai, anh cuối người bế Hi Duệ lên, để cậu bé gác vào vai của mình mà ngủ.

Gần đây thời tiết trở lạnh, nhiệt độ bên trong nhà chênh lệch với bên ngoài khá nhiều, tay chân của Tần Dư Kiều cũng bắt đầu tê cứng, người ta thường bảo người béo không sợ lạnh, nhưng dường như cô là một ngoại lệ, mũi của cô chỉ cần tiếp xúc với gió lạnh đã đỏ bừng lên rồi.

Đúng lúc này, từ đỉnh đầu cô vang lên một giọng nói: “Đừng cử động”, Tần Dư Kiều ngẩng đầu liền trông thấy gương mặt tươi cười của Lục Nguyên Đông, sau đó cả người cứng đờ, so với vẻ mặt cứng đờ của cô, trong lòng lại có muôn nghìn cảm xúc.

Lục Ng

uyên Đông rút khăn tay đưa cho cô lau nước mũi, nói: “Sao cô giống Duệ Duệ thế, mũi cứ gặp khí lạnh là mất cảm giác.” Cách anh nói chuyện với cô thật thân thiết, giống như đang trò chuyện với người con gái mình yêu vậy.

Lục Hi Duệ đang tựa vào vai Lục Nguyên Đông, tuy cũng được nhắc đến nhưng không còn phản ứng gì nữa.

“Tôi mới bị cảm...” Cô nói hết câu thì hai tai đã đỏ ửng, Tần Dư Kiều xấu hổ ngẩng đầu trừng mắt nhìn Lục Nguyên Đông.

Lục Nguyên Đông lại không nghĩ thế, anh lấy khăn lau nước mũi cho cô rồi vứt vào thùng rác ven đường, lúc này Tần Dư Kiều mới nhìn thấy rõ tay của Lục Nguyên Đông, trắng nõn, mười ngón tay thon dài, rất có lực.

Kể đó, bỗng nhiên cô lại nhớ đến giấc mơ ban sáng, nếu tích tắc trước đó chỉ có tai cô đỏ ửng thì bây giờ cả người đều đỏ bừng lên, cô mấp máy môi định lên tiếng nói gì đó để che giấu cảm xúc xấu hổ của mình, nhưng rồi lại thôi.

Từ trước đến nay, cô chưa từng có biểu hiện đành cam chịu như thế này, dù là với mối tình đầu của mình, Giang Hoa.

5. Chương 5: Gặp Lại Thoáng Qua

Khi Lục Nguyên Đông ôm Hi Duệ xuống xe, Lục Hi Duệ nửa tỉnh nửa mê tựa vào bả vai của Lục Nguyên Đông, nhưng cũng không quên mấp máy môi nhắc nhở anh ta: “Nếu như cha em hỏi, anh đừng quên nói với cha em là anh bắt ép dẫn em ra ngoài.”

“Biết rồi, sẽ không để ai mắng em.”

Lục Nguyên Đông ôm Lục Hi Duệ ấn chuông cửa, người giúp việc vội vàng ra mở cửa, cũng nói với anh ta: “Lục tiên sinh đã về.” Người đang tựa trên vai anh như bị điện giật, cọ qua cọ lại trên người hắn, sau đó trượt xuống, đứng thẳng, khẽ gọi người đàn ông trong phòng khách: “Cha.”

Lục Nguyên Đông vỗ nhẹ lên đầu Lục Hi Duệ, tỏ vẻ khinh bỉ kẻ nịnh nọt này, sau đó cười cười giải thích với Lục Cảnh Diệu: “Hôm nay ở trung tâm văn hóa có tổ chức buổi diễn piano, cháu dẫn Tiểu Duệ đi học tập, cảm thụ âm nhạc.”

Nghe Lục Nguyên Đông giải thích xong, Lục Cảnh Diệu không tỏ rõ thái độ, chỉ bảo người giúp việc đưa Hi Duệ lên tầng rửa mặt rồi đi ngủ.

Lục Nguyên Đông mang theo nụ cười có vẻ mệt mỏi: “Cháu về trước, chú cũng nên nghỉ ngơi sớm.” Lúc Lục Nguyên Đông cười hì hì, Lục Cảnh Diệu mới lên tiếng.

“Nguyên Đông, sau này đừng dẫn Hi Duệ đi gặp những người phụ nữ vớ vẩn.”

Người phụ nữ vớ vẩn, Lục Nguyên Đông quay đầu lại, nụ cười trên mặt không còn nữa: “Chú, cô ấy không phải là người con gái vớ vẩn, cô ấy là đối tượng xem mắt của cháu.”

“Đối tượng xem mắt cũng đâu phải là người sẽ kết hôn, đúng không?” Lục Cảnh Diệu nhắc nhở Lục Nguyên Đông, sau đó nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Thời gian cũng không còn sớm, cháu lái xe nhớ phải chú ý an toàn.”

Lục Nguyên Đông trên đường lái xe về cảm thấy rất kỳ lạ, anh ta nhìn cậu của mình không hề có biểu hiện quan tâm đến Hi Duệ, vậy mà hôm nay Hi Duệ gặp ai cũng điều tra tường tận.

Mợ hai nói đúng, chú Lục nhà mình, tâm tư còn muốn sâu hơn đáy biển.

Không biết thế nào anh ta lại nhớ đến Tần Dư Kiều, Lục Nguyên Đông cảm thấy rất kỳ lạ, anh ta còn giúp cô ấy. Thật ra, nếu quan sát kỹ Tần Dư Kiều, thì đúng là chỉ hơi béo một chút.

Dương Nhân Nhân nói: “Khuyết điểm không che lấp được ưu điểm.” Lục Nguyên Đông ngẫm lại cảm thấy rất có lý, chẳng hạn như nếu bỏ đi đồng thịt dư thừa kia thì quả thực Tần Dư Kiều rất xinh đẹp, tính tình cũng dễ chịu, không kiêu ngạo, nóng nảy.

Với lại, cô ấy còn rất dễ dỗ dành, có thể không phải là người con gái hay đùa.

Tần Dư Kiều rửa mặt sạch sẽ, lúc lên giường chuẩn bị đi ngủ thì nhận được tin nhắn của Bạch Quyên: “Người đẹp bé nhỏ à, chị thấy khó chịu quá, đi qua đây chơi với chị, ở quán bar Cầu Vồng, phòng 118.”

Tần Dư Kiều đâu phải người đẹp gì cho cam, nhưng Bạch Quyên vẫn không chịu đổi cách xưng hô, cũng may đây chỉ là cách xưng hô khi hai người nói chuyện với nhau. Tuy cô béo thịt lắm mỡ, nhưng da mặt quả thật rất mỏng.

Mỗi lần Bạch Quyên gọi điện, Tần Dư Kiều đều cảm thấy rất đau đầu, vừa nãy nghe trong điện thoại, hình như đã ngà ngà say.

“Em đi ngủ rồi, em sẽ gọi anh rề qua đó đón chị.”

Bạch Quyên tức giận. “Tần Dư Kiều, nếu em dám gọi điện cho Trần Tri Trạch biết, chị sẽ lập tức gọi điện cho Giang Hoa nói em vẫn còn thích cậu ta.”

Đây là chuyện gì vậy.

Tần Dư Kiều đành nhanh chóng tới quán bar, nhân viên phục vụ bảo cô đi tới phòng 118, đẩy cửa đi vào, bên trong đang mở nhạc đỉnh tai nhức óc cùng với tiếng gầm gừ, một người đàn ông mặc chiếc áo da màu đen đang hét loạn vào mic: “Bác Kinh . Bác Kinh .”

Tần Dư Kiều liếc mắt nhìn người đàn ông đang ngồi cạnh Bạch Quyên, vẻ mặt say ngà, thấy cô đi vào, liền vội vàng dang tay đón tiếp: “Kiều Kiều.”

Tần Dư Kiều đi tới chỗ Bạch Quyên, thấy người đàn ông ngồi bên cạnh có vẻ như rất thân thiết: “ Em là em gái của chị Bạch Quyên đúng không, đáng yêu quá.”

Tần Dư Kiều liếc mắt một cái, ra hiệu cho Bạch Quyên đi ra ngoài.

Bên ngoài, từng cơn gió lạnh thổi tới, Bạch Quyên dựa vào tường nôn mửa, vừa nôn vừa thì thào: “ Chị muốn ly hôn, chị muốn ly hôn .”

Tần Dư Kiều chỉ đứng nhìn, sau đó đưa cho Bạch Quyên túi khăn giấy.

“ Tiểu Quyên, chị có biết bây giờ mình trông như thế nào không?..”

Bạch Quyên quay ngoắt đầu nhìn Tần Dư Kiều: “ Ý em là sao?..”

Tần Dư Kiều nhìn Bạch Quyên: “ Có phải chị thấy rằng chỉ cần bản thân sống vui vẻ là được rồi, mặc kệ luân thường đạo lý, quan niệm đạo đức ra sao, bỏ mặc cả ràng buộc của cuộc đời?”

Giọng nói Tần Dư Kiều hơi nhỏ nhưng Bạch Quyên lại nghe rất rõ ràng, mỗi câu nói của Tần Dư Kiều như đâm vào tim Bạch Quyên, chị ta không lên tiếng chỉ lẳng lặng bỏ đi: “ Em không phải nói nữa, em không phải nói nữa.”

Tần Dư Kiều giữ chặt tay Bạch Quyên lại: “ Em xin lỗi.”

Bạch Quyên vờ như không ngờ, tiếp tục bước về phía quán bar.

Tần Dư Kiều nói thêm: “ Em xin lỗi.” Lúc này Bạch Quyên mới dừng lại, có chút oán giận nhìn Tần Dư Kiều: “ Chị là chị họ của em, về sau em đừng nói như vậy với chị.”

Tần Dư Kiều không so đo với người đang say rượu, vội gật đầu.

Bạch Quyên không trở về nhà, cũng không về căn nhà sau khi kết hôn, sau đó đọc địa chỉ cho Tần Dư Kiều, Tần Dư Kiều đưa Bạch Quyên tới địa chỉ, lúc mở cửa vào cảm thấy rất ngạc nhiên, theo như cách trang trí thì Bạch Quyên thường xuyên qua đêm ở đây.

Sau khi chăm sóc Bạch Quyên đi vào giấc ngủ xong, Tần Dư Kiều không trở về nhà cậu mà ở trong phòng khách xem phim cả đêm.

Trong ngăn tủ của TV có rất nhiều bộ phim điện ảnh thời xưa, đa số là phim của Hong Kong, Tần Dư Kiều lấy mấy chiếc đĩa ra xem, vừa nhìn vào thì thấy ở góc tủ lộ ra một quyển album.

Quyển album này để những bức ảnh khá cũ, bên trong có đến quá nửa là ảnh Bạch Quyên và Trần Tri Trạch chụp chung, điều khiến Tần Dư Kiều không ngờ tới chính là bên trong còn có ảnh của cô và Giang Hoa.

Ở dưới bức ảnh còn có một tờ giấy dính kèm vào đó, một tấm là cô và Giang Hoa chụp chung, tấm khác là Bạch Quyên và Trần Tri Trạch, phía dưới còn có nét chữ khó coi của Bạch Quyên: “ Trọn đời, trọn kiếp, là một đôi.”

Đó chính là điều mà tất cả phụ nữ trên thế giới này mong muốn.

Trọn đời trọn kiếp là một đôi, nhưng có điều trong lòng của mỗi người đàn ông có vô số những bông hoa hồng trắng đỏ khác nhau. Tần Dư Kiều bỗng cảm thấy khó chịu, không phải vì cô, mà là Bạch Quyên.

Thật ra nếu không phải nhìn thấy ảnh chụp với Giang Hoa, Tần Dư Kiều thiếu chút nữa đã quên đi sự tồn tại của con người này, trí nhớ con người thật kì lạ, vốn đã là chuyện đã quên, nhưng khi nhớ lại, thì lại nhớ thật rõ ràng, giống như chuyện chỉ mới xảy ra vào hôm qua.

Giang Hoa* cùng tên với một diễn viên của TVB, xếp vào dạng đàn ông đẹp trai sáng chói, lúc ở trường đã làm say lòng biết bao nữ sinh cùng trường. Con người này cũng rất lợi hại, từ nhỏ đã ý thức được vẻ đẹp trai của mình sau đó đặc biệt quan tâm đến ‘nhan sắc’, trong ngoài bóng bẩy, cho đến khi học trung học cái tên Giang Hoa luôn là tâm điểm của mọi sự chú ý.

(*)

Vì sao Tần Dư Kiều lại hiểu rõ về Giang Hoa đến vậy ư? Bởi vì từ khi ba tuổi cô đã quen Giang Hoa, hai người cùng nhau đi học nhà trẻ cho đến trung học. Khi lên trung học, cả hai vẫn là bạn bè thân thiết, nhưng bởi vì xảy ra chút hiểu lầm cho nên hai người dỗi nhau không nói chuyện, sau đó cô ra nước ngoài, cả hai không còn liên hệ nào cả.

Phim xem được một nửa, điện thoại để trên sofa reo lên, nhìn thoáng qua, là Lục Nguyên Đông gửi tin nhắn đến, ở cuối câu còn có icon hình một đứa trẻ chảy nước mũi, Tần Dư Kiều nhớ vụ xấu hổ ở sân vận động, nhìn icon mà bật cười, tâm trạng bỗng khá hơn nhiều.

Bỗng cô thấy hoảng hốt, Tần Dư Kiều cảm thấy cảnh tượng này vô cùng quen thuộc, giống như nó đã từng xảy ra, cảm giác vô cùng thân thiết.

“Đừng cử động.”

Cảm giác lạnh lẽo giống như con người đứng trước bão tuyết, ánh mắt mỉm cười đầy vẻ chế nhạo, giống như khi cô lưu nước mũi như một đứa trẻ.

Loại hiện tượng, Tần Dư Kiều từng học qua ở khóa tâm lý học, đây là hiện tượng Dejavu*.

(*)Déjà vu (phiên âm tiếng Anh: /de vu/; phiên âm tiếng Pháp [de a vy], “đã nhìn thấy”; hay còn gọi là ký ức ảo giác, từ “para” trong tiếng Hy Lạp là , kết hợp với từ “mnēmē” là “memory - trí nhớ, ký ức”) hoặc promnesia (chứng rối loạn trí nhớ), là ảo giác, cảm thấy quen thuộc (như đã từng thấy, từng trải qua trong trí nhớ) trong một môi trường, khung cảnh mới, chưa từng biết trước đó hoặc không nhớ rõ lúc nào.

Đây có thể là những trải nghiệm của một cảm giác chắc chắn rằng đã từng chứng kiến hay đã sống qua một hoàn cảnh đã xảy ra trước đây (một người cảm thấy sự kiện đang xảy ra này đã từng xảy ra trong quá khứ không lâu), mặc dù không thể biết chắc chắn các trường hợp linh cảm ấy đã xảy ra lúc nào.

Thuật ngữ này được đặt ra bởi một nhà nghiên cứu về tâm linh học người Pháp, Émile Boirac (1851-1917) trong cuốn sách của ông L'Avenir des sciences psychiques (“Tương Lai của Ngành khoa học Tâm linh”) được viết trong bài tiểu luận lúc ông là một sinh viên đại học năm cuối. Déjà vu thường là một cảm giác rất quen thuộc, rất “kỳ quái”, “lạ” và đầy “huyền bí” và xảy ra thường xuyên nhất trong các giấc mơ, cả trong hiện thực chắc chắn rằng hình ảnh này “đã xảy ra” trong quá khứ.

Hiện tượng déjà vu này xảy ra rất phổ biến cả người lớn lẫn trẻ em. Déjà vu đã được miêu tả trong văn học từ rất lâu, chứng tỏ hiện tượng này không mới xảy ra trong thời buổi này. Đây là một vấn đề rất nan giải cho các nhà khoa học để thử nghiệm trong phòng thí nghiệm nên déjà vu là một chủ đề nóng bỏng cho các nhà tâm linh học hiện nay. Gần đây, các nhà nghiên cứu đã tìm ra được cách để tạo cảm giác này bằng cách dùng thôi miên. (Wiki)

Tần Ngạn Chi cảm thấy khá hứng thú với Tân Vũ, đưa theo cả đội ngũ chuyên môn để đánh giá về công ty này, sau khi thành công đàm phán với văn phòng luật, ông ta tiếp tục làm một loạt kiểm tra chi tiết về Tân Vũ.

Tần Ngạn Chi vài lần gọi điện kêu Tần Dư Kiều tới giúp đỡ, giữa trưa vừa ăn được một miếng cơm, ông ta đã nói: “Kiều Kiều, tới giúp cha đi.”

Tần Dư Kiều ngẩng đầu nhìn Tần Ngạn Chi: “Con có thể giúp cha được gì chứ, không phải cha còn có một cô con gái ngoan và một cậu con trai tài giỏi sao?”

Sắc mặt Tần Ngạn Chi thoáng chuyển sắc: “Kiều Kiều, con là đứa con gái duy nhất của cha.”

Lời nói này của Tần Ngạn Chi làm cho Tần Dư Kiều hơi sửng sốt, Tần Dư Kiều ngẩng đầu nhìn về phía Tần Ngạn Chi: “Lần này con về nước là muốn thăm hỏi sức khỏe của cậu, không phải về để làm việc cho người nhà của cha.”

Tần Ngạn Chi thoáng tức giận: “Công ty cũng có cổ phần của con.”

Tần Dư Kiều bình thản trả lời: “ Nhờ cha nhắc con mới nhớ con cũng có cổ phần trong công ty. Với tư cách là một cổ đông con không đồng ý cha thuê tóm Tần Vũ, cho nên cha nên trở đảm đương chức hiệu trưởng hiện tại đi, nếu cảm thấy bứt rứt ngồi không yên, thì đưa vợ và mấy đứa con của cha đi dạo cũng được.”

Tần Ngạn Chi bị Tần Dư Kiều nói cho đỏ mặt tía tai: “ Tần Dư Kiều.”

Tần Dư Kiều cũng không chịu nép vế: “ Thế nào? Lại muốn dạy dỗ người khác sao? Hiện tại không chịu nổi nên muốn sắm vai người cha dạy con? Con tưởng rằng cha đã quên mình còn có một đứa con gái là con chứ?”

Tần Ngạn Chi đành phải xuống nước: “ Ăn cơm trước đi.”

Buổi tối, Tần Dư Kiều nói chuyện điện thoại với mẹ của mình là Bạch Thiên Du, sau đó cũng nhắc đến cuộc nói chuyện giữa trưa nay nhưng Bạch Thiên Du đã sớm không có hứng thú đối với mấy chuyện này, bà tìm cách thoái thác: “Con thấy vui là được rồi.”

Tần Dư Kiều cũng không nói thêm, chỉ nói: “ Gần đây thời tiết ở London không tốt, mẹ nên chú ý nhiều một chút.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Dù vậy, Tần Dư Kiều vẫn tới chi nhánh công ty của Tần Ngạn Chi tại thành phố S, quy mô của công ty không lớn nhưng có khả năng phát triển rất cao, mỗi khâu đều hoạt động vô cùng quy củ, chi nhánh ở trên tầng 15-16 của tòa nhà Thời Đại A trong thành phố S.

Tần Dư Kiều gọi điện cho Tần Ngạn Chi nói rằng hôm nay cô sẽ tới công ty, Tần Ngạn Chi tỏ rõ thái độ mừng ra mặt.

Lúc Tần Dư Kiều đi tới gần thang máy, bên ngoài còn có một người phụ nữ đang đứng chờ thang máy cùng cô, người nọ mặc bộ đồ công sở màu nhạt, trang điểm khá tinh tế, vẻ ngoài cũng ưa nhìn, giữ dáng rất tốt, mái tóc cũng chăm sóc cẩn thận, mềm mại sáng bóng.

Tần Dư Kiều là người ưa cái đẹp, cho nên đặc biệt chú ý tới những gì liên quan tới thẩm mỹ. Trước đây, do kĩ thuật còn chưa được tôi luyện khéo léo nên hay mắc lỗi nhìn chăm chăm vào người khác, còn bây giờ con mắt soi người đã có kĩ thuật hơn rất nhiều, chỉ cần liếc mắt một cái có thể đánh giá được tổng thể mà không bị phát hiện.

Một điều khác nữa là, trước kia cô rất thích ngắm gái đẹp bởi vì bạn gái của Giang Hoa thường rất xinh đẹp, cho cô thường hay mắc lỗi so sánh: “ Anh cảm thấy cô ấy đẹp hay em đẹp hơn?”

Giang Hoa rất biết ý, tỏ ra phối hợp: “ Kiều Kiều, anh không cho em coi thường vẻ đẹp của bản thân, em sao có thể so sánh mình với những người ba bốn mươi tuổi chứ.”

Có đôi khi Giang Hoa thấy phiền, anh ta cũng sẽ nói vài câu vô cùng tổn thương đến cô như: “Tần Dư Kiều, em trang điểm như muốn vậy gọi sét đánh vậy, cẩn thận sau này có ngày em phát phì thành bà béo lúc ấy sẽ khóc đến chết.”

Đúng là cái miệng quạ, bây giờ cô đã ứng nghiệm với lời nói của Giang Hoa.

Cửa thang máy mở ra, bên trong có một nhân viên bảo vệ, kẹp túi công văn vào nách, ra vẻ đứng đắn liếc nhìn người đẹp bên cạnh Tần Dư Kiều một cái.

Tần Dư Kiều ý bảo mời người đẹp đi vào trước, người đẹp nói câu cảm ơn, rồi nhắc đôi guốc bẩy phân đi vào thang máy.

Tần Dư Kiều đi vào, bấm tầng 15.

“Tầng 14, cảm ơn.” Giọng nói của người đẹp bay tới.

Tần Dư Kiều liếc mắt với người phụ nữ đối diện, thản nhiên nói: “ Không có gì.” Cô bấm tầng 14.

Không nên tức giận, chỉ là tiện tay giúp đỡ mà thôi, như vậy cũng được coi là người có phẩm chất tốt. Tần Dư Kiều tự nói với chính mình, ngẩng đầu nhìn thấy tầng 14 ghi rằng: “ Văn phòng kế toán luật Vũ Long.”

Tần Dư Kiều đi tới công ty kiến trúc Tần Ký, Tần Ngạn Chi đang ở tầng 16 họp, thư ký văn phòng rót cho cô một ly trà Long Tỉnh, Tần Dư Kiều không có hứng thú uống trà vào lúc này, tựa vào sofa của phòng khách xem tờ rơi quảng cáo của Tần Ký.

Tần Ngạn Chi kết thúc cuộc họp liền đi tới phòng tiếp khách, đi theo sau còn có Hạ Tự Bình.

Tần Kí là một phần của tổng công ty Tần Thị, trên danh nghĩa là công ty kiến trúc nhưng vài năm gần đây bởi vì ham muốn của cá nhân của người lãnh đạo cho nên ngành nghề kinh doanh cũng thay đổi, nghề nào kiếm ra tiền cũng nhảy vào kinh doanh hòng đầu cơ trục lợi, đáng tiếc mấy năm nay sổ sách của Tần Kí lại nảy sinh vấn đề.

Tổng giám đốc của Tần Kí là Hạ Tự Bình, em trai của Hạ Vân.

Mà Hạ Vân chính là vợ hiện tại của Tần Ngạn Chi, là mẹ của Hạ Nghiên Thanh và Tần Dư Trì. Hạ Nghiên Thanh và Tần Dư Trì là chị em cùng mẹ khác cha, cô cùng với Tần Dư Trì là cùng cha khác mẹ.

Mối quan hệ này thoát nhìn qua thì có vẻ phức tạp, xét đến cùng, mà căn nguyên của nó cũng đều do tật xấu của đàn ông gây ra.

Tần Dư Kiều tới, Tần Ngạn Chi đương nhiên giáng chức tổng giám đốc của Hạ Tự Bình xuống, Tần Dư Kiều trở thành tổng giám đốc của Tần Ký.

Tần Ngạn Chi tính toán rất kĩ, nơi này giao cho con gái của ông ta xong xuôi, ăn cùng Tần Dư Kiều bữa cơm xong liền đáp chuyến bay trở về thành phố G.

Buổi chiều, Tần Dư Kiều kêu thư kí đưa tới những tài liệu của Tần Ký và các hạng mục kinh doanh gần đây để cô xem qua.

Thư kí của Tần Dư Kiều là một người phụ nữ gần ba mươi tuổi, làm việc có chút chưa được chu toàn nhưng rất nhanh nhẹn, chỉ trong thời gian ngắn đã sửa sang xong tài liệu đưa tới trước bàn làm việc của Tần Dư Kiều: “ Quản lí Tần, còn có gì cần giúp nữa không?”

“ Tạm thời không có, cảm ơn.”

Cả buổi chiều cô đều ở trong văn phòng làm việc, xem các số liệu báo cáo khiến Tần Dư Kiều không khỏi đau đầu, cô day day thái dương, đứng lên nhìn qua tấm kính của cửa sổ sát đất, có thể nhìn thấy những bông tuyết trắng xóa đang rơi xuống.

Quả nhiên là tuyết đang rơi.

Tuyết rơi khiến cho cả thành phố trở nên lãng mạn hơn, giống như cả thành phố bị tuyết phủ trắng xóa, khoác lên mình một chiếc áo mới, trở nên trong sáng hơn.

Bên ngoài, có tiếng của các nhân viên rì rầm: “ Quả nhiên là tuyết đang rơi.”

“ Sắp tới Noel rồi, mọi người có kế hoạch gì chưa?”

“.”

Tần Dư Kiều khép lại các bản báo cáo chuẩn bị ra về, cô sử dụng thang máy VIP vốn tưởng sẽ không gặp gỡ người nào khác, kết quả, khi thang máy vừa xuống được một tầng, cửa thang máy mở ra.

Từ sau khi béo, Tần Dư Kiều có chứng sợ có đông người trong thang máy, sợ dĩ có chứng sợ hãi này bởi trong thang máy có tiếng báo quá tải vì trọng lượng, cho nên mỗi lúc như vậy những người béo thường được chú ý nhiều nhất.

Bên ngoài thang máy có một đôi nam nữ đang đứng, người con gái ấy chính là người cô đã gặp lúc chờ thang máy, thấy Tần Dư Kiều cô ta cũng không khỏi ngạc nhiên, nở nụ cười coi như chào hỏi, sau đó quay lại nhìn người đàn ông bên cạnh nói: “ Mấy hôm trước bạn em giới thiệu một nhà hàng mới mở, chúng ta tới đó ăn được không?”

“ Em tự quyết định là được rồi.” Giọng nói chứa ý cười từ đỉnh đầu bay tới, giọng nói của người đàn ông này rất dễ nghe, có chút trầm thấp khàn khàn nhưng lại không mất đi nét dịu dàng trong đó.

Trong giọng nói chứa đựng vẻ dịu dàng khiến cho Tần Dư Kiều hay bất cứ ai nghe được cũng cảm thấy như rót mật vào tai, nhịp tim đập loạn, khó có thể nói lên cảm giác trong cô lúc này.

6. Chương 6: Lục Cảnh Diệu Là Gay

Người đàn ông đi vào thang máy, cánh cửa nhanh chóng đóng lại, Tần Dư Kiều đứng đối diện với đôi tình nhân, lúc ngẩng đầu, ngón tay người đàn ông đang bấm xuống tầng 1, bỗng dừng lại, đột nhiên nghiêng mặt nhìn thẳng vào cô.

Tần Dư Kiều sợ run người, ánh mắt của người đàn ông này toát lên thật nhiều cảm xúc, có chút nuốt không trôi, sau đó rời mắt đi chỗ khác, người đàn ông mở miệng: “Tiểu thư, cô cần bấm tầng mấy?”

Hóa ra là hỏi cô, Tần Dư Kiều ảo não trách cứ bản thân bộ não gần đây hư hỏng quá, cứ giương mắt nhìn trai đẹp trước mắt: “Tôi cũng xuống tầng 1, cảm ơn.”

Người đàn ông này lại lần nữa để ánh mắt dừng ở trên người cô.

Tần Dư Kiều không biết có phải bản thân mình có vấn đề hay không, hay người đàn ông kia có vấn đề, bởi vì cô béo nên rất miễn cảm với bất kì ánh mắt nào nhìn cô. Tuy rằng, cô luôn cố gắng để cho bản thân không rơi vào trạng thái mặc cảm nhưng Tần Dư Kiều vẫn không thể vượt qua chương ngại tâm lý.

Phát hiện người đàn ông này vẫn đang nhìn cô, Tần Dư Kiều bèn ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh ta, ánh mắt tỏ vẻ khó chịu, người đàn ông này khẽ há miệng sau đó rời tầm mắt đi chỗ khác, đúng lúc này, người bạn gái của anh ta quay đầu lại, quét mắt đánh giá từ trên xuống dưới của Tần Dư Kiều.

Tần Dư Kiều nén giận lại, chờ thang máy xuống đến tầng 1, cô bước nhanh ra ngoài.

Bước ra khỏi tòa nhà cô mới biết bên ngoài tuyết rơi rất dày, liếc mắt nhìn xung quanh, ở đầu đường có vài đồng tuyết lớn phủ đầy dưới đất, gần như đóng băng tất cả các cây cối trong thành phố.

Hôm nay lúc ra ngoài, Tần Dư Kiều không lái xe, cô đành đứng ở ven đường đón taxi, không nhớ rằng bây giờ đang vào giờ cao điểm, tất cả các xe taxi đều có người.

Đúng lúc này, một chiếc xe nhãn hiệu Cayenne lái ngang qua, sau đó giảm dần tốc độ, hạ cửa sổ xe xuống, Tần Dư Kiều đứng ở ven đường ngẩng đầu, liếc nhìn chủ nhân của chiếc xe.

Sau đó, chiếc xe lướt ngang qua trước mắt cô.

Lục Cảnh Diệu hạ cánh cửa xe xuống, Diêu Tiểu Yêu lên tiếng: “Cảnh Diệu, hơi lạnh.”

Lục Cảnh Diệu giảm tốc độ xuống, nhìn vào kính chiếu hậu men theo bóng dáng của người đang đứng ở ven đường, sau đó nghiêng mặt liếc nhìn người bạn gái xinh đẹp của mình, anh nói: “ Anh muốn hút điều thuốc.”

Lục Cảnh Diệu không phải là người nghiện thuốc lá, ở trước mặt Diêu Tiểu Ái anh rất ít khi hút thuốc. Diêu Tiểu Ái hơi ngạc nhiên: “ Anh hút đi.”

Lục Cảnh Diệu đang hút thuốc, một tay giữ tay lái, sau đó châm một điều thuốc, động tác rất thành thạo, nho nhã.

Diêu Tiểu Ái cảm thấy không khí trong xe hơi bí bách, liền tìm một đề tài để nói chuyện: “ Gần đây Duệ Duệ có khỏe không?”

“ Khỏe.” Lục Cảnh Diệu trả lời, anh nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa kính xe, nhả một hơi.

Diêu Tiểu Ái : “ Lâu rồi em chưa gặp nó, bây giờ nhắc tới em rất nhớ Duệ Duệ.”

“ Uhm.” Lục Cảnh Diệu rít sâu một hơi, sau đó dường như nhớ ra chuyện gì, hỏi Diêu Tiểu Ái : “ Em nói muốn đi ăn ở đâu.”

Diêu Tiểu Ái nói tên quán ăn, thấy Lục Cảnh Diệu nhú mày, nghĩ anh không biết địa chỉ ở đó, sau đó nói lại một lần nữa nói tên đường.

Mùi thuốc lá hơi nồng khiến cho Diêu Tiểu Ái không được thoải mái, ho khan vài tiếng, Lục Cảnh Diệu ném điếu thuốc đi, cuối xuống nói: “ Hơi xa, ăn ở quán gần đây được rồi.”

Tần Dư Kiều rút cuộc bắt được taxi, cô lấy điện thoại ra gọi cho Bạch Diệu, vừa định bấm dãy số thì có điện thoại gọi tới, cô liền bấm nút nghe, bên trong có tiếng nói hơi xa lạ truyền tới.

“ Tần Dư Kiều, là mình, Hứa Thực đây.”

Hứa Thực đang chơi mạt chược, trong điện thoại trừ tiếng nói của anh ta ra thì còn có tiếng các quân bài mạt chược va vào nhau, sau đó có tiếng hét: “ba vạn”, “lục đồng”.

Sau lần va chạm xe cộ trước, vì đôi bên đều đang vội nên Tần Dư Kiều đành để lại số điện của mình cho Hứa Thực.

Tần Dư Kiều chuyển di động từ tai trái sang tai phải nói: “ Xe đã sơn lại rồi sao? Đợt một lát nữa mình sẽ đọc cho bạn địa chỉ của mình, bạn cho người đem hóa đơn tới là .”

“ Bạn học cũ, lâu rồi không gặp nhau nên bây giờ xem nhau là người xa lạ?” Giọng nói Hứa Thực mang theo vẻ hờn trách: “Sao bạn có thể khách sáo với mình như vậy, nếu như mình nhớ không lầm, chúng ta còn ngồi chung một bàn đó.”

Hứa Thực đương nhiên là không nhớ lầm. Hứa Thực và Tần Dư Kiều ngồi chung một bàn, chỉ có điều là chung bàn với nhau chưa đến một tuần.

Nghe Hứa Thực nói vậy, Tần Dư Kiều cũng không biết nên nói gì: “ Lúc đó mình không để ý lắm, ngại quá.”

“ Không sao, không sao, mình cũng đang định đổi xe mới, vừa hay bạn tạo cơ hội ỉn.” Hứa Thực vừa nói vừa cười, giọng nói phóng khoáng, lăm lăm một lúc lâu mới vào vấn đề chính: “ Dư Kiều à, mình và Giang Hoa đang ở cùng nhau, bạn có muốn nói với cậu ấy vài câu không?”

Tần Dư Kiều hạ cửa kính xe xuống, nói với Hứa Thực: “ Vậy bạn bảo anh ấy nghe điện thoại đi.”

Sau đó truyền tới giọng hét lớn của Hứa Thực: “ Giang Hoa, điện thoại của Tần Dư Kiều, cậu có muốn nói mấy câu không!” Lúc đầu thì không nghe thấy câu trả lời, sau đó nghe thấy tiếng bước chân, dường như cô còn nghe thấy hơi thở dồn dập của đầu dây bên kia truyền tới.

Tần Dư Kiều nhẫn nại chờ, cũng không lên tiếng nói trước, vài giây sau có tiếng của người đàn ông truyền tới, là giọng nói của Giang Hoa.

“ Em về nước rồi à?”

Tần Dư Kiều: “Trở về từ giữa tháng 10.”

Giang Hoa: “ Không về thành phố G sao?”

Tần Dư Kiều: “ Còn chưa biết, để xem tình hình thế nào.”

“Có tiện không, em lưu số di động của anh vào.”

Tần Dư Kiều: “ Anh đọc đi.”

“136xxxxxxx, về tới thì gọi cho anh.” Giang Hoa đọc dãy số di động, đúng lúc này, hình như có người gọi anh tới chơi tiếp, Tần Dư Kiều trả lời: “ Em biết rồi, về thành phố G sẽ gọi cho anh, em còn có việc, cúp trước, hẹn gặp lại.”

Đến tối, trong lúc ăn cơm mợ Đỗ Ngọc Trân lại khéo léo nhắc tới cái tên Lục Nguyên Đông, còn hỏi Tần Dư Kiều về buổi hẹn hôm qua với anh ta như thế nào.

Tần Dư Kiều trả lời cho có lệ: “ Cũng bình thường.”

Cậu Bạch Diệu cũng thích Lục Nguyên Đông ra mặt, khuôn mặt ông rạng rỡ nhìn vợ của mình nói: “ Chuyện bọn trẻ, em đừng quan tâm quá, đừng để Kiều Kiều thấy ngại.”

Tần Dư Kiều khá thân thiết với cậu mình, mỗi lần nói chuyện đều dùng giọng làm nũng: “Cậu, không phải đến cả cậu cũng ép cháu nữa sao?”

Bạch Diệu giả ngu: “ Kiều Kiều, đừng suy nghĩ nhiều. Hôm qua, cậu và mẹ cháu nói chuyện điện thoại, mẹ cháu cũng đồng ý rằng đàn ông ở thành phố S rất tốt.”

“Thế mà ông ngoại cháu vẫn gả mẹ cháu tới thành phố G.” Tần Dư Kiều bông đùa, sau đó cùng cậu trao đổi về công việc ở Tần Kí.

Bạch Diệu đương nhiên tôn trọng quyết định của cô, thái độ với Bạch Thiên Du khá giống nhau: “ Nếu cháu thích làm ở đâu cứ tới đó làm. Nếu như cảm thấy ghét chức vị tổng giám đốc của Tần Kí, thì đến công ty cậu làm tổng giám đốc.”

Tần Dư Kiều khẽ cười, hiện tại cô và Lục Nguyên Đông đang ở giai đoạn làm quen, nên hỏi một chút về chuyện của Lục gia, sau đó cô cũng không quên hỏi về chuyện của đứa nhỏ tên là Lục Hi Duệ.

“Có phải Lục gia có đứa cháu chừng bảy tám tuổi không?”

Đỗ Ngọc Trân và con dâu cả của Lục gia Dương Nhân Nhân là bạn tốt đã nhiều năm, cho nên bà đối với chuyện của Lục gia nắm rõ như lòng bàn tay: “ Đó là con của Lục Cảnh Diệu.”

“ Lục Cảnh Diệu? Anh ta kết hôn rồi?” Tần Dư Kiều đối với cái tên Lục Cảnh Diệu có chút cảm giác quen thuộc. Trong lúc ngồi máy bay về nước, có bài phỏng vấn của hắn trên tạp chí, nếu như cô nhớ không lầm, thì khi được hỏi về tình cảm riêng tư, anh ta nói mình chưa kết hôn.

Tần Dư Kiều chỉ nghe nói người mẹ đơn thân chứ chưa nghe nói có cả cha đơn thân.

Nhắc đến Lục Cảnh Diệu, Đỗ Ngọc Trân nói cũng hơi nhiều, câu chuyện nhảm nhí của Lục Cảnh Diệu hình như rất được lòng người, cứ nói mãi nói mãi mà không có điểm dừng.

“ Lục Cảnh Diệu từ khi còn nhỏ đã bị ông Lục tổng đi nước ngoài du học. Đến khi tốt nghiệp trở về thì bế theo một đứa trẻ, lúc đó bà nội của nó còn sống, cho rằng cháu mình đã làm chuyện xấu mặt gia môn, cho nên không thèm nhìn mặt đứa cháu này nữa.”

“Đứa nhỏ đó là con nuôi?” Tần Dư Kiều hỏi.

“Trước đây, mọi người ở Lục gia cũng nghĩ như vậy, nhưng Lục Cảnh Diệu lại nói rằng mình là cha đẻ của đứa nhỏ, nếu không tin thì ngày mai cậu ta sẽ cắt tóc cho người nhà tự cầm đi xét nghiệm.” Nói đến Lục Cảnh Diệu, Đỗ Ngọc Trân liền nở nụ cười, hạ giọng thấp xuống, nói tiếp: “ Hai ông lão nhà Lục gia vẫn không tin, liền cho người đi xét nghiệm DNA, kết quả thì quả đúng là cha con ruột.”

Tần Dư Kiều nở nụ cười, hỏi tiếp: “ Vậy mẹ của Lục Hi Duệ đâu?”

Nói đến đề tài này, giọng nói của Đỗ Ngọc Trân hơi trầm xuống, hoàn cảnh lúc nhỏ của bà cũng thế, nên bà đặc biệt có tình cảm với đứa nhỏ nhà họ Lục, nói cách khác là sự đồng cảm, cũng thấy đau lòng cho Lục Hi Duệ từ khi con nhỏ đã không có mẹ. Giọng nói Đỗ Ngọc Trân đầy vẻ tiếc nuối: “ Chuyện về mẹ đứa nhỏ không ai biết, Lục Cảnh Diệu cũng không nhắc tới, nhưng mà có lẽ vì quá đau lòng cho nên không muốn nhắc tới nữa.”

“ Qua đời rồi?”

“ Đúng vậy, ngay cả Dương Nhân Nhân cũng nói như vậy.”

Vì sao Lục Cảnh Diệu trở thành gà trống nuôi con, Đỗ Ngọc Trân chỉ nói qua rằng khi ở nước ngoài Lục Cảnh Diệu và người yêu chỉ vì rào cản của gia thế cho nên mới dẫn tới bi kịch này, khiến cho Lục Hi Duệ ra đời mà không có mẹ.

Đến ngày thứ hai, Tần Dư Kiều lại nghe từ miệng của Bạch Quyên một phiên bản khác: “ Gì chứ, khẳng định Lục Cảnh Diệu là gay, đứa nhỏ kia có đến tám chín phần là thụ tinh nhân tạo.”

Tần Dư Kiều: “ ...”

Bạch Quyên: “Chị nghe nói, tỉ lệ đồng tính ở Anh tương đối cao. Kiều Kiều, em ở Anh lâu như vậy chuyện này có đúng thể không?”

Tần Dư Kiều lắc đầu: “ Em không nghĩ thế.”

Lục Nguyên Đông hẹn Tần Dư Kiều đi ăn khuya, Tần Dư Kiều thầm nghĩ hẳn là trong lòng Lục Nguyên Đông coi thường vì cô béo, Tần Dư Kiều cũng không vạch trần kĩ xảo của anh ta, tìm lí do từ chối: “Tôi không có thói quen ăn khuya.”

Đối với một người con gái thon thả mà nói, những lời nói này có vẻ khoa học bởi lối sống lành mạnh giữ dáng. Nhưng nếu đổi lại là một người phụ nữ mũm mĩm, lời nói này có hơi bị khó tin.

Cúp điện thoại, Lục Nguyên Đông hỏi Giang Nam: “Mấy cô em bên cạnh cậu, thường quan tâm đến điều gì nhất?”

Với ba từ “ Mấy cô em” Giang Nam kín đáo đưa ra lời phê bình: “ Gì mà mấy cô em, mình chỉ có một người bạn gái, đừng làm hỏng chuyện tình giữa vợ chồng nhà mình.”

Lục Nguyên Đông ngả người lên sofa: “ Ý mình nói là mấy cô em gái của cậu.”

“Cô em gái tài cán của cậu đâu?.” Giang Nam dửng vẻ ngả ngớn bắt chéo chân: “ Trên cơ bản, dưới 50kg* là ổn. Có nghe qua câu phụ nữ tốt không quá 50 chưa?”

(*) Ở đây là 100 cân tính theo trọng lượng của Trung Quốc, mình đã tự chuyển sang thành Kg.

Lục Nguyên Đông: “ Liệu có đối tượng béo nào ngoại lệ không?.”

“ Có đấy.” Giang Nam: “ Mẹ mình, hình như hơn 60kg thì phải, người phụ nữ trung niên mập mập điển hình.”

Lục Nguyên Đông trên đường lái xe về có điện thoại gọi tới, là chú nhỏ - Lục Cảnh Diệu gọi.

Tuy rằng Lục Cảnh Diệu chỉ lớn hơn Lục Nguyên Đông sáu tuổi, nhưng vai vế thì lại hơn anh ta, Lục gia là một gia đình kiểu mẫu, cho nên giữa Lục Cảnh Diệu và Lục Nguyên Đông luôn tồn tại mối quan hệ trưởng bối.

“Chú, tìm cháu có việc gì sao?.” Lục Nguyên Đông hỏi.

Ở đầu dây bên kia, Lục Cảnh Diệu có chút ngạc nhiên khi bị hỏi thẳng vào vấn đề, nghe thấy Lục Nguyên Đông hỏi thẳng thắn như vậy, anh lên tiếng: “Hẹn gặp đối tượng xem mắt của cháu đi. Người làm chú đây cũng nên giúp cháu điều tra thực tế một chút.”

Lục Nguyên Đông: “ ...”

Lục Nguyên Đông cảm thấy lời nói của Lục Cảnh Diệu có chút không rõ ràng, năm đó chẳng phải Lục Cảnh Diệu cũng bắt ngờ dẫn theo một cậu nhóc về sao. Lục Nguyên Đông thầm nghĩ, cho dù anh ta tìm đám bạn chỉ biết chơi bởi lêu lổng nhờ đánh giá Tần Dư Kiều còn đáng tin hơn so với Lục Cảnh Diệu.

Lục Nguyên Đông đang nghĩ, không biết nên từ chối ‘ ý tốt ‘ của Lục Cảnh Diệu thế nào, nhìn biển quảng cáo ở ven đường: “Chú này, bây giờ hình như hơi bất tiện thì phải.”

Lục Cảnh Diệu: “ Không sao, dù sao gần đây chú cũng đang rảnh.”

Lục Nguyên Đông: “.”

Lục Cảnh Diệu từ khi nào có sở thích như này chứ, chẳng lẽ đây gọi là: ” Rảnh rồi sinh ra nông nổi?.”

7. Chương 7: Gặp Lại Lần Nữa

Hứa Thực là một người nhiều chuyện, đây là ấn tượng của Hứa Thực còn sót lại trong đầu Tần Dư Kiều. Cô ngồi cùng bàn với anh ta mỗi một tuần, thế mà trong một tuần đấy, bất kể chuyện gì lớn nhỏ miễn liên quan đến cô đều bị anh ta rêu rao ra ngoài.

Lúc ấy Tần Dư Kiều đã nói nhỏ với Giang Hoa rằng: “Em thấy mấy người mà như Hứa Thực chắc sau này khó mà tìm được vợ.”

Có điều lần trước người đứng cạnh anh ta hẳn là người yêu rồi, trông cũng khá xinh đẹp.

Lại nói về anh chàng Hứa Thực này, thật lòng Tần Dư Kiều sợ anh ta lại đem chuyện cô phát phì đi nói hết cho các bạn học ngày xưa. Tuy chuyện cô béo lên đúng là sự thật, nhưng cô chẳng muốn cái “sự thật” của mình trở thành chủ đề bàn tán của người khác.

Tối hôm đó, Tần Dư Kiều nằm trong bồn tắm đầy bọt xà phòng, hơi nước âm ẩm phủ cả người mệt rũ rời của cô. Từ trong màn nước chìa ra một cái chân trắng nõn, thẳng tắp, nhưng béo ục ịch, lòng khó tránh khỏi có chút bực bội, sau đó, bên ngoài vang lên tiếng chuông điện thoại.

Tần Dư Kiều lười đứng dậy nghe máy, cố tình để tiếng chuông reo đến tắt thì thôi, nào ngờ cuộc thứ nhất vừa dứt thì cuộc gọi kế tiếp liền đến.

Tần Dư Kiều choàng khăn bước ra khỏi phòng tắm, chiếc điện thoại be bé kia đã không còn kêu âm ỉ nữa, cô bước đến trước sofa, lấy di động lên xem lại lưu trữ các cuộc gọi nhỡ, hóa ra người vừa gọi cho cô là Lục Nguyên Đông.

Cô vừa lau tóc vừa ấn gọi lại cho anh ta, lát sau, bên đầu dây kia đã truyền đến tiếng cười hì hì của Lục Nguyên Đông: “Dư Kiều, ngày mai có rảnh không?”

Lục Nguyên Đông hẹn cô cùng đi đánh tennis, Tần Dư Kiều suy nghĩ một lúc rồi đồng ý.

Vì từ ngày về nước, không có ai đi đánh quần vợt cùng cô nên đã lâu rồi Tần Dư Kiều không chơi bóng, Lục Nguyên Đông vừa nhắc đến liền làm tay cô ngứa ngáy không yên.

Hôm sau, khi chuẩn bị rời khỏi nhà, Tần Dư Kiều còn soi mình trong gương, chỉnh trang lại quần áo, thật ra cô không thích màu đen, nhưng người béo nhất định phải thích nó, vì mặc nó trông sẽ gầy hơn.

Bộ quần áo thể thao sọc trắng đen này được cô mang về từ Anh, là hàng thủ công, trên áo có thêu chữ Trung Quốc nữa. Tần Dư Kiều soi gương, buộc á tóc, cả người lập tức đầy sinh lực, cô nhéo cái má ụ thịt của mình, thở dài thườn thượt.

Lục Nguyên Đông đúng giờ đến nhà họ Bạch đón Tần Dư Kiều, Đỗ Ngọc Trân vô cùng vui vẻ tiễn cả hai ra đến tận cổng: “Hai đứa đi chơi vui vẻ nhé!”

Lục Nguyên Đông là một người khá tự tin, nên khi trò chuyện thảnh thơi có chút không được khiêm tốn, khi lên xe, anh nhìn Tần Dư Kiều nói: “Xem ra mợ của cô khá thích tôi.”

Tần Dư Kiều cười, trả lời: “Nếu không hài lòng làm sao mợ ấy lại bảo tôi đi xem mắt với anh?”

“Cũng đúng.” Lục Nguyên Đông cười cười, đổi đề tài, “Dư Kiều, bình thường cô cũng thích vận động sao?”

Tần Dư Kiều nghiêng đầu, giả vờ như mình có chút không vui: “Nhìn tôi không giống thế sao?”

Lục Nguyên Đông vừa hỏi xong đã biết mình thật là vô tâm, nên khi nghe Tần Dư Kiều hỏi ngược lại mới ý thức được dường như mình đã làm tổn thương lòng tự tôn của cô ấy rồi. Anh ta vội vã quay sang định giải thích thì thấy ánh mắt cô lộ rõ ý cười, hóa ra là cố tình trêu anh.

Đột nhiên cảm thấy mình phản ứng hơi quá, Lục Nguyên Đông cười ha ha sau đó lại đổi đề tài trò chuyện với Tần Dư Kiều.

Thật ra bình thường Lục Nguyên Đông khá ít thoải mái trò chuyện với phụ nữ như vậy, nhưng hôm nay, anh ta nói gì, Tần Dư Kiều đều đưa ra ý kiến của mình, cứ thế duy trì cuộc trò chuyện đến tận hội quán tên là Kim Oản.

Khu vực đường quanh bờ hồ là vị trí trung tâm của hội quán, ở đây có quán cà phê, phòng tập thể thao, bể bơi, sân quần vợt... tất cả đều vô cùng đầy đủ mà lại còn hết sức thanh nhã nữa... Tuy nhiên, đây không phải là trọng điểm. Trọng điểm thật sự, hội quán này là một trong những sản nghiệp của riêng Lục Nguyên Đông.

Lục Nguyên Đông cũng có ý nói cho Tần Dư Kiều biết: “Đây là nơi đầu tiên sau khi tốt nghiệp tôi đã đầu tư vào, gần đây có sửa chữa một chút, lát nữa đánh bóng xong, nếu có kiến nghị gì thì Kiều Kiều cứ nói.”

Lục Nguyên Đông tuyệt đối không có ý khoe của, đây chỉ là bản năng muốn thể hiện tài năng của một người đàn ông trước một người phụ nữ, cũng giống như chim công đực xòe đuôi hấp dẫn sự chú ý của chim công cái vậy.

Tần Dư Kiều cũng thoải mái gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Cậu bé Lục Hi Duệ bình thường học cái gì cũng nhanh, chỉ riêng khoản bơi lội là không sao học được, điểm này rõ ràng là do gien di truyền từ mẹ rồi. Lục Cảnh Diệu mặc dù không hài lòng về mặt bơi lội của con mình nhưng cũng hết cách.

Sau hai lần tập bơi, anh thấy cậu con trai mình với chiếc quần bơi màu vàng, không ngừng vùng vẫy cánh tay bé nhỏ dưới mặt nước, trông rất cố gắng nhưng sự thật thì vẫn còn đứng yên tại chỗ.

Lục Hi Duệ thấy ba mình liền vui vẻ nói: “Cha, cha xem tư thế này của con đúng không?”

Lục Cảnh Diệu bước đến trước mặt con mình, đỡ lấy hai tay bé nhỏ rồi định lấy chiếc phao bơi ra.

Sau khi vào nước, lá gan của Lục Hi Duệ đã bé lại rất nhiều, cậu bé giữ chặt lấy chiếc phao nói: “Không, đừng.”

Lục Cảnh Diệu nhú mày, lấy chiếc phao bơi ra, rồi đặt con trai mình nằm ngang mặt nước: “Thả lỏng người, sau đó thử bơi hai tay trước.”

Lục Hi Duệ đã sớm sợ đến run tay, nhưng trong lòng có chút gì đó không cam lòng, không muốn chịu thua, cậu bé lại cố hết sức đập đập hai chân, kiểu bơi chó làm bọt nước bắn lên không ngừng. Lục Cảnh Diệu trông thấy liền tối sầm mặt: “Xem ra mẹ con còn giỏi hơn con nhiều.”

Hi Duệ mặc dù đang ở chìm trong nước nhưng tai lại thính vô cùng: “Cha, hóa ra cha thật sự biết mẹ con.”

Lục Cảnh Diệu im lặng, sau đó kéo con trai bơi về mép hồ.

Lục Nguyên Đông không ngờ Tần Dư Kiều lại là một cao thủ tennis, ban đầu anh ta nghĩ mình đánh cũng không tệ nên cố ý nhường Tần Dư Kiều một chút, cuối cùng không ngờ mình vì khinh địch mà chịu thua một ván.

Có điều, sau một ván Tần Dư Kiều đã bắt đầu không chịu nổi.

Việc Lục Nguyên Đông hẹn Tần Dư Kiều đi chơi tennis không phải là ý của anh, mà do chú nhỏ của anh, Lục Cảnh Diệu đề nghị sau vài lần từ chối sự giúp đỡ của anh ta, Lục Nguyên Đông có chút khó hiểu: “Chỉ bằng để cháu dẫn Dư Kiều để gặp ngài một lần?”

“Không cần phải thế.” Ngữ khí của Lục Cảnh Diệu nghe có chút nghiêm túc thận trọng, giống như thật lòng muốn giúp cháu trai của mình điều tra đối tượng vậy, anh ta dừng một chút, nói: “Hẹn cô ấy đi vận động gì xem, không phải cháu bảo cô nàng hơi béo một chút sao? Sẵn tiện giúp cô ta bớt một chút mỡ thừa.”

“...” Lục Nguyên Đông không biết Lục Cảnh Diệu không phải cố ý nói thế, anh lại còn hỏi lại: “Chú, chú nói thật à?”

Lục Cảnh Diệu: “Tóm lại nói sao thì làm vậy đi, khi đó chú cũng sẽ ghé qua một chút.”

Lục Nguyên Đông và Tần Dư Kiều đang ngồi nghỉ ngơi cạnh sân tennis, trò chuyện: “Không ngờ Kiều Kiều đánh tennis lại giỏi như thế.” Cách xưng hô của Lục Nguyên Đông đối với Tần Dư Kiều đã nhảy vọt từ ‘Dư Kiều’ thành ‘Kiều Kiều’.

Tần Dư Kiều trái lại có phần khách sáo: “Tôi có thể thắng cũng vì anh nhường thôi.”

Lục Nguyên Đông uống một ngụm nước khoáng, tâm trạng vô cùng thoải mái. Càng đi cùng Tần Dư Kiều, anh ta càng phát hiện nhiều ưu điểm của cô, ánh mắt anh vô tình lướt xuống đồng hồ đeo tay, anh ta thật hi vọng chú nhỏ Lục Cảnh Diệu đừng đến đây.

Có điều, về mặt thời gian, Lục Cảnh Diệu tương đối không tệ, lần này không những đến đúng giờ mà còn đưa cả con trai mình là Tiểu Duệ Duệ đi cùng.

Lục Cảnh Diệu vì vừa mới bơi xong, tuy đã ăn mặc chỉnh tề nhưng mái tóc còn hơi ướt ướt. Về phần Lục Hi Duệ thì trên người vẫn còn mặc áo tắm trẻ em, vô cùng hưng phấn tung tăng chạy vào: “Anh Nguyên Đông, chị Dư Kiều.”

Lục Nguyên Đông đành phải quay đầu lại, giả vờ như vô tình chạm mặt: “Chú, thật trùng hợp.”

Tài diễn xuất của Lục Cảnh Diệu cũng không tồi, anh vô cùng tự nhiên đáp: “Ừ, thật trùng hợp.”

Tần Dư Kiều có chút ngoài ý muốn, không ngờ người đàn ông hôm nọ cô gặp trong thang máy lại là Lục Cảnh Diệu. Thật ra cô từng thấy ảnh của anh trên tạp chí, nhưng hôm nọ cô không nhìn kỹ mới không nhận ra đây là Lục Cảnh Diệu của nhà họ Lục.

Tần Dư Kiều trông thấy cậu bé Lục Hi Duệ cũng vô cùng vui vẻ: “Chào cậu bé đẹp trai, chúng ta lại gặp rồi.”

Tần Dư Kiều tươi cười chào làm cậu bé Lục Hi Duệ chỉ đang mặc mỗi bộ áo tắm bỗng nhiên có chút xấu hổ, tâm tư của trẻ em lúc nào cũng nhạy cảm như vậy đó, Lục Hi Duệ có cảm giác như mình chẳng mặt gì mà xuất hiện trước mặt chị gái ấy thật ngượng ngùng, nên cậu ngắc đầu nói với cha mình: “Cha, con đi thay quần áo.”

Lục Cảnh Diệu gật đầu ân chuẩn, sau đó vô cùng tự nhiên ngồi xuống ghé đối diện với Tần Dư Kiều, nhìn Lục Nguyên Đông nói: “Nguyên Đông, không giới thiệu sao?”

“Tần Dư Kiều, cháu gái Bạch Diệu, tiểu thư nhà họ Tần ở thành phố G.” Lục Nguyên Đông đầu tiên giới thiệu Tần Dư Kiều với chú của mình, sau đó lại giới thiệu với Tần Dư Kiều về chú, câu giới thiệu đơn giản không thể giản đơn hơn. “Chú của tôi.” Ngay cả tên cũng chẳng buồn nói.

Lục Cảnh Diệu mỉm cười, đưa tay ra: “Tần tiểu thư, tôi là Lục Cảnh Diệu, tiểu thư nhìn rất quen, không biết chúng ta có từng gặp nhau hay không?”

Lục Nguyên Đông thật ghét cái người lăm điều kia, anh ta lập tức chen ngang: “Tần tiểu từ vừa mới từ Anh trở về không được bao lâu.”

Lục Cảnh Diệu vẫn tiếp tục tươi cười như muốn mang gió mùa xuân đến: “Chẳng trách lại trông quen như vậy, tôi cũng từng ở Anh hơn mười năm.”

Tần Dư Kiều không hiểu cái “trông quen” với “từng ở Anh hơn mười năm” có liên quan gì với nhau, cô chỉ gật đầu giải thích: “Tôi nghĩ sở dĩ Lục tiên sinh thấy quen mặt như vậy cũng vì hôm nọ chúng ta đã từng gặp mặt ở thang máy, khi đó anh còn đi cùng một cô gái cực kỳ xinh đẹp nữa.”

“Có sao? Sao tôi không nhớ?” Lục Cảnh Diệu nhìn Tần Dư Kiều, sau đó lại chuyển chủ đề về nước Anh, “Tần tiểu thư, ngày trước cô ở nơi nào của Anh?”

Tần Dư Kiều: “Luân Đôn.”

Lục Cảnh Diệu: “Không biết Tần tiểu thư có từng đến Edinburgh không?”

Lúc này Lục Nguyên Đông không chịu nổi cảm giác bị bỏ rơi nữa, lại chen miệng vào: “Thật ra năm ngoái tôi cũng từng đến Anh nghỉ ngơi, phải chỉ khi ấy tôi đã quen Kiều Kiều thì đã có người đưa đi mua sắm rồi.”

“Sau này vẫn còn cơ hội.” Tần Dư Kiều cười nói, dừng một chút rồi nói với Lục Cảnh Diệu: “Tôi đã nghe danh thành phố Edinburgh rất nhiều, tiếc là chưa có dịp ghé thăm.”

Đúng lúc này, cậu bé Lục Hi Duệ vừa thay quần áo xong bước vào, vì tóc chưa khô nên có thể thấy được cả đường chải từ lược chải đầu, trông thật giống như mấy tiểu thiếu gia thời Dân Quốc vậy.

Lục Hi Duệ tìm chỗ trống ngồi xuống, vì vừa mới tắm xong, nên gương mặt nhỏ nhắn hơi hơi ửng hồng.

Tần Dư Kiều theo phản xạ nhìn xuống mái tóc con chưa khô của Lục Hi Duệ, đúng là một người đàn ông khó mà nuôi nấng trẻ em tốt được, cô vô tình liếc mắt nhìn Lục Cảnh Diệu, tóc anh đúng thật cũng chưa khô.

Sức đề kháng của người lớn và trẻ em không giống nhau, tuy ở đây có hệ thống sưởi nhưng Tần Dư Kiều vẫn sợ cậu bé kia bị cảm lạnh, vừa hay trong phòng nghỉ có không ít khăn lông sạch khô, Tần Dư Kiều lấy một cái, nhìn Lục Cảnh Diệu, nói: “Lục tiên sinh, tôi lau tóc giúp Hi Duệ.”

Lúc này Lục Cảnh Diệu mới phát hiện tóc con mình chưa khô, kể đó nhìn đến chiếc khăn trên tay Tần Dư Kiều, đáp: “Vậy làm phiền cô.”

8. Chương 8: Tặng Tranh

Tần Dư Kiều có cảm giác bản năng làm mẹ của mình ngày càng trở dậy, mỗi khi thấy trẻ con là cảm xúc lại dâng trào, lòng ngực giống như có một nơi nào đó vì nụ cười của bọn trẻ mà nở đầy sắc xuân.

Chẳng lẽ do học môn nữ tiết ra quá nhiều?

Lục Hi Duệ im lặng đứng trước mặt Tần Dư Kiều, mặc cho cô lau tóc của mình. Thế nhưng, càng thấy Tần Dư Kiều lau tóc mình cẩn thận như vậy, cảm giác tủi thân trong lòng cậu bé lặng lẽ xuất hiện.

Nếu người bình thường thấy cậu bé Lục Hi Duệ tủi thân vì không có mẹ, thì sẽ thấy đây chuyện bình thường. Nhưng bản thân cậu bé lại khác, theo tuổi dần tăng, đến năm 7 tuổi, cậu bé Lục Hi Duệ đã có thể che giấu cảm xúc này rất cẩn thận, không để người khác phát hiện, vì theo suy nghĩ của cậu, một “người đàn ông” 7 tuổi vẫn còn đòi mẹ thật là một chuyện hết sức xấu hổ.

Khi Lục Cảnh Diệu thấy Tần Dư Kiều lau tóc cho Lục Hi Duệ, trong lòng cũng sinh không ít cảm xúc, ánh mắt thoáng trở nên thâm trầm như nước.

Còn với Lục Nguyên Đông, qua việc này, anh ta lại phát hiện thêm một ưu điểm của Tần Dư Kiều, không ngờ cô ấy lại là một người mẹ thương con như vậy. Thế này thì yên tâm rồi, sau này con của anh ta và cô chắc hẳn sẽ hạnh phúc hơn Hi Duệ nhiều.

Thật ra, tính của Lục Nguyên Đông khá giống Dương Nhân Nhân, hai người đều rất hiền lành. Anh ta vừa thấy vẻ mặt đáng thương của em họ, liền quay sang nói với Lục Cảnh Diệu bằng giọng chân thành: “Chú, chú cũng nên nhanh tìm mẹ kế cho Duệ Duệ đi, dù sao trẻ con không có mẹ cũng không tốt lắm.”

Lục Cảnh Diệu nghiêng đầu: “Làm ơn đi, cháu muốn thấy Hi Duệ bị mẹ kế ngược đãi sao?”

Thật đúng là “chó cắn Lã Động Tân”*, Lục Nguyên Đông á khẩu không biết nói sao. Dương Nhân Nhân nói chú em út của nhà họ Lục là một người quá đỗi, lần này Lục Nguyên Đông thật đúng được kiểm chứng rồi.

(*)Không biết phân tốt xấu, không biết người có lòng tốt.

Tần Dư Kiều ngồi đối diện nghe thấy thế, trái lại cảm thấy có chút buồn cười, cô khẽ xoa đầu Lục Hi Duệ tỏ vẻ an ủi.

Lục Nguyên Đông bế cậu em họ của mình đặt lên đùi, vừa vặn trông thấy vẻ mặt đầy ‘mẹ hiền’ của Tần Dư Kiều, bản thân anh cũng bị lay động mà xuất hiện một cảm giác như bản thân mình là một người cha, dịu dàng nhưng lại nghiêm túc nói với Lục Hi Duệ: “Sau này, nếu Duệ Duệ bị mẹ kế ngược đãi cứ nói với anh, anh sẽ đòi lại công bằng cho em...”

Tần Dư Kiều phì cười.

Lục Nguyên Đông cũng có cảm giác, mình vừa bảo sẽ đòi lại công bằng thật dùng không đúng lắm, anh ta ngẩng đầu nhìn Tần Dư Kiều, mỉm cười với cô.

Ở đây anh mới là cha của cậu bé, chẳng lẽ xem anh chết rồi sao?

Lục Cảnh Diệu cảm thấy lồng ngực nghèn nghẹn ức chế, cảm giác bức bối quẩn mãi nơi ngực, đẩy không đi, thối không bay, thật là nghẹn muốn chết mà.

Lục Nguyên Đông đúng thật kính trọng chú của mình, hôm nay người ta đã đến giúp mình quan sát đối tượng, nên sau khi kết thúc cũng nên theo lễ mà gọi hỏi xem kết quả đánh giá như thế nào, như vậy mới hợp lễ nghĩa.

Khi Lục Nguyên Đông gọi điện đến, Lục Cảnh Diệu đang bận sửa bài diễn thuyết “Hôm nay em là người kéo cò” cho Hi Duệ, anh vừa thấy màn hình điện thoại hiện lên hai chữ “Nguyên Đông”, liền phát tay bảo Hi Duệ ra xa một chút.

Lục Hi Duệ dĩ nhiên hiểu ý cha mình, ngoan ngoãn rời khỏi phòng sách. Cậu bé vừa đi vừa đưa tay xoa mái tóc hôm nay được chị Dư Kiều lau ỉnh, không biết lúc lau tóc, chị Dư Kiều thấy đầu tóc mình bù xù, có khi nào không còn thấy mình đẹp trai nữa không?

“Chú, hôm nay quan sát rồi đó, chú thấy Kiều Kiều thế nào?” Giọng nói của Lục Nguyên Đông vang ra từ điện thoại di động có thể thấy tâm trạng của anh ta không tệ.

Lục Cảnh Diệu hơi nhú mày, anh thấy hai chữ Kiều Kiều nghe thật chói tai, trầm giọng nói: “Cũng bình thường, hơi béo.”

Lục Nguyên Đông vốn tưởng hôm nay sẽ nghe được một vài lời hay từ miệng Lục Cảnh Diệu, dù sao hôm nay Kiều Kiều đã giúp con của anh lau tóc, thế mà ngược lại, không ngờ cái con người này mắt nhìn người vẫn không thay đổi, nên không quan tâm lắm đến lời Lục Cảnh Diệu vừa nói.

Huống chi chuyện Dư Kiều béo, là sự thật.

Dường như Lục Cảnh Diệu cố tình không bỏ qua cho Lục Nguyên Đông: “Cháu thật lòng thích cô Tần tiểu thư này sao?”

Lục Cảnh Diệu không hỏi thì thôi, đã hỏi liền khiến Lục Nguyên Đông khó mà trả lời, thật lòng. Anh ta và Dư Kiều chỉ mới gặp mặt được vài lần, ấn tượng của anh ta với cô đúng là càng lúc càng tốt lên, nhưng vẫn còn ở mức “ấn tượng tốt” chứ chưa được đến bậc “thích”, Lục Nguyên Đông cũng hiểu lúc này còn rất sớm để đặt đến khái niệm “thích” kia.

Lục Nguyên Đông suy nghĩ, nói: “Cháu thấy cô ấy là đối tượng tốt để kết hôn, ba mẹ cháu đều thích cô ấy, môn đăng hộ đối, Kiều Kiều lại còn là một cô gái trong sạch nữa.”

Cô gái trong sạch? Lục Cảnh Diệu vốn định hỏi Lục Nguyên Đông xem làm sao biết Tần Dư Kiều còn trong sạch, nhưng như thế có vẻ mình quá khắt khe, như thế trái lại càng kích thích Lục Nguyên Đông phản kháng

hơn thôi, Lục Cảnh Diệu suy nghĩ, nói: “Kết hôn là chuyện quan trọng của cả đời người, nên đừng quyết định theo ý của mấy ông bà già trong nhà. Hôn nhân của cháu thì là chuyện của cháu, không phải là chuyện làm ăn, hơn nữa, cháu con trẻ, không cần phải vội, cứ từ từ. Hiện giờ cháu chắc Tần tiểu thư là người thích hợp với mình sao? Nếu không cứ thế mà cưới cô ấy, trái lại có chút không công bằng đối với Tần Dư Kiều.”

Những lời Lục Cảnh Diệu vừa nói thật khiến Lục Nguyên Đông phải sửng sốt mất vài giây, Lục Nguyên Đông không ngờ chú của mình lại có thể nói ra những lời suốt miệng đầy triết lý tình yêu thế này.

Nói như thế, Lục Cảnh Diệu suốt nhiều năm vẫn không kết hôn, chẳng lẽ là vì tìm kiếm tình yêu thật sự?

Lục Nguyên Đông bỗng nhiên thật cảm thấy khâm phục chú của mình.

“Tóm lại, cháu phải suy nghĩ thật kỹ, hôn nhân không có tình yêu chắc chắn sẽ không thể có được hạnh phúc.”

Lục Cảnh Diệu không để Lục Nguyên Đông có cơ hội đáp lời, một câu chốt kết thúc vấn đề, Lục Nguyên Đông nhìn bức tranh cô gái đang treo trên tường, lòng có chút rối rắm: “Cháu sẽ từ từ suy nghĩ.”

Nỗi lo lắng trong lòng Lục Nguyên Đông xuất phát từ một câu cực kỳ bình thường của Lục Cảnh Diệu “Hôn nhân không có tình yêu chắc chắn sẽ không thể có được hạnh phúc”. Khái niệm tình yêu đối với Lục Nguyên Đông thật quá mơ hồ, tuy nhiên, mỗi khi suy nghĩ đến nó, trong đầu hần lại xuất hiện một bóng hình, mà bóng hình ấy có quan hệ không nhỏ với bức ảnh cô gái đang treo trên tường kia.

Thật ra, trong lòng anh ta luôn tồn tại một hình ảnh của một cô gái, đây là một bí mật mà anh ta chưa từng thổ lộ cùng ai.

Bí mật ấy đi theo Lục Nguyên Đông từ ngày còn là một thiếu niên, rồi trở thành đàn ông, nó tựa như máu thịt, như xương cốt, lớn dần theo năm tháng, dần dần trở thành một bộ phận của cơ thể hần, gắn liền với sinh mệnh, không thể tách rời.

Tần Dư Kiều đã trở thành tổng giám đốc của Tần Ký, trừ mấy ngày đầu có chút chăm chỉ, hai ba ngày sau đã có phần qua loa cho có lệ.

Tần Ngạn Chi thường gọi điện cho cô hỏi thăm tình hình làm việc của cô ở Tần Ký.

Tần Dư Kiều: “Không phải cha cũng biết rồi sao?”

Tần Ngạn Chi: “Kiều Kiều, nếu không thích làm ở Tần ký thì đến thành phố G giúp cha, con cũng biết người cha thương nhất cũng là con mà.”

Câu nói này của Tần Ngạn Chi lập tức thay đổi thái độ: “Dù thế nào con cũng không về.”

Tần Ngạn Chi nói với vẻ tự trách: “Kiều Kiều, thành phố G dù sao cũng là nhà của con, con không đến thăm cha cũng không sao, nhưng còn bà nội con, bà con vẫn thương nhớ con như trước.”

Đánh rắn bẫy tắc (*) - một chiêu ngay chỗ hiểm, sở trường của Tần Ngạn Chi vốn là bắt chẹt những chuyện như thế này.

(*) Đánh rắn bẫy tắc: ý nói điểm yếu của rắn là bẫy tắc tính từ đầu, tức là vị trí trái tim, hoặc đốt sống thứ bảy nơi nối giữa phần đầu và phần thân rắn, đánh gãy nó thì rắn sẽ không cự quẫy tiếp được

Nơi mình lớn lên lúc nào cũng có một ý nghĩa đặc biệt, thành phố G đối với Tần Dư Kiều chính là nơi đây ký ức tuổi thơ, ở đó có cậu thiếu niên mà cô từng thích, là nơi cô bắt đầu tuổi thanh xuân, nhưng đồng thời cũng là nơi cô không bao giờ muốn nhớ đến, càng không muốn trở về. Thật giống như món ăn dù ngon đến thế nào cũng sẽ ngán, gặp lại chỉ càng khiến nỗi đau hần sâu vào đáy lòng.

Từ ngày biết Tần Dư Kiều thích chơi tennis, gần như hai ba ngày Lục Nguyên Đông lại hẹn Tần Dư Kiều đi đánh với mình mấy trận. Sau đó, Lục Nguyên Đông phát hiện, Tần Dư Kiều ngoài việc thích đánh tennis, cũng thích vẽ tranh nữa, mới hai ngày trước thôi, bỗng nhiên cô nổi hứng vẽ cho anh một bức họa.

Lục Nguyên Đông nhìn bức tranh vẽ mình đang rút tay vào túi, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Kiều Kiều, cô vẽ tôi thật đẹp trai.”

Tần Dư Kiều cúi đầu cười, tay cầm bút tiếp tục nguệch ngoạc, Lục Nguyên Đông nghiêng đầu nhìn: “Duệ Duệ?”

Tần Dư Kiều tiếp tục vẽ thêm vài nét, cậu bé Lục Hi Duệ xinh xắn đã xuất hiện trên mặt giấy.

Lục Nguyên Đông thấy bức tranh Tần Dư Kiều vẽ Lục Hi Duệ liền bảo muốn đưa cho cậu em họ của mình, Tần Dư Kiều ngượng ngùng nói: “Không đẹp lắm đâu, cái này tôi chỉ vẽ bừa thôi.”

“Không sao, cô vẽ rất đẹp, Duệ Duệ thấy nhất định sẽ thích.”

Trong bữa cơm gia đình gần đây của nhà họ Lục, đối tượng xem mắt của Lục Nguyên Đông lại được nhắc đến, nhưng lần này thái độ của Lục Nguyên Đông với Tần Dư Kiều đã thay đổi 180°, làm mọi người không khỏi tò mò hỏi chuyện của anh với Tần tiểu thư, Lục Nguyên Đông chỉ cười nói: “Vấn đề quan trọng là xem Dư Kiều có ý gì với con hay không.”

Dương Nhân Nhân, mẹ của Lục Nguyên Đông không nhịn được lên tiếng nhắc nhở: “Nguyên Đông, theo đuổi con gái cần phải cố gắng lấy lòng, biết không?”

Lục Nguyên Đông hớn hỏ: “Con sẽ cố gắng để mẹ sớm được uống trà con dâu.”

Dương Nhân Nhân che miệng cười, ông Lục cũng cười toe toét, đột nhiên không hiểu sao lại nhớ đến đứa con trai cứng đầu khiến mình phải đau đầu, ông nhìn sang Lục Cảnh Diệu đang ngồi phía bên phải của mình: “Cháu của con sắp lập gia đình rồi, còn con tính thế nào?”

Lục Cảnh Diệu đột nhiên ngắc đầu, đưa mắt nhìn mọi người trong nhà, bao gồm cả Lục Nguyên Đông đang hớn hỏ và Dương Nhân Nhân híp mắt cười, nhẹ nhàng nói: “Chuyện của con đúng là không thể kéo dài nữa”. Giọng điệu tựa như đang tự kiểm điểm chính mình.

Câu nói này làm cả nhà họ Lục phải sững sốt, ngay cả ông Lục cũng không dám tin con trai mình có thể nói ra những lời ấy.

Sau đó, Lục Cảnh Diệu còn nói tiếp: “Cho nên, có lẽ muộn nhất là sang năm.”

Muộn nhất là sang năm? Giờ đã sắp cuối năm rồi, chẳng lẽ chuyện tốt đã gần thành rồi sao?

Mấy người phụ nữ trong nhà họ Lục đều chú ý đến chuyện ai sẽ là mẹ kế của Duệ Duệ, mợ Hai lên tiếng trước tiên: “Là Diêu tiểu thư sao?”

Lục Cảnh Diệu chưa kịp đáp thì bỗng nhiên vang lên: “Không đâu.” Người trả lời thay Lục Cảnh Diệu chính là con trai của anh, Lục Hi Duệ, “Cha con đã hứa với con sẽ không cưới dì Diêu.”

Cả nhà lại đưa mắt nhìn nhau, có người cười, có người tức giận, người bùng nổ đầu tiên dĩ nhiên là ông Lục, ông quay đầu nhìn Lục Cảnh Diệu nói: “Ăn cơm xong đến phòng sách đợi ta.”

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đầu còn bị gọi đi trách mắng? Lục Hi Duệ ngắc đầu nhìn cha mình, lòng thật khó hiểu.

Còn Lục Hi Duệ vì sao lại nói câu Lục Cảnh Diệu sẽ không cưới Diêu Tiểu Ái trước mặt mọi người, đây cũng vì cậu muốn nghe thấy sự đảm bảo của cha mình, chứ không phải muốn cha bị ông nội quở trách.

Lục Nguyên Đông từng nói với cậu rằng: “Cha em bảo không cưới Diêu Tiểu Ái có khi để em an tâm thôi, em đừng tin là thật, nếu không đến lúc Diêu Tiểu Ái trở thành mẹ kế của em, em lại không chấp nhận được, anh thấy em nên chuẩn bị tâm lý đi là vừa.”

Chấp nhận Diêu Tiểu Ái làm mẹ kế ư? Lục Hi Duệ thật lòng không muốn, nếu Diêu Tiểu Ái thật sự là mẹ kế của cậu, cậu có cảm giác mình nhất định sẽ sống không yên.

Sau khi ăn xong, người đàn ông lớn tướng như Lục Cảnh Diệu bị Lục Hòa Thước kéo vào phòng răn dạy và quở mắng. Lục Nguyên Đông nhớ tới bức tranh mà Dư Kiều vẽ tặng cho Duệ Duệ, anh ta lấy từ trong ví ra đưa cho cậu bé.

Lục Hi Duệ tưởng rằng Lục Nguyên Đông cho cậu tiền tiêu vặt, rất vui vẻ chạy tới chỗ Lục Nguyên Đông: “ Anh ơi.”

Lục Nguyên Đông lấy từ trong ví tiền ra bức tranh nhỏ đưa cho Hi Duệ: “ Là chị Dư Kiều tặng cho em bức tranh.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Hi Duệ đỏ rực, nhìn chằm chằm vào bức tranh mà Lục Nguyên Đông đưa cho cậu bé: “ Thực sự là cho em sao?.”

“ Đúng thế.” Lục Nguyên Đông nhìn một lúc rồi đưa thêm một bức tranh nhỏ khác ra khoe: “ Em xem, anh cũng có.”

Sắc mặt của Lục Hi Duệ bỗng tỏ vẻ mất hứng: “ Uhm.” Một tiếng rồi nói: “ Của anh không đẹp bằng của em.” Nói xong, cầm bức tranh của mình đứng sang một bên thưởng thức.

Lục Nguyên Đông không so đo với trẻ nhỏ, những người trong nhà thấy hai anh em họ cầm bức tranh vẽ liền hỏi, Lục Nguyên Đông cũng vui vẻ thuật lại, thế là mọi người được biết thêm một ưu điểm nữa của Tần Dư Kiều.

Đây được gọi là phản xạ tâm lý, giống như mọi người đối với Tần Dư Kiều đã sớm coi cô là người bên cạnh của Lục Nguyên Đông, chứng minh mắt nhìn của anh ta cũng không hề kém chút nào.

Chẳng qua Lục Nguyên Đông có chút buồn rầu, vì anh hơi áy náy với Lục Cảnh Diệu. Bởi trước đó hai ngày, chú nhỏ của anh ta đã nhọc lòng giảng dạy chuyện tình yêu ình, anh làm thế này thật phụ lòng của Lục Cảnh Diệu.

Cho nên khi Lục Cảnh Diệu bước ra từ phòng sách, Lục Nguyên Đông vì cảm thấy ngại, giả vờ coi như không nhìn thấy Lục Cảnh Diệu đi tới chỗ mình, vội vã đi ra ngoài.

Trong vườn hoa nhà họ Lục, có khóm hoa cúc được người giúp việc chăm chút rất tỉ mỉ, đáng vẻ đoan trang thanh tú, hương thơm phảng phất.

Lục Cảnh Diệu xoay người đi tới chỗ Lục Nguyên Đông: “ Nguyên Đông.”

Lục Nguyên Đông quay người lại, lộ ra cái mặt to tướng cùng nụ cười ngại ngùng: “ Chú.”

Lục Cảnh Diệu cũng cười, nụ cười đầy ẩn ý, giống như đang chờ đợi Lục Nguyên Đông giải thích.

Lục Nguyên Đông vô cùng khổ tâm, khó lắm mới bình tĩnh trở lại: “Cháu suy nghĩ lâu lắm rồi. Tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng, Dư Kiều là người con gái tốt, cháu không muốn bỏ lỡ.”

Thái độ của Lục Cảnh Diệu không hề ngạc nhiên, giống như có thể đoán được Lục Nguyên Đông sẽ nói gì, đưa tay vỗ bả vai của Lục Nguyên Đông: “ Hôn nhân là chuyện của cháu, cháu có chủ kiến là được rồi. Người làm trưởng bối như chú, cũng chỉ có thể góp ý cho cháu mà thôi.”

Lục Nguyên Đông như được phóng thích, đang muốn rời khỏi chỗ này thì Lục Cảnh Diệu lại lên tiếng.

“ Chú không cầm điện thoại, cháu cho chú mượn điện thoại một chút.”

Lục Nguyên Đông sợ bóng sợ gió một lúc, sau đó móc điện thoại ra đưa cho Lục Cảnh Diệu.

Trên đường trở về, Lục Hi Duệ tỏ ra sợ sệt rằng Lục Cảnh Diệu sẽ trách mắng cậu vì đã tham gia vào chuyện hôn nhân đại sự của cha, đang suy nghĩ xem làm thế nào để cha chú ý tới mình. Đúng lúc này cậu bé nhớ đến bức tranh mà Nguyên Đông đã đưa ình: “ Cha ơi, chị Dư Kiều tặng con bức tranh này, cha thấy người trong tranh có giống con không?”

Lục Cảnh Diệu nghiêng mặt liếc qua bức tranh, có chút không yên lòng: “ Uhm.”

Lục Hi Duệ cảm thấy dường như cha vẫn chưa tha thứ ình, bèn thừa dịp Lục Cảnh Diệu không có chủ động nói tới Diêu Tiểu Ái, cậu bé bắt đầu giải thích: “ Cha, cha thực sự sẽ không để cho dì Diêu trở thành mẹ kế của con chứ.”

Lục Cảnh Diệu mất kiên nhẫn: “ Nói hết chưa?.”

Nỗi oan ức của trẻ con mà người lớn không thể hiểu hết được, cũng không thể khiến trẻ nhỏ nói thành lời. Lục Hi Duệ cũng thấy bức mình, xoay người không muốn nói chuyện với Lục Cảnh Diệu nữa, sau đó lấy máy chơi game ra.

“Hi Duệ.”

Tiếng gọi vang lên từ trên đầu cậu bé, Lục Hi Duệ vờ như không nghe thấy, tỏ rõ vẻ khó chịu và nỗi oan ức cậu bé đang chịu.

Lục Cảnh Diệu vờ như không thấy được vẻ bất mãn trên mặt con trai mình, mở miệng nói: “Chị Dư Kiều tặng con bức tranh này. Là trẻ nhỏ cần phải biết lễ phép, con nên gọi điện cảm ơn chị ấy một tiếng chứ, có phải không?”

9. Chương 9: Dư Kiều Làm Bạn Gái Anh Đi

Lục Hi Duệ cảm thấy cha mình không hề phù hợp với những câu như: “Lấy mình làm gương”, “Cha mẹ chính là tấm gương tốt cho con cái.” Vừa rồi, khi cha yêu cầu cậu phải biết lễ phép, nhưng sao lại không nghĩ đến thái độ của cha đối với cậu như thế nào chứ?

Nhưng mặt kệ hình tượng của cha cậu lúc này như thế nào, Lục Hi Duệ rất muốn được trò chuyện với chị Dư Kiều, cho nên cậu bé rời sự chú ý khỏi trò chơi của mình, sau đó nhìn về phía Lục Cảnh Diệu: “Nhưng mà con còn chưa có số điện thoại của chị Dư Kiều.”

Lục Hi Duệ là đứa trẻ nhanh nhạy, vấn đề vừa hỏi xong đã ngay lập tức nghĩ ra cách giải quyết: “Con đi tìm anh Nguyên Đông.”

“Không cần phải phiền phức như vậy.” Lục Cảnh Diệu nhàn nhạt trả lời, đưa di động của mình cho con trai, sau đó đọc một chuỗi các dãy số: 136xxxxxxx, nhớ kỹ chưa?”

Trí nhớ của Lục Hi Duệ rất tốt, rất nhanh đã lưu được số điện thoại vào máy, sau khi lưu xong cậu không gọi điện luôn mà nhìn chằm chằm vào dãy số di động với dáng vẻ trầm tư.

Lục Cảnh Diệu liếc mắt nhìn con: “ Sao vậy?”

Lục Hi Duệ ngẩng đầu, tỏ ra cực kì nghiêm trọng mở miệng: “Con thấy hơi ngượng.”

Lục Cảnh Diệu cố gắng tỏ ra kiên nhẫn, từ từ chỉ dẫn: “ Vì sao con thấy ngượng?”

Lục Hi Duệ giải thích: “Con mạo muội gọi điện thoại cho chị Dư Kiều. Có khi nào quá đường đột không?”

Nghe được hai từ ‘mạo muội’ và ‘đường đột’, Lục Cảnh Diệu hơi ngạc nhiên, con mình sao lại có thể vận dụng ‘Từ ngữ trung cấp’ lãnh lớt đến thế này, sau đó anh giảm tốc độ lái xe, nói: “Con gọi điện cảm ơn là có ý tốt, rất lễ phép. Cha tin khi Dư Kiều nhận điện thoại của con sẽ rất vui vẻ, hơn nữa cha thấy chị ấy cũng rất thích con, nếu không tin, con cứ gọi thử đi.”

Lục Hi Duệ nghe cha mình bảo chị Dư Kiều thích mình, gương mặt nhỏ nhắn bỗng đỏ ửng lên, có điều Lục Cảnh Diệu lại không nhìn thấy chuyện này, tựa như Lục Hi Duệ cũng không nghe ra vì sao khi cha mình nói hai chữ ‘Dư Kiều’ lại tự nhiên đến vậy.

Tần Dư Kiều không ngờ dây số lạ này là Lục Hi Duệ gọi tới. Giọng nói của cậu nhóc có chút hồi hộp, cũng bởi vì hồi hộp lúng túng nên cậu bé nói khá nhanh, nhưng mỗi câu đều phát âm rõ ràng, tròn trịa, có điều hơi bị lặp từ mà thôi.

Tần Dư Kiều đặt di động bên tai, dường như nghe được tiếng hít thở của cậu nhóc, hơi thở thanh thoát, dịu dàng non nớt, mang theo hơi thở tân xuân rất trong trẻo.

“Chị Dư Kiều, cảm ơn chị đã vẽ cho em, em rất thích. Cho nên em cố tình gọi điện cho chị nói một tiếng cảm ơn. Hy vọng chị sẽ không cảm thấy đường đột, em chỉ muốn cảm ơn chị thôi ...”

Lục Hi Duệ nói một hơi hết cả câu, sau đó ôm tâm trạng bồn chồn chờ chị Dư Kiều trả lời.

Lục Cảnh Diệu đang lái xe thoáng quay sang nhìn con, rồi lại quay đầu nhìn về phía trước, con trai mình thật là quá mất mặt.

Tần Dư Kiều đứng cạnh cửa sổ nhìn xuống dòng xe dưới đường, bên ngoài ánh nắng mặt trời chiếu hắt lên cửa kính, thời tiết hôm nay rất đẹp.

“Chị cũng rất vui khi em thích bức tranh ấy.” Khóe miệng Tần Dư Kiều cong lên: “Nhưng bức tranh ấy chị vẽ theo cảm hứng, lần sau chị sẽ vẽ cho em bức đẹp hơn.”

Lục Hi Duệ ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Diệu, sau đó chuyển điện thoại sang tai khác, khiến Lục Cảnh Diệu buồn cười.

Từ nhỏ Lục Hi Duệ đã rất không thích bị xâm phạm chuyện riêng tư. Chẳng hạn như lúc trước khi còn đi nhà trẻ, cậu bé không bao giờ để người giúp việc tắm rửa ỉn.

Đây chính là tật xấu, Lục Hòa Thước nói rằng cậu bé và cha nó giống hệt nhau.

“Thật sao?” Lục Hi Duệ cầm di động sau đó nhắm tính thời gian biểu của mình. Ngoại trừ những ngày đi học, cuối tuần còn phải đi học thêm, cậu bé chỉ rảnh có đúng buổi chiều chủ nhật.

“Chủ nhật tuần này em rảnh, được không chị?..”

Tần Dư Kiều nghe xong nhất thời chưa hiểu được ý của Lục Hi Duệ, mất một lúc sau cô mới hiểu được. Ý rằng Lục Hi Duệ muốn làm người mẫu cho cô, Tần Dư Kiều bật cười: “Không cần tới cũng được, Duệ Duệ đẹp trai như vậy, chị nhớ rất rõ.”

“Vâng.” Lục Hi Duệ còn nói thêm vài câu, nhưng giọng nói so với lúc trước có phần khác lạ.

Tần Dư Kiều nhận ra được giọng nói khác so với lúc trước của Lục Hi Duệ, chẳng lẽ đứa nhỏ này muốn lấy cớ ra ngoài đi chơi nhưng cô đã vô tình vùi dập ý nghĩ này? Tần Dư Kiều bỗng thấy không đành lòng: “Vậy như này đi, chủ nhật chị sẽ gọi lại cho em, được không?”

Lục Hi Duệ rất phấn khích, reo mừng trong điện thoại rồi cúp máy.

“Nói xong rồi sao?” Lục Cảnh Diệu đặt câu hỏi.

Lục Hi Duệ gật đầu, sau đó trả lại điện thoại cho cha, rồi cúi thấp đầu, cậu bé dùng giọng nói vô cùng đứng đắn: “Cha, chủ nhật này con và chị Dư Kiều có hẹn. Cho nên, cha cho con mượn chú Vương một lúc.” Chú Vương là Vương Hữu Chi, lái xe của Lục Cảnh Diệu.

Lục Cảnh Diệu lần đầu tiên tỏ ra rất hào phóng, đồng ý một cách sáng khoái: “Được.”

Cân nặng của Tần Dư Kiều có chút thay đổi, cô đã giảm được hơn 5 kg, đó là hiệu quả của việc uống thuốc giảm cân.

Nửa tháng cô giảm được 5kg, không biết là sau khi dùng thuốc có tác dụng hay do chơi tennis cùng Lục Nguyên Đông nên giảm được cân.

Tần Dư Kiều nhú mày nhìn mình đứng trước gương, đối với một người béo mà nói 75kg hay 70kg cũng chẳng có gì là khác nhau, chung quy vẫn là béo.

Buổi tối, Tần Dư Kiều tập yoga hơn hai tiếng. Lúc tập xong, mồ hôi đầm đìa, điện thoại để trên sàn bỗng sáng lên, lại là một dãy số lạ, theo như đầu số thì là thành phố G.

Tần Dư Kiều bấm nút nghe, là giọng nữ hơi khó nghe truyền trối: “ Là Dư Kiều sao? Mình là Trần Manh, bạn còn nhớ không?”

Tần Dư Kiều chần chờ một lúc mới lên tiếng: “Trần Manh?”

Trần Manh là bạn học của Tần Dư Kiều, cũng chỉ là bạn học mà thôi, chứ nếu nói là bạn bè thì còn quá sớm. Trần Manh là bạn gái mà Giang Hoa quen sau khi cô và anh ta chia tay.

Xác định người nghe chính là Tần Dư Kiều, Trần Manh bắt đầu nói chuyện, nói chuyện giống như cả hai chưa từng xảy ra chuyện gì: “ Sao về nước rồi mà không liên lạc với bọn mình?”

Tần Dư Kiều nói xin lỗi, chờ đợi Trần Manh vào chủ đề chính.

Kết quả là nói đến câu thứ hai, Trần Manh đã vào đề: “ Nghe Hứa Thực nói bạn béo lên nhiều lắm hả?”

Tần Dư Kiều: “ Đúng vậy, béo lên nhiều.”

“ Sống ở nước ngoài thoải mái đến vậy sao?”

Tần Dư Kiều tủm tỉm cười, nói: “ Rất tốt.” Trong lòng không nhịn được, mắng tên Hứa Thực lắm mồm kia.

“ Cũng không sao, giảm béo đi là được.” Trần Manh an ủi, giọng nói nghe cũng có vẻ chân thành. Nói xong, lơ đãng nói đến chuyện của Hạ Nghiên Thanh.

Tần Dư Kiều bởi vì đang nghe thoại cho nên vừa vào nhà tắm vừa xả nước, để tiếng nước chạy hòa lẫn với tiếng nói trong điện thoại, cho nên lúc cúp máy, Tần Dư Kiều nghe câu được câu không.

Nghe nói, Hạ Nghiên Thanh sống cũng rất tốt, được nhiều người đàn ông theo đuổi, rồi Hạ Nghiên Thanh trên người toàn mặc đồ hiệu, rồi bạn trai hiện tại của Hạ Nghiên Thanh là Giang Hoa.

Đối với những chuyện này, Tần Dư Kiều cũng không thấy ngạc nhiên. Hạ Vân gả cho Tần Ngạn Chi, đương nhiên Hạ Nghiên Thanh cũng được thơm lây. Cho dù Hạ Nghiên Thanh không phải con ruột của Tần Ngạn Chi, nhưng Tần Ngạn Chi yêu ai yêu cả đường đi lối về, cho nên Hạ Nghiên Thanh cũng nhận được không ít lợi lộc.

Chỉ có điều, Tần Dư Kiều cảm thấy khá ngạc nhiên khi Giang Hoa lại là bạn trai của Hạ Nghiên Thanh.

Thật ra chuyện này khiến Tần Dư Kiều rất ngạc nhiên nhưng cũng bình thường thôi. Thành phố G là một vòng luẩn quẩn so với thành phố S còn nhỏ hơn, người yêu người, gặp nhau rồi quen biết cũng là chuyện thường.

Lúc chuẩn bị lên giường đi ngủ, Tần Dư Kiều lại nghe điện thoại của một người bạn học bên Anh - Brian. Brian là người Oxford, lúc cô béo anh ta vẫn một mực theo đuổi cô, nguyên nhân vì anh ta mê mẩn văn hóa Đại Đường - Trung Quốc, càng mê mẩn người đẹp Dương Quý Phi. Sau này dù không thành một cặp nhưng cô và Brian lại trở thành bạn bè.

Log in vào MSN, Brian gửi cho cô một tệp ảnh mới chụp, bởi vì lâu không dùng MSN nên khi đăng nhập cô phát hiện có người muốn add nick mình.

Đó là Trần Manh.

Trần Manh vào chat với cô, sau đó lại gửi một đường link cho Tần Dư Kiều.

Tần Dư Kiều hỏi: “ Cái gì vậy?”

Trần Manh: “ Bạn cứ click vào sẽ biết.”

Tần Dư Kiều vừa click vào, là bức ảnh tự chụp của Hạ Nghiên Thanh, hóa ra đây là trang cá nhân của Hạ Nghiên Thanh.

Trần Mạnh rất nhanh đã đi vào chủ đề chính, Tần Dư Kiều nghe được vẻ bất bình của Trần Mạnh: “Mình thực sự không chịu được cái vẻ mặt khinh người của cô ta.”

Tần Dư Kiều vừa trò chuyện với Trần Mạnh, vừa dạo quanh trang cá nhân của Hạ Nghiên Thanh. Phát hiện trong đó có rất nhiều ảnh chụp, phản ánh cuộc sống xa hoa thích khoe của, rồi cả những status về cuộc sống, về triết lý nhân sinh và ảnh chụp lúc đi du lịch.

Không, du lịch thì rất là quê, phải nói là đi tour.

Tần Dư Kiều nhìn thấy dưới mỗi bức ảnh của Hạ Nghiên Thanh đều viết những lời nhắn nhủ. Hạ Nghiên Thanh tỏ ra là người có cốt cách, ở dưới còn có một đám fan tăng bốc diện mạo và tài năng của cô ta, mà Hạ Nghiên Thanh không trả lời, chỉ điểm này thôi cũng cho thấy vẻ cao ngạo và tự phụ của cô ta.

Nhìn một lúc, Tần Dư Kiều khẽ nở nụ cười, Trần Mạnh vẫn còn đang rất khó chịu, gởi vài bức ảnh cho cô rồi bắt đầu nói: “Nhìn cái dòng này xem, đúng là tự tôn mình làm thánh nữ, quả nhiên là loại người thấp hèn già mồm.”

Bạch Quyên từng nói con gái quen biết nhau thì thoảng có những thay đổi khác lạ. Ví dụ như Trần Mạnh, tìm cô nói chuyện thân thiện như vậy, phỏng chừng là muốn tìm đồng minh.

Lục Nguyên Đông mời Tần Dư Kiều đi ăn cơm, ở thành phố S có một quán chay, bởi vì là đồ ăn chay nên Lục Nguyên Đông và Tần Dư Kiều ngồi trước một chiếc bàn tròn nhỏ, nói chuyện như hai hòa thượng. Tần Dư Kiều cũng đáp lại nhiệt tình, ăn cơm xong, cốc nâng cũng không ít.

Chỉ có điều hai người không có uống rượu, thật ra Lục Nguyên Đông muốn cùng Tần Dư Kiều uống rượu. Nhưng cô lại từ chối anh ta, cho rằng nên lấy trà thay rượu. Sau đó cô còn tự tay mình pha trà, rửa chén, châm trà, sau đó đem chén trà đặt trước mặt Lục Nguyên Đông.

Lục Nguyên Đông bỗng cảm thấy nhịp tim của mình đập nhanh hơn, nhấp một ngụm trà Thiết Quan Âm do Tần Dư Kiều tự tay pha, lần đầu tiên uống trà hương, cảm giác đắng đắng lâu tan trong miệng.

Lúc đưa Tần Dư Kiều trở về, Lục Nguyên Đông bỗng gọi tên cô, sau đó đưa ra lời thỉnh cầu: “Dư Kiều, làm bạn gái anh đi.”

Tần Dư Kiều hơi sững sốt, sau đó mím môi cười cười: “Không chê tôi béo sao?” Tần Dư Kiều hỏi nhưng không hề có cảm giác tự ti chút nào, nghe giống câu đùa hơn.

Lục Nguyên Đông hơi nóng nảy: “Anh thừa nhận lúc mới bắt đầu mình có thành kiến đối với em. Nhưng Dư Kiều, tin tưởng anh, anh thực sự không để tâm tới cân nặng của em. Đối với anh, em là một cô gái xinh đẹp, anh thích cảm giác khi được ở bên em, hy vọng em cho anh một cơ hội.”

Đây là lần đầu tiên Lục Nguyên Đông nói ra những lời buồn nôn như này, rõ ràng hồi trước bị cha ép đọc thuộc những tác phẩm cổ điển nổi tiếng, nhưng lúc này lại không tìm ra được những từ ngữ hình dung được cảm giác trong lòng anh ta, không thể tạo ra được một câu thổ lộ ngọt ngào. Bây giờ biến thành lời bày tỏ hết sức buồn cười.

Tần Dư Kiều vẫn không trả lời, Lục Nguyên Đông gấp gấp hỏi tiếp: “Có phải anh quá nóng vội không?”

Tần Dư Kiều còn chưa nói gì. Lục Nguyên Đông hỏi sang vấn đề khác: “Có phải anh chưa được tốt?”

Tần Dư Kiều không nhịn được, bật cười, sau đó tổ chức lại bộ máy ngôn ngữ, nói: “Anh đã rất tốt rồi.”

“Anh rất tốt rồi!” Lục Nguyên Đông cảm thấy não mình hình như teo nhỏ lại. Chẳng lẽ trước đây anh chưa tốt? Cho tới nay anh ta đều đối xử rất tốt với mọi người, không nghĩ tới bản thân đây là lần đầu tiên ‘đá rất tốt rồi’.

Nét mặt của Lục Nguyên Đông ảm đạm như hoa héo, sau đó cố gắng nặn ra một nụ cười. Lục Nguyên Đông nhìn Tần Dư Kiều nói: “Không sao cả, coi như chuyện này chưa xảy ra. Là do anh nóng vội quá.”

Tần Dư Kiều hơi ngượng ngừng kiễng chân, đi ngang người anh khẽ đặt nụ hôn nhẹ lên gò má của anh. Đối với người đã đứng ngây dại là Lục Nguyên Đông, cô nói: “Anh rất tốt. Nhưng hiện tại, em chỉ có thể đồng ý làm bạn của anh. Cho em chút thời gian, em hi vọng mình có thể xinh đẹp đứng cạnh bên anh.”

Lục Nguyên Đông choáng váng, bỗng ôm chặt lấy Tần Dư Kiều: “Kiều Kiều, em đã xinh lắm rồi, đừng vì anh mà giảm béo.”

Tần Dư Kiều tỏ ra rất vui vẻ: “Không phải giảm béo vì anh.”

Lục Nguyên Đông tràn ngập ý cười: “Cũng như nhau cả thôi.”

Lục Nguyên Đông rất đổi vui mừng, trên đường về trong đầu đều chìm ngập trong suy nghĩ: “Kiều Kiều vì anh mà giảm béo.”

Giang Nham từng nói một câu, đàn ông vì muốn âu yếm với bạn gái mà cai thuốc. So với việc phụ nữ giảm béo thì cũng dần vật như đàn ông cai thuốc. Cho nên, phụ nữ mà vì đàn ông giảm béo thì chắc chắn người ấy đã yêu mình.

Suy nghĩ này cứ quanh quẩn lượn lờ trong đầu của Lục Nguyên Đông, buổi tối về anh ta không tài nào chợp mắt được.

Cho dù Tần Dư Kiều nói rằng cô giảm béo không phải vì anh nhưng Tần Dư Kiều đã bị tình cảm của anh cảm hóa, bị sự thâm tình của anh đốn ngã.

Tần Dư Kiều dành cả đêm để suy nghĩ về vấn đề vừa xảy ra, giống như thấy bản thân mình có chút kì lạ, trong đầu bỗng xuất hiện lên cảnh tượng này, hình như nó đã từng xảy ra. Nó khiến cho hình ảnh của Lục Nguyên Đông đối với cô tăng thêm một bậc cảm tình, đương nhiên Lục Nguyên Đông là người rất dễ tạo được thiện cảm với người khác. Đẹp trai, lương thiện, thẳng thắn...

Chỉ có điều, sau này Tần Dư Kiều cũng không nghĩ rằng sự thẳng thắn của Lục Nguyên Đông đã gây ra tổn thương ỉn. Nhưng đã lựa chọn một người để thích, cô sẽ chịu trách nhiệm cho dù kết quả có thể nào đi chăng nữa.

Mặc kệ tình yêu và hôn nhân giống nhau như thế nào, giống như Bạch Thiên Du và Tần Ngạn Chi, bởi vì tình yêu nên mới kết hôn. Ban đầu, thì nó ngọt ngào tốt đẹp đến vậy, nhưng khi kết hôn rồi vẫn có khả năng ly hôn. Ngọt ngào rồi cũng có ngày trở thành cay đắng, lạnh lẽo, đầy tàn khốc. Hai người yêu nhau rồi cũng trở mặt thành thù, đối đáp lại với nhau bằng những gương mặt băng lạnh vô tình, một bước cũng không chịu nhường nhau.

10. Chương 10: Tặng Thẻ Nạp Điện Thoại

Thời nay, học sinh tiểu học có điện thoại di động là chuyện bình thường. Tuy rằng, nội quy nhà trường quy định học sinh không được mang di động đến trường, nhưng vẫn có một số học sinh gan to coi nội quy là không khí, chẳng hạn như đến trưa ăn cơm ở căn tin, cũng gọi điện thoại ẹ: “Mẹ, hôm nay bữa trưa ở căn tin chẳng ngon chút nào.”

Lục Hi Duệ cũng có một chiếc điện thoại, lúc cậu bé đi nhà trẻ Lục Cảnh Diệu đã mua cho, anh nói: “Có việc gì thì gọi cho cha.”

Xét về mặt cơ bản, Lục Hi Duệ rất ít khi dùng di động, vì ở trường cậu bé chẳng hề gây chuyện hay gặp rắc rối nào cả, cũng sẽ không vì chuyện thức ăn không ngon mà gọi điện cho cha, Lục Cảnh Diệu lúc dẫn cậu bé tới trường khai giảng đã nói: “Con trai không được yếu đuối.”

Lần duy nhất cậu bé dùng tới di động cũng chỉ để gửi một tin nhắn cho Lục Cảnh Diệu. Thầy giáo ở trường giao bài tập, yêu cầu từng học sinh phải tạo một niềm kinh ngạc cho cha vào ngày lễ của cha, ví dụ như

đắm lưng giúp cha... Lục Hi Duệ cảm thấy Lục Cảnh Diệu không thích điều này, nên sau đó cậu bé liền lấy di động ra, nhắn cho cha một tin, nội dung là: “Cha ơi, chúc cha ngày mới vui vẻ.”

Lục Cảnh Diệu gửi tin nhắn lại cho con trai: “ Hôm nay là lễ gì vậy?”

Có điều chiếc điện thoại di động trước nay thường xuyên được cậu cho “an vị” trong ngăn kéo, cuối cùng cũng có cơ hội phát huy tác dụng. Cậu bé cầm di động gõ cửa phòng sách của Lục Cảnh Diệu, sau đó nghe được tiếng từ bên trong vọng ra: “ Vào đi.” Lục Hi Duệ đẩy cửa đi vào.

“Cha ơi.”

Lục Cảnh Diệu đang chăm chú nhìn vào máy tính xách tay, ngẩng đầu lên: “ Đã làm xong bài tập về nhà rồi?”

Lục Hi Duệ gật đầu.

Hôm nay Lục Cảnh Diệu nhận được tin nhắn của thầy giáo chủ nhiệm lớp Hi Duệ, nội dung là: “Xin chào các phụ huynh học sinh. Phụ huynh nhớ nhắc các em hoàn thành bài tập làm văn được giao và học thuộc khổ thơ chương thứ 10. Sau đó kí tên ở dưới cho các con, cảm ơn.”

Lục Cảnh Diệu muốn cho con trai của mình thêm một cơ hội: “Làm hết thật sao?”

Lục Hi Duệ mở to đôi mắt nhìn cha mình: “ Dạ, đã làm xong hết rồi ạ.”

“Chương thứ 10 cũng thuộc rồi?” Lục Cảnh Diệu lạnh lùng nhắc nhở, sau đó vẻ mặt trở nên nghiêm khắc: “Lục Hi Duệ, con học thói nói dối này từ khi nào?”

Lục Hi Duệ bị cha dọa cho ngây người, há miệng nói: “ Nhưng thực sự là con đã học thuộc ...”

Lục Cảnh Diệu hoàn toàn không có hứng thú nghe Lục Hi Duệ giải thích, vẫy tay ý bảo cậu bé mang sách giáo khoa tới đây, sau đó lật đến chương thứ 10: “ Bắt đầu đọc đi.”

Lục Hi Duệ: “ Con...”

Lục Cảnh Diệu: “ Không phải đã học thuộc rồi sao?”

“Cha có thể đừng nhìn con được không, con sẽ quên hết mất.” Vẻ mặt Lục Hi Duệ có chút đáng thương, Lục Cảnh Diệu hừ nhẹ một tiếng, sau đó đưa lại sách giáo khoa cho Lục Hi Duệ: “Mười phút sao con vào đọc lại.”

Lục Hi Duệ có một gia sư riêng, tin nhắn này vốn phải gửi đến di động của thầy ấy, sao tự dưng lại gửi vào máy của cha?

Lục Hi Duệ rời khỏi phòng đọc sách của Lục Cảnh Diệu, miễn cưỡng học bài, cậu bé có trí nhớ rất tốt, chỉ học vài lần đã có thể nhớ kĩ, có điều nhớ nhanh mà quên cũng nhanh.

Lục Hi Duệ đọc lâu lâu xong chương thứ 10 cho Lục Cảnh Diệu nghe, anh nghe con đọc thuộc xong mới thu lại vẻ mặt nghiêm khắc ban nãy, sau đó cầm bút bắt đầu kí tên.

“Ồ trên là chữ kí của thầy giáo.” Lục Hi Duệ ở bên cạnh lí nhí lên tiếng, chỉ tay vào ô trống ở dưới bài văn: “ Cha kí tên ở đây mới đúng.”

“Thật là lẩm rắc rồi.” Lục Cảnh Diệu ngược mắt nhìn con trai. Đúng là tai họa mà, bây giờ kí nhầm ô, lại còn viết cả ba chữ Lục Cảnh Diệu rỗng bay phượng múa ở đó nữa.

Lục Hi Duệ có chút không hài lòng khi cha đưa trả lại quyển vở không được hoàn mĩ như ban đầu, sau đó đóng vở lại nói: “Cha, cha cho con số điện thoại của chị Dư Kiều du. Con muốn dùng di động của chính mình gọi điện cho chị ấy.”

Lục Cảnh Diệu vờ như không nghe thấy lời nói của Lục Hi Duệ, cúi đầu tiếp tục xem sổ sách.

Lục Hi Duệ tưởng cha không nghe thấy mình nói, cậu bé nói lại một lần nữa, lần này Lục Cảnh Diệu từ từ ngẩng đầu lên hỏi: “Di động của con đâu.”

Lục Hi Duệ nói: “Ồ trong túi ạ.”

Lục Cảnh Diệu vẫy tay với Lục Hi Duệ.

Lục Hi Duệ chần chừ một lúc sau đó mới đưa điện thoại của mình cho Lục Cảnh Diệu, cậu bé nghĩ rằng có lẽ cha sẽ kiểm tra xem mình có chơi game linh tinh hay không, kết quả Lục Cảnh Diệu cầm điện thoại của cậu bé ném vào ngăn kéo: “Thầy chủ nhiệm của con nói, học sinh tiểu học không được dùng di động, bây giờ cha thay con quản lí nó.”

Ngay lập tức, cả thế giới của Lục Hi Duệ phủ đầy màu đen: “Con không mang tới trường học mà.”

Lục Cảnh Diệu cúi đầu làm việc: “Ồ trường hay ở nhà đều như nhau, thầy giáo không nói với con sao?”

Lục Hi Duệ vốn rất ít khi làm trái lời cha, cho dù cậu bé có phản đối với quyết định của cha cũng chỉ là bộc lộ bản tính bướng bỉnh con trẻ. Giống như lúc này, cậu bé không lên tiếng phản đối ý kiến của Lục Cảnh Diệu, nhưng dù có đuối thế nào cậu bé cũng không rời đi. Cứ đứng đó, cúi gằm mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cũng không lên tiếng nói chuyện, đóng chặt miệng lại, giống như một con sư tử nhỏ đang rít gào, đỏ mặt vì tức giận. Lục Hi Duệ muốn kiềm chế lại tiếng gào rít của mình lại, không cho nó phát tiết ra ngoài.

Lục Cảnh Diệu cũng không để ý tới con trai, chỉ tiếp tục xem sổ sách, trong phòng chỉ còn lại tiếng lật giấy.

Rốt cuộc khi xem xong sổ sách, Lục Cảnh Diệu ngẩng đầu, đành xuống nước nhượng bộ: “Thế này đi, chúng ta thương lượng một chút, sau này nếu con muốn dùng di động có thể đến tìm cha.”

Tính tình của Lục Hi Duệ giống hệt mẹ cậu bé, luôn khiến người khác phải lùi một bước mới chịu bỏ qua.

Lục Cảnh Diệu cho con trai thời gian suy nghĩ, sau đó lật xem lại giấy tờ trên bàn, rồi từ từ mở miệng: “Hi Duệ, cha chỉ muốn tốt cho con, di động có tia phóng xạ sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển của con.”

Lục Hi Duệ rốt cục đã chịu lên tiếng: “Vâng.” Cuối cùng cậu bé cũng đành chịu thua, nhưng vẫn cố nói thêm: “Cha vừa nói, nếu con muốn dùng điện thoại có thể hỏi xin cha?”

Lục Cảnh Diệu gật đầu.

Một gia đình hoàn thiện, vợ chồng khi giáo dục đứa nhỏ mỗi người đều đảm nhận một vai diễn trắng đen khác nhau. Lục Cảnh Diệu cảm thấy bản thân như đang đóng cả hai vai này, đôi khi anh cảm thấy lực bất tòng tâm.

Lục Hi Duệ đưa tay về phía Lục Cảnh Diệu: “Bây giờ con muốn dùng.”

Lục Cảnh Diệu nói: “Được.” Sau đó đưa di động của mình cho con: “Con gọi đi, đây số chị Dư Kiều của con cha đã lưu lại, số đầu tiên.”

Lục Hi Duệ thật không thích cách làm này của Lục Cảnh Diệu: “Con không thể dùng di động của mình sao?”

“Không được.” Lục Cảnh Diệu từ chối thẳng thừng, vô cùng kiên quyết.

Lục Hi Duệ trở lại phòng mình, cậu bé còn mỗi cách dùng điện thoại của Lục Cảnh Diệu gửi tin nhắn cho chị Dư Kiều. Cậu suy nghĩ một lúc lâu mới nghĩ ra câu mở đầu: “Chị Dư Kiều, em là Duệ Duệ.”

Lúc tin nhắn của Lục Hi Duệ được gửi đến, Tần Dư Kiều và mẹ Đỗ Ngọc Trân đang bàn bạc thực đơn cho tiệc mừng thọ sáu mươi tuổi của cậu Bạch Diệu. Nên cô không để ý đến di động vừa báo có tin nhắn mới, đến khi cô đọc được tin nhắn thì di động đã bị Lục Cảnh Diệu tịch thu.

Tần Dư Kiều nằm trong bồn tắm cỡ lớn trả lời tin nhắn của Lục Hi Duệ, tuy nhiên sau khi soạn xong cô lại phân vân xem có nên gửi hay không, cô không biết giờ này cậu bé đã ngủ chưa.

Lục Cảnh Diệu hôm nay khó ngủ, anh thấy thời gian vẫn còn sớm nên nằm trên giường đọc tạp chí, bỗng điện thoại reo lên, là Diêu Tiểu Ái gọi tới, Lục Cảnh Diệu nhìn màn hình điện thoại cho đến khi tối đen lại, Diêu Tiểu Ái không gọi lại nữa.

Lục Cảnh Diệu thích Diêu Tiểu Ái ở chỗ, cô ta là một người hiểu chuyện, biết cao biết thấp, cho nên ở bên cạnh cô ta anh không cảm thấy mệt mỏi.

Cũng bởi lẽ là người quá hiểu lòng người cho nên ở với nhau lâu, cũng có chút nhàm chán.

Lục Cảnh Diệu vốn tính toán có thể kết hôn với Diêu Tiểu Ái nhưng hiện nay đã thấy có phần nhàm chán cho nên chuyện này không thể đưa ra kết luận được.

Di động vang lên một tiếng, Lục Cảnh Diệu nhìn xuống điện thoại, có một tin nhắn mới. Ban đầu anh vốn lưu số điện thoại của Tần Dư Kiêu với tên Dư Kiêu, nhưng khi Lục Hi Duệ cầm di động, cậu bé lập tức sửa thành Chị Dư Kiêu.

“Duệ Duệ à, ngại quá, chị không biết có tin nhắn, em tìm chị có việc gì sao?”

Lục Cảnh Diệu nhìn ba chữ “Chị Dư Kiêu” khuôn mặt trầm tĩnh nhìn chằm chằm vào màn hình di động một lúc lâu, sau đó tự mình bấm tin gửi lại: “Không có chuyện gì, ngủ không được.”

Tần Dư Kiêu nhìn ba chữ ‘ngủ không được’ không biết nên nhắn lại như nào.

Cô gửi lại tin nhắn: “Em không ngủ được?”

Sắc mặt khó coi của Lục Cảnh Diệu dần dần trở nên hòa hoãn hơn, gửi lại: “Phải.”

Trong ấn tượng của Tần Dư Kiêu, Duệ Duệ là một đứa trẻ ăn nói rất phóng khoáng, không hề nghĩ rằng lúc gửi tin nhắn cho cô lại ngắn gọn đến thế nào. Ngẫm lại, cũng là bình thường, cậu bé mới chỉ có bảy tuổi, một đứa trẻ nhỏ như vậy thì biết được bao nhiêu chữ chứ, cho dù có được dạy chữ từ sớm đi chăng nữa.

Cho nên, tin nhắn tiếp theo, Tần Dư Kiêu cố gắng nhắn những chữ dễ nhận biết nhất: “Sao em lại không ngủ được?”

Lúc lâu sau, “Lục Hi Duệ” trả lời tin nhắn của cô: “Trong lòng có phiền muộn.”

Tần Dư Kiêu đọc xong dòng tin nhắn này, cô lắc đầu cười cười, quả nhiên đứa nhỏ này có nét đáng yêu vô cùng cao siêu, suy nghĩ một lúc, cô nhắn lại: “Em đọc sách chưa, có sách nâng cao không?”

Lục Cảnh Diệu lần này trả lời tin nhắn rất nhanh: “Có.”

Tần Dư Kiêu cười: “Mai em phải đi học, nhớ là đừng đọc sách muộn quá. Nếu không nghe lời cảnh thận cha sẽ đánh mông đấy.”

Nằm ở trên giường, Lục Cảnh Diệu ‘phì’ một tiếng, anh trả lời: “Cha sẽ không đánh em.”

Gửi xong, anh lại nhắn thêm một tin nữa: “Cha tốt với em lắm, cha vừa đi làm vừa nuôi em, rất vất vả.”

Trong đầu Tần Dư Kiêu bỗng hiện lên hình ảnh cậu bé Hi Duệ ngoan ngoãn và rất lễ phép, không thể tưởng tượng được đứa nhỏ này lại hiểu biết nhiều đến thế, cô nhin không được trêu chọc cậu bé một lúc: “Nhưng chị cảm thấy cha em rất dữ, cha em thực sự chưa đánh em lần nào sao?”

Sau đó thì sao, chẳng có sau đó gì cả.

Sau khi cô gửi tin nhắn này đi, Hi Duệ không trả lời cô, Tần Dư Kiêu nghĩ rằng có lẽ mình đã chọc giận cậu bé, hình như cô đã hơi thiếu suy nghĩ khi gửi tin nhắn này. Trong nhất thời cảm thấy hơi xấu hổ, thôi đành vậy, sau này có thời gian sẽ giải thích với Hi Duệ.

Lúc ăn sáng, Lục Hi Duệ còn đang phân vân không biết chị Dư Kiêu có trả lời tin nhắn của mình hay không, ngẩng đầu nhìn người đang đọc báo sáng sớm: “Cha, chị Dư Kiêu có trả lời tin nhắn của con không?”

Lục Cảnh Diệu đã xóa hết những tin nhắn ngày hôm qua đi, chuyển mắt từ tờ báo tới người cậu bé: “Không có.”

“Vâng ạ.” Lục Hi Duệ có chút thất vọng, cúi đầu tiếp tục uống sữa. Qua một lúc lâu sau, cậu bé lại cẩn thận nhìn cha hỏi: “Có phải di động của chị Dư Kiều bị hết tiền không cha?”

Lục Cảnh Diệu nhìn cậu con trai, khỏe miệng khẽ cong lên, sau đó nói: “Cũng có thể.”

Có đôi khi Lục Cảnh Diệu không thể không thừa nhận quan hệ huyết thống rất kì diệu, Hi Duệ vẫn còn nhỏ như vậy, còn chưa biết được thích một người là như nào. Nếu nói về vẻ hấp dẫn của Tần Dư Kiều đối với trẻ con, anh cảm thấy cô cũng bình thường thôi. Tần Dư Kiều không chỉ xinh đẹp, mà khí chất của cô toát lên là vô cùng có sức sát thương, ngũ quan rõ ràng, khuôn mặt trái xoan nay đã đắp thêm thịt, da trắng nõn, hai gò má luôn đỏ ửng. Nhưng cô nói với anh rằng, hai má cô ửng hồng là vì nhìn rõ tơ máu dưới lớp da.

Tiết thứ ba của Lục Hi Duệ là tiết thể dục, cậu bé vốn tưởng rằng sẽ có thể chơi đá bóng cùng với lớp bên cạnh nhưng vì hôm nay trường có một cuộc thi radio thể thao cho nên đành rời thời gian tập luyện lại để tập trung cho cuộc thi radio. Lục Hi Duệ cảm thấy vô cùng mất hứng, không hề tình nguyện hoạt động chân tay chút nào cả. Thừa lúc thầy giáo không chú ý, cậu bé đã nói chuyện với bạn học, bắt đầu nói về tập mới của Kế Hoạch Không Gian, rồi cuộc người Sắt* lợi hại hay là Shere* lợi hại.

(*) Người Sắt: Người Sắt (tên tiếng Anh: Iron Man) là một phim khoa học viễn tưởng thể loại siêu anh hùng của Mỹ được sản xuất năm 2008 dựa trên các nhân vật Marvel Comics cùng tên. Bộ phim đang được phát triển từ năm 1990 tại Universal Studios, 20th Century Fox và New Line Cinema.

Bộ phim được sự đánh giá rất tích cực, đặc biệt ca ngợi hiệu suất của Downey[1]. Người sắt phần 1 với kinh phí làm phim 140 triệu đô la đạt doanh thu 586 triệu đô la và được coi là phim “bom tấn” của hè 2008.

(*) Shere: Shere Khan là một con hổ hư cấu sống ở rừng già Ấn Độ trong tác phẩm Sách Rừng xanh của tác giả Rudyard Kipling, con hổ này được đặt theo tên của một vị quân vương Afghanistan là Sher Khan mà nhà văn Kipling ghi nhận được trong những chuyến đi của ông đến Afghanistan.

Từ Shere trong tiếng Urdu/Tiếng Hin-di có nghĩa là “con hổ”, bắt nguồn từ chữ sher (tiếng Hindi: शेर) là từ để chỉ về hổ hoặc sư tử[1] và “Khan” được dịch là “chúa tể”, “vị vua” hay “thủ lĩnh quân sự” (đây là một trong một số ngôn ngữ chịu ảnh hưởng của người Mông Cổ), từ Khan dịch ra tiếng Hán Việt có nghĩa là Hãn hay Khả Hãn. Shere Khan có thể tạm dịch là “Vua Cọp”

Shere Khan là đối thủ chính, kẻ thù mạnh nhất, nguy hiểm nhất đối với cậu bé Mowgli - nhân vật chính của truyện, nó cũng là kẻ thù thường trực của bầy sói nơi mà cậu bé sinh sống cũng như ngôi làng của loài người (quê của Mowgli), nó là sinh vật mạnh nhất trong rừng già Ấn Độ. Shere Khan nên được phát âm là “Skere Khan” trong cách ghi chép Rudyard Kipling, tuy nhiên trong bộ phim chuyển thể tên của con hổ này luôn được phát âm là Shere Khan.

Thầy giáo thể dục là một thầy giáo trẻ vừa mới tốt nghiệp, đặc biệt rất thích nô đùa, lại được biết Lục Hi Duệ là cháu của Lục Hòa Thước, liền mở miệng gọi to tên Lục Hi Duệ: “Lục Hi Duệ, nếu trò còn nói thêm một câu nữa, thầy sẽ phạt trò phải bê nước mời các bạn cùng khối.”

Trẻ nhỏ dễ dàng tin những lời nói đùa là sự thực, sau khi nghe lời tuyên bố của thầy thể dục đã liền reo hò không ngớt.

Dù sao cũng chỉ là trò đùa, thầy giáo vỗ tay để mọi người tập trung chủ ý tiếp tục luyện tập, không nghĩ rằng sau khi dừng cuộc nói chuyện riêng thì Lục Hi Duệ giống như mũi tên bắn ra khỏi cung, chạy nhanh vài bước rồi quay đầu lại nói: “Em sẽ đi mua đồ uống ngay.” Sau đó cậu bé chạy tới siêu thị gần trường, tốc độ cực kì nhanh.

Thầy giáo thể dục ngơ ngàng không thôi.

Lục Hi Duệ đi tới siêu thị ở gần trường học, ông chủ đang ngồi xem clip trên máy tính, nhìn thấy Lục Hi Duệ không khởi sắc, bây giờ đang là thời gian lên lớp mà.

“Bác có bán thẻ điện thoại không?”

“Có bán.”

Lục Hi Duệ lấy từ trong túi ra tờ giấy ở trên có ghi dãy số điện thoại di động, hôm qua cậu bé đã lén lút nhớ lại: “Nạp vào số này cho cháu.”

Ông chủ: “ Nạp bao nhiêu tiền?”

Lục Hi Duệ suy nghĩ một lúc: “ 1000 tệ trước đi ạ.”

Ông chủ hơi giật mình, dù sao ông cũng biết cậu bé này là con nhà ai, cũng không có ý định hỏi tiếp, chỉ không ngờ cậu bé này ra tay hào phóng đến thế.

Sau đó, Lục Hi Duệ đặt một câu hỏi: “ Có gì đưa cho cháu không?”

“ Không có.”

Lục Hi Duệ nói: “ Mẹ của Dương Vĩ nói rằng nếu mua thẻ 100 đồng sẽ được tặng 1 két coca, cháu mua thẻ 1000 không phải bác phải tặng cho cháu 10 két coca sao?”

“Không giống nhau đâu, đó là lúc vào dịp khuyến mại lớn thôi.”

“Có gì không giống nhau chứ. Chẳng lẽ ở đây thì mua tốn phí nhiều hơn sao?.”Lục Hi Duệ không muốn tiếp tục bàn về vấn đề này: “ Bác đưa cháu trước một két coca đi, sau đó cho người đưa tới sân thể dục trong trường cho cháu.”

“Không được, lần đây là hoạt động khuyến mãi của công ty.”

“Có gì không được, chẳng lẽ ở đây nạp tiền không được gì sao?” Lục Hi Duệ khó chịu, không muốn kì kèo nữa, “Thôi bác tặng cháu một két coca cũng được, với lại tìm người giao đến sân thể dục của trường cháu.”

“ ...” Ông chủ không nói nên lời, lòng thầm cảm khái, đúng là người càng giàu càng khôn ngoan, ngay cả trẻ con cũng vậy.

Ông chủ bán hàng đành thỏa hiệp, sau đó Lục Hi Duệ kí tên vào một cuốn sổ nhỏ, rồi cùng người giao coca rời đi.

Ông chủ siêu thị đợi Lục Hi Duệ đi liền nhấc điện thoại, bấm một dãy số, đầu tiên là thư kí của Lục Cảnh Diệu nghe máy, sau đó chuyển tới cho anh.

“Lục tiên sinh, tôi là ông chủ siêu thị Ngô Đạt. Chuyện là như này, hôm nay quý công tử muốn tôi nạp 1000 tệ vào dãy số 136., không biết ý ngài thế nào.”

Lục Cảnh Diệu đang có cuộc họp thì điện thoại gọi tới, anh đưa lưng về một đám người mặc áo vest giày da bóng lộn, nói: “ Nạp đi.”

11. Chương 11: Đó Là Tình Nhân

Tần Dư Kiều cảm thấy gần đây không hiểu sao có khá nhiều chuyện xảy ra với bản thân mình, có điều nói một cách tương đối thì đều có thể xem là chuyện tốt.

Ví như Trần Manh tìm cô để đứng cùng chiến tuyến chống lại Hạ Nghiên Thanh, hoặc như phòng triển lãm Bromley bên Anh vừa thông báo có vị khách ra giá ua một bức tranh của cô, hay là gần đây nhất, tổng đài 10086 bỗng dưng gửi tin nhắn cho cô, nội dung là đại ý là cô đã thành công nạp 1000 tệ vào tài khoản điện thoại, tổng số tiền trong tài khoản của cô hiện nay là 1205,6 tệ.

Đối với số tiền từ trên trời rơi xuống này, Tần Dư Kiều vắt óc suy nghĩ mãi mà không nghĩ ra được là ai, cho nên cô đoán chắc có lẽ có ai đó nạp nhầm, có điều, cô đợi cả ngày mà chẳng thấy người nạp nhầm liên lạc với cô.

Tần Dư Kiều suy nghĩ lại một lần nữa, nếu quả thật có người nạp tiền cho cô, vậy thì chỉ có mỗi Lục Nguyên Đông mới làm ra được cái chuyện vô vị này, vừa hay khi cô tan sở, trên đường lái xe về nhà thì Lục Nguyên Đông gọi đến, Tần Dư Kiều nhân cơ hội ấy hỏi luôn.

“Không có, anh không có nạp cho em, điện thoại em không còn tiền sao Kiều Kiều, đợi một lát anh gửi ngay. . . Không cần sao. . . Ừ vậy cũng được. . .”

Khi Lục Nguyên Đông cúp điện thoại thực có chút bực mình tức giận, không biết thằng ranh con nào dám cả gan rình mò đến bạn gái anh, đúng là anh quá lơ là rồi.

Nhưng không biết từ khi nào mấy vụ lấy lòng phụ nữ đã chuyển từ tặng hoa, tặng kim cương sang tặng tiền điện thoại thế?

Lục Nguyên Đông nghĩ đi nghĩ lại, công nhận cách gửi tiền điện thoại thế này đúng là một biện pháp tuyệt vời, càng bí ẩn thì phụ nữ càng tò mò muốn biết, cuối cùng khi lộ ra, họ sẽ giật mình mà khắc sâu ấn tượng.

Sự thật đúng hết như những gì Lục Nguyên Đông đã nghĩ, khi người bí ẩn kia gọi điện đến cho Tần Dư Kiều, Tần Dư Kiều đã giật mình, thật sự giật mình.

Xế chiều, Lục Hi Duệ gọi điện đến: “Chị Dư Kiều, hôm nay em gửi tiền điện thoại cho chị đó, chị có nhận được chưa vậy?”

Tần Dư Kiều suy nghĩ muốn nát óc vẫn không thể ngờ được người gửi tiền vào tài khoản điện thoại của cô lại là Lục Hi Duệ, cô lặng người mất một lúc, cố gắng bình tĩnh, nói: “Hi Duệ. . . Sao. . . sao em lại gửi tiền vào tài khoản của chị?”

Lục Hi Duệ trộm nhìn sang cha của cậu, người đặc biệt đến đón cậu khi tan học về, rồi tiếp tục trò chuyện với Tần Dư Kiều, tuy cậu đang ngồi dựa lưng vào ghế, hai chân rúc lên ngồi cho thoải mái, nhưng lại cố gắng nói chuyện bằng ngữ khí thật nghiêm túc: “Vì em sợ điện thoại của chị bị trừ phí, em sẽ tìm không được chị.”

Lời trẻ em dù rất bình thường nhưng Tần Dư Kiều nghe xong lại như được rót mật vào tai, tựa như một viên kẹo đường vô cùng ngọt ngào, tuy viên kẹo này cô bị người ta nhét vào miệng nhưng cảm giác vẫn hết sức ấm áp và ngọt ngào.

. . .

Sau khi cúp máy, Lục Hi Duệ trả điện thoại lại cho cha mình, lưỡng lự nói: “Thực sự không thể hỏi sao chị Dư Kiều không trả lời tin nhắn của con hở cha?”

Lục Cảnh Diệu ‘Uhm’ một tiếng, sau đó lại một lần nữa nhắc lại câu trả lời đã nói với cậu con trai ban nãy, giọng điệu tự nhiên hết như đang thuyết giáo:

”Chị Dư Kiều của con không trả lời tin nhắn nhất định có lý do của chị ấy, có thể bận hoặc quên, cũng có khi vì tắt điện thoại. Nếu vì một chuyện nhỏ mà cũng phải hỏi thật là một việc rất vô vị, người lớn thường không thích trẻ em nói nhiều, luyện thuyên mấy câu hỏi vì sao. Hơn nữa chuyện này đã qua, con nhắc lại cũng không có ý nghĩa gì, với cả con cũng không muốn chị Dư Kiều của con vì chuyện này mà cảm thấy ngượng ngùng đúng không?”

Hai mắt Lục Hi Duệ mở to, dường như sau khi nghe những lời của cha đã hoàn toàn thông suốt vậy, sau đó gật đầu: “Cha nói đúng lắm.”

Lục Hi Duệ vốn là một cậu bé hiểu lý lẽ, bất cứ chuyện gì chỉ cần phân tích điều hay lẽ phải với cậu bé thì bản thân cậu bé sẽ nhận định được đâu là đúng, đâu là sai. Đây cũng là lý do tại sao cậu bé là một đứa trẻ hoạt bát lanh lợi nhưng khi ở trường chưa từng gặp rắc rối hay gây chuyện thị phi, vì cậu bé biết rõ cái gì có thể chơi, cái gì không được chơi.

Lục Cảnh Diệu cũng biết rõ tính cách này của con mình, đây là cũng nhờ anh “dạy con vô cùng có bài bản”.

Tần Dư Kiều thực sự không biết dùng từ ngữ gì để diễn tả tâm trạng của mình sau khi cúp điện thoại. Rất ngọt ngào, ấm áp, nhưng lại có chút đau xót, nói một cách khoa trương là cô cảm nhận được mình giống như đã rơi vào bể yêu, tâm trạng thực thất thường.

Lục Hi Duệ đã gửi vào tài khoản điện thoại của cô 1000 tệ, cô không thể nhận số tiền này của cậu bé được, nhưng đem tiền trả cho Hi Duệ cũng không phải là cách hay, cô suy nghĩ một lúc, cảm thấy mua quà tặng cậu bé xem ra là cách đáp lễ không tệ.

Nhưng Tần Dư Kiều không biết Lục Hi Duệ thích gì, thế nên liền gọi cho Lục Nguyên Đông, định tham khảo ý kiến từ ông anh họ của cậu bé.

Lục Nguyên Đông suy nghĩ lâu thật lâu cũng không nghĩ ra được Hi Duệ thích gì, đành nói chi là biết cậu bé thiếu thứ gì.

Thực lòng, Hi Duệ trừ việc không có mẹ ra thì còn thiếu gì nữa chứ? Nhưng Lục Nguyên Đông sẽ không nói đáp án này cho Tần Dư Kiều biết.

“Thế này đi, tối nay anh và em đến cửa hàng chuyên bán những thứ dành cho trẻ em, chúng ta từ từ chọn.”

Tần Dư Kiều thoải mái đồng ý.

Khi về đến nhà, Lục Cảnh Diệu nói với Lục Hi Duệ: “Nếu sắp tới con vâng lời, chủ nhật này khi Dư Kiều đến vẽ tranh với con nhất định sẽ mang theo quà tặng.”

Lục Hi Duệ: “Sao cha biết? Chị Dư Kiều nói với cha sao?”

“Không.” Lục Cảnh Diệu liếc mắt nhìn con mình, từ tốn nói: “Con nhớ kỹ điều kiện mà cha vừa nói kia, phải biết vâng lời.”

Lục Hi Duệ không tin những gì Lục Cảnh Diệu vừa nói, thậm chí còn cảm thấy cha mình có phần vô lý, nhưng vẫn gật đầu.

Bởi vì cậu biết, nếu cậu ngoan ngoãn, chị Dư Kiều sẽ càng thích cậu hơn.

Cơm chiều, trong phòng nhà họ Lục, trên chiếc bàn hình chữ nhật bày sáu món, ba mặn, hai nhạt, một canh, bốn chiếc ghế dựa bày quanh chiếc bàn, hai người đàn ông, một lớn một nhỏ.

Lục Hi Duệ cảm thấy có chút kỳ lạ, không hiểu sao gần đây cha cậu lúc nào cũng thích ở cùng cậu, tò mò hỏi: “Cha, gần đây cha không hẹn hò gì sao?”

Đôi chân mày Lục Cảnh Diệu dựng đứng lên: “Con quan tâm?”

Lục Hi Duệ im lặng không nói thêm tiếng nào, đúng lúc này, người làm bước vào phòng ăn nói: “Lục tiên sinh, cô giáo mới của Hi Duệ đã đến.”

Lục Cảnh Diệu gật đầu: “Dẫn cô ấy vào phòng khách đi.”

Cô giáo dạy kèm tại nhà của Lục Hi Duệ vốn là giáo viên của một trường tiểu học nổi tiếng tại thành phố S, là một giáo viên chuyên ngành tâm lý rất giỏi, tên là Liêu Thục Mẫn. Sở dĩ Liêu Thục Mẫn nhận lời dạy Lục Hi Duệ cũng vì Lục Hòa Thước đặc biệt mời đến.

Có điều, gần đây vì chồng của Liêu Thục Mẫn bệnh phải nằm viện nên cô phải tạm thời nghỉ dạy cậu bé.

Thế nên, Lục Cảnh Diệu bảo thư ký của mình tìm giúp một gia sư, là sinh viên bình thường cũng được, không cần chuyên nghiệp quá, có thể trò chuyện cùng Lục Hi Duệ là tốt lắm rồi.

Có điều, thư ký của anh thực hao tâm tốn trí tìm giúp anh một gia sư là nữ rất xinh đẹp.

Lục Hi Duệ ngẩng đầu: “Cô Liêu không dạy con nữa sao cha?”

“Cô Liêu bận chuyện gia đình.”

Lục Hi Duệ lau miệng: “Thật ra con không cần giáo viên dạy kèm, con đâu phải đồ ngốc.” Trong suy nghĩ của Lục Hi Duệ, chỉ có trẻ em ngu ngốc mới cần giáo viên dạy kèm tại nhà để bổ sung kiến thức.

Lục Cảnh Diệu lạnh lùng nói, đả kích lòng tự tin của con mình: “Sao con biết mình không ngốc?”

Lục Hi Duệ vội giải thích, nhưng tìm mãi không ra lý do thích hợp, đột nhiên một ý nghĩ lóe lên, nói: “Anh Nguyên Đông nói IQ được quyết định bằng gien di truyền, mà gien này có từ cha và mẹ, nếu con không thông minh, nguyên nhân cũng là tại cha đó.”

Lục Cảnh Diệu hừ một tiếng, lại tiếp tục đả kích: “Ngại quá, IQ của con được di truyền từ gien của mẹ con đấy.”

Sau đó, Lục Hi Duệ thực hết đường phản kháng.

Mẹ của cậu, anh Nguyên Đông bảo mẹ của cậu là người da đen, cha lại nói mẹ có IQ thấp, nhưng dù như thế, cậu vẫn rất muốn được gặp mẹ, muốn biết mẹ cậu rốt cuộc trông như thế nào, giọng nói của mẹ ra sao, cậu còn muốn hỏi. . . Tại sao mẹ lại không cần con. . . ?

Tại sao Lục Hi Duệ lại cho rằng mẹ cậu không cần cậu? Đấy cũng vì có một lần, Lục Cảnh Diệu bị Lục Hi Duệ hỏi đến phát cáu, nói: “Lục Hi Duệ, cha nhắc lại một lần cuối, nếu mẹ con nhớ con đã đến tìm con, nhưng cha nghĩ, tám chín phần là mẹ con không cần con.”

Một câu nói, cực kỳ đả kích lòng người, cũng may Lục Hi Duệ đã sớm chuẩn bị tâm lý từ lâu rồi.

Nhan Thư Đông cũng không có mẹ, cậu ta thường nói rằng: Hi Duệ, những đứa bé như chúng ta là những đứa con ghẻ, không ai cần.

Sau khi ăn xong, Lục Hi Duệ dưới sự đốc thúc của cô giáo mới, bắt đầu chuẩn bị bài. Hai tiếng sau, cậu bé đã bắt đầu thích cô giáo mới này, nguyên nhân cũng vì nụ cười của cô rất giống với nụ cười của chị Dư Kiều. Lục Hi Duệ thích nụ cười thể này, tuy Diêu Tiểu Ái cũng hay cười, nhưng Lục Hi Duệ cảm thấy nụ cười của cô ta rất là giả tạo.

Cô giáo mới là người mà thư ký của Lục Cảnh Diệu đặc biệt tìm được trong nhóm sinh viên năm 3 của đại học S, Vương Bảo Nhi. Cô là sinh viên Ngôn Ngữ Học chuyên ngành Hán Ngữ, ở trường có thể xem là một trong những hoa khôi nổi tiếng, thuộc dạng điển hình thu hút nam sinh.

Lúc Vương Bảo Nhi xuống lầu gặp Lục Cảnh Diệu, lễ phép chào tạm biệt Lục Cảnh Diệu: “Chào cha Hi Duệ, tôi về, mai tôi lại đến.”

“Khoan đã.” Lục Cảnh Diệu gọi cô lại.

Wang Bao Ni xoay người: “Còn chuyện gì sao?”

Lục Cảnh Diệu hơi liếc mắt nhìn cô, nói: “Sau này không cần ngày nào cũng phải đến, mỗi tuần hai lần vào thứ tư và chủ nhật là được, tiền lương vẫn như cũ.”

Wang Bao Ni khẽ cười: “Không thành vấn đề.”

Sau khi Vương Bảo Nhi về, Lục Hi Duệ cũng chưa rời khỏi phòng sách của mình, Lục Cảnh Diệu đẩy cửa bước vào trông thấy Lục Hi Duệ đang viết viết vẽ vẽ cái gì đó.

Lục Cảnh Diệu nhìn quanh phòng, thấy trên bàn la liệt các mảnh giấy, còn Lục Hi Duệ thì bỗng dừng lại, vẽ mặt đăm chiêu như đang suy nghĩ gì đó.

Cậu bé cảm nhận được dường như cha mình đang ở phía sau, theo phản xạ giấu mảnh giấy đi, nhưng tiếc là đã muộn, Lục Cảnh Diệu cầm lấy mảnh giấy trong tay con mình, vừa liếc mắt nhìn liền cảm thấy huyết thái dương bỗng nhảy “bộp” một cái.

”Lục Hi Duệ, mình thấy cậu đúng là một người đẹp trai lại hài hước, còn cậu? Cậu thấy mình là người thế nào hở?” Ký tên: Tương Thần Thần.

“Mình thấy cậu đúng là một cô gái hoạt bát, nhưng hơi yếu ớt.” Ký tên: Lục Hi Duệ.

Lục Cảnh Diệu đọc lại nội dung trên mảnh giấy một lần nữa, những mảnh giấy tương tự còn rất nhiều, trong đó có không ít mảnh được ai đó cố tình vò nát, Lục Hi Duệ chưa kịp giấu đi.

“Cái này là sao?”

Giọng nói của Lục Hi Duệ nhỏ thật nhỏ: “Mấy bạn ấy cứ ép đưa cho con, con vốn không muốn nhận.”

Lục Cảnh Diệu tin câu trả lời này, có điều giọng điệu vẫn nghiêm khắc như trước: “Nếu không muốn nhận sao còn phải trả lời?”

Giọng nói của Lục Hi Duệ lại càng nhỏ hơn: “Không có, con không có trả lời hết mấy mảnh giấy ấy, nhưng Tương Thần Thần nhấn mạnh con phải trả lời . . .”

Lục Cảnh Diệu cảm thấy mình nên giáo dục tư tưởng con trai mình sớm một chút: “Con thích cô bé Tương Thần Thần này?”

Lục Hi Duệ lắc đầu: “Không thích, rất ông ọ.”

Lục Cảnh Diệu ném mảnh giấy vào thùng rác: “Nếu không thích, không cần phải trả lời, vì đây không phải là nghĩa vụ của con.”

Lục Hi Duệ có chút không hiểu câu nói của cha mình: “Nếu mai bạn ấy lại gửi giấy cho con thì con phải làm sao bây giờ?”

Lục Cảnh Diệu bình thản truyền thụ kinh nghiệm cho con mình: “Con bảo bị cha tịch thu hết rồi, đồng thời cũng bảo bạn ấy đừng viết giấy cho con nữa, như thế sẽ mang phiền phức đến cho con.”

Lục Hi Duệ gật đầu.

Lục Cảnh Diệu nhìn con mình có vẻ đã thông suốt, nói tiếp: “Con có biết thế nào là thích không?”

Lục Hi Duệ ngẩng đầu nhìn ba mình, lưỡng lự nói ra đáp án: “Có phải giống như ”thích” của con với chị Dư Kiều không?”

“Không phải.” Lục Cảnh Diệu thật nhưc đầu, “Tình cảm của con và chị Dư Kiều không phải là ”thích” đó, nó giống như . . . giống như là tình thân.”

“Không thể nào.” Lục Hi Duệ lập tức phản bác, “Chị ấy không phải người thân của con, mà chị ấy cũng chưa có gả cho anh Nguyên Đông mà.”

“Không phải con gọi Dư Kiều là chị sao?” Lục Cảnh Diệu đều đều nhắc nhở, nhìn mái tóc đã mọc hơi dài của Lục Hi Duệ, nói: “Mà ai nói với con Dư Kiều sẽ gả cho anh họ con?”

“Mợ cả nói cho con biết.”

Lục Cảnh Diệu nhướn mày: “Đã quên những gì cha dạy rồi sao?”

Lục Hi Duệ lập tức đáp: “Không được nhiều chuyện, không được hỏi đến chuyện của người lớn, không được hỏi lung tung, không được . . .”

“Còn nhớ là tốt rồi.” Lục Cảnh Diệu suy nghĩ một lát, nói tiếp, “Thôi đi đánh răng, rồi đi ngủ.”

Lục Nguyên Đông và Tần Dư Kiều cùng đi chọn quà cho Hi Duệ, cuối cùng mua một bộ truyện tranh mới xuất bản và một bộ mô hình người máy, vì Lục Nguyên Đông bảo với cô rằng Hi Duệ thích đá bóng, nên cả hai lại đến quầy hàng bán quần áo thể dục mua cho cậu bé một bộ quần áo đá bóng và một cái nịt gối trẻ em.

Lục Nguyên Đông thấy Tần Dư Kiều càng mua càng không thấy điểm dừng liền khuyên can: “Dư Kiều, đủ rồi, đừng mua nữa, thật ra mấy thứ này Duệ Duệ đều có rồi.”

Tần Dư Kiều cúi đầu gượng cười, thật ra cô cũng cảm thấy mình có phần nhiệt tình quá trớn, nhưng không hiểu sao cứ thấy những món đồ trẻ em là cô lại dạt dào tình mẫu tử.

Rốt cuộc cả hai cũng chấm dứt buổi mua sắm với hàng đồng túi lớn túi nhỏ, Tần Dư Kiều vừa đi được vài bước lại bị một cửa hàng bán quần áo trẻ em hấp dẫn, Lục Nguyên Đông ghen tỵ nói: “Mợ hai của anh chuyên thiết kế quần áo trẻ em, quần áo của Hi Duệ thật sự nhiều lắm rồi, mặc mãi mà vẫn không hết.”

Tần Dư Kiều rất muốn mua cho Hi Duệ một bộ quần áo, nhưng cảm thấy có chút không thích hợp, cộng thêm lời Lục Nguyên Đông vừa nói nên đành thôi.

Sau khi rời khỏi được trung tâm ấy, Lục Nguyên Đông quay sang nhìn Tần Dư Kiều, thở dài nói: “Nếu muốn mua thì chúng ta vào chọn một bộ, anh nghĩ Hi Duệ cũng thích em chọn quần áo cho em ấy.”

Hai mắt Tần Dư Kiều sáng rực lên, nhìn Lục Nguyên Đông nói: “Anh không mệt sao?”

Lục Nguyên Đông thực rối bời với Tần Dư Kiều: “Em vui là được, còn Hi Duệ, chắc chắn cũng sẽ rất vui.”

Tần Dư Kiều về lại nhà họ Bạch với hành đồng túi hàng hóa, cô đặt hết lên ghế sofa, bộ sofa to thật to trong nháy mắt bị chất đầy ắp, cô ngẩng đầu nhìn thấy lúc này vẫn còn sớm, nên lấy điện thoại ra, gọi cho Lục Hi Duệ, hẹn giờ gặp mặt vào cuối tuần.

Nhưng điện thoại vừa kết nối còn chưa kịp đổ chuông đã tắt.

Tần Dư Kiều nhìn lại đồng hồ trên tường, mới 8h tối thôi mà.

Đúng lúc này, điện thoại rung lên báo có tin nhắn mới, là của ‘Lục Hi Duệ’: “Có chuyện gì?”

Tần Dư Kiều cảm thấy thật kỳ lạ: “Không nghe điện thoại được sao?”

‘Lục Hi Duệ’ lập tức trả lời: “Cha em đang nghỉ ngơi, nói chuyện sẽ phiền đến cha.”

Tần Dư Kiều không nhịn được, khích lệ: “Duệ Duệ đúng là một em bé ngoan.”

‘Lục Hi Duệ’ trả lời: “Đương nhiên rồi.”

Hôm nay Lục Cảnh Diệu lên giường nghỉ ngơi rất sớm, so với hôm qua còn sớm hơn. Nguyên nhân cũng vì sau khi rời khỏi phòng Hi Duệ, anh cảm thấy dường như mình đã bị cảm, đã lâu lắm rồi anh không bị cảm như thế này, tuy chỉ hơi nóng, nhưng ảnh hưởng khá nghiêm trọng đến tâm trạng của anh, tinh thần có chút khó khống chế, ngay lúc này, Tần Dư Kiều gọi điện thoại đến.

Lục Cảnh Diệu lười gọi Lục Hi Duệ sang nghe điện thoại, suy nghĩ một lúc quyết định nhắn tin hỏi.

Khi Tần Dư Kiều bảo “Duệ Duệ ngoan” khiến anh bật cười thành tiếng, anh xoay người trong bóng tối, cả người nằm nghiêng nhìn màn hình điện thoại, ánh sáng lấp lánh phản chiếu lên gương mặt tuấn tú của anh, có chút trầm tĩnh mà nghiêm túc.

Ngón tay thon dài lại một lần nữa nhấn xuống các nút trên bàn phím, viết rồi xóa, xóa rồi viết, mãi một lúc lâu sau mới hoàn thành: “Cha của em bị bệnh, rất khó chịu. . .”

Dân gian ta có câu: “Chơi với lửa có ngày chết cháy”, Lục Cảnh Diệu không ngờ một tiếng sau, Lục Nguyên Đông và Tần Dư Kiều sẽ xuất hiện trước cửa nhà mình, không ngừng ấn chuông cửa. . .

12. Chương 12: Cha Con Diễn Trò

“Cha của em bị bệnh, rất khó chịu. . .”

Trước đây, Tần Dư Kiều rất hay nhiệt tình quá mức, xen vào chuyện của người khác như cơm bữa, từ bậc tiểu học đến trung học, cô đều giữ chức ủy viên đời sống, cho nên, cô còn khá nổi tiếng trong bậc trung học với cái tên: Hoa khôi ủy viên đời sống.

Giang Hoa thường đem chuyện này ra trêu chọc cô, bảo cô thấy cái gì cũng muốn chen chân vào, nhưng đôi khi lại ca ngợi rằng cô giống hệt các nữ hiệp trong phim cổ trang, vì nghĩa quên thân.

Có điều, hiện giờ, loại nhiệt tình dạng như thế đã sớm lụi tắt trong lòng Tần Dư Kiều từ rất lâu rồi, nên bản thân cô cũng không thể hiểu nổi tại sao khi vừa đọc được tin nhắn của Lục Hi Duệ, cô lại lập tức gọi điện cho Lục Nguyên Đông, rồi cả hai cùng chạy đến nhà cậu bé.

Lúc này cô cứ nghĩ, nếu chẳng may Lục Cảnh Diệu bệnh nặng đến mức phải nhập viện, thì Lục Hi Duệ nhất định cần có người ở bên cạnh.

Tuy cô biết nhà họ Lục không thiếu người, cô không cần thiết phải đến, nhưng lúc này làm sao có thể bảo Lục Nguyên Đông quay đầu xe trở về? Hơn nữa, nếu có về, chắc chắn đêm nay cô cũng ngủ không yên.

Lục Nguyên Đông cũng có một điểm tốt chính là rất tốt bụng, có điều, anh ta không phải giống Tần Dư Kiều, sợ hai cha con Lục Cảnh Diệu có chuyện gì, mà vì không nỡ nói sự thật cho Tần Dư Kiều biết. Chuyện này tám chín phần là do thằng bé Hi Duệ không ngủ được nên nhắn tin lung tung thôi.

Thế nên Lục Nguyên Đông sau khi nhận được điện thoại của Tần Dư Kiều, nghe cô thuật lại mọi chuyện liền không chút do dự thay quần áo lấy xe chạy đi.

Dĩ nhiên anh ta sốt sắng như vậy cũng vì ý đồ riêng của mình, dù anh ta biết chuyến đi này thật phí công, đúng là số quạ đen, nhưng mặc kệ quạ đen hay rồng đen, chỉ cần nó có thể giúp anh ta tăng điểm thêm trong mắt Dư Kiều, thế là đủ.

Thành phố S là một thành phố sầm uất, nên sau tám giờ tối, giao thông có chút ùn tắc, ánh đèn pha của xe cộ trên đường hòa vào ánh đèn nên ông rực rỡ trong các cửa hàng và biển quảng cáo. Lục Nguyên Đông nghiêng đầu, thấy Tần Dư Kiều sốt ruột lo lắng, liền mở cửa kính xe, làn gió lạnh lạnh từ ngoài thoáng cái ùa vào. Tần Dư Kiều quay đầu nhìn Lục Nguyên Đông, nói: “Cám ơn.”

Lục Nguyên Đông mỉm cười, an ủi: “Đừng lo, có lẽ không có chuyện gì đâu.”

Tần Dư Kiều gật đầu.

Ngoài mặt, Lục Nguyên Đông cũng cố gắng tỏ vẻ căng thẳng, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút kỳ quái. Dư Kiều là một cô gái tinh tế như vậy, ngay cả việc anh mở cửa sổ, cô cũng hiểu được mà quay sang nói cảm ơn anh ta, thế sao lại có thể bị một tin nhắn của thằng nhóc kia lừa đây?

Trong đầu anh ta cứ suy đi nghĩ lại vấn đề này mãi, sau đó dần dần có chút không thoải mái.

Khi Lục Hi Duệ tắm xong liền tục nhảy mũi hai cái, cậu nhớ trước đây dì giúp việc từng nói, nếu nhảy mũi một cái tức là có người đang nhớ mình, còn hai cái thì có người mắng mình.

Lục Hi Duệ xoa xoa chiếc mũi nho nhỏ của mình, có chút không được vui

Về phần anh chàng bệnh nhân họ Lục, đầu tiêu của mọi rắc rối, vẫn còn đang nhìn chằm chằm màn hình điện thoại đọc đi đọc lại tin nhắn của Tần Dư Kiều: “Nghiêm trọng vậy sao?”, thậm chí không biết có nên trả lời “Vâng” hay không, nhưng anh lại thấy như thế thật quá ấu trĩ, nên vút vừa điện thoại lên đầu giường, trùm chăn kín người. Có điều không biết có phải vì anh bị nóng sốt hay vì không thỏa mãn ở mặt nào đó mà cơ thể có chút không ổn, tóm lại là tâm trạng có chút bất an, khó ngủ.

Điều này làm Lục Cảnh Diệu nhớ lại lúc Hi Duệ mới tròn một tuổi, đêm nào thằng nhóc cũng gào khóc không chịu ngủ, ban đêm mà cứ như ban ngày, khi đó, gần như mỗi đêm Lục Cảnh Diệu đều có tâm trạng thế này, sau đó, rốt cuộc tức nước vỡ bờ, anh chỉ còn cách dùng đũa chọc, sang phòng cậu bé ở ngay bên cạnh mà. . . dỗ cho cậu bé ngủ.

Sau khi cậu bé chìm vào giấc ngủ say, cơn giận của anh cũng đã tan biến không còn, thay vào đó là một chút u ám, một chút không vui và đau lòng.

Lục Cảnh Diệu nằm trong chăn trần trọc suy nghĩ, cũng bởi vì suy nghĩ mà lại nhớ đến một số chuyện không vui trong quá khứ, tính khí nóng nảy thoáng cái bùng nổ, nhưng lại không tìm được cái gì để trút đi nên cơn tức cứ như sắp nổ tung đến nơi. Anh bực mình nhìn trần nhà, cảm thấy cái này không đúng, cái kia cũng không phải, rốt cuộc anh đổ lỗi tại chiếc giường của mình quá lớn, đã lớn lại còn đặt sai vị trí. Thậm chí đến chiếc đệm anh đang nằm, chiếc gối anh đang kê cũng không thoát nạn, nào là đệm mềm quá, gối gù mà cao thế, trần nhà vuông vức. . . mỗi thứ cái gì cũng lỗi là lỗi.

Sau đó, ngay lúc Lục Cảnh Diệu nghĩ đến chuyện sáng dậy sẽ đổi giường như thế nào, thì loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên từ dưới lầu. Rốt cuộc cũng có người xui xẻo tự mò đến để anh trút giận. Lục Cảnh Diệu ngồi dậy khoác áo ngủ vào, bước ra cửa sổ xem người nào rảnh rỗi lại đến tìm anh vào giờ này.

Tiếp đó, Lục Cảnh Diệu nhìn thấy bên ngoài cửa nhà anh, là hai người, một nam một nữ, không ai khác chính là Tần Dư Kiều và Lục Nguyên Đông. . .

Nhà của Lục Cảnh Diệu nằm ở khu vực chính giữa hoa viên, trung tâm của thành phố S. Từ quảng trường đi thêm chừng 200m về hướng Đông là đến con đường vào khu vực nhà Lục Cảnh Diệu. Xe của Lục Nguyên Đông bon bon chạy trong màn đêm, băng qua mấy tòa bách hóa, đến trước một hồ nước nhân tạo, rẽ vào bãi đỗ xe bên ngoài bảy tám biệt thự nhỏ nằm ngay phía sau hồ nước nhân tạo ấy, rồi quay đầu nói với Tần Dư Kiều: “Đây là nhà của Hi Duệ.”

Khi Lục Nguyên Đông đến trước cửa nhà Lục Cảnh Diệu cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, hai người này sao ngủ sớm thế, không lẽ là bệnh thật sao?

Còn về phần Tần Dư Kiều, tâm trạng lo lắng bồn chồn xen lẫn nhau, có thể nói là cực kỳ phức tạp. Đồng thời cô cũng thấy mình nhiều chuyện quá, cô và Lục Cảnh Diệu có thân thiết gì đâu? Chẳng may người ta thấy cô bỗng dưng ân cần lại xem cô là người người xấu thì sao?

Lục Cảnh Diệu vừa nhìn thấy hai người đang nhấn chuông cửa, liền nhìn sang chiếc điện thoại mình vừa đặt lên đầu giường không bao lâu, lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng vì lòng có chút sốt ruột, và ngượng ngùng, cổ họng anh giống như muốn bốc cháy, Lục Cảnh Diệu ho khan dữ dội.

Thời gian cấp bách, anh không kịp thay quần áo hay chuẩn bị gì nữa, chỉ có thể buộc lại áo ngủ bước ra khỏi phòng.

Tiếng chuông cửa vang lên không ngừng thế mà chẳng thấy ai ra mở cửa, khiến hai người bên ngoài càng thêm lo lắng, ngay cả Lục Nguyên Đông ban đầu vốn tin chắc chẳng có chuyện gì, vậy mà lúc này cũng bắt đầu cảm thấy không yên, thế nên lại càng nhấn mạnh chuông cửa.

Người giúp việc ngủ dưới lầu vội vàng thay quần áo chỉnh tề chạy ra mở cửa, miệng không ngừng nói: “Đến đây, đến đây.”

Kết quả khi cửa bật mở liền trông thấy Lục Nguyên Đông, cháu đích tôn nhà họ Lục và một cô gái lạ mặt, cô giật mình nói: “Cậu Nguyên Đông, cậu tìm Lục tiên sinh có chuyện gì sao?”

“Chú tôi đâu? Nghe nói chú ấy bị bệnh?”, Lục Nguyên Đông kéo Tần Dư Kiều vào nhà, nhìn quanh khắp nơi, đang định hỏi tiếp thì thấy Lục Cảnh Diệu mặc bộ áo ngủ màu sẫm từ trên lầu hai bước xuống.

“Hai người đến đây làm gì?” Lục Cảnh Diệu bình thản hỏi, giọng nói hơi khàn, ánh mắt quét xuống chỗ tay Lục Nguyên Đông đang nắm lấy tay Tần Dư Kiều, giọng điệu cố làm ra vẻ nghiêm túc ngược lại làm anh họ khan một trận.

“Cháu nghe nói chú bị bệnh, chúng cháu lo lắng nên mới đến xem sao.” Lục Nguyên Đông thấy chú mình vừa ho, giọng lại khàn, gương mặt thoáng hồng, xem ra bệnh thật rồi. Lục Hi Duệ cũng không có lừa Tần Dư Kiều, chẳng qua chỉ nói thêm một chút thôi.

Lục Cảnh Diệu đúng là đang bị sốt, cộng thêm ánh mắt tóe lửa, nên gương mặt lúc này đỏ rực cực kỳ tự nhiên.

“Nghe ai nói?” Tuy gương mặt Lục Cảnh Diệu hơi ửng hồng, nhưng giọng điệu vẫn lạnh tanh chẳng có tí cảm xúc nào, chẳng hề giống với người đang giả vờ giả vịt.

Tần Dư Kiều không muốn nói, Lục Nguyên Đông đành thay cô trả lời: “Còn ai nữa ngoài Hi Duệ nữa.”

Lục Cảnh Diệu bật cười, sau đó ngồi xuống bộ sô pha trong phòng khách, bắt chéo chân cực kỳ tự nhiên, sau đó chỉ về phía ghế sô pha đối diện, nói với Tần Dư Kiều: “Tần tiểu thư, mời ngồi.”

Tần Dư Kiều kéo Lục Nguyên Đông cùng ngồi xuống, lòng cô bắt đầu hồi hận vì việc làm có phần quá kích động này của mình.

Lục Nguyên Đông vẫn mỉm cười như trước, ngồi xuống cạnh Tần Dư Kiều, lên tiếng giải thích: “Chuyện là thế này, không phải chú bị bệnh sao? Thằng nhóc Hi Duệ chắc là lo lắng quá nên mới gửi tin nhắn cho bọn cháu, bọn cháu cũng sốt ruột nên mới đến đây xem tình hình thế nào.”

“À, là vậy sao?”. Lục Cảnh Diệu ho khan hai tiếng, “Để hai người vất vả thế này, nhất là Tần tiểu thư, thật sự ngại quá, gần đây cô không bận gì chứ?”

“Tạm tạm.” Tần Dư Kiều bưng tách nước lên, “Anh ổn chứ?”

“Bệnh xoàng thôi.” Lục Cảnh Diệu uống một hớp nước, từ tốn nói: “Chỉ là một người già cô đơn sống chung với trẻ nhỏ không ai chăm sóc, dù có xảy ra chuyện gì sao? Đâu phải ai cũng có lòng như Tần tiểu thư đây.”

“ . . . ” Quả nhiên tốt bụng không phải lúc nào cũng tốt. Tần Dư Kiều đổi đề tài: “Hi Duệ đâu rồi?”

Lục Cảnh Diệu đặt tách nước xuống, đáp ngay không cần suy nghĩ: “Ngủ rồi.”

Lục Hi Duệ dĩ nhiên vẫn chưa ngủ, ban nãy cậu trùm chăn đọc truyện nên không nghe thấy tiếng chuông cửa. Có điều khi ba cậu đóng cửa lại, cậu bé tập trung lắng nghe động tĩnh, sau đó liền nghe thấy giọng của chị Dư Kiều.

Cậu bé vui mừng bật người ngồi dậy bò xuống giường, nhưng mà vừa mang dép lê chạy đến mở cửa thì. . . cửa mở không ra.

Đúng lúc này, con Cầu Cầu đang nằm ngủ ngon lành trên tấm thảm lông bông nhiên chạy đến cạnh Hi Duệ, sau đó lăn một vòng qua cái lỗ nhỏ dưới cửa, chạy ra ngoài.

Trên cánh cửa phòng Hi Duệ có một cái cửa nhỏ hình tròn, là đường đi được làm riêng cho Cầu Cầu.

Lục Hi Duệ cười hì hì, quỳ xuống, hai tay chống đất, đưa đầu qua cái cửa nhỏ, rồi từ từ trườn ra ngoài.

Lúc này ở dưới lầu, Lục Nguyên Đông đang cố gắng khuyên Lục Cảnh Diệu đến bệnh viện kiểm tra, sau đó gọi cô giúp việc đem nhiệt kế đến, Lục Cảnh Diệu ngắc đầu, nói: “Cơ thể chú thế nào, bản thân chú biết rõ nhất, không có chuyện gì đâu.”

“Chú à, sao chú cứ như một đứa trẻ thế.” Lục Nguyên Đông đứng dậy, nhận lấy nhiệt kế từ tay cô giúp việc, sau đó đưa cho Lục Cảnh Diệu, nói: “Thế nên cháu đã bảo trong nhà không thể thiếu phụ nữ, sinh bệnh thế này lấy ai mà chăm sóc. . . ?”

Lục Cảnh Diệu cười đáp, nhưng lòng lại không hề thấy buồn cười.

Đúng lúc này, từ trên cầu thang vang lên tiếng reo vui mừng: “Chị Dư Kiều.” Tần Dư Kiều quay đầu liền nhìn thấy một cậu bé và một con chó cùng từ trên cầu thang chạy xuống.

Lục Cảnh Diệu cũng quay đầu lại nhìn, nhưng sau đó liền lấy tay che trán, xoa xoa huyệt thái dương.

Tần Dư Kiều trông thấy Lục Hi Duệ cũng vô cùng vui vẻ: “Duệ Duệ, dậy rồi sao?”

Lục Hi Duệ gật đầu, vừa trông thấy Tần Dư Kiều liền hỏi: “Chị Dư Kiều, chị đến thăm em sao?”

Tần Dư Kiều mỉm cười, đang định trả lời thì Lục Cảnh Diệu lên tiếng xen vào: “Hi Duệ, đi ngủ mà mặc ít như thế không sợ cảm lạnh sao?”

Lục Hi Duệ nhìn ba mình, sau đó đầu cậu bỗng bị ai vỗ nhẹ, là anh Nguyên Đông, Lục Nguyên Đông cười nói: “Thằng nhóc này thật hiếu thảo, biết cha mình không khỏe liền gửi tin nhắn thông báo cho người lớn, rất đáng khen ngợi, có điều lần sau có báo thì báo cho anh, đừng gửi cho chị Dư Kiều, chị ấy sẽ rất lo đấy.”

Lục Hi Duệ: “. . .”

Lục Cảnh Diệu lại chêm thêm một câu: “Biết chưa?”

Lục Hi Duệ không nói gì nữa, chỉ cúi đầu.

“Khụ, khụ, khụ. . .” Lục Cảnh Diệu lại ho khan dữ dội, lần này không phải giả, vì lòng anh đang hồi hộp, cộng thêm cơn sốt khiến lồng ngực anh đau đớn vô cùng.

Tần Dư Kiều thấy Lục Hi Duệ cúi đầu, cứ tưởng cậu bé sợ bị cha mình mắng nên đưa tay xoa đầu cậu bé: “Duệ Duệ, không sao đâu em.”

“Hi Duệ.” Giọng nói của Lục Cảnh Diệu lại vang lên.

Sau đó, rốt cuộc Lục Hi Duệ cũng ngẩng đầu lên nhìn Tần Dư Kiều: “Chị Dư Kiều, em xin lỗi đã làm chị phải lo lắng.”

Cuối cùng Lục Cảnh Diệu cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, tay sờ nhiệt kế, Lục Nguyên Đông không kiềm được mà nhắc nhở: “Chú à, suy nghĩ gì nữa? Có cháu và Dư Kiều ở đây, nếu bệnh nghiêm trọng thì cùng đến bệnh viện xem thế nào.”

“Đỡ hơn nhiều rồi, lát nữa sẽ ổn thôi.” Lục Cảnh Diệu dựa người vào ghế sofa, nhìn Lục Nguyên Đông nói: “Nguyên Đông, cũng không còn sớm nữa, con đưa Tần tiểu thư về đi, hôm nào ta rồi sẽ dẫn Hi Duệ đến thăm nhà họ Bạch một chuyến.”

Tần Dư Kiều: “Không cần không cần, anh đừng khách sáo.”

Lục Nguyên Đông cũng nói đùa: “Không cần đâu chú, nếu muốn cảm ơn thì để cháu đi thay chú.”

Lục Cảnh Diệu vẫn cực kỳ cố chấp: “Không phải khách sáo, là chuyện nên làm.”

Lục Hi Duệ quyến luyến chào tạm biệt Dư Kiều, khi Tần Dư Kiều ra về không kiềm được mà bế cậu bé lên, gương mặt Lục Hi Duệ vì xấu hổ mà đỏ bừng: “Chị đừng quên cuộc hẹn hôm Chủ Nhật của chúng ta đó.”

Tần Dư Kiều mỉm cười, gật đầu.

Sau đó, Lục Hi Duệ không biết vô tình hay cố ý mà nhìn sang Lục Cảnh Diệu một cái, giống như muốn thể hiện trước mặt Tần Dư Kiều: “Em sẽ chăm sóc cha em thật tốt.”

Lục Nguyên Đông đứng bên cạnh thấy thật ngứa mắt, anh kéo Lục Hi Duệ xuống, nói: “Tạm biệt.”

Sau khi Tần Dư Kiều và Lục Nguyên Đông ra về, Lục Cảnh Diệu cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ ngồi yên một chỗ mà đo nhiệt độ.

Lục Hi Duệ bước đến cạnh anh, trừng mắt nói với giọng trách móc: “Tin nhắn là cha gửi?”

Lục Cảnh Diệu: “Không phải con mới nhận là con gửi sao?”

Lục Hi Duệ tức giận phùng má, ngồi xuống cạnh cha mình, chống cằm, lâu bầu nói: “Nếu con không nhận, chị Dư Kiều nhất định sẽ có ấn tượng xấu với cha, con là con của cha, chắc chắn sẽ bị cha làm liên lụy.”

Lục Cảnh Diệu: “. . .”

Lục Hi Duệ có vẻ thực sự tức giận: “. . . Cha, sao cha lại lừa chị Dư Kiều?”

Lục Hi Duệ vốn thông minh nhanh nhạy, thế mà cũng không sao giải thích được chuyện cha mình lừa chị Dư Kiều? Càng không thể hiểu được vì có gì cha mình lại làm thế.

Lục Cảnh Diệu cũng không trả lời câu hỏi của con mình, anh lấy chiếc nhiệt kế ra, nhìn kết quả: 37,5 độ.

Thế quái nào lại 37,5 độ? Lục Cảnh Diệu bực mình đặt nhiệt kế xuống bàn trà, sau đó nhìn con trai mình, từ từ nói: “Con muốn chị Dư Kiều sẽ trở thành mẹ của con, hay là chị dâu, vợ của anh họ đây hả?”

Sau khi Lục Nguyên Đông đưa Tần Dư Kiều về nhà, liền nhận được điện thoại của Giang Nam: “Này, mấy ngày rồi cậu không ra đây chơi, đừng nói yêu thật rồi nhé?”

Lục Nguyên Đông cười đáp: “Minh lừa cậu làm gì?”

“Đừng nói là yêu đương với cái bà mập kia đấy?” Giọng nói của Giang Nam lộ rõ vẻ không thể nào tin nổi, cười to nói: “Đừng chơi trò kim ốc tàng kiều* nữa, định chừng nào cho bọn mình gặp mặt đây?”

(*) Nhà vàng cất giấu người đẹp

Lục Nguyên Đông một tay cầm điện thoại, một tay điều khiển xe, mấy câu nói của Giang Nam càng lúc càng làm anh ta bực mình, đang lúc định cúp máy thì bỗng vang lên một tiếng hét to. Lục Nguyên Đông vội vàng đạp thắng xe, mở cửa bước xuống, trước đầu xe của anh lúc này có một chiếc xe đạp ngã sõi soài dưới mặt đất, bên cạnh là một cô gái, khi cô gái ấy vừa nhìn thấy anh liền vừa khóc vừa mắng: “Đồ chết tiệt.”

13. Chương 13: Cha Thích Chị Dư Kiều Sao ?

“Con muốn chị Dư Kiều làm mẹ hay là chị dâu của con?.” Lục Cảnh Diệu lặp lại câu hỏi một lần nữa, nhìn về phía con trai Hi Duệ của mình chờ đáp án.

“ Con đương nhiên hi vọng chị Dư Kiều sẽ làm mẹ mới của con.” Lục Hi Duệ đột nhiên hơi khản trương, sắc mặt trở nên thận trọng, há miệng thở dốc một hồi sau đó mới lên tiếng nói tiếp: “Nhưng con cảm thấy chị Dư Kiều và cha không hợp nhau, hơn nữa chị ấy cũng không thích cha mà.”

Sắc mặt Lục Cảnh Diệu trầm xuống, ngữ khí cũng tụt xuống âm độ: “ Vậy còn cảm thấy chị Dư Kiều của con hợp với ai, chị ấy đã có bạn trai đâu?.”

Lục Hi Duệ nhìn cha mình một lúc, nhét hai tay vào túi áo ngủ to đùng: “ Tuy rằng con không biết chị Dư Kiều sẽ hợp với ai, nhưng con khẳng định người chị ấy thích là con.”

Lục Cảnh Diệu khê hừ một tiếng, không muốn tiếp tục so đo với con trai mình nữa: “ Con đi ngủ đi, ngày mai còn dậy sớm.”

Lục Hi Duệ đột nhiên xoay người đứng lên, đi theo sau Lục Cảnh Diệu, giọng nói vô cùng đứng đắn: “ Thật ra con cũng biết tuổi tác của con và chị Dư Kiều có chút không thích hợp, nhưng những thứ còn lại đều hợp hết.”

Lục Cảnh Diệu vừa đi vừa trả lời câu nói của Hi Duệ: “ Đúng là rất đáng tiếc, nếu như con sinh ra sớm một chút, có lẽ sẽ còn cơ hội.”

“Nếu chị Dư Kiều sinh muộn một chút cũng là ý hay.” Lục Hi Duệ cứ nói đến chị Dư Kiều của cậu là nói không có điểm dừng, cậu bé đi theo phía sau Lục Cảnh Diệu nói ra suy nghĩ của mình: “Không biết chị Dư Kiều năm nay bao tuổi, con đoán chắc cũng phải kém chị ấy đến mười mấy tuổi, vậy thì chị ấy phải chờ con khá lâu rồi.”

Lục Cảnh Diệu đột nhiên dừng lại ở cầu thang, cúi đầu nhìn cậu con trai đi ở bên cạnh: “Lục Hi Duệ, con không nên suy nghĩ nhiều quá, cha khuyên con ngày mai nên nghĩ xem nên làm thế nào để bài kiểm tra tháng được điểm tốt.”

Lục Hi Duệ ở phía sau bỗng im bặt, đi đến cửa phòng, quay sang nói với cha mình: “ Cha, cha thích chị Dư Kiều sao?.”

Lục Cảnh Diệu không trả lời.

Lục Hi Duệ đảo mắt đi chỗ khác: “ Vậy ngày mai con sẽ nói chuyện nhắn tin với chị Dư Kiều.”

Bởi vì không trả lời, sắc mặt Lục Cảnh Diệu có chút biến đổi, ánh đèn màu xanh phả lên gương mặt anh trông càng lạnh lẽo hơn, ngũ quan càng trở nên rõ ràng hơn.

Ngay khi Lục Hi Duệ chuẩn bị mất hết kiên nhẫn, Lục Cảnh Diệu gật đầu, sau đó mở cửa phòng của mình, đi vào phòng đang định đưa tay đóng cửa thì tiếng của Hi Duệ ở bên ngoài truyền vào.

Lần này Lục Cảnh Diệu là người mất hết kiên nhẫn: “ Lại sao nữa?.”

Lục Hi Duệ chỉ chỉ vào cửa bị khóa: “ Cha khóa cửa của con rồi.”

“Lúc trước con chui ra thế nào thì bây giờ vào như thế.” Tuy rằng miệng nói như vậy nhưng Lục Cảnh Diệu vẫn giúp cậu mở khóa cửa phòng, sau đó anh còn giúp Hi Duệ đắp chân, hành động này khiến cậu bé vô cùng cảm động, thò cái đầu nhỏ từ trong chăn ra: “ Cha, ngày mai cha có thể cho con hai trăm tệ tiền tiêu vặt được không?”

Lục Cảnh Diệu: “ Ngủ!”

Kết quả kiểm tra, cánh tay của Vương Bảo Nhi bị gãy xương, là người học âm nhạc về sau phải dựa vào đôi tay này để kiếm cơm. Cầm trên tay giấy khám bệnh, cô mất bình tĩnh đứng lên đi lại, sau đó đập vào cánh tay đang bó thạch cao, hàng mi thanh tú nhúu chặt lại, sắc mặt tái nhợt.

Lục Nguyên Đông ngồi bên cạnh an ủi: “ Đừng quá lo lắng, bác sĩ đã nói là không có ảnh hưởng gì cả, hơn nữa nửa tháng nữa có thể tháo bột ”

Vương Bảo Nhi trừng mắt nhìn Lục Nguyên Đông cắt ngang lời của anh ta: “ Anh đương nhiên là nói vậy rồi.”

Lục Nguyên Đông thở dài: “ Cô yên tâm, tôi sẽ không trốn tránh trách nhiệm cho đến khi cô hồi phục hoàn toàn.”

“ Vậy anh chịu trách nhiệm như thế nào?.” Vương Bảo Nhi hỏi.

Lục Nguyên Đông: “ Chi phí khám bệnh tôi sẽ chịu hết, về sinh hoạt cá nhân thì tôi không thể giúp cô, tôi sẽ thuê người chăm sóc cô, tiền cũng do tôi bỏ, ngoài ra cô có yêu cầu gì có thể lên tiếng.”

“ Vốn là anh phải chịu trách nhiệm.” Tuy rằng nói như vậy nhưng Vương Bảo Nhi tỏ ra kiêu ngạo: “ Tôi phải đi làm việc, bây giờ tay thành ra như thế này, công việc coi như là tiêu tan hết ...”

Lục Nguyên Đông hiểu ý của Vương Bảo Nhi: “ Tiền làm thêm tôi cũng sẽ chi trả.”

Vương Bảo Nhi cũng chẳng phải là kẻ quân tử, nghe thấy Lục Nguyên Đông nói như vậy cũng không nói thêm gì, cúi đầu xuống, không ngờ đã quên mất việc vô cùng quan trọng: “Số điện thoại di động, tên, địa chỉ nơi ở và công ty anh đang làm việc, toàn bộ đọc hết ra cho tôi.” Vương Bảo Nhi nói một hơi khiến cả khuôn mặt ửng đỏ, đôi mắt lấp lánh, không hề thấy ngại khi nhìn chằm chằm Lục Nguyên Đông.

Lục Nguyên Đông nghiêng đầu nhìn Vương Bảo Nhi, hơi ngây người, kỳ thực từ lúc anh xuống xe nghe thấy tiếng thét “ khốn kiếp ” kia thì anh đã cảm nhận được có chút không được bình thường.

Vào đêm mà Lục Nguyên Đông thi xong kì thi vào Cao Đẳng, anh ta cùng đám Giang Nam uống say bí tỉ nằm ở trên sofa hai mí mắt đánh nhau như chảo chớp, nhưng vì quá hưng phấn mà chẳng ai chịu dừng cuộc vui, vậy là cả một đoàn người nằm ườn ra ăn nói lảm nhảm, nói về trận bóng đá, về kinh tế, về con gái, và rồi nói đến cả chủ đề người con gái trong mộng.

Khi ấy Giang Nam đã có bạn gái: “ Người con gái trong mơ của mình, là người vợ tương lai của mình phải dịu dàng.”

Mọi người tỏ vẻ cười nhạo, Triệu Tử Thành bắt đầu lên tiếng: “Mình thích cảm giác ngọt ngào, thanh thoát nhưng mà đáng người không thể xem nhẹ, người yêu của mình phải gầy, sờ chỗ cần có thịt là phải có thịt, nhất là chân phải trắng và dài.”

“Không phải các em gái của cậu đều có ngoại hình như vậy sao?” Lục Nguyên Đông đã để Triệu Tử Thành một câu.

Triệu Tử Thành đập lại: “Vậy còn cậu, mấy ngày trước không phải mình đã giới thiệu cho cậu một cô rồi sao, không vừa lòng hả? Người ta thích cậu đến thế cơ mà, mỗi ngày đều hỏi mình vì sao cậu không gọi điện cho cô ấy.”

“Đó không phải là mẫu người mình thích.” Lục Nguyên Đông trả lời cho có lệ.

Triệu Tử Thành có tiếng trong việc chọn con gái, anh ta là người nổi tiếng trong khoản kén cá chọn canh. Điểm tốt điểm xấu đều có yêu cầu rất cụ thể.

Còn Lục Nguyên Đông, về phương diện này anh ta cũng khá kén chọn, trước đây không ít người tìm tới anh ta, ngay cả Dương Nhân Nhân khi chọn lựa được mấy người vừa mắt mà cũng phải hỏi ý kiến của con mình xem thế nào.

Kết quả Lục Nguyên Đông đều nói mấy câu quen thuộc: “không có cảm giác”, “cảm giác không đúng” hoặc nói vài ba lời chê bai cho qua chuyện, có lần Triệu Tử Thành giễu cợt Lục Nguyên Đông: “Chỉ có cảm giác với đàn ông.”

Nhưng mà cảm giác đồng giới này khi nhìn thấy Vương Bảo Nhi, đáy lòng anh ta giống như bị lửa thiêu đốt, giống như ở đó có vườn hoa đầy cỏ hoang và hoa thơm khiến anh ta muốn khai phá.

Kì thực, Lục Nguyên Đông cũng biết Vương Bảo Nhi không phải là người phụ nữ trong lòng của anh ta nhưng hai người lại có cảm giác rất giống nhau, giống đến mức khiến anh ta cảm thấy hoảng loạn, hoảng loạn vô cùng, sau đó anh ta nghĩ tới Tần Dư Kiều.

Lại nói đến Tần Dư Kiều, mấy ngày nay không nhận được điện thoại của Lục Nguyên Đông, mẹ cô có ý nói rằng con gái cũng không nên quá mức dè dặt, ý muốn bảo cô có thể chủ động liên lạc với Lục Nguyên Đông nhiều hơn. Có thể do mấy ngày nay Lục Hi Duệ thường xuyên gọi điện tới cho nên Tần Dư Kiều thường cầm điện thoại trong tay, bị mẹ phát hiện tưởng cô đang chờ điện thoại của Lục Nguyên Đông.

Đến chạng vạng, Tần Dư Kiều ‘rót cục’ nhận được điện thoại của Lục Nguyên Đông, câu đầu tiên cô hỏi anh ta: “Gần đây bận nhiều việc sao?”

Lục Nguyên Đông hỏi lại: “Chờ điện thoại của anh sao?”

Tần Dư Kiều: “Cũng không hẳn.”

Giọng nói của Lục Nguyên Đông rất bình thản không rõ cảm xúc thật, Tần Dư Kiều mở tủ quần áo chọn đồ để thay, cố ý, vô tình hỏi một câu: “Có tâm sự sao?”

Lục Nguyên Đông cười nói: “Không.”

Nghe vậy, Tần Dư Kiều cũng không biết nên nói gì, nên hai người tán gẫu vài câu rồi cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, Tần Dư Kiều tiếp tục thay quần áo, một nửa số quần áo là cô đem từ bên Anh về, một nửa là mẹ mua giúp cô. Cô chỉ mặc vài bộ có nhãn hiệu rõ ràng còn lại thì đều là quần áo còn mới, Tần Dư Kiều phát hiện ra một chuyện khiến cô rất vui vẻ, quần áo hình như đã rộng hơn trước rồi.

Đứng trước gương ngắm vuốt một vòng, từ khi về nước cho tới nay, cô đã gầy đi không ít.

Cân nặng đối với phụ nữ luôn là áp lực, cho dù bản thân có gầy cũng vẫn thấy mình béo. Huống chi Tần Dư Kiều còn vượt qua cả số đo chỉ tiêu, mặc kệ là tâm lí hư vinh hay do nhân tố khác Tần Dư Kiều vẫn đang rất đau lòng khi không thể mặc quần áo xinh đẹp đứng trước mặt mọi người, để trở lại là một người con gái xinh đẹp kiều ngạo.

Buổi sáng chủ nhật, Lục Hi Duệ ở trong phòng luyện đàn, lúc cô giáo ở bên cạnh thì tỏ ra ngoan ngoãn, đến khi cô giáo vừa rời khỏi, cậu liền đánh đàn loạn hết cả lên, vui vẻ giống như đang diễn tấu cho sự vui sướng của chính bản thân mình, đang trong lúc hưng phấn bỗng nghe thấy tiếng gọi quen thuộc từ phía sau truyền tới: “Hi Duệ.”

Lục Hi Duệ quay đầu lại thì Lục Cảnh Diệu đã đi sát tới bên cậu, còn đứng cạnh anh là cô dạy đàn.

Cô giáo dạy đàn nhìn Lục Cảnh Diệu mỉm cười: “Hi Duệ có tài năng trời phú, có thể tự sáng tác ra ca khúc.”

Lục Cảnh Diệu “Uhm.” Một tiếng, sau đó quay sang nói với thầy giáo dạy đàn: “Tôi đến đón Hi Duệ về sớm một chút.”

Lục Hi Duệ đắc ý ngồi trên xe của Lục Cảnh Diệu: “Hôm nay cha tới đón con là muốn đi cùng con tới chỗ chị Dư Kiều đúng không?”

Lục Cảnh Diệu: “Tiện đường thì tới mà thôi.”

Lục Hi Duệ đối với câu trả lời này rất không hài lòng nhưng cậu bé cũng không nói gì thêm, thì thào một tiếng rồi vươn tay tới trước Lục Cảnh Diệu: “Cha cho con mượn đi động một lúc ạ.”

Lục Cảnh Diệu không đưa điện thoại cho Hi Duệ, sau đó chuyển mắt nhìn về con đường phía trước: “Không phải tối qua con đã hẹn chị ấy rồi sao?”

Lục Hi Duệ: “Tối qua là tối qua, hơn nữa con cũng chưa nói cụ thể thời gian hẹn là bao giờ.”

“Con nói rồi, là hẹn vào lúc 1 giờ chiều.” Lục Cảnh Diệu cúi xuống nhắc nhở con trai: “Nếu không muốn trở thành đứa trẻ bị người khác chán ghét thì con nên nói ít làm nhiều.”

“Cha nghe lén con nói chuyện với chị Dư Kiều.” Lục Cảnh Diệu chất vấn cha ruột của mình.

Lục Cảnh Diệu rất coi thường lời nói này của cậu bé: “Là con nói quá to.”

Tối hôm qua, Lục Hi Duệ ở trong phòng gọi điện cho Tần Dư Kiều, lỗi tai của Lục Cảnh Diệu tạm coi là thính nhưng không thể thính đến mức cách hai bức tường cũng có thể nghe được nội dung cuộc đối thoại của con trai, cộng thêm anh không có thói quan đứng ở ngoài cửa nghe lén.

Về phần anh vì sao biết được Hi Duệ và Dư Kiều nói những gì, chỉ là anh ‘không cẩn thận’ mở chức năng ghi âm trong điện thoại lên mà thôi.

Tối hôm qua, Lục Cảnh Diệu sau khi lấy lại điện thoại từ tay của con mình, anh còn nghe đủ bốn lần về cuộc nói chuyện dài 5 phút 47 giây kia mới chịu dừng lại.

Dáng vẻ cô đã thay đổi rất nhiều nhưng giọng nói vẫn như xưa.

Ngày đó, ở trong thang máy khi anh không kiềm chế được hỏi cô muốn xuống lầu mấy, giây phút mà cô nói chuyện, trái tim anh như muốn nổ tung, nhịp tim đập nhanh hơn, hơi thở dồn dập, mắt như mờ đi, đôi tai ù, không thể nói rõ là cảm giác gì, tóm lại là vô cùng khó chịu.

Tần Dư Kiều có hẹn với Bạch Quyên đi dạo phố, quét sạch một vòng trong thắng lợi mới chịu trở về, ở trong phòng đang thử quần áo, Bạch Quyên nhìn gương mặt của Tần Dư Kiều, nhìn thấy cô cũng đã giảm được khá khá cân nặng, tay chân như có kiến bò ngứa ngứa đưa tay sờ eo Tần Dư Kiều: “Nếu tiếp tục giảm nữa, chắc trong một năm sẽ lấy lại được vòng eo thon nhỏ.”

Tần Dư Kiều cười cười, nhìn trước gương kéo cổ áo, Bạch Quyên cảm thấy hơi kì lạ, bèn hỏi: “Em và Lục Nguyên Đông quen nhau thật sao?”

Tần Dư Kiều không biết nên hình dung mối quan hệ giữa cô và Lục Nguyên Đông như thế nào, suy nghĩ một lúc mới trả lời: “Một nửa là vậy.”

Bạch Quyên xì một tiếng, sau đó nằm lẩn trên giường, hai tay kê dưới đầu, nhìn Tần Dư Kiều một lúc, sau đó hỏi về mối quan hệ đã tồn tại suốt nhiều năm qua: “Vì sao lúc trước em và Giang Hoa chia tay?”

Tần Dư Kiều giật mình

Bạch Quyên hơi lẩm chuyen: “ Không thể nói sao?”

Tần Dư Kiều cười khê, quay đầu lại: “ Không có gì là không thể nói, có một chuyện đã làm tan vỡ cả hai.”

Quả thực đã có chuyện xảy ra, ngày đó là sinh nhật của Tần Dư Kiều, bởi vì lúc đó Tần Ngạn Chi và Bạch Thiên Du đang cãi nhau đòi li hôn cho nên không có ai chúc mừng sinh nhật cùng cô Giang Hoa bèn gọi điện hẹn cô tới nhà anh ta đánh bài.

Tần Dư Kiều chạy tới chỗ Giang Hoa, tin chắc rằng anh ta sẽ chuẩn bị ình một ngạc nhiên lớn, kết quả là đi tới biệt thự của Giang Hoa đúng là anh ta tìm cô để đánh bài, lúc ấy tâm tình của cô không được tốt, chỉ mới thua hai ván mà đã không muốn chơi tiếp.

Giang Hoa bảo cô lên lầu nghỉ ngơi, đến đoạn rẽ ở cầu thang thì cả căn phòng đèn đóm tắt ngóm, Giang Hoa muốn cho cô một ngạc nhiên, cô đứng tại chỗ dò dẫm tìm đường, kết quả đụng phải bờ tường làm bằng thịt.

“Sau đó thì sao?.” Bạch Quyên vỗ vỗ vai cô, ý bảo nói tiếp.

Tần Dư Kiều bất đắc dĩ cười nhạt: “ Em cho rằng đó là Giang Hoa cho nên em liền hôn anh ta, kết quả hôn được một nửa thì phát hiện đã hôn sai người.”

Ngay lúc đó, khi cô và “ Giang Hoa “ có hành động khó xử thì biệt thự sáng đèn, bạn học của cô đứng thành xung quanh thành một vòng, mọi người đang cầm bánh ngọt, có hoa tươi, còn có pháo hoa đang muốn bắn lên.

Sau đó tất cả mọi người nói đồng thanh: “Surprise!”

Có người lại nói: “ Sinh nhật vui vẻ.”

Đúng lúc này, tiếng vỗ tay qua đi bỗng trở nên yên lặng đến bất ngờ, mọi người đều đứng ở đó không hề nhúc nhích, không kịp đóng miệng lại, khuôn mặt vô cùng kinh ngạc. Người đứng ở giữa là Giang Hoa, trong tay đang cầm bó hoa phải tới 100 bông, trên cổ quàng chiếc khăn len mà cô tặng cho anh ta, màu xanh cổ vịt rất bắt mắt.

14. Chương 14: Đứa Trẻ Trong Ống Nghiệm

Bạch Quyên nở nụ cười mỉa, ngẩng đầu lên đánh giá: “ Vậy đó là lí do Giang Hoa và em chia tay?”

Tần Dư Kiều gật đầu, tiếp tục nói: “ Khi đó mọi người đều rất sĩ diện, ai cũng không chịu xuống nước, cho nên mỗi người đi một ngã.”

Tần Dư Kiều nghĩ lại, lúc ấy xấu hổ vô cùng, ai cũng đứng lặng người ở đó, người phá vỡ không khí tĩnh lặng này là Giang Hoa. Anh ta đưa mắt nhìn Tần Dư Kiều sau đó ném bó hoa vốn định tặng cô xuống dưới đất rồi xông lên đâm vào mặt người con trai ấy một cú, mọi người trong bữa tiệc sinh nhật lần này đều là bạn bè của Giang Hoa, hơn nữa thêm người ‘xạ lạ’ này cũng không ai biết mặt, cho nên đám con trai có mặt ở đây ai cũng xông lên đâm đá túi bụi, bữa tiệc sinh nhật biến thành một trận ẩu đả ra trò.

Bạch Quyên càng cười càng lớn tiếng, giọng nói vô cùng thích thú: “ Cậu con trai hay ho ấy là ai?”

Tần Dư Kiều lắc đầu: “ Em không nhớ.”

Tần Dư Kiều không phải cố ý che giấu mà đích thực cô không nhớ rõ, lúc ấy xung quanh tối om, và lại vóc dáng của cậu ta cũng khá giống với Giang Hoa, chỉ sau khi đèn bật sáng lên nhưng nhiều người đứng ở đây như vậy cộng thêm cô đang rất xấu hổ vì đối diện với Giang Hoa còn đầu tâm tư mà đi nhìn diện mạo của người xa lạ kia nữa, chỉ liếc nhìn qua thì gương mặt cậu ấy trắng nõn.

Sau lần cãi vã chia tay, Giang Hoa mỗi lần nhắc tới chuyện này đều hận không thể chém vài trăm nhát dao vào ‘con gà trắng’ ấy, ví dụ như: “Tần Dư Kiều nếu không phải anh và mọi người phá hỏng chuyện vui của hai người, có phải em và con gà trắng ấy sẽ đám cưới không?”

Mà cô thì sao, cô chỉ thấy rằng Giang Hoa không biết lí lẽ, sau đó bắt đầu cảm thấy ớn lạnh với người đàn ông này.

Ớn lạnh chỉ là khúc nhạc dạo khi chia tay, lời nói này thực sự không hề sai.

Tần Dư Kiều nói với Bạch Quyên rằng cô và Giang Hoa khi chia tay đôi bên đều không ai chịu nhường ai, kì thực cô vì mặt mũi của bản thân nên mới nói vậy, thật ra lúc trước cô có lùi một bước, ớn lạnh là cô còn đi xin lỗi, nhưng cái tên mồm rộng Hứa Thực đã nói với cô rằng Giang Hoa và Trần Manh đang ở chung với nhau.

Cô có thể xin lỗi như nào chứ? Viết thư xin lỗi? Mua quà? Theo lí thuyết mà nói cũng có thể thành công. Cô ở trước nhà Giang Hoa chờ anh ta hai tiếng, thấy Giang Hoa đi ra, cô cầm quà và dùng thái độ thành khẩn, giọng nói dịu dàng: “Giang Hoa, em biết anh và Trần Manh quen nhau là vì giận em. Chuyện này là do em mà ra, cho nên em không so đo tính toán nữa, anh và Trần Manh chia tay đi, chúng ta cùng nhau bắt đầu lại lần nữa.”

Còn Giang Hoa thì sao? Cho đến nay Tần Dư Kiều vẫn nhớ rất rõ thái độ của Giang Hoa và cái giọng nói đùng đùng đậm chất đàn ông của anh ta. Đầu tiên, anh ta liếc nhìn cô một cái, sau đó cầm lấy quà từ trong tay của cô, ra cái vẻ đứng từ trên à nhìn xuống, mở miệng nói: “Quà này anh nhận, coi như là quà chia tay của chúng ta. Về chuyện chia tay với Manh Manh, ngại quá, anh không thích bắt cá hai tay, nếu như em đồng ý chúng ta sẽ tiếp tục là bạn.”

Cầu hòa không thành, Tần Dư Kiều cướp lại quà từ tay của Giang Hoa.

Cô cầm gói quà nện vào người của Giang Hoa: “Anh đi chết đi.”

Nói xong cô xoay người rời đi, mặc kệ Giang Hoa ở phía sau kêu oai oái vì đau đớn, quà mà Tần Dư Kiều tặng cho Giang Hoa là nghiến mực cô tự tay chế tác, là một cái nghiến mực cỡ lớn.

Khi đó Tần Dư Kiều cảm thấy Giang Hoa đúng là chán sống rồi, cho nên sau khi chia tay cô phần nộ nhiều hơn là đau lòng, bây giờ ngẫm lại, thật ra lúc đó cô cũng rất hoành tráng, nói thẳng ra, cô và Giang Hoa là kẻ tám lạng người nửa cân.

Bạch Quyên nghe xong chuyện nhưng không cười, ngược lại còn hỏi một câu rất nghiêm túc: “Kiều Kiều, lí do vì vậy mà chia tay em có thấy tiếc không?”

Tần Dư Kiều sững sốt một lát, sau đó trả lời Bạch Quyên: “Có gì mà tiếc hay không tiếc. Lúc đó vẫn còn nhỏ, mà em và Giang Hoa đều xấu tính như nhau, chuyện chia tay là sớm muộn, cho nên thà sớm chia tay còn hơn. Hơn nữa, em cảm thấy giữa em và anh ta không thể có tình yêu, chỉ là thời con trẻ mà thôi. Nói chuyện yêu đương cũng như nói về gia đình của mình, tự nhận mình là thấy biển xanh không muốn làm dòng sông nhỏ, chứ thời niên thiếu đã ném qua tình yêu là gì đâu.”

Bạch Quyên không đồng ý với lời nói này của Tần Dư Kiều, cô cảm thấy thời trẻ là lúc tình cảm hồn nhiên nhất, kiểu tình cảm này không có tạp chất, cũng là đáng nhớ và quý trọng nhất.

Tần Dư Kiều cười cười, Bạch Quyên thấy cô mặc thử vài bộ quần áo: “Hôm nay có hẹn sao?”

Tần Dư Kiều nhớ tới cái hẹn buổi chiều với Hi Duệ, khoe miệng khê cong lên: “Có hẹn với cậu nhỏ vô cùng đẹp trai.”

Chỉ là khi đến điểm hẹn, đằng sau cậu nhỏ đẹp trai còn có cậu lớn đẹp trai đi theo, Lục Hi Duệ ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tần Dư Kiều, vội vàng làm người giới thiệu: “Chị Dư Kiều, đây là cha em, hai người đã gặp qua.”

Tần Dư Kiều vươn tay: “Chào Lục tiên sinh.”

Lục Cảnh Diệu nắm lấy tay của Tần Dư Kiều: “Gọi tên tôi là được rồi, lần trước Tần tiểu thư nửa đêm tới nhà thăm hỏi tôi, có lẽ tôi nên mời Tần tiểu thư một bữa cơm thay cho lời cảm ơn.”

Tần Dư Kiều cười, thật ra cô cũng rất xấu hổ, nhớ tới lần đại náo Ô Long đó đúng là bản thân chưa suy nghĩ thấu đáo, đang định giải thích thì Lục Cảnh Diệu đã mở cửa xe bên ghế phụ: “ Mời.”

Tần Dư Kiều hơi ngại, sờ sờ đầu của Lục Hi Duệ: “ Tôi ngồi ghế sau là được rồi.”

Lục Hi Duệ cũng lên tiếng: “ Con và chị Dư Kiều ngồi ở ghế sau.”

Lục Cảnh Diệu nở nụ cười đầy hàm ý, đóng cửa xe lại, sau đó khởi động xe đi thẳng tới nhà họ Lục.

Tần Dư Kiều ngồi trên xe của Lục Cảnh Diệu thấy hướng lái xe của anh cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Cô vốn định hẹn Lục Hi Duệ tới nhà họ Bạch để vẽ tranh, kết quả là ra ngoài đã đụng phải Lục Cảnh Diệu, về phần mình, anh chỉ dùng trạng thái tự nhiên mà giải thích: “ Trong nhà có mấy bức tranh Hi Duệ vẽ ở trường, vừa hay Tần tiểu thư có thể qua đó chỉ dạy Hi Duệ một chút, về công cụ vẽ tranh, tôi đã nhờ người chuẩn bị.”

Tần Dư Kiều cầm trong tay món quà mà mấy ngày trước đã mua cho Hi Duệ, cậu bé nhìn chằm chằm vào đồng quà lớn nhỏ trước mặt, cố ý đặt câu hỏi: “Chị Dư Kiều, trên tay chị là gì vậy?”

Lúc này Tần Dư Kiều mới nhớ ra là còn chưa tặng quà: “ Hi Duệ, tặng cho em.”

Về mặt Lục Hi Duệ sáng bừng vì vui sướng, nhận đồng quà từ tay của Tần Dư Kiều: “ Tất cả đều tặng cho em sao?.”

Tần Dư Kiều: “ Chị không biết em thích gì cho nên mua mỗi thứ một ít.”

Lục Hi Duệ cúi đầu nhìn đồng quà trước mắt, tuy rằng không biết bên trong là gì nhưng trong lòng cậu bé đã sớm nở hoa, gật đầu như con gà mổ thóc: “ Tất cả em đều thích.”

Tần Dư Kiều cười: “ Em còn chưa biết bên trong là gì mà.”

Lục Hi Duệ chớp mắt hai cái: “ Quà chị tặng em đều thích.”

Người ngồi phía trước là Lục Cảnh Diệu thấy mình dư thừa, bỗng mở miệng: “ Hi Duệ, mau cảm ơn Tần tiểu thư.”

Tần Dư Kiều vội vàng nói: “ Lục tiên sinh không cần khách sáo, tôi rất thích bé Hi Duệ.”

Lục Hi Duệ càng vui mừng, cậu bé bỗng rất muốn thân thiết với Tần Dư Kiều: “ Cảm ơn chị, Dư Kiều.”

Người ngồi ở phía trước là Lục Cảnh Diệu cũng bật cười, sau đó anh trao đổi về vấn đề bất động sản với Tần Dư Kiều.

Tần Dư Kiều đang làm kiến trúc ở Tần Kí, cần hiểu biết về đất đai và thị trường bất động sản ở thành phố S, cho nên lúc Lục Cảnh Diệu chủ động tán gẫu về vấn đề này, cô rất vui vẻ tham gia trao đổi, tuy rằng Lục Cảnh Diệu chỉ nói chuyện phiếm, nhưng thông qua đó cũng vô tình để lộ ra không ít tin tức có lợi cho cô.

Chính điểm ấy lại khiến cho Lục Hi Duệ cảm thấy buồn bực, cậu bé dựng thẳng lỗ tai lên nghe, có chỗ hiểu có chỗ chẳng hiểu nội dung mà Tần Dư Kiều và Lục Cảnh Diệu đang nói, cho nên toàn bộ quá trình hai người lớn đang trao đổi, Lục Hi Duệ không ngừng hỏi vì sao, Tần Dư Kiều dừng lại để giải thích cho cậu, Lục Cảnh Diệu lại khơi ra chủ đề mới, dọc đường đi không khí vô cùng vui vẻ, hòa thuận.

Đến Lục gia, người giúp việc lên hỏi Lục Cảnh Diệu: “ Tiên sinh, bữa tối ăn ở nhà sao?”

Lục Cảnh Diệu cúi đầu xuống, nhìn thấy ánh mắt của Tần Dư Kiều, sau đó anh quay đầu lại mở miệng nói: “ Không phải, hôm nay chúng tôi ra ngoài ăn.”

Tần Dư Kiều cười hề hề, Lục Hi Duệ ở bên cạnh thúc giục: “ Chị Dư Kiều, chị đến phòng em dạy em vẽ tranh đi.”

Trong phòng của Lục Hi Duệ có một phòng đọc sách nhỏ, ở đó có đầy đủ các dụng cụ để vẽ, còn có giá vẽ được người trong ngành làm ra nữa. Tần Dư Kiều đi tới đánh giá một lúc về giá vẽ của cậu bé, Lục Hi Duệ giống như người mẩu nhí ngồi ở đối diện Tần Dư Kiều: “ Em nên đứng hay ngồi ạ?”

Tần Dư Kiều chỉ vào chiếc ghế tựa cách đó không xa: “ Em ngồi đi.”

Lục Hi Duệ rất nghe lời, ngồi ngoan ngoãn xuống ghế, toàn thân không hề nhúc nhích, sau đó cậu bé chỉnh lại tóc tai. Trước đây, Tần Dư Kiều cũng đã vẽ tranh ột số đứa nhỏ, nhưng chẳng ai giống với Lục Hi Duệ có thể ngồi im một chỗ như vậy, Tần Dư Kiều vừa vẽ vừa cười: “Hi Duệ, em có thể đứng lên cử động một chút cũng được.”

Lục Hi Duệ lắc đầu: “Nếu cử động vẽ sẽ không giống.”

Tần Dư Kiều luôn bị cậu bé này làm cho cảm động, trong lòng vô cùng ấm áp: “Em phải tin tưởng chị, cho dù em có cử động như nào thì em vẫn là Hi Duệ.”

Sau đó Lục Hi Duệ liền gãi đầu, đúng lúc này Lục Cảnh Diệu từ bên ngoài đi vào, dáng người bé nhỏ của Lục Hi Duệ đứng ngay ngắn, chào: “Cha.”

Tần Dư Kiều nghe thấy vậy liền quay đầu lại: “Lục tiên sinh.”

Lục Cảnh Diệu lơ đãng nhíu mày lại: “Tần tiểu thư không cần khách sáo đến vậy, cứ gọi là tôi là Cảnh Diệu.”

Tần Dư Kiều cảm thấy con người Lục Cảnh Diệu rất khó hiểu, rõ ràng bản thân anh một câu là Tần tiểu thư, hai câu là Tần tiểu thư vậy mà anh lại yêu cầu cô gọi mình là Cảnh Diệu, Tần Dư Kiều ngẫm nghĩ một lúc, rốt cục đã nghĩ ra một cách gọi: “Vậy tôi gọi anh là cha Hi Duệ.”

Lục Cảnh Diệu im lặng, sau đó mở miệng: “Tần tiểu thư cảm thấy tiện là được.”

Tần Dư Kiều cười gượng, xoay người tiếp tục vẽ tranh, Lục Hi Duệ ngồi trên chiếc ghế tựa nhỏ cười rất rạng rỡ.

Khi phác họa xong bức tranh, Tần Dư Kiều bảo Lục Hi Duệ đi qua xem, cậu bé nhìn thấy mình trên tờ giấy trắng, nhin không được liền lên tiếng: “Chị Dư Kiều, chị thật là giỏi.”

Lục Cảnh Diệu cũng lên tiếng: “Thật ra từ nhỏ Hi Duệ đã rất thích vẽ tranh, đáng tiếc là chưa tìm được thầy dạy tốt.”

Tần Dư Kiều: “Nếu như Hi Duệ thật sự thích vẽ tranh, tôi có thể giới thiệu cho cậu bé một thầy dạy chuyên nghiệp về mỹ thuật tạo hình.”

Lục Hi Duệ lên tiếng: “Chị Dư Kiều vẽ đẹp như vậy sao chị không dạy em?” Vừa dứt lời, cậu bé bị cha quát: “Dư Kiều bận rộn như vậy sao có thời gian qua dạy con vẽ tranh.”

Lục Hi Duệ cúi đầu, cậu bé đã lỡ lời rồi.

Tần Dư Kiều hơi khó xử: “Thật ra trình độ của chị chỉ là nghiệp dư, sợ ảnh hưởng đến Hi Duệ.”

Lục Cảnh Diệu nhếch miệng cười, anh dừng lại một chút, sau đó nói một lời cực kì sâu xa: “Thật ra Tần tiểu thư không phải miễn cưỡng, dù sao mọi chuyện cũng không thể chiều theo ý trẻ nhỏ, cùng lắm thì Hi Duệ cũng bứt rứt vài tuần rồi lại thôi.”

Tần Dư Kiều cười gượng hai tiếng, sau đó nhìn thấy ánh mắt đen láy của Hi Duệ, cô ngẩng đầu nói với Lục Cảnh Diệu: “Nếu như anh không chê, vậy tôi sẽ nhận Hi Duệ là học trò của mình.”

Lục Cảnh Diệu khẽ cười, không đáp lại, Lục Hi Duệ vui vẻ ôm chầm lấy eo của Tần Dư Kiều: “Chị Dư Kiều, em sẽ nhất định nỗ lực học vẽ tranh, không phụ tình cảm của chị.”

Tần Dư Kiều xoa đầu của Hi Duệ: “Vẽ tranh chỉ là giải trí, hiện giờ quan trọng nhất vẫn là việc học hành của em.”

“Cái này cũng không hẳn.” Sắc mặt của Lục Cảnh Diệu rạng rỡ như mùa xuân nhìn Tần Dư Kiều: “Sở thích của trẻ con cũng rất quan trọng, Hi Duệ thích vẽ tranh là do di truyền, nói không chừng cũng giống như mẹ của nó, sẽ trở thành họa sĩ...”

Lục Hi Duệ ngẩng phắt đầu lên: “Mẹ con là họa sĩ?”

Lục Cảnh Diệu gật đầu: “Tạm cho là vậy, họa sĩ gà mờ.”

Lục Hi Duệ hỏi Tần Dư Kiều: “Gà mờ nghĩa là sao?”

Tần Dư Kiều không biết giải thích thế nào đành nhìn về phía của Lục Cảnh Diệu, thần sắc anh lạnh nhạt, tựa như đang chờ đáp án của cô, Tần Dư Kiều nhìn thấy vẻ chờ đợi của Hi Duệ: “Ý của gà mờ như này chị nói, giống như chị là nghiệp dư.”

Lục Hi Duệ giật mình hiểu ra: “Vậy là cũng lợi hại như chị Dư Kiều sao?.”

Tần Dư Kiều nở nụ cười, không đành lòng đả kích suy nghĩ của Lục Hi Duệ: “Phải rồi.”

Đến khi sắp tới bữa tối, Lục Cảnh Diệu ra ngoài nghe điện thoại, ngay tức khắc cậu bé lấy trên giá sách xuống mấy quyển bài tập mỹ thuật tạo hình đưa vội cho Tần Dư Kiều xem.

Mấy bức tranh cậu bé vẽ khiến cho Tần Dư Kiều khen ngợi không ngớt, tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng tranh vẽ rất có trí tưởng tượng, các nét cũng khá rõ ràng, cô hỏi Lục Hi Duệ rằng trước đây có từng học qua vẽ tranh chưa.

Lục Hi Duệ lắc đầu, nét mặt tỏ ra mất mát.

Tần Dư Kiều xem tới bức tranh một nhà ba người, được vẽ bằng màu nước. Tần Dư Kiều nhìn chăm chăm vào bức tranh “mẹ” do Lục Hi Duệ vẽ, người bên trong tranh có làn da màu socola.

Lục Hi Duệ ở bên cạnh giải thích: “Anh Nguyên Đông nói có khả năng da mẹ em màu đen.”

Tần Dư Kiều cảm thấy hơi xót xa, cô cũng nghe từ miệng người khác kể về mẹ của Lục Hi Duệ, hình như không đúng cho lắm, điều duy nhất đúng là ngay cả bản thân của Lục Hi Duệ cũng chưa một lần gặp qua mẹ ruột của mình.

Hai người ngồi trong phòng đọc sách bên cạnh cửa sổ, phía dưới có trải lớp lông dê, giọng nói bi thương của Lục Hi Duệ vang lên: “Chị Dư Kiều, em có bí mật này chị đừng nói với người khác nhé.”

Tần Dư Kiều nhìn Lục Hi Duệ, cậu bé càng nói càng bi thương khiến cô cũng cảm thấy không được vui, cô nói: “Bí mật gì vậy?.”

Lục Hi Duệ tự hồ như đang do dự, bí mật này là đầu tiên cậu nói với người khác, thậm chí cậu cũng không dám hỏi cha về sự thực này, do dự một lúc lâu, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, dùng thái độ dè dặt cẩn trọng mở miệng: “Em cảm thấy em là đứa trẻ ổng nghiệm.”

Tần Dư Kiều không biết nên hình dung về kinh ngạc của mình lúc này như thế nào, bởi vì quá kinh ngạc nên quên mất việc an ủi cậu bé, đúng lúc này, Lục Cảnh Diệu đi vào: “Lục Hi Duệ, con đang nói bậy bạ gì đó.”

15. Chương 15: Nhận Học Trò

Về mấy chữ ‘đứa trẻ ổng nghiệm’ này, theo cách hiểu của Lục Cảnh Diệu, thì nó chứng tỏ anh là bị vô sinh, hay là yếu về mặt “nào đó”, hoặc có thể bị gay, các thứ linh tinh đại loại như vậy.

Còn theo cách hiểu của Lục Hi Duệ, thì những đứa trẻ không có mẹ đều không phải được sinh ra từ bụng mẹ, mà được tạo thành từ ổng nghiệm to thật to trong các phòng thí nghiệm.

Nên tuy Lục Hi Duệ cảm thấy mình bị mắng rất oan ức, nhưng cũng không dám nói bừa nữa, cậu bé vội bật người từ trên thảm lông cừu đứng dậy, cúi đầu đứng trước mặt Lục Cảnh Diệu, vẻ mặt vô cùng buồn bã.

Tần Dư Kiều đang định lên tiếng nói đỡ cho Lục Hi Duệ, thì thấy Lục Cảnh Diệu quay đầu nhìn về phía mình: “Con nít nói chuyện không biết suy nghĩ, thật khiến Tần tiểu thư phải chê cười rồi.”

Với chủ đề nhạy cảm này, Tần Dư Kiều cảm thấy mình nên ít lời một chút thì hơn. Thế nhưng khi cô cúi đầu nhìn thấy Hi Duệ đang tủi thân muốn khóc, vẫn chen vào một câu: “Có lẽ chẳng qua Hi Duệ muốn có mẹ thôi, ngài cũng đừng trách mắng cậu bé.”

Đúng lúc này, Lục Hi Duệ ngẩng đầu, cậu bé đưa tay trái kéo kéo góc áo của Tần Dư Kiều, giống như tìm được chỗ dựa vậy, cậu chu môi nói: “Nếu mẹ em chỉ là cái ống nghiệm, thì em có muốn cũng không được!”

“...” Tần Dư Kiều cúi người ngồi xuống, nắm tay Lục Hi Duệ, nói: “Hi Duệ ngoan, đừng như thế.”

Lục Hi Duệ rất hiếm khi tức giận như một con sư tử nhỏ thế này, có điều, sư tử thì sao? Cậu bé vẫn ngay lập tức ngoan ngoãn nghe lời Tần Dư Kiều, im lặng đứng cạnh cô. Tần Dư Kiều ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Diệu, nhìn thấy vẻ mặt nặng nề của Lục Cảnh Diệu, cứ ngỡ anh sắp khiển trách Hi Duệ, thế nhưng anh ta lại từ từ lên tiếng: “Hi Duệ, cha nhớ cha đã nói với con, con có mẹ, chẳng qua mẹ con đang tạm thời không ở cùng với chúng ta, sau này con không được suy nghĩ linh tinh nữa, hiểu chưa? Con đã 7 tuổi, con sẽ phải chịu trách nhiệm với lời nói của mình, hôm nay cũng may là Tần tiểu thư, nếu không, con ở trước mặt người lạ bảo mình là đứa trẻ đứa sinh ra từ ống nghiệm thì người ta sẽ nghĩ con thế nào? Rồi sẽ nhìn cha ra sao?”

Tần Dư Kiều im lặng nhìn Lục Hi Duệ, sau đó nghe thấy Lục Hi Duệ khẽ “Dạ” một tiếng, dường như đã đồng ý rằng mình đã sai. Nhưng cậu bé dường như vẫn còn có chút sĩ diện, mặt nhăn mày nhí một lúc mới mở miệng nói: “Tại sao mẹ lại tạm thời không ở cùng chúng ta?”

Khi Lục Hi Duệ vừa hỏi xong, Lục Cảnh Diệu liền đưa mắt nhìn về phía Tần Dư Kiều. Trong lòng Tần Dư Kiều bỗng nhiên xuất hiện chút bối rối, cô nghĩ có khi Lục Hi Duệ thật sự không có mẹ, có khi Lục Cảnh Diệu chỉ tạm thời tìm lý do đánh lừa con mình thôi, thế nên khi Lục Hi Duệ hỏi tiếp, Lục Cảnh Diệu mới không biết giải thích như thế nào.

Tần Dư Kiều suy nghĩ một lúc, bèn thay Lục Cảnh Diệu trả lời: “Chẳng phải ba em nói mẹ em là họa sĩ sao? Có nhiều họa sĩ vì muốn tìm cảnh đẹp hay cảm hứng để vẽ tranh mà thường không ở cố định một chỗ. Chị nghĩ có lẽ vì thế nên mẹ em mới không có thời gian ở cùng em thôi Hi Duệ à.”

Khi Tần Dư Kiều nói xong, Lục Hi Duệ cũng không lên tiếng, chỉ có Lục Cảnh Diệu khẽ cười, nói với Lục Hi Duệ: “Hi Duệ, con mang quà Tần tiểu thư vừa tặng lên lầu đi, sau đó xuống đây ra ngoài ăn cơm.”

Lục Hi Duệ ngoan ngoãn làm theo, cậu bé bước được vài bước lại quay đầu nhìn Tần Dư Kiều nói: “Chị Dư Kiều, chờ em nha.”

Tần Dư Kiều: “Ừ.”

Sau khi Lục Hi Duệ đi, trong phòng sách chỉ còn hai người, Tần Dư Kiều và Lục Cảnh Diệu, vì chủ đề nhạy cảm ban nãy mà lúc này Tần Dư Kiều có chút không được tự nhiên, cô cúi đầu nhìn bức tranh “một nhà ba người” của Lục Hi Duệ, Lục Cảnh Diệu cũng nhìn xuống bức tranh ấy, sau đó bình thản nói: “Ban nãy cảm ơn Tần tiểu thư đã giúp tôi nghĩ lý do gạt Hi Duệ.”

Tuy Lục Cảnh Diệu nói cảm ơn cô, nhưng trong ánh mắt anh ta không có bao nhiêu cảm kích. Tần Dư Kiều: “Tôi chỉ không muốn Hi Duệ buồn vì chuyện này, với trẻ em, vị trí của người mẹ lúc nào cũng hết sức đặc biệt.”

Lục Cảnh Diệu cười: “Tần tiểu thư cũng là phụ nữ, vậy cô nghĩ xem, với một người mẹ, con của họ có ý nghĩa như thế nào?”

Tần Dư Kiều: “... Đương nhiên là bảo vật quan trọng nhất của họ.”

“Vậy sao?” Lục Cảnh Diệu không hiểu tại sao lại đổi đề tài, anh đưa mắt nhìn chằm chằm Tần Dư Kiều: “Vậy cô nghĩ thế nào nếu một người phụ nữ quên đi sự tồn tại của chồng và con mình?”

Tần Dư Kiều mấp máy môi, vẻ mặt lộ rõ sự khó tin.

“Tôi chỉ ví dụ thôi, không phải nói mẹ của Hi Duệ.” Lục Cảnh Diệu nói xong liếc mắt nhìn Tần Dư Kiều một cái, “Đi thôi, tôi đã đặt bàn ở nhà hàng rồi.”

Tuy rằng Lục Hi Duệ đã thay bộ quần áo mới mà Tần Dư Kiều mua cho cậu, lại còn vô cùng hưng phấn, tung tăng đứng cạnh cô. Nhưng thật lòng Tần Dư Kiều vẫn cảm thấy có chút không thích hợp với chuyện Lục Cảnh Diệu mời cô đi ăn tối. Có điều, quần áo Tần Dư Kiều mua cho Lục Hi Duệ rất vừa vặn với cậu bé, nhất là chiếc áo khoác màu vàng sáng.

Lục Hi Duệ chủ động kéo tay cô: “Chị Dư Kiều, sao chị lại biết em thích nhất là màu vàng?”

Tần Dư Kiều cười đáp: “Vì màu vàng đại diện cho sự hoạt bát, trong sáng, vui tươi, cũng giống như cảm nhận của chị về em đấy Hi Duệ.”

Lục Hi Duệ vui vẻ nghe câu trả lời của Tần Dư Kiều, sau đó tự biến mình thành miếng thuốc dán, bám chặt lấy Dư Kiều làm Lục Cảnh Diệu phải mở cửa xe, kéo cậu con trai của mình vào, nói: “Tần tiểu thư, lên xe thôi.”

Tần Dư Kiều do dự một chút: “Hay là gọi Nguyên Đông cùng đi, càng đông người càng vui vẻ.”

Lục Cảnh Diệu cười nói: “... Cũng được.”

Khi Lục Nguyên Đông đến được nhà hàng thì các món ăn cũng vừa được mang ra, cậu vui vẻ ngồi xuống cạnh Tần Dư Kiều: “Chú bảo em nhận Hi Duệ làm học trò?”

Tần Dư Kiều gật đầu: “Chỉ dạy Hi Duệ vẽ tranh thôi mà.”

Lục Cảnh Diệu mở miệng: “Nên bữa cơm hôm nay xem như làm tiệc bái sư cho Hi Duệ.”

Bữa tiệc bái sư diễn ra trong bầu không khí vui vẻ ấm cúng, nhất là Lục Hi Duệ, cậu bé vì quá phấn khích mà bắt đầu huyền thuyên đủ thứ chuyện, khiến cả Lục Cảnh Diệu cũng phải cảm thấy bất ngờ, anh không nghĩ con mình có thể nói nhiều đến thế, kể chuyện trường học xong lại bắt đầu nói về sở thích của mình.

“Hi Duệ, khi nào em thi đấu đá bóng có thể mời chị đi xem không?” Tần Dư Kiều hỏi.

“Tháng sau đấy chị.” Nét vui mừng lộ rõ trên gương mặt non nớt của Lục Hi Duệ. “Tháng sau có giải thi đấu bóng đá trẻ em, em là tiền đạo đó.”

“Tiền đạo à, là người chuyên dẫn đầu tấn công đúng không?” Tần Dư Kiều cười nói. “Thật giỏi nha.”

Lục Hi Duệ sờ tai mình, nói: “Quan trọng nhất vẫn là sự phối hợp của mọi người, không chỉ có em mà các bạn của em ai cũng rất giỏi.”

Đúng lúc này có tiếng chuông điện thoại vang lên, Lục Nguyên Đông cầm điện thoại, nhìn màn hình, sau đó nói với Dư Kiều và Lục Cảnh Diệu: “Cháu(anh) ra ngoài nghe điện thoại.”

Cuộc điện thoại này là của Vương Bảo Nhi gọi đến, vì cô đã biết Lục Nguyên Đông là cháu của Lục Cảnh Diệu, nên muốn nhờ anh ta xin phép giúp cô.

Lục Nguyên Đông dựa lưng vào tường nói: “Không thành vấn đề, chuyện này cứ giao cho tôi, đừng lo, chú sẽ không đuối việc cô đâu...”

Wang Bao Nhi nhanh chóng cảm ơn, sau đó biểu lộ muốn mời anh ta một bữa cơm để cảm tạ.

Lục Nguyên Đông vốn định từ chối, nhưng cuối cùng lại nói: “Tôi mời cô, địa điểm và thời gian cô cứ quyết định.”

Wang Bao Nhi thẳng thắn đồng ý: “Tôi cũng không khách sáo, sáu giờ tối mai, anh đến đại học S đón tôi.”

...

Sau khi Lục Nguyên Đông nghe điện thoại xong đi trở vào, Tần Dư Kiều chỉ nhìn anh mỉm cười chứ không hỏi người vừa gọi đến là ai, thật không giống với một người làm bạn gái, khác hẳn với mấy chuyện Giang Nham thường than thở với Lục Nguyên Đông vì bạn gái của anh ta quản lý anh ta quá chặt, chuyện gì cũng tra rõ ngọn nguồn.

Thế nhưng, Tần Dư Kiều không hỏi, không có nghĩa Lục Cảnh Diệu cũng không: “Nguyên Đông, ai gọi thế?”

“... Giang Nham.” Lục Nguyên Đông đáp.

Lục Cảnh Diệu mím môi, sau đó quay đầu nói với con mình: “Hi Duệ, con nên lấy sữa thay rượu mời chị Dư Kiều một ly đi.”

Lục Hi Duệ mở to hai mắt, sau đó ngoan ngoãn đứng dậy làm theo: “Chị Dư Kiều, em mời chị, chúc chị... ngày càng xinh đẹp.”

“Cám ơn hi Duệ...” Dưới ánh đèn lung linh, hai má Tần Dư Kiều đỏ bừng tựa như say rượu, Lục Cảnh Diệu thu hồi ánh mắt của mình, sau đó nhìn về phía Hi Duệ, gương mặt cậu bé nhỏ nhắn hồng hào, đôi mắt to tròn ướt ướt, nếu làn da trắng một chút sẽ rất giống bé gái đáng yêu.

Đây là nguyên nhân nhiều lúc Lục Cảnh Diệu cảm thấy rất không thích Lục Hi Duệ, di truyền cái gì không di truyền, lại di truyền tật hay xấu hổ, đỏ mặt của mẹ cậu bé.

Sau khi bữa tiệc bá sự chấm dứt, Tần Dư Kiều ngồi xe Lục Nguyên Đông trở về. Có điều hai người không được may mắn cho lắm, gần như lúc nào cũng dính phải đèn đỏ, đợi đến khi đèn xanh bật lên thì lại kẹt xe, Lục Nguyên Đông bắt đầu có chút không kiên nhẫn mà ấn kèn xe.

Tần Dư Kiều quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, bên ngoài xe cô đông nghịt, tốc độ di chuyển lại chậm chạp vô cùng, bầu không khí vừa tĩnh vừa nóng hừng hực, đúng lúc này, Lục Nguyên Đông lên tiếng: “Dư Kiều, giờ này vẫn còn sớm, hay chúng ta sang chỗ Giang Nham một chút đi.”

Tần Dư Kiều quay đầu nhìn Lục Nguyên Đông, cô thấy vẻ mặt anh vẫn bình thường như cũ, anh ta im lặng một lúc, cũng quay đầu nhìn cô: “Anh muốn giới thiệu em với bạn bè của anh.”

Tần Dư Kiều im lặng, lát sau nói: “Để sau này đi.”

“Dư Kiều, thật ra em không cần phải tự ti, em rất tốt... anh...” Câu nói của Lục Nguyên Đông có chút lộn xộn.

“Sao anh lại nghĩ em tự ti?” Tần Dư Kiều đột nhiên mỉm cười, ánh mắt lạnh lạnh, cô không hiểu sao mình lại nhạy cảm như vậy, chẳng lẽ tựa như câu: “Phụ nữ càng béo, tính tình càng kỳ quái” sao?

Lúc này Lục Nguyên Đông mới nhận ra câu nói của mình đã tổn thương Tần Dư Kiều, giải thích: “Anh xin lỗi, Kiều Kiều, anh không có ý gì khác, anh chỉ cảm thấy em rất tốt, nên...”

“Anh thấy em rất tốt, nhưng vẫn cảm thấy em mập đúng không?” Tần Dư Kiều mỉm cười hỏi Lục Nguyên Đông.

Lục Nguyên Đông nói: “Anh... không có.”

“Nếu anh nói không, thì em sẽ tin anh.” Tần Dư Kiều nhìn Lục Nguyên Đông, “Có điều bạn của anh thì sao?”

Lục Nguyên Đông im lặng.

“Cho nên, cho em một chút thời gian, trong thời gian này chúng ta cũng sẽ hiểu nhau nhiều hơn. Với lại, bản thân em thừa nhận em vẫn không hài lòng với tướng mạo mình lúc này. Nhưng đây không phải tự ti, mà là không muốn phải nghe những lời như ‘Tần Dư Kiều không xứng với Lục Nguyên Đông’ từ miệng của bạn bè anh. Vì như thế em sẽ rất đáng thương, còn anh sẽ lại khó xử. Nếu lúc này em đồng ý thì em sẽ đối mặt với ánh nhìn của bạn bè anh như thế nào đây? Tội thân? Hay đơn giản tự giễu bản thân mình? Em xin lỗi, hiện giờ em vẫn không thể chịu đựng được, vì em cũng cảm thấy em không có điểm nào kém cỏi cả.”

Bầu không khí trong xe thoáng cái chìm vào im lặng, khi Tần Dư Kiều nói xong cũng có chút hối hận, bình thường cô ở trước mặt Lục Nguyên Đông rất hiếm khi cấu kính, không hiểu sao hôm nay cảm xúc của cô lại không ổn định như thế này.

Suốt một quãng đường dài, Lục Nguyên Đông không nói thêm gì, chỉ kéo tay cô, nói: “Kiều Kiều, mọi chuyện, anh đều nghe theo em, em nói thế nào thì như thế ấy...”

Tần Dư Kiều im lặng quay đầu đi, nhưng không rút tay lại, từ lúc Lục Nguyên Đông nắm lấy tay cô, cô đã bắt đầu đuối lý, lát sau cô quay đầu sang nói: “Ban này có phải em dữ quá không? Có dọa anh sợ không?”

Lục Nguyên Đông cười nói: “Mẹ anh bảo vợ càng dữ thì càng tốt.”

Tần Dư Kiều phì cười.

Sau khi Lục Nguyên Đông đưa Tần Dư Kiều về nhà, liền một mình đến chỗ Giang Nham, Giang Nham vừa thấy anh ta liền hỏi: “Không phải bảo dẫn bạn gái mới đến sao?”

Lục Nguyên Đông nhún vai: “Cô ấy không rảnh.”

Sau đó Giang Nham bước đến khuyên: “Tội gì cậu phải như thế, Tử Thành bảo đã từng gặp cô nàng Tần tiểu thư kia rồi, cậu có biết cậu ta nói với mình thế nào không? Rất rất rất mập. Sao cậu lại đâm đầu vào hồ lửa thế hả? Nhà họ Lục của cậu đâu phải là thiếu tiền.”

Lục Nguyên Đông cố nén lửa giận trong lòng: “Nói hết chưa?”

Giang Nham buông tay: “Mình chỉ muốn tốt cho cậu thôi.”

Lục Nguyên Đông bực mình chửi thề một câu, Giang Nham cũng không để ý nữa, cười cười khoác vai Lục Nguyên Đông: “Sao thế? Mình đã bảo vợ mình giới thiệu một cô cho cậu, lát nữa cô ấy cũng đến, hoa khôi đại học S đấy.”

“Rảnh quá.” Lục Nguyên Đông tức giận, xoay người định đi, Giang Nham giữ chặt tay hắn, tha thiết nói: “Gặp người ta rồi đi cũng không muộn.”

Giang Nham có thể xem là một người khá rảnh rỗi, hôm nay cậu ta vừa bảo Lục Nguyên Đông dẫn Tần Dư Kiều đến, vừa tìm một cô gái xinh xắn đến giới thiệu cho Lục Nguyên Đông, ý của anh ta quá rõ ràng, chính là muốn Tần Dư Kiều xấu hổ, chủ động rời bỏ Lục Nguyên Đông. Tình nghĩa anh em mười mấy năm làm anh ta không đành lòng để Lục Nguyên Đông qua lại với Tần Dư Kiều.

Lạnh nhạt là tiểu xảo mà đàn ông thích xử dụng nhất khi chia tay, Diêu Tiểu Ái suy nghĩ thật kỹ thái độ của Lục Cảnh Diệu với mình, sau đó đưa ra kết luận, cô đã bị Lục Cảnh Diệu lạnh nhạt.

Rốt cuộc đến lúc Diêu Tiểu Ái cảm thấy không thể chờ đợi được nữa, thì nhận được điện thoại của Lục Cảnh Diệu, anh ta hẹn cô ra ngoài gặp mặt.

Diêu Tiểu Ái hiểu rõ, lần này Lục Cảnh Diệu hẹn cô ra ngoài, hoặc là cầu hôn, hoặc là chia tay. Thật lòng cô hi vọng vào khả năng thứ nhất, nhưng trực giác và lý trí nói cho cô biết, Lục Cảnh Diệu tìm cô để chia tay.

Cô không cam lòng, cô không muốn mọi chuyện kết thúc một cách đơn giản như vậy, Diêu Tiểu Ái nói: “Tối em bận chút việc, không ra ngoài được.”

Lục Cảnh Diệu cũng không vội: “Vậy mai hoặc khi nào em rảnh cũng được.”

Diêu Tiểu Ái không giữ được bình tĩnh, nói: “Ở đâu?”

Lục Cảnh Diệu: “Ở nhà hàng gần nhà em, được không?”

Sau khi Lục Cảnh Diệu đưa Hi Duệ về nhà, Lục Hi Duệ thấy cha mình ra ngoài, rõ ràng có chút không vui, khi đi lên cầu thang còn cố tình dậm chân thật mạnh, tựa như cậu bé dùng cách này để bày tỏ sự bất mãn vậy. Cuối cùng Lục Cảnh Diệu phải trừng mắt nhìn cậu, cậu bé mới chịu ngoan ngoãn, an phận.

16. Chương 16: Tham Gia Góp Vui

Sau khi Lục Cảnh Diệu đi, Lục Hi Duệ liền leo xuống giường, sau đó với lấy điện thoại bàn trong phòng gọi cho Tần Dư Kiều. Thật ra có đôi khi dù là trẻ con cũng sẽ bỗng nhiên cảm thấy ‘cô đơn hiu quạnh’, thế nên

cậu muốn tìm người để tâm sự, và dĩ nhiên, trong đầu cậu chỉ nghĩ đến một người duy nhất, chị Dư Kiều.

Trò chuyện suốt hai mươi phút, mãi đến khi dì giúp việc lần thứ hai bảo cậu đi ngủ, Lục Hi Duệ mới chịu cúp máy, chậm chạp trèo lên giường, khi dì giúp việc rời khỏi, thuận tay định dọn dẹp quần áo cậu vừa thay ra trong nhà tắm. Nhưng vừa mới cầm đến chiếc áo khoác màu vàng nhạt, Lục Hi Duệ đã thò mặt ra nói: “Ngày mai cháu muốn mặc áo ấy đi học.”

Dì giúp việc khẽ cười, nhìn lại chiếc áo, đúng là chỉ mới mặc được một chút, liền đặt xuống, sau đó hỏi với vẻ quan tâm: “Hi Duệ rất thích Tần tiểu thư sao?”

Lục Hi Duệ liền gật đầu ngay lập tức, khi dì giúp việc rời khỏi còn lễ phép chúc dì ngủ ngon.

Sau đó, Lục Hi Duệ nhắm mắt muốn ngủ, đột nhiên sực nhớ ban nãy nói chuyện với chị Dư Kiều, lúc tắt máy đã quên không chúc chị Dư Kiều ngủ ngon, cậu suy đi một lúc, cảm thấy chán nản vô cùng, đôi chân nhỏ trên giường đập đập mấy cái.

Ba ngày sau, dì giúp việc cảm thấy chiếc áo khoác của Hi Duệ cần phải giặt rồi, nhưng Lục Hi Duệ lại lật lật gấu áo ra, nói với dì giúp việc là: “Dì xem này, chưa có bẩn.”

Rốt cuộc dì giúp việc phải tìm đến Lục Cảnh Diệu, Lục Cảnh Diệu im lặng một lúc, nói: “Nếu nó thích thế thì cho nó mặc thêm một ngày nữa, tối về giặt sạch để nó muốn mặc bao lâu thì mặc.”

Những lời này của Lục Cảnh Diệu có một phần cũng vì bản thân mình, mỗi ngày anh thấy Lục Hi Duệ mặc chiếc áo màu vàng sáng tung tăng hoạt bát cũng thấy đáng yêu hơn, thế nên có thể thấy những lời Tần Dư Kiều nói không hẳn là sai, màu vàng làm con người ta cảm thấy khoan khoái hơn.

Cũng vì thế, từ ngày Tần Dư Kiều tặng Lục Hi Duệ chiếc áo khoác màu vàng, cậu bé cứ mặc nó liên tục cả tuần mới chịu đổi áo khác. Hôm ấy tâm trạng Lục Hi Duệ cực kỳ không tốt, mà Lục Cảnh Diệu cũng thấy con mình có chút không thuận mắt, tất cả cũng vì cậu bé nói quá nhiều, mồm miệng liên tục hỏi vì sao, anh đã mua cho Hi Duệ quyển sách ‘Mười vạn câu hỏi vì sao?’, thế mà lại chẳng chịu xem, suốt ngày cứ đi làm phiền anh, chọc anh tức suýt tí nữa đá cậu nhóc văng ra khỏi phòng.

Cho nên, mỗi khi quá tức giận, Lục Cảnh Diệu lại chuyển sang tức giận mẹ của Hi Duệ, cô ấy thật nhàn hạ, nào có người mẹ nào thoải mái, rảnh rỗi nói chuyện yêu đương trai gái như cô?

Tần Dư Kiều nào có rảnh rỗi, cũng chẳng hẹn hò yêu đương gì, cả tuần này cô bận chỉnh sửa sổ sách của Tần Ký, đồng thời cũng quyết định dừng hai hạng mục có vấn đề, hai hạng mục này đều do Hạ Quân Bình phụ trách. Quyết định này của cô cũng giống như đã đập bể bát cơm của Hạ Quân Bình. Nếu xét theo mặt lý thuyết, một người làm công thì như thế nào cũng phải biết an phận, nhưng người này ý mình có thân phận bà con thân thiết, nên thẹn quá hóa giận mà báo cáo chuyện này lên chánh cung nương nương của tổng công ty hiện nay - Hạ Vân.

Khi Tần Dư Kiều nhận được điện thoại của Hạ Vân cũng chẳng cảm thấy bất ngờ gì. Hạ Vân vẫn bày ra dáng vẻ niềm nở như trước, nhưng lời nói lại đầy gai nhọn, đại khái ý của bà ta là Hạ Quân Bình vì Tần Ký tuy không có công cũng có lao, Tần Dư Kiều làm như thế này có phần hơi quá đáng.

Tần Dư Kiều cũng chẳng hơi sức đâu mà nghe Hạ Vân nói lảm nhảm, cô cúp máy bước ra ngoài. Khi cô từ thang máy bước ra, vừa vặn chạm mặt một vị kế toán cao cấp ngay dưới lầu công ty Tần Ký.

Vì vị kế toán cao cấp này là bạn gái của Lục Cảnh Diệu, nên Tần Dư Kiều cũng nghe được không ít tin đồn về cô. Điều Tiểu Ái, 28 tuổi, ngay khi ai ai cũng tưởng cô nàng được gả vào nhà họ Lục là cái chắc rồi thì lại nghe thấy tin đồn cô ta đã chia tay với Lục Cảnh Diệu.

Đây cũng bởi vì chuyện quá hấp dẫn, mà số người tự xưng là biết rõ mọi chuyện lại quá đông, ngay cả thư ký của Tần Dư Kiều cũng bảo rằng mình biết một số chuyện của Lục Cảnh Diệu và Điều Tiểu Ái, họ chia tay vì sự khác biệt của dòng dõi, tất cả cũng vì ông Lục không đồng ý nên hai người mới tan đàn xẻ nghé.

Về lý do thì có nhiều phiên bản lắm, cộng thêm vấn đề Lục Cảnh Diệu “gà trống nuôi con” vốn là một chuyện vô cùng nóng bỏng, nên mấy ngày nay, đi đâu cũng nghe bàn luận xem mẹ của Lục Hi Duệ là ai.

Tần Dư Kiều chợt nhớ đến chuyện Lục Hi Duệ bảo mình là đứa trẻ sinh ra từ ống nghiệm, vẻ mặt vô cùng tủi thân, lòng cô không khỏi có chút thương xót, cho nên lúc này cô mới gào to: “Ai còn nhiều chuyện nữa thì đến chỗ kế toán lĩnh lương, rời khỏi đây.”

Sau đó, yên tĩnh và cũng thanh tịnh.

Diêu Tiểu Ái nghe thấy thế bỗng nhìn cô mỉm cười, Tần Dư Kiều thật sự không hiểu nổi, tại sao bản thân cô ấy là trung tâm của mọi tin đồn mà lại có thể bình thản như vậy? Chuyện này thật khiến Tần Dư Kiều suy nghĩ mãi mà không thể giải thích được.

Mặt khác, đầu tháng sau là đại thọ sáu mươi của cậu cô - Bạch Diệu. Chuyện cô cần phải làm còn nhiều lắm, trong quá trình này, Tần Dư Kiều cũng có mấy lần phải gặp mặt Dương Nhân Nhân, mẹ của Lục Nguyên Đông.

Dương Nhân Nhân là bạn thân của mẹ cô Đỗ Ngọc Trân, cho nên lần này nhà họ Bạch chuẩn bị tiệc mừng thọ, bà cũng đến mà giúp đỡ, đây là lý do gần như mỗi ngày Tần Dư Kiều đều gặp Dương Nhân Nhân.

Dương Nhân Nhân là một phụ nữ khá thân thiện và nhiệt tình, mỗi khi ở cạnh Tần Dư Kiều, đều kể chuyện xưa của Lục Nguyên Đông cho cô nghe. Từ chuyện đái dầm thuở bé đến truyện thời trung học vì bị bạn học nữ theo đuổi dữ dội quá mà phải chuyển trường, các chuyện xấu thời tuổi trẻ đều lần lượt kể hết cho cô nghe.

“Thằng bé tử nhỏ đã đặc biệt không thích các bạn nữ, thậm chí còn không chịu ngồi cạnh các bạn nữ, mãi đến bậc tiểu học mới đỡ được một chút, lúc đó cô thật lo, không biết thằng bé có bị vấn đề về giới tính không, cũng may là không có chuyện gì, thằng oắt ấy chẳng qua hơi rụt rè thôi.” Dương Nhân Nhân kéo tay Tần Dư Kiều, không ngừng kể chuyện, trông dáng vẻ của bà cứ như hận không thể kể hết mọi chuyện về Lục Nguyên Đông mà mình biết cho Tần Dư Kiều; “Kiều Kiều, con thấy Nguyên Đông thế nào?”

Tần Dư Kiều cười nói: “Dạ rất tốt.”

Dương Nhân Nhân không ngờ Tần Dư Kiều lại trả lời như thế, nhưng vẫn hỏi tiếp: “Cụ thể là tốt như thế nào?”

Tần Dư Kiều thật sự rất muốn bật cười, nhưng cô lại đưa tay nắm lấy tay Dương Nhân Nhân: “Chính trực, lương thiện, trẻ tuổi, và còn... khá đẹp trai.”

Lúc này Dương Nhân Nhân mới cảm thấy hài lòng, bà càng lúc càng thích cô con dâu tương lai này, bà không kiềm được mà đưa tay sờ tóc Tần Dư Kiều, nói: “Kiều Kiều, cô con bảo gần đây trông con gầy đi nhiều lắm, nhưng cũng khá uể oải, có phải con đang giảm béo không?”

Dương Nhân Nhân hỏi khá cẩn thận, dường như cố tránh tổn thương lòng tự trọng của Tần Dư Kiều, Tần Dư Kiều nhất thời cảm thấy thích Dương Nhân Nhân nhiều hơn: “Mỗi ngày con đều tập thể dục, nên mới được hiệu quả như thế.”

“Thật ra có béo cũng không sao.” Dương Nhân Nhân nói, nhưng đây chẳng qua vì bà thích Tần Dư Kiều nên mới thấy thuận mắt thôi.

Tần Dư Kiều cười, không đáp.

Sau đó Dương Nhân Nhân lại hỏi bình thường Tần Dư Kiều tập thể dục như thế nào? Sau đó còn hẹn cô cuối cùng đi chơi bóng hoặc bơi lội.

Tần Dư Kiều vừa nghe nhắc đến hai chữ bơi lội liền sợ hãi nói: “Con không biết bơi.”

Dương Nhân Nhân cười nói: “Không sao, thật ra thế cũng tốt, Nguyên Đông bơi cũng không tệ, để nó dạy cho con.”

Tần Dư Kiều: “...”

Đàn ông nhà họ Lục đều có gien bơi lội khá ổn, chỉ tiếc là cái gien kia đã không di truyền đến đứa cháu trai Lục Hi Duệ. Tối hôm nọ, Lục Hi Duệ ở trong bồn tắm tập bơi ếch, kết quả chỉ uống thêm mấy ngụm nước mà chẳng tiến bộ được thêm gì.

Sau khi Lục Hi Duệ tắm xong, bước ra ngoài với gương mặt đỏ bừng, Lục Cảnh Diệu thấy thế cầm lấy khăn tắm lau người cho cậu: “Mấy hôm nay có liên lạc với chị Dư Kiều của con không?”

Lục Hi Duệ lắc đầu: “Dạ không, có điều mấy ngày trước thì có, chị ấy bảo hôm nào rảnh sẽ dẫn con đến vẽ tranh ở công viên.”

“Thật không có liên lạc?” Lục Cảnh Diệu là cha cậu bé, dĩ nhiên có thể nhìn thấu tâm tư của con mình.

Lục Hi Duệ chột dạ cúi đầu: “... Chị ấy bảo ngày mai đến trường xem con đá bóng.”

“Còn gì nữa không?”

“Dạ thật sự không còn gì nữa.” Lục Hi Duệ nói với vẻ chắc chắn.

“Bảo dì giúp việc sấy tóc cho con đi, tối nay ngủ sớm, cha ra ngoài có chút việc.” Lục Cảnh Diệu đưa chiếc khăn màu lam trả lại cho Lục Hi Duệ, sau đó đứng lên chuẩn bị đi thì chợt nhớ ra một chuyện, quay đầu nói: “Gần đây cô giáo mới của con không thể đến dạy, buổi tối con ở nhà đọc sách hay luyện đàn đi.”

Lục Hi Duệ gật đầu, làm một động tác OK với Lục Cảnh Diệu, trên mặt chỉ còn thiếu mấy chữ ‘Không thành vấn đề’ nữa là đủ bộ.

Lục Cảnh Diệu khề hừ một tiếng, sau đó đi thay quần áo, đến lúc chọn cravat, trong đầu bỗng vang lên một câu: “Em thấy anh thắt cravat màu hồng rất hợp.”

Lục Cảnh Diệu mím môi, sau đó mở ngăn kéo lấy ra chiếc cravat màu hồng duy nhất của mình.

Sau khi ăn cơm tối, Tần Dư Kiều bị Dương Nhân Nhân kéo đến tham gia cái gọi là ‘cuộc gặp gỡ của các người phụ nữ’, địa điểm tại biệt thự nhà cô hai của Lục Nguyên Đông.

Thật ra, Tần Dư Kiều cũng không phải bị Dương Nhân Nhân cưỡng chế kéo đi, dù sao thể hình của cô làm sao lại chịu thua Dương Nhân Nhân với chiều cao chỉ tầm 1m58 chứ? Nhưng vì người kéo tay cô là Dương Nhân Nhân, nên cô không thể trốn thoát.

Cuối cùng, Tần Dư Kiều chỉ còn cách gửi tin nhắn cho Lục Nguyên Đông, nhờ anh ta đến giải cứu, mang cô ra ngoài.

Kết quả thật bất ngờ, một Lục Nguyên Đông bình thường trả lời tin nhắn của cô còn nhanh hơn tên lửa, nay đợi mãi mà không thấy tin nhắn hồi đáp, Tần Dư Kiều dựa lưng vào xe, Dương Nhân Nhân tươi cười nói: “Bên kia ba người thiếu một, có Kiều Kiều nữa là chúng ta có thể cùng chơi rồi.”

Phụ nữ nhà họ Lục ai cũng đều nhiệt tình, nhất là người cô thứ hai của Lục Nguyên Đông và Lục Hi Duệ - Lục Gia Anh. Khi Tần Dư Kiều và Dương Nhân Nhân vừa đến, người cô hai này liền đứng dậy kéo Tần Dư Kiều ngồi xuống chỗ của mình, nói: “Dư Kiều, cô đi vệ sinh một chút, cháu đánh hộ cô đi.”

Tần Dư Kiều bỗng cảm thấy như ngồi xuống bàn chông: “Con không biết đánh...”

“Không sao, có thua thì Gia Anh trả.” Người phụ nữ đối diện mỉm cười nói với Tần Dư Kiều.

Tần Dư Kiều gượng cười, cô không biết chơi mạt chược, đúng lúc này, một cô giúp việc chạy vào nói với giọng bản xứ của thành phố S: “Lão Lục đã đến.”

Lão Lục chính là Lục Cảnh Diệu, anh ta đứng hàng thứ sáu trong nhà họ Lục, nên người giúp việc cũng theo thói quen mà gọi Lục Cảnh Diệu là lão Lục.

Khi Lục Cảnh Diệu bước vào, Dương Nhân Nhân không kiềm được mà lên tiếng: “Cảnh Diệu, sao hôm nay em lại rảnh rỗi đến đây? Hôm nay là họp mặt của hội phụ nữ, em đến đây làm gì?”

Lục Cảnh Diệu tươi cười rạng rỡ, anh vừa tháo khăn choàng cổ vừa nhìn lướt sang Tần Dư Kiều, cứ như không nhìn thấy cô, sau đó ngồi xuống một chiếc ghế trống, nói: “Chị hai bảo ở đây có chuyện vui, nên em đến đây góp vui thôi mà.”

“Chị nói với em lúc nào?” Lục Cảnh Diệu vừa dứt lời, Lục Gia Anh liền xuất hiện, cô vừa đi vừa xoa xoa hai bàn tay, cười nói: “Chị bảo em đưa Hi Duệ đến đây, chứ không bảo em đến đây một mình.”

“Ngày mai Hi Duệ phải thi đấu đá bóng, nên em cho thằng nhóc ngủ sớm một chút.” Lục Cảnh Diệu cười nói, sau khi giải thích với Lục Gia Anh xong liền nhìn về phía Tần Dư Kiều với vẻ bất ngờ: “Thật trùng hợp, không ngờ lại gặp Tần tiểu thư ở đây.”

Tần Dư Kiều ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Diệu, cô thực cảm thấy nụ cười trên gương mặt Lục Cảnh Diệu thật chói mắt, thậm chí còn rực rỡ hơn cả chùm đèn trên cao.

17. Chương 17: Cô Là Mẹ Của Hi Duệ

Hồi Tần Dư Kiều còn đi học, trong lớp cô có một bạn nam có biệt danh là “bạn thân của các thiếu nữ”, chuyên tháo gỡ rắc rối của các bạn nữ, dù là chuyện bình thường, hay thậm chí là một số vấn đề dạy thì đều biết rõ.

Kiến thức của cậu ta về vấn đề “ưu phiền tuổi mới lớn” có khi còn nhiều hơn cả các giáo sư dạy môn giáo dục sinh lý, cho nên đặc biệt thân thiết với các bạn nữ trong lớp, mà các nữ sinh lớp cô ai cũng thích đến học hỏi kinh nghiệm từ cậu ta hơn.

Cho nên khi Lục Cảnh Diệu tươi cười đến tham dự “cuộc vui” của hội phụ nữ, Tần Dư Kiều thầm nghĩ không biết Lục Cảnh Diệu có phải người đàn ông “bạn thân của các phụ nữ” trong truyền thuyết hay không.

“Tần tiểu thư cũng thích chơi mạt chược sao?” Lục Cảnh Diệu lại lên tiếng hỏi cô, giọng nói rất đổi thân thiết.

Tần Dư Kiều chỉ cảm thấy khi Lục Cảnh Diệu cười, cô có chút hoảng loạn, hoảng loạn dẫn đến đầu óc bể tắc, lại quên mất không biết nên xưng hô thế nào, cuối cùng cô đành nói: “Cha của Hi Duệ ...”

Có người cười: “Tần tiểu thư không khách sáo như vậy, cứ gọi là chú Sáu* là được.” Người lên tiếng là Lục Gia Anh.

(*) Chỗ này tác giả sử dụng từ ý chỉ Lục Cảnh Diệu là con thứ 6.

“Ha ha” Lục Cảnh Diệu càng cười tươi hơn, nhưng rất nhanh anh đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường của mình, sau đó khề cong khóe miệng lên: “Tần tiểu thư gọi như vậy tôi thấy mình già đi.”

“Không già đi sao? Con trai cũng đã 7 tuổi rồi.” Tần Dư Kiều đối diện với khuôn mặt đoan trang kia, cũng tầm hơn ba mươi tuổi: “Về sau Tần tiểu thư có khi còn gọi em là chú. Hai người có khả năng sẽ kém vai vế với nhau.”

“Chị năm, cảm ơn chị đã nhắc nhở em.” Lục Cảnh Diệu vừa cười vừa nói, nụ cười của anh không rõ mang hàm nghĩa gì, ánh mắt đang nhìn Tần Dư Kiều bỗng nhiên chuyển hướng, nhìn về bàn mạt chược, giống như đang nghiên cứu nên đánh con gì tiếp theo.

Tần Dư Kiều ngẩng đầu nhìn người phụ nữ đối diện, thì ra cô chính là chị thứ năm của Lục Cảnh Diệu – Lục Gia Mẫn.

Vừa nãy, Lục Gia Mẫn nói rằng vai vế của cô so với Lục Cảnh Diệu về sau sẽ kém một bậc, ý này cô hiểu rất rõ, chính là muốn nói cô sẽ gả cho Lục Nguyên Đông thì sẽ trở thành cháu dâu của anh, đúng là kém vai vế thật.

Đối với lời nói đùa này, Tần Dư Kiều không cảm thấy có gì đáng ngượng cả, nhưng vì da mặt mỏng hơn nữa nhiệt độ bên trong nhà quá nóng nên cô cảm thấy gò má mình hơi nóng lên.

Dương Nhân Nhân nhìn thấy sắc mặt ửng hồng của Tần dư Kiều, liền đứng ra bảo vệ nàng dâu tương lai: “Tần tiểu thư cứ coi mọi người là người trong nhà, đừng để ý mấy câu nói đùa ấy.”

“Oan uổng quá. Chị dâu, em cũng chỉ muốn giúp chị mau chóng uống được chén trà con dâu của Tần tiểu thư, chẳng lẽ chị không muốn mau sớm được uống chén trà này sao?.” Giọng nói của Lục Gia Mẫn rất vang, khiến ọi người đều tươi cười rạng rỡ.

Lời này ... thì Tần Dư Kiều quả là thấy ngượng, nhìn Lục Gia Anh đi qua, đứng lên nói với cô: “Em nhường cho chị chơi.”

Kết quả, Lục Gia Anh cười mỉm, ẩn bả vai của Tần Dư Kiều xuống: “Thay chị đánh vài ván, thắng thì em cầm, thua thì tính cho ... chú Sáu.”

Bị chỉ đích danh, Lục Cảnh Diệu nhanh chóng lên tiếng: “Chị hai, thì ra chị có ý đồ cả.”

“Để xem khi nào thì em thắng lớn được, đừng hòng mua vui trên người chị.” Lục Gia Anh không chút nể nang, phản pháo lại.

“Đúng vậy, chú Sáu gần đây buôn bán lời không ít, năm nay thị trường hóa chất phát triển mạnh mẽ, lời rất nhiều. Còn chưa kể đến chuyện người cha thiên vị nhất là em.” Lời nói này là của vợ anh trai thứ ba trong nhà họ Lục – Trương Kỳ. Đáng người khá duyên dáng.

“Vất vả nhất cũng chính là em, cha không phải thiên vị em, em cũng không hy vọng giống như anh ba, bản thân nghỉ ngơi suốt ngày, thì thoảng còn xuất ngoại một chuyến.” Lục Cảnh Diệu nói rất vô tội, mang theo chút ghen tị, vừa nói dứt lời, khiến cho cả bầu không khí bỗng ngưng lại.

Nhất là Lục Gia Anh, không kiềm chế được mà ho khan vài tiếng.

Ở đây mọi người đều thay đổi sắc mặt sau lời nói của Lục Cảnh Diệu, chỉ có mỗi Tần Dư Kiều là vẫn duy trì được nét tự nhiên, cô tự nhiên bởi căn bản không hề biết anh trai thứ ba của Lục Cảnh Diệu vừa bị cha anh cất chức, sau đó anh ta đưa theo tình nhân ra nước ngoài du lịch.

Vốn là chuyện xấu hổ, không nghĩ tới chuyện Lục Cảnh Diệu sẽ nhắc đến, không khí trở nên kì lạ, nhưng mà mấy người phụ nữ ở đây đều có bản lĩnh rất giỏi đối phó với những tình huống như này, giả thái bình.

Nhất là chị em nhà họ Lục, một người phụ trách an ủi Trương Kỳ, còn người kia thì trách mắng Lục Cảnh Diệu: “Chú Sáu, chú nên cân nhắc trước khi nói chuyện này chứ, chị dâu, chị đừng để ý tới chú ấy.”

Trương Kỳ cười cười: “Tôi sao dám so đo với chú Sáu, về sau có được ăn cơm ở trong nhà này nữa không phỏng chừng còn phải nhờ chú Sáu nhà các chị xem có đồng ý hay không.”

Không khí lại rơi vào trạng thái yên lặng.

Tần Dư Kiều cười thầm trong lòng, định ngồi im xem kịch tiếp, cô lén lút nhìn Lục Cảnh Diệu, sắc mặt của anh vẫn lạnh nhạt như vậy, qua một lúc, anh mới lên tiếng: “Chị dâu yên tâm, nếu không ngại mà cần tới Cảnh Diệu này iếng cơm, em cũng sẽ ...” Lục Cảnh Diệu đang nói một nửa thì bị Lục Gia Anh dấm ột cái, anh cong cong khóe miệng, không nói tiếp.

Dương Nhân Nhân vừa cầm cốc uống ngụm nước, suýt chút nữa đã phun hết ra ngoài, quay đầu ho khan, Tần Dư Kiều xoay người giúp bà xoa lưng, Lục Cảnh Diệu liếc nhìn một cái, sau đó cụp mắt xuống.

Lục Gia Anh cười hì hì lôi kéo Lục Cảnh Diệu đi tới bên người Tần Dư Kiều rồi ngồi xuống ghế: “Tần tiểu thư đang không biết đánh con nào, em tới giúp cô ấy. Đừng để Tần tiểu thư thua rồi em phải bỏ tiền, lại nói mọi người bắt nạt em.”

Đối với sự sắp xếp này của Lục Gia Anh, Lục Cảnh Diệu rất vừa lòng, kiềm chế sắc mặt tàn khốc của mình, anh bày ra vẻ mặt hơn hỏ, mở miệng: “Vậy em sẽ dạy cho cô ấy.”

Tần Dư Kiều cảm thấy hôm nay Lục Cảnh Diệu rất đáng đánh đòn.

Lục Cảnh Diệu ngồi bên cạnh Tần Dư Kiều, chỉ một chút nữa thôi anh có thể chạm đến tai của cô. Lục Cảnh Diệu nghiêng người dựa vào ghế của Tần Dư Kiều, tay phải đặt ở trên lưng ghế, tay trái từ phía sau

vòng lên trước bàn mặt chược của Tần Dư Kiều, vừa chỉnh lại quân bài, vừa chép miệng, ra dáng của một người thầy.

“Chị hai đúng là kẻ hại người, đụng đến bài thì xấu đến thế này, cố ý để cho Tần tiểu thư đưa chị lên sân khấu trình diễn.” Lục Cảnh Diệu nói với Lục Gia Anh.

Lục Gia Anh: “Không phải bài trong tay em, xấu đến đâu cũng có thể biến thành đẹp sao?”

Lục Cảnh Diệu không cho là đúng: “Nhà cái là ai?”

“Không phải là em và Tần tiểu thư sao?” Lục Gia Mẫn đáp.

Lục Cảnh Diệu lắc đầu bật cười, ngón tay trắng nõn thon dài rút ra quân bài dư thừa tam đồng hấy ra, sau đó bàn tay ở trên lưng ghế huých nhẹ sau lưng của Tần Dư Kiều: “Mó một quân về.”

Tần Dư Kiều cảm thấy hơi bối rối, tuy rằng Lục Cảnh Diệu không dựa vào người cô nhưng cô cảm thấy bên tai như có người đang thổi khí vào trong khiến toàn thân cảm thấy khó chịu, tiện tay mó một quân rồi đưa cho Lục Cảnh Diệu, Lục Cảnh Diệu nhìn qua quân bài, sau đó “a” một tiếng: “Tần tiểu thư, vận may của cô quả là không tệ.”

Dương Nhân Nhân và Lục Gia Mẫn cùng chỗ ngồi với Lục Gia Anh nhìn thấy, nghe thấy Lục Cảnh Diệu nói vậy, lên tiếng hỏi: “Chú Sáu, chú định thắng sao?”

Lục Cảnh Diệu lắc đầu, đáy mắt hàm chứa ý cười: “Nhìn nhầm.” Sau đó đem quân bài mà Tần Dư Kiều vừa mó được đánh đi, anh khẽ chạm nhẹ vào bả vai của Tần Dư Kiều: “Mó một quân nữa.”

Tần Dư Kiều quay đầu: “Cha Hi Duệ, nếu không anh ngồi ở ghế này đi, tôi nhìn anh đánh.”

“Không được, như này học mới nhanh.” Lục Cảnh Diệu thẳng thừng từ chối đề nghị của Tần Dư Kiều, sau đó anh cúi xuống, nhắc nhở cô về vấn đề xưng hô: “Cô cũng đừng lúc nào cũng gọi tôi là cha Hi Duệ, nếu cảm thấy gọi tôi là chú Sáu kì quái thì gọi tôi một tiếng anh Sáu cũng được, cũng coi như không uống công tôi ngồi đây dạy cô chơi mặt chược kiểu thành phố S.”

“Còn anh Sáu cơ đây, hay ho quá.” Lục Gia Mẫn nở nụ cười: “Tần tiểu thư, đừng ngại, cứ kêu là chú Sáu cũng được, chờ trở thành người một nhà rồi thì không thể gọi là anh Lục được mà chính thức gọi là chú Sáu.”

Lục Cảnh Diệu cười haha, không đáp lại.

Đối với chuyện xưng hô với Lục Cảnh Diệu đúng là làm khó cho Tần Dư Kiều, nhiệt độ trong phòng đã nóng, ở đằng sau còn có một chiếc ‘máy sưởi di động’, Tần Dư Kiều cảm thấy sau gáy như đang bị đốt than, quay đầu, dùng giọng nói dứt khoát nhất gọi Lục Cảnh Diệu: “Lục thiếu.”

Lục Cảnh Diệu khẽ cong khóe miệng lên, không ngờ anh không đáp lại mà chỉ dạy Tần Dư Kiều chơi mặt chược.

“Tần tiểu thư ... cô năm nay bao tuổi rồi?” Trương Kỳ dùng giọng nói bình thản nhất hỏi cô.

Tần Dư Kiều cảm thấy người tên Trương Kỳ này nói chuyện khiến người khác cảm thấy rất không thoải mái, lại không thể dùng từ chính xác để miêu tả được cảm nhận của cô lúc này, đang định lên tiếng thì Dương Nhân Nhân đã thay cô trả lời: “Nhỏ hơn so với Đông Đông hai tuổi, 26.”

“Thật đúng là con trẻ, nhìn không ra.” Trương Kỳ nhìn Tần Dư Kiều cười cười.

Ý là nói cô già sao? Tần Dư Kiều liếc mắt nhìn Trương Kỳ một cái, người ngồi đối diện cô là Lục Gia Anh khẽ cười một tiếng: “Sao có thể như vậy được, thoạt nhìn chỉ tưởng Tần tiểu thư mới có đôi mươi.”

Trương Kỳ khóe miệng giật giật, định mở miệng thì đã có người lên tiếng: “Ừ, cùng màu, nhà cái mò kim đáy biển.” Lục Cảnh Diệu cắt ngang lời của Trương Kỳ, giữa hết quân bài mặt chược trên bàn của Tần Dư Kiều, sau đó sắc mặt hớn hả, hai mắt liếc xéo Trương Kỳ, anh nói: “Chị dâu, còn có tiền để ăn cơm không, nếu không trả tiền thua mặt chược cho em trước, tổng cộng mỗi người 5832 tệ.”

“Aiz, tên nhóc xấu xa này.” Lục Gia Mẫn vừa cười vừa mắng: “Rốt cuộc là vận may từ đâu tới.”

“Đều là do Tần tiểu thư mó bài tốt, là vận may của cô ấy tốt.” Lục Cảnh Diệu mỉm cười, nghiêng người nhìn nhìn Tần Dư Kiều: “Phải không?”

Tần Dư Kiều cười đáp lại: “Là do kĩ thuật chơi bài của Lục thiếu giỏi.”

Trương Kỳ dường như nhớ tới chuyện gì đó: “Chú Sáu, mấy ngày nay nghe đồn chú và nữ nhân viên kế toán cao cấp kia chia tay, việc này là thật hay giả vậy?”

Lục Cảnh Diệu nâng mắt nhìn Trương Kỳ nhưng anh không trả lời luôn.

Trương Kỳ nói tiếp: “Bảo sao hôm nay rảnh rồi tới chỗ này đánh bại chúng tôi, tôi chưa thấy qua cô gái ấy, chị cả, chị gặp qua chưa?”

Trong lòng Dương Nhân Nhân đương nhiên vẫn hướng về Lục Cảnh Diệu, cho nên nói chuyện hiển nhiên cũng phải nói tốt cho anh: “Người thì chị chưa gặp qua, nhưng mà nghe nói cô ấy và công ty của Cảnh Diệu có hợp tác làm ăn. Kỳ thực vị tiểu thư họ Diệu cùng với Cảnh Diệu chưa chính thức ra mắt người trong nhà, cho nên em nghe được tin đồn bên ngoài cũng không phải là lạ, có khả năng hai người không phải người yêu thực sự, chuyện chia tay chỉ là lời đồn.”

“Đương sự không phải đang ở đây sao?” Trương Kỳ bám riết không chịu buông: “Chú Sáu, rốt cuộc sao lại thế này, chúng ta đều là người trong nhà mà.”

Lục Cảnh Diệu ngẩng đầu, cười một cách xán lạn, lúc mở miệng nói chuyện giọng anh rất ôn hòa, Tần Dư Kiều cảm thấy có một dòng nhiệt nóng đang thổi vào màng nhĩ của cô.

“Em và Diệu Tiểu Ái cũng từng có qua lại, nhưng cảm thấy không hợp, tuần trước đã chia tay.” Lục Cảnh Diệu nói rất bình thản, sau đó đáng vẻ lười biếng đứng lên sửa sang lại chiếc caravat màu hồng: “Em đi toilet.”

Lục Cảnh Diệu đi ra từ toilet đã bị cánh tay nắm lấy, quay đầu nhìn lại là Lục Gia Anh: “Sao vậy?”

Lục Gia Anh nhìn Lục Cảnh Diệu một lượt sau đó nói: “Đi theo chị.” Rồi kéo anh vào phòng khách nhỏ.

Phòng khách rất nhỏ không bật đèn, Lục Gia Anh kéo Lục Cảnh Diệu vào trong phòng sau đó khóa cửa lại, mở chiếc đèn đặt ở dưới đất cạnh sofa, sau đó toàn bộ ánh sáng khắp căn phòng nhỏ.

Lục Cảnh Diệu hí hai mắt lại, chờ Lục Gia Anh lên tiếng trước.

“Em rốt cuộc muốn sao?”

Lục Cảnh Diệu: “Em muốn gì là sao?”

“Người khác thì không biết, nhưng chị nhìn em hôm nay là biết vì ai mà em tới đây. Ngày hôm qua em còn kì lạ hơn là hỏi thăm động tĩnh bên chị cả...” Lục Gia Anh cảm thấy hơi khó mở miệng, sao đó đi thẳng vào vấn đề một cách dứt khoát: “Người con gái này chị cả đã coi là con dâu của mình, em làm như vậy ... có phải ... rất ... không nên sao?”

“Cái gì không nên chứ?” Lục Cảnh Diệu bắt đầu tức giận, chiếc đèn đặt ở dưới đất chiếu lên gương mặt tuần tú trắng nõn của Lục Cảnh Diệu, nhưng lại cho thấy cảm giác mơ hồ không rõ ràng. Anh mở miệng nói chuyện, thanh âm nghe qua có chút lười biếng lại hơi khàn khàn, giống như giọng nói từ nơi xa xôi vọng tới.

“Cô ấy là mẹ của Hi Duệ.”

Lục Gia Anh ngậm ngẫn cả người, nói không ra lời: “...”

Lục Cảnh Diệu tựa vào tường, nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Lục Gia Anh không nói nên lời: “Chị hai, chị nói xem, em theo đuổi người phụ nữ của em, có gì mà không nên chứ?”

Lục Gia Anh há mồm, hàng lông mày nhíu chặt lại: “Nếu như Tần tiểu thư là mẹ của Duệ Duệ vậy mà cô ấy còn đồng ý qua lại với Đông Đông, thì quả là vô phép.”

“Không liên quan tới cô ấy.” Giọng nói Lục Cảnh Diệu ảm đạm: “Bây giờ cô ấy chẳng nhớ gì cả.”

Lục Gia Anh: “Không nhớ được là có ý gì?”

Ánh mắt của Lục Cảnh Diệu như bóng đèn chợt tắt sáng, lồng ngực nóng như bị lửa đốt, giọng nói cũng mang theo lửa giận, trong lời nói còn có vẻ kì quái: “Em làm sao biết được đầu cô ấy bị kẹp vào cửa, hay bị đá đập vào chứ!”

18. Chương 18: Vì Cô Mập Nên Mới Mất Trọng Tâm

Lúc Lục Cảnh Diệu quay trở ra, chỗ ngồi cạnh Tần Dư Kiều của anh ban nãy đã bị Dương Nhân Nhân chiếm lấy, mà trông Tần Dư Kiều và Dương Nhân Nhân lúc này vừa cười vừa nói, thân thiết như mẹ con một nhà.

Lục Cảnh Diệu dời tầm mắt, anh biết Tần Dư Kiều vốn chẳng phải người thông minh gì lắm, nhưng bình thường cũng có chút khôn vặt, có điều hôm nay cô đúng là quá đại dốt, chẳng hiểu sao lại cùng Dương Nhân Nhân đến những chỗ thế này, còn tham dự cái cuộc họp của hội phụ nữ nữa chứ? Muốn làm phụ nữ đến điên luôn rồi sao?

Lục Cảnh Diệu từ tốn bước đến chỗ bàn mặt chược, đi phía sau anh là Lục Gia Anh với vẻ mặt rối rắm.

“Chơi thế nào? Thắng hay thua.” Lục Cảnh Diệu hỏi.

Tần Dư Kiều giật mình, một lúc sau mới kịp phản ứng, cô cảm thấy có lỗi, đáp: “Thua một chút.”

Sau khi Lục Cảnh Diệu đi, Tần Dư Kiều thua liền hai bàn, nhưng cũng nhờ bàn đầu tiên thắng hơn mười ngàn, nên giờ thua một chút cũng không ảnh hưởng gì lắm. Cộng thêm Dương Nhân Nhân chơi mặt chược cũng không tệ, ván thứ hai nhờ bà ấy hướng dẫn, ván thứ ba thiếu một con Tam Đồng, tính ra cô chỉ thua một chút mà thôi.

Lục Cảnh Diệu vô cùng khinh thường hai chữ “một chút” mà Tần Dư Kiều vừa nói, rồi bất ngờ nhìn về phía người phụ nữ đối diện mình, nói: “Mọi người tiếp tục chơi đi, em về trước.”

“Về sớm thế.” Lục Gia Mẫn cười nói, “Thắng tiền là đòi về sao?”

“Ban nãy không nói phải thua thì tính cho em, thắng thì Tần tiểu thư nhận à, em nào có phần gì đâu.” Lục Cảnh Diệu dừng một chút, giọng điệu giảm bớt phần cười cợt, nghiêm túc nói: “Hết cách, ở nhà còn con nhỏ, em có chút lo lắng.”

Tần Dư Kiều nghĩ: Lục Cảnh Diệu có vẻ là một người cha có trách nhiệm, đúng lúc này, Lục Cảnh Diệu nhìn về phía cô: “Tần tiểu thư có về bây giờ luôn chưa? Vừa hay tôi cũng tiện đường, có thể đưa cô về.”

Quả thật Tần Dư Kiều rất muốn về, nhưng cô theo Dương Nhân Nhân đến đây, làm sao có thể về cùng Lục Cảnh Diệu.

Dương Nhân Nhân cười nói: “Để lát nữa chị bảo tài xế đưa Kiều Kiều về.”

“Tài xế?” Lục Cảnh Diệu bỗng dừng một chút. “Là tiểu Trương à?”

“Ừ.” Dương Nhân Nhân đáp, rồi hỏi: “Có chuyện gì à Cảnh Diệu?”

Lục Cảnh Diệu nhìn Dương Nhân Nhân với vẻ mặt có lỗi:

“Chị hai, ngại quá, ban nãy bạn em gọi em hỏi mượn xe, em đã bảo tiểu Trương đem xe cho người ta rồi.”

“Vậy sao?” Dương Nhân Nhân cũng không nghĩ ngờ tính xác thực trong lời Lục Cảnh Diệu vừa nói, bà suy nghĩ xem có nên hỏi mượn xe Lục Gia Anh

hay không thì bỗng nhiên Lục Gia Anh lên tiếng: “Thế này đi, để lão lục đưa Tần tiểu thư về, chị hai hôm nay ở lại chơi với bọn em đi, Tần tiểu thư không giống chúng ta, ngày mai còn phải đi làm nữa.”

“Em nói cũng đúng.” Dương Nhân Nhân cũng tiếp tục không nhận ra có gì khác lạ trong lời nói của Lục Gia Anh, bà nhìn Tần Dư Kiều như muốn hỏi ý của cô.

Tần Dư Kiều suy nghĩ một lát, nói: “Cháu xin phép về trước.”

“Ừ.” Dương Nhân Nhân kéo tay Tần Dư Kiều, nói với Lục Cảnh Diệu, :“Lão Lục, vậy phiền em rồi.”

Lục Cảnh Diệu ra vẻ như không có chuyện gì lớn lao: “Đi thôi.”

Hôm nay Lục Cảnh Diệu tự lái xe đến, khi hai người ra đến cửa đã trông thấy chiếc xe Cayenne của anh ta. Tần Dư Kiều cũng không phải lần đầu về bằng xe của Lục Cảnh Diệu, cộng thêm cảm giác tự do thoải mái sau khi thoát được ra ngoài, cô nhìn Lục Cảnh Diệu mỉm cười nói: “Cảm ơn anh.”

Cái mà có lực sát thương nhất với Lục Cảnh Diệu chính là nụ cười tươi tắn như thế này của Tần Dư Kiều, nụ cười của sự trong trẻo và phóng khoáng.

Cô lúc nào cũng thoải mái như thế, đẩy hết mọi rắc rối và khó khăn cho anh, anh lạnh lùng nói: “Tần tiểu thư, mời lên xe.”

Tần Dư Kiều có chút không hiểu nổi tính tình thay đổi thất thường đến mức kỳ lạ của Lục Cảnh Diệu, cô nhìn nhìn anh, rồi mở cửa, bước lên xe.

Tuy Lục Cảnh Diệu có chút kỳ lạ, nhưng lái xe cũng không tệ, kỹ thuật điều khiển xe lần không chế tốc độ đều vô cùng thành thạo. Có điều, không khí trong xe có phần buồn tẻ, Tần Dư Kiều không kiềm được mà tìm đề tài nói chuyện: “Lục tiên sinh chơi mạng chược cũng không tệ nha.”

“Ừm.” Sau đó lại im lặng.

Tần Dư Kiều sờ mũi mình, quay đầu đi.

Ước chừng một phút sau, rốt cuộc Lục Cảnh Diệu cũng không chịu được, tự anh lại tìm một chủ đề gọi chuyện: “Ban nãy không phải thoải mái gọi Lục thiếu sao? Sao giờ lại thành Lục tiên sinh rồi? Tần tiểu thư đứng là người nóng lạnh thất thường, khi nhiệt tình lúc lại lạnh nhạt, tôi không biết nên trả lời như thế nào đây?”

Cô nhiệt tình với anh ta lúc nào thế? Rồi lạnh nhạt ngay lập tức? Lại còn không biết trả lời thế nào? Tần Dư Kiều nghiêng đầu nhìn Lục Cảnh Diệu, cười nói: “Nếu Lục tiên sinh thích được gọi là Lục thiếu thì cứ nói thẳng.” Tần Dư Kiều nhấn mạnh hai chữ “Lục thiếu”.

Gương mặt Lục Cảnh Diệu ẩn hiện trong ánh sáng u tối, không nhìn được rõ ràng, bỗng nhiên anh bật cười nói: “Tôi đùa chút thôi mà, với lại tôi thấy Tần tiểu thư lúc thì Lục thiếu, khi thì Lục tiên sinh, lại còn cả ba Lục nữa, cô không thấy phiền nhưng tôi nghe thấy mệt thay cô.”

Nghe Lục Cảnh Diệu nói thế, Tần Dư Kiều thực cảm thấy phản ứng của mình có phần quá khích, trong lúc cô còn đang sững sờ, Lục Cảnh Diệu lại nói tiếp: “Ban nãy chị Hai nói Tần tiểu thư bao nhiêu tuổi nhỉ? 26 hay 27? Thật ra tôi cũng chỉ hơn cô vài tuổi, cô gọi tôi là Cảnh Diệu, tôi cũng gọi tên cô, có khi sau này chúng ta sẽ thành người một nhà, đừng khách sáo như thế.”

Khi Lục Cảnh Diệu nói đến chỗ “trở thành người một nhà”, cổ tình dừng lại một chút, có điều, Tần Dư Kiều nghe câu ấy chỉ nghĩ có lẽ ý của Lục Cảnh Diệu là sau này có thể cô sẽ gả cho Lục Nguyên Đông.

Vừa nghĩ đến Lục Nguyên Đông, Tần Dư Kiều lại nhớ ra Lục Nguyên Đông vẫn chưa trả lời tin nhắn của cô, cô lo lát nữa Lục Nguyên Đông thấy tin nhắn lại chạy đến nhà mẹ Hai đón cô thì phiền thêm, nên lấy điện thoại ra định gọi báo cho Lục Nguyên Đông.

“Gọi cho ai thế?” Lục Cảnh Diệu nói.

Tần Dư Kiều cảm thấy Lục Hi Duệ tò mò hay hỏi nhiều chắc chắn là di truyền từ Lục Cảnh Diệu, vì mối quan hệ với Lục Hi Duệ nên Tần Dư Kiều vẫn từ tốn đáp: “Tôi gọi cho Nguyên Đông báo với anh ấy là tôi đã về rồi.”

Tần Dư Kiều có đôi lúc thành thật một cách quá mức, vì cô không suy nghĩ nhiều nên có sao nói vậy, có điều, câu trả lời này vào tai Lục Cảnh Diệu lại không giống như ý nghĩa ban đầu của nó nữa.

Lục Cảnh Diệu mỉm cười, mở cửa kính cho gió lùa vào: “Đến cả việc ra khỏi nhà cũng phải báo cáo sao? Hi Duệ có khi còn có nhân quyền hơn cả cô.”

Cánh tay đang cầm điện thoại của Tần Dư Kiều khẽ run lên, cô lại giải thích: “Ban nãy tôi có nhắn tin báo Nguyên Đông lát nữa đến đón tôi, nên giờ tôi phải gọi điện báo anh ấy một tiếng, đỡ phiền anh ấy đi một chuyến phí công.”

“À, vậy cô gọi đi.” Lục Cảnh Diệu không mặn không nhạt nói, có lẽ vì bản thân anh trước giờ làm sếp quen rồi, hoặc vì xét theo cấp bậc quan hệ anh đứng trên cô. Đến lúc này Tần Dư Kiều mới thấu hiểu thế nào là “không có nhân quyền” mà Lục Cảnh Diệu đã nói, ngay cả gọi điện cũng phải được anh ta phê chuẩn?

Cô nhất thời có phần đồng cảm với Lục Hi Duệ, hôm nọ cậu bé từng than vãn rằng Lục Cảnh Diệu là người cực kỳ chuyên quyền, xem ra đúng là thật rồi.

Chuông điện thoại reo vang, Lục Nguyên Đông nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình, vội vã tìm, đúng lúc này, Vương Bảo Nhi vỗ lưng anh một cái, đưa điện thoại cho anh: “Tìm cái này sao?”

“Cám ơn.” Lục Nguyên Đông nhận lấy điện thoại, khi anh nhìn thấy số điện thoại và tên người hiển thị trên màn hình liền vội vàng chạy ra ngoài nghe máy: “Kiều Kiều.”

...

Khi Lục Nguyên Đông nói điện thoại xong mới phát hiện có tin nhắn của Dư Kiều, anh ta nhìn thời gian tin nhắn gửi đến, lòng có chút buồn bã, chỉ muốn chạy ngay đến gặp cô.

Lúc Lục Nguyên Đông ra về, Vương Bảo Nhi tiễn anh ta ra cửa, cầu thang nhà hơi chật chội, Vương Bảo Nhi đi phía sau Lục Nguyên Đông, ở đoạn cầu thang này cũng có đèn, nhưng mỗi cầu thang chỉ có một cái, lại nằm tít trên cao, tim Vương Bảo Nhi thoáng đập nhanh hơn một chút.

Sau khi bước xuống cầu thang, Lục Nguyên Đông xoay người, trên tay anh vẫn còn cầm chiếc áo bành tô: “Đừng tiễn nữa, quay vào đi.”

Wương Bảo Nhi cười nói: “Cám ơn anh đã đến giúp sửa ống nước giúp tôi, nếu không tôi thật lòng cũng không biết nhờ ai giúp đỡ nữa.”

“Đừng khách sáo, tôi làm tay cô bị thương, giúp cô là chuyện nên làm.” Lục Nguyên Đông vừa nói vừa cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, “Tôi về đây.”

Wương Bảo Nhi mỉm cười, nụ cười vẫn trong trẻo nhưng giọng nói có phần buồn buồn: “Vây... tạm biệt.”

“Ừm.” Lục Nguyên Đông gật đầu, sau đó bước về phía chiếc xe Lexus của mình.

Tần Dư Kiều không biết Lục Cảnh Diệu quá khách sáo, hay sợ xe mình không đủ xăng, mà chỉ lái đến bên ngoài khu biệt thự Giang Đông đã dừng lại.

Theo lời Lục Cảnh Diệu nói thì: “Lát nữa đi tìm chỗ đậu xe khó lắm, thôi dừng ở đây, tôi tiễn cô vào trong.”

Nhưng, tối rồi còn khó tìm chỗ đậu xe sao?

Thật ra quãng đường không còn bao xa, có điều trên đường cây cối rậm rạp, Tần Dư Kiều bỗng nhiên cảm thấy hình ảnh này thật quen mắt, giống như “đã từng nhìn thấy hình ảnh tương tự”. Ban nãy khi đánh bài, cô vô tình nhìn bàn tay Lục Cảnh Diệu mấy lần, đây thần kinh cũng vì thế mà nhảy loạn xạ, cảm giác giật mình còn hơn cả lúc nhìn thấy rõ bàn tay của Lục Nguyên Đông.

Tần Dư Kiều có cảm giác “bệnh thần kinh” của mình vẫn còn chưa được trị hết, lẽ ra cô đừng sợ bị tăng cân mà đừng uống thuốc, nếu không sẽ không bị thất thân mà trật chân ngã ục ịch xuống đất.

Tần Dư Kiều vừa ngã xuống đất đã được một đôi tay đỡ lấy, cô cảm nhận được với cân nặng lúc này của mình mà Lục Cảnh Diệu có thể đỡ được đúng là không dễ dàng.

Tần Dư Kiều nhăn mặt, mắt cá chân bỗng nhiên truyền đến cơn đau, khoe mắt cô lập tức chảy nước mắt, đúng lúc này, giọng nói lạnh lạnh có phần như ghét bỏ vang lên từ trên đỉnh đầu cô: “Dáng của cô hiện giờ rõ ràng không hợp mang giày cao gót, tôi phải công nhận cô đã mập rồi cũng không quên điệu đà..”

Tần Dư Kiều ngẩn người, có điều đầu óc vẫn còn chu du nơi nào chưa kịp xoay chuyển, Lục Cảnh Diệu lại tiếp tục lên giọng chỉ huy: “Đừng ngồi xổm xuống, nhúc nhích thử một chút, sau đó đi vài bước.”

Trong lòng Tần Dư Kiều ngổn ngang biết bao cảm xúc, con người Lục Cảnh Diệu tuy độc mồm độc miệng nhưng lòng dạ cũng không hẳn là tệ lắm.

Cô nghe theo lời anh, khẽ cử động chân mình, sau đó bước vài bước, cảm giác đau đớn quả nhiên giảm đi không ít, Tần Dư Kiều quay người nhìn Lục Cảnh Diệu, mỉm cười. Lục Cảnh Diệu khẽ cười nói: “Vì cô mập nên chủ yếu trọng tâm dồn xuống dưới, nên mới giữ thăng bằng kém như vậy.”

Tần Dư Kiều tức giận nghiêng rằng, thậm chí còn suýt tí nữa văng tục, tuy nhiên Lục Cảnh Diệu đã nhanh chóng bồi thêm một câu: “Đừng bảo tôi công cô về đây, tôi công không nổi đâu.”

“Anh!!!” Đôi mắt rưng rưng vì tức giận của cô nay vì cơn giận bùng phát mà chực trào, có điều, vì đèn đường không đủ sáng nên Lục Cảnh Diệu không thấy được nước mắt của cô, anh ta vẫn tiếp tục giữ vẻ mặt khiến người ta chán ghét, sau đó từ từ ngồi xuống trước mắt cô :“Thôi thì thử một lần cũng không sao, có khi tôi lại công cô được một chút cũng không chừng.”

19. Chương 19: Hi Duệ Thật Sự Rất Tuyệt

Tần Dư Kiều thấy Lục Cảnh Diệu thực sự ngồi xuống trước người cô, một luồng khí nóng chợt đập vào ót cô, ngay cả huyết Thái Dương cũng đập mạnh không ngừng, cô đứng sau lưng anh bối rối nói được hai chữ “Này, này” rồi im bật, đầu lưỡi như dính lại.

Tình huống này làm Lục Cảnh Diệu bắt đầu có chút không kiên nhẫn, anh lên tiếng hỏi thúc: “Nhanh lên, đừng để tôi hối hận.”

Còn hối hận? Tần Dư Kiều thực nghi ngờ không biết Lục Cảnh Diệu có vấn đề gì không, rõ ràng người vô lý là anh ta thế mà anh ta lại có thể nói những lời làm cô xấu hổ không thôi, Tần Dư Kiều nhỏ giọng nói: “Không cần anh công.”

Lục Cảnh Diệu xoay đầu nhìn cô, gương mặt anh tuần nhuộm màu ánh trắng trong vắt, tiếc là vàng trắng dịu nhẹ cũng không làm lu mờ được gương mặt ấy: ” Gì?”

Tần Dư Kiều tăng thêm ngữ khí: “Tôi nói không cần anh công, không cần anh phải tốt như vậy.”

“À, thế thì phải nói sớm chứ.” Lục Cảnh Diệu đứng dậy, phui bụi trên đầu gối của mình, vẻ mặt vô cùng tự nhiên tựa như vừa rồi người làm những chuyện hoang đường kia chẳng phải là mình.

“Anh...”

Gió đêm hiu hiu thổi, Tần Dư Kiều lão đảo chống chân đứng dậy, vì cơn tức giận đang sôi trào mà không hề cảm thấy lạnh.

Lục Cảnh Diệu nghiêng mắt liếc nhìn Tần Dư Kiều một cái, cơn gió lạnh làm anh nhớ đến một ngày nào đó khi còn ở Scotland, buổi tối hôm đó, trên pháo đài cũng có gió lạnh lạnh và trời không sao thế này. Cô gái kia với đôi má ửng đỏ, vừa tháo giày cao gót, vừa cúi đầu tựa vào vai anh cười hì hì nói: “Lục ca... Lục ca ca, tiểu Lục Lục... sao anh lại đi chậm thế?”

Lúc này, cũng là cô gái ấy, nhưng từng tiếng gọi “Lục ca”, “Lục ca ca” “tiểu Lục Lục” nay đã đổi thành “Lục thiếu”, “Lục tiên sinh”, “ba Lục”...

Đôi khi đời người thật lắm ngã rẽ, tựa như ông trời muốn trên người con người.

Khi Tần Dư Kiều khập khiễng bước về đến trước cổng nhà họ Bạch thì thấy Lục Nguyên Đông từ trong nhà họ Bạch đi ra. Khi anh ta thấy cô về cùng Lục Cảnh Diệu, chân bước khập khiễng phía sau liền vội vàng bước nhanh về phía cô, cười nói: “Cảm ơn chú nhỏ đã đưa Kiều Kiều về.”

Lục Cảnh Diệu thờ ơ đáp: “Không có gì.”

Tần Dư Kiều xoay người: “Có muốn vào nhà uống ly nước không?”

“Không cần, tôi không khát.” Lục Cảnh Diệu híp mắt, nhìn xuống chân trái của Tần Dư Kiều một lúc rồi nói: “Tạm biệt.”

Tần Dư Kiều chẳng lên tiếng đáp lời Lục Cảnh Diệu, trái lại, Lục Nguyên Đông cười hì hì nói: “Tạm biệt chú.”

Lục Cảnh Diệu nhìn về phía cháu của mình: “Không về cùng chú sao?”

Lục Nguyên Đông mỉm cười: “Cháu đưa Kiều Kiều lên lầu.”

“Ừm.” Lục Cảnh Diệu gật đầu, dừng bước, xoay người đi.

Khi Lục Cảnh Diệu đi khỏi, Lục Nguyên Đông nhìn xuống chân Tần Dư Kiều, hỏi với vẻ lo lắng: “Kiều Kiều, làm sao thế?”

“À.” Tần Dư Kiều khoát tay Lục Nguyên Đông, so ra, khi ở cạnh anh ta so với Lục Cảnh Diệu thì thoải mái hơn nhiều. “Tiểu Đông, mau đỡ em lên lầu đi.”

Khi Lục Nguyên Đông xuống lầu lấy nước đá lên thì Tần Dư Kiều đang ngồi xem tạp chí thoáng ngẩng đầu lên, vô tình trông thấy áo sơ mi của anh ta có chút ẩm ướt, cô hỏi: “Sao lấy nước đá cũng để ướt áo sơ mi thế kia?” Dừng một chút, không đợi Lục Nguyên Đông trả lời, cô nói tiếp: “Anh đưa đá cho em, trong phòng tắm của em có máy sấy đấy, anh vào sấy khô áo đi.”

Lục Nguyên Đông cúi đầu nhìn vết nước trên ngực áo mình, lòng bỗng thấy bối rối vô cùng, tựa như vết nước kia, từng bước từng bước thấm vào lòng anh.

Áo sơ mi của anh bị ướt không phải vì lấy nước đá, mà do ban nãy giúp Vương Bảo Nhi sửa vòi nước không cẩn thận để dính vào, Lục Nguyên Đông cảm thấy mình không có gì phải bối rối, nhưng tay chân anh vẫn có chút luống cuống, thế nên người ta thường nói, so ra, lòng của đàn ông thành thật hơn suy nghĩ trong đầu họ nhiều.

Cũng giống như trước mặt họ có thứ gì đó hấp dẫn, đừng thấy họ không có phản ứng gì mà lầm, thật ra họ còn cảm nhận được sớm hơn người ở xung quanh nữa, có điều dạng tín hiệu này qua xử lý của CPU não bộ lại trở thành tín hiệu kết bạn bình thường, cuối cùng tiếp tục xem như đây là hiển nhiên mà quen dần và chẳng hề thấy thẹn với lương tâm.

Khi Lục Nguyên Đông lái xe từ nhà họ Bạch về nhà, thì nhận được tin nhắn của Vương Bảo Nhi, là một tin nhắn cảm ơn, Lục Nguyên Đông ấn xem, không trả lời.

Thật ra thì Lục Hi Duệ cũng không biết rốt cuộc chị Dư Kiều có đến xem cậu thi đấu đá bóng hay không, có điều hôm nay khi ra sân, cậu vẫn quyết định sử dụng miếng bảo vệ gối mà chị Dư Kiều đã tặng cậu hôm trước.

Lục Cảnh Diệu thật sự chẳng có chút hứng thú gì với mấy trò đá bóng này, một đám con nít bé xíu chạy tới chạy lui giành giật quả bóng thì có cái gì mà thú vị.

Bởi vì suy nghĩ này, nên mỗi khi Hi Duệ đi thi đấu, tuy rằng anh ta cũng có đến xem, nhưng về mặt thì đây về bất mãn, so với những phụ huynh khác thì chênh lệch vô cùng. Người ta ai cũng hào hứng đến xem, không bằng rộn cũng bằng nhỏ, hò hét cổ vũ vô cùng nhiệt tình.

Cho nên, nếu hôm nay không phải anh biết Tần Dư Kiều cũng đến xem thì vẻ mặt của anh không được “hài hòa” thế này đâu.

Lục Hi Duệ vẫn chưa vào sân mà cúi đầu ngồi cạnh Lục Cảnh Diệu, cậu bé đã thay trang phục thi đấu, hai tay cầm nghịch miếng bao đầu gối, thỉnh thoảng cậu lại quay đầu về phía cửa sân thi đấu với ánh mắt đầy mong chờ.

Ngay cả Lục Cảnh Diệu bình thường lúc nào cũng thờ ơ với mọi chuyện, tuy không đến nỗi liên tục quay đầu nhìn ra cửa, nhưng cũng thường nhìn xuống đồng hồ đeo tay, lạnh lùng nói: “Lục Hi Duệ, con có thể để cổ mình nghỉ ngơi một chút không? Không thì lát lên thi đấu, ngay cả khung thành ở đâu con cũng không nhìn thấy.”

Lục Hi Duệ quay đầu, nhìn Lục Cảnh Diệu, hỏi: “Ba, ba nghĩ chị Dư Kiều có đến xem không?”

Lục Cảnh Diệu cũng phối hợp mà tặng con mình hai câu: “Con có nói cho chị ấy biết giờ và nơi con thi đấu không?”

Lục Hi Duệ gật đầu như gà mổ thóc: “Dạ có.”

Lục Cảnh Diệu quét mắt nhìn xuống sàn đấu: “Ba không phải cô ấy, sao mà biết cô ấy có đến hay không.”

Lục Hi Duệ không cảm nhận được trong câu trả lời của ba mình có sự bất mãn, nên hỏi tiếp: “Con hỏi ba có nghĩ chị Dư Kiều sẽ đến hay không mà?”

Lục Cảnh Diệu hừ một tiếng, đang định bảo Hi Duệ đừng đợi nữa, thì Lục Hi Duệ bỗng đứng bật dậy, tung tăng chạy về phía cổng lớn: “Chị Dư Kiều, chị Dư Kiều, em ở đây, ở đây này.”

Lục Cảnh Diệu nhìn về phía Hi Duệ đang chạy đến, trông thấy Tần Dư Kiều mặc bộ quần áo thể dục có màu xanh, trùng hợp lại giống hệt như Hi Duệ đang mặc, anh nhìn lại quần áo của mình, nhất thời có chút buồn bực.

“Giám đốc Lục.” Tần Dư Kiều mỉm cười chào Lục Cảnh Diệu.

Lục Cảnh Diệu híp nửa mắt, nở nụ cười sáng lạn: “Tần tiểu thư đúng là người thay đổi thất thường, lại đổi cách xưng hô.”

Tần Dư Kiều mỉm cười, thật là đau đầu. Đúng lúc này, một bàn tay nhỏ nắm lấy tay cô: “Chị Dư Kiều, chị ngồi ở đây này.”

Lục Hi Duệ nhảy sang một bên, chỉ vào chỗ cạnh ba mình, Tần Dư Kiều mỉm cười xoa đầu Lục Hi Duệ hỏi: “Khi nào Duệ Duệ mới thi đấu?”

Lục Hi Duệ ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên bảng tử số: “Khoảng mười phút nữa.”

Sau khi Tần Dư Kiều ngồi xuống bên phải Lục Hi Duệ, liếc nhìn bốn phía xung quanh, ở đây đều là các cặp vợ chồng đến xem con mình thi đấu. Sáng nay lúc thức dậy Tần Dư Kiều đã có chút hối hận, nhưng cô đã hứa với Hi Duệ rồi nên không đành lòng để cậu bé thất vọng, chỉ có thể đến kiên trì đến thôi.

Đúng lúc này, có một cậu bé đến nói gì đó với Lục Hi Duệ, cậu bé này cũng mặc bộ quần áo thể thao cùng màu với cậu bé, Lục Hi Duệ vừa thấy cậu bé kia liền vui vẻ ôm lấy vai bạn mình, cả hai đều cao tương đương nhau, cậu chỉ một cậu bé khác đang uống nước dưới sàn đấu, nói: “Hôm nay Đại Hoàng Phong thực kiêu ngạo quá, lát nữa cậu kèm cậu ta, còn mình tấn công bên trái.”

Cậu bé này cũng nghiêm túc gật đầu, rồi nhìn Lục Hi Duệ, nói: “Không thành vấn đề, đội trưởng.”

Vừa nghe thấy hai chữ “đội trưởng”, ánh mắt Tần Dư Kiều nhìn Lục Hi Duệ khác hẳn trước đây, có thêm vài phần kính nể. Sau đó, cậu bé kia nhìn Lục Hi Duệ, cười hì hì hỏi: “Hi Duệ, đây là mẹ mới của cậu sao?”

Gương mặt Lục Hi Duệ lập tức đỏ bừng: “Không... không phải, chị ấy là chị Dư Kiều.”

Cậu bé kia lại nói tiếp: “Em chào chị Dư Kiều, em là Nhan Thư Đông.”

Khi Nhan Thư Đông rời đi, Lục Hi Duệ nói nhỏ với Tần Dư Kiều: “Thư Đông là bạn tốt nhất của em, cậu ấy cũng không có mẹ giống em.”

Thực là một vấn đề vừa xấu hổ lại không vui, cộng thêm Lục Cảnh Diệu đang ngồi bên cạnh, Tần Dư Kiều đành kéo tay Lục Hi Duệ, đổi đề tài: “Hóa ra Hi Duệ là đội trưởng đó nha.”

Lục Hi Duệ gãi đầu, tai đỏ hồng lên.

Đúng lúc này, Lục Cảnh Diệu khẽ cười nói: “Đội trưởng của bọn nhỏ tháng trước mới bị gãy chân, Hi Duệ là đội trưởng tạm thời thôi.”

Lục Hi Duệ: “...”

Tần Dư Kiều: “...”

Một tiếng huýt chọt vang lên, huấn luyện viên của hai đội đã ra sân, huýt còi gọi các thành viên của đội tập hợp, Lục Hi Duệ chạy đến đứng cạnh vị huấn luyện viên của đội mình. Tuy Lục Cảnh Diệu nói Hi Duệ chỉ là đội trưởng tạm thời nhưng Tần Dư Kiều vẫn cảm nhận được Lục Hi Duệ rất có dáng làm đội trưởng, nhất là khi trận đấu chuẩn bị bắt đầu, cậu bé tập trung 11 thành viên chính thức và 12 thành viên dự bị thành một vòng tròn, hô to cổ lên khích lệ sĩ khí.

Tần Dư Kiều ngồi trên khán đài quan sát, lòng đầy xúc cảm, ngay lúc này, cô cảm nhận được Lục Hi Duệ xoay đầu lại nhìn mình, cô vẫy tay chào cậu bé, con người trong tình huống tâm trạng kích động thường làm ra những hành động vô cùng ngớ ngẩn, Tần Dư Kiều cũng thế, cô đứng dậy vừa vẫy tay vừa hét to: “Hi Duệ cố lên.”

Vì ở đây có không ít ông bố bà mẹ mang tâm trạng xúc động thế này, thậm chí có ông nội của cậu bé nào đẩy đem theo cả một lá cờ to, tính ra hành động của cô không có gì quá khích, nhưng so với Lục Cảnh Diệu đang bình tĩnh ngồi xem thì cô có phần hơi bị nổi bật.

Tần Dư Kiều gượng cười: “Hi Duệ thật sự rất tuyệt.”

Lục Cảnh Diệu cũng liếc mắt nhìn con trai mình đang chạy dưới sân thi đấu, từ chối cho ý kiến, chỉ mỉm cười. Tuy nhiên, vẻ mặt của anh gần như đã khắc lên mấy chữ: “Đây là do tôi dạy dỗ tốt.”

Hai mươi phút sau, khi kết thúc hiệp đấu đầu tiên, cả hai đội đều ghi được một bàn thắng. Tuy bàn thắng bên đội của Hi Duệ không phải do cậu bé ghi bàn, nhưng cậu bé cũng rất vui mừng ôm chúc mừng đồng đội của mình.

Từ thời điểm bóng lăn bánh, Tần Dư Kiều đã quan sát cực kỳ cẩn thận, nếu đường bóng ấy không có Hi Duệ phối hợp chặn đường, đồng đội của cậu bé cũng không thể đá vào.

Khi còn ở Anh quốc, Tần Dư Kiều đã xem không ít trận bóng, khi thi đấu, vấn đề quan trọng nhất chính là sự phối hợp và đoàn kết, tránh việc tham giữ bóng mà đánh mất cơ hội. Nên khi cô thấy Hi Duệ bỏ qua cơ hội lên bóng của mình mà phối hợp với đồng đội, cô vừa cảm thấy vui mừng vừa kiêu ngạo.

Đứa bé Lục Hi Duệ này luôn làm cô cảm thấy tự hào, tuy Tần Dư Kiều không biết mình lấy tư cách gì mà kiêu ngạo nhưng đôi khi con người không thể khống chế được cảm xúc của mình, đừng nói chi là tìm hiểu nguyên nhân đến từ đâu, cô thậm chí còn suy nghĩ xem mẹ của Lục Hi Duệ là ai. Nếu cô gái kia còn sống trên đời này, làm sao lại bỏ rơi một đứa trẻ ưu tú như thế, cậu bé đến giờ vẫn chưa gặp được mẹ của mình.

Có lần cậu bé nói với cô, cậu rất muốn gặp được mẹ mình, tuy không biết mẹ cậu tròn méo ra sao.

Lục Cảnh Diệu nghiêng đầu nhìn Tần Dư Kiều, vẻ mặt cũng đã thay đổi, anh đưa cho cô một cái cốc nước, nói: “Đang trong giờ nghỉ, cô đưa cho Hi Duệ uống chút nước đi.”

20. Chương 20: Bệnh Thần Kinh

Lúc Tần Dư Kiều đưa nước cho Lục Hi Duệ, Lục Hi Duệ dẫn theo đám bạn nhỏ của mình giới thiệu cho cô quen, một tiểu đội gồm mười người.

“Chị Dư Kiều, bạn ấy tên là Trương Thiếu Đạt, là thủ môn của đội em, rất giỏi đó.”

“Dương Vĩ, trung phong.”

“Vương Vũ Kiệt, hậu vệ.”

“Nhan Thư Đông, người mà chị đã gặp, giống em, cũng là tiên phong.”

“...”

Đám bạn nhỏ bảy tám tuổi miệng nói ngon ngọt cũng khiến người khác đau đầu, chẳng hạn như cậu bé chơi ở trung phong – Dương Vĩ, sau khi Lục Hi Duệ giới thiệu xong, liền cười hì hì, chế nhạo cậu bé: “Đội trưởng, chị ấy là mẹ mới của bạn sao, hay vẫn là bạn gái?.”

Tai của Lục Hi Duệ thoáng chốc đã đỏ bừng, giống như là bị chọc giận, rồn lên: “Dương Vĩ, ngày mai mình sẽ nói cho Trần Lam Lam biết bạn thích cậu ấy.”

Dương Vĩ sờ sờ mũi, ngoan ngoãn gọi Tần Dư Kiều: “Chị à, em chỉ nói đùa thôi.”

Lúc này, Lục Hi Duệ mới tỏ vẻ hài lòng, trong lòng Tần Dư Kiều đổ đầy mồ hôi, mấy cậu nhóc này chỉ mới mấy tuổi, thích là thích, nhưng Lục Hi Duệ có thể chế áp được loạn thần, không biết cậu bé có thích ai không nữa.

Lục Cảnh Diệu ngồi ở trên khán đài, thấy Tần Dư Kiều bị vây xung quanh đám nhỏ, đang khoa tay múa chân, trong lòng đoán thăm rằng có lẽ bệnh cũ lại tái phát, thầy giáo của đám nhóc ở bên cạnh, mà cô còn đứng đó chỉ huy, không ngại dọa người khác.

Tần Dư Kiều đứng ở sân bóng nổi bật như huấn luyện viên, mở đầu là cậu bé Hi Duệ hỏi cô mình đá như vậy được chưa, cô liền khen ngợi cậu bé, rồi còn chỉ ra chỗ sai sót, chẳng hạn như bên phải có khả năng tấn công, bởi vì có thể dễ dàng dụ đối phương rời khỏi vị trí phòng thủ, đột phá nhanh chóng trong phòng tuyến.

Không biết có phải hay không cô và Hi Duệ đang nói về ‘chiến thuật’, gương mặt tỏ ra rất chuyên nghiệp. Hình ảnh của cô khiến cho người khác có cảm giác an toàn, hoặc đơn thuần chỉ là nể mặt đội trưởng Lục, Tần Dư Kiều ở bên cạnh Lục Hi Duệ vừa nói xong, Dương Vĩ và Vương Vũ Kiệt liền lên tiếng: “Chị Dư Kiều, vậy chị cảm thấy em đá có hay không?”

Tần Dư Kiều đành dậm lao phải theo lao, không đành lòng làm mất mặt mũi của đội trưởng Lục Hi Duệ, cô vắt hết óc để chỉ đạo, lúc kết thúc, đến thầy giáo huấn luyện của Lục Hi Duệ cũng phải tán dương: “Cô cũng ham thích bóng đá, phải không?”

Tần Dư Kiều: “Cũng bình thường thôi.”

Đến giữa trận đấu, tỉ số đang là 1-1, thế cục này khiến cho ai ở trên sân cũng phải khẩn trương, thấp thỏm, bởi vì mở đầu, sút được vài một quả, sau đó Nhan Thư Đông cũng ghi bàn, trận đấu đang trôi về những phút cuối, cậu bé mặc áo số 9 đã mang đến sự ngạc nhiên.

Đầu tiên là một động tác cực kì đẹp mắt, vô cùng tuyệt diệu đi thẳng vào cầu môn.

Cậu bé mặc số 9 ấy chính là Lục Hi Duệ.

Tần Dư Kiều đã xem không ít các trận đấu bóng đá, trong đó không ít có những bàn thắng kinh điển, nhưng cũng chẳng thấy có hưng phấn bùng nổ chút nào vậy mà khi thấy Lục Hi Duệ ghi bàn khiến cho cô phần chấn vô cùng.

Lúc Lục Hi Duệ tiến gần cầu môn, cô cảm thấy như lửa đang âm ỉ cháy ở trong lòng, sét đánh bùm bùm, cô khoa tay múa chân sung sướng đứng lên, bỏ mặc tình cảnh ngại ngùng với Lục Cảnh Diệu, nắm tay của anh cùng đứng lên, kích động hô lên: “Duệ Duệ tiến lên! Sút bóng!”

Đúng vậy, tên nhóc đó đã lao thẳng vào cầu môn, sút bóng không uổng công anh ngồi ở đây lâu đến vậy.

Lục Cảnh Diệu liếc mắt thấy Tần Dư Kiều đang nắm tay mình, khoe miệng ẩn chứa nụ cười dập dờn, sau đó dánh về nhân nhĩ nhìn về phía con trai, chỉ là sau hai giây Tần Dư Kiều đã buông cánh tay anh ra, xấu hổ nói với anh: “ Ngại quá ... Chuyện ấy ... Tôi kích động quá.”

Lục Cảnh Diệu khẽ nhếch khoe miệng, giọng nói vô cùng diễm đạm, mang theo hàm xúc không rõ ràng: “ Tần tiểu thư, cô rất thích Hi Duệ.”

Tần Dư Kiều cười: “ Hi Duệ rất hiếu động.”

Ánh mắt của Lục Cảnh Diệu trở nên sáng quắc nhìn cô: “ Đứa nhỏ hiếu động thì có nhiều lắm.”

“ ...” Tần Dư Kiều cảm thấy bản thân như bị sét đánh ngang tai: “ Cũng có thể tôi và Duệ Duệ tương đối hợp nhau.”

Lục Cảnh Diệu cười rõ tươi, không vội mở miệng, tiếng nói trầm thấp dày, như tán thành với lời nói của Tần Dư Kiều: “ Đúng là có duyên, nếu như không phải Tần Dư Kiều vẫn còn trẻ như này, tôi nghĩ rằng Tần tiểu thư cũng đã có con, hay do người phụ nữ bình thường nào cũng có tình thương làm mẹ như Tần tiểu thư?.”

Lục Cảnh Diệu nói tới đây thì dừng lại, hai mắt mỉm cười, giống như đang thực sự tán dương tình mẫu tử của cô.

Tần Dư Kiều đỏ lựng cả mặt, nếu không phải trước ở Lục gia đã chứng kiến qua kiểu ăn nói không có chừng mực của Lục Cảnh Diệu, Tần Dư Kiều nhất định cho rằng đầu lưỡi của Lục Cảnh Diệu chắc chắn có gắn ngọn lửa vào đó.

Giọng nói chanh chua, giống như phải có bảy tám cân thuốc nổ phóng thẳng vào đối phương.

Lúc trận bóng kết thúc, các cầu thủ nhí ôm lấy nhau, ngay cả những cầu thủ dự bị chưa được ra sân cùng ủa lên để ăn mừng, vỗ tay chúc mừng thắng lợi, cuối cùng Lục Hi Duệ phải lên nước: “Chủ nhật này mình mới khách.” Tần Dư Kiều đang suy xét xem Lục Hi Duệ có phải vui chơi quá rộng rãi hay không thì nghe thấy cậu bé mời bạn học ăn mì văn thần ở cổng trường.

Có người mời đương nhiên là các bạn phải hoan hô, Tần Dư Kiều thấy đám nhỏ bầu xung quanh Lục Hi Duệ, đứa nhỏ Hi Duệ này trong mắt bạn bè có địa vị không hề thấp.

Trên sân bóng, không ít cha mẹ mang máy ảnh ra chụp ảnh con trai của mình, Tần Dư Kiều cũng muốn chụp một tấm kỷ niệm với Lục Hi Duệ, nhưng không biết mở miệng với Lục Cảnh Diệu thế nào, kết quả là Lục Cảnh Diệu chủ động đề cập tới: “ Cô và Hi Duệ đứng ở đó đi, tôi chụp cho hai người một tấm.”

Tần Dư Kiều lên tiếng đồng ý, sau đó vẫy tay gọi Hi Duệ qua.

Bởi vì mới chơi thể thao xong, Lục Hi Duệ mồ hôi đầy đầu, bộ quần áo cũng ướt sũng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như quả táo lòn.

Tần Dư Kiều đưa Lục Hi Duệ tới chỗ râm mát mà Lục Cảnh Diệu đang đứng, ngồi xổm xuống cùng Hi Duệ nhìn vào di động của Lục Cảnh Diệu: “ Quả cà nhỏ!”

Lục Cảnh Diệu nhìn vào màn hình di động, hai người ở trong ảnh, nhìn trái nhìn phải, trong lòng đang định nhờ người khác chụp bức ảnh ba người, Tần Dư Kiều đã gọi đám bạn của Lục Hi Duệ tới, nhìn anh cười xán lạn: “ Lục Cảnh Diệu, anh giúp tôi chụp mấy tấm ảnh.”

Quả nhiên cô không gọi anh là Lục tổng hay cha Hi Duệ nữa.

Cho dù không cam lòng nhưng vẫn đồng ý chụp ảnh, đương nhiên là chụp chẳng đẹp chút nào, nhưng Lục Cảnh Diệu vẫn lưu nó vào di động của mình. Cô luôn thích cười, trước kia cô luôn có thái độ thản nhiên, tuy rằng bây giờ béo hơn nhưng anh vẫn cảm thấy cô cười xinh đẹp như hoa.

Giống như anh, đối với chuyện béo hay gầy thì vẫn như nhau, không thay đổi. Trước đây, cô nhẹ nhàng thanh thoát, diễm lệ động lòng người, nhưng bây giờ béo lên vẫn khiến cho người khác cảm thấy thư thái, thoải mái, chỉ có điều không được vừa ý, đó chính là cô đã quên anh.

Nhưng nghĩ đến nếu như anh một lần nữa xuất hiện trước mặt cô, tồn tại trong cuộc sống của anh, thì anh nên cảm ơn ông trời, tuy rằng có tiếc nuối, có đau khổ.

Thế nhưng chuyện béo hay gầy cũng chẳng liên quan, anh thấy cô bây giờ ăn mặc rất đơn giản, thoải mái, điểm ấy không giống với cô gái xinh đẹp khi còn ở Edinburgh – yêu thích trang điểm, tự chụp ảnh, hay lôi kéo anh ra bãi cỏ rồi dùng chế độ tự chụp giờ ngón tay hình chữ V lên, giày cao gót không rời chân, cho nên mỗi khi đường thường thường hay lắc mông nhảy lên người anh, đối với anh chuyện soi mói là cần thiết, ngay cả khi ‘ làm ‘ cũng không muốn tóc bị bung ra.

Đúng là bệnh thần kinh!

Tần Dư Kiều xem xong trận đấu bóng của Hi Duệ thì trở về công ty, phát hiện một đồng việc đang chờ cô. Bản chất của Tần Dư Kiều không phải người phụ nữ giỏi giang gì cho cam, lúc trước tiếp nhận quản lí Tần kí chẳng qua là hành động theo cảm tính, thuần túy chỉ muốn vực dậy Hạ Vân tại thành phố G.

Hiện tại, cô ở trong phòng xem báo cáo, mới hiểu rõ ràng nếu giống như cô đi tìm việc thì đương nhiên rất khó. Buổi tối còn có cuộc hẹn, nguyên nhân bởi có người muốn mua cổ phần của Tô thị mà cô đang nắm trong tay.

Cổ phần của Tô thị là do Hạ Tựu Bình lấy danh nghĩa Tần kí để mua, lúc mua vào là thời điểm Tô Dần Chính còn sống, cho nên khi mua là giá cao, bây giờ Tô Dần Chính đã qua đời, cả công ty hỗn loạn vô cùng, giá cổ phiếu không đáng một xu, chẳng hạn như hai tuần lễ này liên tục không ngừng tụt giá.

Cho nên, Hạ Tựu Bình người có tiếng là không có đầu óc, không biết nên phải bù lỗ như thế nào.

Nhưng mấy ngày nay giá cổ phiếu của Tô thị không ngừng tụt giá, cũng không thể ngoại trừ việc có người khổng chế giá cổ phiếu, bởi vì người muốn mua số cổ phiếu trên tay cô chính là Lục Cảnh Diệu.

Lục Cảnh Diệu quá mờ ám, Tần Dư Kiều nghĩ.

Địa điểm hẹn là một nhà hàng có tiếng ở thành phố S, Tần Dư Kiều đã tới đó không ít lần, có điều lần này cô là bà chủ duy nhất nhưng không phải là phái nữ duy nhất, bởi vì có các ông chủ còn dẫn theo thư kí xinh đẹp.

Trước đây, từng nghe nói Lục gia là công ty lên sàn có tiếng là nhiều người đẹp, Tần Dư Kiều muốn xem thư kí của Lục Cảnh Diệu xinh đẹp đến nhường nào, kết quả phát hiện ra, thư kí của Lục Cảnh Diệu là nam.

Tầng cao nhất của Ngọc Phủ Lâu, khi Tần Dư Kiều tới đã có bồi bàn dẫn đường, đưa cô vào tận phòng khách, bên cạnh Lục Cảnh Diệu là ghế trống không.

Tần kí nắm trong tay cổ phiếu của Tô thị không hiểu, Tần Dư Kiều dùng đầu ngón chân cũng hiểu được rằng bản thân mình vốn không có tư cách ngồi ở trên bàn tiệc này, đành cúi lưng, hạ giọng hỏi Lục Cảnh Diệu với thái độ thành khẩn: “ Lục tổng, tôi ngồi ở ghế này liệu có thích hợp không? ”

Lục Cảnh Diệu ngược mắt nhìn cô, bởi vì vừa mới vui vẻ trò chuyện với một ông chủ khác, cho nên khuôn mặt anh vẫn còn nụ cười chưa tắt, lúc này Lục Cảnh Diệu nhìn thật gần gũi, bình dị.

Cho nên khi Tần Dư Kiều hơi ngả người về phía sau lưng Lục Cảnh Diệu hỏi, Lục Cảnh Diệu cố nhướn người về phía cô, Tần Dư Kiều nghĩ rằng anh sẽ nói chuyện nghiêm túc với mình, nói cô có thể ngồi chỗ khác.

Ngay cả người ngoài thoát nhìn vào cũng thấy, Lục Cảnh Diệu nghiêng đầu cười nói bên tai Tần Dư Kiều, giống như một tay lão làng trên thương trường đang chỉ dạy kẻ mới vào nghề, thái độ vô cùng ân cần, tận tâm chỉ bảo.

Kết quả, ngay lúc mọi người đang dùng con mắt hâm mộ chờ đợi Lục Cảnh Diệu nói lời vàng ngọc cho bà chủ của Tần kí nghe, thì Lục Cảnh Diệu lại ở bên tai cô nói: “ Để cô ngồi ở đây, sao lại nói nhiều – lời – vô nghĩa – thế! ”

21. Chương 21: Em Có Biết Mẹ Duệ Duệ Là Ai Không ?

“ Để cô ngồi đây, sao lại nói nhiều lời vô nghĩa thế.”

Tần Dư Kiêu không thể tưởng tượng nổi những gì mình vừa được nghe, cô nhìn Lục Cảnh Diệu, cô không phải Hi Duệ, anh dựa vào gì mà nói như vậy với cô, hơn nữa cô đến đây không phải là ăn ké, mà là với tư cách tổng giám đốc của Tần kí, tuy rằng cô không nhiều tiền bằng anh, nhưng anh không thể làm nhục cô như vậy.

Tần Dư Kiêu im lặng nhìn Lục Cảnh Diệu, đang định quay đầu rồi đi thì Lục Cảnh Diệu tươi cười nhìn cô: “ Tần tiểu thư, ngồi xuống trước đi, mọi người đến đông đủ rồi chúng ta sẽ thảo luận vấn đề của cô.” Giọng nói so với lúc trước khi nói ở bên tai cô, không chỉ cao vút lên mà ngay cả đám ông chủ cũng nghe thấy lời nói của anh.

Đám ông chủ còn tỏ ra tốt bụng nhắc nhở cô: “ Quản lí Tần, Lục tổng khẳng định sẽ không bạc đãi mấy ông già này đâu, cô cứ ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện.”

Trong lòng Tần Dư Kiêu không vui vẻ chút nào, cười gượng đáp lại, đành ngồi xuống bên cạnh của Lục Cảnh Diệu.

Tuy rằng đây là bữa cơm nhưng mọi người tới không phải để ăn, thậm chí nâng cốc rôm rả cũng chỉ làm cho có lệ mà thôi, ăn và uống chỉ cái cớ, chẳng hạn như rượu no cơm say, khẳng định Lục Cảnh Diệu sẽ đứng lên nói một câu: “ Bây giờ còn sớm, chúng ta hãy đến câu lạc bộ Hoàng Gia, tôi đã đặt chỗ ở đó rồi, chúng ta nên rời đến đó thôi.”

Sự thực đúng như Tần Dư Kiêu đã đoán trúng, chỉ có điều cô không nghĩ tới khi mọi người đang nâng chén, Lục Cảnh Diệu cư nhiên gọi người mang cho cô một bát cơm lên, sau đó lại cười cười giải thích với mọi người ở trên bàn rượu: “ Vừa mới nhập tiệc, Tần tiểu thư đã hỏi tôi một câu, đợi lát nữa ăn cơm có thể gọi cho cô ấy một bát cơm hay không.” Lục Cảnh Diệu nói xong quay đầu nhìn Tần Dư Kiêu, cười rõ tươi, giọng nói ôn hòa, khiến ọi người đổ dồn tầm mắt vào cô.

Thì ra là thế!

Mọi người nghe Lục Cảnh Diệu giải thích xong đều cười ra thành tiếng, người đàn ông đối diện, uống một ly rượu rồi mở miệng: “ Cô chủ Tần quả nhiên là người ngay thẳng, kì thực tôi cũng không thích uống rượu. Lục tổng, nếu không để ý thì tôi cũng muốn ăn cơm.”

Đúng là một dàn hợp xướng, Tần Dư Kiêu miễn cưỡng nở nụ cười, yên lặng nhìn bát cơm trước mặt, ban đầu còn bốc hơi bây giờ thì đã nguội lạnh.

Tần Dư Kiêu ăn một miếng cơm, vừa mềm vừa dẻo, nghiêng đầu nhìn thấy Lục Cảnh Diệu đang vui vẻ trò chuyện, vừa hay lúc anh quay đầu nhìn đón được ánh mắt của cô, thâm thúy sáng chói, sau đó anh mỉm cười quay đầu sang chỗ khác.

Tần Dư Kiêu cảm thấy bản thân mình không phải xin lỗi Lục Cảnh Diệu chút nào, đối đáp lại sự ‘ ân cần ‘ của anh, cô gơ cốc nước ngô ấm lên: “ Lục tổng, tôi kính anh một ly, hy vọng sau này anh sẽ chiêu cố tới tôi.”

“ Tần tiểu thư khách sáo rồi.” Lục Cảnh Diệu nâng chén rượu lên, chạm vào cốc nước ngô của cô: “ Về sau cũng hy vọng cô sẽ chiêu cố tôi.” Lời nói của Lục Cảnh Diệu đầy ngụ ý.

Lúc chạm cốc, một giọng nói ngọt ngào vang lên: “ Quản lí Tần, làm sao có thể dùng nước ngô để kính rượu Lục tổng chứ, dù sao cũng nên dùng rượu.”

Tần Dư Kiêu biết cô thư kí này đang nói đùa hoặc đơn thuần là muốn khuấy động không khí trên bàn ăn, phải gọi là không rượu không vui, muốn giải thích bản thân không thể uống rượu, lời còn chưa kịp nói Lục Cảnh Diệu đã hé đôi môi mỏng của mình lên tiếng: “ Không sao cả, Tần tiểu thư tuy rằng là con gái nhưng không thể uống rượu.”

Cay! Quá cay nghiệt.

Tần Dư Kiều vẫn không biết nên cảm ơn Lục Cảnh Diệu thế nào, liệu có nên cảm ơn anh chẳng? Lời nói dứt, cô thư kí kia xấu hổ cười gượng, cúi thấp đầu xuống.

Đối diện Ngọc Phủ Lâu chính là câu lạc bộ đêm cao cấp, từ Ngọc Phủ Lâu có thể nhìn thấy biển hiệu màu vàng nhấp nháy của câu lạc bộ đêm. Bởi vì Bạch Quyên là khách quen ở câu lạc bộ, đối với mấy trò chơi của thành phố S, Tần Dư Kiều cũng hiểu biết đôi chút, trên cơ bản những nơi này đều phân rất rõ ràng, nhân viên ở đây có cả nam lẫn nữ, còn có một kiểu phục vụ là chuyên về đêm.

Mà câu lạc bộ này đứng đầu về độ ăn chơi, chỉ phục vụ khách là nam.

Tần Dư Kiều nghĩ, đợi lát nữa cũng không có chuyện gì liên quan đến mình, cho nên đành đứng lên xin phép đi trước: “Lục tổng, tôi còn có việc, phải về trước. Mọi người lát nữa chơi vui vẻ.”

Tần Dư Kiều vừa dứt lời, một ông chủ cùng bàn lập tức lên tiếng: “Lục tổng đúng là chuẩn bị không chu đáo, chúng ta nên chuyển địa điểm tới trời xanh, biển xanh mới đúng.”

Biển xanh trời xanh ý nói là một nhà hàng phục vụ kiểu tổng hợp, tiếp đón khách hàng cả nam lẫn nữ, Tần Dư Kiều bị đám đàn ông thô kệch này bầu xâu lại bỗng thấy khó chịu.

Đám ông chủ này cũng ắt hẳn đã có vợ và con, vậy mà không biết giữ hình tượng của người chồng, người cha.

Còn Hi Duệ, phỏng chừng bây giờ đang ở nhà chờ Lục Cảnh Diệu về. Tần Dư Kiều liếc mắt nhìn Lục Cảnh Diệu, không muốn nói chuyện với đám ông chủ này, đang định đi thì bỗng có bàn tay nứ tay cô lại.

Tần Dư Kiều ngẩng đầu, ánh mắt Lục Cảnh Diệu không hề gợn sóng, anh còn khẽ cười, dùng giọng nói chỉ có hai người nghe thấy: “Cô chờ tôi ở dưới, tôi sẽ xuống ngay.”

Câu này nghe như cô và Lục Cảnh Diệu là một đôi, nghe xong viên tai cô đỏ ửng, dường như hiểu được điều gì đó, Tần Dư Kiều hoảng loạn thoát khỏi tay của Lục Cảnh Diệu, sau đó lê dếp rời đi.

Lục Cảnh Diệu ngồi xuống ghế một lúc, uống một ly rượu, sau đó nói: “Hôm nay không thể ở lâu với các ông chủ, mọi người ở lại chơi vui vẻ, về giá cổ phần thu mua, tôi sẽ đưa ra con số sẽ khiến mọi người hài lòng.”

“Lục tổng sao lại về sớm vậy, không phải vậy chứ?”

Lục Cảnh Diệu: “Không còn cách nào khác, ở nhà còn trẻ nhỏ.”

Trong nhà còn có trẻ nhỏ, Lục Cảnh Diệu cảm thấy lí do này mấy năm nay anh dùng khá nhiều, lí do tốt nhất mà anh có, bởi nếu còn có câu khác thì anh đã không phải dùng đến chiêu này.

Nhiều khi, Lục Cảnh Diệu cảm thấy rất hâm mộ đồng nghiệp khi họ lấy cớ: “Vợ quản lí hơi chặt, xin lỗi.”

Hay thật, lúc đó Lục Cảnh Diệu trong lòng cảm thấy không được thoải mái, đối lập hẳn với lí do của anh, trong lòng bỗng như có một mảnh đất hoang vu, mong chờ lắm mới có một cơn gió thổi qua, nhưng sau đó chỉ còn lại sự hoang tàn, rất khó chịu.

Lục Cảnh Diệu trở ra từ câu lạc bộ Hoàng Gia, bên ngoài tuyết đã rơi, tuyết rơi rất nhỏ, rơi xuống liền hòa tan dưới nền đường, rồi biến mất.

Anh bảo Tần Dư Kiều đợi mình ở dưới, vốn là không biết nên nói gì, lúc đó chỉ phản ứng theo bản năng, giống như khi ở Edinburgh tám năm trước.

“Em chờ anh một chút, anh sẽ xuống ngay.”

Nghe xong, cô liền cười, kiễng chân tặng cho anh một nụ hôn: “Đi sớm, về sớm.”

Lúc chờ anh xuống, cô đưa tay nhét vào trong áo măng tô để sưởi ấm, cái gió rét lạnh của mùa đông khiến cho người đi trên đường ôm lấy nhau, hôn nhau có thể nhìn thấy làn khói trắng tỏa ra từ miệng.

Lúc đi ra từ câu lạc bộ Hoàng Gia, Lục Cảnh Diệu không thấy bóng dáng của Tần Dư Kiều đâu cả, tuy rằng vậy nhưng Lục Cảnh Diệu vẫn đi tìm một vòng, không cần thận đụng phải một người phụ nữ, anh nói:

“ Xin lỗi.” Ngay lúc cảm thấy hụt hẫng chuẩn bị bước lên xe bỗng có một giọng nói mềm mại ở phía sau truyền tới: “Lục Cảnh Diệu, tôi ở đây.”

Lục Cảnh Diệu dừng chân lại, quay đầu, cười khê: “ Tần tiểu thư.”

Tần Dư Kiều vốn không định chờ Lục Cảnh Diệu, ban đầu cô ngay khi từ chối vui chơi tăng hai, cô định chuồn thẳng, nhưng chẳng hiểu sao vẫn ở dưới chờ anh.

Có một số việc vẫn nên nói rõ thì tốt hơn, cho dù cô và Lục Nguyên Đông không kết hôn thì cũng không thể ở bên cạnh Lục Cảnh Diệu.

Lục Cảnh Diệu bước từng bước tới chỗ cô, những bông tuyết rơi xuống tóc anh, bả vai, rồi bám lên chiếc áo măng tô đen anh mặc, còn bám lên cả đôi giày da bóng loáng của anh. Nét mặt Lục Cảnh Diệu không chút dao động, anh đi tới chỗ cô, dáng vẻ phong nhã và nổi bật là đôi mắt đen láy.

Ánh đèn đường từ trên cao chiếu xuống bóng của anh khiến cho Tần Dư Kiều cảm thấy rất chói mắt, Lục Cảnh Diệu bị tuyết phủ lên người nhưng vẫn không giảm bớt đi sự kiêu ngạo và hấp dẫn của anh.

“ Tôi có chuyện muốn nói với anh.” Tần Dư Kiều mở miệng.

“ Tôi cũng có chuyện muốn nói với cô.” Lục Cảnh Diệu nói tiếp lời của cô, đèn đường chiếu rọi xuống khuôn mặt anh khiến nó càng trở nên cuốn hút hơn.

Tần Dư Kiều nhét tay vào trong túi áo khoác: “ Vậy anh nói trước đi.”

Lục Cảnh Diệu: “ Lạnh.”

Tần Dư Kiều sửng sốt.

Lục Cảnh Diệu: “ Tìm chỗ nào đó ấm ngồi xuống.”

Lục Cảnh Diệu đưa cô tới nhà ăn Nhật, chiếc cửa làm bằng gỗ mở ra, bên trong là chiếc bàn nhỏ, Lục Cảnh Diệu ngồi xuống, rót một li nước trái cây đưa cho cô: “ Làm ấm trước.”

Tần Dư Kiều không uống, Lục Cảnh Diệu cũng không lấy làm ngạc nhiên, cô nói: “ Lục tổng, có thể nói được chưa?.”

Lục Cảnh Diệu ngược mắt: “ Không phải cô có lời muốn nói với tôi sao?.”

Tần Dư Kiều thoáng mộng mị, hít một hơi thật sâu, mặt dày lên tiếng: “ Hiện tôi và cháu của anh – Lục Nguyên Đông đang quen biết ...”

“ Cho nên?.” Lục Cảnh Diệu hỏi lại.

Tần Dư Kiều cúi rồi lại ngẩng đầu nhìn lên, rất lo lắng, cũng không có kinh nghiệm xử lý tình huống như thế này: “ Tôi không biết có phải Lục tổng luôn hành động mờ ám như này đối với phụ nữ hay không ...”

“ Không phải.” Lục Cảnh Diệu đi thẳng vào vấn đề: “ Tôi không có sở thích này.”

Tần Dư Kiều cảm thấy mình đã nói rất rõ ràng rồi, kết quả Lục Cảnh Diệu chẳng thay đổi thái độ chút nào, cô hơi tức giận: “ Vậy anh muốn như thế nào!.”

“ Tôi muốn như thế nào?.” Lục Cảnh Diệu lặp lại lời của Tần Dư Kiều, cả người sát gần về phía của cô, đôi mắt như mạch nước ngầm bắt đầu gợn lên, giọng nói trở nên lạnh lùng: “ Hôm nay tôi cũng muốn tính toán một chút với em, Tần Dư Kiều, em hãy nghe cho kĩ đây.”

Tần Dư Kiều nhìn chằm chằm Lục Cảnh Diệu, nhìn đôi môi mỏng của anh mấp máy, từng chữ từng chữ thoát ra từ trong miệng của anh, truyền tới lỗ tai của cô.

“ Em sẽ trở thành con dâu của Lục gia, nhưng không phải là cháu dâu mà là con dâu của Lục gia, là vợ của Lục Cảnh Diệu.”

Tần Dư Kiều nắm chặt cốc nước trái cây trong tay, giận đến run người, cô cố gắng kiềm chế không ném chiếc cốc về phía Lục Cảnh Diệu, nói: “ Anh điên rồi!.”

“ Em ngạc nhiên đến vậy sao?.” Lục Cảnh Diệu bỗng nhiên nở nụ cười, phong thái điển trai thường ngày bỗng trở nên sắc bén: “ Về sau còn ngạc nhiên hơn nữa.”

“ Kiều Kiều, em có muốn nghe hay không?” Lục Cảnh Diệu nở nụ cười dịu dàng, giống như khi anh gọi tên cô – Kiều Kiều.

Tần Dư Kiều đứng lên muốn rời đi, kết quả là chưa kịp đi, Lục Cảnh Diệu đã chống hai tay lên bàn, áp sát vào người cô, khẽ nói bên tai cô: “ Em có biết mẹ của Duệ Duệ là ai không?.”

Tần Dư Kiều chỉ biết, bản thân và đầu óc cô lúc này hoàn toàn trống rỗng, nhịp tim đập loạn, nhất thời trở nên mơ hồ, dường như cô đã đoán ra điều gì đó nhưng không nói thành lời, rất mập mờ, không thể xác định được.

Chuyện này, có đoán cũng rất nực cười nhưng cô cười không nổi, thậm chí là sợ hãi.

Lục Cảnh Diệu ép sát hơn nữa, toàn bộ quá trình anh đều cười. Đôi mắt anh cười, lông mày và lông mi của anh phối hợp rất nhịp nhàng, dường như chúng cũng đang cười, hơi thở của anh quấn quanh bên chóp mũi của cô, dùng đôi mắt thâm sâu nhìn thẳng vào cô, không có ý định cho cô cơ hội để cự tuyệt: “ Sợ em không tin, cho nên anh đã kiểm tra DNA của em và Hi Duệ, ngày hôm qua vừa có kết quả, vẫn tươi mới vừa ra lò.”

22. Chương 22: Đối Diện Sự Thật

23. Chương 23: Quyết Định Chia Tay

Không biết vì quá lạnh, hay do cảm xúc ngổn ngang trong lòng mà khi Tần Dư Kiều đi theo Lục Cảnh Diệu vào nhà rồi, cả người vẫn không kiềm được mà run rẩy

Lục Cảnh Diệu nhìn cô vài lần, sau đó trực tiếp dẫn cô lên lầu, bên ngoài phòng ngủ của anh có một phòng khách nhỏ, đơn giản nhưng rất sạch sẽ.

Anh ta rót cho cô một ly nước ấm: “Uống đi.”

Tần Dư Kiều nhận lấy ly nước từ Lục Cảnh Diệu: “Tôi muốn gặp Hi Duệ một chút. . .”

Lục Cảnh Diệu đau đầu, chỉ vào vách tường: “Nó còn ngủ, 7h sáng mới dậy ăn sáng rồi đi học.”

Giọng điệu của Lục Cảnh Diệu vô cùng tự nhiên, hệt như bao người cha người mẹ bình thường khác, tuy đây không phải là do anh cố tình thể hiện, nhưng cũng làm Tần Dư Kiều khó chịu không thôi. Cô đưa mắt nhìn anh, cô cảm nhận được mấy năm nay, Lục Hi Duệ ở cùng Lục Cảnh Diệu chắc chắn phải chịu khổ không ít.

Tần Dư Kiều cầm ly nước, im lặng một chút rồi nói: “Tôi muốn nhìn Hi Duệ một cái.”

“Tần Dư Kiều, cô đủ rồi đấy, cô đừng làm như tôi sẽ giấu nó đi vậy?” Lục Cảnh Diệu tuy rằng phản ứng khá kịch liệt nhưng vẫn dẫn Tần Dư Kiều đến trước cửa phòng Lục Hi Duệ. Tuy nhiên, lúc này anh lại giả giọng châm biếm, ‘nhấn nhủ’ một câu, “Vào xem đi, tốt nhất gọi nó dậy, rồi ba người một nhà chúng ta có thể thoải mái mà tâm sự đến sáng.”

Tần Dư Kiều lúc này nào còn tâm trạng mà tranh cãi với Lục Cảnh Diệu, có điều, cô còn chưa kịp bước vào đã nghe thấy giọng nói ngáy ngủ của Lục Hi Duệ vang lên: “Dì Lưu, đến giờ dậy rồi sao. . .”

Lục Hi Duệ thực sự bị tiếng động bên ngoài đánh thức. Vì tầm bảy giờ sáng vào mùa đông ở thành phố S, trời vẫn còn dày đặc sương mù, nên Lục Hi Duệ không phân biệt được trời đã sáng hay chưa. Cậu bé nghe tiếng động bên ngoài nên tưởng là dì giúp việc vào gọi cậu thức dậy, mơ màng trong cơn buồn ngủ, nhắm tịt hai mắt mà ngồi dậy.

Lục Hi Duệ vật vờ vật vờ ngồi dậy, hai mắt vẫn không mở lên nổi, dường như muốn chơi xấu tranh thủ ngủ thêm vài phút.

Tần Dư Kiều kinh ngạc há mồm, nhưng không phát ra được tiếng động nào, Lục Cảnh Diệu đứng cạnh lại lên tiếng: “Có giường sao không nằm? Ngủ tiếp đi.”

Sau đó, Hi Duệ ngay lập tức chui vào chăn, ngủ tiếp.

Lục Cảnh Diệu kéo tay Tần Dư Kiều ra ngoài, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Dì giúp việc ngủ ở lầu dưới cũng nghe thấy tiếng động mà tỉnh dậy bước lên xem, khi bà ta trông thấy Tần Dư Kiều đứng ở hành lang, kinh ngạc hỏi: “Tần tiểu thư, sao cô lại ở đây?”

Lục Cảnh Diệu nghiêng đầu nhìn Tần Dư Kiều, sau đó quay sang nói với dì giúp việc: “Sáng nay làm ba phần ăn sáng, nấu cháo đi.”

Dì giúp việc nghe thấy thế cũng không hỏi thêm gì nữa, trở về phòng với sự tò mò không thôi.

Về phần Lục Hi Duệ đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, bỗng nghe thấy mấy chữ “Tần tiểu thư” liên bồng tỉnh, bật người dậy, vén chăn, với lấy chiếc áo khoác mặc cho ấm người rồi lon ton chạy đi mở cửa phòng.

Kết quả đã không khiến cậu bé phải thất vọng, cửa phòng vừa mở ra đã trông thấy Tần Dư Kiều xuất hiện trước mặt cậu.

Cảm giác này. . . thật thần kỳ.

“Chị Dư Kiều, sao chị lại ở đây?” Lục Hi Duệ thấy Tần Dư Kiều liền kéo tay cô hỏi, Lục Cảnh Diệu lạnh lùng trách mắng: “Mang dép vào.”

Lục Hi Duệ cúi đầu, lúc này cậu bé mới phát hiện mình quên mang dép, vì xấu hổ, Hi Duệ đặt chân trái của mình lên chân phải, sau đó nhảy lò cò về sau. Xét về màu da, thì chân Hi Duệ có vẻ trắng hơn nhiều.

Lúc này, Tần Dư Kiều không nói thêm gì, cô bước đến bế Hi Duệ lên, sau đó bước vào phòng, vừa đi vừa nhỏ nhẹ dạy bảo: “Duệ Duệ, lần sao đừng đi chân không như thế nữa nha.”

Lục Cảnh Diệu trông thấy thế thực có chút ngây người, anh ta hừ một tiếng thầm nghĩ, phụ nữ đúng là loài động vật kỳ lạ, một giây trước còn lạnh lùng với anh, thế mà giờ đã vào vai mẹ hiền dạy con hay như thế.

Cùng là đàn ông, đối xử thế này có khác biệt quá không! ?

Lục Hi Duệ có cảm giác cả người như mềm nhũn đi, chỉ hận không thể biến thành một bãi bùn bám chặt lên người Tần Dư Kiều, cậu bé với tay ôm lấy cánh tay cô, cuối cùng cũng không kiềm được sự tò mò, hỏi: “Chị Dư Kiều, sao chị lại ở đây?”

Lúc này Lục Cảnh Diệu cũng đã đi theo vào phòng, anh lên tiếng đáp thay Tần Dư Kiều: “Chị Dư Kiều của con đến tìm ba có việc.”

“À.” Hóa ra không phải là đến tìm cậu, có điều Hi Duệ vẫn rất vui vẻ, để mặc Tần Dư Kiều bế cậu nhét vào trong chăn.

Lục Cảnh Diệu đưa tay bật công tắc đèn ngủ ở đầu giường, lúc này Tần Dư Kiều mới có thể nhìn rõ mọi thứ bày trí trong phòng Lục Hi Duệ, cô đã đến nhà họ Lục hai lần, và đây là lần đầu tiên cô vào phòng của Hi Duệ.

Lục Hi Duệ nằm im trên giường, hai tròng mắt xoay chuyển: “Chị Dư Kiều, lát nữa chị sẽ về sao?”

“Ngủ đi, nói nhiều quá.” Lục Cảnh Diệu cắt lời.

Lục Hi Duệ ngẩng đầu, nhìn Tần Dư Kiều với vẻ mặt tội nghiệp: “Trời sắp sáng chưa chị?”

“Khi nào trời sáng chị sẽ gọi em dậy. . .” Tần Dư Kiều chỉnh chăn gối lại cho Lục Hi Duệ, cô cẩn thận đến mức hận không thể chỉ để lộ ra mỗi phần đầu nho nhỏ.

Lục Hi Duệ nằm trong chăn nhanh chóng ‘được’ Tần Dư Kiêu ‘đóng gói’ cẩn thận, hệt như một con sâu nhỏ đang nằm trong chiếc kén của mình, “Vậy chị Dư Kiêu sẽ không đi phải không?”

Tần Dư Kiêu gật đầu, sau đó nhìn lên đồng hồ treo tường, tuy cô rất muốn ở cùng Hi Duệ thêm nữa, nhưng cô sợ đến sáng Hi Duệ không dậy đi học nổi, nên lại chỉnh chăn chỉnh mền cho cậu bé: “Duệ Duệ ngủ ngoan, chị sẽ không đi.”

Lục Hi Duệ làm sao lại có thể dễ dàng ngủ được, khi cậu thấy Lục Cảnh Diệu đã với tay sắp tắt đèn, động tác còn định kéo cả chị Dư Kiêu của cậu đi, liền hỏi đến vấn đề cuối cùng: “Vậy chị Dư Kiêu có ngủ không, chị sẽ ngủ ở đâu?”

“ . . . Chị không ngủ, chị ở ngoài. . . ” Tần Dư Kiêu đáp.

Lục Cảnh Diệu ho khan hai tiếng, rồi trừng mắt nhìn Lục Hi Duệ: “Ngủ!”

Sau khi rời khỏi phòng Hi Duệ, Tần Dư Kiêu an vị trên ghế salon ở phòng khách bên ngoài chờ trời sáng, tư thế vô cùng chuẩn mực.

Lục Cảnh Diệu tựa lưng vào tường nhìn cô chăm chăm, lát sau vẫn không kiềm được mà lên tiếng: “Tần tiểu thư định ngồi đây chờ đến sáng à?”

Tần Dư Kiêu ngẩng đầu nhìn về phía Lục Cảnh Diệu đang mặc mỗi chiếc áo khoác ba-dờ-xuy bên ngoài: “Lục tiên sinh không cần để ý đến tôi, anh cứ đi nghỉ ngơi đi.”

“Đến lúc này mà Tần tiểu thư còn gọi tôi khách sáo vậy sao?” Lục Cảnh Diệu mỉm cười, chậm chậm nói.

Tần Dư Kiêu: “Là anh gọi tôi là Tần tiểu thư trước.”

“Vậy nếu tôi gọi cô là Kiêu Kiêu, cô sẽ gọi tôi là Cảnh Diệu sao?” Lục Cảnh Diệu bước hai bước đến trước mặt Tần Dư Kiêu, cúi đầu nhìn cô, anh ta còn cố ý nhấn mạnh hai chữ Kiêu Kiêu ở khóe môi, “Có muốn tôi gọi là Kiêu Kiêu không?”

Tần Dư Kiêu bị ép bên dưới, nhưng vẫn mở to hai mắt nhìn Lục Cảnh Diệu: “Nếu anh thích tôi cũng có thể gọi anh là. . . Diệu Diệu!”

Diệu Diệu? !

Lục Cảnh Diệu có cảm giác dòng máu trong cơ thể bỗng dâng lên đầu mình, lướt quanh một vòng rồi mới chịu rút xuống, sau đó còn không ngừng khuấy động từng nơi từng nơi trong cơ thể mình, những người đàn ông bình thường sẽ vô cùng hiểu rõ cảm giác này.

Lục Cảnh Diệu đặt tay chống xuống thành ghế sofa, anh nhìn chăm chăm Tần Dư Kiêu như ánh mắt sói nhìn con mồi, không nhúc nhích. Kể đó, không đợi Tần Dư Kiêu có phản ứng tránh thoát anh, anh đã kéo mạnh cô vào lòng, sau đó, dùng môi mình che kín môi cô.

Lục Cảnh Diệu có phản ứng mạnh như vậy cũng có nguyên nhân. Hành động khiến anh không thể chịu đựng nổi nhất chính là ánh mắt mà Tần Dư Kiêu đã nhìn anh ban nãy, trước đây, khi còn ở Edinburgh anh đã không chịu nổi và hiện giờ ở đây lại càng chịu không nổi.

Anh đã qua cái tuổi bùng bùng huyết khí thời trai trẻ, nhưng lúc này, máu nóng trong người anh không ngừng sôi trào, anh có kiềm chế như thế nào cũng không đẩy lùi nó được, và anh cũng không muốn áp chế nó lui xuống. Anh không nhìn đến ánh mắt của Tần Dư Kiêu nữa, chỉ dùng hết sức mà ôm chặt cô, anh cũng giống như Hi Duệ, chỉ hận không thể hóa thành bùn dính mà bám chặt lên người Tần Dư Kiêu.

Lục Cảnh Diệu dùng lưỡi cạy mở khóe môi Tần Dư Kiêu, đầu lưỡi tiến vào trong miệng cô, không ngừng càn quét, sau đó bắt đầu khiêu khích đầu lưỡi của cô cùng dây dưa, một sức hấp dẫn từ đâu xuất hiện khiến bản thân hẳn không thể khống chế được sự điên cuồng của bản thân.

Tần Dư Kiêu bật ra tiếng nức nở, ngay thời điểm cô muốn kêu lên thì chợt nhớ đến Hi Duệ còn ngủ ở phòng bên cạnh, cuối cùng chỉ còn cách cố gắng đẩy Lục Cảnh Diệu ra. Có điều, càng đẩy, ngược lại càng bị anh

ta ôm chặt hơn, hôn sâu hơn, cả hai kề sát lấy nhau, thậm chí cô còn cảm nhận được có cái gì đó ấm nóng bắt đầu dề sát bụng mình.

“Duệ Duệ ở ngay bên cạnh, em muốn nó thức chạy sang đây sao?”, Lục Cảnh Diệu sau khi buông tha cho cánh môi của Tần Dư Kiều liền nói, lúc này đôi mắt anh ta đã bùng cháy ánh lửa đầy tà mị.

“Lục Cảnh Diệu!”

Lục Cảnh Diệu vẫn ôm chặt lấy Tần Dư Kiều không chịu buông tay, không những thế, tay anh còn không an phận mà sờ lướt sang một số nơi nào đấy, khẽ nói: “Kiều Kiều, chuyện ấy, em thực sự đã quên hết rồi sao?”

Tần Dư Kiều vừa xấu hổ vừa tức giận, bậm môi không nói nên lời.

Nhưng Lục Cảnh Diệu lại cứ như không nhìn thấy cô đang xấu hổ, cũng làm như không nhận ra vẻ tức giận lộ rõ trên mặt cô, tay anh lại tiếp tục rong ruổi trên người cô, miệng vẫn không quên nhắc nhở cô: “Như thế này đây, Kiều Kiều, em đã quên thật sao? Hay cần anh phải đi vào em mới nhớ ra?”

“Lục Cảnh Diệu. . .” Tần Dư Kiều thực sự đã sắp bật khóc.

So với cảm giác khó chịu trong lòng Tần Dư Kiều, bản thân Lục Cảnh Diệu còn bức rứt hơn, cái cảm giác muốn ra lại không ra được thực chẳng thoải mái tí nào, cái cảm giác nóng bức trong người không ngừng muốn được phun trào, dục vọng càng lúc càng dâng cao, trong tình huống này, bản thân anh dám chắc mình không thể chịu đựng đến lúc trời sáng được.

Đúng vậy, người ở ngay bên cạnh, nếu có thể, anh rất muốn ở trong cơ thể cô, một ngày một đêm cũng không đủ.

. . .

Rốt cuộc Lục Cảnh Diệu cũng không làm ra chuyện cảm thú, không lột sạch quần áo của Tần Dư Kiều, có điều, anh vẫn giải quyết mọi chuyện trên người Tần Dư Kiều, dù quá trình có phần không được lịch sự cho lắm.

Ngay thời điểm được giải thoát này, cả thể xác lẫn tinh thần của Lục Cảnh Diệu đều thỏa mãn, tâm trạng dâng lên theo cấp số nhân, anh nhìn chằm chằm Tần Dư Kiều đang đại ra: “Kiều Kiều, có phải em đã nhớ ra chuyện gì không?”

Sau đó, vì lơ đãng, nên người nào đã đã bị Tần Dư Kiều đánh mạnh vào đầu.

Tần Dư Kiều ra tay không nhẹ, Lục Cảnh Diệu tuy đau nhưng vì đuối lý nên cũng không nói gì, đôi mắt vẫn sáng bừng, nhưng im lặng, một lúc sau mới lên tiếng: “Kiều Kiều, anh không lừa em, trước đây chúng ta đúng là một đôi, là cái dạng yêu nhau say đắm, mà lúc ấy mỗi ngày chúng ta đều làm, làm. . .”

Lục Cảnh Diệu bảo “mỗi ngày đều làm” chỉ muốn dùng để bổ sung, chứng minh cho sự thân thiết của họ thôi, đây là lối tư duy theo quán tính của đàn ông, nhưng Tần Dư Kiều lại không nghĩ thế. Khi cô nghe thấy mấy chữ “mỗi ngày đều làm”, chỉ hận không thể giết chết Lục Cảnh Diệu mà thôi.

Ban nãy dề trên người cô, giờ thói lưu manh đùa bỡn, giờ anh ta muốn dùng lời nói đùa bỡn cô mới hài lòng sao?

Tần Dư Kiều thực sự đã giận đến mức không kiềm chế được, cô cong chân định đá vào nửa người bên dưới của Lục Cảnh Diệu, nhưng lần này Lục Cảnh Diệu nhanh chân giữ chặt chân cô lại, hai mắt đầy ý cười, mở miệng nói chuyện bằng giọng đầy từ tính, “Kiều Kiều, em mà phê nó đi thì sau này người hối hận sẽ là em.” Nói xong, Lục Cảnh Diệu bật dậy, liếc mắt nhìn cô một cái, rồi bước vào nhà tắm. Lúc này không biết anh chợt nhớ đến chuyện gì mà quay đầu lại, hỏi cô với vẻ hết sức thân thiết: “Em có muốn vào tắm luôn không?”

Tắm cái đầu anh! Tần Dư Kiều cầm chiếc gối trên ghế sofa ném về phía Lục Cảnh Diệu, Lục Cảnh Diệu dễ dàng đón lấy, cầm hươu hươu trước mũi, rồi ném trả lại Tần Dư Kiều. Sau đó còn nháy mắt với cô một cái, sự vui mừng hiện rõ trên nét mặt khó mà che giấu được.

Chưa bao giờ Tần Dư Kiều tức giận đến mức này, vì cô không có nơi để trút giận nên chỉ có thể đánh bình bịch vào chiếc gối. Tuy Lục Cảnh Diệu chưa để lại gì trên người cô, nhưng cô vẫn cảm thấy có chút không được thoải mái.

Tiếng nước chảy bắt đầu vang lên từ phòng tắm, Tần Dư Kiều nhớ lại ban nãy Lục Cảnh Diệu cưỡng chế hôn cô, liền cầm ly nước trên bàn lên, uống một ngụm, súc miệng, sau đó phun ngược trở ra.

Lục Cảnh Diệu vừa tắm vừa nghe ngao hát, sau đó khi mặc áo tắm bước ra, thấy vành mắt đỏ ửng của Tần Dư Kiều, có chút không đành lòng: “Vào trong ngủ đi, còn hai tiếng nữa trời mới sáng.”

Tần Dư Kiều quay mặt đi, không thèm để ý đến Lục Cảnh Diệu.

Lục Cảnh Diệu tức giận bước về phía cô, sau đó cầm ly nước trên bàn lên uống một ngụm.

Tần Dư Kiều quay đầu sang nhìn chằm chằm Lục Cảnh Diệu đang uống nước với vẻ mặt khiếp sợ.

Lục Cảnh Diệu cũng để ý thấy Tần Dư Kiều nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ, nhưng anh cứ tưởng cô nghĩ ly nước này cô đã từng uống, nhất thời lại cảm thấy khó chịu: “Anh không quan tâm thì em để ý làm gì?”, anh ta nói xong lại còn cố tình uống thêm hai ngụm.

Nếu muốn tìm tình huống một người đang tức giận đến cực điểm lại có thể bật cười, thì đây chính là một ví dụ điển hình, Tần Dư Kiều chỉ vào ly nước Lục Cảnh Diệu đang cầm, rồi gục đầu vào thành ghế sofa, cười ầm lên.

Lục Cảnh Diệu ngẩn người, không hiểu chuyện gì, nói: “Đồ điên.”

Tần Dư Kiều vẫn tiếp tục cười, đây chính là cái mà người ta gọi là cảm giác trả được thù. Cô cười, cười đến mức lòng dâng trào một cảm xúc cực kỳ thân quen, trong đầu cô chợt vang lên tiếng nói của một người đàn ông.

“Quả Quả, anh thực sự không thể nhận được. . .”

“Quả Quả, đừng giận. . .”

“Quả Quả, anh sai rồi. . .”

Nhưng, Quả Quả là ai?

Tần Dư Kiều sững sờ nhìn vào mắt Lục Cảnh Diệu, chẳng lẽ mọi chuyện đúng như anh ta nói, trước đây cô và anh ta “đều làm mỗi ngày” sao?

Tần Dư Kiều nhắm mắt lại, rất muốn chết đi cho xong.

So với Tần Dư Kiều đang muốn chết đi cho xong, Lục Hi Duệ khi thức dậy rời giường, tâm trạng vô cùng tốt, không những vừa dậy đã lập tức được nhìn thấy chị Dư Kiều, mà chị Dư Kiều còn giúp cậu mặc quần áo.

Lục Hi Duệ vô cùng hạnh phúc khi được Tần Dư Kiều thay quần áo cho, có điều lúc mặc quần, cậu bé có chút xấu hổ nói: “Để em tự thay.”

Tần Dư Kiều không nghĩ đến chuyện đây là sự xấu hổ của cậu bé trai, mà ngược lại còn cho rằng Hi Duệ thấy cô mặc không được tốt. Đợi Hi Duệ mặc xong chiếc quần bông màu xanh ngọc, Tần Dư Kiều lại bước đến chỉnh sửa: “Có lạnh không?”

Lục Hi Duệ lắc đầu: “Không lạnh.”

Tần Dư Kiều không tin: “Chỉ mặc có hai cái, sao lại không lạnh?”

Lục Hi Duệ không biết làm thế nào để chứng minh cho Tần Dư Kiều thấy mình thật sự không lạnh, bèn đưa bàn tay bé nhỏ nắm lấy tay Tần Dư Kiều: “Chị xem, tay em ấm lắm này.”

Nhiệt độ cơ thể của trẻ em vốn cao hơn người lớn một chút, Tần Dư Kiều tha để Lục Hi Duệ nóng ra mồ hôi chứ không muốn cậu bé bị lạnh, nên vắn vào tử quần áo, chọn cho Hi Duệ một chiếc quần nữa.

Lúc cô quay trở ra, Lục Hi Duệ đã đi xong giày, cậu bé nắm tay Tần Dư Kiều, nói: “Chị Dư Kiều, thực sự không lạnh, trong lớp còn có điều hòa, em sợ nóng lắm, nếu nóng quá em cũng không thể cởi quần áo ra mà.”

Tần Dư Kiều vui vẻ, kéo lấy tay Lục Hi Duệ: “Đi rửa mặt, rồi chúng ta ăn sáng.”

Lục Hi Duệ vui vẻ vâng lời chạy đi, Tần Dư Kiều thì một tắc không rời cậu bé, cô đứng bên ngoài chờ Hi Duệ rửa mặt, ngay khi Hi Duệ cảm thấy mình đã rửa xong, định kéo Tần Dư Kiều chạy xuống lầu ăn sáng.

Tần Dư Kiều lại đột nhiên nói: “Duệ Duệ, em dùng dưỡng da loại gì?”

“... Cái thứ có mùi thơm sao?” Lục Hi Duệ chớp chớp mắt nhìn Tần Dư Kiều, sau đó đỏ mặt nói: “Con trai không ai dùng cái ấy đâu. . .”

Tần Dư Kiều xoa xoa mặt Lục Hi Duệ, mùa đông rồi, không sợ bị nẻ da sao? Rốt cuộc cô đã biết tại sao Hi Duệ lại đen như thế, nhất định là từ bé đến giờ, cậu bé không được dưỡng da chu đáo.

Sáng nay, chị Lưu, dì giúp việc nhà Lục Cảnh Diệu đã ôm một tâm trạng vô cùng phức tạp mà nấu bữa cơm sáng, hôm nay khi cô định đi gọi Lục Hi Duệ dậy đã bị Lục Cảnh Diệu cản lại: “Không cần, Dư Kiều ở bên trong rồi.”

Chị Lưu vẫn ngỡ Tần tiểu thư là bạn gái của Lục Nguyên Đông, Lục Nguyên Đông lại là cháu của Lục Cảnh Diệu, vậy nên Tần tiểu thư đây là chị dâu tương lai của Lục Hi Duệ, nhưng sao sáng nay cô ấy lại ở đây? Người chị dâu này không phải là quá hoang đường rồi sao?

Sau khi nhìn ba người họ ăn sáng xong, thấy Tần Dư Kiều cầm cặp sách giúp Lục Hi Duệ, Lục tiên sinh cũng muốn đích thân đưa con trai đi học, lòng chị Lưu lại ngổn ngang trăm nỗi cảm xúc.

Những chuyện khác chị không biết, nhưng chị dám chắc, nhà họ Lục thật là loạn.

Sau khi đưa Lục Hi Duệ vào lớp, Lục Cảnh Diệu cảm thấy không khí trong xe thoải mái hơn nhiều, anh quay đầu nhìn thoáng qua Tần Dư Kiều ở ghế sau, nói: “Em về Bạch gia hay Tần Ký?”

Tần Dư Kiều có lòng tốt nhắc nhở Lục Cảnh Diệu một câu: “Đưa đến dưới lầu công ty bạn gái của anh.”

“Ghen à?” Lục Cảnh Diệu cười nói: “Chẳng có gì, quan hệ của anh với cô ấy còn chưa phát triển đến mức làm em phải ghen đâu.”

Tần Dư Kiều nghe Lục Cảnh Diệu nói thế, mặt lộ vẻ khinh thường, có điều cô không muốn tranh luận vấn đề này với Lục Cảnh Diệu nữa, thế nên đành miễn cưỡng dựa vào lưng ghế nghỉ ngơi, dù sao cả đêm qua cô chẳng chớp mắt được chút nào, bảo không mệt chính là nói dối, sau khi đưa Lục Hi Duệ đến trường, cô liền thấy mệt mỏi muốn nằm xuống nghỉ ngơi.

Lục Cảnh Diệu có lòng tốt nhắc nhở: “Có cần tìm khách sạn nào đó vào nghỉ ngơi không?”

Tần Dư Kiều: “Anh đi chết đi.”

Lục Cảnh Diệu khẽ cười: “Phụ nữ các em thật lạ, vào khách sạn là phải làm chuyện ấy sao?”

Tần Dư Kiều nhắm mắt, vì vẫn còn đau đầu nên quyết định tựa hân vào kính xe cho bớt đau.

Lục Cảnh Diệu: “Hay muốn đi bệnh viện?”

Tần Dư Kiều lắc đầu, suy nghĩ một lát, nói: “Đưa em đến Khoa Mỹ đi.”

Khoa Mỹ chính là công ty của nhà họ Lục mà Lục Nguyên Đông đang làm, khi Lục Cảnh Diệu nghe Tần Dư Kiều nói ra hai chữ Khoa Mỹ, vốn hơi sững sốt, sau đó nghiêm túc nói: “Nếu cần thì để anh nói.”

“Không cần.” Tần Dư Kiều ngay lập tức từ chối “lòng tốt” của Lục Cảnh Diệu.

Thật lòng, Lục Cảnh Diệu chẳng lo vấn đề của Lục Nguyên Đông lắm, nhưng anh lo ối quan hệ giữa mình và Dư Kiều hơn: “Kiều Kiều, em thấy hai chúng ta. . .”

“Tạm thời đừng nói cho Hi Duệ, được không?” Tần Dư Kiều cắt ngang lời Lục Cảnh Diệu, trong giọng nói có phần như cầu xin.

“Hôm nay em rất ra dáng người mẹ hiền, vẫn còn chưa quen sao?” Lục Cảnh Diệu từ tốn lái xe, tốc độ không nhanh không chậm, ngữ khí cũng y hệt như vậy, “Vậy thì cho em chút thời gian để làm quen, một tháng đủ chưa?”

Tần Dư Kiều không đáp.

Lục Cảnh Diệu: “Hai tháng?”

“Ba tháng?”

Tần Dư Kiều nhin không được lên tiếng: “Trước đây anh cũng nói nhiều thế này?”

“Em có ý gì. . .”

“Phiền quá.” Tần Dư Kiều nói ra hai chữ, rồi dứt khoát nhắm mắt lại.

Lục Cảnh Diệu cầm tay lái, lạnh lùng cười.

Anh không ghét bỏ cô, cô dựa vào cái gì lại ghét bỏ anh? !

Lúc ngồi trên xe, Tần Dư Kiều luôn suy nghĩ xem lát nữa nên nói chia tay Lục Nguyên Đông như thế nào, trừ đoạn tình cảm đã lãng quên giữa cô với Lục Cảnh Diệu, chuyện tình của cô và Giang Hoa, cô có thể xem như là bị chia tay, cho nên tình huống chủ động chia tay này cô không rành lắm.

Ngay khi thấy Lục Nguyên Đông, Tần Dư Kiều lại một lần nữa suy nghĩ lại những lời đã chuẩn bị sẵn.

Có điều, mọi chuyện lại diễn ra ngoài dự đoán của cô, những lý do cô đã tìm tòi đến phát mệt lại không cần phải sử dụng nữa.

Đây cũng giống như câu: “Người tính không bằng trời tính”, cô đi nói lời chia tay, kết quả lại bị chia tay mà quay về.

Nói một cách đơn giản, cuộc trò chuyện giữa cô và Lục Nguyên Đông tóm gọn như sau:

“Nguyên Đông, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Kiều Kiều, anh cũng có chuyện muốn nói với em.”

Tần Dư Kiều suy nghĩ: “. . . Anh nói trước đi.”

Lục Nguyên Đông nhìn cô, nói: “. . . Anh thấy chúng mình không hợp, chúng ta chia tay đi. . .”

Tần Dư Kiều lập tức mở to hai mắt, sau đó nhìn chằm chằm Lục Nguyên Đông, như muốn đánh giá ánh mắt của anh ta vậy.

Khi nào thì ánh mắt của đàn ông kiên định nhất?

Chính là lúc nói lời chia tay.

24. Chương 24: Vì Sao Rời Khỏi Anh ?

Sau khi Tần Dư Kiều và Giang Hoa chia tay, Giang Hoa đã công khai mối quan hệ với Trần Mạnh. Mà cách thức đôi tình nhân này công khai lại vô cùng ‘bất bình thường’, đó chính là xuất hiện trong bảng cảnh cáo các học sinh có dấu hiệu ‘yêu sớm’. Khi ấy, trừ những người thân quen, không có mấy ai biết chuyện cô và

Giang Hoa chia tay, cũng không có người nào biết chuyện Giang Hoa và Trần Manh đã hẹn hò, cho nên tình huống lúc đó thực rất là “thú vị”.

Tất cả mọi người đều cho rằng bạn gái của Giang Hoa là cô, kết quả trên bảng thông báo phê bình, cái tên đứng cạnh tên Giang Hoa lại là Trần Manh. Đến tận bây giờ, vẫn còn rất nhiều người nhìn cô bằng ánh mắt cảm thông.

Mọi chuyện sau đó cũng không có gì đặc sắc nữa, cô và Giang Hoa xem như huề nhau, cô làm anh ta mất mặt, một chiều này của anh ta cũng xem như đã trả được thù.

Có điều, đối tượng hẹn hò của Giang Hoa, Trần Manh, không biết suy nghĩ thế nào đã đặc biệt bảo bạn thân của mình đến nói với cô một câu: “Con trai khi nói lời chia tay không hề giống với con gái. Con gái có thể thốt lên câu chia tay mỗi ngày, nhưng nếu con trai đã nói lời chia tay, thì nhất định là đã suy nghĩ rất kỹ càng.”

Tần Dư Kiều lúc ấy còn định tranh cãi với Trần Manh, nhưng ngẫm lại thì thấy những lời cô bạn kia nói cũng không sai.

Con trai đã nói chia tay, là thật sự chia tay.

Chỉ là, nói thì nói thế, nhưng khi nghe thấy Lục Nguyên Đông nói chia tay, Tần Dư Kiều thực có chút cảm giác như đang nằm mơ.

Cô đến để nói chia tay mà?

Mục đích của cô đúng là chia tay với Lục Nguyên Đông và kết quả cũng được như ý, nhưng sao từ “chủ động chia tay” lại chuyển thành “bị chia tay” thực khiến Tần Dư Kiều hơi bị khó chấp nhận.

Dĩ nhiên cô không phải khó chấp nhận kết cục chia tay, mà không chấp nhận được đoạn tình cảm mà cô trân trọng lại rơi vào kết quả này. Thậm chí cô còn bắt đầu nghi ngờ không biết trước đây có phải Lục Nguyên Đông đã trêu đùa cô hay không? Hoặc người trước mặt vốn chẳng phải là Lục Nguyên Đông.

Cô có lý do không thể không quyết định thế này, còn anh?

“Kiều Kiều, anh...” Lục Nguyên Đông đặt tay lên bàn, hơi hơi cong lên.

Tần Dư Kiều cúi đầu nhìn hành động của Lục Nguyên Đông, cô cảm thấy ngoài lý do “không hợp” mà Lục Nguyên Đông vừa nói, chắc chắn vẫn còn lý do thứ hai mà anh ta chưa nói ra nữa.

Và không ngoài dự đoán của cô, ngay sau đó, Lục Nguyên Đông đã lên tiếng, giọng nói rất quyết đoán: “Kiều Kiều, anh đã thích người con gái khác rồi... Anh xin lỗi, em rất tốt, chỉ là anh không xứng với em.”

Từ khi quen biết Lục Nguyên Đông đến nay, Tần Dư Kiều vẫn cho rằng Lục Nguyên Đông là một người thật thà, ấn tượng của cô về Lục Nguyên Đông là một chàng trai khá thành thật. Nhưng cô thực không ngờ anh chàng thành thật đến mức nói thẳng cho cô biết mình đã thích người con gái khác.

Về phần Tần Dư Kiều, cô là một người khá kiêu ngạo, vậy mà đến tận lúc này cô vẫn không hay không biết rằng Lục Nguyên Đông đã thích người khác rồi. Nháy mắt, Tần Dư Kiều cảm thấy mình chẳng còn mặt mũi gì nữa, cô khó chịu, hai má đỏ bừng.

Cho nên, nếu người ngoài không hiểu chuyện nhìn thấy tình cảnh này, chắc chắn rất dễ hiểu lầm, tưởng rằng chàng trai đang tỏ tình, còn cô gái đỏ mặt kia chắc chắn là đang xấu hổ rồi.

Sau khi nói xong, Lục Nguyên Đông ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt hiện rõ vẻ hối lỗi: “Kiều Kiều, anh xin lỗi...”

“Chuyện bên nhà anh sẽ giải thích rõ ràng, là anh xấu xa... anh...” Lúc Nguyên Đông nói rồi lại ngừng, câu này đã câu kia, Tần Dư Kiều bỗng dưng cảm thấy chuyện này thực buồn cười, thật ra Lục Nguyên Đông so với cô càng không biết cách nói lời chia tay hơn.

“Thật ra anh không cần phải cảm thấy có lỗi như thế... Hôm nay em cũng vốn định đến nói lời chia tay với anh, cho nên chuyện này chúng ta không ai nợ ai, anh không cần cảm thấy có lỗi với em như thế...” Sau khi nói xong, Tần Dư Kiều còn nhìn Lục Nguyên Đông mỉm cười một cái, bởi vì đang xấu hổ, nên cả tai, cổ lẫn

hai má cô đều đỏ ửng. Về mặt này khiến Tần Dư Kiều trông rất nhã nhặn, giống như một cô gái bị người ta bỏ mà vẫn còn lo lắng cho nhà trai.

Mà thực ra, Lục Nguyên Đông cũng có ý nghĩ như thế, anh biết Dư Kiều là một cô gái lương thiện, nhưng không ngờ lại lương thiện đến mức bị người ta chia tay mà vẫn còn suy nghĩ cho họ, thế nên, lòng anh lại càng thấm thía hơn nhiều.

“Vậy cứ như thế đi, chuyện bên nhà chúng ta, chúng ta tự giải quyết, em sẽ nói với mẹ, phiền anh giải thích với người nhà của anh luôn.” Tần Dư Kiều nói đến đây liền tỏ thái độ muốn rời khỏi.

Cô thực sự không muốn tiếp tục ngồi ở đây nữa, hai má cô nóng bừng thế kia, nếu cô còn tiếp tục ngồi đối mặt với Lục Nguyên Đông, chắc cô sẽ là người đầu tiên bị chia tay rồi đỏ mặt đến chết.

Lục Nguyên Đông thuận tay cầm áo khoác vắt trên ghế dựa: “Anh đưa em về...”

Tần Dư Kiều vội vàng từ chối: “Không cần.”

Lục Nguyên Đông xấu hổ dừng bước, nhìn Tần Dư Kiều, nói: “Vậy thì... tạm biệt, Dư Kiều.”

Tần Dư Kiều cũng không cho rằng mối quan hệ giữa cô và Lục Nguyên Đông đã tệ đến mức chia tay xong không cả đời này không bao giờ muốn gặp lại, cho nên gật đầu, đáp: “Hẹn gặp lại.”

Khi Tần Dư Kiều ra khỏi công ty Khoa Mỹ, trông thấy trời vẫn còn xanh, nhìn xuống đồng hồ đeo tay, cô đoán giờ này Hi Duệ vẫn còn đang ở trên lớp, cậu bé thích nhất là môn toán và thể dục, không biết đang học môn gì đây?

Tần Dư Kiều gọi taxi quay về Tần Ký, lúc ngồi trên xe chợt nhận được tin nhắn từ “Hi Duệ”, nội dung tin nhắn là thông báo về vấn đề an toàn trong kỳ nghỉ đông, vừa đọc là biết từ trường học gửi đến.

Tần Dư Kiều gọi ngược lại số di động với cái tên “Hi Duệ” này, quả nhiên người nghe máy là Lục Cảnh Diệu.

“Có chuyện gì à?” Lục Cảnh Diệu hỏi

Tần Dư Kiều nói: “Tin nhắn này là sao?” Tần Dư Kiều đoán đây là tin nhắn mà trường học gửi về cho phụ huynh, nhưng mà dù sao cô cũng mới ngày đầu “nhậm chức” quản lý việc nhà, thế nên dù là chuyện nhỏ cô cũng giải quyết thận trọng.

“Tin nhắn ấy à.” Lục Cảnh Diệu vừa lật xem hồ sơ, vừa trả lời Tần Dư Kiều. “Là trường học gửi về, anh thấy chuyện của Hi Duệ hẳn nên báo với em thì hơn.”

Tần Dư Kiều đột nhiên cảm thấy Lục Cảnh Diệu cũng không tệ, cô nhớ lại thái độ ban sáng của mình, xấu hổ nói: “Cám ơn anh.”

“Không có gì.” Lục Cảnh Diệu dừng một chút. “Mỗi ngày anh cứ gửi đi gửi lại cũng phiền, thôi để anh báo với trường học, thêm cả số điện thoại của em vào, em là mẹ của Duệ Duệ, chuyện ở trường học em cũng cần nắm rõ ràng hơn.”

Tần Dư Kiều nghe xong lại càng cảm thấy cảm kích Lục Cảnh Diệu, lời nói kế tiếp dịu dàng hơn hẳn: “Được, cảm ơn anh.”

“Không cần khách sáo.” Lục Cảnh Diệu nói xong lập tức đập máy, bởi vì anh ta thực không thể nhịn nổi, đôi môi cong lên rất cuộc cũng nở một nụ cười, ngón tay gõ gõ theo nhịp xuống bàn.

Tâm trạng anh ta lúc này chỉ một chữ “tốt” e cũng không thể diễn tả hết được.

Trong cao ốc Thời Đại hai mươi tầng có một căn phòng nghỉ ngơi khá đặc biệt, bên trong có hòn non bộ, nước chảy róc rách. Ở đây cũng có trồng không ít cây nhiệt đới, tất cả được bày biện xung quanh căn phòng, để ánh mặt trời bên ngoài có thể xuyên qua kính cửa mà chiếu vào, cả căn phòng ánh lên ánh sáng ấm áp, vô cùng tươi mát.

Tần Dư Kiều rất thích nơi này, tình cờ khi cô đến Tần Ký cũng đang là giờ nghỉ trưa, nên cô quyết định mang laptop đến đây, vừa uống cà phê nóng vừa chơi game. Dù sao nơi này so với căn phòng làm việc mà Hạ quân Bình từng sử dụng dĩ nhiên là tốt hơn nhiều.

“Quản lý Tần.” Bỗng nhiên bên tay vang lên một giọng nói nữ, Tần Dư Kiều ngẩng đầu, cười nói: “Diêu tiểu thư.”

Diêu Tiểu Ái chỉ vào chỗ ngồi đối diện Tần Dư Kiều, hỏi: “Tôi ngồi chỗ này có được không?”

“Sao cũng được.” Tần Dư Kiều nói xong, bên vừa chỉnh game đang chơi, một bên chờ Diêu Tiểu Ái đáp lời.

Diêu Tiểu Ái cũng không phải người hay bên lên, cô vừa ngồi xuống đã lập tức vào vấn đề: “Nghe nói quản lý Tần đang qua lại với Lục Nguyên Đông ở công ty Khoa Mỹ của nhà họ Lục phải không?”

Tần Dư Kiều có chút xấu hổ, cô cũng không muốn nói cho Diêu Tiểu Ái biết hôm nay mình vừa chia tay Lục Nguyên Đông, cuối cùng im lặng, chờ Diêu Tiểu Ái nói tiếp.

Diêu Tiểu Ái mỉm cười, nói: “Tôi gọi cô là Tần tiểu thư có được không?”

Tần Dư Kiều gật đầu: “Gọi tôi là Dư Kiều là được rồi.”

“Tần tiểu thư.” Diêu Tiểu Ái mỉm cười, đưa mắt nhìn cô, nói với giọng hết sức khách sáo: “Không giấu gì cô, tôi từng qua lại với Lục Cảnh Diệu của nhà họ Lục một thời gian.”

“À...”

Diêu Tiểu Ái nói tiếp: “Có điều mới đây đã chia tay.”

Theo Tần Dư Kiều, cô thực không biết ý đồ lần này của Diêu Tiểu Ái là gì, chẳng lẽ cô ta đã biết quan hệ giữa cô và Lục Cảnh Diệu?

Ngay thời điểm Tần Dư Kiều đang suy đoán lung tung, Diêu Tiểu Ái lại nhìn cô, sau đó lấy ra một bức ảnh đưa cho cô xem: “Tôi và cô đều là phụ nữ, tôi thực sự không đành lòng nhìn cô bị người ta lừa, đây là ảnh mà bạn tôi vô tình chụp được, bạn tôi cũng có quen cô gái trong ảnh nên biết chuyện này khá rõ, cô gái này đã nhận mình đang qua lại với Lục Nguyên Đông.”

“...” Tần Dư Kiều nhìn bức ảnh mà Diêu Tiểu Ái vừa đưa ình, bên dưới bức hình có ký hiệu của diễn đàn, tấm ảnh này hẳn là không phải từ bạn bè gì mà được Diêu Tiểu Ái tải xuống từ mạng internet.

Nhưng mà, Tần Dư Kiều thực không ngờ Lục Nguyên Đông và bạn gái mới của anh ta đã bị chụp ảnh, còn bị đăng tải lên diễn đàn công cộng. Có điều cũng may đây không phải là bị đăng báo, nếu không mặt mũi cô chắc chẳng còn nữa.

“Thực phiền Diêu tiểu thư.” Tần Dư Kiều nói.

“Không có gì, tôi chỉ thấy không thuận mắt thôi.” Diêu Tiểu Ái nói với vẻ tức giận: “Thực ra tôi cũng rất quý Tần tiểu thư, đám đàn ông chết tiệt ấy đều là lũ người nông cạn, chỉ biết xét phụ nữ theo mặt mũi và đáng người.”

Tần Dư Kiều: “...”

Diêu Tiểu Ái đang thương hại cô sao?

“Tôi phải về làm việc.” Diêu Tiểu Ái đứng lên, trước khi đi còn lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Tần Dư Kiều, “Nếu Tần tiểu thư có chuyện gì cần giúp đỡ, tôi rất sẵn sàng góp sức, tâm trạng không tốt cũng có thể tìm tôi tâm sự, công ty của tôi ở ngay dưới lầu Tần Ký thôi.”

Tần Dư Kiều nhận lấy tấm danh thiếp của Diêu Tiểu Ái, đồng thời biểu đạt lòng biết ơn của mình: “Cảm ơn...”

Diêu Tiểu Ái: “Tạm biệt.”

Tần Dư Kiều: “Tạm biệt.”

Sau khi Diêu Tiểu Ái đi, Tần Dư Kiều tựa người vào ghế, cầm bức ảnh lên xem, bức ảnh này hình như được chụp ở một buổi tiệc tập thể, địa điểm có lẽ là ở nhà, Lục Nguyên Đông ngồi trên ghế sofa, bên cạnh một cô gái xinh xắn, cả hai tươi cười khá vui vẻ.

Phía dưới bức ảnh có ký hiệu của đại học S, cô gái này có thể còn là sinh viên.

Nữ sinh viên trẻ đẹp đầy đủ tiêu chuẩn hoa khôi giảng đường.

Nếu sáng nay Lục Nguyên Đông không đến tìm cô nói chia tay, Tần Dư Kiều chắc chắn sẽ không vì bức ảnh này mà nghi ngờ anh ta. Nghi người thì không dùng, dùng người thì không nghi, trong tình yêu cũng vậy, nếu cô đã chọn Lục Nguyên Đông, cô sẽ tin vào ánh mắt của mình.

Nhưng mà, cô không ngờ mắt chọn người của mình lại tệ như vậy. Cô xoa xoa trán, có chút cảm thấy làm người thật thất bại, tấm ảnh trên tay cũng đặt lại xuống bàn. Thực tình tấm ảnh này khiến cô rất khó chịu, nhất là câu nói dường như vô tình mà lại như cố ý của Diêu Tiểu Ái: “Đám đàn ông chết tiệt ấy đều là lũ người nông cạn, chỉ biết xét phụ nữ theo mặt mũi và dáng người.”

Chia tay không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là lòng tự trọng bị tổn thương.

Tần Dư Kiều đột nhiên dâng lên một cảm giác xúc động kỳ lạ, đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên, chặn lại ngọn lửa vừa bùng cháy trong lòng cô: “Nhận được tin nhắn chưa?”

“Tin nhắn gì?” Tần Dư Kiều hỏi xong cũng hiểu ý Lục Cảnh Diệu đang nói cái gì, sau đó nói tiếp: “Đợi chút”, rồi cầm điện thoại xuống xem màn hình, quả nhiên bên trên có báo một tin nhắn mới, cô mở ra xem, thì ra là tin của thầy chủ nhiệm lớp Lục Hi Duệ:

“Xin phụ huynh trông nom con em mình hoàn thành bài tập Toán, bài tập dài một trang giấy thi.”

“Bài tập Ngữ Văn hôm nay là học thuộc lòng hai khổ thơ cổ, và viết một bài tập làm văn, xin phụ huynh nhắc nhở con em mình hoàn thành bài tập, đồng thời ký tên xác nhận.”

...

Tần Dư Kiều cầm đưa điện thoại lên tai: “Tôi...”

“Tối nay sang nhà anh sớm một chút, Hi Duệ tám giờ là buồn ngủ, nên trước tám giờ em phải có trách nhiệm giám sát nó làm xong bài tập rồi ký tên xác nhận.”

Giọng Tần Dư Kiều thoáng run rẩy: “Lục Cảnh Diệu...”

“Tần Dư Kiều, em nghĩ làm mẹ dễ lắm sao?” Lục Cảnh Diệu lập tức ngắt lời Tần Dư Kiều, “Em nghĩ chỉ cần cho nó ăn, mua quần áo cho nó mặc là xong chuyện à? Đây là trách nhiệm nuôi dạy trẻ em của em đấy sao? Bây giờ đến nuôi chó còn phải lo dẫn nó đi chích vắc-xin đúng ngày nữa.”

“Lục Cảnh Diệu, anh nói xong chưa???” Rốt cuộc Tần Dư Kiều cũng không kiềm chế được nữa mà rống lên, sau đó tắt luôn điện thoại.

Đột nhiên mây phủ đầy trời, ánh hoàng hôn khúc xạ qua kính, xuyên thấu qua chiếc lá quất rơi xuống người cô, bóng lá loang lổ như nỗi phiền muộn

trong lòng cô.

Nhưng phiền cái gì? Cũng như Lục Cảnh Diệu từng nói, bỗng dưng có một đứa con mà không vui vẻ sao? Hơn nữa Hi Duệ còn là một đứa bé thông minh như thế.

Chẳng qua chuyện này đến quá bất ngờ, cô cần phải có thời gian để thích ứng, chứ không phải là đang trốn tránh thích ứng.

Lại còn cả khoảng trống hai năm trong trí nhớ nữa, mọi chuyện thực đúng như Lục Cảnh Diệu đã nói sao? Cô và anh ta đã gặp và yêu nhau ở Edinburgh, sinh ra Hi Duệ, sau đó cô không từ mà biệt?

Tại sao mọi chuyện nghe cứ như tội lỗi đều do cô?

Cô đã từng hỏi Lục Cảnh Diệu: “Nếu em đã sinh Hi Duệ cho anh, tại sao lại còn rời khỏi anh?”

Lục Cảnh Diệu lập tức đáp không chút khách sáo: “Lúc ấy anh làm sao mà biết em muốn gì, suốt ngày chỉ làm chuyện quái gở.”

Cho nên, người sai là cô?

Sau đó Lục Cảnh Diệu lại nói thêm một câu: “Nhưng mà cũng có thể thông cảm được, vì khi đó em mắc phải căn bệnh u uất sau khi sinh...”

U uất sau khi sinh? Có thật là cô là người quái gở mắc căn bệnh kia sao?

Sau khi ăn cơm chiều, Tần Dư Kiều nói với cậu mợ là mình muốn dọn ra ngoài, lý do là: “Giờ con đã đến làm ở Tần Ký, con muốn tìm chỗ ở gần một chút.”

Cậu Bạch Diệu của cô luôn là người theo chủ nghĩa dân chủ, Tần Dư Kiều cũng không lo cậu sẽ ngăn cản cô. Nhưng mợ cô là Đỗ Ngọc Trần lại khác, bởi vì ngày trước cũng là mợ cưỡng ép cô phải đến ở tại nhà họ Bạch này.

Có điều, không ngờ lần này Đỗ Ngọc Trần chẳng những không ngăn cản, ngược lại còn cười hì hì nói: “Hiện giờ Kiều Kiều có bạn trai rồi, ở nhà chúng ta thực có chút không tiện.”

Tần Dư Kiều vốn định nói ọi người biết, mình và Lục Nguyên Đông đã chia tay, nhưng nghe mợ cô nói thế lại quyết định gác lại mọi chuyện, đợi sau khi dọn đồ đạc đến nhà trọ mà Bạch Quyên tìm hộ cô rồi nói sau.

Tối hôm nay cũng là buổi họp mặt theo định kỳ của nhà họ Lục, có điều Lục Cảnh Diệu thường không để ý đến cho lắm, cũng may khi đón Hi Duệ tan học, Hi Duệ đã nhắc nhở anh.

“Ba, hôm nay có đến nhà ông nội ăn cơm không?”

Lục Cảnh Diệu ừ một tiếng, chợt nhớ đến chuyện của Lục Nguyên Đông và Tần Dư Kiều, cảm thấy bữa cơm hôm nay nhất định phải đi.

Bởi vì lo Tần Dư Kiều sẽ đến sớm lo chuyện bài vở của Hi Duệ, nên khi đến nhà họ Lục, Lục Cảnh Diệu vừa chuẩn bị ăn cơm vừa gửi tin nhắn cho Tần Dư Kiều.

“Tối nay anh với Duệ Duệ về nhà ba ăn cơm, lát nữa em cũng đến đây đi.”

Sau khi gửi tin nhắn xong, đột nhiên Lục Cảnh Diệu cảm thấy thời tiết tối nay rất tốt.

Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo của bé gái vang lên: “Lục thúc, ông nội nói lúc ăn cơm không được dùng điện thoại di động.”

Lục Cảnh Diệu ngẩng đầu nhìn cô bé, sau đó đặt điện thoại xuống bàn, khẽ cười: “Hi Ngữ là lớp trưởng đúng không, thực có phong cách.”

Lục Cảnh Diệu cảm thấy câu này của mình không có ý gì, nhưng kết quả vẫn bị người khác hiểu sai.

“Chú Lục, con nít thôi mà, em so đo với Hi Ngữ làm gì?” Trương Kỳ lên tiếng đáp trả, “Hi Ngữ nhà chị trêu chọc gì em sao?”

Lục Cảnh Diệu cười khê, anh còn chưa lên tiếng nói tiếp đã nghe thấy giọng Dương Nhân Nhân, Lục Gia Anh và Lục Gia Mẫn chen vào, ba người này đều biết rõ tính tình của Lục Cảnh Diệu, cả ba đều sợ cậu em mình không nhịn được lại nói lời làm cha tức giận.

“Hi Duệ, hôm nay ở trường con học gì?” Dương Nhân Nhân hỏi.

Lục Hi Duệ nhìn ba mình, sau đó đáp: “Dạ là Ngữ Văn và tiếng Anh.”

Lục Hòa Thuộc không nhịn được cười, quở trách Lục Cảnh Diệu: “Con của con rõ ràng ngoan hơn con nhiều.”

“Vâng, dĩ nhiên rồi, tính tình Hi Duệ giống với mẹ nó.” Lục Cảnh Diệu bỗng nhiên mỉm cười, đưa tay xoa đầu Hi Duệ.

Trên bàn cơm bỗng nhiên vang lên tiếng ho, là Lục Gia Anh, sau đó bà trừng mắt ý bảo Lục Cảnh Diệu tuyệt đối đừng ăn nói lung tung.

Có điều, tầm mắt của Lục Cảnh Diệu đã chuyển về phía Lục Nguyên Đông: “Nguyên Đông, gần đây cháu với Tần tiểu thư thế nào rồi?”

25. Chương 25: Chính Thức Tổ Tình

“ Nguyên Đông, cháu và vị Tần tiểu thư kia phát triển sao rồi?.”

Phải nói sao nhỉ, không mở nắp bình làm sao biết bên trong chứa gì, khi Lục Cảnh Diệu vừa dứt lời hỏi Lục Nguyên Đông, Lục Hi Duệ lập tức lên tiếng: “ Anh Nguyên Đông, anh sẽ cùng chị Dư Kiều kết hôn sao?.”

Một người có tâm, một người vô tâm, nhưng mà hai thế đối nghịch này nhất quyết kéo dài đề tài, người nhà Lục gia không thể không hỏi Lục Nguyên Đông, chuyện của anh ta và Tần Dư Kiều đã đi đến đâu.

“ Đúng thế, Nguyên Đông, lần trước cô gặp mặt qua Tần tiểu thư rồi, cả cô Hai của con cũng gặp, ngày khác con đưa cô ấy tới đây, chúng ta sẽ chiêu đãi cô ấy một bữa.” Cô Năm – Lục Gia Mẫn tươi cười mở miệng, sau đó nhìn về chị Hai – Lục Gia Anh: “ Chị Hai, chị thấy sao?.”

Sớm đã biết được chuyện trong cuộc, Lục Gia Anh cười gượng hai tiếng, sau đó liếc nhìn Lục Cảnh Diệu: “ Nói sau đi.”

“ Nói gì mà sau chứ, ngày mai đi, ngày mai là thứ bảy, Tần tiểu thư chắc chắn sẽ rảnh.” Lục Gia Mẫn là người nói là làm luôn, sau đó quay sang Dương Nhân Nhân: “ Chị cả, chị cảm thấy sao? Dù sao Tần tiểu thư cũng sẽ gả vào nhà chúng ta, có phải nên thường xuyên bồi dưỡng tình cảm hay không?.”

Dương Nhân Nhân cười đến lộ cả răng về ‘ bà nội tương lai’, nhìn con trai nói: “ Đông Đông, ngày mai Tần tiểu thư có rảnh không?.” Dương Nhân Nhân hỏi xong, mọi người đều nhìn Lục Nguyên Đông.

Trong đó, hai ánh mắt vô cùng nghiêm túc của cha con Lục Cảnh Diệu đặc biệt nổi bật, Lục Hi Duệ không đợi Lục Nguyên Đông mở miệng, đã lên tiếng lấy lòng: “ Anh Nguyên Đông, mai anh có thể đưa em đi cùng được không?.”

Lục Cảnh Diệu liếc mắt nhìn con trai, rồi nói với người giúp việc trong nhà: “ Lấy cho Hi Duệ bát canh.” Sau đó, anh gấp đồ ăn vào trong bát của Hi Duệ, lạnh giọng răn dạy: “ Con đi cùng làm gì, ngày mai con còn có buổi tập đàn.”

Lục Hi Duệ cúi đầu, nắm chặt chiếc thìa trong tay, bắt đầu uống canh.

Đồng thời, Lục Nguyên Đông vẫn trầm mặc không trả lời, không khí trên bàn ăn cũng trở nên nặng nề hơn, sắc mặt ai cũng tỏ ra hoài nghi nhưng không truy hỏi đến cùng, cuối cùng Trương Kỳ lên tiếng: “ Không phải chia tay rồi chứ?.”

“ Trương Kỳ, đừng nói linh tinh!.” Tính tình của Dương Nhân Nhân trước nay vô cùng ôn hòa, ở Lục gia rất ít khi nổi nóng, sau đó bà cố gắng tỏ ra bình thường hỏi Lục Nguyên Đông: “ Nguyên Đông, có phải dạo này Tần tiểu thư rất bận?.”

“ Không phải ...” Lục Nguyên Đông ngẩng đầu, không trầm mặc nhưng vẫn không trả lời, dừng lại một chút, đưa mắt nhìn về phía mẹ mình, cha Lục Cảnh Thịnh, ông nội Lục Hòa Thước.

“ Cha, mẹ, ông nội con và Dư Kiều đã chia tay.” Lục Nguyên Đông trả lời, giọng nói không che dấu được vẻ uể oải, sau đó nhìn về phía cô Năm đang hết sức kinh ngạc, cười nói: “ Cho nên, ngày mai cháu không có cách nào đưa Dư Kiều tới ăn cơm cùng cô Năm, cháu xin lỗi.”

“ ...”

“Cháu... đứa nhỏ này. Có lỗi gì chứ, không sao.” Lục Gia Mẫn hơi xấu hổ nhìn Lục Gia Anh, mà Lục Gia Anh thì nhìn thẳng về phía Lục Cảnh Diệu, trong lòng sớm đoán ra được việc tốt mà đứa em trai của mình đã làm.

Lục Cảnh Diệu ánh mắt lạnh như băng, khóe môi nở nụ cười giả tạo, quét mắt về phía Lục Gia Anh, sau đó dùng ánh mắt hờ hững nhìn về phía Lục Nguyên Đông, chờ anh ta tiếp tục lên tiếng.

“Chia tay?.” Người không thể tin nổi chính là Dương Nhân Nhân: “Nguyên Đông, không phải chỉ là giận dỗi thôi sao, con đừng vội, lát nữa mẹ sẽ đi tìm Kiều Kiều giải thích giúp cho con.” Rất nhiều bà mẹ mắc phải tật xấu này, rõ ràng con trẻ đã trưởng thành, nhưng vẫn đối xử như một đứa trẻ, chẳng hạn như Dương Nhân Nhân, luôn luôn nghĩ rằng con trai mình chưa biết yêu là gì.

“Không phải là cãi nhau, là chia tay thực sự, nguyên nhân là con thích người con gái khác.” Lục Nguyên Đông càng nói càng tỏ ra kiên cường, kiên cường đến mức những gì cần nói cũng tuôn ra hết: “Cô nhỏ, nếu như cô còn hứng thú, ngày mai cháu sẽ đưa Bảo Nhi tới cho cô quen, cháu và cô ấy đang qua lại với nhau.”

“Chuyện này ...” Lục Gia Mẫn cảm thấy hơi khó xử, nhìn về phía Dương Nhân Nhân.

“Chẳng ra sao cả!” Cha của Lục Nguyên Đông – Lục Cảnh Thịnh lên tiếng dạy con.

“Mẹ không đồng ý.” Dương Nhân Nhân cố gắng kiềm chế cơn tức giận của mình: “Cái cô Bảo Nhi kia mẹ không đồng ý, về chuyện của con và Kiều Kiều, để cha mẹ trở về rồi nói tiếp.”

“Sao còn chưa ăn cơm.” Lục Hòa Thước không đành lòng để cháu đích tôn của mình bị mắng, lên tiếng giảng hòa: “Chuyện bé cứ xé ra to, không phải đã chia tay rồi sao, hơn nữa hai nhà cũng chưa quyết định gì cả, nếu các con sợ Bạch Diệu trách móc, cha sẽ tự đến Bạch gia xin lỗi là được.”

“Cha, cha sao lại nói như vậy được.” Trương Kỳ mở miệng: “Cha là ai chứ, Bạch gia nhận nổi sao?.”

“Trương Kỳ!.”

“Chị dâu, em không ngờ chị lại vui mừng đến thế khi trong nhà có chuyện.” Lục Cảnh Diệu lạnh nhạt lên tiếng, sau đó dùng ánh mắt cảnh cáo Lục Hi Duệ không được lên tiếng.

Lục Hi Duệ cúi đầu, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Lục Nguyên Đông, ánh mắt cậu bé cũng thay đổi hẳn.

Trương Kỳ muốn phản bác, Lục Hòa Thước lên tiếng: “Đủ rồi!”

Khiến ọi người trong nhà trở nên yên tĩnh, sau đó chống gậy đứng lên, dặn dò quần gia: “Dọn đi!”

Lục gia nhìn nhau.

Sau đó có người lên tiếng hạ nhiệt: “Cha, cha đừng nóng giận.”

“Đúng vậy, cha, đây là chuyện của nhà anh cả, cứ để nhà anh cả tự xử lý.” Lục Gia Anh cũng lên tiếng, chỉ sợ ông cụ nổi giận lại sinh bệnh, thậm chí còn dùng ánh mắt dặn dò quần gia mời bác sĩ tới nhà chờ.

Đã lâu rồi Lục gia chưa có họp mặt nói chuyện quy mô đến như vậy, nếu chỉ là chuyện vừa rồi, Lục Hòa Thước cũng sẽ không nổi giận bùng bùng đến thế.

Thật ra, lúc này Lục lão gia chỉ đùa giỡn theo cách của người già, như vậy mọi người sẽ tan cuộc, ai về nhà nấy, lần sau nếu có dịp tụ họp thì mọi người sẽ hòa hoãn hơn.

Nhưng khi tan cuộc, Lục Cảnh Diệu kéo tay Lục Gia Anh, giọng nói trầm trầm: “Nhân tiện mọi người đều có mặt đông đủ ở đây, con có việc muốn nói.”

Lục Hòa Thước vốn định lên lầu thì lại ngồi xuống ghế ở phòng khách.

Phòng khách, hai người giúp việc bê hoa quả và trà lên, Lục Cảnh Diệu đứng ở giữa, sau đó đi đến ghế sofa bên trái, nhưng không ngồi xuống, dáng người cao nhìn xuống mọi người.

“Chuyện gì vậy?” Lục Hòa Thước uống trà, mở miệng, cười khẩy nói: “Không phải là muốn kết hôn chứ?.”

Lục Cảnh Diệu: “Cũng gần như vậy.”

Lục Hòa Thước: “...”

Mọi người trong nhà vô cùng kinh ngạc, Lục Cảnh Diệu dùng ánh mắt lạnh lùng quét một lượt: “Thật ra, đây vốn là chuyện cá nhân, cũng không cần phải thông báo với mọi người nhưng lo sợ về sau sẽ khiến mọi người hiểu lầm, cho nên cảm thấy vẫn đem chuyện này ra nói với mọi người.”

Lục Cảnh Diệu vừa dứt lời, Lục Gia Anh cảm thấy nhịp tim của mình đập nhanh hơn mấy nhịp, ngay khi tâm lý đã chuẩn bị sẵn sàng, cô cho rằng Lục Cảnh Diệu sẽ nói rằng Tần Dư Kiều chính là mẹ của Hi Duệ. Lục Cảnh Diệu lại đổi giọng, tỏ vẻ xin lỗi nhìn về phía Dương Nhân Nhân mà nói: “Nhất là chị cả, em phải nói tiếng xin lỗi với chị ...”

Dương Nhân Nhân còn vì chuyện chia tay của Lục Nguyên Đông vẫn còn đang mơ hồ, thấy có người nói đến mình, như người tỉnh mộng: “Chú Sáu, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Lục Cảnh Diệu nhìn mọi người, tầm mắt nhìn về phía Lục Nguyên Đông, thái độ vô cùng nghiêm túc, rất kiên định mở miệng: “Kì thực, em rất thích Tần tiểu thư.”

“Khụ, khụ,khụ,khụ.”

Lục Cảnh Diệu đảo mắt nhìn quần gia, ý bảo ông sang trấn an cha mình, sau đó tiếp tục nói: “Bởi vì Tần tiểu thư là đối tượng xem mắt của Nguyên Đông, em chỉ có thể đặt tình cảm ở trong lòng.”

“...”

Gương mặt của Lục Cảnh Diệu rất nghiêm túc, giọng nói rất cẩn trọng. Tuy nhiên, khi mọi người nghe xong ai cũng run rẩy, ngay cả người bình tĩnh như Lục Gia Anh cũng ngây người.

Dương Nhân Nhân: “...”

Lục Gia Anh: “Chú Sáu.”

Lục Hòa Thước: “Khụ khụ khụ khụ khụ...”

...

Trong lúc đó, người bình tĩnh nhất trong nhà là Lục Nguyên Đông nay sắc mặt cũng trắng bệch, ngược mắt nhìn chằm chằm Lục Cảnh Diệu: “Chú Sáu?..”

Lục Cảnh Diệu lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Lục Nguyên Đông, tiếp tục nói: “Nhưng bây giờ cũng hay, Nguyên Đông đã tìm được người trong lòng của mình, con cũng không phải tiếp tục đè nén tình yêu với Dư Kiều, có thể thản nhiên mà đối diện với bản thân, đối diện tình yêu dành cho cô ấy.”

“Phì.” Có tiếng cười của ai đó vang lên.

Lục Cảnh Diệu sắc mặt trước sau vẫn nghiêm nghị như một, nghiêm nghị tới mức cả người toát lên vẻ thẳng thắn thành khẩn, rất đĩnh đạc. Hơn nữa, thanh âm của anh trầm thấp nhưng lại dày, dường như cảm xúc bị ức chế nay đã được giải tỏa khiến cho người khác hiểu hết được nỗi đau khổ của một người đàn ông. Từ trước tới nay, Lục Cảnh Diệu rất ít khi có biểu hiện như vậy khiến cho đại gia đình họ Lục đều ngạc nhiên, trong đó bao gồm cả Hi Duệ.

Hiện tại, cha cậu đang tranh đoạt chị Dư Kiều về làm mẹ cậu sao? Rốt cuộc cha đang muốn gì? Cha có muốn cậu giúp không? Quá căng thẳng.

Lục Cảnh Diệu cuối cùng cũng hạ giọng xuống, mỗi người trong nhà đều có cảm xúc riêng của mình, nhất là Lục Cảnh Thiện, ruột quặn thắt lại nhưng vẫn không lên tiếng.

Qua một lúc lâu sau, Lục Nguyên Đông lên tiếng: “Chú nhỏ, chú thực sự thích Kiều Kiều sao?..”

Lục Cảnh Diệu gật đầu, sau đó kéo tay của Hi Duệ: “Hi Duệ cũng thích cô ấy. Dù sao hai người cũng đã chia tay, chú có thể quang minh chính đại theo đuổi cô ấy.”

Lục Hi Duệ vội vàng gật đầu: “Em cũng rất thích chị Dư Kiều.” Lúc này, người lớn trong nhà đang loạn cào cào cả lên, lời nói của đứa trẻ rất dễ bị bỏ xó, cho nên dù Lục Hi Duệ lên tiếng cũng không ai để ý tới cậu bé.

Sắc mặt Dương Nhân Nhân đen sì lại: “Chú Sáu.”

Lục Cảnh Diệu nhìn về phía Dương Nhân Nhân: “ Em biết, chị cả rất thích Tần tiểu thư, nhưng Nguyên Đông đã thừa nhận rằng không có cảm giác với Dư Kiều, cậu ấy cũng đã tìm được đối tượng mình yêu, cho nên em cũng hy vọng chị cả sẽ đồng ý để em theo đuổi Tần tiểu thư, bởi em rất thích cô ấy.”

Rất cảm động, cảm động đến mức có cảm giác giả tạo, nếu như lời này do người khác nói có thể tin tưởng được, nhưng nó lại thốt ra từ miệng của Lục Cảnh Diệu!

Lục Gia Mẫn nhin không được bèn lên tiếng: “ Chú Sáu, chú xác định là không ăn nói linh tinh chứ?”

Lục Cảnh Diệu liếc mắt nhìn Lục Gia Mẫn một cái: “ Em rất nghiêm túc.”

26. Chương 26: Quả Quả 18+

Tần Dư Kiều cảm thấy toàn thân nóng rực, vô cùng xấu hổ.

Cả người Lục Cảnh Diệu đã đè lên cô, nặng đến mức khiến cô không thở nổi, giống như anh muốn so độ nóng cơ thể với Tần Dư Kiều, nhưng xem ra anh còn nóng hơn. Hai cái lò đang áp vào nhau, không khí xung quanh cũng nóng hơn, không khí oi bức khiến người khác phải khó chịu.

“ Kiều Kiều, trong giấc mơ của em, chúng ta đang ở tư thế nào?.” Lục Cảnh Diệu ghé vào tai cô, thì thầm hỏi, hơi thở nóng bỏng của anh phả ra, ngay tiếp sau đó anh đã vươn đầu lưỡi liếm nhẹ vành tai của cô.

“ Ừm.” Tần Dư Kiều cảm nhận được có luồng điện đang xộc thẳng vào người cô, cơ thể theo bản năng uốn cong lên, cả người run rẩy.

Cảnh tượng này rất quen thuộc, trong mơ cũng có người đàn ông liếm vành tai của cô, giống hệt trước đây dùng đầu lưỡi treu đùa lỗ tai, bao trọn cả vành tai của cô rồi cắn. Còn cả hơi thở cũng vậy, rất giống đều tỏa ra hơi thở nóng bỏng khiến cô run rẩy.

Tỉnh lại trong mơ, cảnh tượng ấy đang xẹt qua đầu cô, Tần Dư Kiều chợt xấu hổ, dùng sức đẩy người đang nằm trên: “ Lục Cảnh Diệu.”

Lục Cảnh Diệu vẫn không nhúc nhích, tiếp tục cắn vành tai cô, rồi chuyển xuống dưới.

Tần Dư Kiều lại đẩy, không biết có phải trong ‘ mộng xuân ‘ tỉnh lại hay không nữa, một chút sức cũng không có, cả người tan ra như nước giống như vẫn còn đang ở trong mơ chưa thoát ra được, mặc dù đã tỉnh nhưng dường như cơ thể thì vẫn ở bên trong giấc mơ.

Rõ ràng đầu óc muốn cự tuyệt Lục Cảnh Diệu nhưng cơ thể cô mềm oặt, làn da đỏ ửng, run rẩy, giống như lỗ chân lông trên da cô đang gào thét muốn Lục Cảnh Diệu tới gần, ôm cô, xâm nhập vào cô.

Vừa mới tỉnh lại từ giấc mơ khiến cho người khác tiêu hồn, lúc anh tiến vào cơ thể của cô, cũng ngay tại lúc đó, có một đôi tay đang tiến vào cơ thể của cô, lúc đó cô mở mắt ra liền nhìn thấy Lục Cảnh Diệu với hai mắt đầy dục vọng.

“ Lục Cảnh Diệu, anh xuống dưới.” Đẩy người không được, Tần Dư Kiều chỉ biết tự chuyển động cơ thể của mình muốn thoát khỏi anh, kết quả cô càng chuyển động tình hình càng trở nên xấu hơn.

Lục Cảnh Diệu đem vật nóng bỏng của mình tới chỗ mẫn cảm của Tần Dư Kiều mà ‘ đố ‘ tại đó, ở bên tai cô hạ thấp giọng xuống: “ Kiều Kiều, em lại động rồi, lại động rồi ..”

Tần Dư Kiều muốn chết quách đi cho xong, xấu hổ, phẫn nộ, sốt ruột, và ham muốn. Các loại cảm xúc trộn lẫn vào nhau, rồi cô dùng hết can đảm của mình: “ Lục Cảnh Diệu, anh là tên khốn.”

Lục Cảnh Diệu hôn lên khóe mắt của Tần Dư Kiều, đầu lưỡi liềm cảm nhận đươ vị mặn, tiếp tục hôn khóe mắt rồi đến miệng, Lục Cảnh Diệu cố ý cắn môi dưới của Tần Dư Kiều: “ Kiều Kiều, em không muốn một chút nào sao?”

Tần Dư Kiều nhắm chặt hai mắt lại, không muốn nhìn Lục Cảnh Diệu, cô nức nở gần như sắp khóc: “Không nhớ, không nhớ nổi, không nhớ nổi, anh xuống dưới cho em.”

“Ha Ha...” Lục Cảnh Diệu hừ nhẹ một tiếng, vốn là cô đang nằm trong chăn bị anh đè chặt hai đùi, sau đó không chút do dự kéo phăng áo ngủ cô xuống, rồi cả chiếc quần lót màu trắng cũng kéo xuống, cởi đến một nửa.

Tần Dư Kiều nghiêng mặt, nhắm mắt, cắn chặt môi.

Động tác của Lục Cảnh Diệu rất nhanh nhẹn, đã cởi được một nửa quần lót của Tần Dư Kiều, sau đó đẩy khe hở ở dưới ra, tiến vào bên trong của cô.

Nếu như so với lúc tỉnh lại sau ‘mộng xuân’ thì chuyện này còn xấu hổ hơn nhiều, thì bây giờ chính là việc Lục Cảnh Diệu mới đưa một ngón tay vào cũng khiến cô tới đỉnh, trong cơ thể co rút không ngừng, tâm can của cô dường như xé toạc khỏi lồng ngực.

“Em vẫn thành thật như trước kia.” Trong cảm xúc ứ đọng này khiến cho Lục Cảnh Diệu phải lên tiếng, Tần Dư Kiều xấu hổ, Lục Cảnh Diệu vừa ra vào ở nơi mẫn cảm của cô bằng ngón tay, vừa cắn cắn ở bên cổ của cô, sau đó còn nói ra vài câu lưu manh.

“Kiều Kiều, em thực sự không nhớ rõ sao, hoặc anh phải gọi em là Quả Quả mới khiến em nhớ lại dễ hơn.” Lục Cảnh Diệu vừa nói vừa thở dốc: “Trước kia, ở những lúc như này em cứ nói: Anh Lục nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, nhanh lên...”

Đồng thời lúc Lục Cảnh Diệu nói ‘nhanh lên’ thì ngón tay cũng đẩy nhanh tốc độ, rốt cuộc Tần Dư Kiều không chịu nổi kích thích, cả người run rẩy, miệng không ngừng rên rỉ: “Ừm... ư ư ... ừm.”

“Anh Lục, anh nhanh một chút, nhanh một chút.” Trước kia cô đều nói như vậy sao, ngày đó Lục Cảnh Diệu nói ‘mỗi ngày đều làm’ đều là sự thực sao?

Tần Dư Kiều hổ thẹn nhắm mắt lại, bởi vì giữa hai chân có ngón tay đang hoạt động, không chịu được không chế hai chân cô đã dang rộng ra hơn.

Lục Cảnh Diệu dường như rất vừa lòng với phản ứng này của Tần Dư Kiều, liền đan mười ngón tay của mình vào cô: “Có phải em nhớ ra điều gì rồi không?”

Tần Dư Kiều vẫn chưa khống chế được cảm xúc của bản thân, nhưng miệng vẫn khống chế được, quay đầu không nhìn Lục Cảnh Diệu.

“Haha.” Lục Cảnh Diệu mỉm cười, sau đó nắm tay Tần Dư Kiều, kéo xuống phía dưới định lần mò thứ gì đó. Tần Dư Kiều đầu ngu, cô muốn rút tay lại.

Lục Cảnh Diệu cởi quần áo ngủ rất lưu loát, kéo chiếc quần cuối cùng xuống, giống như Tần Dư Kiều chỉ cởi đến một nửa, vừa mới có chút khoảng trống bây giờ đã lập tức trở nên khăng khít, có ngọn lửa nóng như đang vườn ở lối vào của cô.

Lục Cảnh Diệu rất gấp hận không thể tiến thẳng vào nhưng anh vẫn nhịn.

“Trước đây, em rất thích chơi cùng với nó.” Lục Cảnh Diệu kéo tay Tần Dư Kiều nắm ở nơi nóng rực của mình: “Kiều Kiều, em sờ đi, sờ nó rồi em sẽ nhớ ra.”

Nhiệt độ trên khuôn mặt Tần Dư Kiều tăng vọt, nghiêng răng nghiêng lợi, cô nói: “Lục Cảnh Diệu, anh đi chết đi.”

“Anh chết rồi thì ai làm cùng em, ai yêu em.” Lục Cảnh Diệu đè cô xuống, cố ý ở dưới hạ thân của cô khuấy đảo, khiến cho Tần Dư Kiều khó chịu vặn vẹo thất lạng.

Hai tròng mắt của Lục Cảnh Diệu sáng quắc, ngóng nhìn gò mà đồ ứng của Tần Dư Kiều, tìm đúng vị trí sau đó dồn sức đi thẳng vào đến tận sâu trong cơ thể cô, va chạm mạnh mẽ ở nơi ẩm ướt ấy.

“A.” Tần Dư Kiều chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, đầu tiên là đau đến cô bật khóc, sau đó là cảm giác được vỗ về, nháy mắt đã kết hợp một chỗ xộc thẳng lên đại não khiến cho cả người cô mềm nhũn, trong đầu bỗng có tiếng nói, giống như giọng của người con gái: “Anh Lục, anh có thể nhanh hơn nữa được không?”

Quá xấu hổ!

Lục Cảnh Diệu cuối cùng cũng hòa hợp thành một thể với Tần Dư Kiều.

Trong giờ phút này, Tần Dư Kiều cảm giác hai người ở bên nhau rất quen thuộc, quen thuộc tới mức khiến Tần Dư Kiều đột phá vòng tuyến của tâm lý.

Lục Cảnh Diệu bỗng dừng động tác, Tần Dư Kiều cảm thấy rất khó chịu, nhưng dứt khoát không chịu động thất lưng, nghĩ một lúc, nhìn vào người đàn ông đối diện: “ Anh có muốn động hay không đây!..”

Lục Cảnh Diệu nhìn Tần Dư Kiều, hung hăng đâm mạnh một cái, Tần Dư Kiều yêu kiều hừ ra một tiếng, sau đó anh nâng tay sờ vành tai của cô, cười cười nói: “ Kiều Kiều, đừng vội.” Nói xong, hai tay từ phía sau kéo Tần Dư Kiều ngồi dậy, thay cô cởi áo ngực.

Bởi vì cả hai vẫn còn đang quấn vào nhau, Lục Cảnh Diệu nâng người cô lên ở dưới kết hợp càng thêm xít xao, vật nóng bỏng của anh liền chạm tới tử cung khiến Tần Dư Kiều đột ngột co rút, cô đành ghé vào bả vai của Lục Cảnh Diệu thở dốc để mặc anh cởi áo ngực ủa mình.

Kĩ xảo cởi áo ngực của Lục Cảnh Diệu rất lạ, anh cởi bỏ một bên sau đó ôm lấy thất lưng của mình, bắt đầu chuyển động, mỗi lần đều tiến vào nơi sâu nhất của cô, tàn sát bừa bãi cảm nhận được cô co rút rất nhanh.

Tình yêu đối với Lục Cảnh Diệu mà nói cũng giống như khiến cho tình nhân vui vẻ, giống như keo sơn gắn kết thành một thể, trong cơ thể dường như có một dòng nham thạch đang chảy thiêu đốt tất cả, muốn chiếm hữu cô, muốn tiến vào cô, thiêu đốt cô, muốn cho và anh cùng nhau hóa thành ngọn lửa bốc cháy, hưởng thụ tình yêu như đôi cá bơi lội trong nước.

Hai đùi cô vì anh mà cong lên, cô rên rỉ vì anh, cô chứa đựng anh, khiến anh mê đắm, cũng chỉ có anh mới có thể thấy được cô lúc động lòng người nhất.

Phụ nữ thì lúc nào trở nên xinh đẹp nhất?

Lục Cảnh Diệu trả lời chính là lúc âu yếm, đặt người đàn bà dưới thân mình, khiến cô ấy phải rên rỉ, vì mình mà ở nơi đó co rút không ngừng.

Lục Cảnh Diệu lúc sắp bắn ra, Tần Dư Kiều cũng gần lên tới đỉnh, mặc dù vẫn trong cơn mê nhưng vẫn không quên nói ra một câu: “ Anh đừng bắn vào bên trong.”

Lục Cảnh Diệu ‘ ừ ‘ nhẹ một tiếng, sau đó đã man đắm sâu vào cô không ngừng, rồi rút nhanh ra bắn ở bên ngoài, tinh hoa nóng bỏng phun ra, Lục Cảnh Diệu rên lên một tiếng, trên bụng Tần Dư Kiều là một mảng tinh dịch màu trắng, cô khẽ run lên.

Trong không khí đều là hương vị của tình dục, Tần Dư Kiều dần dần tỉnh táo lại, trong lúc nhất thời không biết nói gì, Lục Cảnh Diệu định lấy khăn giấy lau chùi giúp cô nhưng ở trong phòng khách không có, anh đàn lấy áo lau sạch trên bụng Tần Dư Kiều.

Có đôi khi phụ nữ rất kì lạ, so với lúc trước khi hoan ái và sau khi xong việc, quá trình không phải là quan trọng nhất, lúc Lục Cảnh Diệu cầm áo lau bụng cho cô, Tần Dư Kiều đã rung động, trong lòng giống như có hàng nghìn con kiến đang bò qua bò lại, rõ ràng cô đang rất tức giận nhưng cũng chẳng nói nổi một câu trách móc, để mặc cho Lục Cảnh Diệu thay cô xử lí sạch sẽ.

Lau sạch sẽ xong, Lục Cảnh Diệu ném áo xuống đất, rồi nằm xuống ôm cô, bắt đầu tỏ ra thoải mái: “ Kiều Kiều, có làm em đau không?..”

“ Kiều Kiều, anh thực sự không nhịn được, em đừng giận.”

“ Kiều Kiều, trước đây chúng ta là một đôi, Duệ Duệ vừa giống em lại vừa giống anh, nó chính là sản phẩm mà chúng ta đã tạo ra, giống như hôm nay vậy.” Lục Cảnh Diệu nói xong, lại nhìn Tần Dư Kiều.

Tần Dư Kiều nhìn không được đành lên tiếng: “ Lục Cảnh Diệu, anh có thể cho em yên tĩnh một lúc được không?..”

“Được, chúng ta sẽ yên lặng, chúng ta sẽ ngủ chung với nhau.” Lục Cảnh Diệu mở miệng, nhìn đồng hồ trên tường: “Còn chưa tới sáu giờ, hôm nay thứ Bảy. Hi Duệ cũng không dậy sớm đâu, chúng ta ngủ thôi.”

Lục Cảnh Diệu nói đến Hi Duệ, Tần Dư Kiều càng xấu hổ, tâm trạng vô cùng loạn, người đằng sau còn cố tình ôm cô, chỉ còn cách xê dịch thân mình nhẹ nhàng.

Tần Dư Kiều di chuyển cơ thể, Lục Cảnh Diệu cũng không di chuyển theo, còn trực tiếp dùng hai chân khóa cơ thể cô lại, hai mắt vẫn nhắm chặt: “Ngủ đi.”

Ngủ, vậy thì đi ngủ, chỉ không ngờ lúc tỉnh dậy đã sắp mười một giờ.

Lúc tỉnh dậy, Lục Hi Duệ rất buồn bực, trong nhà yên lặng đến lạ thường, một bóng người cũng không có, không nhìn thấy cha Lục Cảnh Diệu cũng bình thường thôi, nhưng ngay cả người giúp việc cũng không thấy đâu, Lục Hi Duệ càng cảm thấy lạ hơn.

Cầm chai sữa trong tủ lạnh, đứng cạnh lò vi sóng hâm nóng, rồi lại lấy trong tủ lạnh ra túi bánh Oglio, giống như trong quảng cáo, chấm sữa rồi ăn.

Cha không có ở nhà, có thể không cần luyện đàn, đi bộ trong nhà không một bóng người, cậu vui vẻ mở hoạt hình trong TV lên xem, xem được hai tập nhìn thấy kim đồng hồ chuyển động không ngừng, đột nhiên cảm thấy không ổn, trưa nay không có cơm!

Lục Hi Duệ khựng hoảng, chạy xuống phòng khách gọi điện cho Lục Cảnh Diệu, cũng muốn hỏi xem người giúp việc đâu hết rồi, cha đang ở đâu và cơm trưa của cậu sẽ xử lý ra sao.

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền tới từ ngã rẽ cầu thang, là cha Lục Cảnh Diệu: “Sao thế? Con gọi điện thoại cho ai?”

Lục Hi Duệ ngẩng đầu nhìn thấy cha, đằng sau còn có chị Dư Kiều.

Nhất thời cậu cảm thấy thế giới thật tuyệt vời, liền buông điện thoại trong tay chạy tới bên cạnh Tần Dư Kiều: “Chị Dư Kiều, sao chị lại ở nhà em?..”

Tối qua, sau khi Lục Hi Duệ đi ngủ Tần Dư Kiều mới quyết định ngủ lại nhà của Lục Cảnh Diệu cho nên Lục Hi Duệ không biết chị Dư Kiều của cậu đã ngủ lại đây.

Tần Dư Kiều vô cùng xấu hổ, vất vả lắm mới bình tĩnh lại được tâm trạng đang gợn sóng, nhìn thấy miệng Hi Duệ vẫn còn vụn bánh quy cô càng xấu hổ, cô ở lại là làm bữa sáng cho cậu bé, kết quả thì sao chứ?

Đúng lúc này, trên lưng xuất hiện một bàn tay, Tần Dư Kiều nghiêng đầu nhìn thấy Lục Cảnh Diệu đứng ở bên cạnh, làm chuyện xấu càng khiến cô thấy chột dạ hơn, Lục Cảnh Diệu mở miệng nói: “Lau miệng đi, rửa sạch tay, buổi trưa chúng ta sẽ ra ngoài ăn cơm.”

Lúc Lục Hi Duệ đi rửa tay, Lục Cảnh Diệu cười nói với Tần Dư Kiều: “Đứa nhỏ này, ăn vụng cũng quên chùi mép.”

Lục Cảnh Diệu nói Lục Hi Duệ, nhưng Tần Dư Kiều nghe xong lại cảm thấy như đang nói mình, nhìn thấy vành tai và hai má Tần Dư Kiều đỏ bừng tim Lục Cảnh Diệu như bị ai đó gõ khiến cho anh hận không thể cởi hết quần áo của cô.

Bị Tần Dư Kiều trừng mắt, Lục Cảnh Diệu kéo sát người cô gần vào: “Kiều Kiều, lát nữa em muốn ăn gì?..”

Tần Dư Kiều: “Đợi lát nữa hỏi Hi Duệ.”

Đúng lúc này, Lục Hi Duệ đã rửa tay xong, nhìn thấy Tần Dư Kiều và Lục Cảnh Diệu đứng ở ngoài cửa, ngửa đầu hỏi: “Chị Dư Kiều, chị cũng đi ăn cơm trưa cùng cha con em sao?..”

Tình yêu là một định nghĩa rất khó xác định, tình và yêu cũng có hai loại, Lục Nguyên Đông thừa nhận rằng anh ta đối với Tần Dư Kiều là yêu cảm, tức là yêu nhưng không có tình dục, đương nhiên nếu như anh ta không gặp Vương Bảo Nhi, sẽ không thể hiểu hết được điểm này.

Người con gái kia rất phù hợp với anh ta, tình yêu lẫn tình dục đều hoàn mỹ. Kì thực những suy nghĩ này không có khái niệm, giống như trước kia anh ta và người con gái ấy có hiểu lầm, gương mặt kia vô cùng mơ hồ.

Bức tranh phai màu, bí mật khép lại phủ đầy tro bụi, tình yêu cũng sẽ bị tình dục che lấp, nhưng nếu là chỉ yêu không thôi thì nó không hề đơn giản. Giống như một người đàn ông sẽ không biểu đạt tình yêu của mình mà khẳng định anh ta sẽ làm yêu, đương nhiên vấn đề này còn phải nói tới chứng ngại vật và phạm vi thảo luận.

Lục Nguyên Đông và Vương Bảo Nhi lần đầu tiên rất đơn giản, địa điểm là căn nhà thuê của Vương Bảo Nhi, trên chiếc giường màu trắng nhỏ, thời gian là vào ngày sinh nhật của cô ta. Hai người đều uống chút rượu cũng quên là ai đã chủ động, khả năng có thể do quá gần gũi, không khí và sự đụng chạm cho nên dẫn tới bùng cháy.

Ngày đó, ngoại trừ anh ta ra, Vương Bảo Nhi còn mời khá nhiều bạn bè, ai cũng uống say, cho nên khi cả đám người ra về, dưới đất đầy là vỏ chai rượu, khắp phòng đều là mùi rượu.

Cho nên, không khí cũng lẩn quẩn mùi rượu, giống như đang dụ dỗ người đàn ông phạm tội, Lục Nguyên Đông vốn định đi bởi anh ta còn muốn trở về Bạch gia gặp Tần Dư Kiều, đúng lúc này khi muốn đứng lên dọn dẹp lại căn phòng một chút, ngồi xuống nhặt vỏ chai thì đã bị đặt dưới thân Lục Nguyên Đông.

Chuyện đã xảy ra, kì thực hai người đều không uống nhiều nhưng sau khi xong việc Vương Bảo Nhi khóc, nói là lần đầu tiên, nhưng trên drap giường không hề có máu.

27. Chương 27

Khi mới vào nhà trẻ, lúc nào Tiểu Duệ Duệ cũng vui mừng hơn hở, là một cậu bé ngoan thân thiện với bạn trai, đối tốt với bạn gái.

Có một lần Lục Cảnh Diệu nhìn thấy con trai vui đùa vẽ vờ gì đó, mở miệng hỏi. “Làm gì vậy?”

Tiểu Duệ Duệ ngẩng đầu lên giải thích. “Ngày mai là sinh nhật của Dương Vĩ, cô bảo mỗi bạn trong lớp làm thiệp tặng bạn ấy.”

Lục Cảnh Diệu suốt nửa không kìm được mà cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Lục Hòa Thước nhớ lại tình cảnh con trai nhỏ Lục Cảnh Diệu đi nhà trẻ, ngày nào cũng cau có khó chịu, hiệu trưởng cứ hai ba ngày lại gọi điện về nhà, nào là không đoàn kết, không thân thiện, tính tình không tốt,... Tóm lại không thể ngủ nổi.

Lục Hòa Thước xách con trai nhỏ đến thư phòng dạy dỗ: “Có chơi với bạn bè không hả?”

Lục Cảnh Diệu: “Con không muốn quan tâm đến chúng nó.”

Lục Hòa Thước đập bàn: “... Mày kiêu cái rắm!”

Ngoại truyện 2: Nói chuyện

Hỏi Tiểu Duệ Duệ mới học nói thường được cô hai Lục Gia Anh dắt đi chơi. Lục Gia Anh là người yêu mặt chược đến phát cuồng, nên có một đợt, mỗi khi Lục Gia Anh chơi mặt chược đều mang theo Tiểu Duệ Duệ.

Cho nên câu đầu tiên Tiểu Duệ Duệ nói không phải là mẹ, cũng chẳng phải là ba, càng không phải là cô.

Là: “Bính.” (*)

* Lại là từ trong mặt chược, ta chịu thôi T_____T

Về sau khi Tần Dư Kiều và Lục Cảnh Diệu đã xác định mối quan hệ, Tần Dư Kiều lại bị đẩy vào bàn mặt chược do cô hai Lục Gia Anh tụ tập.

Đang lúc khó xử, Tiểu Duệ Duệ lại kéo áo cô: “Chị Dư Kiều đừng sợ, em giúp chị.”

Đàn ông thấy hứng thú với phụ nữ thường có hai nguyên nhân, một là không hiểu nổi cô ấy, hai là không trị được cô ấy. Đàn ông thích một người phụ nữ thường cũng có hai nguyên nhân, một là chiếm giữ cô ấy, hai là chinh phục cô ấy.

Nhưng thường thì một người đàn ông đã chiếm được một người phụ nữ rồi sẽ không muốn tiếp tục chinh phục cô ấy nữa. Có điều ngoại trừ ép buộc thì có lẽ anh ta chỉ có hứng thú chứ không phải thích hay yêu cô ta.

Song, hiện giờ Lục Cảnh Diệu cũng không muốn chinh phục Tần Dư Kiêu, bởi vì anh đã từng chinh phục được cô, cũng bị cô chinh phục, hơn nữa cũng già đầu rồi, cảm thấy những thứ này là quan niệm tình yêu của đám thanh thiếu niên ngày thơ mới biết yêu.

Còn anh, trước mắt việc muốn anh làm nhất chính là trói buộc: Buộc chặt Tần Dư Kiêu bên người.

Thực ra quan niệm tình yêu hiện tại của anh rất đơn giản, một đôi nam nữ ở bên nhau thì thứ gì cũng sẽ có, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Trước khi ra ngoài ăn cơm, Tần Dư Kiêu lấy từ trong túi ra một lọ kem cho trẻ em, sau đó gọi Lục Hi Duệ tới. Lục Hi Duệ thấy thứ đồ trên tay cô thì làm như thấy thuốc độc: “Em không muốn bôi.”

Tần Dư Kiêu không ngờ Lục Hi Duệ lại không muốn bôi, kéo nó đến trước mặt mình, nghiêm mặt nói: “Trời rất lạnh, nếu như không bôi, da của Duệ Duệ sẽ xấu đi nhiều đấy.”

Lục Hi Duệ lắc đầu như trống bỏi, cứ như cô sắp bôi thuốc độc lên mặt nó vậy: “Trời lạnh da không xấu đi đâu, hơn nữa ba không bôi, con trai không bôi cái này đâu...”

Ai nói với nó là con trai không thể bôi vậy, Tần Dư Kiêu không ngờ Lục Hi Duệ lại ghét bôi kem như vậy, ngẩng đầu liếc nhìn Lục Cảnh Diệu: “Ba em da mặt dày nên không cần bôi, Duệ Duệ sau này cũng muốn da mặt dày như ba em sao?”

Lục Hi Duệ hơi dao động, đúng lúc này, Lục Cảnh Diệu lập tức đứng bên nói: “Dư Kiêu, không quan trọng đâu. Trước kia anh cũng không chuẩn bị đồ chơi này cho Hi Duệ, con trai đâu cần coi trọng cái này?”

Sáng sớm, Lục Cảnh Diệu mới xuống giường nên bất giác nói chuyện với Tần Dư Kiêu bằng giọng điệu nịnh bợ, như đang chịu ảnh hưởng của hoóc-môn nam giới, vẻ trịch thượng cũng giảm bớt.

Tần Dư Kiêu trừng mắt nhìn Lục Cảnh Diệu, hơi đau lòng xoa mặt Hi Duệ: “Bởi vì bình thường anh không chú ý nên Hi Duệ mới có thể đen như vậy.”

Tội này nặng nề quá, Lục Cảnh Diệu lặng lẽ đứng bên không nói gì.

Lục Hi Duệ nhìn Lục Cảnh Diệu, xua tay với Tần Dư Kiêu, nói: “Chị Dư Kiêu, không phải vậy đâu, da em đen có thể là do di truyền, di truyền từ mẹ em.”

Tần Dư Kiêu: “...”

Lục Cảnh Diệu cười khê, liếc nhìn Tần Dư Kiêu với vẻ sâu xa, vui vẻ ung dung nói: “Cũng có thể. Tốc độ đen mặt của mẹ con nhanh lắm, cho nên ảnh hưởng đến con rồi.”

Chẳng liên quan! Khi Tần Dư Kiêu đang định ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Diệu với ánh mắt căm tức, Lục Cảnh Diệu đã cười tươi rói với cô: “Mẹ mới, đi thôi.”

Hành vi tóm lấy điểm yếu rồi khiêu khích trắng trợn này của Lục Cảnh Diệu khiến cô cảm thấy mình như thịt cá nằm trên thớt, mặc người chém giết. Tần Dư Kiêu rất không thích cảm giác như vậy, nhưng Lục Cảnh Diệu nắm lấy điểm yếu của cô hết lần này đến lần khác, cứ như anh đang nhân từ cho cô phạm vi hoạt động. Nhưng phạm vi này do anh vạch rõ, hơn nữa giới hạn của phạm vi còn liên quan đến tâm trạng của anh.

Có điều cùng một chuyện, sẽ có góc nhìn khác nhau. Ví dụ như câu trả lời vừa rồi của anh, chính là muốn nói thêm mấy câu với Tần Dư Kiêu, tốt nhất cô nên toàn tâm chú ý tới anh, tốt nhất là cô có thể quan tâm đến anh như anh quan tâm đến cô.

Người đàn ông bị bơ rất dễ lên cơn khó chịu trước mặt người phụ nữ mình yêu, cho nên muốn trêu chọc cô một chút. Chuyện giường chiếu cũng như vậy, biết rõ Tần Dư Kiều không vui, anh không chỉ tiến vào cô, còn muốn bắt cô thích việc anh tiến vào.

Cho nên đàn ông bá đạo vốn rất trẻ con, không có quy tắc, hơn nữa chưa bao giờ nhận thức được hành vi của mình có thể quy vào “làm phiền người khác”. Nhưng nếu có một người đàn ông khác có hành vi tương tự như anh, hành vi tương tự đó sẽ lập tức biến thành “làm phiền người khác”.

Ví dụ Hi Duệ, sau khi đi ra ngoài lập tức bám dính lấy Tần Dư Kiều như cao dán, Lục Cảnh Diệu hận không thể kéo nó xuống vứt sang một bên.

Bữa cơm “một nhà ba người” này diễn ra tại một nhà hàng Tây. Khi chọn món, Tần Dư Kiều sẽ hỏi ý Hi Duệ, tuy rằng kết quả hết như trước, Hi Duệ chỉ có thể ăn thứ ăn do Tần Dư Kiều chọn, nhưng đây cũng là điểm khác biệt giữa Tần Dư Kiều và Lục Cảnh Diệu.

Trước kia Lục Cảnh Diệu vui vẻ sẽ đưa Hi Duệ ra ngoài ăn, có điều khi chọn món, Lục Cảnh Diệu không cho con trai có cơ hội lựa chọn mà bắt Hi Duệ ăn những món bổ dưỡng mà anh muốn nó ăn. Nếu Hi Duệ kháng nghị không muốn ăn, Lục Cảnh Diệu nhất định ném cho nó một câu: “Nếu không muốn ăn thì về nhà ngay cho ba.”

Nhưng Tần Dư Kiều không giống vậy, ví dụ Hi Duệ muốn chọn món này, Tần Dư Kiều sẽ vô cùng dè dặt mà giải thích món ăn đó không tốt cho quá trình phát triển của trẻ con.

Lục Hi Duệ là một đứa trẻ biết nghe lời, hướng chỉ là lời của Tần Dư Kiều. Cho nên Tần Dư Kiều nói gì nó cũng gật đầu đồng ý, ngoan ngoãn bắt ngờ.

Tần Dư Kiều chọn cho Hi Duệ phần ăn trẻ em, lúc món bít-tết được đưa lên còn cắt ra cho nó. Khi Tần Dư Kiều cắt bít-tết xong chuyển cho Hi Duệ, Hi Duệ thật sự rất vui, lần đầu tiên nó được hưởng thụ đặc quyền của trẻ con. Cho đến bây giờ, nó luôn cố gắng hết sức hoàn thành nhiệm vụ của trẻ con, ví dụ như làm bài tập đánh đàn piano. Quyền lợi của trẻ con là gì, nó chưa từng thấy.

Tần Dư Kiều nhìn dáng ăn rất vui vẻ của Hi Duệ, thuận tiện dạy dỗ nó luôn, ví dụ như cái gì nên ăn, cái gì không nên ăn, bắt đầu có khuôn cách của người mẹ: “Bây giờ đang là thời kỳ phát triển trở mã của em, quan trọng nhất là không được kén chọn, có biết không?”

Lục Hi Duệ gật đầu, sau đó hỏi chỗ khó hiểu: “Trở mã là sao ạ?” Phát triển thì nó biết, còn trở mã là gì?

Tần Dư Kiều: “...”

“Trở mã chính là sau này con sẽ trở nên giống ba.” Lục Cảnh Diệu thật sự không biết tính chân chó của Lục Hi Duệ từ đâu ra nữa, xen vào câu chuyện: “Dư Kiều, cuối tuần này là tiệc mừng thọ của bác em, anh sẽ dẫn Hi Duệ qua.”

Tần Dư Kiều đang cắt gân bò ra cho Hi Duệ, ngẩng đầu lên, vẻ mặt dè dặt: “Có thể không đến được không?”

Tần Dư Kiều nói rất uyển chuyển, mong rằng Lục Cảnh Diệu đừng làm loạn, cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng công bố chuyện mình sinh con với một người đàn ông từ năm mười chín tuổi.

Lục Cảnh Diệu chỉ liếc mắt cũng nhận ra tâm tư của Tần Dư Kiều, cảm giác bị ghét bỏ không hề dễ chịu, hơn nữa còn một lần ghét bỏ cả đôi. Vừa nghĩ vậy, Lục Cảnh Diệu lại cảm thấy Hi Duệ thuận mắt hơn chút, rút một tờ khăn ướt đưa cho Hi Duệ: “Lau miệng, đừng ăn như mèo hoang vậy chứ.”

Tần Dư Kiều nhìn Lục Cảnh Diệu, cô thật sự rất sợ, quyết định giả bộ đáng thương với Lục Cảnh Diệu: “Lục Cảnh Diệu, không phải anh nói sẽ cho em thời gian sao?”

Nội dung cuộc nói chuyện của hai người rất trù tượng, Lục Hi Duệ không hiểu họ đang nói gì, chỉ có thể giương mắt lên ngó rồi tiếp tục ăn, sau đó lại ngó...

Dù là ai cũng có điểm yếu, điểm yếu của Lục Cảnh Diệu chính là dáng vẻ này của Tần Dư Kiều, nói với anh bằng vẻ mặt và giọng điệu nũng nịu lại còn đáng thương như vậy, thật sự làm cho người ta chịu không nổi.

Dừng một chút mới nói: “Em đừng lo, bình thường anh cũng có vài mối làm ăn với Bạch Diệu, cũng nên tham gia tiệc mừng thọ của ông ấy.” Mà không phải muốn dẫn Hi Duệ đi nhận ông gì cả.

Cuối cùng Tần Dư Kiêu cũng thở phào nhẹ nhõm, bởi vì áy náy nên đối xử với Lục Hi Duệ càng thêm tốt, đối xử với Lục Cảnh Diệu cũng ôn hòa. Thật ra Lục Cảnh Diệu rất dễ dàng bị Tần Dư Kiêu lấy lòng bằng nụ cười tươi rói sáng ngời đó. Cho nên người bên ngoài đều thấy gia đình ngồi trước cửa sổ thủy tinh nơi đại sảnh hòa thuận biết bao, khiến người ta ghen tỵ chết đi được.

Sau bữa trưa, Tần Dư Kiêu và Lục Cảnh Diệu cùng đưa Lục Hi Duệ đến lớp năng khiếu. Hi Duệ là đứa trẻ thích giao tiếp với bạn bè, thích đến lớp hơn là mời gia sư.

Lúc xuống xe, Lục Hi Duệ vui vẻ vẫy tay tạm biệt Tần Dư Kiêu, trước khi đi còn ghé vào tai cô nói thầm một câu: “Chị Dư Kiêu, nếu như chị làm mẹ em, em sẽ vui lắm.”

Tần Dư Kiêu xoa đầu Hi Duệ, chất tóc mềm mại giống cô, tiếp đó hôn lên trán Hi Duệ, nói: “Tạm biệt.”

Sau đó Lục Hi Duệ đỏ bừng mặt trốn xuống xe.

Tần Dư Kiêu định về nhà họ Bạch dọn đồ, Lục Cảnh Diệu biết Tần Dư Kiêu nhất định phải chuyển nhà, có điều anh cũng không nóng vội muốn cô dọn đến chỗ anh, nguyên nhân lớn nhất là anh không muốn nghe người nào nói huyền thuyên, bàn tán quan hệ của anh và cô.

Song Lục Cảnh Diệu có thể cho phép Tần Dư Kiêu tạm thời không sống chung với anh, nhưng quyết không cho phép chỗ ở của cô không có liên quan gì đến anh.

“Nhà của Bạch Quyên cách trường của Hi Duệ quá xa, em dọn đến khu chung cư Nhã Lâm này, anh đã đặt mua một căn hộ ở đây, nội thất đầy đủ cả rồi.”

Tần Dư Kiêu kiểm tra vị trí của chung cư Nhã Lâm, ở đối diện vườn hoa trung tâm, hơn nữa còn gần trường tiểu học số hai hơn cả vườn hoa trung tâm.

Đưa đón Hi Duệ từ chung cư Nhã Lâm này đúng là rất thuận tiện, Tần Dư Kiêu suy nghĩ: “Em trả tiền nhà cho anh.”

Lục Cảnh Diệu: “Giữ lại mua kẹo cho Hi Duệ đi.”

Tần Dư Kiêu ghét nhất giọng điệu này của Lục Cảnh Diệu, quay đầu đi nhìn ra ngoài cửa xe.

Lục Cảnh Diệu ần côi, “Ê” một tiếng với người phụ nữ ở bên cạnh, Tần Dư Kiêu quay đầu nhìn anh: “Có chuyện gì hả?”

Lục Cảnh Diệu cũng nhìn Tần Dư Kiêu, sau đó thu hồi tầm mắt: “Không có gì.”

Thật ra anh rất muốn hỏi Tần Dư Kiêu xem cô nghĩ thế nào về chuyện trước kia của cô và anh. Quan hệ có, con cũng có, vậy mà vẫn muốn chạy theo hướng khác.

Tuy rằng anh không quan tâm đến suy nghĩ của cô, dù gì cô cũng sẽ trở thành vợ của Lục Cảnh Diệu anh, nhưng anh vẫn muốn hỏi ý kiến của cô. Còn có rất nhiều chuyện cần cô tham dự, chẳng hạn như cô thích hôn lễ như thế nào, chụp ảnh cưới có muốn mang theo Hi Duệ hay không, có muốn sinh thêm đứa thứ hai không...

Có điều Lục Cảnh Diệu vẫn không nói gì. Anh biết mình và Tần Dư Kiêu còn một mâu thuẫn rất lớn, một người quá gấp, còn một người quá chậm chạp.

Thật ra anh cũng hiểu được sự do dự của Tần Dư Kiêu. Người phụ nữ này cứ như vậy, không bao giờ nhìn ra điểm tốt của anh. Vốn nên vui mừng hơn hờ chấp nhận chuyện như trúng số độc đắc này, nhưng cô lại cảm thấy mất mặt.

Ngoài ra, anh cũng không thấy mình có gì gấp gáp. Trống rỗng mất mát trong bảy năm như vậy, có một số việc chỉ hận không thể chạy đua với thời gian. Anh muốn đòi về tất cả những năm tháng và hơi ấm mà ông trời đã nợ anh.

Tần Dư Kiều vẫn dọn đến chung cư Nhã Lâm, bởi vì lúc xuống xe Lục Cảnh Diệu nhẹ nhàng nói một câu với cô: “Trong căn nhà đó có ảnh chụp hồi bé của Hi Duệ.” Nói xong, Lục Cảnh Diệu vươn tay vuốt ve mặt cô, sau đó hôn lên trán cô như cô hôn Hi Duệ, và cả miệng nữa.

“Kiều Kiều, em có muốn xem không?” Lục Cảnh Diệu lại ngửa tay trêu chọc cái tai của Tần Dư Kiều: “Nếu như em không chuyển tới, anh lập tức dọn sạch đồng ảnh đó. Dù sao anh cũng xem ảnh rồi, ngoài ra anh cũng không định rửa thêm nữa.”

Tần Dư Kiều cảm thấy Lục Cảnh Diệu đôi khi đứng đắn hơn người, đôi khi rất vô lại, đúng là đã thành tình rồi.

“Anh biết em muốn xem lắm, hồi bé Hi Duệ còn kháu khỉnh hơn bây giờ đấy.” Lục Cảnh Diệu gỡ đủ mọi trò từ cứng đến mềm, vươn tay ôm eo Tần Dư Kiều, động tác dịu dàng nhưng thực ra lại siết chặt vòng tay. Như bắt con thỏ vậy, nhẹ tay bắt, sau khi đến tay lại hận không thể nắm chặt trong lòng bàn tay. Anh không thể chấp nhận được việc Tần Dư Kiều từ chối anh bất cứ chuyện gì.

“Như vậy đi, tối nay em chỉ cần đóng gói vài bộ quần áo em thích mặc qua đây là được rồi, các nhu yếu phẩm khác chỗ này đều có đủ.” Nói xong, Lục Cảnh Diệu lại liên tục hôn môi mới bỏ qua, “Buổi tối anh tới đón em.”

Nhu yếu phẩm đúng là không thiếu thứ gì, có điều Tần Dư Kiều không ngờ trong số nhu yếu phẩm mà Lục Cảnh Diệu nói còn có cả bảy hộp bao cao su đủ các vị.

Mà Lục Cảnh Diệu giải thích thế này: “Em không biết trước kia em kén chọn thế nào đâu. Thứ bảy nhất định là vị cam, thứ hai tốt nhất là vị chuối, thứ ba là...”

Tần Dư Kiều đau đầu như muốn nứt: “Có thể đừng nói nữa không...”

“Xấu hổ gì chứ? Em cũng làm mẹ rồi mà.” Lục Cảnh Diệu cho Tần Dư Kiều một gáo nước lạnh.

Tần Dư Kiều tức giận quay đầu lại: “Lục Cảnh Diệu.”

Ánh mắt Lục Cảnh Diệu tràn đầy vẻ bồn chồn, tiến lên ôm lấy eo cô, áp cô lên cánh cửa: “Bây giờ có muốn dùng một cái không? Dùng vị cam em thích nhất...”

Bị trêu chọc như vậy, mặt Tần Dư Kiều lập tức đỏ lên, chẳng qua ánh mắt vẫn thản nhiên như cũ.

Thực ra trước kia cô cũng không khác gì bây giờ. Tần Dư Kiều trước kia cũng rất hay đỏ mặt, có điều bởi vì cô thích Lục Sáu, nên dù đỏ mặt cũng sẽ nhảy lên hông của anh, sau đó cười hì hì khẽ hôn lên môi anh: “Lục Sáu, anh nói có vị sầu riêng không? Chúng ta có nên thử một lần không?”

Lục Cảnh Diệu hậm hực buông Tần Dư Kiều ra, sau đó nói: “Anh đi lấy ảnh hồi bé của Hi Duệ cho em.” Nói xong, xoay người rời đi.

Tần Dư Kiều nhìn bóng lưng rời đi của Lục Cảnh Diệu, gọi anh lại: “Lục Cảnh Diệu.”

Lục Cảnh Diệu quay đầu, ánh mắt lóe lên, sau đó yên lặng nhìn cô.

Tần Dư Kiều hơi khó mở miệng: “Em xin lỗi vì mình không nhớ chuyện của chúng ta, mấy năm nay khổ cực cho anh rồi. Anh nuôi Hi Duệ... cũng không dễ dàng.”

Lục Cảnh Diệu cúi đầu mỉm cười, lười biếng nói: “Thật ra Hi Duệ cũng dễ nuôi lắm.”

Tần Dư Kiều: “Em biết.”

Lục Cảnh Diệu có phần không hài lòng với câu trả lời của Tần Dư Kiều, ngừng lại chút: “Nhưng có rất nhiều chuyện phiền lòng, rất nhiều chuyện phải quan tâm.”

“Em biết anh rất vất vả, được rồi chứ?” Tần Dư Kiều chột cười, sau đó phất tay ý bảo Lục Cảnh Diệu mau đi lấy ảnh lại đây.

Lục Cảnh Diệu cũng bật cười, ôm tâm trạng nín nọt Tần Dư Kiều khuôn một cái hộp đựng đầy ảnh tới. Nhìn cái hộp đựng ảnh, Tần Dư Kiều thật sự rất kinh ngạc. Ảnh đầy trong hộp, có Hi Duệ, cũng có anh và cô.

“Em xem, anh không lừa em chứ, khi đó chúng ta thật sự là một đôi.” Lục Cảnh Diệu đưa ảnh cho Tần Dư Kiều xem, đặt cầm lên vai cô: “Đừng tưởng rằng mập rồi là anh nhận không ra em nữa.”

Tần Dư Kiều ghét điều gì nhất, đó chính là người khác nói cô mập. Đang định giậm chân, Lục Cảnh Diệu đã hôn lên mặt cô: “Mập chút cũng tốt, mập chút cũng tốt.”

Tần Dư Kiều yên lặng nhìn tấm ảnh. Trong ảnh nam tuần nhả nữ xinh đẹp, cảnh nền là tòa thành kiểu châu Âu phủ đầy tuyết. Hai người mặc áo khoác cùng kiểu, ngay cả khăn quàng cổ cũng cùng một màu. Họ nở nụ cười rực rỡ khiến mọi vật xung quanh đều mất đi sắc màu.

Nhìn dáng vẻ này, đích thực là tình yêu cuồng nhiệt không thể cưỡng nhiệt được hơn.

Tần Dư Kiều nhìn tấm ảnh chăm chú, bật thốt một câu: “Không phải ghép ảnh đấy chứ?”

“Đúng, ghép đấy.” Lục Cảnh Diệu hừ lạnh một tiếng. “Hi Duệ cũng được ghép mà có.”

Tần Dư Kiều giận dữ, lại lật bức ảnh khác ra xem. Phần lớn ảnh của cô và Lục Cảnh Diệu đều được chụp vào mùa đông, có lẽ bởi vì lạnh nên hai người không ôm vai thì ôm eo, thậm chí còn hôn môi.

“Tấm này do em chụp.” Lục Cảnh Diệu bỏ cái khung ra, “Thật ra anh cũng không thích chụp ảnh lắm, nhưng em lại rất thích, anh không muốn từ chối em.”

Anh không muốn từ chối em...

Rốt cuộc Tần Dư Kiều đã hiểu vì sao cô lại có cảm giác “người là dao thót ta là thịt cá” mãnh liệt như vậy rồi, chuyện tốt gì cũng do Lục Cảnh Diệu chiếm. Tuy anh không nói rõ cô không đúng, nhưng từ câu chữ của anh cũng có thể nhận ra khi đó Tần Dư Kiều là kiểu người gì.

Xoi mói, yêu cái đẹp, khó chơi, thậm chí còn buông thả dục vọng quá độ.

Tần Dư Kiều cầm lấy bức ảnh chụp Hi Duệ lên xem. Khi đó nó được một tuổi, nhỏ như nắm gạo nếp, miệng cười toe toét để lộ sáu cái răng nhỏ.

Tần Dư Kiều cảm thấy chuyện mình rời bỏ Lục Cảnh Diệu cũng có khả năng, nhưng tuyệt đối không có chuyện cô vứt bỏ Lục Hi Duệ. Quay đầu nhìn vào mắt Lục Cảnh Diệu, “Xin anh thành thực nói cho em biết, nguyên nhân năm đó em rời bỏ anh.”

Ánh mắt Lục Cảnh Diệu lóe lên, nói: “Không phải đã nói cho em rồi sao, khi đó em bị mắc chứng trầm cảm sau khi sinh, rồi bỏ đi biệt tăm.”

Tần Dư Kiều nửa tin nửa ngờ: “Thật không?”

Lục Cảnh Diệu: “Lừa em làm gì.”

Thật ra một người đàn ông tổn tâm tư lừa gạt một người phụ nữ đôi lúc cũng bởi vì muốn tình yêu càng sâu đậm, biến câu chuyện cổ tích càng thêm thần kỳ.

Mặc dù trên căn bản, nguyên nhân chia tay của các cặp đôi đều là cãi vã và chiến tranh lạnh.

Là anh đã chất vấn cô trước: “Quả Quả, có phải em đã hối hận vì theo anh rồi không?”

Cô quay lại: “Đúng vậy, tôi theo con heo còn hơn.”

Khi ấy tình yêu của anh và cô đều hơi lý tưởng, nhưng thế giới này nào có tình yêu nào lý tưởng. Cho dù tình yêu của anh và cô diễn ra tại Edinburgh với khung cảnh tựa như cổ tích, cho dù tất cả điều kiện đều thỏa mãn yêu cầu của chuyện cổ tích, nhưng đời thực không phải là câu chữ, chỉ là một tình yêu tương tự cổ tích mà thôi.

Không có mối tình nào hết như thế giới hư cấu, bất cứ cặp tình nhân nào cũng có mâu thuẫn, sẽ khắc khổ, sẽ hiểu lầm, thậm chí sẽ mệt mỏi.

Sống bên nhau đã lâu, cũng sẽ có vài ngày hận không thể bóp chết đối phương rồi lại bóp chết... sau đó nhắm mắt làm ngơ.

28. Chương 28

Tần Dư Kiều chưa từng nghĩ mình sẽ có những năm tháng “tình cảm cháy bỏng” như vậy. Năm mười tám tuổi ấy, cô dùng tên giả yêu đương một người đàn ông ở nước ngoài. Năm mười chín tuổi còn sinh cho anh ta một đứa con trai.

Khi Lục Cảnh Diệu kể lại với cô những chuyện ở Edinburgh, vẻ mặt có phần giống người đàn ông khốn khổ bị một cô gái vô lương lừa tiền lừa tình, làm cho Tần Dư Kiều bỗng nảy sinh cảm giác áy náy mãnh liệt, đồng thời cũng có cảm thấy bối rối như phạm nhân sống ung dung ngoài vòng pháp luật nhiều năm bị bắt được.

“Em cho rằng mình đã trở thành người thực vật hai năm?” Lục Cảnh Diệu nghe xong lời giải thích của cô, nâng đầu cô lên nhìn.

Tần Dư Kiều vùng vẫy: “Lục Cảnh Diệu, anh làm gì vậy hả?”

“À, người thực vật... quả nhiên là đầu gỗ.” Lục Cảnh Diệu lạnh lùng ném một câu, rồi cong ngón trỏ, dùng đốt ngón tay gõ lên đầu Tần Dư Kiều, ba tiếng cóc cóc cóc vang dội, “Nghe thử đi, đầu cũng hơi rỗng rỗng, còn vang thể này cơ mà.”

Tần Dư Kiều dở khóc dở cười, đẩy Lục Cảnh Diệu ra: “Đầu anh mới có tiếng vang.” Đồng thời Tần Dư Kiều tỏ vẻ nghi ngờ loại người cố tình hiểu chệch ý người khác như Lục Cảnh Diệu này. Có điều cô có một ưu điểm rất lớn, chính là khi có chuyện vẫn có thể giữ bình tĩnh, đôi lúc càng vội vã mở miệng càng dễ bị lừa gạt.

Cho nên dứt khoát giả bộ xấu hổ, cúi gầm mặt.

Trong mắt Lục Cảnh Diệu lấp lánh ánh cười, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhiễm ráng hồng lại sống động của Tần Dư Kiều, không kiềm chế được mà bắt lấy miệng cô, đầu lưỡi cạy mở hàm răng trượt vào bên trong, mút lấy đầu lưỡi của Dư Kiều.

Tần Dư Kiều thật sự bị đầu lưỡi ấm áp của Lục Cảnh Diệu làm cho hưng trí, khóe miệng lơ đãng phát ra hai tiếng thở khê, thân mình mềm nhũn tựa sát vào người Lục Cảnh Diệu. Không kháng cự phản ứng của cơ thể nữa, cô ngẩng đầu, hai tay chủ động đặt lên vai Lục Cảnh Diệu, sau đó chuyển động đầu lưỡi đưa đẩy qua lại với Lục Cảnh Diệu.

Có một số việc mặc dù không có ký ức, nhưng trò chơi triền miên giữa người yêu này chỉ cần một chút sẽ lên tay, một khi đã lên tay thì sẽ làm không biết mệt.

Đến buổi tối Tần Dư Kiều đuổi Lục Cảnh Diệu về, lại bấm điện thoại gọi tới Luân Đôn, vẫn không thể liên lạc với Bạch Thiên Du. Thư ký nói cho cô biết, tiến sĩ Bạch đã tới Nam Cực khảo sát, phải hơn tháng nữa mới về, còn hỏi cô có việc gấp gì không, nếu có thì thư ký có thể liên lạc với trạm Nam Cực thông báo cho tiến sĩ Bạch.

Tần Dư Kiều nói: “Cảm ơn, tạm thời không cần đâu.”

Có vài việc đích thực không thể coi là phiền lòng, tựa như Lục Cảnh Diệu nói: “Tự dưng có một đứa con trai, phải vui mừng chứ?”

Tuy nhiên đôi lúc chuyện tốt kéo theo rất nhiều vấn đề, việc vui cũng khiến lòng người bí bách. Cũng như đồng hồ trên người cô, đối với Tần Dư Kiều vốn hơn 45 kg, thêm chút thịt là đẹp. Lúc cô mới bắt đầu béo

lên, ngay cả Bạch Thiên Du cũng khen cô xinh đẹp hơn. Nhưng chín quá hóa nẫu, bất cứ chuyện gì vượt quá phạm vi tiếp nhận cũng khiến con người buồn phiền.

Lại nghĩ tới vấn đề cân nặng, bởi vì không ngủ được, Tần Dư Kiều quyết định dậy tập yoga. Thời gian trước thực hiện mấy động tác còn hơi khó khăn, đêm nay lại làm liền một mạch. Sau khi kết thúc cô lại đứng lên cân, sau khi kim chỉ lắc lư ở chỗ 60 kg rồi ổn định lại thì Tần Dư Kiều bỗng cảm thấy thế giới này cũng trở nên đáng yêu.

Vội vã chạy vào phòng tắm soi gương. Xoay tròn trước gương, bây giờ vóc dáng của Tần Dư Kiều thật sự thuận mắt hơn hồi mới về nước rất nhiều rồi. Bởi vì lâu lắm không được thấy bản thân xinh đẹp như vậy, Tần Dư Kiều kìm lòng không đành lại nhìn mình thêm vài lần.

Tự kỷ đôi khi cũng là cảm xúc nông nổi, có thể ngày xưa bài xích thân hình mình quá mãnh liệt nên cô cũng không thích soi gương. Có điều hôm nay cảm xúc tự kỷ dâng trào, Tần Dư Kiều nhìn mình trong gương chăm chú, hớn hở vui sướng vô cùng.

Người phụ nữ trong gương có gương mặt trái xoan điển hình, bây giờ hai má hơi phúng phính nhưng lại mang vẻ mũm mĩm trẻ con của thiếu nữ, như quả táo vậy.

Nói đến thật thú vị, thời kỳ thiếu nữ cô không mũm mĩm trẻ con, bây giờ lại có gương mặt mũm mĩm như thế.

Tần Dư Kiều giương cằm, rất muốn xem “hiệu quả toàn thân” nên soi gương cởi sạch áo ngủ trên người. Trong gương lập tức xuất hiện hình ảnh người phụ nữ chỉ mặc đồ lót. Tuy vẫn đầy đặn như trước, nhưng bởi vì khung xương của cô nhỏ, nên thân hình 60 kg này của cô thoát nhìn không có cảm giác “to con”, mà lại có hiệu quả “mông to ngực lớn”.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm đột nhiên “lách cách” mở ra, Tần Dư Kiều quay phắt đầu lại, sợ hãi đến tái mặt. Không biết Lục Cảnh Diệu đã đến đây từ lúc nào, đứng tựa lên cửa, đánh giá cô từ trên xuống dưới, con người nhiễm sắc xuân: “Kiều Kiều, anh không ngờ em có sở thích này đây.”

Tần Dư Kiều khoác áo tắm lên, nhanh nhẹn buộc chặt lại, lúc mở miệng lại phát hiện mình suýt nữa nói lấp: “Anh... sao anh lại tới nữa?”

“Anh à?” Lục Cảnh Diệu cười thô bỉ, “Điện thoại để ở đây, quay lại lấy.”

Tần Dư Kiều thẹn quá hóa giận, định rời khỏi phòng tắm nhưng lại bị Lục Cảnh Diệu ngăn cản, áp cô lên tường. Tầm mắt anh dừng trên làn da bên ngoài áo tắm của Tần Dư Kiều: “Kiều Kiều, em đẹp quá.”

Dù ở hoàn cảnh gì đi nữa, phụ nữ luôn thích được ca ngợi. Có điều Tần Dư Kiều vẫn rất xấu hổ, quay mặt đi.

Lục Cảnh Diệu thành thật nói: “Thật ra di động chỉ là cái cớ thôi. Anh về nhà rồi trần trọc mãi không ngủ được, thấy Hi Duệ cũng ngủ rồi nên an tâm tới đây.” Nói xong, Lục Cảnh Diệu vui mắt ở cổ Tần Dư Kiều, hít sâu một hơi: “Thơm quá...”

Tần Dư Kiều đẩy anh: “Lục Cảnh Diệu, anh đừng như vậy.”

“Đừng thế nào cơ? Có phải thế này không?” Lục Cảnh Diệu cầm lấy tay Tần Dư Kiều kéo xuống, đặt trong quần mình, để cô có thể cảm nhận được sự nóng bỏng và cứng rắn của nơi đó. Anh thở khẽ một hơi rồi nói: “Kiều Kiều, nó còn nhớ em hơn anh, càng muốn em hơn nữa.”

.....

Năm giờ sáng, Tần Dư Kiều cuối cùng cũng đuổi được Lục Cảnh Diệu xuống giường: “Anh về trước đi...”

Lục Cảnh Diệu không nói gì, trước khi đi còn hôn môi Tần Dư Kiều, sau đó là một nụ hôn ướt át triền miên, lúc rời đi còn nói: “Nếu như anh là Đường Huyền Tông, cũng không muốn vào triều sớm.”

Tần Dư Kiều chẳng muốn làm Dương quý phi gì đó, kéo chăn ngủ tiếp.

Thật ra đêm qua hai người đã kết thúc từ lúc rạng sáng rồi, nhưng cả hai đều không ngủ được nên Lục Cảnh Diệu ôm cô tâm tình, “Kiều Kiều, anh thấy chuyện của hai chúng ta tạm thời nên tránh một chút.”

Giọng điệu của Lục Cảnh Diệu cứ như cô và anh đã sống chung với nhau vậy. Có điều mối quan hệ đã thế này, Tần Dư Kiều cũng không cho rằng mình và Lục Cảnh Diệu không có liên quan gì, nhưng vẫn nói lời trái lương tâm, xoay người nhíu mày nhìn Lục Cảnh Diệu: “Em và anh trở thành hai chúng ta từ lúc nào vậy?”

* Từ chúng ta mà Cảnh Diệu dùng không phải là women mà là zanmen . Đều là ngôi một số nhiều nhưng mang ý nghĩa thân thiết hơn.

Lục Cảnh Diệu yêu giọng điệu “tim miệng không đồng nhất” này của Tần Dư Kiều nhất, gạt sợi tóc dính trên trán cô, “Tóm lại trong khoảng thời gian này, khi có mặt người ngoài thì em nên lạnh lùng với anh chút. Lúc chỉ có hai người thì em muốn thế nào cũng được.”

Tần Dư Kiều hiểu Lục Cảnh Diệu đang nghĩ cho cô, nhưng giọng điệu này cứ như người đang quẩn lầy đối phương là cô chứ không phải anh, không nhịn được cười rộ lên: “Chuyện này có là gì chứ? Em có giỏi diễn trò như anh đâu...”

Tần Dư Kiều vừa mới vận động trên giường nên giọng nói cứ như sa tanh, vừa mềm vừa trơn. Lục Cảnh Diệu nghe thấy trái tim cũng mềm nhũn, “Ai nói em không biết diễn, anh thì cảm thấy em diễn rất tốt. Bình thường làm bộ như không để ý tới anh, thật ra trong lòng lại muốn đã man...”

Sau đó Tần Dư Kiều đá Lục Cảnh Diệu xuống giường, Lục Cảnh Diệu bò lên, hai tay hai chân kẹp chặt Tần Dư Kiều: “Đừng quậy nữa, ngủ đi.”

Hai người còn đang hục hặc với nhau lại ngủ một giấc, cuối cùng đến năm giờ sáng, Tần Dư Kiều tỉnh lại đuổi Lục Cảnh Diệu xuống giường: “Bây giờ có thể về rồi đấy, không phải muốn diễn sao, đừng vừa ra khỏi cửa đã để cho người ta bắt gặp.”

Lời của Tần Dư Kiều đã nhắc nhở Lục Cảnh Diệu, nhưng giường chiếu ấm áp thế kia thật lưu luyến quá. Cứ như Hi Duệ ngủ nướng, không muốn rời khỏi ổ chăn.

Quán quýt Tần Dư Kiều tới sáu giờ sáng mới rời khỏi nhà cô, về đến nhà thì dựng dậy Hi Duệ còn say ngủ, “Đừng tưởng chủ nhật là có thể lười biếng, dậy chạy bộ buổi sáng.”

Hi Duệ lăn lộn trong chăn, thò đầu ra, nghiêm túc hỏi: “Ba ơi, con có thể mang theo chăn cùng chạy không?”

Tuyến đường chạy bộ buổi sáng là một vòng quanh khu chung cư Nhã Lâm. Lúc Tần Dư Kiều thức dậy ra ngoài thì đụng trúng hai ba con đang chạy bộ. Lục Cảnh Diệu kéo Hi Duệ chạy qua: “Dư Kiều, trùng hợp quá.”

Lục Hi Duệ chạy đến mướt mồ hôi, nhiệt tình chào hỏi Tần Dư Kiều: “Chị Dư Kiều, bây giờ chị ở đây à?”

“Đúng vậy.” Tần Dư Kiều không thèm nhìn Lục Cảnh Diệu, ngồi xuống lau mồ hôi cho Hi Duệ: “Đã ăn sáng chưa?”

Lục Cảnh Diệu đáp: “Vẫn chưa ăn ạ.”

Tần Dư Kiều ngược mắt liếc nhìn Lục Cảnh Diệu rồi híp mắt cười với Hi Duệ: “Có muốn ăn cháo chị Dư Kiều nấu không?”

“Có ạ.” Lục Hi Duệ rất tự nhiên mà kéo tay Tần Dư Kiều, cũng không nói có muốn ăn hay không, chỉ nhìn tòa nhà trước mặt, nói lời như người tình: “Chị Dư Kiều ở tầng mấy thế? Đưa em lên tầng xem chút đi.”

Tần Dư Kiều vốn cảm thấy quan hệ của mình với Lục Cảnh Diệu sẽ rất lúng túng, nhưng nếu anh đã làm rõ sẽ che giấu quan hệ của anh và cô thì cô cũng thoải mái, lúc chạm mặt lại thấy vui vẻ.

Nhưng cô không thể ngờ Dương Nhân Nhân sẽ chạy đến nhà họ Bạch nhận lỗi, làm ầm lên như vậy. Tâm trạng mãi mới có thể thoải mái của Tần Dư Kiều lại tưng quẩn.

Khi Tần Dư Kiều gặp lại Dương Nhân Nhân, bác trai Bạch Diệu và bác gái Đỗ Ngọc Trân cũng biết chuyện cô và Lục Nguyên Đông đã chia tay, đều cho rằng Lục Nguyên Đông bắt cả hai tay nên chia tay.

Tối hôm trước tiệc mừng thọ của Bạch Diệu, Dương Nhân Nhân đích thân mang quà đến nhà họ Bạch, phía sau còn có Lục Nguyên Đông.

Dương Nhân Nhân chọn đúng ngày này tới đây cũng bởi đoán chắc hôm nay cô sẽ mặc thử lễ phục tiệc mừng thọ ngày mai.

Khi giúp việc lên gõ cửa nói Dương Nhân Nhân và Lục Nguyên Đông đã tới, Bạch Quyên đang giúp cô mặc lễ phục vừa mới được cửa hàng đưa tới. Thật ra lễ phục đã được may xong từ lâu, cuối cùng dạo gần đây cô gầy đi nhiều nên phải mang đi sửa lại.

Nghe thấy Lục Nguyên Đông đến đây, Bạch Quyên cười lạnh: “Kiều Kiều, chị xuống xả giận cho em đây.”

Cô giữ chặt Bạch Quyên. Biết tính khí Bạch Quyên nên cô vội nói: “Thật ra em đã muốn chia tay với Lục Nguyên Đông từ lâu rồi, nhưng anh ấy lên tiếng trước, việc này em và anh ấy đều có lỗi, kết quả anh ấy lại phải làm người xấu.”

Người như Bạch Quyên nào có nghe lọt tai lời giải thích của cô, đẩy cô lao thẳng xuống nhà. Một lát sau, dưới nhà oang oang tiếng chầm chọc của Bạch Quyên: “Lục Nguyên Đông, hôm nay sao lại rảnh rỗi tới đây thế, anh không đi hẹn hò với hoa khôi đại học S hả?”

Huyệt thái dương của Tần Dư Kiều đau nhói, vẫn mặc lễ phục nên không tiện xuống nhà. Nhưng cô lại lo người như Bạch Quyên sẽ nói lời có gai, vội choàng chiếc áo khoác kiểu Tây màu xanh ngọc đi xuống.

29. Chương 29

Sau ngày chia tay, Tần Dư Kiều chưa gặp lại Lục Nguyên Đông. Đôi lúc quan hệ biến đổi, hai người rõ ràng cũng chỉ vài ngày không gặp, khi gặp lại đã trở thành người xa lạ.

Lúc Tần Dư Kiều xuống nhà, Lục Nguyên Đông cười với cô: “Dư Kiều.”

Tần Dư Kiều cười lại: “Con chào dì Dương.” Sau đó đã bị Dương Nhân Nhân kéo tay. Dương Nhân Nhân lo lắng nhìn cô: “Kiều Kiều, con có thể tha thứ cho Nguyên Đông không?”

Tần Dư Kiều thấy Dương Nhân Nhân đối với cô như vậy, trong lòng cũng không dễ chịu, nhưng cô lại không thể nói với bà: Thật ra con và Lục Cảnh Diệu nhà dì đã có một đứa con trai từ bảy năm trước, cho nên dì không cần áy náy đâu, người cần áy náy là con này.

“Dì Dương, dì nói gì vậy, con và Nguyên Đông chia tay trong hòa bình, không ai phải xin lỗi ai cả.” Tần Dư Kiều hờ hững nói, nhìn Lục Nguyên Đông, cười nói: “Nguyên Đông, không phải chúng ta đã nói rồi sao? Chúng ta chia tay là do hai bên không hợp nhau, có phải anh đã quên giải thích với mẹ anh rồi không?”

Đèn ở đại sảnh nhà họ Bạch sáng trưng, sáng đến mức làm khóe mắt Lục Nguyên Đông đau nhói. Dưới ánh đèn đó, Tần Dư Kiều cười nói tự nhiên, tuy gầy đi nhưng lại hoạt bát hơn, áo khoác màu xanh ngọc tôn lên làn da trắng nõn hồng hào của cô, bên trong là bộ lễ phục cổ chữ V màu bạc sáng. Cũng không biết có phải hiếm khi thấy Tần Dư Kiều mặc quần áo sáng màu hay do gầy đi, Tần Dư Kiều trước mắt không chỉ khiến mắt anh sáng lên, vẻ đẹp của cô tựa như đóa hoa quỳnh nở rộ, như ngừng lại trong tim anh.

Lục Nguyên Đông cúi gầm mặt, không nói gì cả.

Tần Dư Kiều hơi bực mình, cô đã có lòng giải vây cho anh, anh còn không biết đón lấy.

Đúng lúc này, Bạch Quyên không chịu được nói chen vào, giọng điệu gây khó dễ, nói toạc trước mặt Bạch Diệu và Đỗ Ngọc Trân: “Tần Dư Kiều, bây giờ em còn nói giúp Lục Nguyên Đông à? Cái gì mà tính cách không hợp chứ, ảnh của anh ta và Vương Bảo Nhi sắp đăng lên báo rồi kìa. Em đừng làm người tốt như vậy có được không? Lòng tốt của em, người ta chưa chắc đã cần!”

Tần Dư Kiều: “...”

“Nhưng chuyện này cũng chẳng trách em được, là nhà họ Bạch có lỗi với em. Cả nhà chị đều bị mù mắt, ba chị bị mù mắt, mẹ chị bị mù mắt, chị cũng bị mù mắt, tự nhận là tìm một mối tốt cho em, cuối cùng lại làm em mất mắt. Xin lỗi em, Kiều Kiều.”

Đôi lúc Tần Dư Kiều cảm thấy tính khí Bạch Quyên cũng như Lục Cảnh Diệu, rất giỏi việc giải quyết chuyện giữa người và người. Hơn nữa một khi có chuyện gì nứu chân, cũng chỉ có cô ấy khiển trách người khác. Nói thì cứ như súng liên thanh, không thêm để ý sắc mặt người khác.

Bạch Quyên vừa dứt lời, Bạch Diệu và Ngọc Trân đều tiến lên ngăn lại, nhưng nào có ngăn được. Nghềng một lát, Bạch Quyên lại nói tiếp: “Thật ra bây giờ chia tay cũng tốt, dù sao còn tốt hơn việc sau khi kết hôn mới xảy ra chuyện. Nói như vậy, Lục Nguyên Đông, tôi còn phải biết ơn anh, anh không để Kiều Kiều nhà tôi trở thành phụ nữ bị chồng bỏ.”

“Quyên Tử...” Mặt Dương Nhân Nhân lúc đỏ lúc trắng, rồi rầm nhìn Bạch Quyên, “Nguyên Đông không đúng, nhưng...”

“Nhưng cái gì?” Bạch Quyên càng lúc càng hăng, “Tôi không nói cậu ta đúng, đương nhiên cậu ta sai, hơn nữa là sai lầm lớn! Nếu ban đầu cậu ta không hài lòng với Kiều Kiều nhà chúng tôi thì có thể nói thẳng, kết quả cậu ta lại đùa giỡn nói lời đường mật với Kiều Kiều nhà chúng tôi. Kiều Kiều nhà chúng tôi rất đơn thuần, còn thật lòng yêu thương cậu... Lục Nguyên Đông, em ấy thật sự muốn kết hôn với cậu, muốn ở bên cậu... Kết quả cậu thật tốt, mới qua lại được một thời gian đã bắt cả hai tay rồi, không phải rõ ràng là ức hiếp người sao. Lục Nguyên Đông, cậu nói thật đi, Vương Bảo Nhi kia có gì hơn Kiều Kiều nhà chúng tôi, có phải chê Kiều Kiều nhà chúng tôi béo hay không? Mắt chó của cậu đúng là bị mù mà, cậu có biết bởi vì chuyện của cậu, Kiều Kiều nhà chúng tôi cũng... cũng... gầy mất mấy cân hay không...”

Bạch Quyên càng nói càng hăng, càng lúc càng khoa trương.

“Bạch Quyên...” Tần Dư Kiều giữ chặt tay chị họ Bạch Quyên, “Chị để tự em tự giải quyết đi. Chị lên tầng chọn trang sức phối hợp với lễ phục giúp em với.”

Bạch Quyên còn có một câu chưa nói, đầu cúi đi, hất tay Tần Dư Kiều rồi nói một câu cuối cùng: “Cũng đúng, nhà họ Lục các người giàu có, là gia tộc cách mạng, các người nhà lớn nghiệp lớn, các người gia tài bạc vạn... Tóm lại, là nhà họ Bạch nhà họ Tần chúng tôi treo cao, cho nên tạm biệt không tiễn.” Nói xong, còn chia tay tỏ ý “mời đi”, khiến Bạch Diệu, Đỗ Ngọc Trân tức giận đến mức không nói nên lời.

“Bạch Quyên, con im miệng cho ba!” Bạch Diệu bực mình quát lên, nghiêm mặt. “Con lên tầng cho ba!”

Bạch Quyên nói sượng mồm, vỗ vai Tần Dư Kiều: “Bây giờ em xử lý đi.”

.....

Bạch Quyên thì sượng sượng, còn Tần Dư Kiều thì đầu đau không biết nên mở miệng thế nào. Quay lại nhìn Dương Nhân Nhân: “Dì Dương, dì cũng biết tính tình của Quyên Tử, dì đừng so đo với chị ấy.”

Dương Nhân Nhân thật ra rất dễ xúc động, rất dễ mềm lòng, lăn ra khóc ngay được. Bà kéo tay Tần Dư Kiều: “Kiều Kiều, xin lỗi...”

Tần Dư Kiều nhìn bác trai, biểu cảm cầu xin giải thoát.

Bạch Diệu chậm rãi đứng lên, “Thật ra đều là chuyện của bọn nhỏ, người lớn chúng ta cần gì âm ỉ cùng chúng nó. Quyên Tử có một câu không sai, chuyện này người đáng trách nhất là tôi. Kiều Kiều cũng chưa ế, tôi gấp làm gì.”

Đỗ Ngọc Trân là bạn tốt của Dương Nhân Nhân, đêm nay cũng không biết nói gì, chỉ lo lắng thở dài. Trước kia bà cho rằng Tần Dư Kiều chuyển ra ngoài để tiện hẹn hò, bây giờ đoán chừng đang chữa vết thương lòng.

“Bác Bạch, là cháu có lỗi với Dư Kiều, phụ lòng cô ấy...” Lục Nguyên Đông nhìn xoáy vào Tần Dư Kiều, cúi mình trước Bạch Diệu, “Cháu xin lỗi.”

Bạch Diệu thở dài đỡ Lục Nguyên Đông lên, nói với giọng điệu trưởng bối: “Người trẻ tuổi phạm chút sai lầm cũng không sao, nếu Kiều Kiều đã nói không sao, cậu cũng không phải ấy nấy, đối xử với cô gái kia

thật tốt, đừng phạm sai lầm nữa. Về phần cậu và Kiều Kiều, coi như hữu duyên vô phận đi.”

Lục Nguyên Đông gật đầu, sau đó không nói gì nữa.

Tần Dư Kiều cười gượng hai tiếng, nói với hai bác: “Vây mọi người trò chuyện, con cũng lên tầng đây. Còn vẫn chưa chọn được... trang sức....”

Đỗ Ngọc Trân gật đầu với cô, về mặt áy náy, sau đó nói với Dương Nhân Nhân: “Nhân Nhân, chúng ta ngồi xuống nói chuyện, lời của Quyên Tử đừng để trong lòng. Nó vốn vậy, nói chuyện với người ta cứ như ăn phải thuốc nổ.”

“Không sao.” Dương Nhân Nhân thản nhiên nói, nhìn theo bóng lưng đi lên tầng của Tần Dư Kiều, trong lòng vẫn tràn nỗi tiếc: Cô bé tốt, tiếc rằng lại chia tay với Nguyên Đông như vậy.

Khi Tần Dư Kiều xoay người lên tầng, Lục Nguyên Đông cũng nhìn theo, đột nhiên có cảm giác khó chịu đến mức khó thở, cứ như ngấm mình trong nước biển, nước biển lạnh băng sắp nuốt trọn anh. Thật ra anh rất muốn nắm lấy thứ gì đó, nhưng người nhảy xuống hưởng thụ kích thích là anh.

Lúc tình trùng lên não, tình yêu của Lục Nguyên Đông chỉ chiếm hạ phong.

Ngày hôm sau chính là tiệc mừng thọ của Bạch Diệu, vì hôm qua Bạch Quyên bị Bạch Diệu mắng nên đến đêm lại về hang ổ của mình, Tần Dư Kiều gọi điện thoại cho cô, Bạch Quyên vẫn đang mơ màng: “Kiều Kiều, hôm qua chị giúp em xả giận như vậy, hôm nay em ra mặt giúp chị, chị ngủ một lát rồi đến...”

Tần Dư Kiều: “...”

Vừa cúp điện thoại, Lục Cảnh Diệu lại gọi đến.

“Hôm nay bận lắm không?”

Tần Dư Kiều dựa lưng vào tường, bất tri bất giác đã coi Lục Cảnh Diệu như người đàn ông của mình, giọng điệu hơi hờn giận: “Hôm qua dì Dương và Nguyên Đông đến đây...”

“Anh biết, hôm qua chị hai cũng nói với anh rồi.” Giọng điệu Lục Cảnh Diệu không thể hiện rõ thái độ, thản nhiên, nhưng vẫn luôn suy nghĩ cho cô, hơn nữa rất hiểu suy nghĩ trong lòng cô, “Chuyện của Nguyên Đông với Vương Bảo Nhi là thật, cho nên em không cần phải áy náy gì, người em cảm thấy nên áy náy là anh và Hi Duệ. Cái gì nhẹ cái gì nặng, em đã lớn như vậy rồi, trong lòng phải tự hiểu rõ.”

Tần Dư Kiều ngẩng đầu nhìn trần nhà: “Được rồi được rồi, em cúp đây.”

Lục Cảnh Diệu không chịu cúp: “Hôn một cái.”

Tần Dư Kiều: “Dở hơi.”

Lục Cảnh Diệu: “Hôn một cái.”

Tần Dư Kiều cúi đầu cười ra tiếng, sau đó “chụt” một cái với di động: “Có thể cúp máy được chưa?”

“Vội gì chứ, anh còn chưa hôn em mà.” Lục Cảnh Diệu nói như lẽ đương nhiên. Đúng lúc này, bên ngoài phòng làm việc có tiếng gõ cửa, nhưng anh không vội cúp điện thoại, sau khi nói thêm mấy lời sến rện mới cúp máy, vui vẻ dựa lưng vào ghế, nói với người bên ngoài: “Vào đi.”

“Tổng giám đốc Lục, đây là quà mừng thọ.”

Lục Cảnh Diệu mở tấm tranh chữ của một danh gia mà thư ký đưa cho anh, nhìn mấy lần: “Ra ngoài đi.”

Thật ra Lục Cảnh Diệu không thích lấy lòng người khác, nhưng anh có thể lấy Tần Dư Kiều hay không, Bạch Diệu này vẫn là mấu chốt. Ông ta chính là người nhà mẹ đẻ của Tần Dư Kiều đó.

Ở thành phố S, nhà họ Bạch không tính là danh gia vọng tộc, nhưng cũng có căn cơ vài đời, hơn nữa Bạch Diệu biết làm người, cũng có quan hệ rộng ở thành phố S. Vì vậy lễ đại thọ sáu mươi tuổi của Bạch Diệu,

nhà họ Lục, Hàn, Triệu, Giang, Nhan, Đỗ ở thành phố S đều có mặt, vấn đề là mỗi nhà cử ai và bao nhiêu người đến.

Ví dụ như nhà họ Hàn, tuy ông Hàn không đến nhưng con trai cả và con trai thứ hai đều có mặt. Tần Dư Kiều rất chú ý đến con trai cả Hàn Ích Dương kia.

Trước kia Bạch Quyên từng nói chị ấy thích Hàn Ích Dương, kết quả lên đại học lại yêu Trần Tri Trạch tha thiết, về sau nhắc tới Hàn Ích Dương, giọng điệu muốn sống muốn chết đã thay đổi, “Em nói Hàn Ích Dương à? Anh ta chính là tên lưu manh một vạn tuổi.”

Hai người con trai của nhà họ Hàn đều xuất sắc hơn người, bởi vì hồi trước làm ăn với Tô thị nên Tần Dư Kiều cũng hóng hớt được ít chuyện của nhà họ Hàn. Về phần Chu Thương Thương kia, có vô vàn cách giải thích khác nhau, có người nói cô ta xui xẻo, cũng có người ghen tỵ không thôi. Có điều nhìn thấy ba đứa nhóc sinh ba xinh đẹp ngồi bên cạnh con trai thứ hai nhà họ Hàn, Tần Dư Kiều cũng cảm thấy Chu Thương Thương đúng là may mắn.

Trên đại sảnh, chủ yếu do Tần Dư Kiều và Trần Tri Trạch tiếp đãi, Tần Dư Kiều tiếp xúc không nhiều với ông anh rể này, chỉ biết anh ấy làm việc thỏa đáng, nhưng tính khí hơi lạnh lùng. Bạch Quyên náo loạn đòi ly dị với anh ấy đã nhiều năm, anh ấy lại không hề tỏ chút thái độ, vẫn giữ khuôn phép lo liệu chuyện làm ăn cho nhà họ Bạch.

Bạch Diệu rất áy náy với đứa con rể này, cho nên phần lớn chuyện làm ăn của nhà họ Bạch đều ở trong tay Trần Tri Trạch.

“Kiều Kiều, em gọi điện cho Quyên Tử hộ anh.” Trần Tri Trạch nói với cô.

Tần Dư Kiều không chịu nổi vợ chồng nhà này, quan hệ lạnh lùng đến ngay cả điện thoại cũng không muốn gọi, Tần Dư Kiều vào phòng vệ sinh gọi điện cho Bạch Quyên: “Chị có đến không hả?”

Bạch Quyên: “Đến, đến, đến, chị còn phải chúc ông già phúc như đông hải, thọ tử nam sơn mà...”

“...”

Lúc Tần Dư Kiều cúp điện thoại đi ra, nhà họ Giang và nhà họ Lục đến gần như một lúc. Thiệp mời gửi tới nhà họ Lục vốn nhiều nhất, có điều hình như do cô và Lục Nguyên Đông chia tay, nên hôm nay nhà họ Lục chỉ có Lục Gia Anh, Dương Nhân Nhân, Lục Nguyên Đông, và cả Lục Cảnh Diệu cùng Hi Duệ đến.

Bạch Diệu sợ cô xấu hổ nên bảo Đỗ Ngọc Trân dẫn cô tới chỗ nhà họ Giang, còn mình tới tiếp đãi người nhà họ Lục.

Kết quả khi cô thấy Giang Hoa ngồi ở bàn nhà họ Giang thì Tần Dư Kiều mới biết được cái gì gọi là tình cờ.

Tần Dư Kiều cảm thấy lâu rồi mình chưa gặp Giang Hoa, chắc hẳn tính cách anh ta đã thay đổi ít nhiều, kết quả vẫn hèn hạ như xưa.

Giang Hoa nói với Giang Nham bên cạnh: “Tần Dư Kiều, mối tình đầu của em, cô nàng cầm sừng em đó.”

30. Chương 30

Ngoại truyện 3: Giao tiếp

Lúc Tiểu Duệ Duệ chưa biết nói đã biểu hiện thích giao tiếp với mọi người. Nó sẽ chia sẻ đồ chơi của mình với mọi người, nếu có ai đến gần nó, nó sẽ đưa đồ chơi trên tay cho họ, có ý muốn cùng chơi.

Thật ra đó là một nắm gạo nếp cô đơn đến hồng người.

Mặc dù Lục Cảnh Diệu thấy Lục Hi Duệ rất phiền, song chuyện đầu tiên anh làm khi về nhà là nhìn nó. Khi Tiểu Duệ Duệ trông thấy anh thì rất vui vẻ, đưa đồ chơi trên tay cho anh, còn bi bô nói những lời mà Lục Cảnh Diệu không hiểu.

Lục Cảnh Diệu đưa tay nhận món đồ chơi trên tay Tiểu Duệ Duệ, nhìn vẻ mặt chờ mong của nó nên cúi xuống cùng chơi. Sau khi nhận món đồ chơi trên tay Tiểu Duệ Duệ lại đưa trả cho cậu nhóc.

Tiểu Duệ Duệ tự nhiên đưa tay ra đón.

Lúc tay nó chuẩn bị chạm tới món đồ chơi, Lục Cảnh Diệu lại rút tay về.

Tiểu Duệ Duệ bị lừa cũng không âm ỉ, còn nhếch miệng cười.

Sau đó Lục Cảnh Diệu lại cùng chơi với Tiểu Duệ Duệ, khi hết hứng rồi thì đưa đồ chơi cho Tiểu Duệ Duệ luôn.

Tiểu Duệ Duệ không thỏa mãn, không hiểu nhìn vào Lục Cảnh Diệu, ném đồ chơi trên tay lên người Lục Cảnh Diệu, sau đó lại vươn tay ra lấy, ý muốn tiếp tục chơi trò này.

Lục Cảnh Diệu lặng thinh liếc nhìn, nói với vú em đứng ngoài: “Ôm nó ra ngoài bú sữa.”

Tần Dư Kiều lại một lần nữa khẳng định mắt nhìn đàn ông của mình rất tệ, chỉ cần nghĩ tới Giang Hoa từng là mối tình đầu của cô, cô đã hận không thể quay về bụng mẹ sống lại một lần rồi.

“Gặp anh... thật bất ngờ.” Tần Dư Kiều cười gượng với Giang Hoa, người đứng bên cạnh Giang Hoa chắc là Giang Nham, con trai độc nhất của nhà họ Giang ở thành phố S. Giang Nham có vẻ hơi kinh ngạc, sau khi liếc nhìn cô vài lần, vội vươn tay ra: “Cô Tần, ngưỡng mộ đã lâu.”

Tần Dư Kiều cười khẽ, rút bàn tay đang nắm tay Giang Nham lại: “Anh Giang thật vui tính, tôi nào có tiếng tăm gì để anh ngưỡng mộ đã lâu?”

Giang Nham ngoài mặt thì cười hì hì, nhưng trong lòng lại hỗn loạn: Nếu Tần Dư Kiều có bề ngoài thế này thì anh đã làm khổ Lục Nguyên Đông thật rồi. Lại còn giới thiệu Vương Bảo Nhi gì đó cho cậu ta biết... Không khỏi giận lây sang Triệu Tử Thành, cũng do cậu ta nói mình đã gặp Tần Dư Kiều tận mặt, về còn chém gió gì mà bà mập, gì mà béo đến nỗi không thể gặp người, gì mà mặt như bánh mì. Kết quả lại là một mỹ nhân, con mắt kia chỉ dùng để câu cá thôi hả?

Giang Nham dừng một chút, giơ bàn tay vẫn còn đặt trên không lên vỗ vai Giang Hoa, “Hoa Tử là em họ tôi, trước kia cậu ấy... thường nhắc tới cô.” Giang Nham vô cùng chột dạ. Tối hôm qua mấy anh em tụ hội, Vương Bảo Nhi đã đi cùng Lục Nguyên Đông rồi, hỏi sao lại thế này, Lục Nguyên Đông thờ ơ: “Ông đúng là nhiều chuyện.”

Anh đúng là nhiều chuyện, rảnh rồi sinh nông nổi.

“Tôi đi chào hỏi ông Bạch đây, mọi người cứ nói chuyện đi.” Nói xong, Giang Nham đã chạy lấy người.

Giang Nham đi rồi, Giang Hoa đánh giá Tần Dư Kiều: “Kiều Kiều, nhiều năm không gặp, em càng thêm xinh đẹp.”

Lúc Tần Dư Kiều tô son dặm phấn ở phòng trang điểm, cũng hài lòng phần nào với dáng vẻ hiện tại của mình, cười nhận lời khen tặng của Giang Hoa. Vui vẻ lên tiếng: “Em không ngờ anh lại nhắc chuyện bị cấm sùng năm đó với mọi người đấy.”

Giang Hoa bật cười, thân thiết đưng vai Tần Dư Kiều: “Chỉ đùa một chút thôi, đừng để ý. Chuyện của mấy năm trước rồi, anh cũng không phải chị Tường Lâm*, anh cam đoan không nhắc tên em với Giang Nham đâu.”

* Chị Tường Lâm: Nhân vật trong tiểu thuyết “Lẽ cầu phúc” của Lỗ Tấn. Chị Tường Lâm là phụ nữ lao động điển hình ở nông thôn Trung Quốc cũ, thiện lương, chất phác, cam chịu. Cuộc đời chị vô cùng đau khổ gian truân. Chị có hai đời chồng. Sau khi chồng hai và con trai qua đời, chị từ một người phụ nữ đảm

đang trở nên túng quẫn, vụng về; gặp ai cũng nhắc tới đứa con trai đã qua đời và cuộc đời bi thảm của mình, làm người ta ghét bỏ. Về sau chị chết trong cảnh nghèo túng.

“Sao anh lại tới thành phố G vậy?” Tần Dư Kiều nhìn tay của Giang Hoa đang đặt trên vai mình, ra hiệu cho anh bỏ xuống.

“Có cuộc họp.” Giang Hoa tự giác dời tay, sau đó mở rộng hai tay, chưa cho Tần Dư Kiều thời gian chuẩn bị đã ôm chầm lấy cô, kéo cô vào sát người mình, “Kiều Kiều, chúng ta đã là người trưởng thành rồi, đừng như vậy nữa. Chúng ta đã không thể làm người yêu, nhưng vẫn là bạn bè cùng lớp thanh mai trúc mã mà?”

Cái ôm này của Giang Hoa rất khẳng khái, nếu cô nhớ lại làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ, cho nên Tần Dư Kiều dứt khoát ôm lại Giang Hoa, tựa vào bên tai Giang Hoa khẽ nói: “Nói không chừng anh còn là em rể của em đấy.”

“Em rõ chuyện của anh vậy à?” Giang Hoa buông cô ra, nhếch miệng cười khê, để lộ hàm răng trắng như sứ rồi nói, “Thật ra anh đã sống chung với Nghiên Thanh hai năm rồi.”

“Vậy à?” Tần Dư Kiều cong miệng cười. Đúng lúc này, một cái đầu nhỏ bất chợt xuất hiện giữa cô và Giang Hoa, là Lục Hi Duệ. Hôm nay nó mặc bộ Âu phục nhỏ kẻ ca rô, Âu phục được là thẳng chỉnh tề, mái tóc cũng được chải cẩn thận, không có mấy sợi chẻ lung tung, rẽ ngôi ba bầy.

Tần Dư Kiều thấy Lục Hi Duệ thì rất vui, lập tức ngồi xuống xoa mặt cậu nhóc, “Hôm nay Duệ Duệ đẹp trai quá.”

Sóng mắt Lục Hi Duệ lấp la lấp lánh, sau đó ghé vào Tần Dư Kiều nói mấy lời ba vừa dặn: “Chị Dư Kiều, em không thích chú này.”

Tần Dư Kiều cười, nhất định lời này do Lục Cảnh Diệu mớm trước, bởi vì với tính tình đáng yêu như của Hi Duệ dám chắc không thể nói mấy lời như vậy. Quay sang nhìn về phía Lục Cảnh Diệu, anh đang nói chuyện với bác cô, lúc cô nhìn anh thì mắt của anh cũng liếc về phía này, ánh mắt đầy tính cảnh cáo.

Tần Dư Kiều quay mặt đi, xoa đầu Hi Duệ, sau đó đứng thẳng dậy nói với Giang Hoa: “Em sang bên kia một chút, anh cứ chơi đi.”

Giang Hoa nhìn Hi Duệ mấy lượt liền, chợt cười một tiếng: “Đây là con nhà ai, giống em thế này.”

Người có lòng dạ hẹp hòi thì mắt lại càng tinh. Lục Hi Duệ nghe thấy nhắc tới mình, liền giới thiệu bản thân đầu ra đây: “Cháu là Lục Hi Duệ của nhà họ Lục, Lục Hòa Thuộc là ông nội cháu, ba cháu là Lục Cảnh Diệu.”

Giang Hoa cười, nói với Lục Hi Duệ: “Chào cháu, chào cháu.”

“Chào chú, cháu mang chị Dư Kiều đi trước đây.” Lục Hi Duệ gật đầu, sau đó kéo tay Tần Dư Kiều: “Chị Dư Kiều, chúng ta sang bên kia đi.”

Tay Lục Hi Duệ mềm mại, lạnh lạnh, Tần Dư Kiều hơi lo không biết có phải Hi Duệ mặc ít hay không, sờ bờ vai của nó, cũng được, có ba áo.

Lục Hi Duệ cười khanh khách, vươn thẳng bả vai. Cậu nhóc ra vẻ đứng đắn lúc này đã trở về với vẻ khôn lỏi như trước: “Chị Dư Kiều, đừng gãi em, nhột lắm...”

Thằng bé này lại sợ nhột, y hệt Lục Cảnh Diệu, nhưng sao cô lại biết Lục Cảnh Diệu sợ nhột?

Tần Dư Kiều vuốt mái tóc cứng đờ của Lục Hi Duệ: “Ai làm cho em thế?”

Hai má của Lục Hi Duệ hơi phồng hồng, vội giải thích, cứ như chuyện làm điệu này thật đáng xấu hổ: “Dì Lưu làm cho em.” Dì Lưu chính là bảo mẫu chăm sóc cho Lục Hi Duệ, Tần Dư Kiều rất biết ơn cô ấy, sau đó kéo tay Hi Duệ đến trước mặt bác Bạch Diệu: “Bác.”

Đứng bên cạnh Bạch Diệu là Lục Cảnh Diệu, lúc Lục Cảnh Diệu thấy cô thì chào rất nho nhã lễ độ: “Cô Tần.”

Diễn giỏi thật! Tần Dư Kiều gật đầu với Lục Cảnh Diệu: “Ngài Lục.”

Lục Hi Duệ ngẩng đầu: “Cháo chào bác Bạch.”

Bạch Diệu nhìn Lục Cảnh Diệu, nhìn Tần Dư Kiều rồi lại nhìn Tần Dư Kiều kéo tay Lục Hi Duệ, hỏi Lục Cảnh Diệu: “Không ngờ cậu Lục đã lớn thế này rồi. Năm nay mấy tuổi thế?”

“Bảy tuổi rồi.” Lục Cảnh Diệu liếc nhìn Tần Dư Kiều, thản nhiên nói: “Hi Duệ và cô Tần rất có duyên, cô Tần cũng rất thích Hi Duệ, liền nhận Hi Duệ làm học sinh của cô ấy, dạy nó học vẽ.”

Ha ha, Tần Dư Kiều nghe lời giải thích hoàn mỹ của Lục Cảnh Diệu, trong lòng chỉ có hai từ này.

“Ha ha.” Bạch Diệu cũng cười, đang định hỏi tiếp thì Bạch Quyên mặc bộ váy dài đỏ sậm đi tới, khoác tay Bạch Diệu: “Chúc ba sinh nhật vui vẻ.”

“Cuối cùng cũng đến rồi, ba còn tưởng hôm nay không thấy mặt con đây.” Giọng điệu của Bạch Diệu hơi gượng gạo.

“Sao vậy được.” Bạch Quyên cười, sau đó quan sát Lục Hi Duệ và Lục Cảnh Diệu.

Bạch Diệu biết tính khí con gái mình, chắc chắn sẽ mở miệng nói lung tung gì đó. Đang định đuổi con gái đi không cho nó lên tiếng thì đã không kịp, Bạch Quyên liếc thấy Lục Nguyên Đông ở phía sau, cười nói với Lục Cảnh Diệu: “Trước kia tôi không được thấy người nhà họ Lục bao giờ, không ngờ hôm nay lại được gặp nhiều người như vậy, vui quá đi mất.”

Lục Cảnh Diệu không phải là quả hồng mềm dễ nắn: “Ngài Bạch đã đích thân đưa thiệp mời, nhà họ Lục chúng tôi sao có thể không đến. Chuyện gì ra chuyện đó, Lục Cảnh Diệu tôi cũng không đắc tội với chị Trần.”

Bạch Quyên đang định đập lại, Tần Dư Kiều đã kéo cô: “Anh rể đang ở bên kia với nhà họ Hàn, chị qua xem chút đi.”

“Xem cái gì, chưa thấy bao giờ à?” Bạch Quyên nói, đúng lúc này, phía sau truyền đến giọng của Trần Tri Trạch: “Quyên Tử.”

Bạch Quyên giật bắn, sắc mặt hơi khó coi, có điều rất bình tĩnh, đứng sang một bên.

Cái gì là huyết chết? Trần Tri Trạch tiến lên ôm bả vai của Bạch Quyên, nói với Bạch Diệu: “Ba, con đưa Quyên Tử sang bên kia xem chút.”

Bạch Diệu vô cùng cảm kích: “Đi đi.”

Bạch Quyên bị Trần Tri Trạch lôi đi, Tần Dư Kiều cũng nhẹ nhõm, lúc quay đầu sang, Lục Nguyên Đông đang nhìn về nơi cô, vẻ mặt không rõ cảm xúc, bên cạnh anh còn có Giang Nham.

Giang Nham cười với cô, còn vẫy tay, Tần Dư Kiều nở một nụ cười, sau đó quay đầu đi.

Kết quả cảnh tượng này lại bị Lục Cảnh Diệu thấy được, sau đó lúc ra khỏi phòng vệ sinh lại bị anh chặn lại. Anh hồ hững hỏi cô: “Người đi cùng Giang Nham là ai?”

Người Lục Cảnh Diệu hỏi là Giang Hoa, Tần Dư Kiều cũng không biết tại sao mình lại nói dối Lục Cảnh Diệu: “Là một bạn học hồi xưa...”

“Em đùa anh à, Tần Dư Kiều.” Lục Cảnh Diệu nhìn vào mắt cô, giọng nói có dụ đi chút. “Kiều Kiều, em không biết nói dối đâu.”

Tần Dư Kiều nâng cằm, không phải chỉ là mối tình đầu sao, cần gì phải che giấu chứ, lạnh giọng nói: “Anh ấy là mối tình đầu của em...” Nói còn chưa xong, Lục Cảnh Diệu đã đen mặt, châm biếm: “Không biết em còn bao nhiêu mối tình đầu đây.”

Tần Dư Kiều không hiểu tại sao Lục Cảnh Diệu lại kì quặc như thế: “Anh có ý gì?”

“Mất trí nhớ thật tốt biết bao.” Giọng Lục Cảnh Diệu lạnh đi, nhưng ngữ điệu vẫn chậm rãi: “Đương nhiên em không nhớ rõ rồi. Hồi ở Edinburgh, em nói với anh toàn bộ những cái đầu tiên của em đều cho anh hết.”

Cái gì là lần đầu, mối tình đầu, nụ hôn đầu, đêm đầu,... Tần Dư Kiều nhìn Lục Cảnh Diệu với vẻ hơi khó tin, “cô” trong miệng anh càng lúc càng giống kẻ lừa đảo.

Mối tình đầu, tuy cô không muốn thừa nhận mối tình đầu của mình là Giang Hoa, có điều tình yêu thời trẻ đó đúng là mối tình đầu của cô. Về phần nụ hôn đầu, Tần Dư Kiều càng muốn quên, cũng không biết con gà trắng kia là ai.

“Xin lỗi, đầu óc em không tốt, được chưa?” Tần Dư Kiều đau đầu, xoay người định đi, kết quả bị Lục Cảnh Diệu kéo lại, đứng dừng nói: “Làm gì thế?”

Lục Cảnh Diệu buông Tần Dư Kiều ra, nhìn cô một lượt, gương mí mắt lên, hỏi cô với giọng cứng nhắc: “Em đã từng hôn anh ta chưa?”

Tần Dư Kiều không nói gì, nghĩ thầm người Lục Cảnh Diệu nói đến là Giang Hoa, thành thật lắc đầu: “Hồi đó nhỏ như vậy, sao biết được nhiều thế.”

Nghe thấy câu trả lời của cô, cuối cùng Lục Cảnh Diệu cũng hài lòng mà dịu mặt lại, nhìn xung quanh, cười nhẹ một tiếng: “Anh ra ngoài trước nhé.” Nói rồi đi lướt qua Tần Dư Kiều, lúc đi sát tới bên cô còn đặt tay lên hông cô, sau đó véo mạnh tổ yến trừng phạt.

“Lục Cảnh Diệu!” Tần Dư Kiều hỗn hển.

Lục Cảnh Diệu không thèm để ý tới biểu cảm của Tần Dư Kiều, mí mắt rời đi, vô cùng đứng đắn nghiêm túc.

Tần Dư Kiều đau đến mức suýt rơi nước mắt. Bởi vì nơi bị Lục Cảnh Diệu bóp rất mẫn cảm, lại không thể đưa tay xoa, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bóng lưng của Lục Cảnh Diệu, tức giận đến mức nghiêng sắp vỡ răng.

Ra tay thật dã man, đau chết đi được!

Lục Cảnh Diệu nói cô không biết nói dối, thật ra đây là sự thực, không biết có liên quan đến thể chất hay không, cô nói dối sẽ bị vạch trần ngay tắp lự. Ví dụ như hồi nhỏ nói dối Bạch Thiên Du không có bài tập, sau đó Giang Hoa chạy sang hỏi cô đã làm xong bài tập toán chưa.

Còn vấn đề nụ hôn đầu tiên này, cô đã trót lọt thoát khỏi tầm mắt của Lục Cảnh Diệu.

Thật sự cô chưa từng hôn Giang Hoa, về phần nụ hôn đầu của cô, cô cũng không biết là cho ai nữa. Con gà trắng kia rốt cuộc là ai, bây giờ cô còn chưa biết.

Lúc cô nói chuyện này với Bạch Quyên, Bạch Quyên còn lăn ra cười một lúc rồi hỏi cô: “Em thật sự không biết anh ta là ai à?”

Cô thật sự không biết. Sau khi đèn sáng lên, cô chỉ biết đó là người lạ mặt, người mới gặp mặt một lần sao có thể nhớ được. Song đôi lúc trí nhớ không tốt cũng sẽ dẫn đến bị kịch, khi chân tướng rõ ràng, sao cô có thể ngờ rằng con gà trắng đó chính là... Lục Nguyên Đông?

Khi Tần Dư Kiều rời khỏi phòng vệ sinh, Bạch Quyên đang thân thiện hàn huyên với Giang Hoa. Bạch Quyên khá quý Giang Hoa, cho dù cô đã chia tay với Giang Hoa nhiều năm như vậy, Bạch Quyên vẫn còn hỏi cô có thể nói lại tiền duyên với Giang Hoa hay không.

“Nói lại tiền duyên? Em chỉ mong chưa từng có gì với anh ta.”

Lúc Bạch Quyên đang tám nhảm với Giang Hoa thì nhìn thấy cô, liền vẫy tay gọi cô qua. Tần Dư Kiều vờ như không thấy, đến chỗ Hi Duệ, Hi Duệ ngồi bên cạnh Dương Nhân Nhân.

Cô vẫn phải chào hỏi Dương Nhân Nhân.

“Di Dương, bà Đỗ, Nguyên Đông.” Tần Dư Kiều đến bàn Dương Nhân Nhân, lên tiếng chào Dương Nhân Nhân và Lục Gia Anh. Chồng của Lục Gia Anh là con cả nhà họ Đỗ nên Tần Dư Kiều liền gọi là bà Đỗ.

Lục Gia Anh: “Đừng khách sáo như vậy, cô cũng có thể gọi tôi là dì mà, hoặc là chị hai cũng được.”

Bây giờ gọi chị hai không thích hợp cho lắm, nên Tần Dư Kiều gọi: “Dì Lục.”

Lục Gia Anh gật đầu.

Lục Cảnh Diệu cũng ngồi cùng bàn với Dương Nhân Nhân, Tần Dư Kiều không thèm để ý đến anh.

Lục Cảnh Diệu chủ động mở miệng: “Chào cô Tần.”

Tần Dư Kiều: “Ngài Lục.”

Dương Nhân Nhân nhìn thấy Lục Cảnh Diệu và Tần Dư Kiều trao đổi, trong lòng đúng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Lão Lục đã nói muốn theo đuổi Tần Dư Kiều, nếu Kiều Kiều thật sự được Lục Cảnh Diệu theo đuổi, Dư Kiều không trở thành con dâu của bà nữa mà lại thành chị em dâu của bà.

Dương Nhân Nhân cười gượng, hỏi Tần Dư Kiều: “Hôm nay có bận việc lắm không?”

“Không đâu ạ.” Tần Dư Kiều cười trả lời, “Chỉ là giúp vài việc vặt mà thôi.”

Lục Cảnh Diệu lại nói chen vào: “Hi Duệ, nhường chỗ cho cô giáo đi.”

Tần Dư Kiều đang định từ chối, Lục Gia Anh đã lên tiếng: “Cô Tần ngồi cùng bàn với chúng tôi đi.” Dừng một chút nhìn lại Dương Nhân Nhân: “Chị cả, không sao chứ?”

Dương Nhân Nhân gật đầu, sau đó nhìn Tần Dư Kiều, nụ cười trên mặt hơi ỉn rữ, “Kiều Kiều, nếu như con không còn giận Nguyên Đông nữa, thì cùng ngồi ăn với dì Dương có được không?”

Hôm qua sau khi Dương Nhân Nhân về thật sự đã khóc mấy tiếng mới thôi, nên giọng nói hơi khàn, tiếng phát ra cũng nhỏ hơn nhiều. Tần Dư Kiều thấy vậy mà khó chịu, cười với Dương Nhân Nhân, ngồi xuống bên cạnh Hi Duệ, đối diện mặt cô chính là Lục Nguyên Đông và Lục Cảnh Diệu.

Mỗi người trên bàn cơm đều cất giấu tâm tư và nỗi lòng, Lục Cảnh Diệu thì thoảng nói vài lời với Tần Dư Kiều, không tính là thân thiện. Nếu như trước đó Lục Cảnh Diệu không thẳng thắn nói rằng anh thích Tần Dư Kiều, Dương Nhân Nhân thật sự không nhận ra lão Lục có ý gì với Dư Kiều.

Nhưng có một số việc một khi đã biết rõ, Lục Cảnh Diệu chỉ cần nhìn Tần Dư Kiều lâu hơn chút cũng có thể lập tức lọt vào mắt mọi người. Nhớ tới hôm lão Lục dạy Dư Kiều đánh mạt chược, với tính cách lão của Lục, chắc đã thích Kiều Kiều từ hồi đó rồi. Haiz, khi đó sao bà không để ý hơn chút chứ.

Dương Nhân Nhân sứt sứt một tiếng. Đúng lúc này, Lục Nguyên Đông cũng lên tiếng nói chuyện với Tần Dư Kiều, Tần Dư Kiều lập tức trả lời, hai người vừa cười vừa nói, không hề khó xử, cứ như bạn bè thật sự.

Dương Nhân Nhân đột nhiên thấy nhẹ nhõm hẳn. Nếu hai đứa trẻ còn có thể làm bạn thì bà còn bận tâm gì nữa. Tâm trạng cũng thoải mái hơn nhiều.

Về phần Lục Gia Anh cũng như vậy, biết Tần Dư Kiều là mẹ của Hi Duệ, nhìn Tần Dư Kiều mấy lần, cảm thấy Lục Hi Duệ rất giống mẹ nó. Lúc trước không biết chuyện này, sao bà lại không nhìn ra chứ?

“Dì Dương, cháu đến xin lỗi.” Đột nhiên phía sau vang lên một giọng nói, là Bạch Quyên, Giang Hoa còn đi theo sau.

Tần Dư Kiều buồn bã cúi thấp đầu.

“Cháu xin lỗi, hôm qua cháu nói chuyện rất quá đáng.” Sau khi Bạch Quyên nói xin lỗi Dương Nhân Nhân, còn nói tiếng xin lỗi Lục Nguyên Đông, “Hôm qua tôi hơi kích động, Nguyên Đông, cậu đừng so đo với tôi nhé.”

“Không sao.” Lục Nguyên Đông nói.

“Nói gì vậy.” Dương Nhân Nhân cười với Bạch Quyên, nhìn cậu Giang Hoa lạ mặt phía sau, kéo tay Bạch Quyên nói: “Không giới thiệu với dì cậu thanh niên đứng cạnh cháu à?”

“Đúng rồi, cháu quên mất.” Bạch Quyên kéo tay Giang Hoa, giới thiệu với mọi người: “Giang Hoa, người thành phố G, Giang Diên Khánh là bác cả của cậu ấy, phó bí thư Giang Diên Hỉ thành phố G là bố cậu ấy. Cậu ấy quen biết Kiều Kiều từ nhỏ, lần này tới thành phố S làm việc đúng dịp lễ mừng thọ của bố cháu, nên tới đây luôn.”

Sau khi Bạch Quyên giới thiệu xong, Giang Hoa phong độ lên sân khấu: “Chào mọi người.”

Lục Gia Anh mở miệng chào: “Chào cậu Giang.”

“Gọi cháu Giang Hoa là được rồi.” Giang Hoa cười rạng rỡ, sau đó quay sang nhìn Tần Dư Kiều, “Kiều Kiều, Quyên Tử đặt một phòng KTV, nói nhân dịp đêm nay đông người mở tiệc chào mừng anh luôn. Sau khi tiệc rượu kết thúc, anh tới tìm em nhé, chúng ta cùng đi.”

Cái gì mà chào mừng, sao không phải đưa tiễn? Cuối cùng Tần Dư Kiều cũng biết Bạch Quyên có ý đồ gì, định mượn Giang Hoa để đả kích Lục Nguyên Đông đây mà.

Quả nhiên, Bạch Quyên lập tức mở miệng: “Đông Đông, cậu cũng đi cùng đi, Giang Nham cũng đi đấy. Mọi người đều là thanh niên cả, càng đông càng vui.”

Bạch Quyên nói xong, con người lại bắt đầu đảo quanh, liếc thấy Lục Cảnh Diệu thì cười với anh: “Tôi nghĩ chắc anh Lục không đi đâu, cho nên sẽ không già mồm mời anh.”

Lời Bạch Quyên nói cũng đúng, sao Lục Cảnh Diệu có thể đi chơi chung cùng đám này được.

Kết quả, ngoài dự liệu của Bạch Quyên, Lục Cảnh Diệu thản nhiên mở miệng: “Là KTV à?”

Bạch Quyên gật đầu, cam đoan: “KTV thuần túy, chỗ thanh thiếu niên đều có thể đi, không có đồ chơi khác, chỉ ca hát thôi.”

Lục Cảnh Diệu gật đầu: “Chỗ ca hát?”

Đúng là giả bộ, club còn đi rồi mà còn không biết KTV là chỗ ca hát, Tần Dư Kiều không ngăn cản được sự tình phát triển, gắp chút đồ ăn vào bát Hi Duệ.

Bạch Quyên rất nghi ngờ với kiểu nói chuyện của Lục Cảnh Diệu, ngăn người: “Đương nhiên!”

Sau đó Lục Cảnh Diệu lập tức nói với Lục Hi Duệ: “Hi Duệ, không phải con muốn đăng ký tham gia giọng ca hoàn hảo gì đó sao, hôm nay đúng lúc có một cơ hội, con có thể khoe giọng trước những cô chú này...”

Mặt Lục Hi Duệ lập tức biến thành màu gan heo. Nó không biết hát mà, nó ghét môn hát nhạc nhất đó. Có điều sau khi trút sạch màu gan heo, Lục Hi Duệ nói với Tần Dư Kiều: “Chị Dư Kiều, em thích ca hát nhất...”

Lục Nguyên Đông vừa nhìn đã hiểu, để theo đuổi Tần Dư Kiều, “ông chú tốt” này của anh đúng là dùng đủ mọi cách, thậm chí khinh bỉ trong lòng. Liếc nhìn nhìn Giang Hoa đứng cạnh Bạch Quyên, vẫn gật đầu: “Tôi cũng đi.”

Lục Nguyên Đông đi làm gì? Xin lỗi, nhưng anh thật sự không nhận ra Giang Hoa này chính là người đánh anh tơi bời năm đó.

Giang Hoa thì sao? Không phải anh không muốn tìm hiểu xem con gà trắng sàm sỡ Tần Dư Kiều năm đó là ai, có điều lúc ấy anh muốn nhìn rõ xem mặt mũi người đó thế nào, nhưng gương mặt đó đó bị đánh bầm dập, nhìn hồi lâu cũng chỉ thấy làn da chỗ chưa bị đánh cũng coi như trắng nõn, cho nên mới gọi người đó là con gà trắng.

Về sau anh mới hỏi Giang Nham người dẫn gà trắng tới: “Con mẹ nó người anh dẫn đến chỗ em là ai thế hả?”

Giang Nham thì sao? Không tiện nói rõ tên Lục Nguyên Đông, chỉ nói là bạn anh: “Hoa Tử, hôm đó bạn anh bị sốt, đầu óc hơi hồ đồ, xin lỗi cậu.”

Sau đó Giang Nham liền đưa Lục Nguyên Đông trở về thành phố S, cũng không hỏi bạn gái của Giang Hoa là ai. Mấy hôm trước còn tưởng cô bé Trần Manh kia là bạn gái trước kia của Giang Hoa.

Rạng sáng ngày hôm qua, Giang Nham đột nhiên tán gẫu chuyện này với Lục Nguyên Đông, Lục Nguyên Đông hỏi anh: “Giang Nham, ông có biết bạn gái em họ ông tên là gì không?”

“Trần Manh gì đó.” Giang Nham hỏi Lục Nguyên Đông, “Sao thế?”

Lục Nguyên Đông lắc đầu: “Không có gì.”

Thật ra Lục Nguyên Đông vẫn luôn không biết tại sao mình lại có cảm giác với cô bé kia như vậy. Ngày đó anh bị sốt đến đần độn, đang đi tìm phòng vệ sinh thì ngôi nhà chợt tối om. Anh không tìm thấy đèn, đúng lúc đó có một bàn tay đột nhiên giữ chặt anh.

Anh nghe thấy cô nói: “Coi như anh còn có lương tâm, không quên sinh nhật em.”

Cô bé vừa dứt lời, một đôi môi chợt phủ lấy môi anh, mềm mại vô cùng, còn có hương thơm. Cô bé hơi căng thẳng, hơi thở phả ra rất nóng, còn anh lại hít hơi thở nóng bỏng đó của cô. Sau đó thân thể càng nóng ran, hai tay vươn lên ôm eo cô bé, vừa một nắm tay, cứ như chỉ cần mạnh tay chút là có thể bẻ gãy...

Lục Nguyên Đông cũng không hiểu tại sao mình lại bị một nụ hôn từ đâu chui ra này ám ảnh nhiều năm như vậy. Về sau ngẫm lại, có lẽ anh đang bị sốt, sức miễn dịch của cơ thể quá kém, làm cho người nọ có thể dễ dàng chiếm cứ một góc trong lòng anh.

Mà cái góc kia không liên quan đến tình yêu, là khát vọng và yêu cầu nguyên thủy nhất của phái nam đối với phái nữ.

Sau đó gặp Vương Bảo Nhi, Lục Nguyên Đông đã có được khát vọng và yêu cầu nguyên thủy nhất này từ Vương Bảo Nhi. Anh thích vòng eo thon nhỏ của Vương Bảo Nhi, hơn nữa lúc ân ái, vòng eo đó cứ như cành liễu, mềm mại, mảnh mai, trắng ngần... là chỗ anh thích vuốt ve nhất.

Nói trắng ra, đàn ông thường cuồng ngực, cuồng chân, cuồng hông... Mà Lục Nguyên Đông anh thì lại là người cuồng eo.

31. Chương 31

Bạch Quyên thật sự nghĩ mãi cũng không ra tại sao Lục Cảnh Diệu muốn xí xốn vụ hát hò này. Bạch Quyên cũng không tiếp xúc với anh nhiều, trong ấn tượng của cô thì Lục Cảnh Diệu là một người tất kiêu ngạo, không ngờ người kiêu ngạo như vậy cũng thích hóng chuyện nên cứ hỏi mãi: “Anh Lục, anh đi thật đấy à? Nếu như đi thì phải thể hiện tài năng cho chúng tôi xem nhé.”

Lục Cảnh Diệu ngược mắt lên, ánh mắt dịch chuyển từ người Tần Dư Kiêu qua mặt Hi Duệ, “Tôi không biết hát, Hi Duệ hát là được rồi.”

Hi Duệ rối rắm cúi gầm mặt, bắt đầu động não suy nghĩ nên hát gì trước mặt chị Dư Kiêu, nghĩ mãi vẫn không ra nên rất lo lắng, cảm thấy có lỗi với sự ủy thác của ba.

Bạch Quyên cười ha ha, liếc nhìn Hi Duệ bên cạnh Tần Dư Kiêu, xoa đầu nó: “Vậy thì đi cùng thôi, anh đừng ngại ầm ĩ là được.”

“Không đâu.” Lục Cảnh Diệu đã đạt được mục đích, không muốn tiếp tục nói chuyện với Bạch Quyên, về mặt lại hững hờ.

Bạch Quyên thật sự cảm thấy Lục Cảnh Diệu mà đi thì cũng tẻ ngắt, nhưng Giang Hoa bên cạnh lại vươn tay ra trước mặt Lục Cảnh Diệu: “Ngưỡng mộ đã lâu, không ngờ anh Lục lại cùng con trai tham gia tiệc chào mừng tôi, thật sự rất vinh hạnh. Không biết chị Lục có tới không?”

Chị Lục... Nhà họ Lục không có chị Lục, Bạch Quyên tuy buồn cười nhưng vẫn kéo Giang Hoa.

Giang Hoa nhanh chóng ngộ ra: “Xin lỗi.”

Lục Cảnh Diệu vẫn thản nhiên, nhìn Tần Dư Kiều đã cúi gầm mặt: “Không sao, Dư Kiều đi là được.”

Mọi người đều lặng im, đầu óc Bạch Quyên xoay chuyển rất nhanh, thì ra Lục Cảnh Diệu là đội viên dự khuyết của Lục Nguyên Đông à? Lục Nguyên Đông ngã xuống, Lục Cảnh Diệu lập tức thay thế sao?

Về mặt Giang Hoa cũng đỡ hẳn, ngoài cười nhưng trong không cười: “Anh Lục thật hài hước, thật hài hước...”

Hài hước cái đầu anh. Lục Cảnh Diệu rút tay mình lại, nhíu mày như ngại bẩn, sau đó nhìn về mặt của Hi Duệ ngồi đối diện, biết thừa thằng nhóc này không nghĩ ra bài hát gì, liền nhắc nhở con một câu: “Lát nữa hát bài tử ‘Trên đời chỉ có mẹ tốt’ của con đi, biểu hiện thật tốt trước mặt cô chú đó nhé...”

Đôi mắt to của Lục Hi Duệ chớp chớp, sau đó ừ ừ gật đầu. Đường như trẻ con không có mẹ đều biết hát bài thiếu nhi rót nước mắt này.

Đây là bài hát duy nhất mà Lục Hi Duệ thuộc, cũng không có lí do gì đặc biệt, giai điệu đơn giản mà thôi.

Phòng Bạch Quyên đặt là KTV trong quán bar. Thật ra KTV của quán bar chính là chỗ ca hát thuần túy, hơn nữa chất lượng phục vụ còn tốt hơn các KTV bình thường, thỏa mãn yêu cầu khác nhau của những khách hàng khác nhau.

Khi Bạch Quyên dẫn cả hội vào thì quản lý đích thân ra tiếp đãi, gọi hai cô nàng vô cùng xinh đẹp tới phục vụ. Bởi vì có trẻ con nên hai công chúa ăn mặc khá kín đáo, vòng một lồ lộ cũng được che đậy cẩn thận. Có điều vẫn mặc bộ đồ hở, trên đầu đeo hai cái tai giả to đùng.

Lục Hi Duệ được Tần Dư Kiều dắt lên, lúc trông thấy mấy cô tỏ thì nói với Tần Dư Kiều: “Chị Dư Kiều xem kìa, con tỏ.”

Bạch Quyên đi trước nghe thấy, quay đầu lại trêu: “Cậu chủ nhỏ có thích những chị gái xinh đẹp này không?”

Bạch Quyên vừa dứt lời, Tần Dư Kiều bực mình lườm Bạch Quyên: “Chú ý một chút, Hi Duệ vẫn còn nhỏ.”

Bạch Quyên sờ mũi, hôm nay cô chỉ muốn giúp Tần Dư Kiều chen ép nhà họ Lục, ai ngờ còn bị lườm nguýt, trong lòng hơi bực, ngăn Tần Dư Kiều lại: “Xem em bệnh vực kìa, định làm mẹ kế của nó thật à?!”

Tại Tần Dư Kiều và Lục Hi Duệ gần như đổ lên cùng một lúc, sau đó Lục Hi Duệ lập tức kéo chị Dư Kiều của mình về: “Có cái gì... không thể à?”

Bạch Quyên chột vui vẻ, cười nhạo Tần Dư Kiều: “Em đừng làm mẹ kế gì đó nữa, chị thấy em làm nàng dâu nuôi tử bé của thằng nhóc này còn thích hợp hơn.” Bạch Quyên nói xong, lúc cười hì hì ngẩng đầu lên lại đụng phải ánh mắt của Lục Cảnh Diệu, cười gượng cúi đầu xuống thâm chí rửa.

Bạch Quyên đặt một căn phòng đúng chất dân chơi, thậm chí còn có sàn nhảy hình tròn, trước sàn nhảy là hai màn hình siêu nét. Tần Dư Kiều dắt Hi Duệ tìm một góc ngồi xuống, sau đó cười híp mắt nói: “Duệ Duệ thích hát thật à?”

“Đương nhiên...” Lục Hi Duệ hơi ấp úng, dừng một lát lại khẽ bổ sung một câu: “Có điều học kỳ này, cô giáo môn hát nhạc của em không dạy hát nữa...”

Tần Dư Kiều buồn cười ôm Hi Duệ vào lòng, cũng không vạch trần lời nói dối của Hi Duệ. Thật ra cô từng nghe Hi Duệ hát, Hi Duệ gặp chuyện vui sẽ ngâm nga đôi câu, nhưng thật sự phải nói là siêu phá tông.

Cô nghĩ Hi Duệ hát sai âm điệu nhất định di truyền từ Lục Cảnh Diệu. Nhưng sao cô biết Lục Cảnh Diệu hát sai âm điệu nhỉ?

Tần Dư Kiều nhìn Lục Cảnh Diệu, anh cùng tiến vào với Lục Nguyên Đông, phía sau còn có Giang Hoa và Giang Nham, ngoài ra Bạch Quyên còn gọi bạn thân Triệu Tiểu Nhu của chị ấy. Triệu Tiểu Nhu quen biết với người nhà họ Lục và họ Triệu, còn là chị em dâu của Lục Gia Anh, đều là con dâu của nhà họ Đỗ.

Triệu Tiểu Nhu khá quen thân với Giang Nham, hai người ngồi một bên trò chuyện tíu tít. Bỗng Giang Nham quay đầu sang cười với Tần Dư Kiều: “Cô Tần lại đây nói chuyện cùng bọn này đi.”

“Chị Dư Kiều, chúng ta có phải qua đó không?” Bây giờ Lục Hi Duệ vô cùng ngoan ngoãn nghe lời chị Dư Kiều của nó.

Tần Dư Kiều đang định lên tiếng, một bàn tay đã khế đặt lên lưng cô, quay đầu qua, Lục Cảnh Diệu đã đứng sau cô: “Chúng ta cũng qua đó đi.”

Không biết vì sao, trái tim Tần Dư Kiều đột nhiên nảy sinh cảm giác kích thích nhỏ bé. Hình thức chung đụng của cô và Lục Cảnh Diệu bây giờ cứ như là đang... yêu đương vụng trộm.

Chỗ Triệu Tiểu Nhu có một chiếc ghế sofa hình tròn, vừa vặn có thể ngồi bảy tám người. Giữa sofa có một bàn thủy tinh, bên trên có màn hình chọn nhạc cảm ứng.

Phòng rất lớn nhưng cả hội lại chen chúc trên chiếc ghế sofa hình tròn, tất nhiên Lục Cảnh Diệu nhảy tới ngồi bên cạnh Tần Dư Kiều, còn Lục Hi Duệ chen chúc tới bên kia của Tần Dư Kiều. Đúng lúc này, Giang Hoa hôn hờ đi tới chỗ Tần Dư Kiều, chắn trước mặt Lục Hi Duệ, sau đó một tay ôm lấy Hi Duệ, chen vào ngồi cạnh Tần Dư Kiều.

Động tác này quá rõ ràng, Giang Nham đành phải lên tiếng: “Hoa Tử, cẩn thận có người tức giận đấy.”

Giang Hoa nhìn Lục Hi Duệ bị mình gạt ra đang nhìn anh bằng ánh mắt thù hằn giận dữ, Giang Hoa thở dài một hơi, cười ha ha ôm thẳng bé lên đùi mình: “Tiểu quý, như vậy đã hài lòng chưa?”

“Hi Duệ, lại đây với ba.” Lục Cảnh Diệu lên tiếng rồi ôm Hi Duệ trên đùi Giang Hoa đến giữa mình và Dư Kiều. Tần Dư Kiều nghiêng đầu nhìn Lục Cảnh Diệu, anh vẫn rất có khuôn cách của người bố.

Nhưng mà sự thật là, Hi Duệ chen giữa Lục Cảnh Diệu và cô, nên chỗ của cô và Lục Cảnh Diệu càng thêm chật chội, chật chội đến mức Lục Cảnh Diệu có thể quang minh chính đại mà vươn tay từ phía sau Hi Duệ đến lưng cô.

Cả hội chưa ai hát, Bạch Quyên như cười như không nói với Lục Cảnh Diệu, “Ở đây không phải có một bạn nhỏ chuẩn bị tham gia giọng ca hoàn hảo sao? Cậu chủ nhỏ hát một bài trước đi.”

Cậu nhóc Lục Hi Duệ này có một ưu điểm rất lớn, rõ ràng căng thẳng muốn chết nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại không hề có vẻ mất bình tĩnh không muốn hát. Nó ung dung nhìn Giang Hoa ngồi bên kia Tần Dư Kiều, lên tiếng: “Chú này là ai? Chú hát một bài trước đi.” Giọng nói còn có mang vẻ khiêm nhường.

“OK.” Giang Hoa cầu còn không được, hôn hờ nói với cô nàng tho đứng bên cạnh: “Người đẹp, em mở bài ‘Người trân quý nhất’ cho anh.”

“Nhiều năm rồi chưa được hát với Kiều Kiều đấy.” Giang Hoa cười toe toét nói với Tần Dư Kiều.

Giang Hoa vừa dứt lời, lưng liền bị nhéo một phát. Tần Dư Kiều im lặng một lúc rồi nói với Giang Hoa: “Anh hát với Quyên Tử, bài này em không biết.”

“Sao lại không biết?” Mắt Giang Hoa lấp lánh ý cười, “Kiều Kiều, đây chính là bài hát hẹn ước năm đó của chúng ta mà.”

“Bài hát hẹn ước?” Triệu Tiểu Nhu nói với vẻ cường điệu, giọng hơi cao, rất kinh ngạc: “Đừng nói với tôi hai người là một cặp đấy nhé.”

“Trước kia bọn này là một cặp, có điều chia tay rồi.” Giang Hoa nói với vẻ luyên tiết, sau đó nghiêng người sang thân mật cười với Tần Dư Kiều, rồi tiếp tục với Triệu Tiểu Nhu: “Nhưng tôi và Kiều Kiều quen nhau từ bé, chia tay rồi vẫn có thể làm bạn, quan hệ rất tốt.”

Đúng lúc này, “choang” một tiếng, một cái ly rơi xuống, là cái ly trên tay Lục Nguyên Đông. Căn phòng để đèn mờ tối, vẻ mặt Lục Nguyên Đông rất mơ hồ, loáng thoáng nét cười: “Sao tôi chưa từng nghe Dư Kiều nhắc tới cậu nhỉ?”

“Ồ, chưa nhắc đến à?” Giang Hoa cười khê, nói với Lục Nguyên Đông: “Chúng tôi là mối tình đầu của nhau, so với tình cảm khác, mối tình đầu luôn trân quý hơn cả, cho nên Kiều Kiều không nhắc đến cũng phải.”

Mặt Tần Dư Kiều nóng bừng. Thật mất mặt, sao cô lại có mối tình đầu mất mặt thế này chứ?

Giang Hoa nói xong, Lục Nguyên Đông chợt lặng thinh, không nói thêm gì nữa. Dưới ánh đèn mờ nhạt, ánh mắt của Lục Nguyên Đông lóe lên, tựa như rượu đổ trong ly, lung linh mờ ảo.

Giang Hoa cười với Lục Nguyên Đông, “Có vẻ anh và Kiều Kiều cũng rất thân quen nhỉ? Là bạn bè à?”

“Đương nhiên thân quen rồi, có thể không thân quen được sao?” Bạch Quyên đang định nói thì bị Lục Cảnh Diệu cắt ngang.

“Mối tình đầu à?” Lục Cảnh Diệu hừ nhẹ một tiếng, không nhẹ không nặng. Giang Hoa quay phắt đầu lại, “Xem ra anh Lục có ý kiến với tôi?”

“Không có.” Lục Cảnh Diệu mở to mắt nói lời bịa đặt. “Có điều lời của anh làm cho tôi nhớ tới mối tình đầu của mình mà thôi.”

Mối tình đầu của Lục Cảnh Diệu?

Không ít người nổi hứng thú, nhất là Bạch Quyên, xấu xa mở miệng: “Nam à?”

Tần Dư Kiều cười phì một tiếng, sau đó còn chưa cười được một lúc thì eo cô lại bị nhéo. Tần Dư Kiều suýt nữa nhảy dựng lên, nhưng thấy ánh mắt khó hiểu của Lục Hi Duệ, lại chỉ có thể tiếp tục ngồi yên.

“Chị Trần thật biết đùa.” Lục Cảnh Diệu không mặn không nhạt bắt đầu nói về mối tình đầu của mình: “Mối tình đầu của tôi chính là mẹ của Hi Duệ.”

Tần Dư Kiều cảm thấy nhất định mình có thể chất chịu ngược. Tối nay Lục Cảnh Diệu hết cẩu mông lại nhéo eo cô, nhưng trái tim vẫn như có dòng nước ấm chảy vào, xoay chuyển trong lồng ngực, rạo rực, sôi trào, vừa ấm vừa ngọt. Nỗi niềm vui sướng ngọt ngào này vừa chân thật lại thuần túy như thế.

Bạch Quyên vẫn muốn hỏi chuyện người mẹ bí ẩn của Hi Duệ, nhưng lại sợ chậm trễ mục đích hôm nay, cười nói với Tần Dư Kiều, “Kiều Kiều, em cứ hát với Hoa Tử đi, một bài thôi, cũng không phải tình cảm chưa dứt không dám hát phải không?”

“Tôi cũng không dám mơ tưởng Kiều Kiều vẫn còn tình cảm với tôi.” Giang Hoa vừa nói vừa cười, sau đó ăm ý mà đưa một cái mic cho Tần Dư Kiều: “Kiều Kiều, đây chính là bài hát trước kia em thích nhất.”

Tần Dư Kiều nhận cái mic từ tay anh ta, nói với Bạch Quyên: “Hát bài ‘Bạn bè’ đi.”

Bạch Quyên nào nghe Tần Dư Kiều, cô nàng thỏ cũng đã bật nhạc bài ‘Người trân quý nhất’ rồi.

Giang Hoa nháy mắt với Tần Dư Kiều: “Kiều Kiều, em đừng nghĩ nhiều, ca hát mà thôi.” Sau đó liền giơ mic lên miệng hát.

“Ngày này sang năm, hẹn ước ở nơi đây.”

“....” Tần Dư Kiều không tình nguyện cất tiếng: “Còn nhớ mang bó hoa hồng, đeo cà vạt thắt tương tự.”

Giang Hoa nhìn cô, hát đầu ra đây: “Thời khắc yêu thương là đẹp nhất, thật lòng thật dạ không biết mỗi một.”

Tần Dư Kiều cúi đầu nhìn Hi Duệ, Hi Duệ cũng ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy vẻ ngưỡng mộ và vui mừng: “Chị Dư Kiều, chị hát còn hay hơn cô giáo dạy nhạc của em.”

“Tình quá nồng sợ say, không ai thương yêu người đẹp đến mấy cũng tiều tụy...” Tần Dư Kiều cười, đặt tay lên vai Hi Duệ, không dám nhìn mặt Lục Cảnh Diệu.

Sau khi cô hát xong, Giang Hoa lập tức tiếp lời: “Anh sẽ đưa em....” Đúng lúc này, tiếng nhạc dừng lại, Giang Hoa há miệng thở dốc: “Nhạc đâu mất rồi?”

“Ai ấn nút thế?” Bạch Quyên hô lên: “Hai người đang hát mà.”

“Xin lỗi, tôi định điều chỉnh âm lượng.” Lục Cảnh Diệu áy náy nhìn Giang Hoa: “Ấn nhầm rồi.”

Tần Dư Kiều không nhịn được cúi đầu cười, lúc ngẩng đầu vô ý liếc nhìn Lục Nguyên Đông. Anh nhìn thẳng vào cô, Tần Dư Kiều vẫn còn hơi lúng túng trước Lục Nguyên Đông, cong khóe miệng cười với anh, kết quả Lục Nguyên Đông lại quay mặt đi.

“Không sao, tôi có thể hát thay.” Giang Hoa nói.

Tần Dư Kiều bực mình liếc nhìn Giang Hoa, lật xem bài hát đã chọn, phía dưới chính là bài ‘Trên đời chỉ có mẹ tốt’.

Tần Dư Kiều thật sự không có dũng khí nghe Hi Duệ hát bài này, liếc nhìn Lục Cảnh Diệu, Lục Cảnh Diệu có thể hiểu được ý nghĩ của cô, vươn tay tắt bài ‘Trên đời chỉ có mẹ tốt’, nói với Hi Duệ: “Hi Duệ, con với cô giáo hợp xướng bài hát được học trong kỳ đi.”

“Làm sao mà hợp xướng được?” Bạch Quyên nhất quyết không buông tha, “Không phải định thi giọng ca hoàn hảo sao? Không thể hợp xướng.”

“Bạch Quyên.” Tần Dư Kiều cũng tức giận, giọng nói hơi lạnh.

“Một người hát thì một người hát.” Lục Hi Duệ là một đứa trẻ không chịu thua, cầm lấy mic trên bàn. Từ mic phát ra tiếng thở ‘phù phù’ của nó, sau đó nó học theo giọng điệu của Giang Hoa ban nãy, nói với cô nàng thờ: “Chị thờ, mở giúp em bài ‘Quốc ca’”

Quốc ca, quốc ca, quốc ca... Bạch Quyên muốn lặn ra cười.

Tần Dư Kiều đang định giành lại cái mic trên tay Hi Duệ, Lục Cảnh Diệu khẽ chạm vào cánh tay cô, “Để cho nó hát đi, không sao đâu.”

Tần Dư Kiều gật đầu, sau đó đứng lên chỉnh cổ áo cho Hi Duệ. Động tác này như mẹ với con, Lục Nguyên Đông yên lặng nhìn, trong lòng đã không biết có cảm xúc gì.

Nhưng đối với Tần Dư Kiều mà nói, dù sao cậu nhóc Hi Duệ này thật sự làm cô cảm thấy hãnh diện, đá bóng cũng tốt, ca hát cũng được. Hi Duệ đá bóng rất giỏi, cô cũng hãnh diện. Còn hát quốc ca à? Cậu nhóc này hát quốc ca mà còn lệch điệu, nhưng rõ ràng từng chữ, khuôn mặt nhỏ vô cùng kiên cường bất khuất.

Bởi vì hát sai âm điệu nên mọi người đều cười ầm lên, Hi Duệ còn bé nên lại càng cười thoải mái. Nhưng lúc Hi Duệ hát, nó cũng không quan tâm người khác cười thế nào, dù hát không có giai điệu nhưng vẫn hát không sai một chữ: “Đứng lên, đứng lên, đứng lên...”

Lúc Hi Duệ kết thúc bài hát, Bạch Quyên cười sảng khoái nhất, cũng vỗ tay vang dội nhất: “Tốt lắm tốt lắm, tham gia giọng ca hoàn hảo nhất định giành được giải dũng cảm.”

“Cháu cảm ơn ạ.” Lục Hi Duệ buông mic ngồi xuống. Tần Dư Kiều kéo tay Hi Duệ, lòng bàn tay của nó đã ướt đầm, trong lòng vừa xót vừa đau, còn có cảm giác tự hào và ngọt ngào chỉ mẹ mới có.

“Hát không chán lắm.” Triệu Tiểu Nhu đề nghị: “Chơi gì đi. Trò đại mạo hiểm cũng được, nhất định phải nói thật, trả lời không được thì phạt rượu.”

Ở đây toàn những người có ý nghĩ xấu xa, đương nhiên rất thích trò chơi này. Người đầu mở miệng là Lục Cảnh Diệu: “Tôi không có ý kiến gì.”

Đương nhiên anh không ý kiến, Tần Dư Kiều liếc nhìn Lục Cảnh Diệu, rốt cuộc cũng biết mục đích anh tìm đủ mọi cách để mò tới đây. Hơn nữa dự đoán của cô đã được chứng minh nhanh chóng, Lục Cảnh Diệu nhắm vào Giang Hoa.

Trò chơi rất đơn giản, đổ xúc xắc quyết định thắng thua, ván đầu tiên Lục Cảnh Diệu thắng Giang Hoa, hỏi rất có mục đích: “Lần đầu cậu yêu là năm bao nhiêu tuổi?”

Giang Hoa nâng cằm lên, liếc nhìn Tần Dư Kiều: “Đúng là khó nói, tôi và Kiều Kiều đã dắt tay nhau từ hồi mẫu giáo rồi, có lẽ là bốn tuổi.”

Sau đó ván thứ hai Lục Cảnh Diệu vẫn thắng Giang Hoa, cứ như đang bói móc đời tư: “Bao giờ thì chia tay?”

Giang Hoa mỉm cười: “Có vẻ như anh Lục rất quan tâm tới chuyện của tôi và Kiều Kiều nhỉ?”

“Đương nhiên quan tâm, anh không nhìn ra tôi đang theo đuổi cô ấy sao?” Lục Cảnh Diệu trả lời thẳng thắn, thẳng thắn đến mức làm cho Giang Hoa đỏ mặt. Thẳng thốt một hồi mới trả lời câu hỏi của Lục Cảnh Diệu: “Mười sáu tuổi.”

Đúng lúc này, Giang Nham đột nhiên gào lên: “Hoa Tử, có phải cậu chia tay với cô Tần vì chuyện hôn nhầm đó không?”

“Aaaaaaaaaaaaaa.” Triệu Tiểu Nhu kích động: “Nói mau nói mau.”

Bạch Quyên cũng quan tâm tới chuyện này, bởi vì không moi được gì từ miệng Tần Dư Kiều nên đành hỏi Giang Hoa: “Hoa Tử, người đoạt nư hôn đầu của Kiều Kiều rốt cuộc là ai? Kiều Kiều nói với chị nó tưởng người đó là cậu, còn nói cậu là người lòng dạ hẹp hòi.”

“Lúc ấy còn trẻ người non dạ.” Giang Hoa cười khẽ, nhìn Tần Dư Kiều với vẻ sâu xa: “Kiều Kiều, xin lỗi.”

Tần Dư Kiều hơi buồn cười. Đúng lúc này, eo lại bị nhéo thêm phát nữa, chợt ngộ ra: Lục Cảnh Diệu còn tưởng nư hôn đầu của cô là dành cho anh... Nhất thời bị thương, quả nhiên cô không thích hợp để nói dối, cứ tưởng đã trót lọt rồi.

“Có vẻ thú vị?” Lục Cảnh Diệu xấu xa liếc nhìn Tần Dư Kiều, gương mặt vẫn mang nét cười: “Sao lại hôn nhầm thế?”

Tần Dư Kiều cũng không muốn nhắc tới chuyện xấu hổ của mình: “Chuyện từ lúc nào rồi, có thể đừng nói nữa không?”

“Mọi người đang chơi mà.” Bạch Quyên lại hỏi Giang Hoa: “Rốt cuộc người con trai kia là ai thế? Có hồi thế nào Kiều Kiều cũng không cho chị biết.”

Chính Giang Hoa cũng không biết là ai. Huých tay Giang Nham: “Con mẹ nó, bạn của anh rốt cuộc là ai?”

Giang Nham có vẻ rối rắm, cười gượng: “Là... Triệu Tử Thành.”

“Đúng rồi, A Thành.” Giang Nham lại khẳng định mà lặp lại một lần nữa.

“Không phải A Thành, là tôi.” Đúng lúc này, Lục Nguyên Đông vẫn luôn im lặng chợt lên tiếng.

“Là tôi, ngày đó người Dư Kiều hôn là tôi.” Lục Nguyên Đông chợt cười rộ lên, đưa mắt nhìn Tần Dư Kiều, giọng nói mang tiết tấu như đang bay: “Kiều Kiều, người đó là anh.”

“Aaaaaaaaaaaaaa!” Mọi người đều ầm lên, đúng lúc này Giang Hoa lại “Fuck!” một tiếng.

Giang Nham tưởng Giang Hoa định ra tay, vội đứng lên: “Hoa Tử, chuyện của bao nhiêu năm trước rồi, cũng chỉ là hôn nhầm thôi, cậu đừng nóng.” Sau đó vội vàng rót hai ly rượu: “Thật ra thì đây cũng duyên phận.”

Giang Hoa đỏ mặt cười, buông tay ra, cầm ly rượu Giang Nham đưa tới, khen đều Lục Nguyên Đông: “Ông anh này may thật đấy.”

“Thật không?” Lục Nguyên Đông cung ly với Giang Hoa, thôi không nhìn Tần Dư Kiều nữa, “Sao tôi lại thấy mình rất xui xẻo.”

Thật ra chỉ chuyện một nư hôn, mặc dù đối tượng hơi bất ngờ nhưng cũng chỉ là chuyện xa lắc xa lơ. Có điều chuyện của mình bị lôi ra nói trước mặt bao người cũng hơi khó chịu.

Ngoài trò chơi còn có vài tiết mục nhỏ xen giữa, về sau càng lúc càng hưng phấn, nốc rượu càng lúc càng nhiều.

Bạch Quyên thắng Lục Nguyên Đông một lần, hỏi: “Cậu cùng Vương Bảo Nhi mấy lần rồi?”

Lục Nguyên Đông không trả lời, phạt một ly rượu trắng.

Lục Nguyên Đông cũng thắng Lục Cảnh Diệu một lần: “Chú nhỏ, chú định theo đuổi Dư Kiều thật sao?”

Giọng của Lục Nguyên Đông có vẻ đã ngà ngà say, Lục Cảnh Diệu gật đầu: “Không phải nói rồi sao, chú đã theo đuổi rồi.”

“Loạn quá thể!” Bạch Quyên cũng uống không ít, say rồi nên cô không còn đối địch với Lục Cảnh Diệu nữa, lăn ra sofa hỏi Giang Hoa: “Cậu còn định nói lại với Dư Kiều không?”

Giang Hoa vỗ vai Bạch Quyên: “Em sắp kết hôn rồi.”

Di động trong túi rung lên, Tần Dư Kiều cầm lên xem, liếc nhìn Lục Cảnh Diệu vẫn đang hăng hái chơi xúc xắc với mọi người.

Tần Dư Kiều đứng dậy: “Tôi ra ngoài nghe điện thoại.”

Tần Dư Kiều đứng đợi Lục Cảnh Diệu ở cửa hành lang tận cùng bên trái phòng KTV. Khoảng chừng qua vài phút sau, anh mới từ từ xuất hiện trước mặt cô, vẻ mặt còn chứa nét cười, quần áo gọn gàng.

Một giây sau, Tần Dư Kiều đã được giác ngộ thế nào là mặt người dạ thú.

Đối diện với cửa hành lang là nhà vệ sinh nam, bởi vì trong phòng KTV đều có phòng vệ sinh nên phòng vệ sinh bên ngoài này khá vắng vẻ, thậm chí không thấy bóng dáng của người hầu rượu.

“Gọi em ra đây làm gì.” Tần Dư Kiều hỏi, không hề phòng bị chút nào.

Về mặt Lục Cảnh Diệu thay đổi, Tần Dư Kiều kịp phản ứng, xoay người định chạy nhưng không kịp nữa rồi. Lục Cảnh Diệu đã ôm trọn lấy cô.

Đánh chết Tần Dư Kiều cũng không ngờ mình lại bị Lục Cảnh Diệu ôm vào nhà vệ sinh nam. Trong không gian nhỏ của nhà vệ sinh nam, Lục Cảnh Diệu thả cô xuống. Tần Dư Kiều sau khi được đặt xuống có đủ loại cảm xúc trong lòng, trọng tâm bất ổn, ngồi lên bồn cầu ở phía sau.

“Anh biến thái...” Tần Dư Kiều khê kêu lên một tiếng, sau đó miệng bị vẻ mặt tàn khốc của Lục Cảnh Diệu che kín. Bởi vì bên ngoài có hai tiếng bước chân, là Lục Nguyên Đông và Giang Nham.

“Nguyên Đông, xin lỗi ông. Nếu không ông chia tay với Vương Bảo Nhi kia đi, tôi thấy cô Tần vẫn có lòng với ông, ông cứ van xin cô ấy, chắc còn có thể quay lại...”

Ngoại truyện 4: Tắm

Lúc Tiểu Duệ Duệ ba tuổi, còn chưa biết thế nào là xấu hổ, cho nên vẫn thích tắm chung với ba.

Có một lần Lục Cảnh Diệu nằm trong bồn tắm thì Tiểu Duệ Duệ xông tới: “Ba ơi ba, ba ơi ba!”

Lục Cảnh Diệu bế Hi Duệ lên, thả vào trong bồn tắm, kiểm tra xem nó có thiên phú bơi lội hay không.

Kết quả là thất vọng.

Hi Duệ được vớt từ trong nước ra đã chuẩn bị khóc rồi.

Lục Cảnh Diệu không biết làm sao, đứng dậy khỏi bồn tắm. Đúng lúc này, Tiểu Duệ Duệ chỉ vào bộ phận kia của Lục Cảnh Diệu: “Ba ơi, chỗ này đen quá, vẫn chưa sạch...”

Sau chuyện này, hai ba con gần như không tắm chung lần nào nữa.

32. Chương 32

Tần Dư Kiều chỉ cảm thấy trái tim trong ngực đập thành thịch không ngừng, nhất là khi Lục Nguyên Đông và Giang Nham đi đến. Sau khi nghe thấy tiếng nói chuyện của Giang Nham, trái tim cô như vọt tới cổ họng, ngẩng đầu thở hổn hển nhìn Lục Cảnh Diệu. Mà Lục Cảnh Diệu còn nghiêm mặt trừng mắt nhìn cô, cộng thêm lúc này miệng cô bị Lục Cảnh Diệu dùng bàn tay che lại, cô thực sự không thở nổi. Két nước lạnh lẽo của bồn cầu dấn vào lưng như đang nhắc nhở cô tình cảnh của cô lúc này vô cùng quẫn bách.

Một lúc sau Lục Cảnh Diệu mới buông tay che mặt cô ra, bởi vì hiểu rõ cho dù anh không che miệng thì cô cũng không dám phát ra một tiếng động nhỏ.

Tần Dư Kiều thật sự không dám phát ra một tiếng động nào, bởi vì cô đang bị vây trong trạng thái căng thẳng, cũng không biết dáng vẻ của cô bây giờ chật vật thế nào... chộc người ra sao.

Bởi vì đêm nay là có tiệc nên Tần Dư Kiều mặc chiếc váy ngắn cổ V sâu màu bạc sáng. Bây giờ cô ngồi dạng chân trên bồn cầu, chân váy vốn qua hông giờ lại vén lên ngang hông, để lộ quần tất màu da trong suốt, bắp đùi thon dài thẳng tắp đặt hai bên bồn cầu. Mà thẳng về phía Lục Cảnh Diệu chính là quần lót màu đen như ẩn như hiện giữa hai chân... Còn có mái tóc đen xoăn nhẹ thả xõa, rơi trên vai, trước ngực, len lỏi vào tim Lục Cảnh Diệu.

Chết tiệt! Cảm giác ngứa ngáy ấy chạy từ trái tim đến xương sống của anh.

Tần Dư Kiều cắn môi cắn tức nhìn anh, màu son cô đã phai hết, dính một ít trong lòng bàn tay phải mà anh vừa dùng để che miệng cô. Đó là màu đỏ như lửa.

Cảnh tượng khiến Lục Cảnh Diệu nhớ tới lần đầu tiên của cô và anh, ngây ngô mà sống động, gượng gạo mà không cứng đờ, hương thơm ngọt ngào của thiếu nữ tựa như con suối trong suốt chảy róc rách trong núi, ngọt ngào trong veo, càng uống càng khát.

“Giang Nham, ông đừng đùa nữa.” Ngoài kia rồi cuộc cũng truyền tới giọng nói thờ ơ của Lục Nguyên Đông, còn pha chút mệt mỏi: “Bây giờ Dư Kiều không ghét tôi là may rồi, còn thích tôi à? Làm sao có thể...”

“Vậy ông nhầm rồi, phụ nữ đều già mồm cái lão. Ông chủ động nói chia tay, cô ấy chỉ làm bộ thôi. Hơn nữa nói thật, hai người thật sự rất có duyên. Tôi không rằng cô bé cường hôn cậu năm đó lại là cô ấy. Thật thú vị...”

“...”

“Cường hôn?” Lục Cảnh Diệu khẽ mở môi mỏng, mặc dù không phát ra tiếng, phần môi khẽ động vẫn toát ra hơi thở lạnh lẽo. Anh vốn đứng thẳng nhìn cô từ trên cao, sau khi nghe thấy Giang Nham nói “cường hôn”, cả người liền nghiêng về phía cô. Tần Dư Kiều chỉ cảm thấy như có một khoảng đen ập xuống đầu mình.

Bởi vì quan sát người phụ nữ trước mặt ở khoảng cách gần hơn, trước mắt Lục Cảnh Diệu là vẻ bình tĩnh giả tạo và màu môi đã phai gần hết của Tần Dư Kiều. Anh hơi rũ mắt xuống, lại có thể nhìn thấy cảnh xuân giữa chân cô. Nếu như lúc trước chỉ nhìn thấy một chút màu đen như ẩn như hiện, bây giờ ngay cả viền tơ phía dưới cũng nhìn thấy rõ ràng.

Cảnh xuân như vậy thật động lòng người, Lục Cảnh Diệu nhìn Tần Dư Kiều hai giây, tay trái đã đưa xuống dưới người Tần Dư Kiều. Lòng bàn tay nóng như lửa ấy làm cho Tần Dư Kiều lùi về phía sau như bị điện giật, nhưng sau lưng lại là kết nước lạnh băng.

Cảm giác căng thẳng không thể nguôi ngoai như thể có một thứ vô hình ghen ứ trong lòng. Tần Dư Kiều thấy mình run rẩy, đúng vậy, bắp đùi dang ra hướng về phía Lục Cảnh Diệu của cô đang run lẩy bẩy mà không chịu sự khống chế của cô.

Hơi thở của Lục Cảnh Diệu càng lúc càng gấp rút, càng nóng bỏng, sau đó thấp giọng nói bên tai Tần Dư Kiều: “Trước kia nhỏ như vậy, sao mà biết được nhiều thế...” Nói xong, bàn tay Lục Cảnh Diệu đặt ở phía dưới của cô bắt đầu giở trò xấu xa: “Bây giờ lớn rồi, đã biết chưa?”

Tần Dư Kiều thật sự vừa thẹn vừa giận, mấy lời lấy lệ cô vừa nói trong phòng vệ sinh giờ đã được Lục Cảnh Diệu dùng để châm chọc cô.

Cái gì là khóc không ra nước mắt, chính là cảm giác này đây. Trong không gian chật hẹp này, cơ thể của cô lại nảy sinh cảm giác hưng phấn âm ỉ. Ngoài kia còn có tiếng róc rách, Tần Dư Kiều nghe thấy mà mặt đỏ tía tai.

“Chú nhỏ của tôi đang theo đuổi cô ấy.” Là giọng của Lục Nguyên Đông.

“Thật à? Tôi còn tưởng chú sáu của ông đang đùa.” Giang Nham nói.

“Ông thấy chú ấy giống đùa lắm à?” Giọng của Lục Nguyên Đông nghe rất trào phúng. “Cũng không biết nhớ thương từ lúc nào, tôi với Kiều Kiều vừa chia tay, chú ấy đã gấp không chịu được, nói toạc với cả nhà là muốn theo đuổi cô ấy.”

“Fuck!” Giang Nham chửi thề thay Lục Nguyên Đông. “Chú sáu của ông tốt thật đấy.”

“Ha ha.”

Đôi khi Tần Dư Kiều cảm thấy tình cảnh của mình rõ ràng vô cùng khó chịu, nhưng trong lòng cô lại trào dâng cảm xúc ngọt ngào, điều này thật sự rất thần kỳ.

Lời của Lục Nguyên Đông làm trào cơ sảng trong lòng cô. Cô thật sự không biết Lục Cảnh Diệu đã nói thẳng muốn theo đuổi cô trước mặt người nhà. Cô ngẩng đầu lên nhìn Lục Cảnh Diệu, anh lại mất tự nhiên.

Tần Dư Kiều chợt thấy thoải mái hơn nhiều, lười biếng dựa lưng vào kết nước sứ. Cô bốt đi về xấu hổ, lại thêm phần quyến rũ, ánh mắt lấp lánh ánh nước khẽ nháy với Lục Cảnh Diệu, đôi môi xinh đẹp khẽ cong lên, sau đó dùng khẩu hình hỏi anh: “Rốt cuộc anh bắt đầu nhớ thương em từ lúc nào vậy?”

Lục Cảnh Diệu luôn cảm thấy Tần Dư Kiều rất biết cách trêu chọc đàn ông. Trước kia cô bạo gan lại thẳng thắn, nhưng dáng vẻ hiền lành ngoan ngoãn này còn có thể hấp dẫn anh hơn trước. Cô toát ra vẻ phong tình của người trưởng thành và vẻ ngây ngô của thiếu nữ.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng nước chảy rào rào, Lục Cảnh Diệu dùng một tay nâng người cô từ dưới lên. Đột nhiên bay lên không, Tần Dư Kiều khẽ hô lên một tiếng, lúc ngộ ra thì cúi đầu ngọam Lục Cảnh Diệu một phát. May là tiếng nước bên ngoài rất lớn, nếu như bị hai người bên ngoài nghe thấy thì cả đời này cô không thể ra khỏi đây mất.

Lục Cảnh Diệu nâng Tần Dư Kiều lên chỉ vì muốn giữ chặt cô trước ngực mình. Anh ôm cô xoay người, sau đó ngồi xuống bồn cầu.

Đổi hướng, đằng sau cô không còn là kết nước lạnh lẽo nữa, nhưng cô và Lục Cảnh Diệu lại kề sát nhau hơn. Bây giờ hai chân của Lục Cảnh Diệu để giống tư thế lúc trước của cô, dang ra 120 độ. Bởi vì chân dài hơn cô, nên thoát nhìn còn... phóng khoáng hơn cô lúc trước. Mà chân cô bị Lục Cảnh Diệu kéo lên kẹp ngang hông anh.

“Ừm...”

Đúng lúc này, tiếng nước qua đi, bên ngoài chỉ còn tiếng bước chân rời đi của hai người, thần kinh căng thẳng của Tần Dư Kiều cũng buông lỏng. Lúc đang định ngồi lên đùi Lục Cảnh Diệu, tiếng bước chân bên ngoài đột nhiên dừng lại.

Thật ra đàn ông rất nhạy cảm với vài việc, lúc vừa mới giải phóng xong hai người cũng nghe thấy vài âm thanh, Giang Nham rời đi còn vỗ vai Lục Nguyên Đông, ý bảo anh nhìn phòng vệ sinh ngoài cùng bên phải, nỗ lực cười chỉ đàn ông mới hiểu.

Lục Nguyên Đông biết Giang Nham chỉ cái gì, nói câu “nhàm chán” rồi đi.

Sau khi tiếng bước chân biến mất hoàn toàn, thần kinh lúc thì buông lỏng khi thì căng cứng của Tần Dư Kiều sắp đứt luôn rồi, kết quả ngẩng đầu lại thấy nụ cười ranh mãnh của Lục Cảnh Diệu, đưa tay đâm anh một phát. Lúc đang định đứng dậy khỏi người anh, bàn tay Lục Cảnh Diệu đang đặt trên mông cô chợt co lại, chỗ phía dưới của cô đụng vào nơi phồng lên của Lục Cảnh Diệu.

Chỗ đó đã phồng lên thành túp lều nhỏ rồi.

Trái tim lại bắt đầu đập thình thịch, khô nóng, bứt rứt, còn có cảm xúc hưng phấn mơ hồ.

Thực ra nếu không làm thì thật có lỗi với tư thế mập mờ của cô và anh.

Trên phương diện này, Lục Cảnh Diệu luôn trực tiếp lại thần tốc, giữ chặt tay Tần Dư Kiều, kéo tay cô đặt lên chỗ phồng của anh, đôi mắt nhìn cô toát lên ngọn lửa bùng cháy.

Đàn ông sẽ vì tình dục mà yêu, phụ nữ lại đa phần vì yêu mới có tình dục. Bởi vì lời Lục Nguyên Đông vừa nói nên trong lòng Tần Dư Kiều có gì đó đang rạo rực.

Có cảm động, có vui mừng, còn cảm thấy thỏa mãn và ngọt ngào khi là phụ nữ của Lục Cảnh Diệu. Thậm chí cảm xúc ngọt ngào ấy còn làm lá gan cô lớn hơn, nhu cầu của cơ thể trở nên mãnh liệt, thậm chí còn muốn cảm thụ cảm giác tốt đẹp của việc “ở bên nhau” của hai người.

Cô khẽ thở gấp, yên lặng nhìn Lục Cảnh Diệu, sau đó vươn hai tay kéo khóa quần của anh xuống, ở bên trong là cái quần đùi tứ giác màu trắng. Nếu như lúc trước còn cách cái quần một túp lều nhỏ, bây giờ vừa liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấy hình dáng cực đại bên trong quần đùi trắng. Thứ bên trong đang ngăng à vươn về phía trước.

Sau đó Tần Dư Kiều lại không dám, muốn bỏ chạy giữa trận.

“Đừng bỏ dở nửa chừng...” Lục Cảnh Diệu đâu chịu, nhanh chóng kéo vật kia ra khỏi miệng quần đùi.

Đèn trong nhà vệ sinh nam sáng khác thường, đây cũng là lần đầu tiên Tần Dư Kiều nhìn thứ này của Lục Cảnh Diệu dưới ánh đèn sáng như vậy. Cô không biết “Quả Quả” của Edinburgh có nhìn kỹ thể này hay không, nếu như nói đã từng nhìn thấy, sao cô lại thấy... thích thú được?

Đúng rồi, bây giờ cô chợt nhớ lại một câu Lục Cảnh Diệu từng nói: “Trước kia em rất thích chơi với nó.” Nhưng cái thứ màu đỏ thẫm đến gần tím, thô dài bành trướng, nổi gân xanh đỏ có gì thú vị, tuy phía còn mang màu hồng phấn coi như xinh đẹp, chính giữa tiết ra chất nhầy trong suốt, lấp lánh dưới ánh đèn.

Tim Tần Dư Kiều đập nhanh đến mức có phần không chịu nổi, lúc bàn tay nóng rực của Lục Cảnh Diệu chạm đến bên trong tất chân của cô, cô cảm thấy rõ bên trong chỗ đó đang co rút.

Động tác của Lục Cảnh Diệu luôn nhanh chóng, hơi nâng cô lên rồi tuột quần tất của cô xuống bấp, sau đó lại kéo Tần Dư Kiều ngồi xuống đùi mình, một tay để sau lưng cô, một tay nắm lấy vật kia của mình, sau đó gấp không dần nổi mà tiến vào một phần.

Cảm giác căng trướng chợt truyền đến, hai chân run rẩy, sau đó Lục Cảnh Diệu tiếp tục đẩy, lại vào tiếp một đoạn, quá trình này thật đúng là có phần gian nan. Trán Lục Cảnh Diệu đã rịn mồ hôi lấm tấm, nhưng nụ cười trên mặt vẫn tao nhã mê người như cũ, cúi đầu nói: “Còn có một nửa ở ngoài.”

Ngồi với tư thế này tiến vào vốn hơi khó khăn, hơn nữa đưa vào từng chút từng chút một như thế thật sự rất tốn thời gian, cảm giác nửa vời cũng vô cùng khó chịu.

Mặt khác tuy dục vọng ập xuống, Tần Dư Kiều còn nghĩ tới Hi Duệ bị bỏ lại trong phòng một mình nên cũng nóng vội.

Lục Cảnh Diệu liếc nhìn cô, sau đó đưa miệng kề sát bên tai cô lên tiếng, giọng nói của anh trở nên khàn khàn, tựa như tấm ăn lá dâu phát ra tiếng sột soạt, nghe mà thấy ngứa ngứa.

“Chúng ta đứng lên làm, em đi giày cao gót, cảm giác cũng không tồi đâu.” Lục Cảnh Diệu ghé vào bên tai cô nói, nhìn thấy mang tai hồng hồng của Tần Dư Kiều.

Hai người kề sát, Lục Cảnh Diệu đặt tay trên lưng cô đứng thẳng dậy, sau đó áp cô lên mặt tường lát gạch men sứ bên phải, không nói hai lời lập tức di chuyển. Có lẽ vừa rồi đè nén quá lâu, sau khi đứng lên, Tần Dư Kiều chỉ cảm thấy bộ phận đi vào bên trong cơ thể cô của Lục Cảnh Diệu như tràn ngập sức lôi cuốn mãnh liệt, khiến cô rã rời.

Về phần cảm giác của cô, Lục Cảnh Diệu nói đúng, mang giày cao gót làm chuyện đó thật sự không tồi.

.....

Lục Cảnh Diệu về phòng trước Tần Dư Kiều, lúc đi vào tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào anh, Bạch Quyên hỏi anh: “Kiều Kiều đâu?”

“Vừa mới thấy cô ấy đang gọi điện thoại ở hành lang.” Lục Cảnh Diệu liếc mắt nhìn khắp phòng, chân mày giật giật. “Tôi còn tưởng cô ấy vào rồi.” Nói xong lấy điện thoại từ trong túi ra, nói với mọi người: “Tôi gọi điện thoại cho cô ấy.”

Đang định nhấn số thì Giang Hoa đã đặt điện thoại lên tai, nhú mồm nói với Lục Cảnh Diệu: “Tôi đã gọi rồi.”

Lục Cảnh Diệu khoanh tay trước ngực, dựa lưng vào sofa lạnh nhạt liếc nhìn. Lục Hi Duệ bị vứt bỏ trong lòng kéo tay anh, lo lắng nhìn anh: “Ba ơi, liệu chị Dư Kiều có gặp phải người xấu không?”

Lúc Tần Dư Kiều run sợ rời khỏi nhà vệ sinh nam còn mắng nhiếc Lục Cảnh Diệu vô lại khốn kiếp. Bởi vì chột dạ nên cô lại chạy đến nhà vệ sinh nữ bình ổn tâm trạng. Sau khi đã bình tĩnh trở lại, cô bước đôi chân mềm nhũn đến trước bồn rửa mặt, soi gương vừa sửa sang lại đầu tóc vừa trang điểm lại. Có điều sống mắt của cô như chứa sắc xuân, gò má ửng hồng, xinh đẹp động lòng người, vốn không cần trang điểm lại làm gì.

Đúng lúc này, di động trong túi xách vang lên, màn hình hiện lên hai chữ “Giang Hoa”. Tần Dư Kiều nhận điện, giọng Giang Hoa truyền đến: “Kiều Kiều, đang ở đâu thế?”

Tần Dư Kiều trở về phòng, Bạch Quyên lập tức hỏi cô: “Đi đâu vậy, lo cho em chết đi được.”

Tần Dư Kiều rất căng thẳng, giờ di động lên cho Bạch Quyên xem như để tăng tính chân thật trong câu nói của mình. “Ba em... vừa gọi điện đến...”

Lục Nguyên Đông thấy rõ sự khác thường của Tần Dư Kiều, tưởng là có chuyện gì, lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Tần Dư Kiều lắc đầu: “Không có gì đâu.”

Từ lúc Tần Dư Kiều vào phòng, Lục Cảnh Diệu vẫn luôn cười híp mắt nhìn cô, hai chân tao nhã gác lên nhau, dựa lưng vào trên sofa mỉm cười, sau đó chậm rãi nói với con trai bên cạnh: “Hi Duệ, gọi cô giáo con lại đây ngồi đi.”

Lục Hi Duệ đứng lên đi đến bên cạnh Tần Dư Kiều, sau đó kéo tay cô: “Chị Dư Kiều, em tưởng chị với ba đều đi rồi, ba với chị đều quên không đưa em về nhà.”

Nghe giọng điệu của Lục Hi Duệ cũng không giống như đang giận cô, nhưng Tần Dư Kiều vẫn thấy áy náy, khẽ nói: “Xin lỗi Duệ Duệ.”

Bạch Quyên và Lục Nguyên Đông nghe thấy đoạn đối thoại của cô và Lục Hi Duệ, tuy Lục Nguyên Đông không nói gì nhưng vẫn nhìn cô chăm chú; còn Bạch Quyên thì thất vọng thở dài: “Xong đời rồi, Tần Dư Kiều ơi là Tần Dư Kiều, chị thấy em chết trong tay thằng quỷ nhỏ này rồi.”

Lục Hi Duệ kéo Tần Dư Kiều, le lưỡi với Bạch Quyên: “Mắc mớ gì tới đi.”

Tần Dư Kiều cười, vuốt đầu Hi Duệ: “Hi Duệ nói đúng, không liên quan đến dì Bạch của em.”

Dì Bạch liếc nhìn Tần Dư Kiều: “Đúng là tẩu hỏa nhập ma rồi.”

Tần Dư Kiều chỉ cười, sau đó đến chỗ ngồi vốn là của mình, cầm lấy áo khoác da màu đen vắt trên ghế sofa lên, nói với mọi người: “Tôi đi trước đây.”

Bạch Quyên: “Về sớm thế?”

Tần Dư Kiều: “... Hơi khó chịu...” Đúng lúc này, một bàn tay nhỏ bé đặt lên trán cô, là Lục Hi Duệ, cũng không biết học được ở đâu nữa.

“Nóng quá.” Lục Hi Duệ sốt ruột nhìn Lục Cảnh Diệu: “Ba ơi, trán chị Dư Kiều nóng lắm, chắc chắn chị ấy bị sốt rồi, chúng ta mau đưa chị ấy đến bệnh viện đi.”

Không chỉ trán Tần Dư Kiều mới nóng mà cả người cô đều nóng, bị Hi Duệ nói như vậy, lại càng nóng hơn. Cô cho rằng Lục Cảnh Diệu biết rõ nguyên do, kết quả anh cũng vươn tay ra sờ trán cô: “Đúng là hơi nóng.”

“Hả?” Sau đó Giang Hoa cũng tiến lên định sờ, Tần Dư Kiều đẩy tay anh ra. Giang Hoa hơi lúng túng, tay cứng đờ giữa không trung. Sau đó anh đặt tay lên bả vai cô, nhìn chằm chằm vào mặt cô, nói với Bạch Quyên: “Hình như sốt thật rồi.”

Bạch Quyên vội vàng tiến lên sờ trán cô. Bạch Quyên vốn là người bộp chộp, không hề kinh ngạc với việc sờ trán kiểm tra nhiệt độ. Nghe Lục Cảnh Diệu và con anh nói nóng, cũng cảm thấy nóng thật, lập tức nói: “Kiều Kiều, để chị đưa em đi bệnh viện nhé.”

Giang Hoa nói: “Tôi đưa đi cho.”

Bạch Quyên thật ra là người thay đổi sắc mặt rất nhanh, lúc này vì muốn mượn Giang Hoa đả kích Lục Nguyên Đông nên cười nói không ngớt với Giang Hoa, bây giờ lại nghe được tin cậu ta sắp kết hôn, đối tượng lại là con chồng trước Hà Vân dẫn tới nhà họ Tần, nhất thời không còn chút thiện cảm gì với Giang Hoa, hận không thể đá cậu ta về thành phố G ngay và luôn.

Quay một vòng, Lục Nguyên Đông cũng đứng lên, hình như chờ cô gọi tên.

Cuối cùng, sau khi dạo thêm một vòng nữa, Bạch Quyên vẫn cảm thấy Lục Cảnh Diệu thuận mắt nhất, đang định lên tiếng thì Lục Cảnh Diệu đã nói trước: “Tôi đưa Dư Kiều đi cho.”

Bạch Quyên nhìn Tần Dư Kiều, Tần Dư Kiều gật đầu với Bạch Quyên, sau đó quay đầu lại: “Vây phiền ngài Lục rồi.”

“Không phiền.” Lục Cảnh Diệu nói, sau đó lấy áo khoác sẫm màu từ trên giá treo đồ xuống vắt trên tay, đi đến bên cạnh Tần Dư Kiều, vô cùng lịch thiệp nói: “Cô Tần, đi thôi.”

Tần Dư Kiều không thèm nhìn Lục Cảnh Diệu, cúi đầu mặc áo khoác vào, sau đó ngẩng đầu định tạm biệt mọi người, Lục Nguyên Đông đột nhiên đi về phía cô. Tuy anh đi về phía cô nhưng lại cười nói với Lục Cảnh Diệu: “Chú nhỏ, chú đưa Dư Kiều đi bệnh viện rồi, Hi Duệ làm sao bây giờ?” Dừng lại, “Để cháu đưa cho, Hi Duệ không thể không có chú.”

Lục Cảnh Diệu hí mắt lại, chợt cười: “Không sao đâu, Hi Duệ cũng không phải là trẻ nhỏ.” Ngừng lại một lát rồi nói, “Hi Duệ làm phiền cháu rồi.” Sau đó, vỗ vai Lục Nguyên Đông.

“Hi Duệ, lát nữa theo anh Nguyên Đông về nhé, nghe chưa?” Lục Cảnh Diệu quay đầu dặn dò con trai.

Lục Hi Duệ chớp chớp mắt, mặc dù không vui lắm nhưng vẫn đi tới bên cạnh Lục Nguyên Đông, có ý là sẽ đi theo Lục Nguyên Đông về nhà.

Tần Dư Kiều đứng yên bất động, lườm Lục Cảnh Diệu. Sao anh có thể như vậy chứ?

Ngọn đèn trong phòng mờ tối, Lục Cảnh Diệu nhíu mày nhìn Tần Dư Kiều, sau đó đưa tay đặt lên vai cô. Bởi vì động tác khẳng khái nên mang phong thái lịch thiệp như quý ông che chở cho phụ nữ.

Thật ra Tần Dư Kiều bị Lục Cảnh Diệu lôi ra khỏi phòng.

Lòng Lục Nguyên Đông đã nguội lạnh nhưng vẫn muốn đưa cậu em họ Lục Hi Duệ về nhà. Dọc đường đi, Lục Hi Duệ đều rất im lặng, dường như đang giận Lục Cảnh Diệu.

Lục Nguyên Đông đỗ xe ở ven đường, xuống xe mua một túi hạt dẻ Lục Hi Duệ thích ăn cho nó: “Cho nhóc.”

Lục Hi Duệ hơi do dự, nhưng vẫn đưa tay nhận lấy: “Cảm ơn anh cả.”

Lục Nguyên Đông hắng giọng, hơi nghi hoặc lên tiếng: “À... chị Dư Kiều với ba nhóc là thế nào vậy?”

Lục Hi Duệ bóc một hạt dẻ cho vào miệng mình, suy nghĩ một lát rồi nói: “Đương nhiên là sắp làm mẹ em rồi.”

Lục Nguyên Đông buồn bực bóp còi, thật sự muốn quăng Lục Hi Duệ xuống đường luôn.

Đúng lúc này, Lục Hi Duệ bỗng nói lời thấu đáo: “Là do anh không cần chị Dư Kiều.”

Lục Nguyên Đông không phản đối, im lặng đưa Lục Hi Duệ trở về nhà. Lúc xuống xe, Lục Hi Duệ tỏ ý cảm ơn của mình với Lục Nguyên Đông.

Lục Nguyên Đông: “Về rửa mặt tắm rửa rồi đi ngủ sớm một chút.”

Lục Hi Duệ gật đầu: “Em chào anh ạ.”

Lục Nguyên Đông không thèm chào hỏi, quay đầu xe, lái xe thẳng ra khỏi khu biệt thự. Kết quả lái xe đến vườn hoa lại trông thấy một chiếc xe quen thuộc băng qua đường Tứ Quý.

Là chiếc Cayenne của Lục Cảnh Diệu, xe lái vào chung cư Nhà Lâm ngược hướng vườn hoa. Sau đó Lục Nguyên Đông quay đầu xe lại, đuổi theo xe Lục Cảnh Diệu.

33. Chương 33

Trên đường trở về, Tần Dư Kiều và Lục Cảnh Diệu cãi nhau ỏm tỏi. Cô trách Lục Cảnh Diệu không nên vô trách nhiệm mà để Hi Duệ cho Lục Nguyên Đông đưa về như thế.

Sau đó Lục Cảnh Diệu lập tức châm biếm: “Anh vẫn còn có trách nhiệm hơn em đấy. So với việc em không quan tâm đến Hi Duệ bấy năm, anh chỉ lơ là mấy tiếng thì có là gì?”

Tần Dư Kiều tức giận đến phát run: “Đó là do em mất trí nhớ, em... không nhớ nổi.”

“Đúng, em không nhớ nổi, em mất trí nhớ, về tình có thể tha thứ...” Lục Cảnh Diệu lạnh lạnh nói: “Nhớ rõ mối tình đầu, nhớ rõ nụ hôn đầu, vậy mà lại quên con trai và chồng mình, xem ra đầu óc cũng em rất biết lựa chọn, cũng biết quên gì để có thể trốn tránh trách nhiệm làm mẹ.”

Trốn tránh trách nhiệm, cái tội này lớn quá. Tần Dư Kiều quay đầu nhìn ra ngoài cửa, cố gắng dẫn lửa giận trong lòng.

Trong xe lại im lặng, một lúc sau Lục Cảnh Diệu nhẹ nhàng lên tiếng: “Em không phản đối à?”

“Chồng? Tôi kết hôn với anh lúc nào nhỉ, anh đang chỉ trích tôi vứt chồng bỏ con à?” Tần Dư Kiều quay đầu cười lạnh nói.

“Đã sinh con cho anh rồi, vậy mà không coi anh là chồng sao?” Giọng điệu của Lục Cảnh Diệu rất thản nhiên, nhếch miệng cười, “Sao anh nữ chỉ trích em chứ? Nếu như em lại mất trí nhớ, anh và Hi Duệ phải làm sao bây giờ... Thật ra anh còn dễ nói, lấy ai làm vợ mà chẳng được, nhưng Hi Duệ thì khác, mẹ ruột chỉ có một. Sau này nếu anh kết hôn, nó không thể tham gia tiệc cưới được. Về sau chắc chắn Hi Duệ sẽ trở thành đứa trẻ bị mẹ kế cắt xén của ăn của mặc.”

Tần Dư Kiều thật sự hết nói nổi, đưa tay xoa trán, sau đó lại bật cười, bởi vì giọng điệu của Lục Cảnh Diệu rất nực cười. Cô nhìn Lục Cảnh Diệu rồi nói: “Lục Cảnh Diệu, có đôi lúc em thấy anh là người chiếm được món hời mà còn khoe mẽ.”

“Chiếm được món hời mà còn khoe mẽ? Rõ ràng người chiếm được món hời là em đấy.” Lục Cảnh Diệu nghe Tần Dư Kiều nói vậy cũng không giận mà còn cười, vui vẻ nhếch khóe miệng, nghiêng người sang: “Coi như anh chiếm được món hời, nhưng em nói xem món hời đó là gì. Một tiếng trước là ai van xin anh nhanh lên chút hả?”

Cũng chỉ có Lục Cảnh Diệu mới có thể nói những lời khiến cô vừa tức vừa buồn cười, Tần Dư Kiều không thèm để ý đến anh nữa. Cho đến khi xe dừng dưới chung cư Nhà Lâm, cô muốn xuống xe, Lục Cảnh Diệu đột nhiên nhấn nút khóa toàn bộ cửa xe và cửa kính lại.

Tần Dư Kiều há mồm, hiểu rõ ý đồ của Lục Cảnh Diệu, không nhịn được khẽ quát lên, “Lục Cảnh Diệu, anh có chịu yên không hả?”

Lục Cảnh Diệu hoàn toàn không để ý tới Tần Dư Kiều, chỉnh ghế ngồi lái phụ của Tần Dư Kiều ra sau, Tần Dư Kiều muốn dậy, Lục Cảnh Diệu đã đè lên cô...

Trên xe có một chiếc gối ôm, bình thường Hi Duệ hay ôm đi ngủ, lúc tiến vào, Lục Cảnh Diệu dùng nó đệm dưới Tần Dư Kiều luôn.

Tần Dư Kiều cảm thấy Lục Cảnh Diệu có thói quen tình dục thật đáng sợ, lúc muốn nhất định phải làm. Thế mà Lục Cảnh Diệu còn cố cãi: “Kiều Kiều, em không biết những tật xấu của anh đều do em gây ra hay sao?”

“Em không biết đâu, trước kia em có yêu cầu nghiêm khắc lắm, nhất định phải cương cứng bất cứ lúc nào, cho em sử dụng mọi lúc mọi nơi...”

“Im miệng.” Tần Dư Kiều không nghe nổi nữa, nhưng càng là những lời phụ nữ không lọt tai lại càng như xuyên được, đều khiến cơ thể khô cạn của nam nữ bùng cháy như củi khô.

Mùa đông là mùa thích hợp để làm tình, tựa như tóc mùa đông dễ tĩnh điện, cơ thể mùa đông cũng rất dễ phát điện.

Một giờ trước, Lục Cảnh Diệu xem như kết thúc trong vội vã, hơn nữa bởi vì địa điểm có hạn nên cô và Lục Cảnh Diệu không thể phát ra bất kỳ âm thanh gì trong không gian chật hẹp đó. Hai người chỉ có thể thở gấp, toát mồ hôi vì hưng phấn, tim đập nhanh hơn và không kiềm nổi sự run rẩy của cơ thể.

Bây giờ mặc dù đang ở trong xe nhưng dù sao cũng là không gian cá nhân, cho nên khi Lục Cảnh Diệu ghé vào người cô nói: “Kiều Kiều, kêu lên đi, xe này cách âm rất tốt đấy.” Tần Dư Kiều thật sự không thể tiếp tục đè nén và che giấu xúc cảm của mình được nữa.

Trái ngược với lúc làm tình kìm nén lại kích thích một tiếng trước, lần làm tình này có thể buông thả tất cả khát vọng trong thân thể, cho dù là cô hay là Lục Cảnh Diệu, đều thuận theo dục vọng nguyên thủy nhất mà ôm chặt lấy đối phương.

“Kiều Kiều, em cứ lên tinh thần đi, anh mong cuối năm nay có thể công khai mối quan hệ của chúng ta.”

Chỉ còn một tháng nữa là tới cuối năm, Tần Dư Kiều lắc đầu: “Không được, nhanh quá.”

“Nhanh quá?” Lục Cảnh Diệu thả chậm tốc độ, chỉ chà xát bên ngoài, không chịu tiến vào.

Sau đó Tần Dư Kiều khó chịu đến sắp khóc: “Sao anh lại xấu xa đến vậy...”

Lục Cảnh Diệu thật sự không nỡ nhìn Tần Dư Kiều khóc, bắt đầu di chuyển eo mình, cuối cùng hai người lên đỉnh gần như cùng một lúc. Sau khi làm vệ sinh sạch sẽ, Lục Cảnh Diệu còn định đưa Tần Dư Kiều lên tầng, Tần Dư Kiều từ chối: “Chắc Hi Duệ về đến nhà rồi.”

Lục Cảnh Diệu gật đầu, lúc Tần Dư Kiều xuống xe, cô còn bị kéo lại ôm hôn. Thật ra thái độ nhận sai của Hi Duệ được di truyền từ Lục Cảnh Diệu.

“Kiều Kiều, em giận anh à?”

Tần Dư Kiều lắc đầu: “Không.” Lúc đang định mở cửa xuống xe, lại bị Lục Cảnh Diệu giữ chặt, sau đó anh tiếp tục kiểm điểm: “Kiều Kiều, anh cũng hiểu anh hơi nóng vội, nhưng anh đã ba mươi tư tuổi rồi. Em còn trẻ, chỉ có hai mươi sáu, chẳng qua chỉ mất trí nhớ phải mong chạy lấy người mà thôi...”

“Lục Cảnh Diệu, anh có thể đừng làm bộ như thế nữa không?” Tần Dư Kiều đẩy Lục Cảnh Diệu: “Em không nói muốn đi, em chỉ...”

“Chỉ muốn quýt nợ có phải không...”

“Lục Cảnh Diệu, nếu anh không buông tay, em sẽ giận thật đấy.” Tần Dư Kiều hơi cao giọng.

Sau đó Lục Cảnh Diệu liền buông tay ra, yên lặng nhìn cô rồi vén tóc ra sau tai cho cô: “Không ôm em nữa, em lên đi, chúc ngủ ngon.”

Tần Dư Kiều thật sự dở khóc dở cười: “Chúc ngủ ngon.”

Đàn ông rất nhạy cảm với một số việc, có lẽ có liên quan đến việc nhận các loại các kiểu giáo dục từ khi còn là thằng nhóc cho đến lúc trưởng thành làm đàn ông, cho nên trong một số việc, càng dễ dàng tưởng tượng và mơ mộng hơn.

Từ lúc xe dừng lại trong bụi cây dưới nhà cho đến khi Tần Dư Kiều xuống xe, Lục Nguyên Đông nhìn thời gian hiển thị trên di động, tổng cộng bốn mươi lăm phút.

Trong bốn lăm phút này, anh nghĩ đến rất nhiều khả năng.

Nhưng theo từng giây từng phút trôi qua, toàn bộ khả năng kia cứ giảm dần, cuối cùng chỉ còn một khả năng mà đáy lòng anh không muốn thừa nhận nhất.

Về phần cảm nhận của anh, vốn là giận sôi gan, sau đó thì sao, ngọn lửa trong lòng nguôi dần, ngay cả trái tim đang đập trong lồng ngực cũng lạnh dần đi.

Giang Hoa nói anh may mắn.

Nhưng may mắn chỗ nào chứ, ông trời trêu đùa anh biết bao nhiêu lần.

Lúc Tần Dư Kiều tắm rửa, chuông cửa lại vang lên không ngừng. Cô vốn tưởng là Lục Cảnh Diệu nên cố tình cọ rửa thật chậm mới đi ra mở cửa, kết quả bên ngoài lại là Lục Nguyên Đông.

Tần Dư Kiều hơi khó xử, đứng ở cửa không muốn mời Lục Nguyên Đông đi vào, cười gượng: “Nguyên Đông, có chuyện gì sao?” Tần Dư Kiều cảm thấy khi nói chuyện với Lục Nguyên Đông, giọng điệu của mình càng lúc càng có khuôn cách trưởng bối. Ngẫm lại trước kia cô còn coi anh như đối tượng xem mắt mà cô có thiện cảm.

Lục Nguyên Đông đứng bên ngoài liếc nhìn gian phòng của cô, hờ hững nói: “Không phải em ốm sao? Anh tới đây xem thể nào.”

Thật ra Lục Nguyên Đông nói những lời này, Tần Dư Kiều đã hiểu rõ. Sao anh biết địa chỉ của cô được chứ?

Nếu như cô đoán không nhầm, Lục Nguyên Đông theo dõi xe của Lục Cảnh Diệu, cộng thêm giọng điệu của anh, tuy lạnh nhạt nhưng cô vẫn nhận ra vẻ trào phúng.

“Vây ư? Phiền anh quá, nhưng em đã khỏe hơn nhiều, cảm ơn đã quan tâm.” Tần Dư Kiều ngẩng đầu nhìn Lục Nguyên Đông, “Có điều đã muộn rồi, em không thể mời anh vào uống trà. Tạm biệt.”

Lục Nguyên Đông đưa tay chống cánh cửa, “Kiều Kiều, đừng vội đuổi người, anh còn chưa nói xong đâu.”

Lúc Lục Nguyên Đông nói, tuy anh mang nụ cười trên mặt nhưng Tần Dư Kiều lại cảm thấy sự đăm chiêu mà anh che giấu trong nụ cười đó thì không khỏi cũng tức giận. Nhưng cô không phá vỡ mối quan hệ, mỉm cười nói: “Anh muốn nói gì, nói đi.”

Lục Nguyên Đông: “Không mời anh vào ngồi một lát sao?”

Tần Dư Kiều nói với vẻ áy náy: “Xin lỗi, nhà hơi bừa bộn.”

Lục Nguyên Đông không miễn cưỡng, tay anh vẫn chống trên cửa, cứ như phòng bị cô sẽ đóng cửa bất cứ lúc nào. Bàn tay chống trên cánh cửa của anh trắng nõn mà sạch sẽ, phía trên còn phảng phất mùi khói.

“Kiều Kiều, xin lỗi, anh không nhận ra em chính là cô gái năm đó.”

“Người nói xin lỗi phải là em mới đúng, làm anh bị Giang Hoa đánh ột trận.”

“Dư Kiều, anh nghĩ em nên hiểu vì sao anh xin lỗi chứ?” Lục Nguyên Đông nhìn thẳng vào cô, nói.

“Vây không có việc gì, không phải em cũng không nhận ra anh à?” Tần Dư Kiều cố gắng nói ngắn gọn, “Nguyên Đông, em thật sự muốn nghỉ ngơi, có chuyện gì ngày mai hãy nói.”

“Kiều Kiều...” Lục Nguyên Đông không có ý định rời muốn, thậm chí ánh mắt của anh còn nhìn chăm chú làn da lộ ra ngoài áo ngủ của Tần Dư Kiều. Sau đó ngón tay đặt trên cửa trắng bệch như sắc mặt anh, tạm dừng vài giây, nói tiếp: “Kiều Kiều, thật ra anh muốn hỏi... Chúng ta còn có thể tiếp tục nữa không?”

Tần Dư Kiều vốn sững sốt, sau đó quả quyết nói: “Không thể.”

Câu trả lời như trong dự liệu, có điều vẫn cảm thấy trái tim bị siết chặt. Lục Nguyên Đông cũng hiểu được bây giờ mình rời đi mới là lựa chọn chính xác nhất, nhưng vẫn không cam lòng. Nhìn thẳng vào ánh mắt kiên quyết của Tần Dư Kiều, anh thậm chí không tìm được dũng khí nói chuyện với cô.

Trước kia, anh còn có thể thoải mái trò chuyện đùa giỡn với cô, không hề lúng túng như giờ.

Bỗng nhiên đầu óc xoay chuyển, có thể vừa rồi Kiều Kiều và chú sáu của anh chỉ nói chuyện đơn thuần trong bốn mươi lăm phút thôi, ngọn lửa tắt ngóm trong lòng như bùng cháy trở lại, Lục Nguyên Đông hỏi câu cuối, “Kiều Kiều, em với chú sáu của anh thế nào rồi?”

Tần Dư Kiều: “Về chuyện này, em cảm thấy em không cần thiết phải báo cáo cho anh.”

Sau đó ngọn lửa mới dâng lên lại tắt ngóm, Lục Nguyên Đông không nhiều lời nữa, nói tạm biệt rồi quay người rời đi.

Đôi khi, cảm nhận của đàn ông dành về một người phụ nữ sẽ thay đổi trong phút chốc.

Lục Nguyên Đông coi cô gái hôn anh năm đó là một đối tượng trong tưởng tượng, anh không nhận ra cô gái đó nhưng cô gái đó lại lớn dần trong suốt tuổi thanh xuân của anh. Thậm chí “cô” còn đưa anh từ một người con trai trở thành đàn ông. Trong tưởng tượng ngây ngô của anh, cô gái ấy hoạt bát, luôn tích cực, cũng xinh đẹp động lòng người. Tựa như xà nữ, cô đại biểu cho khát vọng không trong sạch trong cơ thể anh.

Nhưng Tần Dư Kiều không giống vậy. Cảm giác cô mang đến cho anh là khảng khái, thiện lương, thông minh, cởi mở lại khéo ăn nói, cho người ta cảm giác thuần khiết, hăng hái, đầy sức sống tựa như ánh mặt trời. Có lúc anh cho rằng nhìn thấy cô như thấy mặt trời, ôn hòa lại ấm áp.

Kết quả lại là một người, thật ngoài sức tưởng tượng, thật nực cười, cũng thật khó chấp nhận.

Cho nên lúc anh ngồi trong xe nhìn Tần Dư Kiều chậm chạp không xuống, anh thậm chí còn cảm thấy ghê tởm, ghê tởm cái gì đây? Anh cảm thấy Tần Dư Kiều không phải là người như vậy, nhưng anh lại nghĩ tới cô gái ở trong lòng, xà nữ ẩn giấu nhiều năm trong đáy lòng anh. Thật ra họ vốn là một người.

Cuối cùng, khi Tần Dư Kiều hợp vào làm một với xà nữ, anh chẳng những không vui mừng mà lại cảm thấy rất khó chấp nhận. Từ như những ngôi sao Hồng Kông được lăng xê tới tấp kia, chắc chắn họ không thể không có scandal tình dục.

Về phần ghê tởm, nguyên nhân lại càng đơn giản. Bởi vì người đàn ông trên chiếc xe kia không phải anh, không phải Tần Dư Kiều thổ lộ động lòng người nằm dưới thân thể anh. Về phong tình quyến rũ của cô hoàn toàn không liên quan đến anh.

Lục Hi Duệ sắp được nghỉ đông, hơn nữa còn sắp thi nên mỗi ngày có rất nhiều bài tập. Lục Hi Duệ kêu ca với chị Dư Kiều, kết quả bị ba ngồi bên cạnh dạy dỗ, “Người có đầu óc không linh hoạt, chậm chạp không có tư cách kêu ca bài tập nhiều.”

Sau đó Lục Hi Duệ liền im lặng.

Tần Dư Kiều trừng mắt nhìn Lục Cảnh Diệu: “Lục Cảnh Diệu, anh có thể ngậm miệng được không?”

Thật ra Lục Hi Duệ không sợ bài tập nhiều, chỉ muốn than phiền với Tần Dư Kiều để cô xoa đầu nó, sau đó nhẹ nhàng an ủi hai câu. Kết quả mới mở miệng đã bị ba dạy dỗ rồi, nhất thời cảm thấy rất mất mặt, cúi thấp đầu không nói gì.

Tần Dư Kiều ôm Lục Hi Duệ, hỏi: “Bài tập nhiều lắm à?”

Lục Hi Duệ liếc nhìn Lục Cảnh Diệu, lắc đầu: “Cũng không nhiều lắm...”

Tần Dư Kiều nhéo khuôn mặt nhỏ của Hi Duệ, “Bao giờ thi xong được nghỉ, chị Dư Kiều đưa em ra ngoài chơi có được không?”

Ánh mắt Lục Hi Duệ lóe sáng: “Thật chứ?”

Sau đó Lục Cảnh Diệu lên tiếng: “Hi Duệ, đừng ngồi ở trên đùi Dư Kiều như vậy, chị ấy sẽ mệt.”

Lục Hi Duệ cười hì hì, bò xuống khỏi đùi Dư Kiều, nhưng lại làm cô mất hứng: “Lục Cảnh Diệu, anh...”

Đúng lúc này, Lục Cảnh Diệu lại nói: “Duệ Duệ, bây giờ con có thể gọi chị Dư Kiều là... mẹ rồi.”

Tần Dư Kiều đột nhiên cảm thấy trái tim như bị siết chặt, sau đó giọng nói trẻ nhỏ mềm mại truyền tới bên tai: “Ba muốn kết hôn với chị Dư Kiều ạ?”

Lục Cảnh Diệu cúi đầu nhìn Tần Dư Kiều: “Con muốn ba kết hôn với cô ấy không?”

“Đương nhiên con muốn rồi.” Lục Hi Duệ ngẩng đầu, gương mặt nhỏ nhắn vô cùng vui vẻ, nhưng nó dừng một chút, nói với Lục Cảnh Diệu bằng giọng điệu thương lượng: “Ba ơi, nhưng con vẫn quen gọi chị Dư Kiều hơn...”

Lục Cảnh Diệu: “...”

Lục Hi Duệ vừa nói xong, Tần Dư Kiều lập tức quay đầu đi lạng lẽ lau sạch nước mắt vừa mới chảy xuống, quay lại cười nói với Hi Duệ: “Không sao... Hi Duệ thích gọi thế nào thì cứ gọi như thế.”

Cho đến nay, cô thấy Hi Duệ vẫn luôn hoạt bát lạc quan nên suýt nữa quên mất thật ra Hi Duệ là đứa trẻ mồ côi mẹ, thậm chí cô còn ỷ vào sự ưu tú của Hi Duệ để giảm bớt cảm giác tội lỗi của mình. Nhưng dù cô tự an ủi mình thế nào đi nữa, vừa này cô vẫn có thể cảm nhận được sự trưởng thành của trẻ em không có mẹ trong mắt Hi Duệ. Khi nói chuyện nó sẽ dè dặt nhìn mặt mà lựa lời, nó sẽ biểu đạt ý nghĩ của mình bằng giọng điệu uyển chuyển, hơn nữa nó cũng không muốn gọi cô là mẹ.

Có lần Hi Duệ nói cho cô biết: “Sau này cho dù có mẹ mới, em cũng không gọi người đó là mẹ đâu.”

Lúc ấy cô còn chưa biết mình là mẹ ruột của Hi Duệ, cô cười hỏi nó: “Vì sao vậy?”

Hi Duệ trả lời thế này: “Người đó không phải là mẹ thật của em, hơn nữa sau này người đó sẽ là mẹ của em trai hay em gái em, nhưng lại không phải của em.”

Lúc ấy cô nghe xong cảm thấy rất đau lòng, an ủi nó: “Hi Duệ cũng có mẹ của mình, có thể ngày nào đó mẹ em sẽ tới tìm em.”

Cô nói xong, Hi Duệ lại có thể cười tươi, gãi đầu, ra vẻ đau thương: “Chị Dư Kiều, chị đừng nói đùa, nhất định mẹ không thích em nên mới không cần em, nếu đã không cần em, sao có thể quay về tìm em chứ...” Dừng một chút, Hi Duệ lại bổ thêm một câu: “Có điều mẹ đã không thích em, vì sao em phải thích mẹ. Bây giờ em nghĩ tới mẹ, chẳng qua chỉ muốn nhìn xem mẹ trông như thế nào thôi. Thực ra em rất ghét mẹ, rất ghét, rất ghét...”

Ba lần “rất ghét” của Hi Duệ làm cô không thể chịu đựng, cho nên lúc Lục Cảnh Diệu nói có nên để Hi Duệ biết sự thật không, cô lập tức từ chối. Cô cầu xin Lục Cảnh Diệu đừng nói gì cả.

“Nhìn em hốt hoảng kìa.” Sau một lúc im lặng, Lục Cảnh Diệu chợt cười một tiếng: “Đừng lo, anh không ép em, em muốn lúc nào thì là lúc đó.”

Hôm Lục Hi Duệ thi môn cuối cùng, Tần Dư Kiều đi thẳng tới phòng học đón Hi Duệ, vậy mà Hi Duệ đã được ba đón rồi.

Tần Dư Kiều bấm di động gọi Lục Cảnh Diệu, di động được kết nối nhanh chóng, là Hi Duệ nghe máy: “Chị Dư Kiều, em bị ba bắt cóc đến sân bay rồi...” Hi Duệ còn chưa nói xong, di động đã bị Lục Cảnh Diệu cướp đi, một lúc sau truyền đến tiếng cười vui vẻ của anh.

“Kiều Kiều, còn nửa tiếng nữa máy bay sẽ cất cánh.”

“Em chưa chuẩn bị gì cả.”

“Anh đã lấy hộ chiếu hộ em rồi.”

“...”

“Anh và Hi Duệ đang ở sân bay quốc tế.”

“...”

Lục Cảnh Diệu thúc giục cô: “Còn tần ngần gì nữa, mau chạy đến đây đi.”

Ngoại truyện 5: Nhân sâm

Khi Tiểu Duệ Duệ mới đi nhà trẻ, nó có rất nhiều câu hỏi. Lúc đầu Lục Cảnh Diệu được huấn luyện giáo dục trẻ em hai ngày, nên vẫn còn kiên nhẫn với con trai. Thời gian đó cũng là thời kỳ trưởng thành vui vẻ nhất của Tiểu Duệ Duệ.

Có một ngày, sau khi tan học, Tiểu Duệ Duệ hỏi Lục Cảnh Diệu: “Ba ơi, ba có biết nhân sâm là cái không?”

Bởi vì Lục Cảnh Diệu đang lái xe, không để ý liền nghe thành “nhân sinh”, nhất thời cảm thấy con trai cũng khá khảm, nhỏ như vậy đã có câu hỏi sâu sắc như thế. Suy nghĩ xong, anh trả lời: “Nhân sinh chính là một kẻ lừa đảo, luôn bị lừa, còn nhất định cam tâm tình nguyện.” Dừng lại, cảm thấy lời này hơi bị quan, lại thay đổi cách nói: “Nhân sinh chính là một dòng sông dài, chảy xiết không ngừng.”

Tiểu Duệ Duệ không hiểu cả hai cách giải thích, chớp chớp mắt, nói câu trả lời của mình: “Nhân sâm là một loại thuốc...”

Lục Cảnh Diệu: “...À.”

34. Chương 34

Ngoại trừ khoảng thời gian ở Edinburgh mà cô không còn kìm ức, từ khi cô tiếp xúc với Lục Cảnh Diệu đến nay, cô cũng có hiểu biết nhất định về tính tình của anh. Mặc dù Tần Dư Kiều biết Lục Cảnh Diệu chỉ dọa cô mà thôi, nhưng cô vẫn lập tức bắt một chiếc xe trước cổng trường Hi Duệ, chạy thẳng tới sân bay quốc tế.

Tần Dư Kiều đi vào phòng khách VIP. Lục Cảnh Diệu đang ngồi trên sofa đọc báo, tờ báo to dùng mở trước mặt anh, che mất nửa cái đầu. Lúc tiếp viên hàng không đưa cô vào, Lục Cảnh Diệu ngẩng đầu lên khỏi tờ báo, mặt mày tràn đầy ý cười ranh mãnh: “Cuối cùng em cũng đến rồi.”

Tần Dư Kiều nhú mày, đưa mắt nhìn khắp phòng, lên tiếng hỏi: “Hi Duệ đâu rồi?”

Lục Cảnh Diệu nhìn phòng vệ sinh phía sau: “Đi vệ sinh rồi.”

Tần Dư Kiều muốn đi tìm Hi Duệ nhưng Lục Cảnh Diệu đã kéo lấy tay cô: “Tần Dư Kiều, Hi Duệ vào phòng vệ sinh nam.”

“Em có định vào đâu.” Tần Dư Kiều giãy khỏi tay Lục Cảnh Diệu, hỏi: “Rốt cuộc muốn đi đâu?”

“Bài tập nghỉ đông của Hi Duệ có một bài tập làm văn về biển, cho nên chúng ta đi Maldives, nơi đó rất ấm áp.” Lục Cảnh Diệu nói như đúng rồi, sau đó đưa nước khoáng mình đã uống cho Tần Dư Kiều: “Khát nước rồi, uống chút đi.”

Tần Dư Kiều hậm hực nhìn Lục Cảnh Diệu: “Tại sao anh không bàn trước với em, chuyện công ty của em còn chưa xử lý xong đâu.”

“Tần Dư Kiều, ai nói sau khi Hi Duệ thi xong thì sẽ đưa nó đi chơi hả?” Lục Cảnh Diệu hơi nặng giọng, vẻ hung tàn chợt bộc lộ, đen mặt hỏi lại Tần Dư Kiều.

Tần Dư Kiều nhìn Lục Cảnh Diệu, hơi cứng họng: “... Nhưng anh cũng phải bàn trước với em đã chứ, anh không biết cuối năm rất bận à?”

“Em còn quan tâm đến cái công ty rách đó, có được một trăm người không?” Lục Cảnh Diệu dịu giọng lại, lười biếng bắt chéo hai chân, buông tờ báo trên tay ném lên bàn trà phía trước: “Nếu dựa theo cách nói

của em, em có biết vì chuyến du lịch này anh đã phải bỏ lại bao nhiêu việc không, em có biết một ngày anh phải ký bao nhiêu hợp đồng không?”

Tần Dư Kiều tức giận ngồi xuống, cổ tình ngồi cách xa Lục Cảnh Diệu. Anh rất không hài lòng với hành vi trẻ con này của Tần Dư Kiều: “Ngồi xa như vậy làm gì, anh sẽ ăn em sao?”

“Không có.” Tần Dư Kiều quăng hai chữ rồi không thèm quan tâm tới Lục Cảnh Diệu nữa. Một lát sau, Lục Cảnh Diệu dịch mông ngồi sát cạnh Tần Dư Kiều, đôi mắt tuyệt đẹp nhìn thẳng vào mắt cô: “Đừng hẹp hòi như vậy chứ, nói mấy câu thôi đã không chịu nổi rồi. Ờ, ờ, ờ, anh nói đùa thôi mà.”

Tần Dư Kiều vẫn không nói lời nào, nhưng vẻ mặt đã bớt lạnh lùng.

“Được rồi được rồi, công ty nhà em lớn nhất, công ty nhà em lớn mạnh toàn cầu, giám đốc Tần bận trăm công ngàn việc... Giám đốc Tần có thể rút bớt thời gian quý báu đi du lịch cùng kẻ hèn này và cún con không?”

Tần Dư Kiều rốt cuộc không thể cứng mặt nữa mà phải bật cười, quay sang hỏi Lục Cảnh Diệu: “Anh lấy hộ chiếu của em từ bao giờ vậy?” Cô vừa hỏi xong, lập tức nhớ ra điều gì đó, vội vàng mở túi lấy giấy tờ ra. Minh đoán đúng rồi... toàn bộ giấy tờ đều không cánh mà bay, chỉ còn mấy tấm thẻ VIP.

Tần Dư Kiều nổi giận, “Trả lại hết cho em.”

“Cái này thì không được.” Lục Cảnh Diệu tặng Tần Dư Kiều một nụ cười rạng rỡ, giọng nói ôn hòa nhưng lại không cho phép ai xen vào: “Trước kia anh quá dễ tính, bây giờ anh đã có bài học kinh nghiệm rồi, không thể như trước được nữa, phải để mắt đến tất cả mọi chuyện.”

Để mắt đến? Tần Dư Kiều tức giận vô cùng, đặt tay lên vai Lục Cảnh Diệu: “Khốn kiếp, em còn phải dùng mà!”

Lục Cảnh Diệu hơi ngửa ra sau, “Anh chỉ lấy quyền sở hữu, em vẫn còn quyền sử dụng mà. Em muốn dùng thì cứ tìm anh là được rồi, anh sẽ căn cứ vào tình hình cụ thể để phê chuẩn đồng ý.”

Tần Dư Kiều thực sự muốn nổi khùng, ra sức lay vai Lục Cảnh Diệu. Đúng lúc này, một giọng nói vui vẻ chợt cất lên: “Chị Dư Kiều...”

Tần Dư Kiều xoay người, Lục Hi Duệ đã đi vệ sinh về, lưng đeo chiếc cặp sách to đứng đứng ở trước mặt cô và Lục Cảnh Diệu. Đằng sau nó còn có một tiếp viên hàng không, nở nụ cười tiếp viên tiêu chuẩn: “Ngài Lục, có thể lên máy bay rồi.”

“Ừ.” Lục Cảnh Diệu lên tiếng.

Tần Dư Kiều định đứng lên, kết quả Lục Cảnh Diệu thuận thế kéo cô, Tần Dư Kiều ngã ngồi lên đùi anh.

“Sao lại không cẩn thận như vậy.” Lục Cảnh Diệu ung dung lên tiếng, sau đó ôm eo cô đứng dậy, nói với Hi Duệ: “Hi Duệ, đi thôi.”

Từ thành phố S bay thẳng đến Maldives, lúc bay đến sân bay quốc tế của Male đã là hơn 22 giờ địa phương rồi. Lúc xuống máy bay Hi Duệ đã ngủ được một giấc, liếc nhìn xung quanh, gương mặt nhỏ tràn đầy vẻ hưng phấn, nói với chị Dư Kiều bên cạnh: “Chị Dư Kiều, nơi này chính là Maldives ạ?”

Thật ra Tần Dư Kiều còn hơi giận chuyện Lục Cảnh Diệu lấy hết giấy tờ của cô, có điều thấy vẻ mặt vui vẻ của Hi Duệ, tâm trạng cũng khoan khoái theo. Nhưng khi nhìn thấy bản mặt của Lục Cảnh Diệu, cô lại tức tối.

Qua hải quan, Lục Cảnh Diệu ngồi xổm xuống ôm lấy Hi Duệ. Lục Hi Duệ rất ít khi được ba bế, vui vẻ ôm lấy vai Lục Cảnh Diệu nhưng không quên nhắc nhở anh: “Ba ơi, ba đi chậm một chút, chị Dư Kiều không theo kịp rồi.”

Tần Dư Kiều còn chưa nguôi giận, thấy Lục Cảnh Diệu ôm Hi Duệ đi nhanh như vậy, dứt khoát dừng lại không chịu đi, xách túi đứng ở đại sảnh.

“Ba ơi ba, ba ơi ba...” Ôm vai Lục Cảnh Diệu, Lục Hi Duệ hô to. Lục Cảnh Diệu ôm Hi Duệ xoay người, thấy Tần Dư Kiều vẫn giậm chân đứng ở chỗ cách anh hai mươi ba mươi mét không chịu di chuyển.

Tại đại sảnh sân bay, hành khách với đủ màu da đi qua đi lại tấp nập. Lục Cảnh Diệu thờ dài, cau mày nhìn Tần Dư Kiều, sau đó bước nhanh tới trước mặt cô, một tay ôm Hi Duệ, một tay dắt tay cô: “Đi thôi, mẹ nó.”

Tần Dư Kiều khó chịu vùng tay ra.

Nhưng Lục Cảnh Diệu nắm càng chặt hơn, dọa cô: “Em có tin anh mang Hi Duệ đi bán luôn không?”

Lục Hi Duệ ở trên vai nghe thấy lời Lục Cảnh Diệu nói, cười ha ha quay đầu lại, giúp đỡ ba ruột mình: “Chị Dư Kiều, chị không thể để ba bán em đi được...”

Tần Dư Kiều cúi thấp đầu, lảng sang chuyện khác: “Em đang nghĩ không biết mình đã đặt phòng khách sạn chưa?”

“Đặt rồi, chỉ đợi cô Tần vào ở thôi.”

“Ừ.” Tần Dư Kiều khẽ lên tiếng: “Vậy thì đi thôi.”

Lục Cảnh Diệu bật cười sang sảng: “Đúng là trẻ con, Hi Duệ còn kiên cường hơn em nhiều.” Tuy nói vậy, nhưng Lục Cảnh Diệu vẫn nắm chặt lấy tay cô, dắt Tần Dư Kiều đi theo mình.

Ở sân bay có rất nhiều cửa hàng miễn thuế, lúc Tần Dư Kiều nhìn thấy liền kéo Lục Cảnh Diệu đi vào chọn mua. Bởi vì họ không mang gì cả nên phải mua rất nhiều đồ. Tần Dư Kiều mua cho Hi Duệ trước, nhưng khi cô đang chọn quần đùi trẻ con cho Hi Duệ, Lục Cảnh Diệu không nhịn nổi nữa mà lên tiếng: “Chẳng lẽ anh không cần mặc quần đùi à?”

Lúc Lục Cảnh Diệu nói, có một đôi vợ chồng Trung Quốc vừa đi qua, nghe thấy vậy, có lẽ cảm thấy buồn cười nên đi xa rồi còn ngoái đầu lại nhìn mãi.

Tần Dư Kiều trợn mắt lườm Lục Cảnh Diệu: “Anh không tự lấy được à?” Tuy nói vậy nhưng vẫn cầm một hộp quần lót nam nhét vào xe.

“Đổi số khác...” Lục Cảnh Diệu nói: “Cái này nhỏ quá.”

Tần Dư Kiều ngược mắt, khoe miệng cong cong, cố tình đổi một hộp màu hồng nhạt. Thật ra Lục Cảnh Diệu không có ý kiến gì với chuyện này, lúc rời khỏi giá hàng còn ghé vào bên tai Tần Dư Kiều nói: “Không biết tại sao em lại thích đàn ông mặc màu hồng như vậy. Đây có được coi là sở thích ác liệt không?”

Tần Dư Kiều: “...”

Sân bay bắt đầu hòa nên không thấy nóng, nhưng khi vừa mở cửa đi ra ngoài, hơi nóng lập tức ập tới, còn mang theo mùi tanh của biển.

Lục Hi Duệ đã bò xuống khỏi vai Lục Cảnh Diệu, còn xách đồ giúp Tần Dư Kiều, trong túi đựng mấy cái quần đùi hình nhân vật hoạt hình chị Dư Kiều mua cho.

Ra khỏi sân bay, xe của khách sạn đã chờ ở bên ngoài. Lái xe là một người Ấn Độ điển trai, nói tiếng Trung rất tốt, lúc mở cửa xe cho Tần Dư Kiều còn gọi cô là bà Lục: “Bà Lục, mời lên xe.”

Tần Dư Kiều hơi quần bách, sau đó bị Lục Cảnh Diệu lôi lên xe: “Ngắn ngơ gì chứ, lên xe đi, bà Lục.”

Bà Lục, mới vài ngày thôi cô đã muốn người khác gọi cô như vậy rồi. Vì không muốn để Lục Cảnh Diệu nhìn thấy khoe môi nhếch lên của mình, Tần Dư Kiều lên xe liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đến khi chiếc xe chạy đến con đường phủ bóng dừa, Lục Cảnh Diệu đột nhiên choàng tay lên vai cô: “Anh biết em đang mừng thầm trong lòng. Chắc em vui lắm nhỉ, bà Lục?”

Lục Cảnh Diệu còn cố tình kéo hai chữ bà Lục ra thật dài, làm cho Hi Duệ quay đầu hỏi: “Ba ơi, về sau vợ con cũng gọi là bà Lục à?” Dừng một chút, “Vậy có nhiều bà Lục quá không...”

Lục Cảnh Diệu hừ nhẹ một tiếng: “Bà Lục của con là vợ của con, bà Lục của ba là vợ của ba. Chẳng liên quan.”

Tần Dư Kiều: “...”

Cửa sổ xe hạ xuống một nửa, gió nóng ban đêm lùa vào trong. Buồng xe tối đen, Lục Cảnh Diệu kéo tay Tần Dư Kiều đặt lên người mình, Tần Dư Kiều quay đầu nhìn anh nhưng anh đã nhắm mắt giả vờ ngủ. Gió biển chậm rãi lướt vào xe, như niềm ngọt ngào và hạnh phúc lơ đãng len lỏi vào đáy lòng.

Phòng họ đặt là phòng hạng sang gồm có hai gian phòng. Tần Dư Kiều quyết định ngủ cùng Hi Duệ mà không cần đắn đo, Lục Cảnh Diệu nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý, lúc tắm xong đi vào phòng cô chúc ngủ ngon.

“Anh chuẩn bị đi ngủ đây, Kiều Kiều.”

Tần Dư Kiều đang ngồi xổm dưới đất thu dọn đồ đạc vừa mua từ cửa hàng miễn thuế, thờ ơ chúc lại: “Chúc ngủ ngon.”

Lục Cảnh Diệu còn định nói chút gì đó, nhưng Lục Hi Duệ đã tụt xuống khỏi giường, đi ra đóng cửa, “Chúc ba ngủ ngon.” Nói xong, lập tức đóng cửa lại.

Tần Dư Kiều quay lại cười với Hi Duệ, Hi Duệ phải bực bỏ lên giường, sau đó nói với Tần Dư Kiều vẫn đang thu xếp đồ đạc: “Chị Dư Kiều, chừng nào thì chị đi ngủ?”

Tần Dư Kiều: “Một lát nữa thôi, Duệ Duệ.”

Một phút sau, Hi Duệ lại nói: “Chị Dư Kiều...”

Tần Dư Kiều quay lại, Lục Hi Duệ đã mở chiếc chăn trắng ra, vươn bàn tay nhỏ bé vỗ chỗ trống trên giường lớn: “Nhanh lên đi chị.”

Đêm nay, Tần Dư Kiều hơi khó ngủ, trước kia không ngủ được cô thường trần trọc trở mình giết thời gian, bây giờ Hi Duệ đang nằm yên ngủ ngon bên cạnh mình, tiếng động nhỏ cô còn không dám phát ra chứ đừng nói là xoay người.

Ngẫm lại đúng là thần kỳ, con trai của cô đã bảy tuổi rồi. Ban ngày lúc Hi Duệ ở bên cô, tựa như một mặt trời nhỏ xoay quanh cô vậy. Chỉ cần một câu nói của nó thôi, cô đã cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc. Bây giờ nó im lặng ngủ bên cạnh cô, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt kháu khỉnh tựa thiên sứ, khiến cô không đành lòng được muốn hôn lên mặt nó, lòng đầy cảm động.

.....

Lục Cảnh Diệu ở phòng bên cạnh đúng là trần trọc trở mình. Nằm trên chiếc giường cỡ King, anh buồn bực nghe tiếng sóng biển, nhìn bức tranh khiêu gợi trên tường, lòng anh càng khô nóng không yên. Có điều anh vẫn cố nhẫn nhịn không chạy sang phòng bên cạnh ôm người phụ nữ đó.

Đêm nay cho thằng nhóc thối tha kia được lợi. Nhưng chỉ cho nó một đêm thôi, một đêm thôi!

Lục Cảnh Diệu ngủ rất muộn nhưng hôm sau lại thức dậy sớm nhất. Bởi vì sáng sớm đã nhận được điện thoại từ thư ký của Lục Hòa Thước.

“Ngài Lục, tối qua ngài không tham gia bữa cơm gia đình, chủ tịch rất tức giận...”

Lục Cảnh Diệu đứng ở ban công, biển xanh trời biếc cát trắng, tia nắng ban mai chiếu rọi qua tầng mây. Gió biển thổi tới, làm rối mái tóc đen ngắn của anh. Quay sang nhìn căn phòng bên cạnh vẫn im lìm, anh uể oải nói: “Anh nói thẳng với ông ấy, tôi đang nghỉ phép...”

“Tôi sẽ giải thích với chủ tịch Lục.” Thư ký nói, dừng một chút, thông báo chuyện xảy ra trong buổi họp của nhà họ Lục tối qua: “Hôm qua cậu Nguyên Đông dẫn một cô gái đến. Cô gái đó họ Vương, chủ tịch

nhìn rất vừa lòng. Thái độ của Nhị tiểu thư cũng khá niềm nở, về phần những người khác, đều chưa bày tỏ thái độ.”

“Ừ. Tôi biết rồi.”

Lúc Lục Cảnh Diệu cúp máy, phòng bên cạnh đã có tiếng lục tục, còn vang tiếng cười “khanh khách” của Hi Duệ: “Chị Dư Kiều, em tự mặc quần áo được mà... Chị mặc cho em... nhột lắm...”

Lục Cảnh Diệu chợt nhớ tới căn hộ ở Edinburgh, ngoài kia tuyết phủ trắng xóa, bên trong “Quả Quả” mặc áo sơ mi rộng thùng thình ngồi trên người anh, “Không được, mới năm giây, thời gian quá ngắn.” Nói xong, lại thò tay xuống dưới dưới nách anh, vừa cầm đồng hồ đeo tay của anh tính thời gian, vừa cù anh.

“Không được, không được... Thế này không tính... Lục Sáu, anh phải chịu đựng... Wa, lần này được mười giây rồi.”

Hồi đó anh rất chiều cô, hầu như chuyện gì cũng đồng ý với cô. Niềm vui và sự hưng phấn mà tình yêu và tình dục mang đến cho anh như có đốt lên một mối lửa trong thân thể. Dường như chỉ có cô mới có thể dập tắt ngọn lửa hừng hực thiêu đốt trong anh đó. Cơ thể mềm mại lạnh lạnh mang theo hương thơm thiếu nữ làm anh mê luyến say đắm.

Khi đó anh cảm thấy tình yêu như rượu cocktail, rõ ràng độ cồn không cao nhưng lại có thể làm cho người ta bất tri bất giác uống rất nhiều, sau đó say lúc nào không hay.

.....

Lúc Lục Cảnh Diệu đi ra từ ban công, một cậu nhóc mặc áo sơ mi hoa quần đùi hoa lon ton chạy ra khỏi phòng. Thấy anh, nó ngẩng gương mặt vui vẻ nhỏ nhắn lên gọi: “Con chào ba.”

“Chào buổi sáng.” Lục Cảnh Diệu nói xong, chuyển tầm mắt về phía người phụ nữ đằng sau. Cô mặc chiếc váy maxi hai dây màu xanh lam, mái tóc tết đuôi sam khá cầu kỳ.

“Chào buổi sáng.” Tần Dư Kiều cười với Lục Cảnh Diệu, thấy anh còn mặc áo ba lỗ quần ngủ, mở miệng giục anh: “Mau đi thay quần áo đi, chúng ta xuống ăn sáng, Duệ Duệ đói bụng rồi...”

Lục Cảnh Diệu gật đầu, trước khi vào phòng thay đồ còn hôn cô, cất lời khen hiếm hoi: “Em đẹp lắm.”

Tần Dư Kiều quay đầu, vui vẻ nói: “Nhớ mặc quần hoa em mua cho anh ngày hôm qua đấy.”

Tần Dư Kiều mua cho Lục Cảnh Diệu và Lục Hi Duệ bộ quần áo ba con, đều là áo sơ mi quần đùi hoa. Lúc Lục Cảnh Diệu thay quần áo xong đi ra, Tần Dư Kiều đang bôi kem chống nắng, ngẩng đầu nhìn anh: “Lục Cảnh Diệu, anh rất đẹp trai đó.”

Lục Hi Duệ cũng nịnh bợ: “Ba đẹp trai quá, đẹp trai như con vậy.”

Tần Dư Kiều khẽ ngâm nga một ca khúc, lúc xoa đến lưng thì vẩy tới gọi Lục Cảnh Diệu: “Ra đây giúp em đi.”

Sau khi Lục Cảnh Diệu xoa kem chống nắng giúp Tần Dư Kiều, Tần Dư Kiều liếc mắt nhìn Lục Hi Duệ: “Duệ Duệ, lại đây.”

Lục Hi Duệ chạy tới kéo tay ba: “Ba ơi, con không muốn bôi đâu.”

“Chuyện này thật dư thừa, Hi Duệ là con trai, đừng quá chú ý vậy.” Lục Cảnh Diệu kéo người phụ nữ đang ngồi trên ghế sofa dậy, “Không phải đói sao, mau xuống ăn sáng đi.”

Người ăn sáng dưới nhà hàng không nhiều, lúc Lục Cảnh Diệu đi lấy thức ăn, Tần Dư Kiều gọi điện tới công ty. Khi cô ngẩng đầu lên, Lục Hi Duệ chợt đứng dậy, cái miệng nhỏ hé mở: “Bác ba...”

Tần Dư Kiều quay lại. Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi đang dắt tay một cô gái còn trẻ, bác ba trong miệng Hi Duệ nhìn cô, lại nhìn Hi Duệ, vẻ mặt kinh ngạc: “Hi Duệ, sao con lại ở đây?”

Đúng lúc này, Lục Cảnh Diệu bưng hai ly sữa nóng trở lại, cười híp mắt chào người đàn ông tao nhã này: “Anh ba, trùng hợp quá.”

Cho nên người trước mặt này là con trai thứ ba nhà họ Lục - Lục Cảnh Thành, chồng của Trương Kỳ.

Tần Dư Kiều nhìn Lục Cảnh Thành đứng đó, cũng nhìn người phụ nữ đứng bên cạnh anh ta, sau đó Lục Cảnh Thành bắt đầu giới thiệu: “Anh giới thiệu, đây là bạn gái anh, Nhiệm Nhiệm.”

Thật ra đôi lúc Tần Dư Kiều không thể hiểu nổi đàn ông định nghĩa hai chữ bạn gái kia như thế nào. Sau đó cô cho rằng Lục Cảnh Diệu giới thiệu cô với danh nghĩa “bạn gái” thì Lục Cảnh Diệu lại ôm lấy vai cô: “Kiều Kiều, anh ba của anh, em cũng gọi anh ba đi.”

35. Chương 35

“Anh ba.” Tần Dư Kiều bất đắc dĩ gọi Lục Cảnh Thành một tiếng anh ba.

Lục Cảnh Thành có đôi mắt rất giống Lục Cảnh Diệu, đuôi mắt xéch lên, nhưng vì tuổi tác nên đuôi mắt có vài nếp nhăn, con mắt như sao sáng, lúc cười lộ lên nếp nhăn đó như nước xoáy dâng tràn.

Tướng học nói đàn ông mà có mắt như vậy thì rất đào hoa, là người đa tình. Có hai loại đàn ông đa tình, có tiền thì phong lưu, không tiền thì thuộc loại lưu manh.

Lúc trước Tần Dư Kiều vẫn nghe Bạch Quyên kể vô số chuyện tình của Lục Cảnh Thành, bây giờ thấy người thật lại không thể nén sự tò mò liếc nhìn vài lần. Sau đó cô cảm thấy cánh tay đặt trên eo cô siết chặt, ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Diệu, Lục Cảnh Diệu ôm cô chặt hơn nữa.

“Thì ra là... em dâu sáu à?” Lục Cảnh Thành cười hề hề nhìn Tần Dư Kiều, đưa tay mình ra, “Lần đầu gặp mặt, không chuẩn bị quà rồi, lần sau sẽ bổ sung.”

“Anh khách sáo rồi.” Tần Dư Kiều mỉm cười, liếc mắt nhìn cô gái trẻ tuổi bên cạnh Lục Cảnh Thành. Gương mặt cô ta hiện rõ vẻ xấu hổ nhưng vẫn tươi cười rất tự nhiên. Đúng là lẫn lộn với đời thì tâm lý cũng phải vững vàng.

Đi du lịch nước ngoài cũng có thể gặp người nhà, nên tất nhiên phải ngồi ăn sáng chung rồi. Bởi vì dù sao Lục Cảnh Thành cũng là người nhà họ Lục, nên trên bàn ăn Tần Dư Kiều hơi lúng túng, nhưng Lục Hi Duệ còn lúng túng hơn cả cô. Nó nhìn cô gái bên cạnh bác ba, không biết nên xưng hô thế nào, liền cúi đầu, đáng vẻ vô cùng rầu rĩ.

Thật ra Tần Dư Kiều không muốn để Hi Duệ nhìn thấy những khía cạnh xấu của xã hội, trong thế giới của trẻ con, khái niệm về các mối quan hệ hết sức đơn giản, chỉ có những mối quan hệ như sau: Ba mẹ, người thân, thầy cô, bạn bè và bạn cùng lớp. Chúng không cần phải hiểu những mối quan hệ phức tạp xung quanh, nhưng cuộc sống lại ở trong vòng luẩn quẩn gia đình nhà trường và xã hội. Ví dụ như lúc bạn hưởng thụ sự tốt đẹp của các mối quan hệ tình cảm thì không thể tránh khỏi phải đối mặt với vài quan hệ phức tạp và lúng túng.

Tần Dư Kiều còn nhớ rõ khi còn bé thì cô có hai người thích, một lớn một nhỏ, hồi đó còn bé không hiểu chuyện, mãi cho đến khi đi học cô mới hiểu ra.

Hình như cô gái có tên là Nhiệm Nhiệm này rất thích Hi Duệ, đưa caramel, bánh quy và miếng bánh mì nướng cho nó: “Tên em là Hi Duệ à?”

“Lục Hi Duệ.” Lục Hi Duệ khai báo đầy đủ cả họ lẫn tên của mình, sau đó gật đầu, nhìn chằm chằm bánh mì, caramel và bánh quy trong đĩa, có vẻ không muốn ăn lắm.

Lục Cảnh Thành đặt tay Nhiệm Nhiệm vào lòng bàn tay, lên tiếng hỏi: “Duệ Duệ không thích ăn sao?”

Tần Dư Kiều đưa tay xuống dưới bàn, học chiêu nhéo người của anh, cũng nhéo eo Lục Cảnh Diệu. Lục Cảnh Diệu ngược mắt, tươi cười nhìn vào mắt cô, sau đó quay đầu nói với Hi Duệ: “Không thích ăn thì đừng ăn, không ai ép con đâu.”

Sau khi giáo dục con trai, Lục Cảnh Diệu nhìn Lục Cảnh Thành nói: “Hi Duệ, càng ngày càng kén ăn.”

“Tôi tưởng trẻ con đều thích ăn những món này.” Nhiễm Nhiễm cười nói, sau đó nhìn vào mắt Lục Cảnh Thành rồi không nói thêm gì nữa.

Lục Cảnh Diệu: “Nhóc này kén chọn lắm.”

“Không sao.” Lục Cảnh Thành vẫn cười ha ha, rồi nói với Hi Duệ: “Lát nữa bác ba đưa con đi xem rùa biển nhé?”

Cảm giác lúng túng của trẻ con luôn biến mất nhanh chóng, nghe thấy chuyện hứng thú từ miệng Lục Cảnh Thành, khuôn mặt nhỏ nhắn lại vui vẻ. Hôm qua, trên máy bay Hi Duệ cứ quẩn lầy Tần Dư Kiều nói về chuyện rùa biển: “Chị Dư Kiều, nếu có thể, em rất muốn mang một con về nhà.”

Nghe thấy Lục Cảnh Thành nói đến rùa biển, Lục Hi Duệ lập tức vui vẻ, nhưng lại nói với Tần Dư Kiều: “Chị Dư Kiều, chúng ta đi xem rùa biển có được không?”

Tần Dư Kiều làm dấu “OK” với Lục Hi Duệ, sau khi lấy được câu trả lời Lục Hi Duệ không kìm nén được sự vui vẻ, giải quyết sạch sẽ bữa sáng một cách nhanh gọn.

“Lát nữa các em đi đảo nào?” Sau khi ăn sáng, Lục Cảnh Thành hỏi Lục Cảnh Diệu, “Bọn anh đi đảo Thái Dương, nếu không ngại thì cùng đi đi.”

Lục Cảnh Diệu cũng không có ý kiến gì về việc đi cùng với Lục Cảnh Thành, nhưng nghĩ đến chuyện Tần Dư Kiều vẫn ngại giao tiếp với người nhà họ Lục, nếu muốn phá tan phòng tuyến tâm lý này của Tần Dư Kiều chỉ có một cách chính là để cô ấy tiếp xúc với người nhà họ Lục nhiều hơn.

Mà Lục Cảnh Thành có một ưu điểm lớn là mặc dù hơi đa tình nhưng tuyệt đối không lảm nhảm. Đôi khi Lục Cảnh Diệu cảm thấy Trương Kỳ nói nhiều như vậy, chắc chắn cũng bởi nói hộ người đàn ông của chị ta.

“Bọn em cũng định ra đảo Thái Dương, vậy thì cùng đi thôi.”

Được đi cùng, Lục Cảnh Thành rất vui: “Hình như lâu lắm rồi anh em mình chưa đi lặn cùng nhau, lát nữa có hứng thú thì lặn với anh không?”

Lục Cảnh Diệu nể mặt Tần Dư Kiều một cách khác thường: “Kiều Kiều, có được không?”

Anh ba cũng gọi rồi, Tần Dư Kiều cũng không còn phải giữ ý trước mặt Lục Cảnh Thành nữa, kéo tay Lục Cảnh Diệu nói: “Nếu anh không sợ thua, đương nhiên em không có ý kiến.”

Lời này có phần khéo léo đáng yêu, vừa giữ thể diện cho Lục Cảnh Thành, vừa làm dịu bầu không khí vốn đang gượng gạo.

“Em đâu nói rất có lý.” Lục Cảnh Thành hơn hử nói, “Có điều anh đã chuẩn bị tinh thần sẽ thua rồi. Em không biết trước kia lão Lục có nickname là Lãng Lý Bạch Điều (*) sao.”

* Lãng Lý Bạch Điều là biệt hiệu của Trương Thuận, nhân vật trong tác phẩm Thủy Hử của nhà văn Thi Nại Am. Ông là một trong 108 anh hùng Lương Sơn Bạc và trong 36 Thiên Càng Tinh. Trương Thuận giỏi chiến đấu dưới nước, là một trong 6 đầu lĩnh thủy quân của Lương Sơn Bạc.

Lãng Lý Bạch Điều, Tần Dư Kiều bật cười, sau đó nói với Lục Cảnh Thành: “Anh gọi em Dư Kiều là được rồi.”

Lục Cảnh Diệu nhìn nụ cười trên mặt Tần Dư Kiều, trong lòng lại cảm thấy khó chịu. Trên lý trí thì cảm thấy để Tần Dư Kiều tiếp xúc nhiều với người nhà họ Lục thì sẽ giảm đi sự kháng cự trong lòng cô. Nhưng khi thấy Tần Dư Kiều mới nói nhiều hơn vài ba câu với người nhà mình, anh lại không biết mình có cảm giác gì nữa.

Người phụ nữ này khác với những người phụ nữ khác, chỉ chuyên bắt bẻ người đàn ông của mình, nhưng trước mặt người đàn ông khác thì lại hơn hử tươi cười, đáng vẻ thân thiết.

....

Đã đặt trước thủy phi cơ, lúc đăng ký Lục Hi Duệ vẫn băn khoăn về rùa biển của nó, kéo chị Dư Kiều hỏi: “Chị Dư Kiều, đảo Thái Dương cũng có rùa biển sao?”

“Đương nhiên là có.” Tần Dư Kiều trả lời, nghe vậy Lục Hi Duệ mới an tâm, vui vẻ leo lên thuỷ phi cơ. Khi lên máy bay, Tần Dư Kiều đi phía sau Hi Duệ. Giống như những người mẹ khác, cô lo con mình đang đi sẽ bị ngã, nhưng không thể dắt nó đi, sợ nó cảm thấy gò bó, cho nên đi sát phía sau nó, nếu đứa bé có ngã thì có thể đỡ nó dậy ngay.

Đàn ông rất hiếm khi chú ý đến chi tiết này, nhưng cũng là phụ nữ nên Nhiễm Nhiễm nhận ra. Sau khi đến đảo Thái Dương, Lục Cảnh Diệu và Lục Cảnh Thành cùng đi lặn, Nhiễm Nhiễm mới hỏi cô một câu: “Xem ra cô Tần rất tốt với Duệ Duệ.”

Hi Duệ mới được cô bôi kem chống nắng cho xong, đang chơi cát ở một nơi không xa với người bạn da đen mà nó mới quen, Tần Dư Kiều dựa lưng vào ô che nắng, mỉm cười không nói gì.

Có lẽ Nhiễm Nhiễm sợ xấu hổ nên mới gợi chuyện, kết quả lại chọn đề tài không thích hợp nên càng lúng túng, cười nói: “Cô đừng để ý, tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi.”

Tạm ngừng, “Tôi từng nghe Cảnh Thành nói, lão Lục nhà anh ấy là một người rất tốt.”

Cố Nhiễm Nhiễm nói lão Lục là người rất tốt, không cần nghĩ cũng biết cô ta tự chém, Tần Dư Kiều lắc đầu nói sang chuyện khác, “Cô Cố, cô là người ở đâu?”

“Tôi ở Tam Á, Hải Nam, có điều sau này cả nhà chuyển đến thành phố S.” Cố Nhiễm Nhiễm uống một ngụm nước trái cây lạnh, quay đầu, “Còn cô Tần thì sao?”

Tần Dư Kiều: “Tôi là người thành phố G.”

....

Người bạn nhỏ da đen chơi cùng với Hi Duệ tên là Barry, bởi vì Hi Duệ chỉ biết ít tiếng Anh nên lúc nói chuyện, Hi Duệ gần như dùng toàn bộ tay và chân của mình, khua khoắng loạn xạ diễn tả ý nghĩ của nó cho người bạn mới biết. Nếu như vậy vẫn không thể giải thích được ý của mình, nó sẽ chạy đến chỗ Tần Dư Kiều hỏi XXX tiếng Anh nói thế nào, sau khi lấy được câu trả lời, lại chạy đến chỗ người bạn mới nói ý kiến của mình.

Tần Dư Kiều liếc nhìn Lục Hi Duệ đang đỏ mặt nói chuyện với bạn, khóe miệng bất giác cong lên.

Có lẽ Cố Nhiễm Nhiễm cảm thấy không còn đề tài gì nói với cô nữa, nên đứng dậy đi thay đồ, sau khi thay một bộ bikini thì nói: “Cô có muốn đi bơi cùng tôi không?”

Tần Dư Kiều là vịt lên cạn điển hình, mực nước sâu nhất mà cô có thể chấp nhận được là mực nước trong bồn tắm lớn. Tuy cô rất muốn thử nghiệm hoạt động dưới nước, nhưng vẫn lắc đầu: “Ngại quá, tôi không biết bơi.”

“Được rồi, vậy tôi đi trước đây.” Cố Nhiễm Nhiễm nhún vai, đi ra ngoài.

Khắp nơi xung quanh đảo Thái Dương đều là thực vật nhiệt đới, mặt trời trên đỉnh đầu vô cùng chói chang. Tần Dư Kiều lười nhác nằm trên chiếc ghế sofa nệm hơi, cảm thấy hơi buồn ngủ. Bên kia Hi Duệ lại có thêm một người bạn mới cùng chơi, là một đứa bé gái Châu Á xinh xắn. Cô bé chơi một lúc rồi chạy lại hôn Hi Duệ rất tự nhiên. Đầu tiên Hi Duệ đỏ mặt, sau đó di chuyển chân tránh xa cô bé, không ngờ cô bé kia lại nhích lại gần nó.

Chao ôi, đồ ngốc, về sau con trai cô không lấy được vợ thì làm sao bây giờ? Tần Dư Kiều nghiêng người cười khê, lúc đang cười vui vẻ thì thấy nệm hơi bên cạnh lún xuống, sau đó ngang eo có thêm một đôi tay.

Lục Cảnh Diệu đi lặn đã về, để trần nửa người trên. Tần Dư Kiều quay đầu sang chỗ khác, tầm mắt lại đối diện với hai điểm đỏ trên ngực Lục Cảnh Diệu.

“Thế nào, người đàn ông của em có thân hình đẹp chứ?” Lục Cảnh Diệu đắc chí ôm cô, tuy là ban ngày nhưng trên bờ biển có rất nhiều cặp tình nhân đang nghỉ ngơi nên cũng không ngại. Tần Dư Kiều ngượng ngùng nhíu mày: “Có gì đẹp. Duệ Duệ còn đẹp hơn anh.”

Lục Cảnh Diệu cúi xuống cắn miệng Tần Dư Kiều: “Duệ Duệ di truyền dáng người của anh, về sau nhất định trở thành một người đàn ông giống anh.”

Tần Dư Kiều không phản kháng được hành động “Mèo khen mèo dài đuôi” này của Lục Cảnh Diệu, khẽ huých cùi trỏ vào người Lục Cảnh Diệu: “Em có chuyện muốn hỏi anh.”

“Về anh ba sao? Em trở thành người nhiều chuyện như vậy từ bao giờ thế....?” Lục Cảnh Diệu cầm lấy hộp kem chống nắng ở phía sau, xoay người nằm lên ghế, “Kiều Kiều, đến đây, bôi cho anh đi.”

“Đàn ông các người thật đáng ghét, con của chị dâu anh cũng lớn lắm rồi.” Tần Dư Kiều rất giận, nhéo eo Lục Cảnh Diệu, phát tiết cơn giận của mình.

Lục Cảnh Diệu thoải mái kêu lên: “Kiều Kiều, em có thể mạnh tay hơn không, thoải mái quá.”

Chỉ biết tận hưởng! Tần Dư Kiều vỗ một cái thật mạnh vào lưng Lục Cảnh Diệu, vang tiếng “Bốp” rõ to. Lục Cảnh Diệu cũng chấn động mạnh, dường như không ngờ cô sẽ xuống tay độc ác như vậy.

Tần Dư Kiều nhìn chằm chằm vào năm ngón tay đỏ ửng trên lưng Lục Cảnh Diệu, cũng hơi lo sợ. Cô không biết mình lại ra tay nặng như vậy, da của Lục Cảnh Diệu vốn rất trắng, dấu tay trên lưng càng hiện rõ, nhìn hơi đáng sợ.

“Có... có đau không?”

“Có thể không đau sao?” Lục Cảnh Diệu lạnh lạnh quay lại nhìn cô, mặt tối sầm.

“Xin lỗi...” Tần Dư Kiều xoay Lục Cảnh Diệu lại, “Để em xem một chút.”

Ngay lúc này, đột nhiên Lục Cảnh Diệu xoay người, đặt Tần Dư Kiều dưới thân, “Hôn anh một cái, anh sẽ tha thứ cho em.”

Tần Dư Kiều: “...”

Sau đó lại “Bốp” một tiếng, Tần Dư Kiều lại không chút lưu tình cho anh thêm một bàn tay.

“Đúng là tạo phản, hôm nay anh sẽ lột da em ngay tại đây.” Lục Cảnh Diệu làm bộ bắt lấy tay Tần Dư Kiều đang ở trên người mình, bắt đầu gỡ trò lưu manh.

Rõ ràng chỉ là trò đùa ngây thơ giữa nam và nữ, Tần Dư Kiều lại bị Lục Cảnh Diệu làm cho không ngừng cầu xin, chột lớn tiếng kêu: “Lục Sáu, anh mau dừng tay.” Nói xong còn thò tay xuống dưới nách Lục Cảnh Diệu theo bản năng, “Anh còn làm em sẽ cù anh đấy.”

Đột nhiên người ở phía trên im bặt, sững sờ nhìn, Tần Dư Kiều chớp chớp mắt: “Sao vậy?”

Đôi mắt xinh đẹp của Lục Cảnh Diệu cũng khẽ chớp: “Em vừa nói gì?”

“Em sẽ cù anh.” Tần Dư Kiều vẫn giữ tư thế sẵn sàng cù lét, nói mà không hề suy nghĩ.

“Câu trước đó nữa, em gọi anh là gì?”

Tần Dư Kiều: “Lục Cảnh Diệu?”

“Ồi khốn?”

Lục Cảnh Diệu: “Ồi khốn cái đầu em!”

Tần Dư Kiều mấp má môi: “Lục...”

Đôi mắt của Lục Cảnh Diệu sầm lại, im lặng nhìn cô vài giây, sau đó hỏi: “Kiều Kiều, có phải em đã nhớ ra cái gì không?”

Tần Dư Kiều lắc đầu: “Không có.”

“Ah...” Lục Cảnh Diệu lập tức khôi phục lại nụ cười trên mặt, sau đó đặt kem chống nắng vào tay cô, “Da anh bị nắng làm hồng mắt rồi, mau bôi giúp anh.”

“Không phải anh không sợ nắng sao?” Tần Dư Kiều không tình nguyện bôi kem cho Lục Cảnh Diệu.

Lục Cảnh Diệu thoải mái nhắm mắt lại: “Không phải anh đang nghĩ cho em sao, sợ nắng làm hồng da, buổi tối em có sờ cũng không thấy thoải mái...”

Tần Dư Kiều lại đánh Lục Cảnh Diệu hai cái, đúng lúc này phía sau truyền đến tiếng cười nhỏ, là Lục Cảnh Thành và Cố Nhiễm Nhiễm đã quay lại.

“Lão Lục, bên kia có trận bóng chuyền trên cát, có muốn chơi cùng anh không?” Rồi cúi xuống, nhìn Tần Dư Kiều cười mỉm, “Dư Kiều, em có hứng thú không?”

Lục Cảnh Diệu trả lời thay Tần Dư Kiều: “Hai người đi đi, lát nữa em và Kiều Kiều đi câu cá.”

...

Hoạt động câu cá được sắp xếp vào buổi chiều, giữa trưa dùng cơm tại nhà hàng dưới đáy biển, lúc ăn cơm có thể nhìn thấy những loài cá nhiệt đới rực rỡ. Ăn cơm trong khung cảnh như vậy, dù Tần Dư Kiều đã lớn rồi mà còn thấy hưng phấn, cũng nhìn ngó khắp nơi như Hi Duệ.

“Còn mười ngày nữa là bước sang năm mới rồi.” Đột nhiên Lục Cảnh Thành nói, “Không biết bao giờ hai đứa về nhà?”

“Em và Kiều Kiều không vội.” Lục Cảnh Diệu nhìn Lục Cảnh Thành cười nói, “Ngược lại là anh đó, chị ba vẫn đang chờ anh về nhà.”

Nếu bình thường, khẳng định Lục Cảnh Diệu sẽ không nói nhiều như vậy, nhất là ở những phương diện tế nhị của đàn ông. Nhưng lúc trên bờ biển, rõ ràng Tần Dư Kiều giận chó đánh mèo vì chuyện của anh ba, vì vậy mà Lục Cảnh Diệu cố ý nhắc đến chuyện này. Anh muốn thông qua điều này biểu đạt quan niệm về gia đình của mình cho Tần Dư Kiều biết.

Lời này hoàn toàn hữu hiệu, buổi chiều lúc đi câu cá, thái độ của Tần Dư Kiều đối với Lục Cảnh Diệu đã tốt hơn rất nhiều. Cả buổi chiều câu cá trên du thuyền, bởi vì bên cạnh anh là hai tay mơ một lớn một nhỏ, cho nên Lục Cảnh Diệu cũng không câu được nhiều. Kết quả lại bị Tần Dư Kiều và Lục Hi Duệ khinh bỉ: “Thì ra ba cũng không lợi hại.”

Buổi tối là tiết mục nướng hải sản, là hoạt động Hi Duệ thích nhất. Sau khi kết thúc hoạt động thì đã rất muộn, cho nên ở lại trên làng du lịch của đảo.

Tối nay Tần Dư Kiều và Hi Duệ vẫn ngủ một phòng. Hi Duệ chơi cả ngày nên mau chóng chìm vào giấc ngủ, một phút trước còn nói chuyện với cô, phút sau đã lăn ra ngủ khò.

Tần Dư Kiều đưa tay vuốt ve cái miệng của Lục Hi Duệ, khi ngủ hình như nó mơ đến gì đó nên chép miệng.

Ngay lúc này, cửa phòng bị mở ra, Tần Dư Kiều ngẩng đầu liền thấy Lục Cảnh Diệu chỉ mặc chiếc áo ba lỗ màu trắng, đặt tay trước mặt, làm động tác “suyt”.

Lục Cảnh Diệu đi đến bên người Tần Dư Kiều, ý đồ trên mặt rất rõ ràng.

Tần Dư Kiều nhìn Lục Cảnh Diệu vài lần, người cũng hơi khô nóng, vươn tay về phía Lục Cảnh Diệu.

Đã lâu rồi Lục Cảnh Diệu không được thấy động tác đáng yêu như vậy của Tần Dư Kiều, lập tức cúi người xuống ôm cô lên, sau đó thuận tay tắt chiếc đèn nhỏ trên đầu giường.

Đôi khi môi trường xung quanh thay đổi, tình dục cũng trở nên mới lạ. Tối đó Lục Cảnh Diệu đã thử rất nhiều tư thế, lúc kết thúc Tần Dư Kiều đã mệt mỏi không chịu nổi, ngay cả mắt cũng không mở được, đẩy Lục Cảnh Diệu, cất giọng khàn khàn hỏi: “Anh còn chưa xong sao?...”

Câu hỏi này cứ như cô đã quên mất mình mới là nữ chính trên giường, Lục Cảnh Diệu muốn vỗ mông đùi Tần Dư Kiều để cô tỉnh táo, nhưng lại không đành lòng, cuối cùng vẫn vội vàng chạy nước rút rồi kết thúc.

Lúc này là lúc mà thể xác và tinh thần của Lục Cảnh Diệu khoan khoái nhất, sau khi kết thúc còn làm vệ sinh cho Tần Dư Kiều, rồi mới ôm cô tiến vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Tần Dư Kiều dậy sớm hơn Lục Cảnh Diệu. Lục Cảnh Diệu bị Tần Dư Kiều nhìn chằm chằm mà thức giấc, nhìn Tần Dư Kiều với đôi mắt buồn ngủ mông lung, hơi bờ ngỡ: “Kiều Kiều?”

Tần Dư Kiều không nói gì, một lúc sau mới mở miệng: “Em nằm mơ.”

Lục Cảnh Diệu vuốt ve Tần Dư Kiều rồi nói: “Mơ thấy gì?”

Tần Dư Kiều nhìn Lục Cảnh Diệu: “Chúng ta ở Edinburgh, cực kỳ yêu nhau, anh đối với em rất tốt, chúng ta yêu thương thấm thiết rồi có Duệ Duệ.”

Lục Cảnh Diệu gật đầu: “Đúng vậy!”

Tần Dư Kiều sụt sùi nói: “Nhưng trong mơ không phải như vậy, anh đối với em không tốt, cực kỳ không tốt...”

Lục Cảnh Diệu ngăn người, sau đó gõ đầu Tần Dư Kiều: “Làm sao có thể.” Lục Cảnh Diệu cúi xuống, rồi lại nói: “Chắc lúc em mơ là quá nửa đêm, quá nửa đêm giấc mơ đều ngược với sự thật, ngược với sự thật!”

Ngoại truyện 5: Đái dầm

Bất kỳ đứa trẻ nào cũng có quá khứ đen tối về đái dầm, nhưng mà đối với đứa trẻ thường hay xấu hổ, chắc chắn không cho phép mình năm tuổi rồi mà còn đái dầm.

Cho nên buổi sáng sau khi thức dậy, biết được chuyện mình đái dầm, Hi Duệ không thể tiếp thu nổi chuyện này.

Lặng lẽ lấy máy sấy trong phòng cô giúp việc, đóng cửa phòng lại, lên phòng của mình, đổ mặt sấy khô ga giường ẩm ướt. Sau khi sấy khô thì cho rằng không còn sơ hở nữa, cất máy sấy lại chỗ cũ.

Nhưng mọi chuyện đều bị cô giúp việc làm biết được, còn nói chuyện này cho bác hai của Hi Duệ nghe. Bác hai còn vui mừng mà nói: “Hi Duệ Nhà của chúng ta thật hiểu chuyện, đái dầm mà còn chủ động sấy khô ga giường.”

Qua chuyện đó, Hi Duệ không thích bác hai của nó nữa.

Ngoại truyện 6: Kẹo kéo và Hi Duệ

Khi Hi Duệ lên lớp lớn, nghe thấy bạn bè nói lớp mầm mới có thêm ba bạn mới, hơn nữa lại sinh ba, sau đó có rất nhiều bạn chạy đi xem. Sinh ba thật thú vị, ba người giống nhau như đúc.

Hi Duệ là đứa trẻ đáng yêu, lúc đi gặp ba bạn sinh ba đó còn mang theo ba cây kẹo kéo mới được cô giáo phát vào hôm nay, xem như quà gặp mặt.

Sau đó chạy đến lớp mầm non, nhìn một lúc lâu cũng không thấy có ba đứa trẻ giống nhau như đúc, lúc đó Bì Bì đi ra, Hi Duệ liền hỏi cậu: “Nghe nói lớp em có Sinh Ba phải không?”

Bì Bì lắc đầu: “Lớp bọn em không có ai tên như vậy cả.”

36. Chương 36

Lục Cảnh Diệu nói rằng nửa đêm nằm mơ thì giấc mơ sẽ trái sự thật, Tần Dư Kiều lại cảm thấy nửa đêm nằm mơ thì giấc mơ mới chân thực. Bản thân tỉnh dậy từ giấc mộng mà còn thấy bàng hoàng, không thể thích ứng được mình đang ở đâu, suýt nữa khiến cô sinh ra ảo giác ngoài cửa sổ không phải là Maldives trời xanh cát trắng, mà là Edinburgh tuyết trắng mây hồng trong mơ.

Cô mơ thấy “Quả Quả”, “Quả Quả” trong mơ không hề vui vẻ.

Trong mơ, cửa sổ phong cách châu Âu phủ lớp khí trắng xóa lạnh lẽo, như sương mù bám trên thủy tinh.

Trong phòng treo một bức tranh sơn dầu, “Quả Quả” đứng trước cửa sổ nhìn dòng xe như nước dưới lầu. “Quả Quả” mặc bộ quần áo thể thao rộng thùng thình màu hồng nhạt, sau lưng cô là một chiếc nôi, bên trong có một bé trai đang ngủ yên. Căn phòng tĩnh lặng, có nghe thấy âm thanh của con lắc đồng hồ.

Theo từng tiếng đưa qua đưa lại của con lắc đồng hồ, Tần Dư Kiều cảm nhận được nỗi bi thương sâu sắc. Cô nghĩ, nỗi bi thương này là của “Quả Quả”, nhưng nỗi bi thương trong mơ như khắc sâu vào tận xương tận tủy cô. Tần Dư Kiều không thể thở nổi. Bất chợt đứa trẻ sơ sinh bỗng khóc ré lên, vang dội như vậy....

Sau đó cô thấy “Quả Quả” lo lắng hốt hoảng xoay người, rồi Tần Dư Kiều tỉnh dậy khỏi giấc mơ. Hình ảnh cuối cùng mà cô thấy là sau khi “Quả Quả” xoay người, trên cửa sổ động sương xuất hiện bốn chữ do “Quả Quả” dùng ngón tay viết.

“Lục Sáu, đồ khốn!”

....

Sau khi tỉnh lại, Tần Dư Kiều nhìn cửa sổ bằng kính, nhìn trần nhà, rồi lại nhìn Lục Cảnh Diệu đang ôm cô ngủ. Cô nhìn chăm chăm Lục Cảnh Diệu, nhìn rất lâu, sau đó Lục Cảnh Diệu tỉnh dậy trong ánh nhìn chòng chọc của cô.

Lục Cảnh Diệu hé mắt ra, bàn tay đặt trên eo cô kéo cô lại gần anh hơn. Sáng sớm, cùng anh tỉnh dậy còn có vật cứng ngắc đang đặt trên đùi của cô kia.

Cô kể cho Lục Cảnh Diệu nghe về giấc mơ của mình, Lục Cảnh Diệu nói như ăn vạ: “Tại sao anh lại có thể đối xử không tốt với em chứ...”

Lục Cảnh Diệu cười cười, nhìn mặt cô rồi hỏi: “Vậy nói cho anh biết... trong mơ anh ăn em hay em ăn anh?”

Tần Dư Kiều bực bội đẩy Lục Cảnh Diệu ra.

“Hay là anh đánh em?” Lục Cảnh Diệu lại nói một giải thiết khả thi nhất. Một lúc sau, anh đột nhiên vươn cánh tay trắng như ngọc của mình ra trước mặt Tần Dư Kiều, “Nhìn thấy không?”

“Thấy cái gì?” Tần Dư Kiều không nhìn được hết lên.

Không biết có phải vừa mới thức dậy hay không, Lục Cảnh Diệu vẫn chưa khôi phục khí thể thường ngày, thoạt nhìn còn có vẻ vô hại, cho nên anh còn giống người bị tổn thương hơn cả cô.

“Nhìn kỹ một chút... đừng nhìn ở phía trên, nhìn xuống dưới một chút. Mắt em để trên đỉnh đầu sao, không nhìn thấy trên đó có hai dấu răng à?”

Tần Dư Kiều: “...”

“Đó là do trước đây em hành hạ anh mà để lại.” Lục Cảnh Diệu lại đưa cánh tay lại gần thêm chút nữa, “Không tin em lại cắn anh thêm phát nữa, chắc chắn dấu răng trùng khớp hoàn toàn.”

Tần Dư Kiều thật sự cầm lấy cánh tay Lục Cảnh Diệu, mở to hai mắt ra nhìn kỹ, cười lạnh: “Lục Cảnh Diệu, anh xác định hai dấu sẹo nhỏ này không phải do trước đây anh bị thủy đậu mà để lại đó chứ?”

“Bệnh thủy đậu?” Lục Cảnh Diệu lật người nằm lên trên Tần Dư Kiều, ép Tần Dư Kiều không thở nổi, “Em cảm thấy anh giống người từng bị thủy đậu sao?” Nói xong cúi đầu xuống, cả khuôn mặt đều tiến vào trong chăn.

Tần Dư Kiều đá vào mặt Lục Cảnh Diệu, giọng nói run rẩy: “Anh... làm gì thế?”

Lục Cảnh Diệu như con mèo ăn vụng, môi mỏng khẽ mấp máy: “Làm chút chuyện để em quên đi giấc mơ tối qua. Muốn gán tội người thì sợ gì không có lý do, nếu em đổ chuyện trong giấc mơ tối qua lên đầu anh, anh thật sự rất oan uổng...” Nói xong, Lục Cảnh Diệu đè hai chân Tần Dư Kiều lại, muốn tiếp tục hành động vừa rồi.

Tần Dư Kiều cảm thấy tim mình đập thành thực, mặt nóng hừng hực, lòng bàn tay cũng bắt đầu rịn mồ hôi nóng. Khi cô cảm nhận được sự tiếp xúc của đầu lưỡi Lục Cảnh Diệu thì cơ thể run lên bần bật, nhắm mắt lại nóng nảy nói: “Được rồi, được rồi, anh bị oan, anh bị oan... Em biết anh bị oan rồi, được chưa?”

Cuối cùng Lục Cảnh Diệu cũng chịu ngẩng đầu lên, khóe miệng mở ra, trên môi đọng chất lỏng trong suốt. Tần Dư Kiều quay mặt đi, sau một lúc im lặng, Lục Cảnh Diệu quay mặt cô lại đối diện với mình, để cô nhìn vào mắt mình.

“Kiều Kiều, đừng giận anh nữa được không? Khó khăn lắm chúng ta mới có ngày hôm nay, Duệ Duệ cũng không muốn nhìn thấy chúng ta ngày ngày lạnh mặt với nhau đúng không?”

“Em không giận, em chỉ khó hiểu mà thôi.” Tần Dư Kiều thích thẩn thẩn với người khác, nhân cơ hội này nói hết những gì trong lòng, “Anh hoàn toàn không hiểu em...”

“Anh không hiểu em về mặt nào?” Lục Cảnh Diệu néo eo của Tần Dư Kiều, bẻ ngoặt lời cô, “Chảnh chọe, sĩ hiện hảo, hơi thông minh liền tự ình là thiên tài. Tham lam, lại hay nổi cáu, không thích cứng chỉ thích mềm. Lúc lên cơn thì nhất định phải dỗ dành, dỗ như vậy nè...” Lúc Lục Cảnh Diệu nói “dỗ như vậy nè”, còn cố ý cọ cọ hai lần.

Tần Dư Kiều thật sự phát bực: “Những điều này... đều là khuyết điểm.”

“Không phải là khuyết điểm.” Lục Cảnh Diệu nói lời ngon tiếng ngọt không chút úp mở, “Nếu là phụ nữ khác thì tật xấu này là khuyết điểm, nhưng với em lại là ưu điểm. Em không biết anh hạnh phúc thế nào khi em làm mình làm mẩy với anh đâu.” Nói xong, Lục Cảnh Diệu lại cọ xát, đôi tay từ từ chuyển đến nơi mềm mại nhất của cô, cảm xúc thật dễ chịu.

Tần Dư Kiều không chịu nổi liền nói: “Trước tiên có thể để em nói hết được không?”

“Được, em nói đi.” Lục Cảnh Diệu hôn Tần Dư Kiều rồi cầm lọn tóc đen trên vai cô lên hít hà, “Anh rất thích cùng em đến một nơi kín đáo tâm tình.”

“...” Nhất thời Tần Dư Kiều không biết nên mở miệng thế nào, dừng một chút mới nói: “Anh cũng biết em không có trí nhớ trong hai năm, em cũng không biết hai năm đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà chắc chắn anh đã giấu em một vài chuyện. Em không tin chuyện chúng ta yêu nhau say đắm ở Edinburgh cho lắm...”

Tần Dư Kiều nói xong, Lục Cảnh Diệu liền im lặng, sau đó anh mân mê tóc cô đến mức rối bù, giống như tâm trạng rối rắm của người nào đó.

“Đương nhiên... em nói rất đúng.” Lục Cảnh Diệu mở miệng, giọng nói hơi dè dặt và trang nghiêm, còn ẩn chứa vẻ thương tiếc mà Tần Dư Kiều không phát hiện được, “Nhưng mà Kiều Kiều, nếu em là anh, trong thời gian bảy năm ở đây, nếu chỉ có thể nhớ về quá khứ, thì em sẽ giống anh thôi, chỉ muốn nghĩ đến những chuyện ngọt ngào.”

Đột nhiên Tần Dư Kiều bị những lời này của Lục Cảnh Diệu làm ẽm lòng, “Nếu như mà em muốn biết... những hồi ức không vui...”

Lục Cảnh Diệu quay đầu, sắc mặt đã bình thường trở lại: “Đơn giản chỉ là cãi nhau. Chắc em cũng đoán được, mỗi lần cãi nhau đều không thể thắng anh, cho nên lần nào em cũng giận đến nổi giậm chân. Giống như Duệ Duệ chơi game, Angry bird gì đó ý, biết rõ đầu rơi máu chảy mà vẫn muốn tấn công anh. Lần cuối cùng em liền bỏ nhà mà đi, em có biết lúc đó vì tìm em mà suýt nữa anh không lấy được bằng tốt nghiệp không? Trước đây cũng đã nói với em, năm đó tất cả thông tin em cho anh đều là giả... Còn có Hi Duệ, chắc em không biết thời kỳ khó chịu nhất của trẻ nhỏ chính là mấy ngày đó nhỉ? Chính là mấy ngày cai sữa đó, anh vô cùng cực nhọc vất vả...”

“Được.” Tần Dư Kiều ngồi đối diện Lục Cảnh Diệu, “Vất vả cho anh rồi.”

Lục Cảnh Diệu không nói gì nữa.

Tần Dư Kiều cúi đầu, vươn tay ôm cổ Lục Cảnh Diệu, cảm thì cọ vào cổ người đàn ông này, giọng mềm hần xuống, “Em không bản khoăn chuyện hai năm đó nữa, nhưng không cho phép anh lừa em, nếu lừa em...”

Lục Cảnh Diệu thuận tay ôm Tần Dư Kiều vào lòng, quyết định nói với Tần Dư Kiều: “Dựa vào lương tâm mà nói, bây giờ anh đối xử với em có tốt không...”

Giọng của Tần Dư Kiều vốn nhẹ nhàng, lại chìm trong hủ mật của Lục Cảnh Diệu, gục trên vai Lục Cảnh Diệu cất mấy lời tựa như sa tanh, vừa trơn vừa mềm, còn mang vẻ nũng nịu: “Nào có tốt, cả ngày chỉ biết giận em. Hơn nữa có thể trả lại giấy tờ cho em không? Anh không tin tưởng em, em làm sao mà có tình cảm với anh được...”

Lục Cảnh Diệu cảm thấy như có móng vuốt của con mèo đang cào trong lòng anh, đáy lòng có nơi nào đó rệu rã sụp đổ, cỏ dại mọc lan tràn. May mà anh đủ bình tĩnh, nghĩ nghĩ rồi nói: “Đương nhiên sẽ trả giấy tờ cho em, mặc dù biểu hiện hôm nay của em rất tốt, nhưng mà vẫn trong thời gian quan sát. Đến khi nào khảo sát xong xuôi, tất nhiên anh sẽ trả hết giấy tờ cho em.”

Sau đó Lục Cảnh Diệu đưa ra ví dụ: “Em cũng là giám đốc, thời gian nhân viên thực tập, em có cho người đó thông qua kỳ thử vì chỉ vì một hôm nào đó người đó hứng lên hoàn thành tốt công việc không?”

Lời này của Lục Cảnh Diệu có ý tứ rất rõ ràng, khích lệ Tần Dư Kiều từ nay về sau đều nghe lời và đáng yêu như bây giờ, nhưng điều kiện này cũng không lâu. Một giây sau, Tần Dư Kiều liền đẩy Lục Cảnh Diệu ra, bước xuống giường.

Sáng nay Lục Hi Duệ rất buồn bực, vì chị Dư Kiều không ngủ bên cạnh nó, dùng chân đá chặn, từ từ bò xuống giường.

Lúc Lục Hi Duệ đi ra phòng khách, Tần Dư Kiều đang cắm bó hoa do một người da đen mang tới, thấy vẻ mặt khó chịu của Hi Duệ, cô nói, “Chào buổi sáng, Duệ Duệ.”

Hi Duệ chỉ mặc áo ba lỗ và quần đùi, đi đến trước mặt Tần Dư Kiều: “Chị Dư Kiều, sao chị không gọi em dậy?”

Mặt Tần Dư Kiều ửng đỏ, đúng lúc này, Lục Cảnh Diệu đi tới: “Không phải chị Dư Kiều của con sợ đánh thức con sao?”

“A...” Lục Hi Duệ cười cười, ngẩng đầu nói với Lục Cảnh Diệu, “Ba ơi, hôm nay chúng ta đi đâu chơi đây?”

Tối hôm qua Lục Cảnh Thành và Cố Nhiễm Nhiễm cũng ngủ lại ở biệt thự này, đi ăn sáng gần như cùng lúc. Mặt trời buổi sáng ở Maldives không quá gắt, cho nên Lục Cảnh Thành đề nghị ra ngoài hưởng thụ chút nắng sớm.

Bàn ăn được đặt giữa hàng dừa, bên ngoài là hàng cọ và hàng chuối tây xanh um tươi tốt, lay động xung quanh căn nhà gỗ nhỏ.

Gió sớm khê đưa, Lục Cảnh Diệu quay đầu vén tóc Tần Dư Kiều ra sau tai, Tần Dư Kiều cười với Lục Cảnh Diệu. Lục Cảnh Thành thấy vậy không nhịn được hỏi một câu: “Không biết bao giờ mới có thể uống ly rượu mừng của hai đứa đây?”

“Em muốn càng nhanh càng tốt.” Lục Cảnh Diệu dựa lưng vào ghế, thản nhiên nói với Lục Cảnh Thành, “Có điều Kiều Kiều muốn kiểm nghiệm em thêm một thời gian nữa.”

Tần Dư Kiều cười khế, vừa nãy ai lẩn lộn trên giường nói không thông qua thời gian thử việc thì không tuyển. Ngược mắt lên vô ý chạm phải ánh mắt của Lục Cảnh Thành, nếu cô không nhìn lầm thì mắt anh ta thoáng vẻ hâm mộ.

“Dư Kiều à, không phải anh nói đỡ cho em mình. Nhưng dù là năng lực hay bất kỳ phương diện nào, thì trong số đàn ông của nhà họ Lục, lão Lục là người giỏi nhất.”

Tần Dư Kiều chậm rãi nói: “Có phải tính cũng xấu nhất không?”

“Ha ha.” Lục Cảnh Thành cười sang sảng, sau đó nghĩ đến điều gì đó, hỏi Lục Cảnh Diệu, “Lão Lục, hôm qua anh nhận được điện thoại của anh cả, nghe nói Nguyên Đông dẫn bạn gái về nhà. Cô bé kia tên là Vương Bảo Nhi, có chuyện này thật sao?”

Đầu tiên Lục Cảnh Diệu nhìn phản ứng của Tần Dư Kiều, xác định sắc mặt cô không có gì khác thường, mới thờ ơ trả lời Lục Cảnh Thành: “Anh cả không gọi điện cho em, nhưng đúng là em có biết Vương Bảo Nhi này. Cô gái kia làm gia sư cho Hi Duệ được mấy ngày, cô gái đó xin nghỉ cũng nhờ Nguyên Đông gọi điện báo cho em.”

“Chẳng lẽ chuyện tốt gần đến rồi hả?” Lục Cảnh Thành nói.

“Em cũng không biết.” Lục Cảnh Diệu khẽ mím môi, có phần lười biếng nói, “Nhưng mà đã dẫn đến chỗ ông già, chắc cũng đã xác định rồi. Chúng ta là bậc cha chú, cũng lên chuẩn bị tiền mừng đi.”

“Sang năm chắc nhà họ Lục có hai chuyện vui rồi.” Lục Cảnh Thành nói, “Hai người có muốn tranh thủ giành chỗ trước không?”

“Kết hôn có gì mà phải giành trước, có phải sinh con đâu.” Lục Cảnh Diệu cười khê rồi đưa mắt nhìn Tần Dư Kiều, “Đúng không, Kiều Kiều?”

Tần Dư Kiều nhếch khóe miệng, liếc nhìn Hi Duệ cúi gằm ăn bữa sáng. Cậu nhóc đang mải nhai nửa miếng thịt xông khói, sau đó lông mi dài chớp hai lần, bỏ nốt nửa miếng thịt xông khói còn lại vào miệng mình.

...

Ăn sáng xong xuôi, Tần Dư Kiều và Hi Duệ cùng đi xem rùa biển. Hi Duệ là đứa trẻ thích thế giới tự nhiên, cho nên hai ngày nay phần lớn thời gian đều ngắm nghía các loại động thực vật nhiệt đới.

Tần Dư Kiều ngồi xổm xuống kéo quần lên cho Hi Duệ, động tác dịu dàng lại cẩn thận, không giống trái tim đang đập loạn của cô.

“Chị Dư Kiều, em hỏi chị một câu được không?” Hi Duệ quay đầu, vẻ mặt tươi cười, gió biển thổi tung mái tóc mềm mại của nó. Tần Dư Kiều xoa đầu Hi Duệ, “Gì thế?”

Mặt biển trong suốt, sóng gợn lăn tăn, trời và nước cùng một màu.

Hi Duệ chỉ về mặt biển, hỏi: “Chị có biết tại sao màu của biển rộng có chỗ đậm chỗ nhạt không?”

Tần Dư Kiều biết hôm qua đi câu cá Hi Duệ có được câu trả lời từ Lục Cảnh Diệu, hôm nay đã hỏi cô ngay được rồi:

Tần Dư Kiều nâng cằm lên, tỏ vẻ như không nhớ ra đáp án, ngẩng đầu hỏi Hi Duệ: “Vì sao thế?”

Hi Duệ đắc ý nói: “Bởi vì độ sâu của biển khác nhau, góc độ phản xạ của ánh sáng mặt trời cũng khác nhau, cho nên mặt biển sẽ có màu sắc khác nhau.”

“Thì ra là vậy!” Tần Dư Kiều làm như chợt hiểu, “Duệ Duệ giỏi quá.”

“Là ba nói.” Hi Duệ cũng không tranh công, cúi xuống, “Nhưng em còn biết một nguyên nhân nữa, mặt biển có màu đậm hơn, còn có thể do rặng đá san hô.”

Tần Dư Kiều cực kỳ tự hào, kìm lòng khôngặng xoa đầu Hi Duệ: “Sao Duệ Duệ biết nhiều thế?”

Hai má Hi Duệ ửng đỏ: “Em xem trong mười vạn câu hỏi vì sao, sách là do ba mua cho em.”

Tần Dư Kiều cười khê, Hi Duệ hưng phấn nói một hơi, vẻ mặt rất khác lúc ở trên bàn cơm khi nghe thấy cô sẽ sinh con cùng Lục Cảnh Diệu.

“Chị Dư Kiều, em lại hỏi chị một bí mật nữa về rùa biển.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Duệ đỏ bừng, chỉ vào đầu một con rùa biển đang bơi rồi hỏi cô: “Chị có biết tại sao tuổi thọ của rùa biển lại cao như vậy không?”

Tần Dư Kiều đặt tay lên vai Hi Duệ, cùng Hi Duệ ngắm rùa biển đang bơi trong biển rồi nói: “Chị biết có hai nguyên nhân. Nguyên nhân đầu tiên, em cũng thấy nó hoạt động chậm như vậy, chứng tỏ nó rất lười, cho nên sự trao đổi chất bên trong cơ thể và sự suy yếu của cơ thể nó cũng chậm như sự hoạt động của nó vậy. Thế nên tuổi thọ của nó mới cao. Còn nguyên nhân thứ hai... Em xem cơ thể rùa biển cứng như vậy, khi nó gặp nguy hiểm, lập tức rụt đầu vào mai nó, sẽ tránh được nguy hiểm. Cho nên nó không buồn không lo mà sống rất lâu.”

Tần Dư Kiều nói xong, Hi Duệ cười hì hì nhìn cô, nịnh bợ: “Chị Dư Kiều, chị còn biết nhiều hơn cô giáo của em.”

Tần Dư Kiều cũng cười, sau đó nhìn vào mắt Hi Duệ: “Duệ Duệ, chị Dư Kiều cũng có một câu muốn hỏi em. Nếu gặp phải vấn đề mà mình không dám đối mặt thì sẽ thành con rùa đen rút đầu. Em muốn làm rùa đen rút đầu không?”

Lục Hi Duệ mở to hai mắt, sau đó lắc đầu: “Không thích, bởi vì rất mất mặt.”

Tần Dư Kiều nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Duệ chăm chú, đột nhiên xúc động muốn khóc, kìm nén cảm xúc mở miệng: “Duệ Duệ, chị Dư Kiều cũng muốn nói cho em biết một bí mật có được không?”

Hi Duệ nhếch miệng cười: “Có phải bí mật về voi biển không?”

Tần Dư Kiều lắc đầu: “Không phải, là bí mật về mẹ.”

Dường như Lục Hi Duệ có phần kháng cự với từ mẹ này, cúi đầu: “Bí mật gì ạ?”

Đúng lúc này, phía sau truyền đến âm thanh: “Hi Duệ, chúng ta sang đảo khác, con muốn đi du thuyền hay đi bằng máy bay?”

Lục Hi Duệ suy nghĩ rồi nói: “Du thuyền, Trương Dịch Nhiên lớp con nói cậu ấy đi thuyền thấy cá voi, con chưa từng thấy.”

Về sau họ tách ra không đi chơi cùng Lục Cảnh Thành và Cố Nhiễm Nhiễm nữa. Cô và Lục Cảnh Diệu đưa Hi Duệ đến đảo Thiên Đường. Còn Lục Cảnh Thành và Cố Nhiễm Nhiễm đến đảo Kani, được xưng tụng là “Vùng đất trắng mịn”.

Mặc dù Lục Hi Duệ sợ nước nhưng vẫn không kháng cự được sức hấp dẫn của việc “bơi lội cùng cá con” mà Lục Cảnh Diệu nói. Mặc đồ lặn vào để Lục Cảnh Diệu ôm xuống dưới nước bơi một vòng. Có lẽ do ban ngày bơi quá vui, buổi tối lúc Tần Dư Kiều ôm Hi Duệ ngủ, Hi Duệ khua khoắng tay chân bám theo cô nói về những hiểu biết của mình về đáy biển.

Nơi nghỉ đêm là nhà nổi nổi liền với con đường ghép từ ván gỗ. Lúc Tần Dư Kiều đi ra khỏi phòng Hi Duệ, Lục Cảnh Diệu đã đứng trước ban công. Mặt biển buổi đêm gợn sóng lăn tăn, như sao trên trời rơi xuống biển, đẹp không thể diễn tả.

Tần Dư Kiều để Lục Cảnh Diệu ôm, khi anh cúi đầu định hôn lên môi cô thì Tần Dư Kiều nói: “Sao không cho em nói sự thật với Hi Duệ?”

Lục Cảnh Diệu cũng có lo lắng của anh, một mặt anh lo lắng Hi Duệ đắc ý vênh vác, Tần Dư Kiều còn chưa bước vào cửa nhà họ Lục đã buột miệng nói Tần Dư Kiều là mẹ của mình. Một mặt lo nó sẽ giận Tần Dư Kiều.

Cho nên có một số việc rất khó làm.

“Từ từ sẽ tới, chúng ta có thể nghĩ cách để Hi Duệ tự tìm được đáp án.”

Mặc dù Lục Cảnh Diệu nói như vậy, nhưng lại không nghĩ ra cách gì hay cả. Còn cách cô nghĩ ra chính là cầm một cái gương rồi kéo Hi Duệ cùng soi gương với cô.

“Duệ Duệ, em có cảm thấy chị Dư Kiều rất giống em không?”

“Vậy ư?” Hi Duệ nhìn rất kỹ, sau đó tiếc nuối mà lắc đầu, “Một đen, một trắng, chẳng giống tẹo nào.”

Tần Dư Kiều: “...”

Từ Maldives bay về thành phố S, cũng gần đến tết Ông Táo rồi. Tần Ngạn Chi cùng Bạch Diệu đều gọi cho cô vài cuộc, nhưng Tần Dư Kiều trở về vào ban đêm, lại đang ở chỗ Lục Gia Anh đánh mặt chược với Vương Bảo Nhi.

37. Chương 37

Sau khi xuống máy bay, cô và Lục Cảnh Diệu đều tiếp điện thoại riêng của mình. Lục Cảnh Diệu bận hơn cô rất nhiều, lúc này cô mới biết dự án thu mua công ty khí đốt Ích Cường và thu mua cổ phần của Tô thị đều nằm trên tay anh, còn có hai hạng mục đầu tư ở nước ngoài nữa.

Lục Cảnh Diệu đến thẳng công ty, Tần Dư Kiều cũng bị thư ký gọi điện thúc giục tới tấp, quan trọng nhất là cô cần ký tên vào kết toán tiền thưởng cuối năm, nên cô cũng phải về công ty một chuyến.

Về phần Hi Duệ, Tần Dư Kiều suy nghĩ một chút rồi nói với Lục Cảnh Diệu: “Cứ để nó theo em đi.”

Lục Hi Duệ đeo cái cặp sách to dùng của nó đến công ty Tần Dư Kiều thì thu hút vô số ánh mắt. Lục Hi Duệ là đứa trẻ thích chào hỏi, nếu người nào nhìn nó vài lần, nó sẽ nói: “Cháu chào cô ạ/ Cháu chào chú ạ.” cứ như tổng thống nhỏ vậy.

Tần Dư Kiều mỉm cười đẩy cửa phòng làm việc. Sau khi đi vào, chuyện đầu tiên mà Hi Duệ làm là ngẩng đầu nhìn khắp căn phòng, sau đó cười hì hì nói: “Chị Dư Kiều, phòng làm việc của chị đẹp quá.”

Trước khi Tần Dư Kiều đi Maldives đã dặn thư ký đổi mới nội thất trong phòng làm việc. Cô muốn thay bàn làm việc và sofa, ngoài ra còn đổi chỗ mấy chậu cây xanh, nuôi thêm mấy con cá nhiệt đới nhỏ, chính xác nhìn thích mắt hơn văn phòng mà Hạ Quân Bình đã từng dùng rất nhiều.

“Duệ Duệ thích không?” Tần Dư Kiều cười đi đến bàn làm việc, sau khi ngồi xuống liền mở máy tính ra xem lịch trình mà thư ký mới gửi đến.

“Thích, đẹp hơn phòng của ba rất nhiều.” Lục Hi Duệ úp mặt lên bể cá xem những chú cá nhỏ đầy màu sắc rực rỡ, nhưng vẫn không quên quay đầu nói với Tần Dư Kiều về văn phòng của Lục Cảnh Diệu: “Văn phòng của ba quá lớn, lại không có cây xanh và cá nhỏ, em không thích.”

Tần Dư Kiều cười khê. Khi cô ngẩng lên, Lục Hi Duệ đã lấy bài tập nghỉ đông từ trong cặp ra bày lên bàn, ngồi xổm trước bàn trà làm bài. Ngoài kia có mấy bông tuyết nhỏ tung bay, Tần Dư Kiều cảm thấy chỉ cần nhìn Hi Duệ thôi cô đã thấy đủ ấm áp rồi. Cô ra khỏi văn phòng, nhờ hai nhân viên nam khiêng một bộ bàn ghế nhỏ vào văn phòng để Hi Duệ làm bài tập.

“Cảm ơn hai anh.” Lúc chuyển bộ bàn ghế nhỏ vào, Hi Duệ lập tức cảm ơn với hai người anh chàng trẻ khiêng bàn ghế vào cho nó. Hai nhân viên nam này được Tần Dư Kiều tuyển sau khi cô làm giám đốc Tần Ký, cũng có thể vì Tần Dư Kiều còn trẻ nên cũng vui đùa tự nhiên với cô.

“Giám đốc Tần, chị nhật được đứa bé này ở đâu thế?”

Tần Dư Kiều mỉm môi cười cười, nhất thời không biết nên giải thích mối quan hệ của cô và Hi Duệ thế nào.

Đúng lúc này, Lục Hi Duệ tự giới thiệu: “Em không phải do chị Dư Kiều nhật được, ba em và chị Dư Kiều là bạn rất thân, em tên là Lục Hi Duệ.”

Hai người mới tốt nghiệp đại học đều bị dáng vẻ nghiêm chỉnh của Hi Duệ chọc cười, nhưng ngại Tần Dư Kiều là cấp trên nên không thể tiếp tục đùa giỡn không chút kiêng kỵ được nữa. Họ cười hai tiếng rồi nói: “Giám đốc Tần, bọn em ra ngoài làm việc đây.”

Tần Dư Kiều đột nhiên nhớ tới tiệc tất niên cuối năm, lại gọi thư ký vào, hỏi cô chuyện tiệc tất niên mấy năm trước.

“Trước kia không tổ chức tiệc tất niên, cuối năm chỉ phát tiền thưởng.”

Tần Dư Kiều suy nghĩ một lát: “Như vậy đi, trước khi tan sở chị đặt vài bàn ở nhà hàng Kim Yến, đặt vào ngày hai mươi tám nhé, sau đó mọi người nghỉ tết. Ngoài ra chị chuẩn bị thêm hai hoạt động, rút thăm trúng thưởng cũng được, chủ yếu là tạo bầu không khí sôi nổi. Mặt khác, tiền thưởng năm nay sẽ gấp đôi năm ngoái.”

Tần Dư Kiều không hề có kinh nghiệm quản lý, gần tối Lục Cảnh Diệu tới đón cô và Hi Duệ đi ăn cơm, Tần Dư Kiều nói với anh về chuyện tiệc tất niên và tiền thưởng cuối năm, Lục Cảnh Diệu không nhận được mà bật cười: “Em đúng là bà chủ tốt.”

Tần Dư Kiều giải thích: “Năm nay em mới nhận chức, cho nên cuối năm phải có biểu hiện tốt, nếu không sang năm làm sao họ chịu dốc sức cho em.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lục Hi Duệ ngồi bên cạnh Tần Dư Kiều gật đầu lia lịa, hoàn toàn tán thành: “Ông nội cũng nói với em, đối xử với nhân viên phải giống như đối xử với con mình, cách quản lý đề cao nhân viên đang lên ngôi.”

“Duệ Duệ giỏi quá, còn biết cách quản lý đề cao nhân viên.” Tần Dư Kiều khen ngợi, sau đó gấp một miếng thịt bò bỏ vào bát Hi Duệ, “Thưởng cho em một miếng thịt bò.”

“Con tưởng ba mở công ty từ thiện sao?” Lục Cảnh Diệu bắt đầu gọi nước lạnh, “Con có biết nhân viên tham lam thế nào không? Cho nên đừng bao giờ cho rằng phúc lợi và khen thưởng sẽ thỏa mãn họ, cách tốt nhất là để họ đói sau đó ột chút đồ ăn, sau đó lại để họ đói...”

“Tại sao lại để đói...” Lục Hi Duệ không hiểu.

Lục Cảnh Diệu: “Có phải chỉ khi con đói bụng rồi, con mới cảm nhận được hương vị của bữa ăn không?”

“Đâu phải.” Lục Hi Duệ nịnh bợ nhìn Tần Dư Kiều, “Chỉ cần ăn cơm với chị Dư Kiều, cho dù no con cũng cảm nhận được hương vị của bữa cơm.”

Lục Cảnh Diệu cười lạnh một tiếng, đang định nói tiếp thì Tần Dư Kiều lập tức đá chân anh, ra hiệu cho anh đừng nói nữa. Quả thật sau đó Lục Cảnh Diệu không nói gì nữa, một lát sau di động của anh đổ chuông.

Lục Cảnh Diệu nhìn số gọi đến, đứng lên ra ngoài nhận điện thoại. Là Lục Gia Anh.

“Nghe nói chú về rồi?” Lục Gia Anh hỏi anh.

Lục Cảnh Diệu tựa vào tường, lạnh nhạt nói: “Kiều Kiều có mua quà cho chị, tối nay em sẽ đưa cô ấy qua nhà.”

Lục Gia Anh hạ giọng: “Lão Lục, có phải chú bắt đầu sốt ruột rồi không?”

Lục Cảnh Diệu dựa lưng vào giấy dán tường có hoa văn chìm màu vàng, trên đầu là chiếc đèn tường mang phong cách Châu Âu màu xanh nhạt. Ánh đèn xanh nhạt chiếu lên khuôn mặt tuấn tú của anh, khiến ngũ quan của anh trở lên dịu dàng, thậm chí còn mang vẻ thanh tú: “Đúng vậy, em nóng vội. Nếu có thể, em mong rằng đầu xuân năm sau Kiều Kiều đã là người nhà họ Lục rồi.”

“Lão Lục, có phải chú đã quên cô Tần là con dâu chị cả đã chọn không?” Lục Gia Anh thật sự rất khó xử, bắt đầu khuyên bảo, “Lão Lục, chị cả rất đau lòng vì chuyện của Vương Bảo Nhi, em không thể chờ một chút sao? Mà em cũng phải cho cô Tần chút thời gian chứ. Em cũng biết miệng của Trương Kỳ đó, không biết cô ta sẽ nói chuyện này như thế nào đây?”

“Em biết chị khó xử. Như vậy đi, không phải con gái chị sắp thi vào học viện mỹ thuật sao? Chị bảo Kiều Kiều qua hướng dẫn cô bé.” Lục Cảnh Diệu đi ra xa một chút, rồi nói với Lục Gia Anh: “Lý do này không phải rất tốt sao?”

“...” Lục Gia Anh suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Cô Tần đã nhớ lại chưa?”

Lục Cảnh Diệu dùng ngón cái day day huyệt thái dương, nói: “Em cũng không biết. Nhưng để tránh đêm dài lắm mộng, để cô ấy vào cửa sớm một chút em cũng yên tâm.”

Đột nhiên Lục Gia Anh nghĩ đến một khả năng: “Không phải lúc ở Edinburgh chú đã làm chuyện gì có lỗi với cô ấy đấy chứ?”

Lục Cảnh Diệu im lặng, một lúc sau mới nói: “Hồi ở Edinburgh, là em có lỗi với cô ấy.”

Ruột gan Lục Gia Anh bắt đầu thắt lại. Vốn dĩ bà thăm trách cô Tần Dư Kiều kia, nhưng nghe lão Lục nói vậy, suy nghĩ chợt thay đổi. Chuyện có thể khiến lão Lục cảm thấy có lỗi chắc chắn không nhỏ.

Lục Gia Anh thở dài: “Chúng quy vẫn phải qua cửa nhà họ Lục đã. Lão Lục, nếu chú quyết định làm chuyện gì hãy bàn với chị trước đã, chị sẽ giúp chú. Về phần ba, Vương Bảo Nhi rất hợp với ba... Có điều Dư Kiều thì chị không dám đảm bảo. Chuyện âm ỉ của Nguyên Đông có khả năng sẽ khiến ba có cái nhìn phiến diện về Dư Kiều. Chú cũng biết, ba là người khá thiên vị.”

Lục Cảnh Diệu âm ừ hai tiếng, sau đó nói: “Cảm ơn chị hai...”

Lục Gia Anh cười, ngẫm nghĩ rồi nói: “Sau khi lấy người ta rồi, chú hãy đối tốt với người ta một chút. Chị không biết lúc ở Edinburgh đã xảy ra chuyện gì, nhưng Dư Kiều sinh con cho chú từ lúc trẻ như vậy, chỉ vì điều này thôi, về sau cho dù xảy ra chuyện gì, chú cũng phải nhường cô ấy một chút.”

Chị gái như mẹ, Lục Gia Anh hơn Lục Cảnh Diệu gần mười tám tuổi, cho nên vô cùng chiều chuộng thương yêu cậu em sáu này. Chắc vì chiều chuộng quá mức nên từ nhỏ Lục Cảnh Diệu đã ngang ngạnh liều lĩnh, mỗi lần làm sai điều gì làm ba tức giận đều có một đám người nói giúp anh, đôi khi lại thuận theo anh. Vì vậy mỗi lần anh một lòng muốn làm gì đó, bà không thể không dằn dũa mấy câu.

Lục Cảnh Diệu nghe Lục Gia Anh nói vậy, đột nhiên cảm thấy đau lòng, cam đoan: “Chị yên tâm, nhất định em sẽ đối tốt với cô ấy.”

Lục Cảnh Diệu chợt nhớ đến lần đầu tiên gặp Tần Dư Kiều là ở một quán bar chơi nhạc heavy metal (*) ở Scotland. Khi đó cô lấy tên là “Quả Quả”, là tay trống cho quán bar đó. Cô ngồi trước giá trống trên sân khấu, gõ trống đầy mê say. Lúc ấy anh nghĩ, cô gái đơn thuần đáng yêu như vậy mà lại chơi nhạc cụ này.

* Heavy metal (thường được gọi tắt là metal) là một thể loại nhạc rock phát triển vào cuối những năm 1960 và đầu 1970, chủ yếu ở Anh và Mỹ. Nhạc heavy metal có âm thanh dày, mạnh, đặc trưng bởi âm rền khuếch đại, những đoạn solo ghita dài, nhịp mạnh, nói chung là ồn ào. Lời hát và phong cách biểu diễn của heavy metal thường mang đậm chất nam tính.

Sau đó lại vô tình gặp cô trên đường. Cô đang vẽ tranh quảng cáo cùng các bạn. Cô đứng trên chiếc giàn giáo rất cao, mặc quần yếm lao động màu xanh dương, bên trong mặc áo len màu đỏ, nhìn hơi giống Super Mario. Trên quần áo và mặt cô dính đầy màu vẽ. Dưới ánh mặt trời, nụ cười của cô còn rạng rỡ hơn sắc màu kia, cô cúi người chào hỏi anh bằng tiếng phổ thông chính thống: “Anh chàng đẹp trai, anh là du học sinh ở Edinburgh à?”

Sau này khi anh và cô đã yêu nhau, cô chủ động nói với anh bằng chất giọng êm dịu, còn thoáng vẻ ngượng ngập của thiếu nữ: “Thật ra lần đầu tiên nhìn thấy anh ở quán bar, em đã thích anh rồi.”

Một cô gái thẳng thắn đến cỡ nào. Lúc ấy ấn tượng của Lục Cảnh Diệu với “Quả Quả” là nhiệt tình lại mạnh bạo, xinh đẹp lại gợi cảm. Anh thừa nhận mình bị cô hấp dẫn, nhưng không cho rằng mình yêu cô.

Khi đó anh hơi kiêu ngạo, theo cách nói về sau của “Quả Quả” là dễ tiện. Có vài thứ nếu dễ dàng đạt được thì sẽ không biết quý trọng, tình cảm cũng như vậy.

Nhưng khi đó anh không biết, trong quãng thời gian yêu đương, anh có thể kiêu ngạo cũng bởi “Quả Quả” cho anh. Cũng như sau này Quả Quả nói với anh: “Lục Sáu, lúc em yêu anh, anh có thể đắc ý, huênh hoang một chút. Nếu em không yêu anh, thì anh là cái thá gì!”

...

Lúc Lục Cảnh Diệu trở về phòng ăn thì Tần Dư Kiều đang nghe điện thoại, giọng điệu có vẻ hơi kỳ lạ. Thấy anh đi vào, lập tức trợn mắt nhìn anh, sau đó tiếp tục nghe điện thoại, “... Cũng không phải quá bận, có điều cháu sợ hướng dẫn không tốt, làm ảnh hưởng đến việc học của Miêu Miêu.”

Sau đó Lục Gia Anh nói: “Không sao đâu, không phải Miêu Miêu vẫn còn thiếu sót sao? Nếu như cô có thể qua đây nói chuyện với nó, có thể giúp Miêu Miêu rất nhiều.”

Tần Dư Kiều ngược mắt nhìn vào mắt Lục Cảnh Diệu: “Được rồi, buổi tối cháu sẽ qua.”

“Tôi bảo tài xế đến đón cô.”

“Không cần đâu ạ... Cháu đang ăn cơm với Lục Cảnh Diệu, lát nữa anh ấy chở cháu qua đó cũng được.”

“Vậy thì tốt quá...”

Tần Dư Kiều cười gượng hai tiếng rồi tắt máy, nụ cười lập tức tắt ngấm. Cô ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Diệu đang cười không ngớt: “Là anh bảo chị hai của anh gọi điện cho em?”

“Đâu có.” Lục Cảnh Diệu giải thích: “Anh không nói gì. Có điều người nhà anh đều biết anh đang theo đuổi em, cho nên họ kiểm soát gặp mặt em là chuyện bình thường.”

Sau khi ra khỏi nhà hàng “Lục Lâm”, Tần Dư Kiều gần như bị Lục Cảnh Diệu kéo lên xe. Lục Hi Duệ đi sau cô, hình như biết cô lo lắng nên kéo tay cô: “Chị Dư Kiều đừng sợ, bác hai là người rất tốt.”

Tần Dư Kiều nhìn Lục Hi Duệ, không khỏi can đảm hẳn lên. Thật ra khi ở Maldives, cô và Lục Cảnh Diệu quyết định cho Hi Duệ một gia đình thì cô cũng đã nghĩ đến sớm hay muộn vẫn phải gặp người nhà họ Lục. Nhưng khi thật sự gặp mặt, vẫn không tránh được sự hồi hộp và lúng túng.

Lần này Tần Dư Kiều đi thăm hỏi Lục Gia Anh, nhưng không phải đến biệt thự riêng của bà mà đến thẳng nhà bà, sơn trang Thỉnh Tuyền trên đường Tứ Minh.

Lục Gia Anh lấy con trai cả của nhà họ Đỗ là Đỗ Hành, tối nay Đỗ Hành không có nhà, người mở cửa không phải là người làm mà là con gái của Lục Gia Anh - Đỗ Tư Miêu.

“Chú sáu.” Đỗ Tư Miêu cười hì hì chào Lục Cảnh Diệu, sau đó khom lưng nhéo tay Hi Duệ, “Tiểu Duệ Duệ, lại đây để chị thơm một cái nào.”

“Đừng thơm.” Lục Hi Duệ lắc đầu.

Đỗ Tư Miêu bắt mồm bĩu môi, sau đó đứng thẳng người, nói với Tần Dư Kiều, “Chị Dư Kiều, mẹ em nói chị vẽ tranh rất giỏi.”

“Chị chỉ thích nên mới vẽ thôi, không tài giỏi gì đâu.” Tần Dư Kiều mỉm cười, đánh giá cô gái nhỏ trước mặt. Dáng vẻ ngọt ngào, trên người vẫn đang mặc đồng phục học sinh. Lục Cảnh Diệu nói với cô, năm nay cô bé mới học lớp mười hai, nhưng dáng người của Đỗ Tư Miêu nhỏ nhắn nên nhìn cô bé chỉ như học sinh cấp hai.

“Mấy đứa đến rồi sao.” Lục Gia Anh đi tới, thân thiết nắm tay Tần Dư Kiều, giọng nói có vẻ áy náy, “Tối rồi mà còn bắt cô Tân đến đây, thật ngại quá. Nhưng mà Tư Miêu sắp thi rồi, người làm mẹ như tôi đây đúng là lo đến chết.”

Mặc dù Tần Dư Kiều không phải là người giỏi xã giao, nhưng dù sao cũng lớn lên trong hoàn cảnh này, nên khi đến nhà Lục Gia Anh cô cũng không mất tự nhiên. Xoay người cầm cái túi trong tay Lục Cảnh Diệu, lấy quà bên trong ra. Một món quà tặng Đỗ Hành, một món tặng Lục Gia Anh, ngay cả Đỗ Tư Miêu cũng có phần.

Đây đều là quà kỷ niệm Lục Cảnh Diệu dắt cô đi mua ở Maldives. Lúc mua cô cũng biết những món quà lưu niệm này mua cho ai, nhưng không ngờ lại mua nhiều như vậy. Sau đó Lục Cảnh Diệu đưa danh sách cô cho xem, phát hiện thật đúng là phải mua nhiều đến mức đó.

“Anh đã chuẩn bị xong mọi thứ cho nhà em và nhà bác em rồi, đầu năm sẽ đi thăm họ.”

“Anh có cần phải gấp như vậy không?”

“Cái này gọi là hiệu suất...”

...

Tần Dư Kiều cười đưa quà tặng đã gói đẹp đẽ: “Đều là quà lưu niệm ở Maldives, mong mọi người thích.”

“Cô Tân khách sáo quá.” Lục Gia Anh nhận quà, “Cô đến là tôi vui rồi, lại còn mang theo quà nữa.”

Đỗ Tư Miêu nhận quà liền mở ra, bên trong là một bộ sưu tập tem Maldives rất tinh xảo. Cầm lên lật đi lật lại, cô bé vui vẻ kêu lên: “Em rất thích, cảm ơn chị Dư Kiều, cảm ơn chú sáu.”

“Cảm ơn chú sáu con làm gì, là cô Tân tặng con.” Lục Gia Anh trêu ghẹo con gái.

Đỗ Tư Miêu đảo tròn mắt, phản ứng rất nhanh: “Bởi vì chú sáu đưa chị Dư Kiều đến đây con mới có quà, cho nên tất nhiên phải cảm ơn chú sáu, đúng không Hi Duệ?”

Lục Hi Duệ lém lỉnh nói: “Người chị nên cảm ơn là em, chị Dư Kiều là do em mang đến.”

“Em à, đi qua chỗ khác.” Đỗ Tư Miêu và Lục Hi Duệ bắt đầu đầu vô mồm, nhưng có vẻ hai đứa cũng khá thân thiết.

Chung quy Dương Nhân Nhân vẫn hơi khó chấp nhận, nhưng nếu như đã đón nhận Vương Bảo Nhi cũng không để cô ấy chịu ảm ức ở nhà họ Lục. Nhưng nhà họ Lục cũng có gia nghiệp lớn, gia thế của Vương Bảo Nhi cũng không bằng Tần Dư Kiều, cho nên mặc dù ông cụ hài lòng, nhưng những người khác ở nhà họ Lục vẫn rất khó ăn nói.

Mà Lục Gia Anh là người chị tốt, cho nên quá trình nịnh nọt bắt đầu từ chỗ bà là hiệu quả nhất. Kết quả Dương Nhân Nhân cũng có cùng ý nghĩ với Lục Cảnh Diệu, không chỉ có ý tưởng lớn gặp nhau, ngay cả người cũng gặp.

Lục Nguyên Đông và Vương Bảo Nhi cũng cùng đến đây, sau khi bước vào, bàn tay của anh đặt lên eo Vương Bảo Nhi vô cùng tự nhiên. Tối nay Vương Bảo Nhi mặc chiếc áo khoác ngoài bên trên màu xanh lá sen, vật dưới màu xanh biếc, người có vẻ hơi gầy nhưng có phong thái, tóc cũng được làm tỉ mỉ, xoắn nhẹ xòa trên vai.

Người mở cửa là giúp việc nhà họ Lục, nhưng ngay khi Lục Nguyên Đông vào nhà đã nhìn thấy Lục Cảnh Diệu đang ngồi uống trà. Còn Hi Duệ đang ngồi trên chiếc thảm mẫu đơn sang trọng trên chóc con chó của Lục Gia Anh.

“Lão Lục... Chú cũng ở đây à?” Dương Nhân Nhân hơi lúng túng. Cũng may Hi Duệ quay đầu lại, bắt đầu chào mọi người, “Chào bác gái, chào anh Nguyên Đông.... cô giáo Vương...”

Wang Bao Ni vô cùng căng thẳng, kéo tay Lục Nguyên Đông, gọi Lục Cảnh Diệu một tiếng: “Ngài Lục.”

Lục Cảnh Diệu hơi mím môi, nở nụ cười: “Còn gọi ngài Lục gì chứ, cứ gọi tôi là chú sáu như Nguyên Đông đi.”

38. Chương 38

Wang Bao Ni kéo tay Lục Nguyên Đông, nhất thời không biết đáp lời Lục Cảnh Diệu thế nào, ngẩng đầu nhìn Dương Nhân Nhân, hi vọng bà có thể nói giúp cho cô.

“Cười nhau đã rồi gọi cũng chưa muộn.” Dương Nhân Nhân cười khẽ với Lục Cảnh Diệu rồi liếc nhìn phòng khách của Lục Gia Anh, thấy có mỗi Lục Cảnh Diệu và Lục Hi Duệ thì lấy làm lạ, mở miệng hỏi thăm: “Gia Anh đâu rồi, sao không thấy ai hết vậy?”

Lục Cảnh Diệu từ từ đứng lên, tiếp đãi Dương Nhân Nhân thay Lục Gia Anh, tầm mắt liếc tới Vương Bảo Nhi ở bên phải.

Tay cầm hộp quà, cười với vẻ sâu xa: “Không phải Miêu Miêu chuẩn bị thi học viện mỹ thuật sao? Chị hai bảo em đưa Kiều Kiều qua đây hướng dẫn cho Miêu Miêu. Bây giờ cô ấy đang ở trên tầng hướng dẫn cho Miêu Miêu.”

“Thế à...” Nghe Lục Cảnh Diệu nói Dư Kiều cũng ở đây, Dương Nhân Nhân không cười nổi nữa, nghiêng đầu liếc nhìn Lục Nguyên Đông và Vương Bảo Nhi, cười gượng, “Thế thì ngồi xuống trước đã, hiếm lắm mới có dịp mọi người cùng tụ tập.”

“Đúng vậy, ngồi xuống đi.” Lục Cảnh Diệu nói với Lục Nguyên Đông, “Nghe nói cháu sắp có chuyện vui phải không? Buổi họp gia đình trước chú không tham gia được, chưa kịp nói tiếng chúc mừng, cũng không kịp mua quà gặp mặt. Người làm chú này thật không phải.”

“Chú nhỏ khách sáo quá rồi.” Lục Nguyên Đông nói, giọng điệu lạnh nhạt, ánh mắt hơi lạnh lùng. Anh cầm lấy tách trà Long Tỉnh giúp việc vừa bưng lên, “Lâu rồi cháu chưa được gặp chú. Nghe thư ký của ông nội nói chú vừa ra nước ngoài du lịch thì phải?”

“Đúng vậy, hiếm lắm mới có thể thoải mái vài ngày.” Lục Cảnh Diệu nhấc chân trái gác lên đùi phải, toát lên vẻ tùy tiện lại nhàn nhã như đang ở nhà mình. Sau đó mở miệng, “Chú đi cùng với Dư Kiều. Nói chứ chú với Kiều Kiều cũng coi như có duyên, đúng lúc cô ấy định ra nước ngoài du lịch, cho nên chú và Kiều Kiều trở thành bạn đồng hành luôn. Chú và cô ấy cùng đi Maldives.”

“Còn có em nữa.” Hi Duệ cách đó không xa cũng chen vào một câu.

Dương Nhân Nhân cười ha ha.

Lục Nguyên Đông: “....”

Nam nữ cùng đi du lịch, dù thế nào đi nữa cũng không thể đơn giản. Lục Cảnh Diệu thì cứ nói vô cùng quang minh chính đại, còn Dương Nhân Nhân lại không biết phải nói gì. Vương Bảo Nhi vốn rất căng thẳng giờ đã cố gắng bình tĩnh trở lại, cười hỏi: “Có phải Maldives đẹp lắm không ạ?”

“Thật sự rất đẹp, ở đó có rất nhiều rùa biển.” Lục Hi Duệ chạy tới nói chen vào, “Em và chị Dư Kiều chụp rất nhiều ảnh.... Nhưng mà nắng to quá, em phơi nắng nên lại đen rồi.”

Lục Hi Duệ nói xong, Dương Nhân Nhân và Vương Bảo Nhi đều mỉm cười, chỉ có Lục Nguyên Đông vẫn im lặng.

Dù gì Vương Bảo Nhi cũng từng là gia sư của Lục Hi Duệ, muốn rút ngắn khoảng cách với cậu bé nên thân thiết hỏi Hi Duệ: “Duệ Duệ thích rùa biển lắm sao?”

Lục Hi Duệ mở to hai mắt, lúc định mở miệng thì Lục Cảnh Diệu lại đuổi nó đi: “Hi Duệ, con lên xem bác hai và chị Dư Kiều đã xuống chưa?”

Hi Duệ vui vẻ ôm con chó Poodle lông đen của bác hai lên gác.

Thực ra Lục Gia Anh đã biết chuyện Dương Nhân Nhân và Lục Nguyên Đông sẽ đưa Vương Bảo Nhi tới, nhưng trong thời ngắn không biết xử lý tình huống hỗn loạn này thế nào, liếc nhìn Tần Dư Kiều. Tần Dư Kiều thì vẫn thản nhiên: “Dì Lục, hay dì cứ xuống nhà tiếp chuyện dì Dương và mọi người đi?”

“Cũng được, vậy cô hướng dẫn Miêu Miêu nhé.” Lục Gia Anh rời khỏi phòng con gái, trái tim đập thình thịch. Xuống nhà thấy nụ cười khê của Lục Cảnh Diệu thì hai chân cứ như nhũn ra.

Sau khi Lục Gia Anh xuống nhà, Đỗ Tư Miêu lập tức trở nên hoạt bát hơn, quần lấy Tần Dư Kiều hỏi: “Chị Dư Kiều, chị thật sự muốn lấy cậu em sao?”

Tần Dư Kiều trả lời Đỗ Tư Miêu theo cách khác: “Bây giờ chị với Lục Cảnh Diệu đang hẹn hò.”

“Chỉ hẹn hò thôi à?” Đỗ Tư Miêu bĩu môi.

Tần Dư Kiều cười cười. Mặc dù việc hướng dẫn Đỗ Tư Miêu chỉ là làm trò, cô vẫn chỉ ra vài vấn đề trong bức tranh của Đỗ Tư Miêu: “Em xem bức vẽ này, thật ra thì em nắm thần thái rất tốt, nhưng nền tảng cơ bản chưa đủ vững. Lúc em vẽ mẫu cần phải chú ý đến tỷ lệ, nơi mảng sáng tối giao nhau, chỗ nào nên ảo thì phải ảo, cần thật thì phải thật. Không chỉ cần chú ý tới cục bộ mà tổng thể cũng rất quan trọng, phải nắm chắc kết cấu và tỷ lệ.”

Đỗ Tư Miêu gật đầu lia lịa: “Chị nói như thầy của em vậy, nhưng rất khó thay đổi.”

“Phải luyện tập nhiều hơn nữa.” Tần Dư Kiều cười, nhớ lại hồi mình học vẽ. Khi đó Bạch Thiên Du không đồng ý cho cô học, ngày nào cũng bắt cô học ballet và piano, nên cô bảo Giang Hoa đăng ký lớp mỹ thuật cho cô. Mỗi lần học nghệ thuật, cô và Giang Hoa sẽ đổi lớp cho nhau, để Giang Hoa học ballet và piano chán chết hộ cô.

Đỗ Tư Miêu hỏi: “Chị Dư Kiều học chuyên ngành mỹ thuật gì thế?”

Tần Dư Kiều dời mắt: “Lên đại học chị học ngành không liên quan đến mỹ thuật, là triết học.”

“Triết học? Không thể nào....” Đỗ Tư Miêu nhìn Tần Dư Kiều với vẻ khó tin, “Triết học thì có gì, tư tưởng Mác à?”

Tần Dư Kiều trả lời thẳng thắn: “Nói thật chị cũng không biết mình học gì, ba dương chị chọn cho. Ông có người bạn dạy môn này, nên bảo người kia nhận chị làm học sinh luôn.”

“Ba dương?” Đỗ Tư Miêu tròn tròn hai mắt. Thật ra thì cô cũng không biết nhiều về Tần Dư Kiều, cô cứ tưởng chị ấy cũng như cô, có một ngôi nhà giàu có lại hạnh phúc mỹ mãn.

Tần Dư Kiều không có ý kiến gì về đề tài này, một câu nói rõ mấy năm khó khăn nhất mà cô đã từng trải qua: “Ba mẹ chị ly hôn năm chị học cấp ba. Sau đó chị sang Anh cùng mẹ, rồi mẹ kết hôn với viện trưởng viện nghiên cứu địa chất chỗ mẹ làm việc.”

Tính tình Đỗ Tư Miêu cũng giống như mẹ mình, rất dễ mềm lòng lại hay xúc động, kéo tay Tần Dư Kiều: “Chị Dư Kiều, chị đừng buồn nữa.”

“Cảm ơn.” Tần Dư Kiều cười khẽ một tiếng, giọng nói vẫn tự nhiên. Mặc dù giọng điệu thản nhiên nhưng lại làm người ta có cảm giác chân thành, “Chuyện đã lâu rồi, sao có thể buồn mãi được.”

Tần Dư Kiều được Lục Hi Duệ gọi xuống nhà. Cô ngẫm nghĩ một lát, cảm thấy Lục Cảnh Thiên cũng thật tốt, mỗi lần cần lập tức sai bảo Hi Duệ. Mà Hi Duệ thì sao? nó rất vui vẻ khi làm những chuyện này, cười híp mắt kéo tay cô: “Chị Dư Kiều, ba hỏi chị xong chưa?”

“Thằng quý sứ này thật đáng ghét.” Đỗ Tư Miêu thấy Lục Hi Duệ đến liền chọc nó, đưa tay捏 má Hi Duệ, chất vấn: “Tại sao không để cho chị thơm má em? Trước kia em cũng cho chị thơm mà.”

Lục Hi Duệ trốn ra sau Tần Dư Kiều: “Trước kia chị không hung dữ như vậy.”

Tần Dư Kiều cười ra tiếng, tâm trạng tốt hẳn lên. Cho nên lúc cô dắt tay Hi Duệ xuống lầu, gương mặt mang một nụ cười rất tự nhiên.

“Dì Dương, Nguyên Đông, cô Vương.” Tần Dư Kiều chào xong, rất tự nhiên ngồi cạnh Lục Cảnh Diệu.

“Chị Tần.” Vương Bảo Nhi ngẩng đầu cười với Tần Dư Kiều.

Tần Dư Kiều chưa từng gặp Vương Bảo Nhi, hôm nay mới gặp, đúng là kiểu người đẹp mắt nét. Đánh giá cách ăn mặc của cô ta theo thói quen, khiếu thẩm mỹ cũng không tồi. Cô rất thích đôi giày của Vương Bảo Nhi, đôi giày cao gót màu xanh gắn đá, gót giày cao khoảng 12 cm. Đôi giày này thoát nhìn tinh xảo nhẹ nhàng mà lại thanh nhã nền nã.

Còn về chuyện cô thích màu xanh lá đến mức nào, cô nhớ hồi còn thiếu nữ đã mua cho Giang Hoa một chiếc khăn quàng cổ màu xanh lá cây.

Lúc Tần Dư Kiều quan sát Vương Bảo Nhi, Vương Bảo Nhi cũng quan sát Tần Dư Kiều. Tần Dư Kiều đã cởi áo khoác, bên trong là chiếc áo bó cổ bẻ màu vàng bằng tơ tằm, bên dưới là một chiếc váy lông ngắn màu đỏ, rất xinh đẹp quyến rũ, hết như cảm giác Tần Dư Kiều mang đến cho người khác.

Wương Bảo Nhi cúi đầu. Trước kia cô đã từng gặp Tần Dư Kiều rồi, cho nên hôm nay gặp lại, cô cảm thấy Tần Dư Kiều cứ như đi chỉnh sửa về vậy. Có lẽ chị ta đi hút mỡ, một người bình thường sao có thể gầy nhanh đến thế.

Nghĩ vậy, Vương Bảo Nhi cũng không thấy tự ti trước mặt Tần Dư Kiều nữa, gia thế của cô không bằng chị ta mà thôi.

Sau khi Tần Dư Kiều xuống nhà, không khí liền thay đổi. Thật ra Tần Dư Kiều không sợ mình xấu hổ, mà sợ mình khiến người khác xấu hổ, ví dụ như Dương Nhân Nhân và Lục Nguyên Đông.

Cho nên cô lên tiếng trước: “Cô Vương, giày của cô đẹp quá.”

Vừa dứt lời, cô chợt thấy lưng mình bị nhéo một phát, ngược mắt lên thấy ngay vẻ mặt lạnh như băng của Lục Cảnh Diệu. Bây giờ Tần Dư Kiều mới ý thức được lời nói của mình thật sự rất vụng về, như lời mào đầu của người phụ nữ ghen tỵ thích bởi móc.

Có trời mới biết cô thật sự cảm thấy giày của Vương Bảo Nhi rất đẹp, hơn nữa cả hai không quen không biết, không phải nên nói chuyện về quần áo giày dép trước sao?

“Chị gọi tên tôi là được rồi.” Vương Bảo Nhi khẽ mỉm cười, cho dù ngồi trên sofa, tay cô ta vẫn túm lấy tay Lục Nguyên Đông, “Nguyên Đông tặng đôi giày này cho tôi, bạn cùng phòng cho tôi biết đôi giày này của nhà họ Hương, không ngờ nó lại đắt như vậy.”

Sau đó Tần Dư Kiều biết mình đã phạm phải sai lầm, tự kiểm điểm trong lòng. Mặc dù cô rất vô tư, nhưng người ngoài lại cho rằng cô và Vương Bảo Nhi là tình địch, có thể Vương Bảo Nhi cũng cho rằng như vậy, nên dù là chủ đề rất bình thường cũng trở nên nhạy cảm.

Trong lúc Tần Dư Kiều không biết phải nói gì, Lục Cảnh Diệu đã cười nói: “Kiều Kiều thích giày lắm, cô Vương đừng thấy lạ. Sau chuyến du lịch, Kiều Kiều mang về hơn mười đôi giày, nếu không phải hải quan biết nhà họ Lục thành phố S thì suýt nữa chúng tôi đã bị giữ lại rồi.”

Qua miệng Lục Cảnh Diệu, mấy lời vụng về của cô đã trở nên hợp tình hợp lý, Tần Dư Kiều hé miệng cười. Mặc dù Lục Cảnh Diệu đôi khi hơi hung dữ, nhưng lúc cần vẫn rất đáng tin. Ngắc đầu nháy với anh, sau đó Lục Cảnh Diệu như được tiếp thêm dũng khí:

“Sở thích của em hết như chị năm. Giày của chị ấy đều được đặt làm tại các cửa hàng lâu năm ở Anh, lần sau em hẹn chị ấy cùng đặt một đôi đi.”

Lục Cảnh Diệu nói chuyện với Tần Dư Kiều trước mặt Dương Nhân Nhân và Lục Nguyên Đông như vậy, chính xác là muốn làm rõ mối quan hệ giữa anh và cô. May là Tần Dư Kiều đã chuẩn bị tâm lý, thoải mái thừa nhận: “Dì Dương, dì Lục, lúc cháu và Cảnh Diệu đi Maldives.... đã xác định mối quan hệ rồi.”

Tần Dư Kiều vừa dứt lời, phòng khách lại yên lặng đến kì lạ. Lục Nguyên Đông ngắc phắt đầu lên nhìn Tần Dư Kiều, Tần Dư Kiều quay đầu nhìn Lục Cảnh Diệu, dùng ánh mắt ra hiệu cho anh: Đến lượt anh nói rồi đấy.

Nhưng Lục Cảnh Diệu lại đưa tay ôm lấy mu bàn tay của cô, ý bảo cô đừng vội.

Sau đó người phá vỡ sự im lặng lại là Tư Miêu: “Như vậy không phải là cuộc tình Maldives sao?!”

“Thật à?” Lục Gia Anh lập tức tiếp lời, vừa nghĩ lời thoại vừa nói, “Duyên phận đúng là kỳ lạ. Đúng không, Dương Nhân Nhân?”

Khoé miệng Dương Nhân Nhân khẽ cong lên, nhìn Tần Dư Kiều, trong lòng lo lắng Dư Kiều vì giận dữ mình nên mới chấp nhận yêu Lục Cảnh Diệu. Có điều bây giờ không thể hỏi thẳng, thân thiết nhìn Dư Kiều, “Kiều Kiều, có thật không?”

“Là thật.” Lục Cảnh Diệu trả lời thay Tần Dư Kiều, nở nụ cười nhẹ tênh. Anh không ngờ Tần Dư Kiều có thể to gan đến mức công khai mối quan hệ trước mọi người, nhưng nghĩ lại cũng không có gì lạ. Mặc dù bây giờ tính tình của cô đã chín chắn hơn nhiều, nhưng dù sao vẫn là “Quả Quả”, cô bé vừa nhiệt tình vừa to gan đó.

Lục Cảnh Diệu đưa mắt nhìn mọi người, diện mạo tuấn nhã, đáy mắt ẩn chứa ý cười, thoáng nhìn vừa thận trọng lại vừa cao quý. Hơn nữa, anh kéo tay Tần Dư Kiều vô cùng thân mật mờ ám, nắm bàn tay cô rồi nói với mọi người: “Những ngày em và Dư Kiều cùng du lịch Maldives, bọn em nói chuyện rất hợp, mà em cũng rất cố gắng, vì vậy cuối cùng cô ấy cũng cảm động.”

Lục Cảnh Diệu nói xong, mặt Tần Dư Kiều lập tức đỏ bừng. Lúc này, Hi Duệ cũng tham gia vào hàng ngũ lừa gạt mọi người: “Có con làm nhân chứng.”

“Vậy em có thấy những gì không nên thấy không?” Đỗ Tư Miêu mới nói xong lập tức le lưỡi, biết mình lại nói sai rồi.

Lục Hi Duệ lắc đầu, cậu nhóc nhỏ tuổi làm như hiểu lời Đỗ Tư Miêu nói: “Lúc nào chị Dư Kiều cũng chơi với em, buổi tối còn ngủ với em.”

Thật ra Lục Hi Duệ không giải thích còn tốt, giải thích xong, lời nói đùa lại bị bóc mẽ. Tần Dư Kiều đỏ mặt bảo Lục Hi Duệ lại chỗ cô, ôm nó ngồi lên đùi mình. Trước mặt có một người, vừa hay có thể che giấu sự lúng túng của cô.

“Ha ha...” Lục Nguyên Đông bật cười, nhìn Lục Dư Kiều, nói với giọng điệu hơi cà lơ phất phơ, “Chuyện anh với Kiều Kiều không thành bị mẹ anh chì chiết muốn điên, bây giờ anh cũng yên tâm. Hơn nữa, có lẽ anh đã làm được một việc tốt thì phải? Thành toàn hai người có duyên đến với nhau.”

Mấy lời của Lục Nguyên Đông vừa rồi đã phá nát mối quan hệ giữa cô và anh. Thật ra chuyện này cũng không có gì, chẳng qua nói trước mặt Vương Bảo Nhi thế này đúng là không bận tâm đến tâm trạng của con gái người ta, Tần Dư Kiều nhếch khoé miệng.

“Chuyện này có gì đâu.” Đỗ Tư Miêu đảo tròn mắt, là một cao thủ điều chỉnh bầu không khí, cười hì hì nói với Dương Nhân Nhân: “Bác, trước kia bác se nhăm nhân duyên, không phải sai lầm của dây uyên ương, mà sai lầm ở chỗ uyên ương đã tìm được tình yêu của đời mình. Bây giờ chị Bảo Nhi và anh Nguyên Đông, chị Dư Kiều và cậu nhỏ đã thành một đôi, con thấy tự dưng có thêm một chị dâu và một vợ nhỏ, đúng là vẹn cả đôi đường.”

Vẹn cả đôi đường, đúng là tốt đẹp. Đỗ Tư Miêu dứt lời, mọi người đều mỉm cười. Tần Dư Kiều liếc nhìn Dương Nhân Nhân, biết bà vẫn còn rối rắm chuyện gì, suy nghĩ một chút rồi lên tiếng: “Dì Dương, thật ra thì lúc con và Nguyên Đông xem mặt, con cũng cảm thấy chúng con chỉ thích hợp để làm bạn mà thôi, nhưng lại sợ người lớn trách phạt, cho nên vẫn kết giao một thời gian. Bởi vì không cho dì và bác trai biết nên hai người đã hiểu lầm Nguyên Đông.... Con rất xin lỗi, hôm nay có cơ hội còn phải xin lỗi dì, dì có thể tha thứ cho con không?”

Dương Nhân Nhân: “....”

Lục Nguyên Đông: “....”

Vương Bảo Nhi: “....”

Ngay cả Lục Gia Anh cũng kinh hãi, Lục Cảnh Diệu thì lại bật cười. Những lời này Tần Dư Kiều nói thật hay, anh thừa nhận khi nghe Tần Dư Kiều nói vậy, Dương Nhân Nhân sẽ không cảm thấy áy náy với cô nữa, về sau cô có thể thoải mái giao thiệp với người nhà họ Lục rồi. Nhưng mà cô có thể dừng hơi tí Nguyên Đông này Nguyên Đông nọ được không, cô không thấy gọi như vậy quá thân mật sao?

Đây là lối thoát rất tốt, Dương Nhân Nhân không thể nào không xuôi theo: “Mấy đứa này, sao cứ giấu giếm như vậy chứ? Chẳng lẽ dì ngang ngược như vậy sao?”

“Nếu hiểu lầm đã giải tỏa, chúng ta cùng chấp nhận kết quả vẹn cả đôi đường này đi.” Lục Gia Anh vui vẻ hăng lên, nút thắt trong lòng cũng tháo được hơn nữa, “Mấy hôm trước dì nhận được cái bàn mặt chược mới đặt ở nước ngoài. Kiều Kiều, Bảo Nhi, tối nay hai đứa chơi mặt chược với dì chứ?”

Vương Bảo Nhi ngẩng đầu nhìn Nguyên Đông: “Cháu không biết chơi.”

“Không sao, bảo Nguyên đông dạy.” Lục Gia Anh cười tươi rói, sau đó lấy Lục Dư Kiều làm ví dụ, “Lần trước Dư Kiều cũng không biết chơi, lão Lục mới dạy một chút, về sau dì còn phải học hỏi cô ấy đấy.”

“Cô Tần là người thông minh, cháu hơi ngốc, sợ học không nổi.” Vương Bảo Nhi cười nói.

Thầm kêu trong lòng, Lục Gia Anh tự trách mình không có đầu óc, nói cái gì mà lần trước chứ. Lần trước Tần Dư Kiều vẫn còn là con dâu sắp vào cửa của Dương Nhân Nhân mà. Cười gượng hai tiếng, liếc nhìn sắc mặt của Nguyên Đông, không thấy gì khác thường cả. Có lẽ như những gì Tần Dư Kiều nói, chính xác hai đứa không có duyên với nhau, thích hợp làm bạn bè hơn.

Lục Gia Anh bảo giúp việc đi chuẩn bị, quay đầu nói: “Bàn mặt chược ở phía sau phòng khách, chúng ta qua đó đi.”

Vương Bảo Nhi vẫn rụt rè, Dương Nhân Nhân nhìn thấy hết, dịu dàng nói: “Không sao đâu, đều là người một nhà cả, vui là chính thôi. Thua cứ tính cho Nguyên Đông là được.”

Lục Nguyên Đông cũng mở miệng: “Còn có anh đây.”

Lục Gia Anh đặt một chiếc bàn mặt chược tự động bằng gỗ theo phong cách châu Âu từ nước ngoài, đi kèm với bàn còn có bốn chiếc ghế màu đỏ bằng gỗ cũng theo phong cách châu Âu. Lục Cảnh Diệu kéo ghế ra cho Tần Dư Kiều ngồi, mình thì ngồi trên chiếc ghế đẩu khắc hoa bên cạnh.

Đúng lúc này, Lục Hi Duệ cũng kéo một cái ghế lại, tươi cười đặt cái ghế bên cạnh Tần Dư Kiều: “Chị Dư Kiều, để em dạy chị.”

Mọi người đều bị Lục Hi Duệ chọc cười, Dương Nhân Nhân thấy vậy, trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều. Nghiêng đầu liếc nhìn con trai mình và Vương Bảo Nhi, cũng là đôi trai tài gái sắc, nhưng vẫn còn tiếc nuối, có điều trên đời này không thể có tất cả.

“Ai là nhà cái vậy?” Lục Nguyên Đông mở miệng.

Lục Cảnh Diệu cười, nhìn Vương Bảo Nhi, nói: “Không phải cô Vương mới chơi sao, người mới chơi rất may mắn, hai đứa làm nhà cái đi.”

Lục Nguyên Đông không nói gì nữa.

“Người mới chơi rất may mắn, hình như đúng thật.” Lục Gia Anh cũng chen vào, “Lần trước Dư Kiều bốc bài, lão Lục giúp một tay, thuận một sắc, bính bính hồ, nhà cái đáy biển mò kim, loáng cái đã ăn hết mấy vạn của mấy bà già này.”

Lục Gia Anh vừa nói xong lại im bật. Bà cứ ngồi vào bàn mặt chược thì đầu óc liền hưng phấn, nói lung tung hệt như Miêu Miêu.

Lục Nguyên Đông nở nụ cười. Máy sưởi ở phòng này còn ấm hơn phòng khách, Vương Bảo Nhi cởi áo khoác, tự tay anh cầm lấy đưa cho người giúp việc.

Tần Dư Kiều vừa nói mấy lời lừa người xong, trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều. Khi bàn mặt chược tự động phát xong bài, cô đang suy nghĩ nên đánh như thế nào thì Hi Duệ đã tựa vào người cô: “Chị Dư Kiều, chị chỉnh bài trước đi.”

Có lẽ do may mắn, Vương Bảo Nhi vừa mở đầu đã thắng khá khẩm, nhưng sau đó Lục Cảnh Diệu đánh hộ, một ván “Thiên hòa và giang thượng hoa”, lấy lại hết số tiền cô và Lục Hi Duệ đã thua, sau đó còn thắng hai ván liên tiếp.

Lục Cảnh Diệu cứ đánh thắng mãi nên rút lui, đứng lên nói: “Tư Miêu, cháu chơi đi, Duệ Duệ buồn ngủ rồi, bọn chú phải về.”

Lục Hi Duệ nào có buồn ngủ, đang hăng say xem bài mà. Nó liếc nhìn chị Dư Kiều rồi nhấc mông, đứng lên tạm biệt: “Bác cả, bác hai, anh Nguyên Đông và cô giáo Vương, em về trước đây ạ.”

“Lão Lục thật là, lần nào thắng cũng chuồn.” Lục Gia Anh trách mắng.

“Cô hai, cháu cũng đưa Bảo Nhi về đây.” Lục Nguyên Đông cũng lên tiếng.

Đáng thương cho Lục Gia Anh nghiện mặt chược mà không có ai chơi cùng, nói với Dương Nhân Nhân: “Chị dâu, chị phải chơi với em đây, để em gọi bà Lý và bà Trần nhà bên cạnh sang, chúng ta chơi tiếp một ván nữa.”

Dương Nhân Nhân còn có chuyện muốn nói với Lục Gia Anh, lập tức gạt đầu, nói với Lục Nguyên Đông: “Đông Đông, con đưa Bảo Nhi về trước đi, buổi tối bảo tài xế đến đón mẹ.”

“Vâng.” Lục Nguyên Đông gạt đầu, sau đó cười với Lục Cảnh Diệu: “Chú, chúng ta về thôi.”

Lục Cảnh Diệu gật đầu. Lúc Tần Dư Kiều mặc áo khoác, anh cầm túi xách của cô. Vì Lục Hi Duệ chơi mặt chược không đủ giỏi nên khiến chị Dư Kiều thua hai ván, nó hơi áy náy và buồn bực.

Tần Dư Kiều mặc áo khoác đỏ rồi dắt tay Lục Hi Duệ: “Duệ Duệ mới bảy tuổi thôi mà, bao giờ em lớn nhất định giỏi hơn ba.”

Tâm tư của mình bị Tần Dư Kiều nhìn ra, Hi Duệ càng thêm đỏ mặt.

Tâm trạng Lục Cảnh Diệu cũng khá khăm, lúc đi ra còn nói với Lục Nguyên Đông: “Có rảnh thì đưa cô Vương sang nhà chú chơi. Lần này Dư Kiều mua nhiều quà lưu niệm lắm, cũng có phần của hai đứa. Đáng tiếc hôm nay không mang theo.”

Đêm nay gió ở sơn trang Thính Tuyền rất lớn, quần áo của năm người bị thổi bay kêu sà sạt, Lục Nguyên Đông liếc Tần Dư Kiều rồi nói: “Cảm ơn nhiều.”

Tần Dư Kiều hơi ngẩn người, không hiểu sao Lục Nguyên Đông lại cảm ơn cô. Bởi vì hơi lạnh nên tay cũng tự nhiên kéo Lục Cảnh Diệu, cười nói: “Không có gì, chuyện nhỏ thôi mà.”

“Cảm ơn.” Vương Bảo Nhi cũng nói cảm ơn, sau đó nói với Tần Dư Kiều, “Vậy tôi và Nguyên Đông lên xe trước.”

Sau đó lên xe của mình. Bởi vì chỉ có một hai con đường xuống núi nên hai chiếc xe chạy một trước một sau. Tần Dư Kiều liếc nhìn chiếc xe Lexus phía sau qua kính chiếu hậu, nhẹ nhàng thở ra. Cô dựa lưng vào xe, lấy điện thoại ra, có mấy cuộc gọi nhỡ của Bạch Thiên Du.

Cuối cùng mẹ cũng đi khảo sát về rồi.

Đường xuống núi cắt ngang đường Tứ Minh của thành phố S. Lúc đi tới ngã tư, Lục Nguyên Đông vượt đèn đỏ chạy lên trước xe của Lục Cảnh Diệu.

Mưa nhỏ tí tách rơi, trong xe tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng bánh xe chạy trên con đường ẩm ướt. Lục Nguyên Đông bật nhạc, là một bài hát dân ca tiếng Anh, lả lướt mềm mại nhưng lại vô cùng cảm động.

Lục Nguyên Đông yên lặng lái xe, chớp mắt đã qua đèn đỏ, sắc đỏ chiếu vào bên trong xe. Lúc này, Vương Bảo Nhi cúi người, đánh bạo bò lên đùi Lục Nguyên Đông, gục dưới háng anh.

Lục Nguyên Đông không khước từ Vương Bảo Nhi phục vụ, chân thản nhiên đạp phanh giảm tốc độ xe. Vừa yên lặng lái xe, vừa hưởng thụ cảm giác kích thích Vương Bảo Nhi mang đến ỳnh.

39. Chương 39

Mấy hôm Tần Dư Kiều đi Maldives, thành phố S gặp một trận bão tuyết, toàn bộ các con đường đều bị tắc nghẽn, những bông tuyết như lông ngỗng rơi xuống mặt đất, cả thành phố trắng xoá như được bao phủ bằng lông ngỗng vậy.

Sau đó, mấy ngày sau tuyết tan trời trong xanh, mặt trời toả ánh nắng rực rỡ, nhưng đứng ngoài ban công vẫn còn hơi lạnh. Ánh nắng vàng óng chiếu lên những mảng tuyết trắng tinh khúc xạ lên người anh như hóa thành tảng băng lạnh lẽo.

Mấy ngày nay Lục Nguyên Đông bị cảm, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn khỏe mạnh, ngay cả hắt hơi cũng hiếm hoi. Bây giờ anh đã sốt hai ba ngày trời, đầu nhức cổ họng đau. Nhớ tới lần cảm cúm trước kia, lúc đó anh đang ở biệt thự thành phố G, mê man bị Tần Dư Kiều hôn.

Cảm là bệnh nhỏ, uống nước lọc cũng có thể từ từ mà hết. Nhưng sau khi cảm thì sức đề kháng rất kém, ăn cơm cũng không ngon, ngủ cũng không thoải mái, cũng không có cảm giác gì cả.

Lục Nguyên Đông cảm thấy mỗi lần mình bị cảm thì đều xảy ra chuyện không hay. Lần trước bị đám Giang Hoa đánh hội đồng. Lần này thì sao? Tần Dư Kiều nói: “Lúc ở Maldives, tôi và Lục Cảnh Diệu đã xác định mối quan hệ rồi.”

Ngẫm nghĩ lại, cô ta thật sự rất giả dối, hoặc không mạnh mẽ bằng Vương Bảo Nhi. Vậy mà, dù anh thăm bôi nhọ cô như thế nào đi nữa, cô vẫn như vầng trăng sáng trên cao, cao thượng, trong sáng, và không thể chạm tới.

Còn với Vương Bảo Nhi, những ngày anh bị cảm cô luôn ở bên chăm sóc. Đối với ông mà nói, một người phụ nữ ban ngày dịu dàng như nước, ban đêm lại nhiệt tình như lửa, quả thật đã có thể thỏa mãn tất cả yêu cầu của đàn ông với phụ nữ rồi. Dù là thể xác hay tinh thần, cô đều có thể khiến người khác hưng phấn và vui vẻ.

Nhưng tại sao anh vẫn chưa hài lòng thế này?

Đôi khi con người sẽ có lòng tham, nhất là đàn ông, tham lam thứ không bao giờ thuộc về mình.

Hoặc là sự thật vốn không phải là vậy, nhưng lúc đầu mọi chuyện thế nào? Sau khi anh và Dư Kiều chia tay, Lục Cảnh Diệu lập tức chụp cái mũ tình yêu đích thực cho anh, cái mũ tình yêu đích thực đó đè nặng lên đầu anh, khiến đầu anh đau như muốn nổ tung. Thế nhưng anh không dám lấy xuống, bởi vì anh sợ Tần Dư Kiều thất vọng về anh, sau đó xem thường anh.

Cho nên anh tiếp tục qua lại với Vương Bảo Nhi trên danh nghĩa tình yêu, cứ như đi trên lò xo mãi mới tìm thấy điểm dừng chân, cũng như sai lầm mình phạm phải đã có cách giải quyết.

Nhưng hình như điểm dừng chân này không ở trên mặt đất, nó không tốt đẹp như những gì mình đã tưởng tượng. Trái tim vốn nhạy cảm hơn cái đầu, lúc Miêu Miêu nói vện cả đôi đường là một kết thúc hạnh phúc, sao anh lại không thấy mình hạnh phúc gì cả?

Về mặt tình cảm, anh có thể cho phép mình xem thường mình nhưng không cho phép Tần Dư Kiều xem thường mình. Vì vậy anh rất vui vẻ khi bị cảm xúc này giày vò đến mức như rơi vào vũng bùn, anh chỉ có thể tiếp tục mang chiếc mũ tình yêu đích thực ấy thôi. Ít nhất làm cho người ta êm tai hơn chút.

Tự lừa mình dối người cũng được, gạt người gạt đời cũng tốt, hay tự nhận mình là người đàn ôn chân chính, ít nhất còn khá khẩm hơn chuyện bị người khác thương hại. Lục Nguyên Đông thà rằng phụ người chứ không muốn người phụ mình.

Tối về, Lục Cảnh Diệu lái xe đến dưới chung cư Lâm Nhã. Lúc xuống xe, Tần Dư Kiều nói với Hi Duệ: “Duệ Duệ, tối nay có muốn ngủ ở nhà chị Dư Kiều không?” Tần Dư Kiều hơi nóng lòng. Nếu như trước kia cô vẫn bài xích chuyện Hi Duệ là con của cô, bây giờ cô chỉ muốn mau chóng nói cho Hi Duệ biết nó là con của cô thôi.

Lục Hi Duệ cười với Tần Dư Kiều, sau đó không nói hai lời liền theo Tần Dư Kiều xuống xe, lúc đóng cửa xe nó vẫn không quên quay đầu nói với Lục Cảnh Diệu: “Con chào ba”.

“Tạm biệt.” Lục Cảnh Diệu không lập tức xuống xe, còn hạ cửa kính xuống vẫy tay với Lục Hi Duệ. Anh nháy mắt với Lục Dư Kiều, ý nói với cô: Lát nữa anh sẽ lên.

Lục Cảnh Diệu tự động đến bãi đỗ xe, lại có người gọi tới, là thư ký của anh.

“Tổng giám đốc Lục, Bạch Thiên Du đã đi khảo sát về rồi.”

“Được, tôi biết rồi.” Lục Cảnh Diệu cúp máy, lẳng lặng ngồi trong xe hút một điếu thuốc, nhẹ nhàng nhả hai vòng khói. Bởi vì không có cảm giác gì nên dụi tắt luôn.

Mẹ vợ sắp tới, sao anh lại sợ hãi thế này?

Lục Cảnh Diệu nghĩ tới Tần Dư Kiều, trái lại cô rất hạnh phúc, không phải phiền lòng vấn đề mẹ chồng nàng dâu. Sau này anh là chồng cô cũng không phải trở thành bánh quy kẹp nhân bị ép giữa mẹ chồng và nàng dâu nữa. Nhưng Lục Cảnh Diệu lại rất nhớ mẹ mình, người phụ nữ thông minh lại khôn khéo đó, ban đầu Dương Nhân Nhân và Trương Kỳ cũng chịu không ít rắc rối.

Bà Lục qua đời đã mấy năm rồi, đây là lần đầu Lục Cảnh Diệu nhớ mẹ đến mức này. Nếu mẹ anh vẫn còn sống, Tần Dư Kiều có thể dễ dàng vào cửa rồi, không cần phí tâm phí sức thế kia.

Hơn nữa Bạch Thiên Du không giống Tần Dư Kiều, muốn lừa bà quả thật rất khó khăn. Nếu mẹ còn sống, chắc chắn có thể ra mặt giúp anh.

Để mẹ chồng đối phó với mẹ vợ, anh cũng có thể chuyên tâm quản lý Tần Dư Kiều, sau đó chuẩn bị sinh thêm đứa nữa. Hi Duệ là một quân bài rất tốt, nhưng bây giờ nó lại ăn cây táo rào cây sung. Vì vậy anh rất sợ mình bỗng con đi tìm mẹ, cuối cùng mẹ lại bắt con đi.

Mặc dù nghĩ vậy, Lục Cảnh Diệu chưa bao giờ là người thấy khó mà lui, sau khi dập thuốc lập tức lên tầng.

Lúc Lục Cảnh Diệu lấy chiếc chìa khóa nhà từ trong túi, mở cửa tiến vào, Tần Dư Kiều đòi tắm cho Lục Hi Duệ, Hi Duệ kiên quyết từ chối: “Em có thể tự tắm.”

Tần Dư Kiều: “Bây giờ em vẫn chưa tự tắm rửa sạch sẽ được.”

Lục Hi Duệ kháng nghị: “Em tự tắm nhiều năm rồi.”

Tần Dư Kiều đe dọa: “Cho nên em mới đen như thế, bởi vì bao nhiêu năm không tắm rửa sạch sẽ.”

Sau đó Lục Hi Duệ không thể phản bác, bị Tần Dư Kiều tóm vào bồn tắm. Lục Hi Duệ như vịt con xuống nước, tóc ướt dính bết vào trán, hơi nóng lượn lờ trong phòng tắm, đôi mắt đen chớp chớp càng thêm ướt.

Tần Dư Kiều đứng lên, lấy một chai sữa tắm dành cho trẻ em mới mua từ trên kệ, nói với Hi Duệ đang ở trong bồn tắm: “Duệ Duệ đứng lên, chúng ta bắt đầu bôi sữa tắm nào.”

Lục Cảnh Diệu lập tức đẩy cửa, nói với Tần Dư Kiều: “Kiều Kiều, để anh tắm cho.” Dù gì nam nữ cũng khác biệt.

Tần Dư Kiều không để ý đến Lục Cảnh Diệu, thò tay vào trong bồn tắm kéo Hi Duệ lên, cau mày lại: “Đứng thẳng, đây là mệnh lệnh của chị Dư Kiều.”

Bởi vì cô ra lệnh, Hi Duệ lập tức đứng thẳng, chỉ có đôi bàn tay vẫn che vật nhỏ của mình, không biết bởi hơi nóng hay bởi xấu hổ mà gương mặt đỏ ửng, hệt như quả cà chua chín.

“Ba.... Sao ba lại tới đây....?” Lục Hi Duệ hơi run, sau đó đề nghị Tần Dư Kiều, “Hay là để ba tắm cho em....”

Tần Dư Kiều cảm thấy đúng là dở khóc dở cười, lấy chút sữa tắm xoa cho nó rồi cười nói: “Thì ra Duệ Duệ xấu hổ.” Nói xong, cô cầm bông tắm chà người Lục Hi Duệ, bắt đầu từ cánh tay nhỏ, lúc không cẩn thận chà phải nách cậu nhóc. Hi Duệ sợ nhột không nhịn được cười khanh khách, đỏ mặt nói: “Chị Dư Kiều.... Đừng cọ chỗ đó....”

Thật ra Tần Dư Kiều chưa từng tắm cho trẻ con, thấy Hi Duệ bị dính xà phòng đang cố chạy trốn, nghĩ tới bây giờ cô mới tắm cho Hi Duệ lần đầu thì tâm trạng càng thêm phức tạp.

Lục Cảnh Diệu đứng bên cạnh, tâm trạng cũng rất phức tạp, ánh mắt lúc lấp lánh lúc âm trầm, quyết định ngồi xổm xuống giúp cô một tay, hi vọng tốc chiến tốc thắng.

Mà Hi Duệ thì sao? Dù gì cũng chỉ là cậu nhóc bảy tuổi, tính tình cũng đơn giản, tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Lúc đầu nó còn hơi xấu hổ kháng cự, một lát sau đã ngoan ngoãn đứng trong bồn để Tần Dư Kiều kỳ cọ cho nó, còn không quên nịnh nọt: “Chị Dư Kiều, sữa tắm của chị thơm hơn của nhà em nhiều.”

“Dĩ nhiên.” Tần Dư Kiều cười hì hì, nói với Hi Duệ, “Có phải có mùi sữa tươi không?”

Hi Duệ quệt bọt xà phòng ngửi thử, kết quả là mũi và cằm đều dính bọt trắng xoá, cứ như nó cho vào miệng ăn vậy. Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn nở nụ cười rạng rỡ: “Mùi sữa tươi phải không ạ?”

“Đúng vậy.” Tần Dư Kiều xả nước, ngắm nhìn Lục Cảnh Diệu, nói: “Sữa tươi không chỉ làm cho Duệ Duệ thơm hơn, nó còn có tác dụng làm trắng, đẹp da nữa. Dùng cái này Duệ Duệ có thể trắng hơn đây.”

Da của Hi Duệ đen chủ yếu là do phơi nắng khi đá bóng, từ cổ trở xuống rõ ràng rất trắng. Cho nên lúc Lục Cảnh Diệu xả nước cho Hi Duệ xong, Tần Dư Kiều lập tức cầm một lọ kem dưỡng da đến, đổ một chút vào lòng bàn tay rồi bôi cho Hi Duệ.

Được Tần Dư Kiều giáo dục một thời gian ngắn, bây giờ Lục Hi Duệ không còn bài xích các loại kem dưỡng da nữa. Lúc Tần Dư Kiều bôi lên tay nó, nó còn đưa tay lên mũi ngửi: “Là mùi cam em thích nhất này...”

Lục Cảnh Diệu lạnh mặt: “Tần Dư Kiều, có cần phiền phức như vậy không? Cứ lau khô là được rồi.”

Tần Dư Kiều trừng mắt nhìn Lục Cảnh Diệu: “Là anh làm cho Hi Duệ đen như thế này.”

Lục Cảnh Diệu khê cần răng, giận đến mức không biết phải nói gì.

Mặc dù Lục Hi Duệ rất thích chị Dư Kiều, nhưng cũng không thể để cô mắng oan ba nó được, khê nói: “Không phải tại ba đâu, em đen là bởi vì...”

“Ai nói với em mẹ em đen?” Tần Dư Kiều biết Lục Hi Duệ muốn nói gì, ngắt lời nó, hỏi ngược lại.

Lục Hi Duệ im lặng.

Tần Dư Kiều lấy khăn bông quấn quanh người Hi Duệ rồi ôm nó đến trước gương. Trong gương lập tức xuất hiện hai khuôn mặt có nhiều điểm tương đồng.

“Duệ Duệ em xem, chỉ có mặt em là hơi đen thôi, người em rất trắng mà.” Tần Dư Kiều dừng một chút rồi nói tiếp, “Cho nên mẹ em trắng.... Không phải đen...”

Mấy cậu nhóc làm gì chú ý đến thân thể mình có trắng hay không, Hi Duệ được Tần Dư Kiều nhắc nhở mới chú ý: “Đúng thật...”

Tần Dư Kiều khê ho hai tiếng: “Cho nên ai nói mặt em đen là do di truyền? Nếu nói vậy thì mẹ em là bò sữa à? Di truyền em thành trên đen dưới trắng.”

Lục Hi Duệ cúi đầu, có vẻ như đang suy nghĩ.

Lục Cảnh Diệu còn ngồi xổm dưới đất, nghe Tần Dư Kiều nói đến bò sữa thì cười phá lên, càng cười càng lớn tiếng, sau đó quay đầu nói với con trai mình: “Hi Duệ, ba có thể chứng minh, mẹ con không phải bò sữa.”

“Vâng.” Hi Duệ không còn nhân cơ hội hỏi mẹ là ai như trước nữa, mà che giấu cảm xúc của mình, vươn tay ôm lấy bả vai Dư Kiều, không quên nói với cô: “Cảm ơn chị Dư Kiều đã tắm cho em.”

Tâm trạng phức tạp của Tần Dư Kiều giờ đã trở nên khó chịu sắp chết. Cô mặc đồ ngủ mới cho nó, sau đó vừa sấy tóc vừa cắt móng tay cho nó. Trên chiếc sofa ở phòng khách, Tần Dư Kiều cẩn thận cắt móng chân đã dài ra cho Hi Duệ.

Chân của Hi Duệ rất giống Lục Cảnh Diệu, chỉ có kích cỡ một lớn một nhỏ mà thôi. Ngón thứ hai cũng dài hơn ngón cái, móng chân cũng bằng phẳng mà trơn bóng.

Lục Cảnh Diệu thấy Tần Dư Kiều cắt móng chân cho Hi Duệ, nói: “Hi Duệ, con tự cắt đi.”

Xem ra Lục Hi Duệ rất nghe lời Lục Cảnh Diệu, lập tức theo lời anh nói, làm dáng nói với Dư Kiều: “Chị Dư Kiều.... Hay để tự em cắt đi...”

Tần Dư Kiều xoa đầu Hi Duệ: “Duệ Duệ còn nhỏ, để chị cắt cho.”

Sau đó Lục Hi Duệ liền an lòng, quay sang nói với Lục Cảnh Diệu: “Ba, con còn nhỏ...”

Lục Cảnh Diệu ngồi bên cạnh Tần Dư Kiều nói: “Con đã lên tiểu học rồi, làm thế này thật mất thể diện.”

Lục Hi Duệ: “Con mới có lớp một thôi mà, lớp chúng con có một bạn đến ăn còn phải có người đút, bạn ấy mới mất thể diện.”

“Duệ Duệ làm gì cũng không mất thể diện.” Tần Dư Kiều vừa cắt vừa nói, sau đó ngẩng đầu lên, chỉ huy Lục Cảnh Diệu làm việc, “Anh đi chuẩn bị nước tắm cho em.”

Lục Cảnh Diệu lặng lẽ đứng dậy khỏi sofa, lúc đến bồn tắm anh nghĩ: Sao lúc đầu mình không đặt bồn tắm cho hai người nhỉ?

Sau khi Lục Cảnh Diệu rời đi, Lục Hi Duệ lại bắt đầu dán vào Tần Dư Kiều. Nó ngọt ngào nói: “Bao giờ em lớn em sẽ cắt móng tay cho chị Dư Kiều.”

Tần Dư Kiều hôn lên trán Lục Hi Duệ: “Duệ Duệ thật hiếu thảo.”

Thành tích ngữ văn của Hi Duệ khá cao, cảm thấy Tần Dư Kiều dùng từ hiếu thảo này không đúng lắm, nhưng vì không nghĩ ra từ khác nên hàng mày liền nhú lại.

Tần Dư Kiều chợt cảm thấy bây giờ là cơ hội rất tốt, ôm Hi Duệ ngồi lên đùi mình, nhìn sắc mặt Hi Duệ rồi nói: “Duệ Duệ, em có thích chị Dư Kiều làm mẹ em không?”

Lục Hi Duệ thở ra một hơi, gật đầu. May là chị Dư Kiều không bảo nó gọi chị ấy là mẹ.

Sau đó Tần Dư Kiều lại mắc kẹt, suy nghĩ một chút rồi hỏi Hi Duệ: “Duệ Duệ, em còn nhớ câu chuyện cổ tích chị Dư Kiều kể cho em trên máy bay không?”

Trên máy bay trở về thành phố S, Tần Dư Kiều kể cho Lục Hi Duệ nghe câu chuyện mèo trắng mẹ bị mất trí nhớ. Câu chuyện đó có nhiều tình tiết rất vô lý, kể cho Lục Cảnh Diệu nghe, anh lập tức chê bai: “Truyện ‘Nghìn lẻ một đêm’ vô nghĩa nhằm chán còn có lý hơn truyện của em. Em cho rằng Hi Duệ là đứa trẻ lên ba à? Mặc dù Hi Duệ là do em sinh, nhưng nó lại di truyền trí thông minh của anh. May mà em không phải là biên kịch hay tác giả tiểu thuyết, nếu không nhất định sẽ bị ném đá tới chết....”

Nhưng Tần Dư Kiều cảm thấy bắt đầu từ câu chuyện này cũng là cách hay, cho nên suy đi nghĩ lại, lúc trên máy bay cô đã kể cho Lục Hi Duệ nghe câu chuyện “Tiểu Hắc Miêu tìm mẹ” mà cô bịa ra. Thật ra tình tiết câu chuyện rất đơn giản, có một con mèo không có mẹ tên là Tiểu Hắc Miêu đi tìm mẹ. Lúc mới đi tìm bởi vì Tiểu Hắc Miêu cho rằng mẹ mình cũng là mèo đeo như mình nên cứ tìm nhầm mãi. Sau đó mẹ của Tiểu Hắc Miêu là mèo trắng khôi phục trí nhớ, đương nhiên kết thúc hạnh phúc hai người tìm được nhau. Tiểu Hắc Miêu tìm được mẹ mèo trắng, sống hạnh phúc với mèo mẹ cho đến mai sau.

Lúc Tần Dư Kiều vừa mới kể xong, Lục Cảnh Diệu ngồi bên cười lạnh một tiếng: “Con mèo trắng kia giỏi quá, không có mèo ba cũng có thể sinh ra Tiểu Hắc Miêu. Có phải con mèo trắng này có tên là Maria không? Nó cũng có thể sinh sản vô tính à?”

“Có nhớ ạ.” Thật ra Lục Hi Duệ không thích câu chuyện này cho lắm, nhưng vẫn động viên cô, gật đầu một cái: “Chính là câu chuyện Tiểu Hắc Miêu tìm mẹ ạ.”

“Đúng vậy.” Tần Dư Kiều xoa đầu Hi Duệ, “Duệ Duệ có thấy em và Tiểu Hắc Miêu kia giống nhau không?” Tần Dư Kiều hỏi hóp hỏi Hi Duệ. Đang lúc ấy thì Lục Cảnh Diệu cũng đi ra từ phòng tắm, yên lặng đứng sau lưng Hi Duệ, dường như đang chờ đợi câu trả lời của Hi Duệ thay cho cô. Đôi mắt đen nhánh của anh lấp lánh rực rỡ dưới ánh đèn chói sáng.

“Làm sao em có thể giống con mèo đó được....” Hi Duệ cúi đầu.

Tần Dư Kiều xoa đầu Lục Hi Duệ: “Chị Dư Kiều chỉ suy luận thôi.”

“Cũng hơi giống, đều là những đứa trẻ đáng thương.” Đầu Lục Hi Duệ bị Tần Dư Kiều nâng lên, cho nên không thể cúi xuống được. Nó chỉ có thể rũ mắt, “Con mèo..... mẹ trắng kia.... Sao nó lại mất trí nhớ thế?”

Tần Dư Kiều rất ích kỷ, cô cũng không biết vì sao mình lại mất trí nhớ, nhưng cô muốn xây dựng hình ảnh tốt đẹp trong lòng Hi Duệ, cho nên suy nghĩ một chút rồi nói: “Tiểu Hắc Miêu đói bụng, mẹ mèo trắng phải đi câu cá cho Tiểu Hắc Miêu ăn, sau đó không cần thận.... rơi xuống hồ....”

“Thì ra là đầu ngấm nước.” Hi Duệ cười nói, “Thật thú vị.”

Hi Duệ cười rất vui vẻ, ánh mắt lóe chút nước, nhưng Tần Dư Kiều như thể ăn phải hoàng liên, bụng dạ khó chịu như dãi sông lấp biển. Không phải là lần đầu tiên, chỉ cần khơi gợi chuyện về mẹ với Hi Duệ, Hi Duệ vốn sáng sủa hoạt bát sẽ lập tức trở nên buồn rười rượi, còn vô cùng nhạy cảm.

Cho nên cô thật sự không thể kéo dài thêm nữa. Tần Dư Kiều ngược mắt nhìn Lục Cảnh Diệu, gương mặt anh vẫn âm trầm, không tỏ rõ thái độ nhưng anh cũng không ngăn cản cô.

Tần Dư Kiều sờ tay Lục Hi Duệ, vẫn không nói gì, tay chân cô bắt đầu run rẩy, nước mắt cũng lưng tròng, cổ họng như bị mắc xương cá. Một lúc lâu sau, Tần Dư Kiều mới run rẩy mở miệng, bởi vì cảm xúc trong lòng đang bùng nổ, nên giọng điệu giống như sắp khóc: “Duệ Duệ.... Nếu như chị Dư Kiều chính là.... mẹ mẹ trắng.... đầu bị ngấm nước kia thì sao?”

40. Chương 40

Lúc Tần Dư Kiều cất giọng run rẩy, những giọt lệ trong hốc mắt đã trào dâng, sau đó nụ cười trên mặt Hi Duệ cũng cứng lại. Nếu như không phải Tần Dư Kiều đã hỏi những câu hỏi kỳ cục để thăm dò phản ứng của nó, thì Hi Duệ vẫn cho rằng Tần Dư Kiều đang nói đùa.

Đây lần đầu tiên chị Dư Kiều khóc trước mặt nó, phản ứng đầu tiên của Lục Hi Duệ là tự hỏi tại sao chị Dư Kiều lại khóc, sau đó cảm thấy hình như chuyện chị Dư Kiều kể không phải là chuyện đùa.

“Duệ Duệ.... Nếu như chị Dư Kiều chính là.... mẹ mẹ trắng.... đầu ngấm nước thì sao?”

Nếu như chị Dư Kiều chính là mẹ mẹ trắng?

Nếu như chị Dư Kiều chính là mẹ?

Chị Dư Kiều là mẹ?

Thì ra mẹ của nó là chị Dư Kiều!

Thật ra khả năng tư duy của Lục Hi Duệ rất tốt. Đôi khi người lớn đặt giả thiết để thăm dò trẻ con, nó có thể hiểu những lời của chị Dư Kiều, nhưng nó không biết mình nên đón nhận thế nào....

Khi người lớn đối mặt với những vấn đề quá sức tưởng tượng, họ sẽ giả bộ ngu ngốc, sẽ trốn tránh, sẽ khéo léo che giấu sắc mặt và tâm trạng của mình, nhưng trẻ con thì không như vậy. Trong lòng chúng có một con sư tử con, bình thường sư tử con sẽ ngủ im lìm, nhưng khi chúng gặp chuyện tức giận, khó chịu, bị thương.... thì chú sư tử con ấy sẽ tỉnh giấc.

Vì vậy, dù Hi Duệ có muốn che giấu và không chế tâm trạng của mình thế nào đi nữa, nó vẫn không thể làm được, bởi vì nó không thể giữ chặt chú sư tử con ấy nữa.

Giờ đây, sư tử con trong lòng nó đang bị thương, sư tử con có rất nhiều chuyện không hiểu rõ, có nỗi oán hận bị đè nén, còn nỗi đau thương và sự tức giận sắp bộc phát, thậm chí nó rất muốn lớn tiếng gầm thét để bộc lộ cảm xúc của mình.

Có điều Lục Hi Duệ vẫn cố kiềm nén, bởi vì chị Dư Kiều là người tốt. Chị ấy rất thích Duệ Duệ mà, làm sao có thể.... không cần nó.... như “người mẹ đáng ghét” trong lòng nó được?

“Chị Dư Kiều.... chị.... đừng đùa em....” Lục Hi Duệ đưa tay ra định lau nước mắt cho Tần Dư Kiều, nhưng bàn tay nhỏ bé đưa ra giữa không trung liền dừng lại. Nó nhìn khuôn mặt đọng đầy nước mắt của Tần Dư Kiều, sau đó hàm trên hàm dưới của nó bắt đầu va vào nhau, không thể nói lưu loát được.

Tuy Lục Hi Duệ nói Tần Dư Kiều đang đùa nó, nhưng nó tin lời Tần Dư Kiều nói, bởi vì tin như thế nên đôi mắt nó ngập tràn nước mắt, miệng bắt đầu run lên, toàn thân cũng không ngừng run rẩy. Bờ vai nhỏ

bé gồng lên rồi run run, lồng ngực nhỏ bé phập phồng. Nó cố gắng hết sức kiềm chế không để mình khóc to lên.

Đứa trẻ này có vẻ như đang hoảng sợ, thật ra nó cảm thấy uất ức và khó chịu.

Tần Dư Kiều nhìn Hi Duệ qua đôi mắt ướt nhoè, rất muốn ôm nó vào trong lòng, ôm thật chặt. Nhưng giây tiếp theo Hi Duệ đã xuống khỏi chân cô, cắn môi đứng trước cô.

Tần Dư Kiều biết Hi Duệ đã tin lời cô. Cậu nhóc này thông minh lại nhạy cảm, nên cô cũng không cần nhiều lời.

“Duệ Duệ...” Tần Dư Kiều nhìn Hi Duệ với vẻ cầu xin. Cô cầu xin sự tha thứ của Hi Duệ, nhưng cô không biết phải mở miệng nói lời xin lỗi thế nào. Cô có thể nói gì được đây? Không phải mẹ cố ý quên con ư? Dù không phải cố ý, nhưng cô cũng đã quên con của mình. Cô đã để Hi Duệ không được hưởng tình thương của mẹ suốt bảy năm, khiến Duệ Duệ trở nên ác cảm với từ mẹ này.

“Những con mèo xung quanh đều có mẹ, chỉ có Tiểu Hắc Miêu là không có. Tiểu Hắc Miêu rất đau lòng, cũng rất tức giận, nó không biết tại sao mẹ mình lại nhẫn tâm không cần mình. Nhưng cho dù như vậy, nó vẫn muốn có mẹ, muốn biết mẹ có đáng về ra sao, muốn nghe giọng nói của mẹ, cũng muốn được mẹ cho ăn cá như những con mèo khác, cho nên nó muốn đi tìm mẹ.... Nhưng mẹ mèo trắng thì sao? Chắc chắn nó là mèo mẹ kém cỏi tệ hại nhất trên thế giới. Nó không biết trên thế giới có một con mèo đen không có mẹ đang nghĩ đến nó, đang tìm nó, nhưng nó lại quên Tiểu Hắc Miêu Tiểu Hắc Miêu đáng yêu như vậy, hiểu chuyện lại thông minh như vậy, sao mèo mẹ trắng lại quên Tiểu Hắc Miêu được chứ...” Nói đến đây, Tần Dư Kiều đã hoàn toàn mất khống chế, bụm mặt khóc nức lên. Cô rất muốn khóc cho thoải mái, nhưng cô không dám khóc quá lâu, bởi vì cô muốn nhìn thấy khuôn mặt của Hi Duệ, ghi nhớ vẻ mặt của nó, dù ánh mắt của nó chỉ còn sự chán ghét.

Nghe Tần Dư Kiều nói đến chuyện của Tiểu Hắc Miêu, Hi Duệ cũng khóc. Cái mũi nhỏ sứt sứt, khuôn mặt nhỏ nhắn chan chứa nước mắt trong suốt, giọt nước mắt cỡ hạt đậu lấp lánh dưới ánh sáng đèn chùm.

“Duệ Duệ, bây giờ chị Dư Kiều hỏi em.... Em cảm thấy sau khi Tiểu Hắc Miêu tìm được mẹ, Tiểu Hắc Miêu có tha thứ ẹ mèo trắng không? Có tha thứ ẹ mẹ kém cỏi nhất, tệ hại nhất trên thế giới không...” Tần Dư Kiều đã khóc không thành tiếng, sau đó cô cảm thấy có một bàn tay đặt lên vai mình.

Lục Cảnh Diệu nhìn Tần Dư Kiều với ánh mắt âm trầm, khẽ hé miệng, cố gắng để giọng điệu của mình nhẹ nhàng hơn chút: “Kiều Kiều, đừng như vậy, sao Duệ Duệ có thể giận em được...” Thật ra thì người Duệ Duệ nên giận là anh.

Tần Dư Kiều đưa tay che miệng mình, sợ mình không chịu nổi sẽ òa khóc. Sau đó cô nghe thấy khóc thút thút rất nhỏ của Hi Duệ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Duệ đã trắng bệch, nước mắt nước mũi tèm nhem. Rồi nó tự dùng tay áo lau sạch, nhưng không kiềm chế được mà nức nở, hơn nữa tiếng khóc càng lúc càng lớn, khóc đến mức thở không ra hơi, tựa như cậu bé rất tủi thân vậy.

Lúc này Lục Cảnh Diệu cũng rất rối bời, không biết an ủi Tần Dư Kiều thế nào, chỉ có thể đến bên cạnh con trai, ngồi xuống đặt tay trên vai Hi Duệ: “Duệ Duệ, chị Dư Kiều chính là mẹ của con, mẹ ruột của con.... Con không thích sao?”

Lục Hi Duệ khẽ quay đầu, tiếp tục đưa tay lau những giọt nước mắt không ngừng tràn mi, nhưng lau thế nào cũng không hết. Bờ vai nhỏ bé vẫn run rẩy, không thể dừng lại được.

Lục Cảnh Diệu xoay người tới chỗ bàn lấy một tờ giấy cho Hi Duệ, để Hi Duệ lau nước mắt nước mũi: “Duệ Duệ, con có thấy không, chị Dư Kiều của con..... mẹ của con cũng rất đau lòng và khổ sở. Thật sự là mẹ con không cố ý quên con, cho nên con hãy đến bên mẹ, nói với mẹ đừng khóc nữa, có được không? Nếu mẹ con cứ khóc mãi, mắt sẽ sưng lên, sau đó trở nên xấu xí, Duệ Duệ sẽ không thích mẹ nữa....” Lục Cảnh Diệu nói xong, nắm lấy bàn tay phải của Hi Duệ, thả một xấp khăn giấy vào tay nó.

“Đưa ẹ con lau nước mắt đi.”

Hi Duệ vẫn bất động, Lục Cảnh Diệu lại đẩy nó: “Chẳng lẽ bây giờ Hi Duệ không muốn có mẹ sao?”

Hi Duệ mới vừa lau khô nước mắt lại bắt đầu rơi lệ, sau đó nó bước đi, đưa khăn giấy trên tay cho Tần Dư Kiều. Nhưng cái miệng nhỏ của nó dù mấp máy vẫn không nói nên lời.

Tần Dư Kiều cảm thấy ngực mình đang đến mức run rẩy, máu toàn thân dâng trào, sau đó xộc thẳng vào tim. Cô không cầm lấy khăn giấy Hi Duệ đưa ình, mà vòng tay ôm Hi Duệ vào lòng, đầu tựa vào vai Hi Duệ, cắn môi dưới khóc hu hu.

Sau đó tất cả cảm xúc như vỡ oà, Hi Duệ cũng gục lên vai Dư Kiều, vừa khóc vừa nói: “Chị Dư Kiều.... Chị là mẹ thật sao....”

Tần Dư Kiều nói “Ừ ừ ừ” trong tiếng nức nở.

“Mèo.... mèo mẹ trắng không cố ý quên Tiểu Hắc Miêu thật ạ....”

Tần Dư Kiều rời khỏi vai Hi Duệ, nhìn thẳng vào mặt Hi Duệ, sau đó dùng khăn giấy Hi Duệ đưa ình lau nước mắt cho nó: “Duệ Duệ đáng yêu lại thông minh như vậy, sao mẹ lại nhớ quên Duệ Duệ chứ?”

Lục Hi Duệ thật sự vô cùng tủi thân, lần đầu tiên biết mình là đứa trẻ không có mẹ cũng không tủi thân như vậy, sụt sùi nói: “Nhưng mẹ lại quên mất....”

Tần Dư Kiều vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nó: “Xin lỗi.... Xin lỗi....”

Lục Hi Duệ tránh ra, chột hít sâu một hơi, tiếp tục hỏi: “Vậy.... Mèo mẹ trắng có quên Tiểu Hắc Miêu nữa không? Mèo mẹ trắng có rời bỏ Tiểu Hắc Miêu nữa không?”

“Không đâu, không đâu....” Tần Dư Kiều lắc đầu nguầy nguậy, “Mẹ không quên con nữa đâu, nếu như mẹ quên Duệ Duệ nữa, thì mẹ sẽ....” Lời của cô còn chưa dứt, Hi Duệ đã ôm chầm lấy cô. Tần Dư Kiều cảm nhận được Hi Duệ ôm cô rất chặt, như thể dùng toàn bộ sức lực để ôm cô vậy, “Con không muốn.... không muốn mẹ lại quên Duệ Duệ nữa đâu....”

.....

Buổi tối nằm trên giường, Hi Duệ vẫn ôm chặt lấy cô, chỉ sợ cô lại biến mất một lần nữa. Tần Dư Kiều đưa tay vuốt tóc Hi Duệ, bởi vì Hi Duệ khóc ở phòng khách đến đỏ mồ hôi, tóc dính mồ hôi nên hơi ướt.

Lục Hi Duệ ngược mắt cười với Tần Dư Kiều, sau đó lại rúc vào người cô. Những ngày ở Maldives, Hi Duệ cũng dính lấy cô, nhưng sự thân mật đó không như bây giờ. Lúc này giống một đứa trẻ lệ thuộc vào mẹ hơn.

“Chị Dư Kiều” Hi Duệ vẫn hơi khó đổi cách gọi, le lưỡi cười. Không phải nó không muốn gọi Tần Dư Kiều là mẹ, chỉ là đột nhiên không biết phát âm từ mẹ thế nào thôi.

Cách phát âm đơn giản như thế mà làm thế nào cũng không nói được, Hi Duệ hơi bực mình, cúi đầu không nói gì.

Dù Tần Dư Kiều muốn nó gọi mình một tiếng mẹ, nhưng cô cũng hiểu Hi Duệ. Đường như thông qua máu mủ, cô có thể biết được nó đang nghĩ gì, đang rối rắm điều gì.

Cho nên Tần Dư Kiều cười xoa trán nó, sau đó lại gần hôn lên trán nó.

Lục Hi Duệ cười he he hai tiếng, sau đó quay mặt sang: “Ồ, sao ba lại tới đây?”

Lục Cảnh Diệu đã đến được một lúc rồi, dựa vào cửa thấy lòng mình mềm đến không thể mềm hơn, nhưng anh vẫn còn điều vướng mắc không thể nói, mở khóe miệng: “Ba đến ngủ chung với hai mẹ con.”

Hi Duệ chưa từng ngủ ở giữa ba và mẹ, lúc ngủ liếc nhìn Tần Dư Kiều một lát rồi lại quay sang nhìn Lục Cảnh Diệu một tẹo. Đột nhiên nó nghĩ ra điều gì đó, hỏi Lục Cảnh Diệu: “Nếu chị Dư Kiều mất trí nhớ, sao ba không tìm chị ấy vậy?” Hi Duệ oán trách hỏi ba mình, nhưng niềm vui sướng khi tìm được mẹ khiến nó không thể biểu hiện sự oán giận.

“Chuyện này à....” Lục Cảnh Diệu nhìn Tần Dư Kiều, sau đó quay đầu nhìn trần nhà, “Chuyện này là do ba.... không tìm thấy mẹ....”

Đôi khi đàn ông khác hẳn phụ nữ. Lúc phụ nữ xúc động đại não sẽ không hoạt động, nhưng đàn ông vẫn có thể nói dối để lừa gạt người khác.

Lục Cảnh Diệu nghĩ tới nghĩ lui, không thể để Lục Hi Duệ hận Tần Dư Kiều, nhưng cũng không thể để nó hận mình. Cho nên chỉ có thể đưa ra một cái đệm lưng.

“Ba mẹ yêu nhau ở Edinburgh rồi có con, nhưng khi đó ông nội con không đồng ý cho ba mẹ ở bên nhau, sai rất nhiều người xấu đến ngăn cản ba mẹ. Mẹ con bị người xấu truy đuổi nên bị tai nạn giao thông, sau đó đầu óc mẹ con hơi có vấn đề nên quên mất Hi Duệ. Còn ba à, từ đó cũng không có tin tức của mẹ con, chỉ có thể mang Duệ Duệ về nước trước thôi...”

“Là ông nội...” Hi Duệ mở to mắt, quay đầu nhìn Tần Dư Kiều, “Chị Dư Kiều, chuyện thật là thật sao?”

Lục Cảnh Diệu nháy mắt với Tần Dư Kiều.

Tần Dư Kiều rũ mí mắt, “Ừ” đại một tiếng.

“Con không bao giờ để ý đến ông nội nữa.” Lục Hi Duệ giận dữ nói.

“Thật ra ông nội con cũng không biết rõ lắm, ông nội chưa từng gặp mẹ con, nếu không nhất định sẽ thích mẹ con. Ông chỉ bị... bị người khác xúi giục mà thôi. Cho nên.... Duệ Duệ cũng đừng giận ông nội. Hơn nữa, chuyện mẹ con là chị Dư Kiều cũng phải giữ bí mật, là bí mật của ba chúng ta. Con không thể nói cho ai biết, bởi vì.... nếu như lại để cho ông nội biết, ông sẽ đuổi mẹ con đi đấy...”

Mặc dù Hi Duệ còn bé, nhưng logic vẫn rất rõ ràng: “Không phải ba nói ông nội chưa từng gặp mẹ, nếu gặp sẽ thích mẹ sao?”

“Ai biết được, tình tình của ông thất thường lắm phải không?”

Hi Duệ mở to hai mắt, gạt đầu rồi tự hỏi: “Cũng không thể nói cho bác hai biết sao?”

“Không thể.”

“Nhan Thư Đông thì sao ạ?” Nhan Thư Đông là bạn của Hi Duệ.

“Cũng không thể.” Lục Cảnh Diệu nói.

Mặc dù Lục Hi Duệ hơi khó chịu, nhưng mà vẫn có thể tiếp nhận được, bàn tay nhỏ bé ôm chặt hông của Tần Dư Kiều, nói: “Chị Dư Kiều.... Em sẽ không để ông nội đuổi chị đi đâu.”

Tần Dư Kiều im lặng nhìn vào mắt Lục Cảnh Diệu, sau đó cúi đầu hôn lên trán Hi Duệ. Lúc ngẩng đầu lên, cô trợn mắt nhìn Lục Cảnh Diệu, mà Lục Cảnh Diệu chỉ cười gượng với Tần Dư Kiều.

Sau đó Lục Cảnh Diệu giải thích với Tần Dư Kiều, còn tỏ vẻ như muốn tốt cho cô: “Kiều Kiều, em nghĩ đi, sao Hi Duệ có thể chấp nhận chuyện em cãi lộn với anh rồi bỏ đi. Anh thay đổi sự thật một chút, một mặt để Duệ Duệ dễ dàng đón nhận hơn, mặt khác nhất định em còn chưa biết phải làm sao để công bố Hi Duệ là con em, đúng không? Em xem, anh hiểu rõ em mà.”

Bởi vì cuối cùng cũng giải quyết xong chuyện mà cô vẫn canh cánh trong lòng, ngày hôm sau Hi Duệ thức dậy bên cạnh cô, Tần Dư Kiều hạnh phúc không nói nên lời, vui vẻ đến mức quên chuyện Bạch Thiên Du gọi điện thoại cho cô.

Lại nhớ tới buổi tối thu dọn phòng, lấy mấy tấm hình Lục Cảnh Diệu cho cô ra xem. Tất cả đều được chụp khi hai người đang hạnh phúc ở Edinburgh, ngoài ra còn có hình chụp hàng năm của Hi Duệ, không nhiều lắm, nhưng có thể để cho cô thấy được sự trưởng thành của Hi Duệ.

“Thật ra anh cũng thích chụp ảnh cho Hi Duệ. Ngày nào đó em trở lại, nhất định sẽ đòi xem ảnh, nên anh chụp một chút...”

....

Lúc Tần Dư Kiều gọi điện cho Bạch Thiên Du, Bạch Thiên Du đang ăn cơm trưa. Điện thoại do ba dưỡng Joseph nghe, khi giọng của Bạch Thiên Du truyền tới, Tần Dư Kiều nhất thời không phải biết phải mở miệng thế nào.

“Kiều Kiều, Lynda nói con gọi ẹ hai lần, có chuyện gì sao?”

Buổi tối Lục Cảnh Diệu đưa Lục Hi Duệ về nhà họ Lục ăn cơm, cho nên trong nhà chỉ còn lại mình cô. Tần Dư Kiều ra ngoài ban công, ngẩng đầu nhìn những vì sao, thật sự không biết phải mở lời với Bạch Thiên Du thế nào.

“Đúng rồi, tầm cuối năm nay đầu năm sau mẹ về, con muốn ở cùng mẹ hay ở nhà bác.... Hay về thành phố G chỗ ba con.” Bạch Thiên Du hỏi cô.

“Nói sau đi mẹ.” Tần Dư Kiều cúi đầu nhìn xuống dưới. Bên ngoài chung cư có xe đi vào, cô nghĩ chắc Lục Cảnh Diệu cũng đã về rồi.

“Mẹ, chuyện con sống thức vật trong hai năm là giả, phải không...?”

Gần đây, mấy bữa cơm ở nhà họ Lục rất không hài hoà, chuyện duy nhất xem như êm đẹp là Lục Cảnh Thành đã về, ngồi bên cạnh Trương Kỳ. Bởi vì chồng đã về nên Trương Kỳ không còn bối rối với người khác nữa, trong bữa cơm gấp rau cho Lục Cảnh Thành, sau đó bảo con gái Lục Hi Ngữ báo cáo kết quả học tập của mình.

Mà ông Lục thì sao? Vẫn giả bộ mình là một ông lão không quan tâm đến chuyện gì, nhưng chuyện gì cũng muốn trông nom, chuyện gì cũng muốn nhúng tay vào, tính tình càng ngày càng kì quặc.

Lúc ăn cơm gọi cháu trai yêu quý nhất của ông lại gần, Hi Duệ vẫn luôn biết điều lại không quan tâm đến ông, Lục Hoà Thước thật sự rất đau lòng, cho nên bắt đầu đâm chọc Lục Cảnh Diệu: “Con thật sự theo đuổi cô Tần kia à?”

41. Chương 41

“Con thật sự theo đuổi cô Tần kia à?”

“Sao thế, ba muốn giúp một tay ạ?” Lục Cảnh Diệu không chút kiêng nể đáp lời Lục Hoà Thước.

Lục Hoà Thước á khẩu không trả lời được, bởi vì bị cả con trai lẫn cháu trai áp bức, nên lửa giận trong lòng lập tức bùng lên. Sau đó quay đầu liếc nhìn cháu trai Hi Duệ, có vẻ nó đang ăn cơm rất ngoan ngoãn, nhưng dường như ông không nhận ra nó gạt hết thức ăn ông gấp cho nó sang bên. Bát canh cá ông bảo giúp việc múc cho nó, nó cũng chẳng thèm động đến.

“Không ăn nữa.” Lục Hoà Thước đặt đũa xuống, nói với quản gia, “Không ăn nữa, đỡ tôi về phòng.”

“Ba.... sao ba lại thế?” Lục Gia Anh đứng lên, nhưng chữ “Lại” mà bà nói lại tiếp tục chọc phải tâm hồn già nua nhạy cảm của Lục Hoà Thước, không chỉ không khuyên ngăn được Lục Hoà Thước mà còn thêm dầu vào lửa.

Lục Hoà Thước đập cây gậy, giận dữ trừng mắt nhìn mọi người, “Mấy đứa đều giận ông già này phải không, đều giận ông già này phải không...”

“Ôi trời, ba, chúng con có nói gì đâu, lão Lục chọc tức ba đấy chứ, ba đừng giận lây sang chúng con, không công bằng chút nào...” Trương Kỳ bất mãn mở miệng, nói được một nửa thì bị ông chồng Lục Cảnh Thành đưa mắt nhìn nên im bặt.

“Ba, chúng con có giận ba đâu. Vừa rồi là do lão Lục vô tâm, ba còn lạ gì tính tình đáng ghét của nó, chắc chuyện với cô Tần không suôn sẻ, bị lời của ba kích thích nên tâm trạng mới khó chịu đấy.”

Lục Hoà Thước: “Vậy sao?”

“Dĩ nhiên, cho nên ba mau ngồi xuống ăn cơm đi.... Chúng ta không tranh cãi với lão Lục nữa....” Người kéo Lục Hoà Thước chính là Lục Gia Mẫn, cả nhà cũng chỉ có cô mới có thể trị được tính khí trẻ con của ông. Nhưng đó là trước khi Tần Dư Kiều vào cửa, sau này mỗi khi ông cù Lục cấu kính, hai chị em nhà họ Lục lại đẩy cô ra sân.

Được Lục Gia Mẫn trấn an nhưng Lục Hoà Thước vẫn nghiêm mặt, Lục Gia Anh nháy mắt với Lục Hi Duệ. Lục Hi Duệ luôn là người dõ dành ông nội đầu tiên nhưng lần này lại không chịu đứng lên, còn sừng mặt lên nói: “Ông nội, lãng phí thức ăn như vậy là không đúng, nếu ông biết mình không ăn được nhiều, thì không nên bảo dì Vương chuẩn bị nhiều như vậy....”

Hi Duệ ơi là Hi Duệ....

Lục Cảnh Diệu yên lặng rũ mắt, sau đó nói với Lục Hoà Thước: “Ba, Hi Duệ nói đúng, ba có thể về phòng, nhưng trước khi về phòng phải ăn hết bát cơm đã.”

“Đúng là tức chết, lãng phí nửa bát cơm cũng bị chúng mày nói.... Được, được, được.... Đỡ tôi về bàn.... Tôi không lãng phí, không lãng phí!!! Già như vậy còn bị nói này nói nọ....” Sau khi Lục Hoà Thước lục tục trở lại bàn ăn, vẫn nhịn không được hỏi Hi Duệ một câu, “Con nói ông nội lãng phí, nhưng còn con, ông nội múc cho con một bát canh cá nhưng con lại không chịu uống ngụm nào là sao?!”

Lục Gia Anh và Lục Gia Mẫn lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau, thì ra vấn đề phát sinh từ đây.

“A.... Gần đây con không thích ăn cá....” Lục Hi Duệ chột dạ cúi đầu nói.

“Thì ra là như vậy, nhưng ăn cá thông minh.” Khúc mắc trong lòng Lục Hoà Thước đã được giải toả, mặt mày lập tức hớn hở, sau đó lại bảo người giúp việc gấp những món khác vào bát Hi Duệ, “Vậy chúng ta ăn rau cải có được không?”

Lục Hi Duệ nhìn ông nội, sau đó không tình nguyện gật đầu: “Con cảm ơn ông ạ.”

“Ngoan quá.”

Già trẻ già trẻ, già trẻ là gì? Chính là người đã già nhưng tính tình lại hệt như đứa trẻ con.

Sau khi vợ Lục Hoà Thước qua đời, tính khí ông lại càng thất thường, một hồi sầm sì, lát sau lại tươi tỉnh. Mỗi khi cấu lên đều đòi hỏi cháu gái cháu trai cùng ra trận mới có thể làm ông nguôi giận.

Nhưng thật xấu “già trẻ” của Lục Hoà Thước vô cùng nghiêm trọng, nhúng tay vào rất nhiều chuyện, dù là chuyện của công ty hay là việc trong nhà.

Sau bữa tối, Lục Nguyên Đông về trước, Lục Hoà Thước giữ vợ chồng Dương Nhân Nhân và Lục Cảnh Thịnh ở lại. Lục Cảnh Diệu cũng không chịu về, đi theo Dương Nhân Nhân tới thư phòng của Lục Hoà Thước.

“Con tới làm gì?” Mặc dù Lục Hoà Thước nghiêm mặt, nhưng không có ý đuổi Lục Cảnh Diệu đi.

Lục Cảnh Diệu cười, không che giấu mục đích mình tới đây: “Con nghe nói cô Vương và Lục Nguyên Đông vừa chia tay. Con thật sự lấy làm lạ....”

Dương Nhân Nhân nhìn Lục Cảnh Diệu, không lên tiếng.

Lục Hoà Thước ngồi trên ghế đệm khắc hoa lê như vị quan lớn, nói với Lục Cảnh Thịnh và Dương Nhân Nhân: “Ba biết hai đứa rất dễ mềm lòng, nhưng hôn sự của Nguyên Đông không thể tùy tiện. Nếu như lần này ba không xử lý, các con định để Nguyên Đông lấy cái cô Vương Bảo Nhi đó phải không?”

Dương Nhân Nhân than thở, liếc nhìn chồng mình: “Không phải Nguyên Đông thích cô ấy sao? Hơn nữa gia thế cô bé ấy cũng khá trong sạch, xinh đẹp lại hiểu chuyện. Ngoại trừ không có gia thế, con thấy không có gì không tốt cả.”

“Cái gì mà không có gì không tốt?” Lục Hoà Thước ho khan hai tiếng, ném xấp tài liệu thư ký đã chuẩn bị sẵn cho Dương Nhân Nhân xem: “Ba mẹ là công nhân nhà máy, cậu từng ngồi tù, em trai cắt tóc.... Loại phụ nữ này có thể vào nhà họ Lục sao?”

Lục Cảnh Diệu ngồi xuống ghế sofa gỗ, chậm rãi mở miệng: “Con thấy anh cả và chị dâu chấp nhận cô Vương cũng vì ba thích cô ấy....”

“Mấy đứa nhìn thế nào lại thành ba thích....con bé Vương Bảo Nhi đó?” Lục Hoà Thước tức giận.

Lục Cảnh Diệu: “Tất cả mọi người đều thấy.”

“Chẳng lẽ con còn không biết đối với người trẻ tuổi, càng chèn ép thì nó càng phản kháng mãnh liệt sao?” Lục Hoà Thước uống hai ngụm nước, lập tức giải thích, “Hơn nữa.... Chẳng lẽ ba lại muốn Đông Đông hận ông nội nó, khiến nó cảm thấy.... ông nội nó lạc hậu sao?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Lục Cảnh Diệu gác chân, “Ba lạc hậu thật mà.”

“Đừng cho rằng ba không biết con nghĩ gì?” Ánh mắt quắc thước của Lục Hoà Thước nhìn thẳng về phía Lục Cảnh Diệu, “Con sợ mình mất chỗ chứ gì?”

Lục Cảnh Diệu nhếch miệng, sau đó ngẩng đầu nói với Lục Cảnh Thành và Dương Nhân Nhân: “Anh cả chị dâu, thật ra em cũng thấy Nguyên Đông không cần kết hôn gấp gáp như vậy. Lần này nếu ba có thể khiến cô Vương chủ động chia tay với Nguyên Đông, lẽ nào anh chị không vui khi mọi chuyện đã thành?”

Lục Cảnh Diệu chẳng thèm quan tâm bạn gái của Lục Nguyên Đông là Vương Bảo Nhi hay Lâm Bảo Nhi, bây giờ điều anh lo lắng chính là mẹ vợ tương lai Bạch Thiên Du này.

Tần Dư Kiều và Bạch Thiên Du cãi nhau, sau đó cô bật thốt từng lời từng chữ khiến người khác tổn thương mà không hề nghĩ ngợi.

“Đúng, con chưa cưới đã sinh, nhưng con không hề phạm pháp. Còn mẹ, mẹ là mẹ của con, là người giám hộ của con. Con chưa cưới đã sinh dưới sự giám hộ của mẹ, mẹ đã làm được gì?”

“Mẹ không biết người đàn ông cùng với con là ai, mẹ không biết tại sao con chưa cưới đã sinh, cũng không biết tại sao con lại gặp tai nạn.... Mẹ, nếu như không phải viện trưởng bệnh viện biết ba dượng, có phải con chết mất xác.... mẹ cũng không biết phải không?”

“Mẹ.... Có lúc con thật sự nghĩ, trong lòng mẹ, con chỉ là một tảng đá vướng chân mà thôi”

“Nói thật, con rất hối hận vì năm đó đã chọn đi với mẹ....”

“Còn nữa, con định kết hôn với anh ấy.... Đúng, chính xác hôn nhân không phải trò đùa.... Về vấn đề tín nhiệm này, bây giờ con thật sự cảm thấy anh ấy còn đáng tin hơn mẹ. Còn thà tin anh ấy cũng không muốn tin mẹ.”

Lục Cảnh Diệu ngắt tai nghe bluetooth, những lời Tần Dư Kiều nói với Bạch Thiên Du đều lọt vào tai anh. Nghe thấy câu cuối Kiều Kiều nói tin tưởng mình, Lục Cảnh Diệu hơi hoảng loạn, nhưng đi cùng với nỗi lo là sự kích động, kích động vì mình đã có được lòng tin của Tần Dư Kiều. Cô còn nói gì nữa.... Cô nói cô muốn kết hôn với anh. Thì ra trong chuyện kết hôn này, không phải chỉ có một mình anh đơn phương.

Có rất nhiều chuyện, góc độ đối diện với vấn đề của nam nữ không giống nhau. Ví dụ như chuyện nói dối để lấy được sự tin tưởng của đối phương, phụ nữ rất sợ thời khắc lời nói dối bị vạch trần, mà không cảm nhận được “Sự tin tưởng” đó mang lại cảm xúc vui sướng như thế nào. Đàn ông thì khác, nhất là loại đàn ông như Lục Cảnh Diệu, niềm vui sướng hoàn toàn lấn át sự sợ hãi khi lời nói dối bị vạch trần.

Anh hoàn toàn không tin câu nói “Thẳng thắn được khoan hồng” đó, hơn nữa đối tượng lại là Tần Dư Kiều. Anh có chấp mạch mới thẳng thắn với cô trước khi kết hôn, mà kết hôn cũng không hề an toàn. Cho nên tốt nhất anh phải cùng Tần Dư Kiều sinh thêm mấy đứa nữa mới được.

Về cánh cửa Bạch Thiên Du này, Lục Cảnh Diệu đã nghĩ ra cách đối phó: Nói dối, đánh lạc hướng và che giấu đề tài đó, rồi cho Duệ Duệ ra mắt. Nếu còn không được, thật xấu hổ, vậy thì.... cắn ngược một phát thôi.

Ngày hai mươi chín, Bạch Thiên Du sẽ lên máy bay đến thành phố S. Trong khoảng thời gian trước ngày hai mươi chín, trước mặt Tần Dư Kiều, biểu hiện của Lục Cảnh Diệu rất tốt, chuyện gì cũng lấy cô làm trung tâm. Hơn nữa anh không chỉ biểu hiện tốt với Tần Dư Kiều, ví như đối với nhà họ Bạch, anh để cho Bạch Diệu một đơn hàng không hề nhỏ; anh còn tặng rất nhiều quà tết cho nhà họ Tần ở thành phố G; buổi tối anh đích thân hướng dẫn Hi Duệ làm bài tập nghỉ đông, lúc hướng dẫn làm bài anh cũng bớt đi những lời độc mồm độc miệng của mình, làm cho Lục Hi Duệ cũng phải thấy lạ.

Nhưng biểu hiện tốt nhất của Lục Cảnh Diệu là ở trên giường, sửa tật xấu gấp gáp, không chỉ kéo dài thời gian của màn dạo đầu, anh còn chăm nom chu đáo hơn sau khi xong việc, phục vụ Tần Dư Kiều vô cùng...thoải mái.

Song, Lục Cảnh Diệu cũng biết rõ Bạch Thiên Du sắp tới nhưng vẫn giả vờ không biết gì, chờ Tần Dư Kiều chủ động nói với mình. Có điều đến tối hai mươi tám mà Tần Dư Kiều vẫn không nói một lời với anh.

Cho nên Lục Cảnh Diệu bắt đầu sốt ruột.

.... Lúc sắp đạt tới cao trào, Lục Cảnh Diệu đột nhiên rút ra, Tần Dư Kiều vốn đang râm rì thoải mái bắt mắt nhìn Lục Cảnh Diệu. Lục Cảnh Diệu cười xoa, lật người Tần Dư Kiều lại, chuyển thành tư thế từ phía sau.

Thật ra Tần Dư Kiều rất thích tư thế từ phía sau, có thể lười biếng nằm lỳ trên giường không cần nhúc nhích, nhưng Lục Cảnh Diệu lại không thích. Tư thế này khiến anh có cảm giác như hai con cún giao phối với nhau, hơn nữa anh không thấy được gương mặt động tình của Tần Dư Kiều.

“Kiều Kiều, em thích làm.... như vậy sao?” Lục Cảnh Diệu thở hổn hển hỏi.

Tần Dư Kiều hơi lúng túng, khẽ “Ừ” một tiếng. Bởi vì Lục Cảnh Diệu chậm chạp không vào, nên cô hơi bực: “Có.... muốn làm không?”

“Làm, dĩ nhiên làm!” Lúc Lục Cảnh Diệu đưa vật kia của mình vào, Tần Dư Kiều nghe loáng thoáng thấy tiếng giao hợp. Vừa nãy Lục Cảnh Diệu ngừng lại lúc cô sắp ra, cho nên khi tiến vào, bên trong ướt át khiến mỗi lần Lục Cảnh Diệu rút ra lại phát lên tiếng.

Sau đó Lục Cảnh Diệu bắt đầu ra sức di chuyển eo, cảm thấy Tần Dư Kiều sắp không chịu nổi sự mãnh liệt của mình, nhắm đúng giờ phút này để nói một chủ đề hết sức trong sáng: “Kiều Kiều, ngày mai chúng ta đưa Hi Duệ đến vườn thú chơi nhé.”

Ngày mai, cũng chính là ngày hai mươi chín, Lục Cảnh Diệu hỏi xong liền chậm lại, từ mãnh liệt biến thành nhẹ nhàng, anh đang “Kiên nhẫn” chờ câu trả lời của Tần Dư Kiều.

Mà Tần Dư Kiều nằm trên gối lại im lặng, Lục Cảnh Diệu hơi khó chịu, đâm mạnh vào Tần Dư Kiều đến mức cô phải rên lên một tiếng. Một lát sau, rốt cuộc Tần Dư Kiều cũng phản ứng, vòng vo một hồi rồi nói: “Ngày mai mẹ em tới....”

Lục Cảnh Diệu làm bộ như giật mình “A” một tiếng, “Mẹ vợ sắp tới, anh cũng cần làm gì đó mới phải....”

Thật ra mấy ngày nay Tần Dư Kiều vẫn rất do dự, hôm đó cô nói cho sướng mồm xong lại cảm thấy hối hận. Nhưng vệt chết còn cứng mồm, cho nên mấy ngày nay vẫn rối rắm phiền muộn, cũng không nhận ra biểu hiện rất tốt của Lục Cảnh Diệu trong khoảng thời gian này. Tuy nhiên, hôm qua Tần Ngạn Chi gọi điện tới: “Kiều Kiều, sang năm con dẫn Lục Nguyên Đông qua đây nhé.”

Tần Dư Kiều thấy lạ, sau đó mới được từ miệng Tần Ngạn Chi, biết có người lấy danh nghĩa nhà họ Lục tặng quà tết cho nhà họ Tần. Hồi trước Tần Ngạn Chi biết cô và Lục Nguyên Đông đang hẹn hò nên cho rằng những thứ đó là do Lục Nguyên Đông tặng.

Thật ra cô không còn mong mỗi được ba mẹ tâm nữa, nhưng Tần Dư Kiều vẫn còn rất tức giận, vì chuyện của Bạch Thiên Du nên giận lây sang Tần Ngạn Chi. Khác với Bạch Thiên Du, Tần Ngạn Chi biết dỗ dành cô, sau khi dỗ xong còn cho cô đường lui; còn Bạch Thiên Du chỉ biết nói lý lẽ, nói xong thì ném cho cô một câu: “Tự con suy nghĩ kỹ đi, thông suốt rồi nói ẹ biết.”

Mặc dù như vậy.... Hôm đó cô nói với Bạch Thiên Du rằng cô hối hận vì đã chọn theo bà, thật ra cô cáu lên mới nói vậy thôi. Cô giận Bạch Thiên Du đòi ly hôn với Tần Ngạn Chi, chộc tức bà rằng không quan

tâm đến mình, tức giận tại sao từ một ngôi nhà êm đẹp lại tan nát như vậy.

Thật ra trước mặt ba mẹ, dù lớn đến đâu đi nữa, con cái vẫn như đứa trẻ. Trước mặt Hi Duệ, Tần Dư Kiều kiên cường như một người mẹ, nhưng trước mặt Tần Ngạn Chi và Bạch Thiên Du, cô cũng chỉ là một đứa bé muốn được quan tâm mà thôi.

Mẹ vợ tới, thật ra thì căn bản không cần Tần Dư Kiều khai báo, Lục Cảnh Diệu đã chuẩn bị đầu ra đầy rồi, thậm chí lén lút dạy Hi Duệ: “Lời gì nên nói, lời gì không nên nói, rõ cả rồi chứ.... Dù Bạch Thiên Du có nhận con hay không, con vẫn phải gọi bà ấy là bà ngoại, biết không?”

“Tại sao bà ngoại không nhận con?” Hi Duệ ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Diệu, nói ra suy đoán của mình, “Bà cũng mất trí nhớ sao?”

Lục Cảnh Diệu liếc nhìn con trai, sửa lại cổ áo cho nó: “Sao ba biết được, có thể con không phải là kiểu bà ấy thích thôi....”

Không phải kiểu bà ngoại thích? Hi Duệ bi thương cúi đầu, bà ngoại sẽ ghét nó sao? Lời của Lục Cảnh Diệu đã để lại sự ám ảnh trong lòng Lục Hi Duệ. Lúc Lục Cảnh Diệu đưa Lục Hi Duệ đến sân bay, Hi Duệ chưa thấy Bạch Thiên Du mà lòng bàn tay đã đầm mồ hôi rồi.

Năm giờ chiều, Bạch Thiên Du đến sân bay, đi ra từ lối kiểm tra an ninh. Tần Dư Kiều còn chưa nhìn thấy Bạch Thiên Du, Lục Cảnh Diệu đã tinh mắt nhìn thấy mẹ vợ, sau đó vỗ vai cô: “Kiều Kiều, mẹ vợ tới....”

Tần Dư Kiều nghi ngờ liếc nhìn Lục Cảnh Diệu: “Anh đã gặp mẹ em rồi à?”

Lục Cảnh Diệu nhếch miệng cười: “Tiến sĩ Bạch tiếng tăm lừng lẫy, anh lên mạng xem ảnh.” Nói xong, cười tươi ôm Tần Dư Kiều đến chỗ Bạch Thiên Du.

Bạch Thiên Du rất trẻ, dĩ nhiên kiểu trẻ trung đi ngược với tự nhiên. Có điều không ai nghĩ bà đã lên chức bà ngoại, hơn nữa cháu ngoại cũng đã bảy tuổi.

Lục Hi Duệ biết khái niệm bà ngoại này có lẽ từ các bạn đồng trang lứa, hoặc có lẽ xem trên ti vi. Hình tượng bà ngoại trong lòng nó là một người già nhân hậu có nếp nhăn, nụ cười hiền lành, len lén cho nó kẹo và chút tiền.

Đúng, là người già, giống như ông nội vậy. Cho nên khi Hi Duệ ngẩng đầu nhìn gương mặt trẻ trung của Bạch Thiên Du thì tiếng “Bà ngoại” đã chuẩn bị trước dù làm thế nào cũng không thể phát thành lời.

Hi Duệ nhìn bà ngoại, Bạch Thiên Du cũng nhìn chăm chăm vào nó. Sau khi nhìn một hồi, Bạch Thiên Du đã tính toán đầu ra đầy lại thấy thời nhúc nhúc, đang định mở miệng, Lục Cảnh Diệu đã thò tay nhận hành lý trên tay bà: “Mẹ vợ, chúng ta đi thôi.”

Mẹ vợ, Bạch Thiên Du liếc nhìn Lục Cảnh Diệu, lại tiếp tục quan sát Lục Hi Duệ.

Bình thường Bạch Thiên Du thường dùng kính hiển vi để quan sát thành phần địa chất, cho nên ánh nhìn hơi bén nhọn. Ánh mắt sắc bén này rơi vào lòng Hi Duệ, không khỏi tổn thương ảo tưởng tốt đẹp về bà ngoại của Hi Duệ.

Thì ra là không phải tất cả bà ngoại đều là hiền hòa nhân ái. Ba nói đúng, quả nhiên bà ngoại không thích nó.

Tần Dư Kiều đặt tay lên vai Hi Duệ, vô cùng ra dáng người mẹ, sau đó gọi Bạch Thiên Du một tiếng: “Mẹ.”

Bạch Thiên Du không nói mà chỉ gật đầu với Tần Dư Kiều.

“Mẹ vợ, không biết mẹ thích ở nhà hay là ở khách sạn, nhà con đã chuẩn bị phòng xong hết cả rồi. Về phần khách sạn, cũng đã có phòng.” Ở đây chỉ có Lục Cảnh Diệu còn có thể nở nụ cười.

Về phần Hi Duệ đã đồng ý với Lục Cảnh Diệu dù bị xem thường thế nào đi nữa cũng phải gọi bà ngoại, đã quay đầu sang chỗ khác không nhìn Bạch Thiên Du nữa rồi.

“Đừng gọi tôi là mẹ vợ.” Bạch Thiên Du cất giọng thờ ơ, sau đó tự cầm hành lý của mình, “Cảm ơn cậu đã quan tâm, tôi đã đặt phòng khách sạn rồi, không nhọc cậu phí tâm.”

Đời này Lục Cảnh Diệu chưa từng tức giận đến thế, trong lòng mắng người, nụ cười trên mặt không những không giảm mà còn tăng: “Chuyện này.... Tiến sĩ Bạch đặt phòng ở khách sạn nào vậy? Con đưa cô đi.”

42. Chương 42

Người khác đều là “Ba mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng hài lòng”, đến lượt anh lại đổi thành “Ba mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng ngứa mắt”. Lục Cảnh Diệu thật sự cảm thấy mình gặp rắc rối trước Bạch Thiên Du, nhưng cố tình tỏ ra bình tĩnh không biểu hiện gì lên mặt. Dù Bạch Thiên Du bắt bẻ anh thế nào đi nữa, anh vẫn tươi cười hớn hở với bà mẹ vợ này.

Nhưng Bạch Thiên Du lại mạnh bạo tiêu diệt anh trong chớp nhoáng, hận không thể ném anh ra biển.

“Tiến sĩ Bạch, đáng lẽ con nên đưa Kiều Kiều và Duệ Duệ đến Luân Đôn gặp cô, nhưng con và Kiều Kiều gặp lại chưa lâu, nên chuyện đi Anh phải dời đến cuối năm. Cuối cùng lại phải để cô đích thân tới đây một chuyến, xin lỗi, con thật tệ quá.” Lục Cảnh Diệu cười chân thành, giọng nói tha thiết, cộng thêm mái tóc và cà vạt vô cùng chín chu, chỉ số thân thiện của anh cao vô cùng. Nhưng mà đối với sự nhiệt tình của Lục Cảnh Diệu, Bạch Thiên Du vẫn lạnh nhạt như cũ, nói với Tần Dư Kiều: “Chúng ta đi thôi.”

Ra khỏi sân bay, Lục Cảnh Diệu tranh thủ lái xe tới, sau đó mặc kệ Bạch Thiên Du có vui lòng hay không, nhanh tay lấy hành lý của bà bỏ vào cốp xe.

Nhưng phải lái xe đi đâu bây giờ?

Từ sân bay đi ra ngoài đường, Tần Dư Kiều nói với Bạch Thiên Du: “Mẹ, hay là mẹ tới chỗ con đi.”

“Không cần, đến khách sạn thôi.”

Lục Cảnh Diệu cũng không muốn Bạch Thiên Du đến nhà Tần Dư Kiều, nhưng Bạch Thiên Du lại muốn ở khách sạn, về sau Bạch Thiên Du bị làm sao lại luận tội anh chăm sóc không chu đáo, lúc đó anh thật không biết phải giải thích thế nào.

Cho nên Lục Cảnh Diệu xen vào đúng lúc: “Nếu như tiến sĩ Bạch không chê, con có một căn nhà trống ở Hải Đỉnh, trong nhà không thiếu đồ đạc gì cả, hơn nữa không gian xanh mát, tuyệt đối không quấy rầy đến sự nghỉ ngơi của cô.”

Tần Dư Kiều lặng lẽ quay đầu nhìn ra ngoài cửa. Sao cô chưa từng phát hiện Lục Cảnh Diệu lại có thể nịnh bợ ton hót người khác như vậy?

“Ha ha.” Bạch Thiên Du khẽ hừ một tiếng, ánh mắt liếc tới Lục Hi Duệ không thèm để ý đến mình, nói với Lục Cảnh Diệu, “Như vậy đi, tôi đến chỗ Kiều Kiều ở.”

“Ha ha.” Lục Cảnh Diệu không dám hừ nhẹ mà cười khẽ, xoay tay lái nói: “Chuyện này.... là tốt nhất.” Cúi đầu, lại nói thêm một câu, “Cô và Kiều Kiều lâu rồi không gặp, lý ra nên ở cùng với nhau, nhưng con sợ chỗ của Kiều Kiều hơi lộn xộn....”

Bạch Thiên Du đi thẳng vào vấn đề, hỏi Lục Cảnh Diệu: “Cậu không muốn tôi ở cùng với con gái của tôi?”

“Làm sao có thể.... Cô hiểu lầm rồi.” Lục Cảnh Diệu thật sự lo lắng cơn giận trong đáy lòng sẽ ảnh hưởng đến nụ cười trên mặt, cố gắng cong khóe miệng, “Con chỉ sợ thôi. Kiều Kiều thường nói với con về công việc nghiên cứu địa chất của cô. Nói thật.... con đã từng gặp rất nhiều người, nhưng chưa từng gặp nhà khoa học, hơn nữa còn là mẹ của Kiều Kiều. Cho nên con rất căng thẳng, cố gắng làm tốt nhưng lại thành ra dở, cô đừng để bụng....”

Bạch Thiên Du không tỏ thái độ gì với lời nói của Lục Cảnh Diệu, quay sang nhìn Tần Dư Kiều: “Mẹ đã liên lạc với bác con rồi, tối nay mẹ qua nhà bác ăn cơm.”

Tần Dư Kiều “A” một tiếng.

“Thật không đúng dịp, con đặt một phòng tại khách sạn rồi.” Bởi vì có đèn đỏ, Lục Cảnh Diệu dừng lại ở ngã tư, “Nhưng ăn cơm cùng anh trai quan trọng hơn, phần của con để sau cũng được. Nếu không thì tối mai có được không ạ?”

Bạch Thiên Du không trả lời.

Đầu tiên Lục Cảnh Diệu cười, sau đó nói: “Vây cứ thế nhé, tối mai để con mở tiệc chào mừng tiến sĩ Bạch.”

Tần Dư Kiều không nhìn nổi nữa, gọi Bạch Thiên Du một tiếng: “Mẹ.”

Về mặt của Bạch Thiên Du dịu lại, nói với Lục Cảnh Diệu: “Cảm ơn.”

Lục Cảnh Diệu hớn hở như thể trúng số, lập tức được voi đòi tiên gọi Bạch Thiên Du một tiếng: “Mẹ, đây là việc con phải làm.”

Sau đó sắc mặt Bạch Thiên Du trầm xuống.

Lục Cảnh Diệu giải thích cho sai lầm của mình: “Mẹ.... À xin lỗi, tiến sĩ Bạch, cô xem con của con và Kiều Kiều cũng đã lớn như vậy rồi, đáng lý ra bảy năm trước con nên gọi cô một tiếng mẹ mới phải, kéo dài nhiều năm như vậy mới gọi, cô đừng trách con....”

Bạch Thiên Du: “....”

Từ sân bay quốc tế đến chung cư Nhã Lâm mất khoảng nửa tiếng, nhưng bây giờ lại kéo ra hơn bốn mươi phút. Bình thường dù là đèn xanh đèn đỏ hay đèn vàng anh đều phóng bạt mạng, lần này anh lại làm công dân tốt, tuân thủ luật giao thông nghiêm chỉnh. Sau khi xuống xe, Lục Cảnh Diệu vừa mở cửa xe vừa xách hành lý.

Vào nhà rồi, anh còn chăm trà dâng trái cây, không bỏ quên bất cứ việc gì, tất cả đều tự thân tự lực.

Lục Cảnh Diệu gọt trái cây không ra hình dạng gì cả, méo mó xiên xẹo. Lúc bưng đến trước mặt Bạch Thiên Du, Bạch Thiên Du không chịu nổi nữa, nói với anh: “Cậu Lục, cậu ngồi xuống trước đi.”

Hi Duệ thì sao? Bởi vì cậu cảm thấy bà ngoại không muốn gặp mình, dọc đường đi Lục Hi Duệ không biết phải nói gì. Sau khi về nhà lập tức chạy vào phòng vệ sinh rửa tay, sau đó nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn trong gương. Bà ngoại không thích nó bởi vì nó đen, bà cảm thấy nó không giống chị Dư Kiều sao? Vừa nghĩ như thế, Lục Hi Duệ soi gương kéo cổ áo xuống, để lộ cái cổ trắng trắng của mình.

Tần Dư Kiều thấy Lục Hi Duệ đi ra khỏi phòng vệ sinh thì có cái gì đó là lạ, sau đó mới phát hiện cổ áo không kéo hẳn hoi. Cô giữ Hi Duệ lại, kéo cổ áo lên: “Coi chừng bị cảm.”

Hi Duệ lúng túng cúi đầu.

Bạch Thiên Du đã kìm nén đến mức khó chịu, ngược mắt nói với Lục Hi Duệ: “Lại đây cho ta xem.”

Lục Hi Duệ do dự một lát, vẫn ngoan ngoãn đi đến trước mặt Bạch Thiên Du .

“Tên gì?”

Lục Hi Duệ chớp mắt: “Duệ Duệ ạ.”

“Tên đầy đủ.”

“... Lục Hi Duệ ạ. Lục trong đại lục, Hi trong hy vọng, Duệ trong trí tuệ.”

Sau đó Bạch Thiên Du lại bị sặc, tiếp tục hỏi vấn đề thứ hai: “Mấy tuổi rồi?”

Lục Hi Duệ gương cảm mình lên: “Cháu bảy tuổi rồi ạ.” Lục Cảnh Diệu đứng bên cạnh biết Bạch Thiên Du đang nghĩ gì, đứng dậy lấy một tập tài liệu ở ngăn kéo trong phòng. Đó là kết quả xét nghiệm ADN của Tần Dư Kiều và Lục Hi Duệ, anh đã chuẩn bị thêm mấy bản từ lần trước rồi.

“Mặc dù con cảm thấy hơi thừa thãi, nhưng con biết công việc của mẹ đòi hỏi sự cẩn thận chính xác, cho nên chuẩn bị chút, mẹ xem đi.” Lục Cảnh Diệu vừa nói vừa đưa kết quả xét nghiệm tới trước mặt Bạch Thiên Du, “Kiều Kiều, Duệ Duệ và cả con đều làm xét nghiệm. Kết quả đúng là người một nhà.”

Bạch Thiên Du cầm tờ giấy kết quả, xem mấy lần, đúng là không còn lời gì để nói, có vài lời không tiện nói trước mặt Lục Hi Duệ. Đặt kết quả xét nghiệm xuống, Bạch Thiên Du nói với Lục Hi Duệ : “Lục Hi Duệ phải không?”

Lục Hi Duệ không vui lắm, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

“Đã học tiểu học rồi phải không?” Bạch Thiên Du ngược mắt nhìn Lục Hi Duệ, “Bình thường học những thứ gì?”

Lục Hi Duệ đảo mắt, trả lời câu hỏi của bà ngoại sõi, “Trừ những môn học chính, còn có piano, cờ vây và tính nhẩm ạ.”

Thật ra Bạch Thiên Du rất hài lòng với đứa cháu ngoại này, thấy trong phòng khách có đặt một chiếc đàn piano, bà nói với Lục Hi Duệ: “Có thể đàn một bản nhạc cho bà ngoại nghe được không?”

Bà ngoại? Lục Hi Duệ hơi giật mình, lúc này Tần Dư Kiều ngồi xổm xuống, xoa đầu Hi Duệ: “Duệ Duệ, bà là mẹ của chị Dư Kiều. Nếu em bằng lòng, gọi bà một tiếng bà ngoại được không?”

“Dĩ nhiên bằng lòng.” Mở miệng trả lời là kẻ bán con cầu vinh Lục Cảnh Diệu, vỗ nhẹ lên vai Lục Hi Duệ, “Gọi bà ngoại đi.”

Lục Hi Duệ bắt đầu chuẩn bị, chuẩn bị mãi mới có thể khẽ khợt gọi Bạch Thiên Du một tiếng bà ngoại: “Bà...ngoại.”

Buổi tối lúc Bạch Thiên Du dẫn Tần Dư Kiều đến nhà họ Bạch ăn cơm, Lục Cảnh Diệu cũng đưa Lục Hi Duệ về tổ của mình. Sau bữa tối, Lục Hi Duệ lập tức vùi trên ghế sofa cảm đếm tiền lì xì của bà ngoại, Lục Cảnh Diệu nhìn thấy, anh lại ngứa mồm trêu chọc.

Sau khi tắm xong, Lục Hi Duệ lại lôi lì xì ra đếm.

Đếm rồi lại đếm, sao lại nhiều hơn lúc nãy nhỉ? Đếm lại một nữa, thì ra là đếm sai.

Con cún Shar-pei Cầu Cầu là bạn tốt của Duệ Duệ cũng ngồi trên ghế nhìn Hi Duệ. Mỗi khi Hi Duệ đếm một tờ, Cầu Cầu lại sủa một tiếng. Lục Cảnh Diệu nghe mà phát bực, đi xuống nhà nói với Hi Duệ: “Con vào phòng mình đếm đi.”

Hi Duệ vui vẻ chìa bao lì xì của Bạch Thiên Du cho Lục Cảnh Diệu xem, nói với Lục Cảnh Diệu: “Ba ơi, thật ra bà ngoại rất thích con phải không? Bà là người ngoài mặt thì nói lời gay gắt nhưng trong lòng lại mềm như đậu phụ, có phải không ạ?”

Lục Cảnh Diệu hơi bực: “Về phòng đi.”

“Cầu Cầu, chúng ta lên tầng.” Nói xong, Lục Hi Duệ đi dép bông lên tầng. Gần đây Cầu Cầu càng ngày càng mập, đi cầu thang cũng hơi khó khăn. Hi Duệ cúi xuống ôm nó, còn kêu ca: “Đã nói mày không được ăn nhiều như vậy rồi. Ngày mai mày phải chạy bộ với tao.”

Lục Cảnh Diệu nhìn Hi Duệ lên tầng, lấy điện thoại di động ra nhìn. Có rất nhiều cuộc gọi nhỡ và tin nhắn, duy chỉ không có của Tần Dư Kiều.

Tần Dư Kiều ăn cơm tối ở nhà bác. Sau bữa tối, Bạch Thiên Du và Bạch Diệu vào thư phòng nói chuyện riêng. Tần Dư Kiều biết Bạch Thiên Du định nói chuyện gì với bác nên cũng sốt ruột. Bạch Quyên bắt mồm lên tiếng: “Cô thật là, có gì không thể nói với chúng ta chứ.”

Bữa tối nay Tần Dư Kiều cũng không ăn gì nhiều, bác gái mang trái cây tối, cô cũng không có hứng ăn. Lấy điện thoại di động ra nhìn, Lục Cảnh Diệu không hề gọi cho cô, lúc mấu chốt thế này phải cho cô chút sức lực chứ.

Một lát sau, một tin nhắn gửi tới, màn hình xuất hiện dòng chữ ông xã. Mặt Tần Dư Kiều nóng bừng lên, Lục Cảnh Diệu đổi tên mình trong danh bạ thành ông xã từ lúc nào vậy?

“Kiều Kiều, tình hình bên đó thế nào? Đừng lo, có con sớm cũng không mất mặt, mẹ anh mười tám tuổi đã sinh anh cả của anh rồi.”

Thật ra có lúc Lục Cảnh Diệu rất hiểu cô, hiểu rõ Tần Dư Kiều vừa nhát gan lại sĩ diện hão. Cho nên dù cô không nhớ chuyện ở Edinburgh, một nơi nào đó trong lòng vẫn mách bảo cô rằng cô có thể tin tưởng Lục Cảnh Diệu.

Tần Dư Kiều cúi đầu trả lời tin nhắn, nói qua tình hình bên này cho anh biết. Lục Cảnh Diệu trả lời rất nhanh, phân tích cho cô: “Anh thấy mẹ em chỉ nói cho bác em biết thôi, cho nên nếu bác em hỏi gì, em cứ bảo bác em như thế.”

Như thế là sao? Tần Dư Kiều nhấn một dấu chấm hỏi.

“Nhắn tin với ai thế?” Bạch Quyên hỏi cô.

“Bạn....” Tần Dư Kiều vén tóc mai ra sau tai, đúng lúc này, tin nhắn lại gửi tới, Lục Cảnh Diệu nói với cô:

“Nói cho họ biết, Tần Dư Kiều không lấy Lục Cảnh Diệu thì không lấy ai cả.”

Bạch Thiên Du tìm Bạch Diệu để bàn bạc, cuối cùng lại tìm lộn người.

Bạch Diệu đi qua đi lại trong thư phòng, vừa đi vừa nói: “Tiểu Du, em cũng thật là. Lần trước anh đã gọi điện nói với em là anh đã giới thiệu bạn trai cho Kiều Kiều rồi, đối tượng chính là Lục Nguyên Đông của nhà họ Lục, em còn nói không sao, bây giờ em lại nói với anh.... Kiều Kiều chính là mẹ ruột của con trai lão Lục.... Có phải em nghiên cứu mấy tảng đá đó mãi nên ngu người luôn rồi phải không....?”

“Anh, em cũng không biết tại sao lại thế nữa.”

“Cũng không biết?!” Bạch Diệu hơi cáu, nhưng không để cho người ở ngoài nghe thấy nên cố gắng hạ giọng quở trách Bạch Thiên Du, “Có người mẹ nào như em không? Kiều Kiều gặp tai nạn giao thông ở nước ngoài, em lại trốn tránh trách nhiệm!”

Bạch Thiên Du day cái trán đau đến sắp nứt ra của mình: “Anh, em đến đây là để bàn bạc với anh nên làm thế nào mà?”

“Làm thế nào, làm thế nào, làm thế nào?” Bạch Diệu đi vài bước rồi dừng lại, “Em nghĩ nên làm thế nào?”

Bạch Thiên Du ngăn ngắt: “Nếu em biết thì cũng chẳng tìm anh làm gì.”

Bạch Diệu cũng không biết phải làm sao, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ nói: “Thật ra thì lão Lục cũng không tồi....”

Bạch Thiên Du cố gắng dằn nỗi buồn bực trong lòng, chống tay lên bàn, thành thật bàn bạc với anh trai: “Em không thể để Kiều Kiều bị người ta dị nghị. Cho nên nếu công bố Kiều Kiều là mẹ Hi Duệ, nhất định Kiều Kiều sẽ trở thành đề tài bàn tán, hơn nữa nó lại từng có quan hệ với Lục Nguyên Đông. Nhưng nếu không công bố Kiều Kiều là mẹ ruột của Duệ Duệ, Kiều Kiều lấy cậu Lục gì đó kia thì mọi chuyện ra sao, nó phải mang tiếng vợ hai à?”

Bạch Diệu xoay người, đầu cũng bắt đầu đau, sau đó hỏi Bạch Thiên Du: “Thái độ của Kiều Kiều thế nào, nhớ ra chuyện năm đó chưa?”

“Vẫn chưa nhớ ra....” Bạch Thiên Du thở dài, “Có điều em thấy nó đã bị Lục gì đó tóm chặt rồi.”

“Là Lục Cảnh Diệu.” Bạch Diệu cau mày nói.

Bạch Thiên Du lại nghĩ đến một vấn đề khác: “Nhà họ Lục nhiều con cháu như vậy, nếu Kiều Kiều vào nhà đó em cũng không yên lòng.”

Bạch Diệu gọi một gáo nước lạnh: “Bây giờ mới bắt đầu lo lắng sao? Trước giờ lặn mất tăm ở đâu vậy?”

“Bây giờ mới bắt đầu lo lắng sao? Trước giờ lặn mất tăm ở đâu vậy?”

Lúc Lục Cảnh Diệu tìm Lục Gia Anh bàn bạc, Lục Gia Anh cũng quăng những lời này cho anh.

“Nếu như năm đó chú trưởng thành và hiểu chuyện hơn, thì bây giờ còn phải nhứt đầu đối phó với mẹ Kiều Kiều sao? Không phải là chị đã kích chú, nếu như năm đó chú cứ đưa Kiều Kiều về, thì bây giờ Duệ Duệ cũng có em gái rồi.”

Duệ Duệ có em gái. Lời nói này thật sự kích thích Lục Cảnh Diệu. Ngày hôm sau lúc còn tờ mờ sáng, anh đã xách đầu bếp dậy, làm bữa sáng rồi mang đến chung cư Nhã Lâm.

Lục Cảnh Diệu có chìa khoá nhà Tần Dư Kiều, nhưng lại muốn giả bộ, vươn tay nhấn chuông cửa.

Người ra ngoài mở cửa là Tần Dư Kiều, Lục Cảnh Diệu xách bữa sáng vào hỏi cô: “Mẹ vợ đâu rồi, dậy chưa?”

Tần Dư Kiều ngáp một cái, chỉ xuống dưới nhà: “Đang chạy bộ.”

Lục Cảnh Diệu thở phào nhẹ nhõm, mau chóng đặt bữa sáng lên bàn ăn. Tần Dư Kiều cũng nhìn thoáng qua, vẫy tay với Lục Cảnh Diệu: “Ghé tai lại đây.”

Lục Cảnh Diệu cười tiến tới, tâm trạng của Tần Dư Kiều cũng tốt như Lục Cảnh Diệu, nói: “Mẹ em ăn chay, buổi tối chọn chút rau dưa nhé, biết chưa?”

Lục Cảnh Diệu xúc động ôm siết lấy Tần Dư Kiều, thì cảm lên bờ vai mềm mại của Tần Dư Kiều: “Kiều Kiều, anh rất vui khi có em đứng về phía anh.”

“Ai đứng về phía anh?” Khóe miệng Tần Dư Kiều cong lên, “Hơn nữa có quỷ mới biết năm đó anh có làm chuyện gì có lỗi với em không. Em chỉ nể mặt Duệ Duệ nên mới nói giúp cho anh thôi.”

Lục Cảnh Diệu buồn cười, hít hà mùi hương trên mái tóc Tần Dư Kiều: “Năm đó anh.... Chủ yếu là da mặt không mỏng nên mới để em chạy mất.”

Tần Dư Kiều cười ha ha, sau đó cô cảm thấy Lục Cảnh Diệu chột buông cánh tay đặt trên eo cô ra. Đang buồn bực, Bạch Thiên Du đã trở lại.

Lục Cảnh Diệu đưa tay đặt khế lên hông Tần Dư Kiều: “Mẹ, mẹ dậy sớm thế.”

Tần Dư Kiều cười nhìn Lục Cảnh Diệu. Tai thính thật đấy!.

Nhờ có sự nhắc nhở của Tần Dư Kiều, Lục Cảnh Diệu đã huỷ phòng ở Ngọc Phủ lâu, đổi thành một nhà hàng chay nổi tiếng ở thành phố S.

Nhà hàng này nằm ở khu Giang Đông của thành phố S, sắp bước sang năm mới, cây hòe bên bờ sông bắt đầu treo đèn lồng. Dọc theo con đường, cả mặt sông lung linh ánh đỏ, đẹp không tả xiết.

Một bao tiền lì xì cộng với một bữa cơm, bây giờ Lục Hi Duệ đã trở nên thân thiết với Bạch Thiên Du hơn nhiều. Ở trên xe, Bạch Thiên Du hỏi nó: “Thành tích học tập như thế nào?”. Hi Duệ đem báo cáo tất cả thành tích của mình cho Bạch Thiên Du nghe, sau đó nó còn cảm thấy vẫn chưa đủ, bổ sung, “Con cảm thấy môn tiếng Anh của con còn chưa tốt lắm, cho nên dịp nghỉ hè sang năm con muốn tới chỗ bà ngoại chơi, học tiếng Anh cùng những bạn người Anh đó, có được không ạ?”

“Đương nhiên là được.”

“Bà ngoại, bà ngoại thật sự là nhà khoa học sao?”

“Chính xác là bà ngoại làm công việc nghiên cứu khoa học.”

“Như thế sau này Duệ Duệ cũng làm nhà khoa học có được không ạ?”

“Được, Duệ Duệ cũng muốn làm nhà khoa học sao?”

“Đúng vậy, ước mơ của con là tạo ra một chiếc xe tăng.” Lục Hi Duệ chia sẻ ý tưởng của mình với Bạch Thiên Du, sau đó nhìn về phía bà ngoại, “Bà ngoại, có nhà khoa học tạo ra xe tăng không ạ?”

Bạch Thiên Du xoa đầu Hi Duệ: “Đương nhiên là có. Không phải đã có Duệ Duệ rồi sao?”

Lục Cảnh Diệu an phận ngồi phía trước lái xe, đối lập với Lục Hi Duệ, anh lại bị đối xử như thế này đây.

Lúc ăn cơm xong, Tần Dư Kiều dẫn Hi Duệ đi rửa tay, lúc đó anh và Bạch Thiên Du đứng ở bên ngoài chờ. Bất ngờ anh gặp được người quen, Hoa Cầu.

“Tổng giám đốc Lục, trùng hợp quá.” Hoa Cầu tiến tới chào hỏi, liếc nhìn Bạch Thiên Du, “Đây là bạn gái anh sao? Rất xinh đẹp.”

Lục Cảnh Diệu lặng lẽ nhắc nhở: “Là mẹ vợ hôn thê của tôi, mẹ vợ tương lai.”

Người kia lập tức đổi lời: “Dì trẻ quá.”

Sau khi người kia rời đi, Bạch Thiên Du đột nhiên lên tiếng: “Cậu phát hiện ra vấn đề chưa?”

Lục Cảnh Diệu ngăn người, cười: “Vấn đề chính là mẹ rất trẻ.”

“Không phải.” Bạch Thiên Du quay đầu, “Ngược lại.”

Lục Cảnh Diệu nén lửa giận: “Mẹ, con mới ba mươi tư mà.”

“Ba mươi tư mà trẻ sao? Kiều Kiều mới hai mươi sáu, hai đứa chênh nhau tám tuổi, nó sinh con khi mới mười chín tuổi.”

“Chuyện năm đó là con không đúng, con không khống chế được mình, con thật sự có lỗi...” Lục Cảnh Diệu cảm thấy mình đã vứt hết da mặt của mình đi rồi, hàm răng cũng nghiến đến sắp nát luôn, nhưng vẫn phải cố tỏ vẻ tươi cười, “Hơn nữa ba mươi tư là tuổi mẹ của con, con sinh cuối năm, vào tháng mười một ạ.”

“Ai nói sinh cuối năm là dấu hiệu của trẻ tuổi vậy?” Bạch Thiên Du đúng là cao thủ gây gổ, ngược mắt nhìn Lục Cảnh Diệu, “Đúng rồi, cậu nói cậu sinh tháng mười một?”

Lục Cảnh Diệu gật đầu: “Vâng.”

Giọng điệu Bạch Thiên Du tương đối lạnh nhạt: “Nếu như tôi nhớ không lầm, tháng mười một thuộc chòm sao Thiên Yết.”

Lục Cảnh Diệu hơi bức bối: “Mẹ, chuyện này không có vấn đề gì chứ?”

Bạch Thiên Du: “Nếu như tôi nhớ không lầm, đàn ông thuộc chòm sao này nổi tiếng là lòng dạ độc ác và mưu mô thủ đoạn.”

Lục Cảnh Diệu: “...”

43. Chương 43

Từ khi nào mà tiêu chí kiểm nghiệm một người đàn ông có trẻ trung hay không lại dựa vào số tuổi vậy? (Chic: Không dựa vào tuổi thì dựa vào gì??) Không phải chỉ tiêu quan trọng nhất là còn có thể cứng hay không sao? Mặc dù nghĩ vậy, nhưng những lời Bạch Thiên Du nói cũng đã ảnh hưởng phần nào đến Lục Cảnh Diệu.

Buổi tối lúc tắm xong, Lục Cảnh Diệu nhìn ngắm mình trong gương rất nhiều lần, kết quả càng nhìn, Lục Cảnh Diệu càng thấy “Luận bàn về tuổi tác” của Bạch Thiên Du thật nực cười. Chắc là Bạch Thiên Du già cả mắt mờ nên mới có thể nói anh già.

Về phần “Luận bàn về tuổi tác” đó, anh thấy càng nói càng vô lý, Bạch Thiên Du nói anh là cái gì, mưu mô thủ đoạn?

Nếu một người đàn ông muốn cưới người phụ nữ mình yêu đều là mưu mô thủ đoạn, như vậy tất cả đàn ông muốn cưới vợ trên khắp đất nước này đều chẳng lương thiện gì.

Cho nên sau khi Bạch Thiên Du nói anh lòng dạ độc ác và mưu mô thủ đoạn, Lục Cảnh Diệu lập tức thanh minh cho bản thân, anh vẫn cười không ngớt, giọng điệu lại không cho phép người khác xen vào: “Mẹ, đúng là con hơn Kiều Kiều nhiều tuổi, nhưng đàn ông càng lớn tuổi càng tốt chứ sao, không phải càng thương vợ mình sao....?”

“Còn chòm sao mà mẹ nói, đó là những thứ người nước ngoài tin, còn Trung Quốc chúng ta nhìn vào khuôn mặt. Lần trước một đại sư xem tướng cho con, nói con có tướng của đàn ông chuẩn mực. Như huyết thái dương đầy đặn là người chín chắn chắc chắn; trán cao thì thông minh, dám nghĩ dám làm, không bỏ dở nửa chừng; còn có sống mũi cao thẳng tắp, điều này chắc mẹ cũng biết, là người chính trực, là người đàn ông đáng tin.”

“Về phần cuối cùng, mẹ nói con mưu mô thủ đoạn, con cũng không giấu mẹ, con không sợ nói ẹ biết, đúng là con có mưu mô, nhưng âm mưu của con lại chỉ có một, đó chính là Kiều Kiều. Bằng lương tâm mà nói, con còn mưu đồ gì nữa chứ, không phải muốn cả nhà chúng con mau chóng đoàn tụ sao?”

Sau đó Bạch Thiên Du hoàn toàn bị Lục Cảnh Diệu chặn họng.

“Mẹ, mẹ cảm thấy con nói có đúng không?” Lục Cảnh Diệu nói xong, khóe miệng hơi nhếch lên. Sau đó không đợi Bạch Thiên Du trả lời, đứng thẳng lên, liếc nhìn cái bóng ở cửa sổ thủy tinh, hơi chỉnh áo khoác của mình xuống. Cửa sổ thủy tinh in hình một người đàn ông có thân hình cao lớn, phong thái hiên ngang.

Bởi vì Bạch Thiên Du còn ở chỗ của Tần Dư Kiều, cho nên buổi tối Lục Cảnh Diệu lại cô đơn gối chiếc trần trọc khó ngủ. Sau đó anh gửi cho Tần Dư Kiều một tin nhắn, cô cũng không dài dòng, chỉ nhắn lại vồn vện một chữ “Ừ”. Anh lại gửi tiếp một tin nhắn, ngay cả “Ừ” cũng không gửi lại.

Lục Cảnh Diệu đứng dậy, đi tới phòng của con trai, quả nhiên nó vẫn chưa ngủ. Lục Hi Duệ đang gọi điện thoại cho Tần Dư Kiều. Đây là điện thoại bàn không dây, Hi Duệ mang từ lên từ phòng khách.

Lục Hi Duệ thấy Lục Cảnh Diệu đi vào, cười với anh rồi tiếp tục báo cáo với Tần Dư Kiều: “Em đã đánh răng rồi, tắm cũng tắm rồi.”

“Tóc à?” Lục Hi Duệ sờ tóc của mình, “Cũng gội rồi ạ.”

“Kem dưỡng da ạ? Em không bôi....” Hi Duệ khờ vặt, “Em không biết buổi tối cũng phải bôi. Trước kia ban ngày ra ngoài bôi là được rồi mà.”

“....”

Lục Cảnh Diệu ngồi xuống giường Lục Hi Duệ, sau đó đưa tay về phía nó, bảo nó đưa điện thoại cho anh. Hi Duệ nâng mí mắt lên, có phần không cam chịu, nhưng mà vẫn nói với Tần Dư Kiều, “Chị Dư Kiều, ba tới rồi nè, ba muốn nói chuyện với chị.”

Lục Cảnh Diệu ho nhẹ một tiếng, lấy điện thoại mở miệng: “Kiều Kiều.”

Lúc Tần Dư Kiều gọi điện thoại, Bạch Thiên Du vẫn nhìn chăm chăm vào cô. Tần Dư Kiều đi ra ngoài sân, nói với Lục Cảnh Diệu: “Có chuyện gì à?”

Phụ nữ thật hay thay đổi, vừa rồi còn nhỏ nhẹ như vậy, bây giờ đã đổi giọng rồi. Lục Cảnh Diệu suy nghĩ một chút, dẫn đo hỏi: “Mẹ ở bên cạnh à?”

Tần Dư Kiều cười khê một tiếng: “Trước kia còn gọi là mẹ vợ, bây giờ đã thành mẹ anh rồi hả?”

Đòi được quyền lợi nói chuyện với cô, Lục Cảnh Diệu không thèm ở lại trong phòng Lục Hi Duệ nữa, vừa cầm điện thoại không dây nói chuyện Tần Dư Kiều, vừa ra khỏi phòng Lục Hi Duệ nhân tiện đóng cửa lại, trước đó còn trùm mắt ra hiệu cho con trai đi ngủ.

Sau đó Hi Duệ hậm hực ngồi trên giường, kéo chăn. Ngày mai nó nhất định phải kể ẹ biết ba đàn áp nó ác liệt như thế nào.

Nhưng vừa nghĩ tới mẹ, cũng chính là chị Dư Kiều, Hi Duệ lại vui vẻ.

Mẹ, Hi Duệ chu mỏ tập phát âm từ này. Đọc hai lần, hạnh phúc đắp chăn, nó cảm giác mình đúng là đứa trẻ hạnh phúc. Điều ước bao năm cuối cùng đã thành hiện thực rồi.

Cho nên sinh nhật năm sau nó có thể đổi điều ước khác rồi, không còn là điều ước “Mong mẹ mau chóng trở lại” nữa. Nhưng sang năm nó phải ước gì đây?

Hi Duệ lại bắt đầu buồn bực, đây chính là sự buồn bực trong hạnh phúc mà cô giáo nói sao?

Tần Dư Kiều ra ngoài sân nói chuyện điện thoại xong đi vào, Bạch Thiên Du vẫy tay bảo cô tới ngồi cạnh bà.

Tần Dư Kiều biết Bạch Thiên Du muốn nói chuyện với cô. Lâu rồi cô không đối mặt nói chuyện với Bạch Thiên Du như vậy, nên cô hơi mất tự nhiên.

Bạch Thiên Du đột nhiên nhắc tới Giang Hoa: “Thật ra mẹ tưởng con sẽ yêu Giang Hoa.”

Tần Dư Kiều không định giải thích với Bạch Thiên Du, nhưng vẫn nhắc nhở bà: “Giang Hoa và Hạ Nghiên Thanh sắp kết hôn rồi.”

“Hạ Nghiên Thanh là con gái của Hạ Vân sao?” Bạch Thiên Du bóp mi tâm, nói suy nghĩ của mình, “Kiều Kiều, thật ra năm đó con không cần ra nước ngoài với mẹ. Nếu như con ở lại thành phố G, cuộc đời con sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.”

Bạch Thiên Du nói năng rất uyển chuyển, “Dù sao con cũng là tiểu thư nhà họ Tần, con sống ở thành phố S như vậy cũng không thích hợp...”

“Mẹ, mẹ không cảm thấy bây giờ nói những lời này thì đã không còn có ý nghĩa gì nữa rồi sao?” Tần Dư Kiều cười thật lâu, “Hơn nữa, ý của mẹ là để con sống bên cạnh ba, cuối cùng có thể chiếm thêm một phần gia sản sao?”

“Kiều Kiều.” Bạch Thiên Du nghiêm mặt nhìn cô, “Nếu mẹ loại đàn bà yêu tiền thì ban đầu đã không ly hôn với ba con rồi.”

Tần Dư Kiều quay đầu lại. Đúng là không có mẹ con nào như cô và Bạch Thiên Du, chưa nói mấy câu đã giương cung tuốt kiếm rồi.

Đúng, Bạch Thiên Du không phải là người yêu tiền, bà yêu đất đá nham thạch.

Tần Dư Kiều nở nụ cười giấu cợt, nhưng sợ mình lại nói những lời làm tổn thương Bạch Thiên Du, Tần Dư Kiều lựa chọn im lặng không nói gì.

Bạch Thiên Du nhìn Tần Dư Kiều, đổi đề tài: “Con đã suy nghĩ chưa, thật sự muốn cưới Lục Cảnh Diệu sao?”

Tần Dư Kiều nhìn thẳng vào Bạch Thiên Du: “Thái độ của con không phải vẫn rất rõ ràng sao?”

Thật ra thì vừa nãy Tần Dư Kiều đã kiềm chế không nói với Bạch Thiên Du bằng giọng điệu đối địch nữa rồi, nhưng mà bởi vì trong lòng còn trách cứ, nên giọng điệu khó tránh khỏi hơi cứng rắn, như thể cố tình làm trái ý Bạch Thiên Du vậy.

Mặc dù cô và Bạch Thiên Du đều muốn làm dịu bầu không khí giữa hai người, nhưng trời sinh hai người tương khắc, nói gì cũng dễ gây gổ với nhau.

“Tần Dư Kiều, con có biết thái độ của mình với hôn nhân là rất tùy tiện không?” Bạch Thiên Du quay mặt sang hỏi ngược lại.

“Đúng vậy, con vẫn rất tùy tiện, nếu không thì làm sao có chuyện chưa kết hôn mà đã có con?” Mặt Tần Dư Kiều lộ vẻ châm biếm, “Nhưng mà con thấy tính tình tùy tiện này chắc được di truyền từ mẹ. Năm đó thái độ của mẹ với hôn nhân nghiêm túc lắm sao?”

“Tần Dư Kiều!”

Tần Dư Kiều ngẩng đầu, cô nhìn thấy Bạch Thiên Du giơ cao tay lên, Tần Dư Kiều nhìn chăm chăm vào bàn tay của Bạch Thiên Du vài giây: “Mẹ muốn đánh con sao?”

Bạch Thiên Du thả tay xuống, phiên muộn đi tới đi lui: “Kiều Kiều, con đừng đối xử với mẹ như vậy nữa được không? Chuyện năm đó mẹ thật sự cảm thấy có lỗi với con, nhưng mẹ thật sự quan tâm tới con.... Bây giờ con cũng đã là mẹ rồi, con cũng có thể hiểu mẹ mà, đừng nói chuyện với mẹ bằng giọng điệu gai góc như thế nữa được không? Con như vậy làm mẹ rất đau lòng.”

Tần Dư Kiều khẽ cười một tiếng: “Con xin lỗi.”

Nhưng trông cô không có vẻ gì là muốn xin lỗi cả, Bạch Thiên Du nhìn cô, day huyệt thái dương: “Mẹ thấy chúng ta không thể nào sống cùng một nhà nữa rồi, chúng ta đều cần bình tĩnh lại. Như vậy đi, mẹ đến chỗ bác con, tốt nhất con nên nghỉ ngơi đi.”

Bạch Thiên Du nói xong, lấy cái túi trên ghế sofa: “Đi ngủ sớm một chút. Con yêu.”

Tần Dư Kiều quay đầu đi, đưa mắt nhìn Bạch Thiên Du ra khỏi phòng. Sau khi Bạch Thiên Du rời đi, cô quay đầu lại, sau đó cầm bình hoa bên ghế sofa lên, đập mạnh xuống đất.

Lúc nói chuyện điện thoại ở ngoài sân, Lục Cảnh Diệu hỏi cô: “Kiều Kiều, nói thật cho anh biết, tình cảm giữa hai mẹ con em như thế nào?”

Cô phải nói với Lục Cảnh Diệu thế nào đây? Thật ra thì hai ngày nay là thời gian hai mẹ con cô hòa hợp nhất rồi, vậy mà anh vẫn có thể nhận ra mối quan hệ giữa hai mẹ con không tốt ư?

Bình hoa rơi xuống đất, “choang” một tiếng, lập tức vỡ thành nhiều mảnh. Dưới ánh đèn màu xanh nhạt, những mảnh vỡ phôi nét u ám. Tần Dư Kiều lặng lẽ nhìn mảnh sứ rải đầy đất, sau đó từ từ ngồi xổm xuống, nhặt lên từng mảnh từng mảnh.

Lâu rồi bệnh của cô không tái phát, đây là lần đầu tiên sau khi về nước.

Ở Anh cô có một chiếc bình hoa, nhưng cô không mang về nước. Chiếc bình hoa đó chắc đã bị cô đập hơn chục lần, sau mỗi lần đập vỡ cô đều nhặt từng mảnh vụn, ghép thành bình hoa hoàn chỉnh.

Sau đó lại đập, lại ghép, rồi lại đập....

Cô rất thích thú cảm giác được thấy bình hoa tan tành trong nháy mắt, sau đó có lẽ cô biết hành vi của mình không đúng, mang theo tâm trạng mâu thuẫn nhặt lại những mảnh vỡ của bình hoa rồi ghép lại. Thật may khi đó cô có rất nhiều thời gian.

Hồi bé Giang Hoa hâm mộ cô có mẹ là tiến sĩ, còn cô lại hâm mộ Giang Hoa mỗi ngày đều được ăn những món ăn do bà Giang nấu.

Có một khoảng thời gian, thậm chí cô còn hâm mộ Hạ Nghiên Thanh có một người mẹ tốt như Hạ Vân.

Khi đó Hạ Nghiên Thanh còn chưa trở thành em gái của cô. Hồi cấp hai, cô và Hạ Nghiên Thanh còn là bạn thân. Họ sẽ cùng đi dạo phố, tặng quà cho nhau, còn chia sẻ bí mật cho nhau.

Cô kêu ca mình chưa bao giờ được mẹ nấu cho ăn, Hạ Nghiên Thanh lập tức dẫn cô về nhà mình, nói mẹ của cô ấy nấu ăn rất ngon. Đúng là Hạ Vân nấu ăn rất ngon, lúc ấy cô còn chưa biết cuộc đời như một trò đùa.

Sau khi cô ăn cơm ở nhà Hạ Nghiên Thanh hai lần, cô nói đùa bảo Hạ Vân nhận cô làm con nuôi.

“Dì Hạ, nếu như ngày nào dì cũng nấu cho con ăn thì tốt quá.”

Sau đó, ước mơ của cô đã trở thành sự thật. Hạ Vân không cần nhận cô làm con gái nuôi, bà làm mẹ kế của cô luôn.

Có một số việc, Tần Dư Kiều thật sự không muốn nghĩ tới. Chuyện quá trào phúng, quá nực cười, nhưng lại không thể thay đổi.

Vì vậy, năm đó mặc dù Tần Ngạn Chi rất tốt với cô, cô vẫn lựa chọn ra nước ngoài với Bạch Thiên Du mà không hề chùn bước. Hồi ấy có rất nhiều người kinh ngạc bởi sự lựa chọn của cô. Vì ai ai cũng nhận ra rằng, từ nhỏ đến lớn cô luôn bám lấy Tần Ngạn Chi.

Lúc ấy khi cô chọn Bạch Thiên Du, thậm chí Tần Ngạn Chi còn cầu xin cô: “Kiều Kiều, đừng giận ba.... Ba sẽ đối xử tốt với con mà, con đừng rời khỏi ba, có được không?”

Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy Tần Ngạn Chi khóc, nhưng cô lại cảm thấy đó là nước mắt cá sấu, gào lên với ông: “Ba, con thật sự rất ghét ba.”

“Kiều Kiều.... Con biết là ba hiểu con nhất, con đi theo mẹ nhất định sẽ chịu khổ, cho nên con ở với ba có được không? Nhất định ba sẽ thương yêu con hơn, con muốn gì ba cũng cho con tất.... Không phải con rất thích dì Hạ sao? Về sau mỗi ngày dì Hạ đều có thể nấu cơm cho con...”

Tâm trạng của cô vốn đã ổn định trở lại, nhưng nghe Tần Ngạn Chi nói câu sau, lập tức sụp đổ. Lúc ấy không ít người ở nhà họ Tần như bà nội, bác đều tới khuyên cô ở lại.

Nhưng vô dụng, ngày đó Tần Dư Kiều không nghe bất kỳ lời khuyên nào, cô quyết liệt, dùng lời nói bén nhọn nhất làm tổn thương người thân của mình, làm tổn thương bà nội của cô, làm tổn thương bác cả bác hai của cô.

Rốt cuộc khi cô nói: “Con ghét cái nhà này, ghét tất cả, con không muốn làm con gái của nhà họ Tần nữa”, bà nội cô đã lên tiếng: “Được, Kiều Kiều, bà nội không giữ con lại nữa, con đi với mẹ con đi.”

....

Chuyện cũ rõ mồn một trước mắt, những lời điên rồ đó vẫn quanh quẩn trong đầu cô. Về sau mỗi lần nhớ lại, Tần Dư Kiều lại cảm thấy cực kỳ đau khổ. Cho nên đã về nước lâu như vậy, không phải cô không muốn về thành phố G thăm bà nội, thăm các bác, nhưng cô không còn mặt mũi nào mà trở về nữa. Năm đó lời nói của cô quá tuyệt tình, cô làm tổn thương trái tim của họ, cho nên họ ghét cô lắm nhỉ?

Nhưng nếu ghét đã tốt, chỉ sợ bà nội và các bác đã quên cô rồi. Cũng vì thế, cô không dám trở về, không có gan trở về.

Lần trước Trần Manh liên lạc với cô, cho cô xem blog của Hạ Nghiên Thanh. Blog của Hạ Nghiên Thanh có khoảng mấy chục trang, cô mở ra xem từng bài post. Có không ít bài post nói về cuộc sống bây giờ của Hạ Nghiên Thanh, cũng có một chút thuộc về “người nhà” của cô ấy.

Ví dụ như trên blog có một tấm hình cô ấy chụp chung với bà nội. Trong hình bà nội đã ngồi trên xe lăn, nhưng nụ cười vẫn hiền từ như xưa. Phía sau là chùa Thiên Duyên vào lúc cuối thu, lá đỏ ngập tràn khắp núi thật sự rất đẹp.

Trên ảnh có caption: “Hôm nay là ngày bỏ tất chùa Thiên Duyên khai quang. Bà nội muốn đích thân đi lễ chùa, nhưng chân bà nội không tốt, mọi người trong nhà đều không đồng ý để bà nội lên núi. Nhưng bà nội khẳng khái muốn đi, nói là thành tâm mới có thể linh nghiệm. Năm nay bà nội đã tám mươi chín tuổi rồi, tôi mong sao bà nội có thể trường thọ khỏe mạnh...”

Chân bà nội không tốt, bà nội đã ngồi xe lăn rồi.... Lúc ấy mặc dù cô làm tổn thương trái tim bà nội, nhưng ngày cô đi, bà nội vẫn đến sân bay tiễn cô. Lúc ấy mặc dù chân bà nội không tốt, nhưng không cần phải ngồi xe lăn như bây giờ.

Lúc Tần Dư Kiều gom từng mảnh vỡ lại, đầu ngón tay bị cứa, máu chảy rất nhiều. Máu cứ chảy mãi không ngừng, nhỏ giọt khắp mọi nơi, thật sự thích mắt.

Cúi đầu nhìn đồng mảnh vỡ đã được gom lại, trong lòng Tần Dư Kiều cuộn cuộn khó chịu. Tại sao cô lại bắt đầu không khống chế được mình như vậy?

Tần Dư Kiều che mặt mình lại, đứng dậy vào phòng vệ sinh rửa tay. Kết quả lại nhìn thấy gương mặt dính máu của mình, chắc đây vào từ tay.

Nhìn chăm chăm gương mặt của mình, Tần Dư Kiều cảm thấy tầm mắt dần dần mờ hồ. Mấy vết máu dường như đang lan dần ra, cô thấy gương mặt mình đầm đìa máu tươi, dữ tợn đáng sợ.

Tần Dư Kiều hét lớn một tiếng rồi khụy xuống, gục dưới đất mà khóc òa lên.... Tại sao cô lại phát bệnh? Tại sao cô có thể phát bệnh? Cô muốn không chế bản thân mình.

Tần Dư Kiều sợ hãi nhìn xung quanh. May mà cả ngôi nhà chỉ có một mình cô. Thật tốt quá, không bị nhìn người khác nhìn thấy. Thật tốt quá.

Người Tần Dư Kiều run rẩy, cô tuyệt đối không thể, không thể để cho Duệ Duệ biết, không thể để cho Duệ Duệ biết mẹ nó bị thần kinh được, không thể để nó biết mẹ mình mắc bệnh phân liệt nhân cách được.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa, đầu tiên là tiếng kính koong kính koong, sau đó là tiếng gõ cửa rầm rập, cuối cùng là tiếng mở cửa. Thật đáng sợ, Tần Dư Kiều muốn trốn đi, nhưng cô không tìm được chỗ nào cả. Cô đành chui vào nhà vệ sinh, cuối cùng ngồi trong góc.

Cửa sổ phòng vệ sinh để mở, cuối cùng Tần Dư Kiều cũng bình tĩnh trở lại. Cô ngẩng đầu, góc độ của tầm mắt vừa vặn nhìn thấy những vì sao trên kia. Bầu trời đêm mênh mông mà sâu thẳm, những ngôi sao đang toả sáng, đẹp không thể tưởng tượng nổi.

44. Chương 44

Tần Dư Kiều ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm ngoài kia, thân thể cứng còng dựa trong góc.

Bầu trời đêm huyền bí mênh mông đang tĩnh lặng quan sát thành phố chật chội và đông đúc dưới kia. Ở nơi cao vời vợi ấy, vàng trắng cong cong đang soi tỏ, ánh trắng như những giọt sương rắc muôn nơi, rải trên mặt đường, trên mặt hồ, trên bệ cửa sổ....

Tần Dư Kiều thật sự chán ghét tình trạng của mình bây giờ. Mỗi khi như vậy, cô muốn giấu mình không để ai thấy, đáng tiếc không kịp nữa rồi. Bên ngoài lách cách tiếng mở cửa, sau đó tiếng bước chân càng lúc càng gần.... Đầu óc cô lúc thì tỉnh táo, khi lại mơ hồ, nhưng thứ duy nhất không thay đổi dù cô có tỉnh táo hay không, cô không hề muốn để ai thấy tình trạng hiện giờ của mình. Cho nên cô bắt đầu tìm chỗ nào đó kín đáo một chút, cô muốn giấu mình thật kỹ.

Đúng lúc này, cửa phòng vệ sinh bị mở ra, Tần Dư Kiều ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy người đứng ngoài cửa, cô rúc vào góc tường theo bản năng: “Ra ngoài.... Ra ngoài.... Đi ra ngoài!!!”

Lục Cảnh Diệu sững sờ, lúc này anh cảm thấy trái tim của mình giống như bị dây thép gai lạnh lẽo quấn chặt. Chỉ cần nhìn bộ dạng của Tần Dư Kiều bây giờ thêm chút nữa, trái tim sẽ bị siết chặt thêm nữa thêm nữa, mạch máu lập tức đứt đoạn, máu tươi dâng trào trong tim anh, phổi anh, làm anh đau đến chết lặng.

Mặc dù như vậy, anh vẫn không thể không nhìn cô.

“Kiều Kiều....” Lục Cảnh Diệu gọi tên Tần Dư Kiều, ánh đèn ảm áp màu trắng nhũ trong phòng vệ sinh chiếu lên bộ đồ màu đen, gương mặt anh tuấn của Lục Cảnh Diệu, khiến anh càng thêm tuấn lãng ảm áp.

Anh đứng dưới ánh đèn dịu dàng gọi tên cô như vậy, hai tiếng “Kiều Kiều” vượt khỏi đầu môi thân mật tựa như trong thế giới của anh chỉ có cô. Sau đó anh đưa tay về phía cô, bàn tay trái trắng nõn xương xương. Rõ ràng là một bàn tay thanh tú tuyệt đẹp, nhưng mỗi ngón tay đều có sức lực mạnh mẽ, như có thể dẫn dắt bảo vệ cô, cô không phải lo sợ gì cả.

“Kiều Kiều, anh là Lục Sáu đây.” Lục Cảnh Diệu từ từ đưa bàn tay về phía Tần Dư Kiều, sau đó ngồi xổm trước mặt cô, chạm tay vào vai cô.

Rất tốt, Tần Dư Kiều không kháng cự anh, nhưng cô vẫn rất sợ hãi, run rẩy nhìn anh. Anh biết, thật ra thì cô không muốn bị anh nhìn thấy dáng vẻ của mình bây giờ.

Lục Cảnh Diệu nở nụ cười, nụ cười sáng ngời ấy khiến Tần Dư Kiều cảm thấy ấm áp lại quần bách. Sau đó anh lại gọi một tiếng “Kiều Kiều” mang theo chút rung động. Cô cảm thấy cánh tay Lục Cảnh Diệu rất dài, ôm trọn cả người cô vào lồng ngực của mình.

Lục Cảnh Diệu ôm Tần Dư Kiều thật chặt, cũng không hỏi tại sao. Sau đó anh ôm siết cô lại, bế Tần Dư Kiều lên, đi về phía căn phòng bên cạnh.

....

“Lục Sáu, em muốn uống trà cúc trắng, anh pha đừng quên cho thêm mật ong.”

“Lục Sáu, anh lấy bảng vẽ cho em đi, nhanh lên! Em muốn vẽ tranh!”

“Lục Sáu, anh mau bồng em ra ngoài đi, em muốn vừa vẽ tranh vừa phơi nắng.”

”Lục Sáu....

“Em có thể im lặng một chút được không?” Một người đàn ông bước ra từ căn phòng, chỉ tiếc là cô không thấy rõ khuôn mặt của anh ta. Người đàn ông đó tay trái bưng tách trà, tay phải cầm bảng vẽ, vẽ mặt vô cùng miến cưỡng tức giận, trợn mắt nhìn cô gái mấy lần. Sau đó anh ta đặt bảng vẽ và tách trà lên bàn gỗ nhỏ nhắn.

Tần Dư Kiều nghĩ: Chắc người đàn ông này tức giận lắm. Nhưng không, cô gái vươn tay về phía người đàn ông, người đàn ông đó lập tức ôm lấy cô gái ra ngoài sân, đặt cô lên cái ghế dài, sau đó nói câu “Hài lòng chưa?” rồi xoay người trở về phòng.

“Lục Sáu, bánh quy của em đâu?” Cô gái lại bắt đầu réo tên người đàn ông.

Tần Dư Kiều cảm thấy cô gái này thật nhiều chuyện, cô cũng phiền thay cho người đàn ông kia. Nhưng có lẽ cô gái đó gặp khó khăn trong việc đi lại. Kết quả một giây kế tiếp, cô thấy cô gái ấy đứng dậy, nhanh nhẹn vọt tới đằng sau người đàn ông như con mèo, sau đó ôm rịt lấy lưng anh ta: “Lục Sáu, anh không phơi nắng cùng em sao?”

Người đàn ông tiếp tục gõ bàn phím lạch cạch, cô gái lại cọ mặt mình vào lưng người đàn ông không ngừng, rớt cuộc người đàn ông kia cũng tức giận quát lên: “Quả Quả!”

Gương mặt hoàn mỹ đó hệt như Lục Cảnh Diệu vậy....

Cuối cùng Quả Quả uất ức mè nheo: “Rõ ràng hôm nay anh đã hứa sẽ dẫn em đi xem triển lãm tranh, anh nói mà không giữ lời. Tại sao còn hung dữ với em như vậy?... Dữ như vậy?... Hu hu...”

....

“Tĩnh rồi à?” Lục Cảnh Diệu xoa đầu Tần Dư Kiều, đôi mắt tĩnh mịch thoáng nét cười, cuối cùng khó kìm lòng nổi cúi đầu hôn lên khoé miệng Tần Dư Kiều.

Tần Dư Kiều kinh ngạc nhìn Lục Cảnh Diệu, sau đó cong miệng, chủ động ôm cổ Lục Cảnh Diệu, cười hi hi hỏi anh, “Anh tới từ lúc nào vậy?”

Lục Cảnh Diệu áp mình lên người Tần Dư Kiều: “Tối hôm qua cô đơn khó ngủ, cho nên nhân lúc em ngủ đến vụng trộm.” Nói xong, ngón tay thon dài của Lục Cảnh Diệu cố gắng cởi nút áo ngủ của Tần Dư Kiều.

Tần Dư Kiều bật cười, rồi đưa tay phải của mình đến trước mặt Lục Cảnh Diệu. Tối hôm qua cô bị mảnh vỡ của bình hoa cửa vào ngón tay, vết thương đã được xử lý, mỗi ngón tay đều được băng kín. Có vẻ anh hơi vụng về nên đầu ngón tay sưng múp.

Tần Dư Kiều giơ lên trước mặt Lục Cảnh Diệu, lúc cất tiếng có vẻ nhẹ nhàng hơn chút: “Cảm ơn anh...”

Lục Cảnh Diệu im lặng, ánh mắt lóe lên.

“Chắc tối qua làm anh sợ rồi...” Tần Dư Kiều lúng túng không biết phải mở miệng thế nào, “Trước kia em đã đi kiểm tra tâm lý, bác sĩ nói không sao cả.... Nhưng lúc em về nước bác sĩ có dặn, ông ấy bảo nếu em không được quá lo lắng thì mọi chuyện sẽ bình thường. Vì vậy em không nói cho anh biết.... Bây giờ anh cũng thấy rồi đó, nó không bình thường nữa...”

Lục Cảnh Diệu không nói gì, chỉ yên lặng nhìn Tần Dư Kiều.

Tần Dư Kiều sắp khóc: “.... Anh có để ý không?”

Lục Cảnh Diệu khẽ cười một tiếng, sau đó dùng hành động thực tế thay cho câu trả lời của mình. Anh áp lên môi Tần Dư Kiều, mút mát thỏa thích môi cô. Đó là một nụ hôn tràn đầy sự chiều chuộng và an ủi, khiến Tần Dư Kiều run rẩy.

Rồi Tần Dư Kiều thử đưa lưỡi mình ra thăm dò miệng Lục Cảnh Diệu. Cô tiến vào từng chút một, triền miên say sưa, nhưng khi chạm vào đầu lưỡi nóng bỏng của anh thì cô vội rút lại.

Sao Lục Cảnh Diệu có thể để Tần Dư Kiều chạy trốn được? Anh ngậm lấy lưỡi Tần Dư Kiều, sau đó nắm chặt hông cô, thả mình vào nụ hôn này.

Tần Dư Kiều đánh vào bả vai của Lục Cảnh Diệu, một tiếng cười tuôn tràn nơi khoé môi. Tiếng cười lơ đãng ấy như ánh nắng ban mai lặng lẽ tiến vào khe cửa sổ, khiến người ta tỉnh lại giữa cơn ác mộng, mang đến ánh dương rực rỡ.

Tối hôm qua Lục Cảnh Diệu đến đây kịp thời cũng nhờ Bạch Thiên Du gọi điện cho anh. Mặc dù Lục Cảnh Diệu không có thiện cảm với bà mẹ vợ này, nhưng có một chuyện duy nhất, là tối ngày hôm qua, anh không thể không cảm kích Bạch Thiên Du.

Thật ra sau khi Lục Cảnh Diệu gặp lại Tần Dư Kiều cũng đã cho người điều tra cô. Vì vậy anh cũng biết cô đã có một khoảng thời gian điều trị tâm lý ở Luân Đôn. Anh nhớ lại Quả Quả trước kia vốn tươi tắn cởi mở, về sau lại trở nên tiêu cực bén nhọt. Lúc đó anh cho rằng cô mắc chứng trầm cảm sau khi sinh, nhiều lúc anh bực mình thậm chí còn cho rằng cô chỉ chuyện bé xé ra to mà thôi.

Sau khi có kết quả điều tra, mọi chuyện nghiêm trọng hơn so với anh tưởng rất nhiều. Nhưng anh quan sát Tần Dư Kiều hiện tại, hoàn toàn không thấy bất cứ triệu chứng bệnh nào cả. Cô rất bình thường, hơn nữa còn vô cùng bình thường, tựa như chỉ là Quả Quả của anh trưởng thành mà thôi. Cô tài trí ưu nhã, thỉnh thoảng cũng rất nghịch ngợm, quả thực quá hoàn mỹ.

Nhưng hoàn mỹ một cách không chân thật. Cho đến tối hôm qua, khi nhìn thấy khuôn mặt dính đầy máu và thân thể run rẩy của Tần Dư Kiều, Lục Cảnh Diệu mới biết cái gì là núp dưới cái bóng của sự hoàn mỹ.

Nhưng mà điều này cũng không có gì. Đừng nói bây giờ thỉnh thoảng Tần Dư Kiều sẽ phát bệnh, coi như cô có thần kinh thật đi nữa, anh vẫn cảm thấy cô tốt hơn những người phụ nữ khác.

9 giờ sáng, Bạch Thiên Du gọi điện cho Tần Dư Kiều, hai người không ai nhắc lại chuyện gây gổ tối qua. Tần Dư Kiều nghĩ, có lẽ trong chuyện này Bạch Thiên Du cũng có phần đúng. Ví dụ như rời đi trước thời điểm cô “bộc phát”, để cô được ở một mình, sau đó tất cả sẽ bình thường trở lại.

Mà đây vốn là cách thức xử lý mọi chuyện của bà. Cũng như hồi bé cô không muốn tập đàn, gây sự với Bạch Thiên Du, Bạch Thiên Du không hề mắng cô, chỉ phạt cô ngồi một mình ở cầu thang cho đến khi tỉnh táo lại.

“Dư Kiều, mẹ cảm thấy con bình tĩnh một chút là có thể hiểu được đúng sai, hiểu rồi thì đến tìm mẹ.”

Đôi khi cô ngồi mấy tiếng liền, Tần Ngạn Chi tan sở về nhà, tiến lên ôm lấy cô: “Ôi chao, công chúa của ba, lại bị mẹ phạt ngồi một mình sao?”

Sau đó cô uất ức dựa vào vai Tần Ngạn Chi khóc lóc: “.... Ba, con muốn đổi mẹ!”

Buổi trưa, Lục Cảnh Diệu đặt phòng tại Thiên Phủ lâu, định mời Bạch Diệu và Bạch Thiên Du ăn cơm.

Lúc Lục Cảnh Diệu rời khỏi nhà Tần Dư Kiều, Tần Dư Kiều hỏi: “Không dẫn Duệ Duệ đi cùng à?”

Lục Cảnh Diệu ôm lấy hông Tần Dư Kiều, lên tiếng: “Có vài chuyện không thể để Duệ Duệ nghe được.” Tần Dư Kiều đồng ý, cho tay vào túi áo Lục Cảnh Diệu: “Lựa lời với Duệ Duệ, em sợ nó sẽ giận.”

Giận dữ sao? Khi Lục Cảnh Diệu về nhà thay quần áo, Lục Hi Duệ giận thật. Nó cầm lấy tay anh không chịu buông, nói: “Con biết ba chuẩn bị đưa chị Dư Kiều đi ăn trưa, ba không thể không mang theo con được.”

Lục Cảnh Diệu lạnh mặt: “Buông tay.”

Lục Hi Duệ không chịu, chu cái miệng nhỏ quần lấy Lục Cảnh Diệu: “Ba, ba không thể như vậy được, chúng ta là người một nhà, ăn cơm không thể thiếu Duệ Duệ được.”

Lục Cảnh Diệu nhức đầu: “Con đi thay đồ đi. Bộ này hôm qua con mặc rồi, mau thay đi.”

Lục Hi Duệ gật đầu như gà mổ thóc, sung sướng lên tầng thay quần áo. Sau khi Hi Duệ lên tầng, Lục Cảnh Diệu sửa sang lại quần áo bị Hi Duệ làm nhăn, trước khi đi nói với người giúp việc: “Buổi trưa làm thêm vài món Hi Duệ thích ăn.”

Trưa nay, Lục Cảnh Diệu mời gia đình Tần Dư Kiều bữa cơm đầu tiên trên danh nghĩa con rể. Bởi vì điều kiện quá đặc biệt, bây giờ người nhà chỉ có Bạch Diệu và Bạch Thiên Du.

Nhưng có một số việc người ít dễ làm. Trên bàn cơm, Lục Cảnh Diệu và Bạch Diệu trò chuyện rất vui vẻ, Lục Cảnh Diệu cũng đổi cách gọi Bạch Diệu từ chú Bạch sang bác.

Bởi vì có những chuyện ngoài sức tưởng tượng nên việc chấp nhận hơi khó khăn, nhưng khi nút thắt được cởi, những chuyện này càng nghĩ càng tuyệt diệu. Bạch Diệu có suy nghĩ như vậy về chuyện giữa Lục Cảnh Diệu và Tần Dư Kiều.

Bạch Diệu lớn tuổi nên tử lượng bắt đầu kém dần. Mới uống được vài ly giọng nói đã ngấm men say: “Nhà họ Lục nhiều con trai như vậy, người tôi thấy hài lòng nhất chính là lão Lục cậu đó. Nhưng trước kia tôi sợ cậu đã lấy vợ, nên giới thiệu Kiều Kiều cho cậu nhóc Nguyễn Đông kia. Haiz.... Nếu Kiều Kiều chưa qua lại với Lục Nguyễn Đông, hai đứa cũng không phải khó xử như bây giờ.”

“Không khó xử.” Dưới bàn cơm, Lục Cảnh Diệu kéo tay Tần Dư Kiều: “Con và Kiều Kiều có thể nói là phải trải qua gian nan mới đến được với nhau. Con thì không sao, người chịu khổ chính là Duệ Duệ và Kiều Kiều. Duệ Duệ từ tám bé không có mẹ thương yêu, còn Kiều Kiều lại xa cách con mình bảy năm mà không hay biết...”

Lời nói của Lục Cảnh Diệu đều ẩn chứa ngụ ý, Bạch Thiên Du rất nhạy cảm, lập tức cười, giải thích rõ vấn đề: “Đều là lỗi của tôi. Cũng bởi năm đó tôi giấu Kiều Kiều chuyện này, khiến mẹ con Kiều Kiều và Duệ Duệ chia lìa bảy năm.”

Lục Cảnh Diệu vốn muốn để Bạch Thiên Du tự nhận trách nhiệm, nhưng Bạch Thiên Du đã nói vậy, anh có thể chuyển hướng để tình hình thêm tốt đẹp, sau đó chủ động nhận lỗi, hiệu quả nhất định tốt hơn.

Thức ăn được mang lên, Lục Cảnh Diệu từ chối sự giúp đỡ của phục vụ, đứng lên mức thức ăn cho Bạch Diệu, Bạch Thiên Du và Tần Dư Kiều, vừa phục vụ vừa cười: “Năm đó nếu như con ngăn cản Kiều Kiều không bỏ nhà đi trong lúc tức giận, có lẽ mọi chuyện đã không đến mức này.”

“Haiz.” Bạch Diệu than thở, “Chúng quy duyên phận của hai đứa chưa chấm dứt được.”

Duyên phận chưa chấm dứt được, Lục Cảnh Diệu rất thích những lời này, lại kính Bạch Diệu một ly: “Phải nói ông trời cũng không nhẫn tâm để Kiều Kiều và Duệ Duệ chia lìa cả đời.” Thật ra thì lời này lại mang một ý khác: Các người còn ngăn cản tôi đem vợ mình về nhà, chính là làm trái ý trời.

Bạch Diệu cười ha ha, Bạch Thiên Du nhếch khóe miệng, không phản bác lại lời anh nói. Sau đó mọi người bắt đầu bàn bạc rốt cuộc có nên công bố chuyện Kiều Kiều là mẹ ruột của Hi Duệ hay không.

“Chuyện này con đã bàn với Kiều Kiều rồi ạ.” Đầu tiên Lục Cảnh Diệu cười nhìn Tần Dư Kiều, sau đó nói với Bạch Thiên Du và Bạch Diệu, “Dĩ nhiên con cũng muốn tham khảo ý kiến của mọi người.”

Lục Cảnh Diệu mở lời đã “Con và Kiều Kiều”, Tần Dư Kiều lại thầm nghĩ: Quái mình và anh ấy bàn bạc với nhau từ bao giờ thế? Mặc dù vậy, những lời Lục Cảnh Diệu nói cũng có lý, khiến cô cảm thấy ảm áp. Cô thích cảm giác thuộc về nhau như thế này, cả nhà thuộc về nhau.

“Vậy hai đứa định thế nào?” Bạch Thiên Du hỏi.

“Thật ra con thấy kết hôn với Kiều Kiều rồi công bố cũng không muộn.” Lục Cảnh Diệu rất nghiêm túc, giọng nói còn chấp chứa phần nào trang trọng và chân thành, “Chuyện con và Kiều Kiều kết hôn cũng khó tránh khỏi sự chú ý của truyền thông. Thật ra chuyện này cũng không có gì, chỉ sợ đám nhà báo tráo trở lại nói nhăng nói cuội gì đó mà thôi. Kết hôn vốn là chuyện vui, đến lúc đó chỉ sợ bọn họ nói linh tinh khiến hôn lễ không vui vẻ gì. Con và Kiều Kiều định chờ cho qua lễ cưới rồi mới công bố chuyện Kiều Kiều là mẹ ruột của Hi Duệ. Nhưng mối quan hệ này cũng không cần công bố với giới truyền thông, bởi vì nếu có quá nhiều người biết chuyện cô ấy và Duệ Duệ là mẹ con ruột thì sẽ cảm thấy chuyện đó giả tạo hơn thôi. Vì vậy lúc đó chỉ cần giải thích cho gia đình và một số bạn bè thân thiết là được.”

Bạch Thiên Du và Bạch Diệu đưa mắt nhìn nhau, sau đó Bạch Diệu nói: “Hiện giờ chỉ có thể làm vậy mà thôi.”

Lục Cảnh Diệu cam đoan: “Mọi người yên tâm, con đã lấy Kiều Kiều, sẽ không để cô ấy phải chịu bất kỳ uất ức nào. Về phần truyền thông, đến lúc đó con sẽ thương lượng với mấy tờ báo lớn, để họ không viết lung tung.”

Cái gì là viết lung tung? Ví dụ như “Lục Cảnh Diệu kết hôn với bạn gái cũ của cháu trai mình”, “Lục Cảnh Diệu kết hôn, mẹ ruột của đứa trẻ thế nào đây???” vân vân..... Có thể đưa tin gì? Ví dụ như “Bằng chứng Lục Cảnh Diệu và Tần Dư Kiều một lòng yêu nhau” vân vân.... Đến lúc đó, nếu như truyền thông muốn hình ảnh, anh có thể cung cấp miễn phí mấy tấm.

Sau khi kết hôn thì sao? Lục Cảnh Diệu đã chuẩn bị hết tất cả rồi. Không phải truyền thông rất thích bởi móc chuyện đời tư, tìm kiếm tin hot hay sao? Anh sẽ để giới truyền thông bởi móc mối quan hệ giữa Kiều Kiều và Duệ Duệ.

Ví dụ như có thể đăng vài bài như: “Nghĩ ngờ Tần Dư Kiều chính là mẹ ruột của Lục Hi Duệ”, “Hẹn ước ở Edinburgh”. Để giới truyền thông từ từ tiết lộ chuyện Kiều Kiều là mẹ ruột của Duệ Duệ, qua trung gian có thể thêm bớt chuyện tình lãng mạn gì đó, viết như thế nào thì tùy họ, nhưng không được phép làm hỏng hình tượng của anh và Dư Kiều. Vì vậy lúc đó anh phải nắm chắc quyền khống chế giới truyền thông.

Trưa nay Lục Cảnh Diệu đã bàn bạc xong xuôi mọi chuyện với Bạch Thiên Du và Bạch Diệu. Tiếp đó anh muốn Tần Dư Kiều quang minh chính đại xuất hiện trước nhà họ Lục.

Lục thị có tổng cộng hai cuộc họp thường niên, đầu tiên là cuộc họp của từng công ty, đã tiến hành từ mấy hôm trước rồi, còn buổi họp tổng kết luôn diễn ra vào một ngày trước giao thừa. Năm nay Lục Hoà Thước sẽ tham dự, ra mặt phát biểu trên truyền hình, động viên và cảm ơn công nhân viên sống ở nước ngoài.

Tần Dư Kiều chưa từng gặp mặt Lục Hoà Thước, chỉ xem hình của ông ấy, thoát nhìn có vẻ rất uy nghiêm. Lúc Tần Dư Kiều thử lễ phục, cô hỏi Lục Cảnh Diệu: “Ba anh là người thế nào vậy?”

“Càng già tính tình càng quái.” Lục Cảnh Diệu chỉnh sửa cổ áo giúp cô, sau đó nhìn chằm chằm vào bên trong, “Đã mặc áo nâng ngực chưa?”

Tần Dư Kiều che ngực: “Dĩ nhiên là mặc rồi.”

Lục Cảnh Diệu chau mày. Gần đây, bởi vì xảy ra quá nhiều chuyện nên anh không chú ý đến vấn đề cân nặng của Tần Dư Kiều lắm. Hôm nay mặc lễ phục mới phát hiện ra vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Tần Dư Kiều biết Lục Cảnh Diệu để ý đến chuyện gì. Cô gầy đi, đương nhiên ngực sẽ bé đi chút.

Tay Lục Cảnh Diệu vòng qua eo Tần Dư Kiều, sau đó đưa tay chuyển lên ngực cô, nhìn chằm chằm vào thân hình mảnh khảnh của cô gái trong gương: “Kiều Kiều, em nặng bao nhiêu thế?”

Tần Dư Kiều vươn tay về phía Lục Cảnh Diệu: “Anh ôm thử đi! Xem anh có đoán đúng không?”

Lục Cảnh Diệu chợt ôm Tần Dư Kiều lên, sắc mặt lập tức sa sầm: “Ai cho phép em nhẹ như vậy hả?”

45. Chương 45

Tần Dư Kiều bị câu “Nhẹ như vậy” của Lục Cảnh Diệu chọc cười, sau đó bóm chặt lấy Lục Cảnh Diệu: “Mặc kệ, anh àng chừng cần nặng của em, sau đó báo cáo một con số đi.”

Lục Cảnh Diệu cũng cười, mặc dù có một cô gái đang vất vả trên người mình nhưng anh vẫn đứng thẳng tắp. Vốn đang bị bội, nhưng thấy gương mặt hớn hởi của Tần Dư Kiều, lửa giận cũng nguôi đi phân nửa. Đôi tay đặt lên hông của Tần Dư Kiều, cần nhắc rồi nói: “Chắc khoảng 75 kg.”

Tần Dư Kiều há miệng, nhìn Lục Cảnh Diệu với vẻ khó tin: “Không thể nào, tôi đoán cân nặng hôm em mới vào nước mà.”

“Vậy sao?” Lục Cảnh Diệu nhún mày, “Vậy mà anh tưởng khi đó em 100 kg lận đấy.”

Biết rõ Lục Cảnh Diệu cố ý trêu cô, Tần Dư Kiều nhìn Lục Cảnh Diệu với vẻ lưu manh, hỏi: “Khi đó anh cảm thấy em thế nào?” Cô muốn thử xem Lục Cảnh Diệu có ghét cô mập không.

“Lúc nào cơ?”

“Lúc anh nói em nặng 100 kg đó.” Tần Dư Kiều hơi giận.

“À, hỏi em phát phì đó hả?” Lục Cảnh Diệu ôm Tần Dư Kiều ra phòng khách, sau đó ngồi xuống ghế sofa, hai người mặt đối mặt nhìn nhau, anh thở dài: “Anh thở dài rồi nói Tần Dư Kiều: ‘Mặc dù tròn vo, nhưng cũng dễ thương.’”

Tần Dư Kiều cau mày: “Nói dối.”

Lục Cảnh Diệu cố vẻ nghiêm túc: “Thật mà, anh không thấy em mập, nếu không làm sao anh vừa nhìn đã nhận ra em được chứ.”

Tần Dư Kiều vui vẻ, thưởng cho Lục Cảnh Diệu một nụ hôn: “Dù anh gạt em, em vẫn rất vui.”

Trời đất chứng giám, Lục Cảnh Diệu thật sự không lừa Tần Dư Kiều. Anh thật sự cảm thấy Tần Dư Kiều mập một chút cũng không có ảnh hưởng gì. Không biết câu “Trong mắt người tình hóa Tây Thi” có thật hay không, anh vẫn cho rằng những thứ của mình bao giờ cũng tốt nhất, bao gồm cả người phụ nữ của anh. Dù Tần Dư Kiều mập hay gầy, anh vẫn cảm thấy cô là tốt nhất.

Về phần những cô gái khác, có lúc cảm thấy nhìn lâu nên đâm ra ngấy. Thân hình cao gầy cứ như gậy trúc, mặt nhon như cái bót đi giày, dù có mập như Tần Dư Kiều trước kia cũng không thuận mắt cô ấy, béo mà không ngấy, nhìn mấy lần cũng khiến tâm trạng anh vui vẻ. Bây giờ Tần Dư Kiều gầy đi, càng phù hợp với thẩm mỹ của số đông. Thật ra anh cũng không ghét thân hình bây giờ của cô, mập cũng tốt, mà gầy cũng được. Ví dụ như cặp đùi tuyệt đẹp này quần quanh eo anh, tựa như có thể câu hồn anh vậy.

Về phần tại sao anh lại tức giận, chỉ là lo lắng cô gầy đi nhanh quá sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

Về phần tại sao anh lại tức giận, chỉ là lo lắng cô gầy đi nhanh quá sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

Tâm trạng của Tần Dư Kiều cũng tốt kỳ kỳ nên muốn tỏ vẻ. Dù sao khỏe mẽ cũng không bị đánh thuế, ở tựa vào vai Lục Cảnh Diệu nói: “Vậy anh muốn em nặng bao nhiêu cân, em sẽ tranh thủ đạt tới lượng cân nặng anh yêu cầu có được không?”

Giọng nói của Tần Dư Kiều vô cùng êm ái, vừa mềm vừa trơn, ở Lục Cảnh Diệu nghe vậy trong lòng cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, nghiêng ngó nhìn vào mắt Tần Dư Kiều, không nói gì.

Tần Dư Kiều: “Nhất định phải nói.”

Lục Cảnh Diệu than thở: “Vậy thì 50 kg, không được mặc cả, không thể ít hơn nữa.”

Tần Dư Kiều: “50 kg sao?”

Lục Cảnh Diệu do dự một chút rồi gật đầu.

“Bây giờ em đi cân thử xem, để coi còn cách xa cân nặng lý tưởng của anh nữa không.” Nói rồi Tần Dư Kiều xuống khỏi đùi Lục Cảnh Diệu, anh thấy thế vội kéo cô lại: “Rảnh rồi không có việc gì làm sao? Hay là trong khoảng thời gian này làm một số chuyện khác đi.”

Tần Dư Kiều mặc kệ Lục Cảnh Diệu, nâng váy đứng lên cân điện tử. Cứ tưởng rằng nhỏ hơn con số Lục Cảnh Diệu đưa ra, đáng tiếc cây kim vẫn dừng ở chỗ 59 kg.

Tần Dư Kiều đứng đó nhìn Lục Cảnh Diệu: “Không gầy, vẫn 59 kg.”

Lục Cảnh Diệu không chịu nổi dáng vẻ đáng thương của Tần Dư Kiều, chỉ bộ đồ trên người cô: “Bộ váy trên người em có khi nặng thêm mấy cân nữa đấy, cho nên em cũng phải giảm được mấy cân rồi.”

“Làm sao có thể?” Tần Dư Kiều nói.

Lục Cảnh Diệu bắt chéo hai chân: “Không tin à, cởi đồ ra rồi cân thì biết.”

“Lưu manh.” Tần Dư Kiều cười mắng, nhưng nghĩ lại cũng cảm thấy mấy lời Lục Cảnh Diệu nói cũng có lý. Cô mặc bộ váy rất dài, vải dày rủ xuống vốn đã nặng, váy còn dính thêm những viên kim cương nhỏ điểm xuyết, tuy mang lại cảm giác trang nhã lại cao quý, nhưng lại có khuyết điểm là khiến váy đã nặng càng thêm nặng.

Cho nên ngày diễn ra cuộc họp thường niên đó, cộng với những món trang sức trên người, Tần Dư Kiều cảm thấy sức chịu đựng của mình quả thật rất khủng khiếp.

Cuộc họp hằng năm của Lục thị bắt đầu từ lúc sáu giờ, địa điểm là phòng hội nghị của khách sạn Xuân Yến có sức chứa lên đến một nghìn người. Khách sạn có thang máy tự động thẳng lên tầng cao nhất. Ở tầng mười sáu, toàn bộ đều được bao bọc bằng kính thủy tinh. Sau cuộc họp họp báo cáo và bữa tối, mọi người có thể vui vẻ khiêu vũ với nhau.

Tần Dư Kiều theo chân Lục Cảnh Diệu đến Xuân Yến bằng xe kiệu dài, trên xe chỉ có cô và Lục Cảnh Diệu. Hi Duệ vốn muốn theo đi nhưng lại bị Lục Cảnh Diệu sắp xếp cho Lục Gia Anh đến đón, bởi vì ba người cùng đi với nhau thì quá thu hút sự chú ý của bọn nhà báo.

Tần Dư Kiều biết chắc chắn nhà báo sẽ bấn loạn đến cuộc họp tổng kết hằng năm của Lục thị, nhưng không ngờ lại nhiều nhà báo như vậy. Lúc xe còn chưa dừng, cô đã thấy tại đám nhà báo chen chúc trước cổng khách sạn. Ngoài cửa, Trương Kỳ đang kéo Lục Cảnh Thành, còn Lục Cảnh Thành lại vui vẻ đáp lời đám nhà báo.

Thật ra năm nay Lục Cảnh Thành tương đối xấu hổ, bởi vì bị Lục Hoà Thước cách chức nửa năm. Còn người nổi tiếng nhất năm nay lại là Lục Cảnh Diệu, hai hạng mục quan trọng nhất của Lục thị đều nằm trong tay anh.

Bây giờ Tần Dư Kiều còn chưa xuống xe đã bắt đầu căng thẳng rồi. Cô mặt bình tĩnh, nhìn Lục Cảnh Diệu rồi nói: “Em không muốn xuống xe...”

Lục Cảnh Diệu xoay người đưa tay vuốt ve tai Tần Dư Kiều. Trên dái tai cô kẹp đôi hoa tai làm bằng ngọc trai. Tần Dư Kiều có bấm lỗ tai, nhưng lâu quá không đeo hoa tai nên giờ không còn nữa. Trước giờ cô cũng không để ý, kết quả lúc chuẩn bị đi, Lục Cảnh Diệu thấy cô loay hoay mãi không đeo được hoa tai, vội vàng bảo thư ký tìm đôi hoa tai có thể kẹp để tạm.

“Đừng trẻ con như vậy, đã đến nơi rồi.” Bởi vì hai người dựa vào nhau hơi gần, lúc Lục Cảnh Diệu nói, hơi nóng phả vào mặt Tần Dư Kiều, “Nếu em thật sự không muốn xuống xe, vậy bây giờ anh sẽ bảo tài xế quay đầu lại.”

Tần Dư Kiều cũng chỉ thuận miệng nói ra thôi, biết Lục Cảnh Diệu lại trêu chọc, cô vỗ vai của anh: “Đừng dựa gần như vậy, cẩn thận làm hỏng lớp trang điểm của em.”

Lục Cảnh Diệu cười, chiếc xe vừa dừng trước khách sạn thì đám nhà báo đã ồa tới, nhưng anh đã sắp xếp một tốp vệ sĩ chặn họ lại ở khoảng cách một mét. Lục Cảnh Diệu xuống xe trước, đầu tiên anh nở nụ cười với các nhà báo, sau đó đưa tay đỡ Tần Dư Kiều ra. Đợi Tần Dư Kiều xuống xe, anh liền dẫn cô vào bên trong.

Trong suốt đường đi, đèn flash nhấp nháy không ngừng, đám nhà báo đua nhau hỏi, câu hỏi nhiều nhất chính là vấn đề người nói nghiệp của nhà họ Lục, vấn đề riêng tư lại ít được nhắc tới. Bởi vì những tòa báo nhận được thư mời hầu hết đều thuộc mảng kinh tế.

Lục Hoà Thước tuổi đã cao, cho nên vấn đề ai sẽ là người cầm lái con tàu Lục thị rất được quan tâm. Từ khi Lục Hoà Thước sáu mươi hai tuổi đã bắt đầu được chú ý, bây giờ Lục Hoà Thước đã tám mươi hai tuổi rồi. Tuổi Lục Hoà Thước càng cao, vấn đề này càng được giới truyền thông xào nấu đến giai đoạn gay cấn. Họ cứ đoán già đoán non vấn đề người đứng đầu nhà họ Lục, vấn đề Chủ tịch tập đoàn Lục thị sau này.

Lúc Tần Dư Kiều và Lục Cảnh Diệu vào hội trường, Lục Cảnh Diệu dừng lại trả lời phóng viên hai câu hỏi.

Câu hỏi thứ nhất: “Chuyện người nhà họ Lục tranh đoạt tài sản một thời gian trước có phải là thật không?”

“Nhà họ Lục chúng tôi rất hòa thuận, cho nên mọi người đừng nên nghe theo những tin đồn như chúng tôi tranh đoạt tài sản.... Hơn nữa dù cuối cùng Lục thị do ai đảm nhiệm, thì mục tiêu chủ yếu của Lục thị chính là đề cao phúc lợi của nhân viên, mang đến hiệu quả và lợi ích lớn nhất cho xã hội, cố gắng hết sức đưa cổ phiếu của Lục thị lên cao.”

Câu hỏi thứ hai: “Bên cạnh ngài Lục có phải là cô Tần Dư Kiều không ạ? Bây giờ hai người có quan hệ thế nào?”

“Quan hệ của tôi và Dư Kiều là..... Mọi người sắp được uống rượu mừng của tôi rồi....” Lục Cảnh Diệu nói xong, cười nhìn Tần Dư Kiều. Đúng lúc này, sau lưng có nhà báo hô lên : “Lục Cảnh Thịnh và con trai đã tới.”

Tần Dư Kiều đã từng xem những bài báo phân tích về nhà họ Lục. Về con trưởng Lục Cảnh Thịnh, có câu thế này: “Nếu cuối cùng Lục thị chọn con trưởng làm người thừa kế, chắc chắn bởi vì Lục Nguyên Đông là cháu nội được Lục Hoà Thước coi trọng nhất.”

Vì vậy giới truyền thông vẫn luôn chăm chăm tới hôn sự của Lục Nguyên Đông, nhưng không viết nhiều về cô, toàn bộ sự chú ý đều đổ lên Lục Nguyên Đông và Vương Bảo Nhi. Khoảng thời gian trước kia, nguyên nhân Lục Nguyên Đông và Vương Bảo Nhi chia tay cũng được giới truyền thông theo dõi thành chuyện tranh chấp trong nhà giàu, rồi dự đoán rằng sau đó Lục Nguyên Đông sẽ tìm một cô gái có bối cảnh phù hợp hơn để kết hôn.

Tần Dư Kiều đọc báo mới biết được chuyện Lục Nguyên Đông và Vương Bảo Nhi chia tay, xem xong liền hỏi Lục Cảnh Diệu: “Họ chia tay thật à?”

Lục Cảnh Diệu phản ứng vô cùng kiêu cách, tỏ vẻ nghiêm túc ném điện thoại cho cô: “Làm sao anh biết được hai đứa chúng nó có chia tay không, nếu em muốn biết thì tự gọi điện thoại hỏi người trong cuộc đi.”

“Thật nhàm chán!”

“Mẹ nó rớt cuộc người nhàm chán là ai?”

....

Nhưng thành thật mà nói, bởi vì cô từng quen với Lục Nguyên Đông nên cũng quan tâm đến anh ta. Vì vậy có lúc thật sự nhàm chán muốn biết mối quan hệ giữa Lục Nguyên Đông và Vương Bảo Nhi thế nào rồi. Có

muốn biết cũng bởi nếu như Lục Nguyên Đông thật sự kết hôn với Vương Bảo Nhi, cô và Lục Cảnh Diệu cũng kết hôn, vậy cô và Vương Bảo Nhi coi như là người một nhà.

Cuộc họp tổng kết hàng năm của Lục thị ngoài những nhân vật lãnh đạo cấp cao, còn có các cổ đông của Lục thị. Trong đại sảnh trang trí lộng lẫy xa hoa, đâu đâu cũng thấy những bộ cánh quý phái. Đây là sự kiện trọng đại hàng năm của nhà họ Lục, cho nên người nhà họ Lục đều có mặt đông đủ. Năm chiếc đèn chùm tinh xảo trên trần tòa sảnh ánh sáng rực rỡ, soi tỏ những cặp nam nữ xinh đẹp bảnh bao, cười nói không ngớt.

Tần Dư Kiều phát hiện, rất nhiều cặp nam nữ ở đây có độ tuổi chênh lệch rất lớn, đàn ông bốn mươi năm mươi thường đi cùng những cô gái trẻ trung.

Lục Cảnh Diệu dẫn cô đi xung quanh gặp mặt mọi người. Đầu tiên chào những người lớn bậc chú bậc bác, Lục Cảnh Diệu có vai vế lớn nên anh cũng ngang hàng với những ông cụ đó. Còn có một ông cụ ngồi xe lăn, cười híp mắt, nhưng lúc nói chuyện lại cần Lục Cảnh Diệu cúi tai xuống nghe.

“Bác hai nói vợ anh rất đẹp.” Lúc Lục Cảnh Diệu đứng thẳng dậy nói với Tần Dư Kiều.

Tần Dư Kiều cúi người bắt tay với ông cụ ngồi xe lăn, sau đó nói: “Con chào bác ạ, con là Tần Dư Kiều.”

Ngay vào lúc này, sau lưng truyền đến giọng nói quen thuộc: “Chú Lục, Kiều Kiều.”

Hôm nay Lục Nguyên Đông đến đây một mình, Vương Bảo Nhi không cùng đi, cho nên có lẽ Lục Nguyên Đông và Vương Bảo Nhi thật sự chia tay rồi. Tần Dư Kiều xoay người, cười với Lục Nguyên Đông: “Nguyên Đông.”

Lục Nguyên Đông mặc bộ đồ Tây sẫm màu, đeo cà vạt kẻ sọc màu đỏ đậm, tràn đầy sức sống mà lại rắn rỏi. Anh nở nụ cười thân thiết, cứ như gặp lại bạn già: “Kiều Kiều, hôm nay em thật xinh đẹp.”

Lục Nguyên Đông vừa dứt lời, Lục Cảnh Diệu như muốn thể hiện quyền sở hữu của mình, ôm lấy hông Tần Dư Kiều, trả lời thay cô: “Cảm ơn.”

Tần Dư Kiều không kiềm nổi mà cong khoé miệng, ngược mắt nói với Lục Cảnh Diệu: “Anh cảm ơn gì chứ? Nguyên Đông đâu có khen anh.”

Lục Nguyên Đông cười ha hả, dưới ánh đèn, mắt mảy mẩy sắc nét chính trực, làm cho Tần Dư Kiều có cảm giác Lục Nguyên Đông ngày xưa đã trở lại rồi. Tần Dư Kiều gật đầu được một lát, Lục Nguyên Đông nói với Lục Cảnh Diệu và Tần Dư Kiều: “Cháu qua bên kia một chút.”

Lục Cảnh Diệu gật đầu với Lục Nguyên Đông rồi vỗ vai anh: “Đi đi.”

Bỗng thấy Tần Dư Kiều chưa nhìn thấy Lục Hoà Thước nên mở miệng hỏi Lục Cảnh Diệu: “Ba anh đâu?” Lục Cảnh Diệu há hốc miệng, nhìn về đám đông tùm tùm cách đó không xa: “Ồ đó.”

Lục Hoà Thước chống gậy đi tới, bên cạnh là Lục Gia Anh và Lục Hi Duệ. Hi Duệ đứng cạnh Lục Hoà Thước bây giờ đã mặc lễ phục, thấy ba mẹ mình thì ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói với Lục Hoà Thước: “Ông nội, con đến chỗ ba đây.”

Lục Hoà Thước hơi giận khi cháu nội yêu quý lại không muốn ở bên mình, chua chát mở miệng: “Không thấy bên cạnh ba con có một người phụ nữ à? Con đến làm gì, muốn làm kỳ đà cản mũi sao?”

Lục Hi Duệ không hiểu cái gì là kỳ đà cản mũi: “Kỳ đà cản mũi là gì thế ạ?”

Lục Hoà Thước vỗ đầu Lục Hi Duệ, tâm trạng trở nên phức tạp. Không ngờ Lục Cảnh Diệu thật sự có thể theo đuổi đối tượng hẹn hò của Nguyên Đông. Với tính tình của Cảnh Diệu thì chắc chắn lần này nó muốn kết hôn thật rồi. Nhưng còn Hi Duệ thì sao?

Lục Hoà Thước lại nhớ những lời vợ ông nói trước khi mất, rằng ông không được xem nhẹ hôn nhân của Lục Cảnh Diệu. Mấy ngày cuối đời bà vẫn dặn đi dặn lại: “Về sau ông nhất định phải quan tâm đến chuyện

cưới hỏi của Cảnh Diệu. Gia thế có thể kém, nhưng cô gái ấy nhất định phải là người tốt, nhất định thương yêu Hi Duệ, không thể để Hi Duệ chịu uất ức được.”

Cho nên trước khi đến đây, Lục Hoà Thước đã hỏi cháu nội mình: “Tần Dư Kiều đối xử với con thế nào?”

Lục Hi Duệ trả lời không chút suy nghĩ: “Dĩ nhiên là rất tốt, quan hệ của con và chị Dư Kiều còn tốt hơn so với ba nữa.”

Lục Hoà Thước cười hai tiếng. Nếu Hi Duệ trả lời “Tốt” hoặc là “Bình thường” thì ông không thấy lạ, nhưng lại thấy Hi Duệ vui vẻ nhiệt tình cứ như Tần Dư Kiều là mẹ ruột của nó vậy. Sau đó Lục Hoà Thước cảm thấy Tần Dư Kiều này rất mưu mô, ngay cả một đứa trẻ mà còn lừa gạt. Đâu có người phụ nữ nào không ngại con riêng của chồng chứ, mà còn lấy kết hôn là điều kiện gập gờ.

Khi Lục Cảnh Diệu dẫn Tần Dư Kiều đến gặp ông thì cảm giác của Lục Hoà Thước lại thay đổi hẳn. Ông không thấy lão Lục và Tần Dư Kiều có tướng vợ chồng mà lại thấy Tần Dư Kiều và Lục Hi Duệ có tướng mẹ con.

Chuyện này thật thú vị.

“Ba.” Lục Cảnh Diệu dẫn Tần Dư Kiều tới, đứng đối diện Lục Hoà Thước, giới thiệu sơ qua, “Ba, đây là Kiều Kiều, trước kia con có nói với ba rồi.”

Tần Dư Kiều hơi cúi người chào Lục Hoà Thước, sau đó đưa tay mình ra, “Cháu chào bác Lục.”

“Ừm, chào cô Tần.” Gương mặt Lục Hoà Thước chứa nét cười, “Nghe nói cô và mẹ cô từng sống ở Anh?”

Tần Dư Kiều cười: “Vâng ạ.”

Lục Hoà Thước nhìn Hi Duệ, lại nhìn Tần Dư Kiều: “Đúng là có duyên, trước kia thằng sáu cũng từng học ở Anh đấy.”

Ngoại truyện: Căn nguyên của đứa trẻ trong ống nghiệm

Vì Lục Hi Duệ và Nhan Thư Đông đều không có mẹ nên đã trở thành bạn tốt, nhưng hai đứa vẫn còn nhiều điểm khác biệt.

Hai đứa thường hay tâm sự, nhưng thứ gọi là tâm sự của trẻ con chỉ đơn giản là chia sẻ bí mật mà thôi.

Nhan Thư Đông: “Mẹ cậu với ba cậu ly hôn à?”

Lục Hi Duệ lắc đầu: “Tớ không biết được, có thể là ly hôn đi, tớ chưa từng thấy mặt mẹ mình.”

Nhan Thư Đông: “Không nghe người lớn nhắc gì đến à?”

Lục Hi Duệ không muốn trả lời, hỏi ngược lại: “Cậu thì sao?”

“Mẹ tớ chết rồi, hình như bị ba tớ giết chết.” Lúc nói khuôn mặt Nhan Thư Đông tương đối bình tĩnh, “Rất đáng sợ phải không?”

Đúng là Lục Hi Duệ hơi sợ, nhưng vẫn lắc đầu: “Không đáng sợ.”

Nhan Thư Đông hỏi tiếp: “Cậu chưa từng nghe chuyện gì về mẹ cậu sao?”

Lục Hi Duệ lắc đầu: “Chưa, ba tớ rất kín miệng, không tiết lộ gì cả.”

“Cậu không phải là đứa trẻ không có mẹ theo kiểu ấy chứ?”

“Là sao?”

“Đứa trẻ trong ống nghiệm.”

“Ai nói? Cậu mới là đứa trẻ trong ống nghiệm đấy.”

“Còn lâu đi. Không phải tớ đã nói với cậu rồi sao, mẹ tớ bị ba giết chết.” Nhan Thư Đông khề cần rằng, “Nhưng về sau tớ cũng muốn giết ba mình.”

Lục Hi Duệ nghe Nhan Thư Đông nói vậy, mặc dù ngoài mặt giả bộ bình tĩnh, trong lòng vẫn hơi hỗn loạn. Buổi tối lúc Lục Cảnh Diệu kiểm tra bài tập, nó nói chuyện này cho Lục Cảnh Diệu biết.

“Nhan Thư Đông nói bạn ấy muốn giết ba mình.”

Lục Cảnh Diệu ngắc đầu, vô cùng khinh thường hỏi: “Nguyên nhân là gì?”

Lục Hi Duệ suy nghĩ một chút: “Nhất định là ba bạn ấy đối xử không tốt với bạn ấy.”

Lục Cảnh Diệu hơi nhúc nhích đầu: “...Con thấy ba đối xử với con không tốt à?”

46. Chương 46

Lục Hoà Thước cười rất hiền lành lại hoà ái, thần thái quắc thước, đôi mắt vì hơi hờm sâu mà càng lộ ra vẻ sáng ngời và thâm thúy, ẩn chứa sự tươi sáng và khoẻ mạnh. Mái tóc ông đã điểm bạc, cầm gậy lại nhợt, nhưng vóc người rất cao, bả vai rộng. Chắc chiều cao của con cháu nhà họ Lục đều được di truyền từ ông.

Bởi vì đây là bữa tiệc của nhà họ Lục nên Lục Hoà Thước ăn mặc tươi sáng lại trang trọng. Ông mặc bộ vest kiểu Trung Quốc kết hợp với chiếc cà vạt màu hồng. Rõ ràng mặt ông đã có nếp nhăn, mái tóc cũng đã điểm bạc nhưng không có vẻ gì của một ông lão cả. Tần Dư Kiều cảm thấy sợ đi Lục Hoà Thước không có tư thái của người già cũng bởi dáng đi và cách nói chuyện của ông. Ở tuổi đó mà lưng không gù, hơn nữa lúc nói chuyện tiếng như chuông đồng, mạnh mẽ âm vang, khiến cô nghe thấy mà bồn chồn, nhất thời không biết trả lời câu hỏi của Lục Hoà Thước thế nào cả.

“Nếu như không có duyên phận thì hai đứa đã không đến bên nhau rồi.” Lục Gia Anh cười không ngớt nói với Lục Hoà Thước, “Cho nên người ta nói hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, chắc hẳn cô cô Tần và lão Lục có nhân duyên trời định.”

Lục Hoà Thước vui vẻ cười hai tiếng, sau đó nói với Lục Cảnh Diệu: “Sáu à, con phải tiếp đãi cô Tần cho chu đáo đó, không được sơ suất nghe chưa.”

“Ba cứ yên tâm.” Lục Cảnh Diệu gật đầu, đúng lúc này Lục Hi Duệ đứng ở bên cạnh Lục Hoà Thước không chờ nổi nữa mà kéo tay Tần Dư Kiều, ngắc đầu nói với Lục Hoà Thước: “Ông nội, con cũng sẽ tiếp đãi chị Dư Kiều chu đáo.”

Lục Hoà Thước vẫn mỉm cười, rất phong độ mở miệng: “Tôi thấy Duệ Duệ rất thích cô cô Tần.”

Tần Dư Kiều khẽ nhéo tay Lục Cảnh Diệu, mím môi cười khẽ: “Con cũng rất thích Duệ Duệ.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Lục Hoà Thước híp mắt, nói với Lục Cảnh Diệu: “Thằng nhóc này thật có phúc, ba còn tưởng cả đời này con cũng không lấy được vợ.”

“Làm ba lo lắng nhiều rồi.” Lục Cảnh Diệu nhếch môi, tạm biệt Lục Hoà Thước, “Ba, con đưa Dư Kiều qua bên kia một chút.”

“Được, đừng thất lễ nhé.” Lục Hoà Thước nhìn Tần Dư Kiều với ánh mắt sâu xa, dặn dò Lục Cảnh Diệu không ngớt lời, sau đó gọi Lục Hi Duệ bây giờ đang dính trên người Tần Dư Kiều về, “Duệ Duệ, con về với ông nội.”

Lục Hi Duệ cúi đầu, miễn cưỡng tới bên cạnh Lục Hoà Thước, sau đó kéo tay ông: “Ông nội, con đỡ ông nội.”

“Duệ Duệ ngoan, nhưng không cần đỡ ông nội đi đâu, ông nội chưa già, có thể tự đi được.” Lục Hoà Thước rất hài lòng với biểu hiện của Lục Hi Duệ, nhưng vừa nhìn Lục Gia Anh sắc mặt đã thay đổi, “Lát nữa qua đây với ba.”

Lục Gia Anh thầm than trong lòng. Xong rồi, ông cụ biết được chuyện gì rồi.

7 giờ rưỡi, cuộc họp hàng năm chính thức bắt đầu. Phần thứ nhất chính là tổng kết hàng năm. Bởi vì năm nay người có danh tiếng nhất làng lũy nhất Lục thị chính là Lục Cảnh Diệu, cho nên người phát biểu ngày hôm nay chính là anh.

Lúc Lục Cảnh Diệu lên bục phát biểu, Tần Dư Kiều ngẩng đầu mỉm cười nhìn người đàn ông trên sân khấu. Thâm nghĩ, đúng là tính khí của Lục Cảnh Diệu có xấu một chút, hơi độc mồm độc miệng, lại còn kiêu ngạo, nhưng không thể phủ nhận anh cũng là một người đàn ông nổi bật bất phàm. Quan trọng nhất là, cô cảm thấy Lục Cảnh Diệu thật sự quan tâm đến cô.

Nhưng phụ nữ thường mắc ba chứng hoang tưởng rất nghiêm trọng, điện thoại di động rung, có người gõ cửa, có người thích mình.

Có lúc Tần Dư Kiều cảm thấy sợ hãi khi mình quá tin tưởng vào tình cảm này. Dù sao cô cũng từng có một vết xe đổ rồi, nếu như lần này cô còn thất bại nữa, vậy thì đúng là mất hết mặt mũi.

Lục Cảnh Diệu báo cáo tổng kết với giọng nói trầm ổn mà mạnh mẽ, lúc nói đến những vấn đề còn tồn đọng ở Lục thị thì sắc mặt lại nghiêm túc và mang theo chút uy nghiêm. Sau khi nhận xét công việc của Lục thị năm nay bằng mấy lần ngắn gọn, anh bắt đầu nói về phương hướng và mục tiêu làm việc của năm tới. Khi Lục Cảnh Diệu nói đến hạng mục trọng tâm “Lam Điền”, người nghe lập tức xì xào bàn tán, đèn flash bắt đầu nhấp nháy không ngừng.

Tần Dư Kiều ngồi chung với người của nhà họ Lục, bên cạnh cô chính là Trương Kỳ. Khi Lục Cảnh Diệu nói đến “Lam Điền”, sắc mặt cô ta lập tức tối sầm lại.

Thật ra giới truyền thông đã thảo luận về vấn đề này rất nhiều, cho rằng muốn biết cuối cùng nhà họ Lục sẽ do ai đảm nhiệm thì cứ xem Lục Hoà Thuộc giao “Lam Điền” cho ai. Bây giờ nhìn lại, Lục Cảnh Diệu đã đoạt lấy quyền kinh doanh “Lam Điền” từ tay Lục Hoà Thuộc rồi.

Trên khán đài Lục Cảnh Diệu là trung tâm, dưới khán đài Tần Dư Kiều cũng trở thành trung tâm bàn tán của nhiều người. Lục Cảnh Diệu còn chưa xuống, Trương Kỳ đã mở miệng gây sự: “Cô cô Tần thật tinh mắt, đã biết chọn cây đại thụ tốt để hóng mát rồi đấy.”

Trương Kỳ nói xong, người đầu tiên trầm xuống chính là Dương Nhân Nhân và Lục Cảnh Thịnh, ngược lại sắc mặt Lục Nguyên Đông vẫn hờ hững, nhưng lúc sau lại giải vây cho cô: “Thím ba, có một số việc thím không rõ đâu. Tất cả là người một nhà, hôm nay Dư Kiều không chỉ là khách chủ sáu đưa tới, mà còn là khách của ông nội, thím đừng chọc giận ông nội.”

Sau đó Lục Cảnh Thành cười cười: “Dư Kiều, cô đừng chấp nhặt Trương Kỳ.”

Tần Dư Kiều cúi đầu cười, sau đó ngẩng đầu lên: “Anh ba, anh quá lo lắng rồi, em tin phu nhân của anh cũng chỉ nói đùa mà thôi.” Đúng lúc này, Tần Dư Kiều thấy có người ở phía sau vỗ vai cô, cô tưởng là Lục Cảnh Diệu, quay đầu lại phát hiện ra là Lục Gia Anh.

Nụ cười trên mặt Lục Gia Anh hơi kỳ lạ, thì thầm bên tai cô: “Kiều Kiều, cô đi theo tôi một chút.”

Tần Dư Kiều ngăn người, tự nhiên có một dự cảm xấu, nhưng nụ cười nhạt trên mặt vẫn được duy trì, nói với người nhà họ Lục: “Xin lỗi, tôi xin phép ra ngoài một chút.” Sau đó đứng lên theo Lục Gia Anh rời khỏi đại sảnh đi tới hành lang phía sau. Tuy ánh đèn hành lang không sáng lắm, nhưng Tần Dư Kiều vẫn có thể thấy vẻ chột dạ của Lục Gia Anh, trong lòng hơi ngờ ngợ nhưng không dám chắc, lên tiếng hỏi: “Có phải chủ tịch Lục đã biết gì rồi không...?”

Ánh mắt Lục Gia Anh lóe lên, đúng là tình huống khó xử mà. Bà nói với Tần Dư Kiều: “Tôi.... không biết ba chỉ nói là có chuyện.... muốn tìm cô.”

Tần Dư Kiều thấy phản ứng của Lục Gia Anh thì càng khẳng định suy đoán của mình. Chắc hẳn Lục Gia Anh đã nói tất cả với Lục Hoà Thuộc rồi, nhất thời cô cũng hoảng hốt, trước khi vào cửa kéo tay Lục Gia Anh: “Có thể giúp cháu gọi Lục Cảnh Diệu tới được không ạ...?”

Đúng lúc này cửa phòng nghỉ chợt mở ra, Lục Hoà Thuộc hằm hè đi ra ngoài: “Kêu la cái gì, tôi ăn thịt cô sao?”

Lục Hoà Thước nói xong, Tần Dư Kiều sững sốt, nhưng quay đầu lại Lục Gia Anh đã đi rồi. Tần Dư Kiều chợt có cảm giác như hồi bé làm chuyện gì sai bị giáo viên gọi vào văn phòng, mặt đỏ bừng, vô cùng chột dạ, nhắm mắt đi theo Lục Hoà Thước vào phòng nghỉ. Tần Dư Kiều thật sự không biết phải đối mặt với ông lão tám mươi hai tuổi này thế nào cả.

“Cô Tần, mời ngồi.” Lục Hoà Thước chống gậy ngồi xuống, sau đó ngẩng đầu kêu bảo cô ngồi.

Tần Dư Kiều run chân ngồi xuống, suy nghĩ một chút, bắt đầu giả bộ ngốc nghếch: “Bác Lục, bác tìm con có chuyện gì ạ?”

“Chuyện gì ạ?” Lục Hoà Thước nhìn Tần Dư Kiều chằm chằm, giọng nói mang theo lửa giận, “Độc nhất là lòng dạ đàn bà vứt chồng bỏ con bấy năm, bây giờ trở về làm gì, tới nhặt đồ có sẵn hả?!”

Tần Dư Kiều cảm thấy hai bên thái dương đập mạnh điên cuồng. Cô đúng là dở hơi mới nghĩ Lục Hoà Thước hiền lành, có thể sinh ra người như Lục Cảnh Diệu thì sao có thể tốt đẹp được cơ chứ. Nghe giọng điệu của Lục Hoà Thước, rõ ràng là bắt nạt người ta, Tần Dư Kiều tỏ vẻ uất ức: “Đó là bởi vì con không nhớ gì cả....”

Dĩ nhiên Lục Hoà Thước đã biết tình trạng của Tần Dư Kiều qua miệng Lục Gia Anh, nhưng vẫn bao che. Ông thừa hiểu người sai là con trai mình nhưng vẫn có thể vin vào đạo đức mà khiển trách: “Quý mới biết có phải cô lấy cớ để lừa gạt Cảnh Diệu và Duệ Duệ hay không. Cô có biết Duệ Duệ từ bé đã không có mẹ đáng thương biết bao nhiêu không? Tính tình thẳng sáu thô thiển, nếu không phải là tôi cố gắng chăm sóc Duệ Duệ thì Duệ Duệ đã là một đứa trẻ đáng thương không ai quan tâm rồi.”

Thật lòng Tần Dư Kiều rất muốn cảm ơn ân đức của Lục Hoà Thước: “Bác Lục, cảm ơn bác đã chăm sóc Duệ Duệ.”

“Hừ! Duệ Duệ là cháu nội của tôi, chăm sóc nó là chuyện hiển nhiên, nhưng bây giờ cô định.... đứng ở góc độ gì mà cảm ơn tôi.” Nói chuyện với Lục Hoà Thước cứ như đi đánh nhau vậy, sắc bén vô cùng, “Cô không định lấy thân phận mẹ Hi Duệ cảm ơn tôi đấy chứ? Chao ôi, cô Tần có phải cô quá tự tin rồi không, cô thật sự muốn nhặt thứ có sẵn à?”

Tần Dư Kiều chỉ muốn than trời, thế nhưng Lục Cảnh Diệu còn chưa tới nên cô đành phải nghĩ cách thôi. Hạ quyết tâm, nhìn Lục Hoà Thước với ánh mắt đáng thương: “Bác Lục, bác đừng nói con như thế, chuyện năm đó người chịu trách nhiệm lớn nhất không phải là bác sao?”

Không phải là bác sao? Không phải là bác sao? Ngày đó Lục Cảnh Diệu dùng Lục Hoà Thước làm lá chắn để lừa Hi Duệ, Tần Dư Kiều cảm thấy mượn tạm lá chắn này cũng không phải là cách tồi.

Tần Dư Kiều khịt mũi, làm bộ lả chã chực khóc cất lời: “Ban đầu nếu như không phải bác sai người chia rẽ con và Lục Cảnh Diệu, con cũng không phải bỏ chạy mà xảy ra chuyện, cũng không phải xa con trai con bấy năm....”

“Cô cô cô cô cô.... cô nói láo!” Lục Hoà Thước nhất thời nổi trận lôi đình, nhảy dựng lên, “Đúng là ăn nói bậy bạ, ăn nói bậy bạ!”

Tần Dư Kiều ngẩng đầu nhìn thẳng vào Lục Hoà Thước: “Rõ ràng là nhà họ Lục các người ức hiếp người khác. Con đã bỏ qua hiềm khích lúc trước rồi, bây giờ bác lại còn nói con vứt chồng bỏ con. Bác Lục, bác thật sự nghĩ con không nhớ chuyện trước kia nên có thể ức hiếp con sao?”

“Cô cô cô cô cô.... Tôi đâu có sai người đuổi theo cô, lúc đó tôi không hề biết chuyện của hai đứa, cô Tần không nên ăn nói lung tung....”

“Dạ?” Tần Dư Kiều ngẩng đầu nhìn Lục Hoà Thước, kinh ngạc chớp mắt, “Chính Cảnh Diệu đã nói với con như vậy mà. Anh ấy còn nói lúc đó bác rất ghét con, cho nên liền....”

Tần Dư Kiều nói xong, lập tức cúi đầu, chỉ mong Lục Cảnh Diệu mau đến đây.

Quả nhiên Lục Hoà Thước nghe xong những lời đó thì tức giận đến không kiềm chế được, cầm điện thoại lên gọi cho thư ký: “Bảo thẳng sáu lập tức lăn vào đây cho tôi.”

....

Lục Cảnh Diệu chạy đến rất nhanh, mang vẻ mặt phờ phợt gió xuân “lăn” vào, mỉm cười tới ngồi cạnh Tần Dư Kiều, mở miệng nói với Lục Hoà Thước: “Ba, con tìm Dư Kiều mãi mà không thấy, thì ra cô ấy ở chỗ ba”

Lục Hoà Thước vô cùng giận dữ, mặt đen lại nhìn thẳng vào Lục Cảnh Diệu.

Lục Cảnh Diệu không khỏi giật giật khoe miệng, kéo tay Tần Dư Kiều lên, “Ba, chú hai đến rồi, con đưa Dư Kiều đi gặp chú.”

Sau đó lúc Tần Dư Kiều đang định đứng lên, “Bốp” một tiếng, Lục Hoà Thước cực kỳ tức giận ném cái gạt tàn thuốc trên bàn vào Lục Cảnh Diệu: “Con mẹ nó mày giỏi lắm!”

Đầu tiên Lục Cảnh Diệu liếc nhìn Tần Dư Kiều, Tần Dư Kiều lập tức xoay mặt qua chỗ khác.

Lục Cảnh Diệu nhìn Lục Hoà Thước: “Ba, ba đang làm gì vậy?”

“Tao làm cái gì, con mẹ nó mày giỏi lắm, chuyện gì cũng đổ hết lên đầu tao. Mà tao có phải nói lời cảm ơn mày nữa không? Tao thật sự rất muốn cảm ơn mày cảm ơn mày còn nhớ đến bộ xương già này, già như vậy mà còn bị mày sử dụng làm vũ khí.”

“Ba....” Lục Cảnh Diệu lại nhìn Tần Dư Kiều bây giờ không dám ngẩng mặt lên nhìn anh nữa, trong lòng vừa buồn cười vừa tức giận, không ngờ cô lại nói với Lục Hoà Thước mấy lời lảm nhảm của anh. Cô cũng biết rõ anh nói chuyện đó là để lừa Hi Duệ thôi mà? Cô muốn gọi anh tới đây cũng không cần dùng cách này chứ.

“Ba, ba nghe con giải thích.” Lục Cảnh Diệu cười trừ, hạ thấp giọng nói đùa với Lục Hoà Thước, “Không phải con sợ không theo đuổi được vợ sao?”

Lục Hoà Thước nghiêm mặt: “Không nghe!”

Lục Cảnh Diệu : “Ba, ba đừng như vậy.”

Lục Hoà Thước cầm tờ báo trên bàn đánh tới tấp vào người Lục Cảnh Diệu: “Nhóc con mày nói chuyện荒唐 hoang cho tao biết, có phải mày cũng vu oan tao trước mặt Hi Duệ không?!”

“Bác Lục, đúng là Cảnh Diệu đã nói với con và Hi Duệ như vậy.” Đúng lúc này, Tần Dư Kiều chen miệng vào, “Chẳng lẽ sự thật không phải như vậy sao?”

Lục Hoà Thước nhìn Lục Cảnh Diệu chằm chằm, vô cùng rối rắm.

Không chừng chân tướng sự việc giống như lời Gia Anh nói, chắc hẳn ở Anh Cảnh Diệu làm chuyện có lỗi với mẹ Hi Duệ, sau đó mới làm mẹ Hi Duệ bỏ đi, khiến Hi Duệ từ nhỏ đã không có tình thương của mẹ

Lục Hoà Thước tức không chịu nổi, nhưng tức thì tức, có một số việc nếu như qua rồi thì cũng phải cho qua thôi. Chắc là bây giờ thằng sáu thật sự sợ vợ mình bỏ đi, sợ Hi Duệ lại mất mẹ nên mới nói như vậy.

Lục Hoà Thước tức giận tới mức thở hổn hển, nhưng vẫn đè nén lửa giận đang cuộn cuộn trong lòng, nói với Tần Dư Kiều: “Tất cả đều là hiểu lầm... cô Tần đừng nóng vội, chuyện năm đó là hiểu lầm giữa tôi và tên nhóc này.... Nhưng mà bây giờ tốt rồi, ông trời thật tốt với nhà họ Lục, thương xót Hi Duệ từ nhỏ đã không có mẹ, nên để cô và thằng sáu nói lại mối duyên xưa.”

Tần Dư Kiều tỏ vẻ hoài nghi với lời của Lục Hoà Thước: “Vậy à?”

“Những thứ này không còn quan trọng nữa rồi, không còn quan trọng nữa rồi.” Lục Hoà Thước cười gượng, “Tôi rất hiểu con trai mình, tuy tính tình nó có lúc nó hơi kiêu ngạo, nhưng đối xử với phụ nữ rất tốt, nhưng nếu về sau nó còn có chỗ nào không tốt.... Cô cứ nói cho tôi biết, tôi nhất định thay cô dạy dỗ nó.”

Tần Dư Kiều hơi mím môi, giả bộ ngạc nhiên không biết trong lòng Lục Hoà Thước đang nghĩ gì, cười nói với ông: “Con biết rồi, cảm ơn bác Lục.”

Buổi tối Lục Cảnh Diệu nhấn mạnh khái niệm “vợ chồng” cho Tần Dư Kiều nghe, cho cô biết cái gì gọi là “Một chính thể”, cái gì gọi là “Người trên cùng một chiếc thuyền”.

“Kiều Kiều, anh đã nói với em rồi cái gì là người cùng trên một thuyền, thuyền cũng như giường, cũng như quan hệ giữa anh và em. Chúng ta ngủ chung một giường, là người bên gối khăng khít nhất trên đời này, cho nên em hãm hại ai chứ không nên hãm hại anh, đúng không?”

Tần Dư Kiều nhú mày: “Ý của anh là em làm sai, em không nên nói với ba anh như vậy phải không?”

“Em không sai.... Em chỉ không hiểu chuyện cho lắm thôi.” Lục Cảnh Diệu tiếp tục quán triệt tư tưởng của mình cho Tần Dư Kiều, “Vợ chồng là dây trên một chiếc đàn, ra ngoài chúng ta phải tương thân tương ái thì mới có thể hòa hợp được. Ví dụ như em có ý kiến về anh, em phải bí mật nói với anh, có ý nghĩ gì thì cũng phải về nhà đóng cửa bàn bạc. Về phần tâm trạng em không tốt, em về nhà bạo ngược anh thế nào cũng được. Nhưng mà ở bên ngoài, chúng ta phải cùng đứng trên một chiến tuyến, đúng không?”

Lục Cảnh Diệu giỏi nhất chuyện gì? Rõ ràng là chuyện gì anh cũng có thể xuyên tạc, nói mấy lời vô cùng có lý để mang đến ưu thế ỉnh. Tần Dư Kiều ôm cái gối rằm rì, không thể phản bác.

Lục Cảnh Diệu diễn thuyết xong thì néo mặt Tần Dư Kiều: “Nhưng mà hôm nay em không cần tự trách mình, anh không trách em, anh biết em đang rất nóng lòng.... Nhưng cũng rất đáng mừng, cánh cửa của ba anh này đúng là chó ngáp phải ruồi, chúng ta đã qua được rồi đấy.”

Bây giờ Tần Dư Kiều rất tức giận nhưng không thể trút lên đầu ai, còn làm cho Lục Cảnh Diệu vui vẻ, vừa tức vừa buồn cười, sau đó cầm gối đập vào đầu anh: “Lục Cảnh Diệu, anh đáng ghét quá đi mất.”

Ngày ba mươi, Tần Dư Kiều vẫn đưa cái kẻ đáng ghét này và Hi Duệ đáng yêu trở về thành phố G. Trước đó Tần Ngạn Chi gọi cho cô biết bao nhiêu lần, lần cuối do Lục Cảnh Diệu nghe máy.

“Vâng, được, Tết năm nay con sẽ đưa Kiều Kiều về nhà bác.” Lục Cảnh Diệu lại tỏ vẻ con rể tốt, “Bác yên tâm, Kiều Kiều nhất định sẽ trở về, có con đảm bảo.”

Nhưng mà đối với Lục Hoà Thước mà nói, cái gì gọi là sinh con trai còn không bằng sinh quả trứng?

Bữa cơm cuối năm của nhà họ Lục hôm đó rất không hài hòa. Bởi vì không có cháu nội yêu quý ở đây nên Lục Hoà Thước rất cáu kỉnh, cũng vì là đêm ba mươi nên Lục Gia Anh và Lục Gia Mẫn phải về nhà chồng mừng năm mới, cho nên người đón năm mới cùng Lục Hoà Thước chỉ có ba nhà con trai cả, con trai ba và con trai thứ tư mà thôi. Mặc dù có nhiều cháu nội rồi rít từ nước ngoài trở về, nhưng Lục Hoà Thước vẫn không cảm thấy hài lòng.

Hơn nữa Lục Nguyên Đông cũng không có ở đây, anh đến chỗ Vương Bảo Nhi rồi.

Tần Dư Kiều vẫn không muốn trở về thành phố G, mặc dù nơi đó chứa đầy những kí ức tuổi thơ của cô, người thân và bạn bè của cô, và cả mối tình đầu của cô nữa.

Nhưng nơi đó cũng có những kỉ niệm rất đau lòng. Cho nên lúc xuống máy bay, Tần Dư Kiều không thể nào thoải mái được, nhưng vì bên cạnh còn có Hi Duệ nên Tần Dư Kiều vẫn cố gắng nở nụ cười che giấu sự khó chịu của mình.

Nhà họ Tần đã cho người đến đón từ sớm, nhưng không ngờ tới người đón lại là Giang Hoa.

“Không ngờ cậu Giang lại đích thân tới đây.” Lục Cảnh Diệu hàn thuyên đôi câu, nói với Hi Duệ, “Duệ Duệ, chào chú đi con.”

Bởi vì lần đi KTV trước Hi Duệ bị Giang Hoa đoạt chỗ ngồi nên có ấn tượng không mấy tốt đẹp về anh, nhưng vẫn biết thứ gọi là ở địa bàn của người khác thì phải cụp đuôi làm trẻ ngoan. Nóng giận đầu cười hi hi nói: “Cháu chào chú Giang.”

“Ng Sloan.” Giang Hoa nhếch miệng cảm khái, “Tôi cũng không ngờ anh sẽ về cùng Kiều Kiều.”

Lục Cảnh Diệu đặt tay lên vai Tần Dư Kiều: “Đúng, ghé thăm muộn như vậy tôi cũng thật có lỗi. Lại nói chúng ta đều là con rể của nhà họ Tần, cậu Giang cũng tiếp xúc với nhà họ Tần nhiều hơn tôi, đến lúc đó mong cậu nói tốt cho tôi vài câu trước mặt bố vợ”

Còn nói ngọt, Giang Hoa khẽ cười một tiếng: “Đến lúc đó rồi nói.”

Tần Dư Kiều lên xe của Giang Hoa liền nghĩ tới bà nội. Bà nội còn giận cô không? Lát nữa phải mở miệng với bà nội thế nào đây, rồi phải nói gì tiếp theo đây.... Bà nội thì sao? Liệu bà có nói chuyện với cô không?

“Giang Hoa, bà nội có khoẻ không...” Tần Dư Kiều khẽ hỏi Giang Hoa đang lái xe. Đúng lúc này, Lục Hi Duệ ngồi ở ghế lái phụ quay lại hỏi Lục Cảnh Diệu: “Ba ơi, con phải gọi bà nội của chị Dư Kiều là gì thế ạ?”

Lục Cảnh Diệu: “Lão thái.”

Lục Hi Duệ buồn bực: “Lão thái thái thiếu một chữ thái sao?”

Lục Cảnh Diệu giải thích rất đơn giản: “Lão thái nghĩa là cụ. Bà nội của chị Dư Kiều con cũng chính là cụ của con.”

Giang Hoa đang định lên tiếng lại không thể nói được chữ nào, một lúc lâu sau mới nói với Tần Dư Kiều: “Khá ổn rồi, có điều mấy năm trước phải phẫu thuật, bây giờ chân bà không được linh hoạt cho lắm.”

Tần Dư Kiều khẽ “Ừ” một tiếng. Lục Cảnh Diệu như thể hiểu được suy nghĩ của cô, cầm tay cô lên: “Đừng lo, bà nội không giận em đâu.”

Nhưng Lục Cảnh Diệu không ngờ rằng, cụ bà nhà họ Tần nhà họ Tần lại nóng nảy như vậy.

Nhà họ Tần tọa lạc tại trung tâm thành phố, căn nhà mang vẻ cổ kính, đã phủ rêu xanh. Ngoài sân có một chiếc xích đu cũ kỹ đến mức tróc sơn, nhưng hình như mới đổi dây thì phải.

Lúc anh và Dư Kiều đến nhà họ Tần thì cũng đã bốn giờ, phòng bếp của nhà họ Tần đang tất bật chuẩn bị bữa cơm tất niên. Bởi vì đang là mùa đông ngày ngắn đêm dài, nhà họ Tần đã lên đèn. Trong buổi xế chiều nhá nhem tối, ánh đèn của nhà họ Tần như chiếu vào lòng Lục Cảnh Diệu. Thì ra Dư Kiều lớn lên ở đây. Đưa mắt nhìn chiếc xích đu buộc trên cành cây khô, chắc hồi bé cô hay chơi ở đây.

Người nhà họ Tần đã tề tựu trước cửa, Lục Cảnh Diệu chỉ biết Tần Ngạn Chi, lúc đang định kéo Dư Kiều đến chào hỏi, anh lại cảm thấy người Tần Dư Kiều cứng đờ, sau đó anh thấy một bà lão ngồi xe lăn nói với cô gái phía sau: “Nghiên Thanh, đẩy cụ về phòng.”

Lục Cảnh Diệu liếc nhìn gương mặt tái nhợt của Tần Dư Kiều. Cái quái gì thế này?! Sau đó sắc mặt anh cũng trầm xuống, nói với Hi Duệ đã đi được vài bước: “Hi Duệ, quay lại đây nào.”

47. Chương 47

Lục Hi Duệ đang chạy đến chỗ đó định chào cụ thì bị Lục Cảnh Diệu gọi trở về. Hi Duệ bị ba gọi lại từ từ lùi về phía sau hai bước rồi vội vàng chạy ra sau lưng Lục Cảnh Diệu, chớp chớp đôi mắt to tròn. Rồi nó ngẩng đầu lên nhìn gương mặt như sắp khóc của Tần Dư Kiều, chân mày cũng nhíu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm lại nhìn chằm chằm vào cụ mình.

Bà Tần vừa nói lấy bảo Hạ Nghiên Thanh đẩy mình về phòng, nhưng lời vừa ra khỏi miệng liền cảm thấy hối hận. Nhưng lời nói ra như bát nước đổ đi, muốn hút lại cũng không thể được, ngược lại Hạ Nghiên Thanh lại giải vây cho bà: “Bà nội, hiếm lắm Kiều Kiều mới có dịp về nhà, chúng ta đừng làm khó cậu ấy có được không?”

Hạ Nghiên Thanh nói không nặng không nhẹ, nhưng từng chữ lại như cứa vào lòng Tần Dư Kiều. Trước kia cô cũng đỡ bà nội như Hạ Nghiên Thanh vậy. Người ta nói cách thế hệ thì thân thiết, nhà họ Tần chỉ có độc nhất một đứa con trai là Tần Ngạn Chi, cô chính là cháu gái ruột duy nhất của nhà họ Tần. Trước kia trong nhà có chuyện gì khiến bà nội nổi cáu không chịu ăn cơm, Tần Ngạn Chi đều bảo cô đỡ bà nội.

“Nếu như bà nội không ăn, Kiều Kiều cũng không ăn.”

Có lúc lại đến lượt bà nội dỗ cô: “Kiều Kiều không ăn, bà nội cũng không ăn.”

....

Có những tình cảm bởi vì quá thân thương nên khiến người ta khó chấp nhận tổn thương mà thời gian mang lại, sợ thời gian sẽ bào mòn tình thân đó.

Thế nên dù Tần Dư Kiều biết bà nội sẽ giận, biết có lẽ bà nội không muốn gặp cô, nhưng khi nghe thấy bà nội nói với Hạ Nghiên Thanh “Đẩy cụ về phòng”, Tần Dư Kiều vẫn không thể chấp nhận nổi.

Không chấp nhận nổi Hạ Nghiên Thanh gọi bà nội cô là bà nội, không chấp nhận nổi cô ta gọi ba cô là ba. Hơn nữa cô ta dựa vào cái gì mà đứng trước cửa nhà đón tiếp cô như chủ nhà vậy?

Ngày hôm qua lúc Tần Dư Kiều dạy Hi Duệ làm văn, Hi Duệ hỏi cô: “Chị Dư Kiều, trong lòng không có cảm giác gì tức là thế nào ạ?”

Trong lòng không có cảm giác gì à? Tựa như trái tim bị ném vào hầm băng, rồi hơi lạnh từ trái tim chậm rãi lan tỏa khắp thân thể.

Bây giờ Tần Dư Kiều cảm thấy hai chân mình như bị đóng băng vậy. Bà nội thì ở phía trước nghiêm mặt nhìn cô, cô đứng cách cửa nhà khoảng mười mét, khuôn mặt cũng đanh lại. Cô không thể di chuyển hai chân đi về phía trước, thậm chí cô còn không dám chớp mắt, bởi vì hốc mắt đã đóng đầy lệ, chỉ cần chớp nhẹ nước mắt lập tức tuôn trào như vỡ đê.

“Kiều Kiều....” Tần Ngạn Chi là người đầu tiên bước tới, nhưng không biết phải nói gì thêm, quay sang nói với Lục Cảnh Diệu, “Anh Lục, hoan nghênh anh tới làm khách nhà họ Tần.”

Thì ra chỉ là khách. Đã nhạy cảm thì lúc nào cũng cảm thấy mấy lời người ta nói như ám chỉ mình, Tần Dư Kiều biết những lời Tần Ngạn Chi nói không nhằm vào cô, nhưng cô cũng hiểu được phần nào. Đường như thân phận khó nói của mình năm đó rốt cuộc cũng được xác định rõ ràng, cô đã không còn là người nhà họ Tần nữa, giờ đây cô chỉ là khách mà thôi.

Lúc này tâm trạng của Lục Cảnh Diệu cũng không tốt cho lắm, ánh mắt cũng càng lúc càng lạnh, hơi mím môi dần lửa giận. Bây giờ anh thật sự muốn ném hết đồ đạc rồi lập tức dẫn Kiều Kiều trở về thành phố S. Nhưng anh vẫn cố nén cơn giận, khi đã người ngoài được phân nửa thì mỉm cười với Tần Ngạn Chi. Anh không sợ nhà họ Tần không chấp nhận người con rể này, mà sợ nếu anh túm Tần Dư Kiều về thật thì cô sẽ hận anh mất.

Cho nên mặc dù bây giờ Lục Cảnh Diệu rất tức giận nhưng vẫn cố gắng giữ giọng nói bình thản, có điều khi cất lời vẫn ẩn chứa vẻ giễu cợt khiến người ta không biết phải nói sao: “Con dẫn Kiều Kiều về quê thăm mọi người, có lẽ phải quấy rầy bác Tần mấy ngày rồi.”

Lục Cảnh Diệu nói “về quê” đối lập với từ “khách” của Tần Ngạn Chi, tăng thêm vẻ giễu cợt. Vẻ giễu cợt đó khiến Tần Dư Kiều khó chịu, ngoài trái tim buốt giá, cô còn thấy không cam lòng. Cho nên Tần Dư Kiều dẫn nổi bực dọc đang sôi trào trong lòng, gọi Tần Ngạn Chi một tiếng: “Ba.”

Từ “Ba” vừa dứt, Tần Dư Kiều đã không kìm nổi nước mắt nữa.

Trong mắt Tần Ngạn Chi và bà Tần, Tần Dư Kiều có dáng vẻ ra sao? Rõ ràng nước mắt đã rơi, nhưng vẫn gắng gượng nở nụ cười, vô cùng tủi thân đáng thương. Tần Ngạn Chi thấy vậy vô cùng đau lòng.

Bà Tần thấy thế, nước mắt cũng bắt đầu tuôn rơi, sau đó đôi bàn tay chuyển xuống xe lăn, xoay bánh xe đến trước mặt Tần Dư Kiều: “Không phải con nói là không muốn trở lại nữa sao? Bây giờ còn trở lại làm gì.... Trở lại làm gì?!”

“Mẹ con trở lại đương nhiên là vì thăm bà.” Lục Hi Duệ lạnh nhạt trả lời. Tần Dư Kiều cúi đầu nhìn vào mắt Lục Hi Duệ, tay nó nắm chặt lấy tay cô, tựa như một con sư tử nhỏ đang xù lông bảo vệ cô vậy.

Mẹ, rốt cuộc Hi Duệ cũng gọi cô là mẹ rồi. Đột nhiên Tần Dư Kiều cảm thấy cả người tràn đầy năng lượng, như thể đã lấy lại được dũng khí. Thật ra chuyện này cũng không có gì to tát.

Nếu như cô muốn tìm lại tình yêu thương của bà nội, lấy lại sự coi trọng của nhà họ Tần thì không được sợ hãi rụt rè nữa. Không có tình yêu nào lưu giữ toàn vẹn, chỉ chờ cô tới nhặt như lẽ hiển nhiên. Nếu trong lòng cô, vị trí của nhà họ Tần đã phối phai, vậy thì cô không phải rồi rắm nữa, cô cũng không cần phải tự

trách và oán giận mình nữa. Bởi vì sự rối rắm đó chẳng khác nào mua dây buộc mình, chỉ làm cuộc sống tươi đẹp của mình ngày càng khó chịu, còn khiến những người xung quanh đau khổ lây.

“Bà nội...” Tần Dư Kiều nhìn bà nội mình, nghẹn ngào lên tiếng. Sau đó cô cảm thấy trên vai mình có một bàn tay, là của Lục Cảnh Diệu, anh mở miệng nói thay cô: “Bà Tần, trước khi về thành phố G, Kiều Kiều đã mất ngủ mấy đêm rồi. Cô ấy vẫn luôn hỏi con nếu như bà không muốn gặp cô ấy thì sao? Nhiều năm rồi Kiều Kiều không về nhà, bà biết cô ấy đã gặp phải những chuyện gì không....? Nhưng tất cả mọi chuyện đã qua rồi. Bây giờ con hỏi bà một câu, nếu bà thật sự không muốn gặp cô ấy, con sẽ đưa cô ấy đi ngay.”

Lục Cảnh Diệu nói xong, đôi mắt tuần tú càng trở nên thâm trầm. Mặc dù giọng điệu anh rất kính trọng, nhưng càng nói càng toát lên sự giận dữ. Hạ Vân thấy vậy thì hoảng hốt, vội cười bước lên giải vây: “Kiều Kiều, con đừng giận bà nội nữa. Thật ra bà nội vẫn rất nhớ con, biết con sắp về, lập tức bảo nhà bếp làm những món con thích ăn nhất...”

Tần Dư Kiều ngược mắt nhìn Hạ Vân. So với ấn tượng trong ký ức, Hạ Vân không hề thay đổi, thậm chí còn trẻ hơn, toàn thân toát lên vẻ sang trọng lộng lẫy, cách nói chuyện cũng mang phong cách của người vợ chính thức. Dù sao bà ta cũng là vợ chính thức mười năm rồi mà.

“Dì Hạ, sao con có thể giận bà nội được chứ? Bây giờ con chỉ sợ bà nội không cần con nữa thôi...” Tần Dư Kiều không nhìn Hạ Vân, mà lại nhìn chiếc xe lăn của bà nội, cất giọng khê khàng tựa như đang hỏi lỗi. Hàng mi dài của cô khẽ chớp, một giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu liền rơi xuống.

Mà bà Tần thì sao? Trái tim bà quặn thắt lại, nhưng chỉ há miệng không biết phải nói gì cả. Vươn tay kéo tay Tần Dư Kiều, gương mặt già nua cũng giàn giụa nước mắt: “Kiều Kiều của bà.... Kiều Kiều của bà...”

Kết quả Lục Cảnh Diệu vẫn chưa từ bỏ, nhẹ nhàng cầm lấy tay Tần Dư Kiều từ trong tay bà Tần: “Bà Tần, bây giờ bà chỉ cần trả lời con một câu thôi. Nếu như cái nhà này đã không hoan nghênh Kiều Kiều nữa, vậy thì cứ để con đưa cô ấy đi.”

Lục Cảnh Diệu nói xong, Giang Hoa vẫn im lặng không nói tiếng nào chợt nở nụ cười: “Anh Lục thật biết điều, anh không thấy đáng về ngóng trông Kiều Kiều trở về của bà nội hay sao?”

Lời Giang Hoa nói khiến bà Tần lo lắng, bất mãn nói với Lục Cảnh Diệu: “Cậu.... Cậu là ai? Có tư cách gì đưa cháu gái của tôi đi? Người phải biến khỏi đây là cậu mới đúng!”

Lục Cảnh Diệu cười cười, hơi khm người xuống, lập tức trở nên nho nhã lễ phép như thể vừa rồi anh chỉ đùa giỡn với bà cụ mà thôi. Anh nói với Hi Duệ đứng bên cạnh: “Duệ Duệ, gọi lão thái đi.”

“A.” Hi Duệ ngoan ngoãn gọi bà Tần một tiếng lão thái, sau đó nói đầu ra đây: “Ba, bà ấy chính là cụ của con phải không?”

Sau đó bà Tần lắp bắp không nói gì cho ra hồn, Tần Dư Kiều cũng bắt đầu khoe khoang cầm lấy bàn tay của bà nội: “Bà nội, bà nội dẫn con vào rồi con nói cho bà nội biết có được không...?”

“Đúng đúng đúng, đứng mãi ngoài này làm gì?” Tần Ngạn Chi cười liếc nhìn con gái, “Kiều Kiều, chắc con cũng mệt rồi, nghỉ ngơi trước đi rồi hãy xuống, sau đó chúng ta ăn cơm. Lần này dì Hạ của con làm nhiều món ngon đãi con lắm...”

Nghe Tần Ngạn Chi nói vậy, Tần Dư Kiều mỉm cười nhìn Hạ Vân: “Cảm ơn dì Hạ.” Đúng như người ta nói, cần phải có thời gian mới có thể hiểu những đạo lý trong cuộc đời này, Tần Dư Kiều thật sự cảm thấy tiếc khi đến giờ mình mới hiểu ra; đó chính là đừng bao giờ gây gổ với người trong nhà chỉ vì bức tức người ngoài. Có thể trước mặt họ vô cùng ủng hộ mình, nhưng sau lưng thì lại cười trộm mình ngu dốt.

“Kiều Kiều...” Sau khi cùng mọi người vào nhà, Hạ Nghiên Thanh cười với cô, nhưng Tần Dư Kiều không cười nổi với cô ta. Khi Hạ Nghiên Thanh định chạy lại đẩy bà nội vào nhà, Tần Dư Kiều đã đặt tay lên chiếc xe lăn, nói: “Bà nội, con đẩy bà nội vào nhà có được không?”

“Được được.” Bà Tần cười vui vẻ, mắt vẫn còn nhìn Hi Duệ.

Hi Duệ biết lão thái đang nhìn nó, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên vội vàng đến chỗ lão thái tự giới thiệu, “Lão thái, con tên là Lục Hi Duệ, Lục trong đại lục, Hi trong hy vọng, Duệ trong tình duệ cơ trí. Bà gọi con là Duệ Duệ là được rồi...”

Tần Dư Kiều bị Hi Duệ chọc cười, khom người xuống thì thầm bên tai bà nội, nói cho bà biết: “Bà nội, Duệ Duệ chính là con trai của con....” Nói xong liếc mắt nhìn Hạ Nghiên Thanh. Cô ta hơi mím môi, có lẽ cô ta cảm thấy cô đang chiếm mất vị trí của mình nên vẻ mặt hơi mất mát đi tới bên cạnh Giang Hoa.

Vừa rồi Tần Dư Kiều nói ra thân phận của Duệ Duệ với giọng không nhỏ, ít nhất mọi người trong nhà đều nghe rõ. Tần Dư Kiều không biết Tần Ngạn Chi có nói ọi người trong nhà biết hay không, nhưng nhìn phản ứng của Hạ Vân và mọi người, hình như chưa ai biết cả. Chỉ có Giang Hoa có vẻ đã đoán ra vấn đề.

Về phần bà Tần, thật ra Tần Ngạn Chi nghe mọi chuyện từ Bạch Thiên Du, cũng nói cho bà nghe tất cả rồi. Nhưng tóm lại vẫn chưa nghe chính miệng cháu gái mình nói thì vẫn không tin. Bây giờ Kiều Kiều cũng nói ra rồi, hơn nữa mọi người cũng nghe thấy, bà không còn hoài nghi gì nữa.

Hơn nữa có một số việc chính miệng người trong cuộc nói ra hoàn toàn không giống như khi nghe từ miệng người khác. Dù là chuyện Kiều Kiều chưa cưới mà đã có con hay là chuyện Kiều Kiều bị tai nạn giao thông. Hôm qua lúc bà Tần nghe Tần Ngạn Chi nói chuyện này đã khóc rất nhiều, bây giờ nghe cháu gái nói khi tỉnh dậy sau tai nạn cảm thấy rất nhớ bà nội thì nước mắt của bà Tần lại tuôn rơi không ngừng.

....

Tần Dư Kiều kể cho bà nội nghe những chuyện đã xảy ra với mình, từ chuyện bị tai nạn, rồi cô tiếp nhận điều trị như thế nào. Cô còn kể vì điều trị mà cô mập hơn một chút.

Căn phòng kiểu Trung Quốc không còn ai khác, chỉ có cô và bà nội. Cô đứng bên cạnh bàn trang điểm chải tóc cho bà, thấy bà nội trong gương lau nước mắt, Tần Dư Kiều đang chải tóc cũng bắt đầu rơi lệ: “Bà nội, tóc bà nội bạc đi nhiều rồi.”

Sao có thể không nhiều được chứ? Vậy mà đã mười năm không gặp, Tần Dư Kiều xoa hốc mắt mình, cố tỏ ra thoải mái nói với bà nội: “Bà nội, bà nội đừng khóc, bà nội khóc làm con cũng muốn khóc đây này. Không phải bây giờ con đã về rồi sao.... ? Chúng ta đều không khóc nữa, có được không ạ....?”

Bà Tần lấy khăn tay ra lau nước mắt: “Kiều Kiều.... Cháu gái đáng thương của bà.”

“Kiều Kiều không đáng thương, không phải bây giờ Kiều Kiều đã trở về bên cạnh bà nội rồi sao?” Tần Dư Kiều nói xong, mỉm cười cầm tấm ảnh trên bàn trang điểm lên, tay đặt trên vai bà nội cười hỏi: “Bà nội, hỏi này sao con không thấy em trai con?”

Về phần đứa con trai này, thật ra Tần Ngạn Chi rất lo lắng tới tâm trạng của con gái, thậm chí còn nói với Hạ Vân: “Ngày mai bảo Tiểu Trì về nhà ngoại vài hôm đi.”

“Gần sang năm mới rồi, anh hẳn tâm để Tiểu Trì ăn Tết ở nhà người khác hay sao....? Em biết anh thương Kiều Kiều, nhưng Tiểu Trì cũng là con ruột của anh mà.... Như vậy đi, ngày mai em bảo Tiểu Trì tránh mặt một chút.”

....

Lúc Tần Dư Kiều giúp bà nội chải tóc, trước bàn trang điểm chỉ để một tấm hình, trong hình là một cậu nhóc xa lạ, hàng mày rất giống cô, hình như đã mười tuổi rồi, mặc bộ đồ cưỡi ngựa ngồi trên lưng ngựa, ngũ quan rất đẹp.

Đây là ảnh chụp lúc cưỡi ngựa, Tần Dư Kiều nhớ hồi còn bé cô cũng chụp một bức tương tự thế này, nhưng không biết đã mất đâu rồi.

“Bà nội biết.... bà nội biết con đang giận bà nội tại sao không để hình của con, đúng không....?” Bà Tần mỉm cười kéo ngăn bàn ra, lấy một tấm hình rồi giải thích với Tần Dư Kiều, “Hình con và em trai con đều được đặt ở đây, nhưng người giúp việc vô ý làm rơi khung hình.... Kiều Kiều, con và Tiểu Trì, chính là em trai con.... Đây là bảo bối tâm can của bà nội....”

Lúc bà Tần nói xong, quay đầu nhìn cháu gái. Bà rất sợ cháu gái sẽ cáu giận như trước kia. Đúng lúc này, Tần Dư Kiều lên tiếng.

“Bà nội, bà nội yên tâm đi, con đã trưởng thành rồi mà.... Làm sao có thể không hiểu chuyện chọc giận bà nội như trước kia nữa....?” Tần Dư Kiều làm nũng, ôm lấy bà nội từ phía sau, đưa mắt nhìn tấm hình của

mình. Đây là hình hài cô tốt nghiệp cấp hai, lúc ấy cô còn để tóc mái bằng rất phổ biến hồi đó. Giang Hoa giấu cột tóc bằng của cô chẳng khác gì cái bát úp.

Nếu như cô nhớ không lầm, hồi ấy cô và Hạ Nghiên Thanh là bạn rất thân, hai người cùng đi cắt tóc mái bằng. Cô và Hạ Nghiên Thanh cắt tóc giống nhau như đúc, cô hỏi Giang Hoa ai cắt đẹp hơn, khi đó Giang Hoa đã thể hiện phẩm cách đê tiện của mình, trước mặt cô và Hạ Nghiên Thanh liền đánh giá thế này: “Kiều Kiều, không phải anh xúc phạm em, nhưng kiểu tóc đáng yêu này chỉ hợp với Nghiên Thanh thôi. Em để kiểu tóc đuôi ngựa như trước kia đẹp hơn đây.”

Sau đó trên đường về nhà, Giang Hoa lại quần lấy cô, khua khoắng tay chân vỗ vai cô nói: “Kiều Kiều, em giận vì anh không khen em xinh à? Cái cô nhóc này.... Thật ra thì anh thấy em cũng được mà... Em biết Nghiên Thanh tính tình hướng nội da mặt cũng mỏng.... không thể chịu đựng bị xúc phạm phải mà. Em không thể bắt anh nói cô ấy không xinh bằng em trước mặt cô ấy được....”

Đúng là tên đàn ông xấu xa. Nhưng lúc đó Tần Dư Kiều còn rất thích con trai kiểu này, nếu không nghĩ hè năm tốt nghiệp cấp hai sẽ không dần dần u mê mà đồng ý làm bạn gái Giang Hoa.

Trong phòng, Tần Dư Kiều và bà nội đang trò chuyện. Mà bên ngoài thì sao? Có phần náo nhiệt hơn bên trong một chút. Lục Cảnh Diệu ngồi trên ghế sofa vừa nói chuyện với Tần Ngạn Chi, vừa phải ứng phó với Giang Hoa.

Còn Lục Hi Duệ thì sao? Nó cũng bận rộn, nó muốn tìm người xấp xỉ tuổi mình để cùng chơi, tìm tới tìm lui, cuối cùng tìm thấy Tần Dư Trì.

“Em là Hi Duệ, tên anh là gì thế?”

“Tôi là Tần Dư Trì. Cậu là ai? Sao lại ở nhà tôi?”

Lục Hi Duệ chạy đi hỏi ba mối quan hệ phức tạp giữa mình và Tần Dư Trì, sau khi có được đáp án, nó chạy đến trước mặt cậu nhóc cao hơn nó một chút: “Cháu là cháu của cậu.”

Tần Dư Trì: “....”

Lần đầu tiên Tần Ngạn Chi nhắc tên em trai trước mặt Tần Dư Kiều, Tần Dư Kiều liền hiểu Tần Dư Trì có vị trí thế nào trong nhà họ Tần. Tần Dư Trì, Tần Dư Trì, là đứa con trai muộn của nhà họ Tần.

48. Chương 48

Lúc Tần Dư Kiều đi ra từ phòng bà nội, Lục Cảnh Diệu cười cười ngoắc tay gọi cô lại. Lục Cảnh Diệu này có ngũ quan thâm trầm, khiến gương mặt trở nên tuần lãng sắc bén, vì vậy lúc không cười anh tạo cho người ta cảm giác anh cực kỳ nghiêm túc lạnh lùng, thậm chí còn mang cảm giác chuyên quyền độc đoán. Nhưng khi anh cười thì gương mặt bừng sáng, theo ý cười lan tràn nơi đáy mắt, lớp băng dần tan, mầm non đâm chồi.

Tần Dư Kiều đi tới bên cạnh Lục Cảnh Diệu, sau đó nắm bàn tay đưa ra của anh, thuận thế ngồi xuống bên cạnh. Tần Ngạn Chi và Giang Hoa đang ngồi đối diện thấy thế giật giật khóe miệng. Cô nói: “Ba, mọi người vừa nói gì thế?” Nói xong, lại gương mặt nhìn Lục Cảnh Diệu, “Nói gì mà vui vẻ vậy?”

“Ha ha....” Lục Cảnh Diệu không trả lời mà chỉ cười, kéo tay cô nhưng lại đưa mắt nhìn Tần Ngạn Chi: “Bàn chuyện kết hôn của chúng ta đó mà.”

“Ai nói em muốn cưới anh.” Tần Dư Kiều không để ý Tần Ngạn Chi và Giang Hoa đang ngồi đó, tùy tiện chọc ngoáy Cảnh Diệu một câu. Dưới ánh đèn sáng rực trong phòng khách, Tần Dư Kiều nở nụ cười rực rỡ, hai gò má ửng hồng.

Khi nào thì người phụ nữ trở nên xinh đẹp nhất, rõ ràng là khi nở nụ cười đượm nét ngượng ngùng của thiếu nữ, ngôn ngữ lại to gan quấy rầy như phụ nữ trưởng thành. Có lúc phụ nữ lại nhạy cảm với sự thay đổi của người phụ nữ khác, Hạ Nghiên Thanh cách đó không xa bắt gặp nhìn Tần Dư Kiều rất lâu.

Đúng là Tần Dư Kiều đã thay đổi rất nhiều. Với tính tình trước kia, cô ấy không thể nào liếc nhìn Giang Hoa. Nhưng cô của bây giờ lại có thể đối đáp với Giang Hoa tự nhiên như vậy.

Hơn nữa trước mặt ba và bà bội, cô ấy không còn là một con nhím nữa, mà đã nhu thuận như mèo. Cô tỏ vẻ ngoan ngoãn đáng thương, cũng rộng lượng để có được sự đồng tình của mọi người, dẫn đo để tìm cách tốt nhất, nhưng ai ai cũng thích dáng vẻ này của cô ấy.

Thật ra Hạ Nghiên Thanh lại thích Tần Dư Kiều của trước kia hơn, đối với Tần Dư Kiều hiện tại, cô thật sự rất không thích, thậm chí còn ghét. Nhìn thấy Tần Dư Kiều bây giờ, cô lại cảm thấy má trái bắt đầu đau rát. Năm ấy hình ảnh Tần Dư Kiều cho cô một bạt tai vẫn in sâu trong lòng, và cả câu nói cô ấy để lại: “Cậu luôn tỏ vẻ mình là kẻ yếu, dù yếu đuối yêu kiều hay là yếu đuối hèn hạ!” “Hạ Nghiên Thanh, cậu thích nhất lại những thứ tôi đã vứt đi như vậy sao?”

Hạ Nghiên Thanh cười lạnh. Năm đó còn cố làm ra vẻ khảng khái phóng khoáng, sao bây giờ cũng trở về nhặt lại vậy?

....

Về vấn đề cô chưa có chồng mà đã có con, chắc hẳn Bạch Thiên Du đã giải thích với Tần Ngạn Chi, nhưng Tần Dư Kiều cảm thấy mình vẫn nên giải thích với Tần Ngạn Chi: “Ba, chắc mẹ đã nói cho ba biết rồi. Ba có trách con không....?”

Khi hỏi Tần Dư Kiều vô cùng cẩn thận, mà Tần Ngạn Chi cũng vô cùng áy náy và hối hận, làm sao có thể trách đứa con gái yêu quý của ông được chứ? Ông khàn khàn lên tiếng: “Kiều Kiều, lần này con và Cảnh Diệu đã mất công tới đây, ở lại vài ngày có được không?”

Trước kia Tần Ngạn Chi vẫn gọi Lục Cảnh Diệu là cậu Lục, phải cố gắng lắm mới có thể gọi tiếng Cảnh Diệu. Người đàn ông này không thật sự rất bản lĩnh.

Đúng lúc này, Tần Dư Kiều thấy Hạ Nghiên Thanh cầm bông hoa giấy đã cắt.

Hạ Nghiên Thanh để hai bông hoa giấy màu đỏ lên trên bàn gỗ nhỏ, lúc mở miệng nói chuyện chân mày cong cong, giọng nói mang chút hoạt bát của thiếu nữ: “Ba, Kiều Kiều, hai bông hoa giấy đỏ này, một bông do con cắt, một bông do bà nội cắt. Hai người đoán thử xem con cắt bông nào trong hai bông này?”

Tần Dư Kiều kinh ngạc nhìn về phía Hạ Nghiên Thanh. Người ta nói tính cách là thứ trời sinh không thể nào thay đổi, trong trí nhớ của cô Hạ Nghiên Thanh là một cô gái hướng nội hay xấu hổ, bây giờ đã cởi mở hơn rất nhiều rồi.

Tần Dư Kiều không để ý đến Hạ Nghiên Thanh, mà lại trả lời câu hỏi vừa nãy của Tần Ngạn Chi: “Con cũng muốn ở lại vài ngày, nhưng không phải ba đã ném Tần Ký hỗn loạn đó cho con sao? Không phải là con không muốn ở lại, mà là ba không muốn cho con ở lại thôi....” Tần Dư Kiều ở bên Lục Cảnh Diệu đã lâu, chẳng học được gì cả, nhưng chiêu cần ngược này lại áp dụng rất tài tình.

Nghe cô nói những lời này, sắc mặt Tần Ngạn Chi lập tức trở nên nặng nề, không ngờ mình và con gái sẽ vướng vào những chuyện hiểu lầm này, vội vàng giải thích: “Kiều Kiều, ba....”

“Chú Tần, Kiều Kiều đùa với chú thôi mà.”

“Ba, con đùa với ba thôi.”

Tần Dư Kiều và Lục Cảnh Diệu mở miệng cùng lúc, đầu tiên mọi người trong nhà sững sờ, sau đó đều nở nụ cười. Giang Hoa cũng khẽ mỉm cười, cầm hai bông hoa giấy trên tay Hạ Nghiên Thanh: “Đưa anh xem nào.... Anh đoán cái này là do em cắt.”

Tiếng nói khảng định của Giang Hoa cuối cùng cũng thu hút được tầm mắt của Tần Ngạn Chi nhìn vào hai bông hoa giấy của Hạ Nghiên Thanh, Tần Ngạn Chi hồ hững khen một câu: “Nghiên Thanh thật khéo tay.”

Tần Dư Kiều cũng đưa mắt nhìn hai bông hoa giấy trên tay Giang Hoa, nhìn một hồi rồi nói: “Tôi đoán bông bên trái là do cậu cất, bông bên phải là của bà nội.”

Hạ Nghiên Thanh cười nhìn Tần Dư Kiều: “Kiều Kiều, sao cậu lại đoán như vậy?”

Tần Dư Kiều nhún vai, giọng điệu có vẻ hơi lầy lẹ: “Đoán bừa thôi!”

Về mặt Hạ Nghiên Thanh thoáng qua chút lúng túng, sau đó ngồi xuống bên cạnh Giang Hoa, kéo tay anh: “Mẹ tìm anh.”

Giang Hoa hơi sững sốt, sau đó đứng dậy lên tầng với Hạ Nghiên Thanh.

Tầm mắt Tần Dư Kiều dõi theo bóng lưng của Hạ Nghiên Thanh và Giang Hoa, không phải cô quan tâm họ đi đâu, mà nghĩ đến căn phòng đã gắn bó với cô mười mấy năm, không biết bây giờ căn phòng ấy có còn không.

Hình như Tần Ngạn Chi nhìn thấu suy nghĩ của con gái, nói với cô: “Kiều Kiều, ba vẫn giữ căn phòng kia lại cho con đấy.”

“Cảm ơn ba đã không quên đứa con gái này.” Sau khi người ngoài rời đi, giọng điệu Tần Dư Kiều nói với Tần Ngạn Chi lập tức đổi một trăm tám mươi độ, trong vẻ nũng nịu mang theo chút giận dỗi, trong giận dỗi lại ẩn chứa oán giận.

Tần Ngạn Chi rất xúc động, đây mới là Kiều Kiều của ông, nhưng lúc đang thấy cực kỳ cảm động lại bị một tiếng gọi làm cho đứng hình: “Ba.”

Người gọi Tần Ngạn Chi chính là Tần Dư Trì.

Tần Ngạn Chi xoay người gọi con trai tới đây, hơi lúng túng nói với con gái: “Tiểu Trì, gọi chị đi.”

Tần Ngạn Chi giới thiệu xong, Tần Dư Kiều ngẩng đầu cười với Tần Dư Trì. Máu mủ thật thần kỳ, khuôn mặt của cô và tên nhóc này cũng tương tự nhau, đáng tiếc cô không hề vui mừng và cảm động, ngược lại cảm thấy chán ốm.

“Thì ra chị chính là người bà nội hay nhắc tới.” Tần Dư Trì nhìn chằm chằm Tần Dư Kiều, nhìn một lúc rồi chỉ Lục Hi Duệ cách đó không xa đang chạy tới, “Ba ơi, nó là cháu của con thật à?”

Lục Hi Duệ chạy đến mức đỏ bừng mặt, hết sức không vui cướp lời: “Cháu đã nói cháu không lừa cậu rồi mà. Cậu nhỏ, sao cậu lại không tin cháu thế?”

Đúng là cách gặp mặt thú vị, dù sao Tần Dư Kiều đã chuẩn bị tinh thần nhưng cũng không biết phải lên tiếng thế nào. Sau đó cô cảm thấy Lục Cảnh Diệu nhéo bàn tay cô rồi lấy một bao lì xì trong túi ra, nói với Tần Dư Trì: “Tiểu Trì đúng không? Sang năm mới rồi, anh rể mừng tuổi em này.”

Đúng là một ông anh rể nhiệt tình.

Tần Dư Trì nhìn Tần Ngạn Chi, không biết có nên nhận hay không. Còn Hi Duệ rất ghen tỵ, ba không chỉ chưa từng mừng tuổi cho nó, mà năm nào cũng trốn lột tiền mừng tuổi của nó nữa. Nó hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi không thèm nhìn Lục Cảnh Diệu.

Tần Dư Kiều cứ nhìn Hi Duệ mãi. Hi Duệ nhà cô trở nên hay dỗi từ bao giờ thế này? Cô vẫy tay bảo Hi Duệ đến bên mình, lau mồ hôi trên trán nó rồi hỏi: “Con vừa chơi gì thế, sao lại đổ đầy mồ hôi thế này?”

Lục Hi Duệ liếc nhìn cậu nhỏ, rồi trả lời Tần Dư Kiều: “Vừa nãy con và cậu nói về kết cục của Oulad trong Space Energy Robot. Cậu nói nó bị rấn ba đầu bắt đi, nhưng rõ ràng nó đã sống lại sau khi bị ác linh làm tương bí đồ rồi mà.”

Tần Dư Kiều: “...” Không phải là cô không muốn giúp Hi Duệ, nhưng vấn đề này thì cô thật sự bó tay. Đúng lúc này, Lục Cảnh Diệu nhẹ nhàng nói một câu: “Tập này ba đã xem rồi, chính xác là đã sống lại sau khi biến thành tương bí đồ.”

Tần Dư Trì không tin: “Anh xem tập nào vậy?”

“Đương nhiên là tập cuối rồi.” Lục Cảnh Diệu cười cực kỳ rạng rỡ, “Chắc em mới chỉ xem bản cũ thôi phải không? Nhưng không sao cả, lần sau anh sẽ mua cho em phiên bản mới nhất, hoặc là lần sau em tới thành phố S chơi, anh bảo Hi Duệ đưa đĩa cho em xem.”

Tần Dư Trì buồn bực, điều khiến đứa trẻ khó chịu nhất chính là thứ mình cho là đúng thật ra lại là sai. Lúc Tần Dư Trì bĩu môi không nói lời nào, Hi Duệ lại vui vẻ, vô cùng đồng tình với lời ba nói: “Đúng vậy, cháu cho cậu mượn xem, cậu xem rồi sẽ biết ai nói đúng.”

Đúng là cha con hào phóng, Tần Dư Kiều kéo tay Lục Cảnh Diệu, lại quan sát đôi mắt của Tần Dư Trì. Tần Dư Trì vẫn bĩu môi không nói gì, sau đó Tần Ngạn Chi kéo tay của đứa con trai đang tức giận, nói: “Tiểu Trì, Duệ Duệ nhỏ hơn con, con phải nhường nhịn Duệ Duệ, biết không?”

Hi Duệ không đồng tình nhìn thẳng vào mắt ông, nói: “Ông ngoại, đúng chính là đúng, sai chính là sai, con không cần cậu nhường.”

Tần Ngạn Chi cười cười với Hi Duệ, sau đó nhìn con trai, sắc mặt hơi trầm xuống: “Con đúng là được mẹ chiều chuộng riết rồi hư, con xem Hi Duệ hiểu chuyện thế nào kia, con phải cố mà học theo cháu nó đi.”

Tần Ngạn Chi vừa dứt lời, Tần Dư Kiều thấy Tần Dư Trì ghen đỏ mặt, thầm nghĩ sắp xảy ra chuyện rồi. Quả nhiên không tới một giây, Tần Dư Trì nãy giờ vẫn cúi gầm mặt, lúc ngẩng lên thì gương mặt đã đầm nước mắt, uất ức hét với Tần Ngạn Chi: “Con không sai, con không sai, Oulad bị rắn ba đầu bắt đi!”

Vì Tần Dư Trì đột nhiên khóc lớn, Hi Duệ hơi sợ, rúc vào lòng Tần Dư Kiều. Trẻ con khóc lóc âm ỉ nhất là lúc tranh giành đúng sai. Bởi vì Tần Dư Trì khóc lớn, Lục Hi Duệ thoáng cái muốn từ bên đúng trở thành bên sai. Nó cúi đầu, sợ mình lại rước lấy phiền phức cho mẹ, thỉnh thoảng lo lắng ngó nhìn Tần Dư Trì, nhưng vẫn kiên trì với đáp án của mình, khẽ nói: “Dư Kiều..... Mẹ.... Kết cục thật sự là sống lại mà, Oulad không chết...”

Đứa trẻ nào cũng muốn ba mẹ tin tưởng lời mình nói, dù là Hi Duệ hay là Tần Dư Trì, làm cha mẹ, lúc này nên cho đứa trẻ sự ủng hộ và khẳng định chứ không nên bắt chúng nhận sai dưới sự áp đặt của người lớn.

Trong ấn tượng của Tần Dư Kiều, Tần Ngạn Chi luôn là một người cha kiên nhẫn, nhưng không biết hôm nay là ngoại lệ hay vì lớn tuổi rồi nên tính tình đã thay đổi, khi Tần Dư Trì khóc, Tần Ngạn Chi không thể chịu đựng được nữa, gọi Hạ Vân tới dẫn nó lên tầng.

Sau đó, Tần Dư Kiều không thể ngờ được câu đầu tiên Hạ Vân nói khi kéo Tần Dư Trì lên là: “Tần Dư Trì, không phải mẹ đã bảo không được xuống dưới này rồi sao?”

Mặt Tần Ngạn Chi đỏ lên, lúc đang định dạy dỗ con trai, bà nội đi tới ngăn lại: “Sắp sang năm mới rồi, mấy đứa còn muốn dọa Kiều Kiều đi sao?” Bà Tần nói xong, thấy cháu nội rơi nước mắt thì kéo đến bên cạnh mình nhẹ nhàng dỗ dành.

Mẹ hiền cha nghiêm, còn có một bà nội thương yêu chiều chuộng cháu trai, đúng là một gia đình rất đổi bình thường. Nhưng đối với Tần Dư Kiều mà nói, cảnh tượng trước mắt này cứ như đang giấu cọt cô vậy.

Lục Cảnh Diệu thì sao? Xem đoạn phim tình thân mến thương trước mắt, thật ra anh không có cảm giác gì nhiều, chỉ sợ người phụ nữ bên cạnh khó chịu mà thôi.

Buổi tối nhà họ Tần chuẩn bị một bữa cơm tất niên đủ đầy, phân nửa đều là những món cô thích ăn. Tần Dư Kiều quay đầu nói với người bên cạnh bà Tần: “Dì Chu, cảm ơn dì hôm nay đã chuẩn bị nhiều món con thích như vậy.”

Dì Chu làm đầu bếp cho nhà họ Tần từ khi Tần Dư Kiều mới ba bốn tuổi, nghe thấy Tần Dư Kiều nói tới bà, nước mắt không kiềm được mà rơi lã chã. Bà dùng tạp dề lau khô mắt, nói: “Kiều Kiều còn nhớ dì Chu, dì đã vui lắm rồi...”

Cảnh tượng thế này luôn khiến người ta rơi lệ, bà Tần thấy vậy mắt cũng rưng rưng. Tần Dư Kiều vội cười nói với dì Chu: “Dì Chu, dì đừng khóc, dì khóc làm bà nội con cũng khóc theo kia.”

Chu Nghi Xuân lau nước mắt, giữ vẻ mặt tươi tỉnh đi vào bếp: “Dì đi làm sủi cỏ, Kiều Kiều.... Con còn nhớ trước kia con rất thích sủi cỏ dì Chu làm không?”

“Dĩ nhiên con còn nhớ.” Khoé miệng Tần Dư Kiều hơi cong lên, đưa mắt nhìn tất cả mọi người, Tần Ngạn Chi, bà nội, Giang Hoa, Hạ Vân, Hạ Nghiên Thanh, cuối cùng là Lục Cảnh Diệu, bỗng nhớ lại chuyện khi mình còn ở nước ngoài, nói: “Tết một năm, con nằm mơ cũng thấy sủi cỏ của dì Chu làm, vỏ mỏng nhân nhiều, cắn một cái, ngon đến mức hận không thể cắn đứt đầu lưỡi luôn....” Giọng nói của Tần Dư Kiều nhẹ tênh tựa như kể chuyện cười, như kể câu chuyện xui xẻo hài hước.

Tần Dư Kiều nháy mắt, dí dỏm nhìn mọi người: “Mọi người có biết sau khi con tỉnh lại đã xảy ra chuyện gì không?”

Không ai trả lời, một lát sau, chỉ có Tần Dư Trì không dám chắc mở miệng: “Có phải chị cắn đứt lưỡi của mình luôn không?”

“Tiểu Trì giỏi quá.” Tần Dư Kiều chu mỏ, giọng điệu hơi khoa trương, “Một tuần sau chị không ăn được gì cả, chỉ có thể húp cháo thôi.”

Sau đó mọi người đều im lặng, Tần Dư Trì vốn định lên tiếng lại bị Hạ Vân bên cạnh dùng ánh mắt bảo ngậm miệng. Tần Dư Kiều như chợt nhận ra không khí bất thường, lúng túng cúi đầu nói, “Xin lỗi.... Con không nên nói điều này, khiến mọi người không vui....”

Lúc này sắc mặt Lục Cảnh Diệu cũng rất khó coi, hận không thể lập tức lôi người phụ nữ bên cạnh trở về thành phố S.

Cô gái ngốc nghếch kì quặc này, tình thân quan trọng đến vậy sao? Cô chưa bao giờ dè dặt với anh nhưng giờ phút này lại không chút thương tiếc tự rạch vết thương cũ của mình để vặn hỏi cái thứ gọi là tình thân kia sao? Giết địch một ngàn tổn hại tám trăm sao? Đúng là thông minh.

Nhưng anh không thể nhìn người phụ nữ của mình làm trò ngốc nghếch như vậy được. Chuyện rạch vết sẹo này, anh chỉ thích ra tay với người khác mà thôi, gợn gàng dứt khoát, một khi đã làm là phải lột cả da lẫn thịt....

Nhưng nghe thấy Tần Dư Kiều nói vậy, hốc mắt bà Tần cũng ướt ướt: “Ngốc ạ, muốn ăn thì về nhà, nơi này luôn là nhà của con....”

Tần Dư Kiều gạt đầu, đúng lúc này, Hạ Vân mở miệng cười: “Được rồi, Tết nhất nói chuyện gì mới mẻ đi.” Cúi đầu, Hạ Vân nhìn về phía Tần Dư Kiều, hỏi thăm, “Kiều Kiều, con và cậu Lục chừng nào thì kết hôn?”

Tần Dư Kiều mím môi không trả lời, gắp chút thức ăn bỏ vào bát Hi Duệ.

“Ha ha.” Lục Cảnh Diệu bật cười, “Không gạt mọi người, con và Kiều Kiều đã cử hành hôn lễ tại giáo đường từ bảy năm trước rồi, cho nên hôn lễ lần này không vội.... Ngược lại cô Hạ và cậu Giang, hai người định khi nào cho tôi và Kiều Kiều uống rượu mừng đây?”

Lục Cảnh Diệu nói một tiếng “cô Hạ” khiến mặt Hạ Vân lộ vẻ khó chịu, Lục Cảnh Diệu đang nhắc nhở bà đưa con riêng về nhà chồng sao?

“Nghiên Thanh, Nghiên Thanh còn nhỏ, nó nhỏ hơn Kiều Kiều một chút, hơn nữa Nghiên Thanh và Giang Hoa chơi với nhau từ nhỏ, tình cảm ổn định, kết hôn cũng là chuyện sớm muộn mà thôi.” Hạ Vân trả lời thay con gái.

Lục Cảnh Diệu hơi kinh ngạc liếc nhìn Hạ Nghiên Thanh, hỏi Hạ Vân: “Thì ra cô Hạ nhỏ hơn Kiều Kiều, không nhìn ra đó. Tôi còn tưởng cô ấy lớn hơn Kiều Kiều....”

Trong lòng Tần Dư Kiều như có kiến bò, rõ ràng rất sảng khoái nhưng cô lại sợ Lục Cảnh Diệu nói mấy lời quá đáng, đưa tay bấm đùi anh dưới bàn ăn, ý bảo anh thu liễm một chút. Nhưng đây là Lục Cảnh Diệu, trong từ điển của anh có hai thu liễm sao?

Lục Cảnh Diệu tiếp tục cười hỏi, làm như hay biết cảm giác của Hạ Nghiên Thanh: “Dì Hạ nói cô Hạ nhỏ hơn Kiều Kiều, không biết nhỏ hơn bao tuổi?”

Giọng điệu Lục Cảnh Diệu bình thản, không mang vẻ hăm hại người khác, cứ như đang hỏi “Sao hoa lại đỏ như vậy?”.

Lần này Hạ Vân thật sự không biết mở miệng thế nào: “... Nghiên Thanh sinh sau Kiều Kiều vài tháng.”

Lục Cảnh Diệu cười đùa: “Không ngờ dì Hạ cũng rất hài hước, vừa rồi cháu còn tưởng cô Hạ nhỏ hơn Kiều Kiều bảy tám tuổi, nổi hứng tò mò, nào ngờ chỉ có mấy tháng thôi.”

Hạ Vân khẽ cười: “Ha ha.”

Lục Cảnh Diệu khẽ cụp mí mắt, không tiếp tục bắt chẹt tuổi tác của Hạ Nghiên Thanh không tha nữa, mà nói đến chuyện về cung hoàng đạo anh mới tìm hiểu: “Nước ngoài có thứ liên quan đến tháng sinh gọi là cung hoàng đạo, mọi người có biết không?”

“Cung hoàng đạo, cái này con biết.” Lần này là Lục Hi Duệ cướp lời, “Lần trước có một bạn nữ trong lớp xem chòm sao cho con, bạn ấy nói con thuộc chòm sao Sư Tử, là sư tử nhỏ dũng cảm.”

Lục Cảnh Diệu không để ý đến lời của con trai, nói tiếp: “Thật ra thì cung hoàng đạo đúng là một môn nghiên cứu vô cùng khoa học, liên quan tới tháng. Ngày sinh khác nhau thì chòm sao cũng khác.”

“Cung hoàng đạo.” Giang Hoa đáp một tiếng, “Như vậy anh Lục là chòm sao gì thế?”

“Tôi à?” Lục Cảnh Diệu khẽ mỉm cười, liếc nhìn bà Tần, “Tôi sinh cuối năm, ứng với chòm sao Thiên Yết, là chòm sao không tôi đâu.”

49. Chương 49

Tần Dư Kiều thật sự không biết người như Lục Cảnh Diệu lại nghiên cứu về cung hoàng đạo, bởi vì cô không biết lần trước sau khi Lục Cảnh Diệu bị Bạch Thiên Du châm chọc, anh liền bảo thư ký tìm cho anh một vài cuốn sách về cung hoàng đạo để nghiên cứu.

Lúc ấy thư ký vô cùng kinh hãi. Bây giờ mấy ông chủ không còn tin ngưỡng đúng là không thể ra cửa. Nếu không tin đạo Phật thì cũng phải tin Chúa Jesus, giá sách cũng phải đặt mấy quyển kinh điển như “Chu Dịch”, mấy xí nghiệp nông thôn còn đặt sách như “Binh pháp Tôn Tử” và “Người quản lý chuyên nghiệp” lên mặt tiền cửa hàng, còn ông chủ nhà mình thì sao? Không ngờ lại muốn xem cung hoàng đạo của đám con gái mới lớn. Thử nghĩ xem, quả nhiên thâm sâu khó lường.

Lục Cảnh Diệu quyết định nghiên cứu về cung hoàng đạo cũng chỉ vì tức giận trước những lời xia xói của Bạch Thiên Du. Nhưng lật đi lật lại cuốn “Những điều cần biết về cung hoàng đạo” thư ký mới mua cho anh, mặc dù chỉ tìm hiểu mối liên quan giữa cung hoàng đạo và tháng sinh, nhưng Lục Cảnh Diệu chưa bao giờ lãng phí những kiến thức mình có.

“Bà nội, bà sinh ngày mấy? Con sẽ tính xem bà thuộc chòm sao nào.” Trước tiên Lục Cảnh Diệu chuyển dời tiêu điểm vào bà Tần. Thật ra bà Tần vẫn rất kiêng kị Lục Cảnh Diệu, chỉ sợ anh nói mấy lời không hay, nhưng vẫn nói ngày sinh của mình: “Tôi à, đầu tháng ba.”

“Bà nội thuộc chòm sao Song Ngư.” Lục Cảnh Diệu cười nhìn Tần Dư Kiều, “Thì ra bà nội có cùng chòm sao với Kiều Kiều, thảo nào tình cảm của bà nội và Kiều Kiều lại tốt như vậy.”

“Chuyện này có liên quan gì sao?” Bà Tần cười hỏi.

“Đương nhiên là có liên quan.” Lục Cảnh Diệu bắt đầu giải thích, “Phụ nữ thuộc chòm sao Song Ngư tính tình như nước, thiện lương dịu dàng, coi trọng tình cảm, có sự trung thành tuyệt đối với gia đình.”

Bà Tần chớp mắt, được Lục Cảnh Diệu khen ngợi vài câu nên hơi ngượng ngùng, hỏi dì Chu bên cạnh: “Nghị Xuân, tôi và Kiều Kiều thật sự là như vậy sao?”

“Đương nhiên, bà chủ quên mất rồi, trước kia bà thường nói tính tình Kiều Kiều không giống ba cũng không giống mẹ, dĩ nhiên giống bà chủ rồi.” Sao Chu Nghi Xuân có thể mở miệng nói không phải chứ? Cho dù sự thật không phải như vậy thì cũng sẽ gặt đầu đồng tình với Lục Cảnh Diệu. Suy nghĩ một chút, trong lòng vẫn rất chua xót, “Nếu như không phải Kiều Kiều và bà chủ chia xa quá nhiều năm....”

Tần Dư Kiều không biết phụ nữ chòm sao Song Ngư lại tốt như thế, cộng thêm vừa rồi còn uống chút rượu gạo nên mặt cô ửng hồng, mở lời lại mang vẻ đáng yêu. Lục Cảnh Diệu đã mở đường cho cô, dĩ nhiên cô phải nắm bắt cơ hội tiếp lời: “Bà nội, bà nội còn nhớ hồi bé con viết văn về bà nội không? Đó chính là bài văn tốt nhất của con, khi đó cô giáo còn phê là rất giàu tình cảm. Con nhớ lúc đó con còn được thưởng nữa thì phải?”

Gương mặt bà Tần hiện lên một nụ cười, trong mắt lấp lánh ánh sáng: “Đúng, bài văn đó bà nội vẫn còn giữ đây này.... Bà nội cất nó trong hộp gỗ, Kiều Kiều có muốn xem lại không?” Thật ra thì người già rất thích ôn lại chuyện cũ, nói về những câu vụn vặt xưa kia. Lòng Bà Tần vừa chua xót vừa ấm áp, hận không thể quay ngược thời gian trở lại trước kia.

Thật ra đối với những câu chuyện cũ này, bởi vì còn có người khác góp mình vào câu chuyện nên lúc ôn chuyện cũng khiến những người đó nhớ lại những kí ức xa xưa. Lúc Tần Dư Kiều nói đến bài văn cô đạt giải, Giang Hoa nhớ lại lúc đó anh giúp cô sửa bài văn đó, về sau cô nói nếu đạt giải sẽ chia cho anh một nửa phần thưởng. Nhưng đã nhiều năm như vậy mà cô vẫn chưa thực hiện....

Cô không thực hiện lời hứa đó, anh cũng không ở bên cô cả đời như đã hứa. Nhìn mọi thứ trôi qua, có lẽ không ai còn quan tâm nữa, tựa như hồi bé cô nói muốn cưới anh, anh cũng nói muốn cưới cô, nhưng chỉ là lời nói trẻ con không kiêng kị.

....

Bà Tần thật sự bị mấy học thuyết về chòm sao của Lục Cảnh Diệu hấp dẫn, rất xúc động khi mình và cháu gái lại hợp nhau tới vậy, chẳng lẽ nguyên nhân chính là vì hợp chòm sao ư?

“Cung hoàng đạo là văn hóa cổ của nước ngoài.” Lục Cảnh Diệu đưa mắt nhìn tất cả mọi người, nói tiếp, “Ví như hai người cùng một chòm sao, lấy Thiên Yết làm ví dụ đi, đàn ông thuộc chòm sao này rất tốt, nhưng phụ nữ thuộc chòm sao này lại khác, danh tiếng chẳng ra sao cả.”

“Hơn nữa việc tương thích giữa các chòm sao cũng rất quan trọng. Ví dụ như con và Kiều Kiều, con là Thiên Yết, cô ấy là Song Ngư, các nhà chiêm tinh học cho rằng hai chòm sao này cực kỳ xứng đôi, sự thật chứng minh đúng là như thế, con và Kiều Kiều ở Edinburgh vừa gặp đã yêu....”

Lúc Lục Cảnh Diệu nói vừa gặp đã yêu, Tần Dư Kiều thật sự rất buồn cười. Miệng người này sao lại không có câu nào là thật vậy? Lần trước còn nói với cô là cô chủ động theo đuổi anh. Đúng là đi với Bụt mặc áo cà sa đi với ma mặc áo giấy, những lời anh nói ở nhà họ Bạch và nhà họ Tần khác hẳn nhau.

“Nhưng cùng là một chòm sao ấy, phụ nữ cung Song Ngư và đàn ông cung Thiên Yết thì cực kỳ hợp ý xứng đôi, nhưng phụ nữ cung Thiên Yết lại không được. Lần trước có một tiến sĩ nghiên cứu cung hoàng đạo tổng kết về tính tình của phụ nữ Thiên Yết bằng tám chữ: Lòng dạ độc ác, mưu mô thủ đoạn.” Rốt cuộc Lục Cảnh Diệu cũng nói đến trọng điểm, sau đó nghiêng đầu nhìn Hạ Nghiên Thanh: “Cô Hạ sinh tháng mấy vậy, hay là tôi phân tích giúp cô nhé.”

Thật trớ trêu thay, Hạ Nghiên Thanh trùng hợp sinh vào tháng mười một, lại càng trùng hợp, cô ta cũng thuộc chòm sao Thiên Yết.

Từ lúc Tần Dư Kiều kể chuyện ở nước ngoài thì Hạ Nghiên Thanh đã bắt đầu bí bức trong lòng, sau đó khi cô nói về chuyện trước kia thì Hạ Nghiên Thanh lại có cảm giác như bị giày vò trên bàn chông, tựa như có một đôi bàn tay vô hình đang đẩy cô ra khỏi cái nhà này vậy. Thói quen đúng là một thứ khổ nạn, cô đã ở cái nhà này hơn mười năm rồi, không lẽ mười năm đó của cô lại không bằng thời gian Tần Dư Kiều ăn một bữa cơm à?

Hạ Nghiên Thanh nghiêng đầu liếc nhìn Giang Hoa, con người một khi đã sống mãi mãi quá nhiều năm thì không thể nào chịu đựng cảm giác bị áp bức nữa. Hạ Nghiên Thanh biết Lục Cảnh Diệu nhắm vào cô,

nhưng cô không thể làm gì hơn là nuốt trôi cơn bực này, mím môi cười với Lục Cảnh Diệu: “Không phải chỉ có những cô gái mới lớn mới tin cung hoàng đạo này hay sao? Không ngờ anh Lục cũng tin....”

“A, chẳng lẽ cô Hạ thuộc chòm sao Thiên Yết sao?” Lục Cảnh Diệu vô tâm đoán trúng, sau đó nói với Tần Ngạn Chi, “Thật ra con có hứng thú với cung hoàng đạo là do chịu ảnh hưởng của mẹ Kiều Kiều, chính là tiến sĩ Bạch. Tiến sĩ Bạch cũng rất thích cung hoàng đạo.”

Nhắc tới Bạch Thiên Du, Tần Ngạn Chi nhấp môi dưới, nói với mẹ mình: “Mẹ, lời Thiên Du nói rất đáng tin.”

Mọi người đều có một thói quen xấu, khi người ta đã rời đi rồi mới cảm thấy người ấy tốt, sống bên nhau thì sao, cho dù tốt đến mấy cũng bị bôi mớc khuyết điểm. Lại nói về Hạ Vân và Bạch Thiên Du này, hai người vợ này vốn có điều kiện chênh lệch rất lớn, mặc dù không hợp với Bạch Thiên Du nhưng Tần Ngạn Chi vẫn không thể phủ nhận là bà rất giỏi. Trước kia trường học của nhà họ Tần có thể mời được giáo viên tốt cũng nhờ họ nể mặt mũi Bạch Thiên Du.

Nói tới Bạch Thiên Du, bà Tần ân cần hỏi cháu gái mình: “Kiều Kiều, mẹ con có khỏe không?”

“Khỏe ạ.” Tần Dư Kiều cũng không nói gì nhiều về chuyện tình cảm của Bạch Thiên Du, mà chỉ nói sơ về công việc của bà ấy mấy năm nay. Ví như năm bao nhiêu trở thành Hội trưởng Hiệp hội IAEG, năm ngoài tham gia nghiên cứu địa chất nhận được giải thưởng gì, mỗi sự kiện đều kể qua loa một chút.

Thật ra Tần Dư Kiều cũng không muốn nói nhiều về Bạch Thiên Du trước mọi người nhà họ Tần, tóm lại cô sợ Tần Ngạn Chi lúng túng, cuối cùng Tần Ngạn Chi lại hỏi một vấn đề khó xử nhất: “Kiều Kiều, sau khi kết hôn, mẹ con có khỏe không?”

Cái gì là sau khi kết hôn có khỏe không? Thiếu chút nữa Tần Dư Kiều đã bật cười rồi, suy nghĩ một chút rồi nói, “Mẹ và ba dưỡng làm cùng ngành, bởi vì có sở thích giống nhau nên khá hòa thuận....”

Tần Dư Kiều nhìn sắc mặt của Tần Ngạn Chi, tóm lại có phần không đành lòng nên bổ sung một câu, “Nhưng ba biết tính tình của mẹ con rồi đó, bình thường cũng chỉ nói với ba dưỡng mấy chuyện về bùn đất gì đó.”

Sau đó sắc mặt của Tần Ngạn Chi cũng tốt lên, không biết do còn băn khoăn về Bạch Thiên Du nữa không, hay là gương mặt vốn vậy, nhưng khi Tần Dư Kiều thấy sắc mặt Hạ Vân trầm xuống, cô khẽ thở một hơi trút sự uất ức của mình, trong lòng thoải mái ít nhiều.

Ăn xong bữa cơm tất niên, Tần Dư Kiều ở trong phòng ôm bụng cười không ngừng, quay đầu nhìn Lục Cảnh Diệu, anh đang ngắm nghía cách bài trí trong phòng. Nhìn tới nhìn lui thấy một tấm hình cũ, bức hình cô và Giang Hoa chụp khi còn trẻ.

Lục Cảnh Diệu không nói hai lời, lập tức xé nát.

Tần Dư Kiều cau mày, mắng một câu: “Dở hơi.”

Lục Cảnh Diệu quay lại, khóe môi chứa nét cười quỷ quyệt, nhưng giọng điệu lại ra chiều suy nghĩ cho cô: “Không phải là do anh sợ em nhìn thấy mà chán ghét sao?”

Tần Dư Kiều không muốn so đo với người đàn ông nhỏ mọn này, ôm gối hỏi: “Mẹ em thật sự đã nói với anh chuyện phụ nữ cung Thiên Yết gì đó hả....”

Lục Cảnh Diệu “A” một tiếng, nói như đúng rồi: “Không ngờ mẹ vợ lại hiểu biết nhiều như vậy, có lần thảo luận về chuyện nhân tính, mẹ em cho anh một ví dụ như thế.”

Tần Dư Kiều không tin lắm: “Mẹ em thảo luận chuyện nhân tính với anh?”

“Không tin à?” Lục Cảnh Diệu mỉm cười, “Mẹ em còn nói cho anh biết, trên móng em còn có một cái nốt ruồi đen đấy....”

“A!” Tần Dư Kiều không chịu nổi mà vùi đầu vào gối, sau đó cầm gối ném Lục Cảnh Diệu, “Anh là đồ lưu manh.”

Sau đó tên lưu manh Lục Cảnh Diệu này đột nhiên không còn cười đùa nữa, ánh mắt trở nên thâm trầm, lại gần che miệng Tần Dư Kiều, trừng mắt với cô rồi hất cằm về phía vách tường.

Ý Lục Cảnh Diệu là tai vách mạch rừng, người ở phòng bên cạnh chính là Hạ Nghiên Thanh.

Tần Dư Kiều bị vẻ mặt của Lục Cảnh Diệu làm cho rợn cả tóc gáy, khẽ nói: “Làm sao có thể?”

“Tin anh đi, mới rồi trên bàn cơm đừng nói là em không nhận ra.” Đuôi mắt Lục Cảnh Diệu nhếch lên, liếc Tần nhìn Dư Kiều, “Nhà em có yêu khí.”

Tần Dư Kiều cười đánh Lục Cảnh Diệu một cái, sau đó nhìn Lục Cảnh Diệu bắt đầu diễn kịch: “Tiểu nữ mong được đạo trưởng giúp đỡ hàng yêu trừ ma, giúp gia đình tiểu nữ bình an.”

Lục Cảnh Diệu véo nhẹ cằm Tần Dư Kiều: “Bổn tọa đã ở ẩn nhiều năm không quan tâm đến việc đời, nữ thí chủ chớ làm người khác khó chịu.”

Tần Dư Kiều nhìn Lục Cảnh Diệu với vẻ đáng thương tội nghiệp: “Mong đạo trưởng mở lòng từ bi....”

Lục Cảnh Diệu tiếp tục diễn: “Đạo trưởng thì làm gì có lòng từ bi, đổi lời thoại đi.”

Tần Dư Kiều diễn đến nghiện, suy nghĩ một chút: “Nếu như đạo trưởng có thể xuống núi giúp tiểu nữ hàng yêu trừ ma, tiểu nữ sẽ dùng vàng bạc châu báu tạ ơn đạo trưởng.”

“Vàng bạc châu báu?” Nụ cười trên môi Lục Cảnh Diệu tươi hơn, “Một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng, tối nay nàng tới phòng của bản đạo song tu, bản đạo sẽ giúp nàng hoàn thành tâm nguyện.”

Rõ ràng chỉ là diễn kịch, nhưng những lời Lục Cảnh Diệu nói lại khiến lòng Tần Dư Kiều ngứa ngáy, hai bên tai ửng hồng, ánh mắt chột lóe lên nhìn Lục Cảnh Diệu: “Đạo trưởng.... Song tu là gì thế?”

“Song tu.” Lục Cảnh Diệu thấy dáng vẻ này của Tần Dư Kiều, thật muốn lập tức lột sạch cô rồi đè dưới thân mình, híp mắt đang định giải thích chuyện song tu, cửa phòng đột nhiên mở ra. Lục Hi Duệ đã thay quần áo xong chạy tới: “Dư Kiều Mẹ....”

Tần Dư Kiều thấy Lục Hi Duệ đang mặt bộ đồ mới, hỏi: “Sao lại thay quần áo mới vậy?”

Lục Hi Duệ giải thích: “Con thấy cậu cũng mặc cho nên....”

Đúng là trẻ con! Tần Dư Kiều bảo Lục Hi Duệ đứng yên, sau đó sửa sang lại quần áo cho nó. Quần mới hơi dài, Tần Dư Kiều cúi người xuống xắn ống quần lên cho Lục Hi Duệ rồi nói: “Duệ Duệ sang năm mặc vừa cái quần này rồi.”

Làm mẹ có ai không mong muốn con mình lớn lên từng ngày, sau đó bắt tri bắt giác đến một ngày kia, con đã trưởng thành.

Lục Cảnh Diệu nhìn Tần Dư Kiều chỉnh lại ống quần vạt áo cho Lục Hi Duệ, cười hỏi Hi Duệ: “Mọi người đang làm gì vậy?”

Tần Dư Kiều trừng mắt liếc nhìn Lục Cảnh Diệu, ý bảo anh đừng coi Hi Duệ là tai mắt, nhưng dù sao Hi Duệ cũng là trẻ con, không suy nghĩ nhiều liền kể hết chuyện ở dưới cho anh nghe: “Lão thái ngủ rồi, ông ngoại và.... mẹ của cậu đang xem ti vi, chú Giang dẫn cậu đi đốt pháo....” Những lời cuối của Lục Hi Duệ hơi chưa, có lẽ bởi vì Giang Hoa không dẫn nó đi đốt pháo.

Tần Dư Kiều xuống khỏi giường, đi giày vào nói với Lục Cảnh Diệu: “Chúng ta xuống nhà đốt pháo đi.”

Lục Cảnh Diệu hừ lạnh hai tiếng: “Không đi.”

Lục Hi Duệ kéo tay Tần Dư Kiều: “Vây mẹ con ta cùng xuống nhé.”

“Được.” Tần Dư Kiều mím môi cười, kéo Hi Duệ ra khỏi cửa, đếm thầm năm giây, quả nhiên cô chưa ra khỏi phòng Lục Cảnh Diệu đã lên tiếng: “Đợi anh một lát.”

....

Thật ra đã rất lâu rồi Tần Dư Kiều không đốt pháo, lúc Tần Dư Kiều hỏi Tần Ngạn Chi có muốn đốt pháo không, Tần Ngạn Chi vẫn như mỗi dịp Tết về trước kia, lập tức đứng dậy lấy hai thùng pháo trong kho ra.

Trong thùng có đủ loại pháo lớn nhỏ, Tần Dư Trì thấy pháo của mình bị Tần Dư Kiều và Lục Hi Duệ lấy mất, vội vã chạy tới: “Pháo này đều là của con.” Vừa dứt lời, lập tức bị Tần Ngạn Chi khiển trách.

“Tần Dư Trì, ba vừa nói với mẹ con, nếu con còn không nghe lời, ngày mai ba sẽ bảo mẹ con dẫn con về quê ăn Tết.”

Dưới nhà náo nhiệt, Hạ Nghiên Thanh cũng xuống, nghe thấy lời Tần Ngạn Chi nói, bước tới đặt tay lên vai em trai: “Tiểu Trì, không phải chị đã dạy em phải biết chia sẻ rồi sao?”

Tần Dư Trì rất nghe lời Hạ Nghiên Thanh, mặc dù không vui nhưng vẫn gật đầu nói với Lục Hi Duệ: “VẬY chúng ta cùng chơi.”

Lục Hi Duệ cười hì hì chọn mấy quả pháo hoa trong thùng. Nó chọn một quả thích nhất rồi ngẩng đầu nói với Tần Dư Trì và Tần Ngạn Chi: “Cảm ơn ông ngoại.”

Tần Ngạn Chi ngồi xổm trước mặt Hi Duệ: “Muốn gì cứ nói với ông ngoại.”

Lục Hi Duệ gật đầu: “Lần sau ông ngoại và cậu nhỏ tới nhà con chơi, con cũng sẽ cho ông ngoại và cậu đốt pháo.”

Tần Ngạn Chi rất xúc động, thậm chí hơi muốn rơi nước mắt, ngẩng mắt nhìn con gái mình: “Duệ Duệ chơi đi, ông ngoại đi vào trước.”

Lục Hi Duệ: “Ông ngoại không chơi cùng sao?”

Tần Ngạn Chi xoa đầu Lục Hi Duệ: “Không, mấy đứa cứ chơi đi.”

Sau khi Tần Ngạn Chi đi, thái độ của Tần Dư Trì đối với Hi Duệ lập tức thay đổi, nhìn quả pháo trên tay nói: “Không cho phép mày lấy cái này, đây là quả tao thích nhất, muốn chơi thì mày phải chơi những thứ kia.” Nói xong, Tần Dư Trì chỉ một ngón tay vào những quả pháo Hi Duệ có thể chơi.

Mặt Lục Hi Duệ trắng bệch, cái mũi nhỏ khê hừ một tiếng: “Quý hẹp hòi.”

Hạ Nghiên Thanh vỗ nhẹ lên vai Tần Dư Trì: “Em đừng như vậy.”

Giang Hoa cũng đi tới, như cười như không mở miệng: “Đã quên lời chị em vừa dạy rồi sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Dư Trì cứng ngắc, không vui cúi đầu xuống. Thật ra thì đứa trẻ cũng có quân địch giả tưởng của mình, ví dụ như người bạn nhỏ tranh giành tình yêu thương mọi người dành ỉn.

Dù là Tần Dư Trì hay Lục Hi Duệ. Ví dụ như vừa nãy lúc xuống nhà, Lục Hi Duệ hỏi nhỏ cô một câu: “Mẹ, con thấy mẹ cứ nhìn cậu.... Có phải mẹ thích cậu nhiều hơn Duệ Duệ không?”

....

Làm sao có thể, cô có thể tiếp nhận Tần Dư Trì đã tốt lắm rồi, làm sao có chuyện mắt công đi thích cậu nhóc đó. Trên vấn đề yêu thương này, cô không phải là tấm gương tốt của Hi Duệ, nhỏ mọn lại keo kiệt.

“Có phải em không muốn cho nó chơi đâu!” Tần Dư Trì uất ức nói, “Nhưng đó là quả pháo em thích nhất.”

Thích nhất chỉ có một, bây giờ phải làm sao đây? Tần Dư Kiều đưa mắt nhìn Lục Cảnh Diệu, sau đó Lục Cảnh Diệu lên tiếng: “Hi Duệ, con tặng quả pháo trong tay con cho cậu được không? Chúng ta đổi cái khác.”

Tần Dư Kiều cười, đúng lúc này Giang Hoa lên tiếng: “Không cần, để tôi đi mua quả khác.”

“Sao có thể chiều theo ý của bọn trẻ như vậy chứ?” Lục Cảnh Diệu tương đối nguyên tắc mở miệng, nghiêm mặt nói về việc dạy dỗ trẻ con, “Bây giờ thỏa mãn yêu cầu pháo hoa của chúng, sau này chúng muốn giết người phóng hỏa cũng thỏa mãn chúng ư? Bây giờ còn bé không dạy được, về sau chỉ có thể để cảnh sát dạy thôi.”

Những lời Lục Cảnh Diệu nói nghiêm nghị đáng sợ, Giang Hoa cười buông tay, Hi Duệ đảo mắt vội vàng nhường quả pháo trong tay cho cậu: “VẬY thì cho cậu chơi cái này.”

Lục Cảnh Diệu nở nụ cười hài lòng, sau đó cúi người xuống lấy hai quả pháo lớn nhất trong thùng, thấy vậy mắt Tần Dư Trì trợn trắng, đang định đau lòng nói không được lại bị Hạ Nghiên Thanh cướp lời: “Kiều Kiều, cậu dạy con thật tốt.”

Tần Dư Kiều cảm thấy Hạ Nghiên Thanh ăn nói thật khéo, biết rõ sau này cô mới nhận con mà còn nói vậy, cười cười: “Là công lao của ba Hi Duệ.”

Lục Cảnh Diệu đã dẫn Lục Hi Duệ ra ngoài kia đốt pháo, Hạ Nghiên Thanh đứng cạnh cô khẽ nói: “Lời vừa nãy.... Xin lỗi....”

Tần Dư Kiều quay đầu, liếc mắt nhìn Giang Hoa đứng đằng sau, nói với giọng chỉ có hai người mới nghe thấy: “Xin lỗi gì chứ, dù sao cậu cũng cố ý.”

Hạ Nghiên Thanh chỉ nhìn cô, không nói gì.

Tần Dư Kiều cười khẽ, lại nói nhỏ: “Trước kia không phải cậu thích về quê ăn Tết ư? Sao bây giờ không về nữa....”

Hạ Nghiên Thanh nhìn chằm chằm Tần Dư Kiều, làm bộ như sắp khóc.

Tần Dư Kiều mở to hai mắt: “Đừng khóc, Tết nhất mà khóc cả năm sẽ gặp xui xẻo, đừng nói tôi không nhắc cậu.”

“Cậu.” Hạ Nghiên Thanh cắn răng.

Tần Dư Kiều không nhìn Hạ Nghiên Thanh nữa, xoay người đến bên cạnh Lục Cảnh Diệu.

Cái tên Lục Cảnh Diệu lòng dạ độc ác này dù làm gì cũng không cam chịu tụt lại phía sau. Đốt hai quả pháo hoa lớn nhất xong anh vẫn chưa thoả mãn, muốn đem mấy quả pháo trong thùng ra xếp thành vòng tròn rồi đứng giữa đốt. Lúc đó ánh lửa rực rỡ, nhìn mãi không hết, chói lòa vô cùng.

Buổi tối Lục Hi Duệ ngủ cùng Lục Cảnh Diệu. Lục Cảnh Diệu dựa vào giường thăm mắng nhà họ Tần hẹp hòi, chỉ chuẩn bị một phòng khách. Lục Hi Duệ tắm xong, bò lên giường hỏi Lục Cảnh Diệu: “Sao ba còn chưa ngủ vậy?”

“Nói nhiều làm gì, con muốn ngủ thì cứ ngủ đi.”

Lục Hi Duệ hừ hừ: “Con biết thừa ba muốn qua bên kia ngủ với mẹ.”

“Đừng ồn, ngủ đi.” Dĩ nhiên Lục Cảnh Diệu muốn ngủ với Tần Dư Kiều, còn bản khoản chuyện song tư giữa nữ thí chủ và đạo trưởng trắng hoa, càng nghĩ càng buồn bực. Đúng lúc này, Lục Hi Duệ ôm gối bò xuống giường: “Thật ra con cũng không muốn ngủ với ba.” Nói rồi tung tăng chạy vào phòng Tần Dư Kiều.

Lục Cảnh Diệu thầm cười ha ha trong lòng. Sau khi Hi Duệ rời đi, anh liền ra ngoài ban công. Ở dưới nhà, Hạ Nghiên Thanh đang tiễn Giang Hoa. Giang Hoa mau chóng lái xe rời đi, Hạ Nghiên Thanh xoay người trở về phòng.

Lục Cảnh Diệu ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, cũng xoay người trở về phòng, trong đầu chỉ toàn ý nghĩ hàng yêu trừ ma với song tu. Sau đó anh bắt đầu nhìn giờ, đến khi ước chừng Lục Hi Duệ đã ngủ rồi, anh gửi tin nhắn cho Tần Dư Kiều:

“Kiều Kiều, Hi Duệ ngủ chưa?”

Không có tin nhắn trả lời.

Lục Cảnh Diệu lại gửi một in nhắn nữa: “Vậy anh qua đó.”

Tần Dư Kiều trả lời: “Ngủ rồi, sao thế?”

Lục Cảnh Diệu suy nghĩ, nhắn lại: “Chuyện trừ yêu, gặp mặt rồi nói rõ chi tiết.”

Lục Cảnh Diệu gửi xong tin nhắn lại ngồi đó đợi, mắt nhìn chằm chằm vào đồng hồ treo tường. Khi kim giây chạy khoảng sáu vòng thì Tần Dư Kiều tới.

Lục Cảnh Diệu để cửa sổ cho Tần Dư Kiều, cô không cần gõ cửa. Sau khi Tần Dư Kiều vào phòng, anh lập tức ôm trọn lấy cô áp lên tường, hạ thấp giọng: “Nữ thí chủ, bốn tọa chờ nàng thật vất vả...”

Tần Dư Kiều sợ hết hồn, hai tay ôm chặt lấy hông Lục Cảnh Diệu, khẽ sát cổ anh: “Không phải tới thương lượng chuyện trừ yêu sao?”

“Song tu đã, tu rồi mới có hơi sức trừ yêu.”

50. Chương 50

Tần Dư Kiều giãy khỏi cánh tay của Lục Cảnh Diệu, ý bảo anh ình xuống. Lục Cảnh Diệu sao có thể chiều theo ý cô được, đôi tay nâng mông Tần Dư Kiều lên đi về phía giường.

Thật ra Tần Dư Kiều rất thích Lục Cảnh Diệu ôm mình như thế này, có cảm giác như mình là người đứng đầu vậy. Cô có thể nhìn thẳng vào Lục Cảnh Diệu, hoặc là nhìn anh từ trên xuống. Cái tên Lục Cảnh Diệu này mặc dù ngũ quan hơi lạnh lùng nhưng tổng thể gương mặt lại rất đẹp. Cô nhìn Lục Cảnh Diệu từ trên xuống dưới, sống mũi cao thẳng, cái cằm khêu gợi, đường cong cơ thể quyến rũ.

Hiện giờ Lục Cảnh Diệu vẫn chưa cởi bộ đồ Tây màu đen trên người, cổ áo màu trắng để mở hai cúc, cô cúi đầu xuống là có thể thấy được xương quai xanh tuyệt đẹp của anh. Dưới xương quai xanh cơ ngực rắn chắc, để lộ sức mạnh ẩn giấu của người đàn ông.

Không phải cô khen người đàn ông của mình, nhưng Lục Cảnh Diệu quả thật rất khỏe. Bây giờ cô nặng hơn 55 kg mà anh vẫn có thể ôm cô dễ dàng như vậy.

Lục Cảnh Diệu ôm Tần Dư Kiều tới giường rồi thả cô xuống, chiếc nệm mềm mại vô cùng đàn hồi. Khi Lục Cảnh Diệu bao trùm lên cơ thể cô, chiếc nệm lồm xồm xuống, phát ra một tiếng kéo kẹt. Khi Lục Cảnh Diệu kéo quần áo Tần Dư Kiều lên qua khỏi đầu, lò xo trên giường lại càng phát ra tiếng lớn hơn nữa, kéo cả kéo kẹt. Tần Dư Kiều nghe thấy vậy mà trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Không được, tiếng quá lớn.” Tần Dư Kiều đẩy Lục Cảnh Diệu ra.

“Cái chỗ tồi tàn này.” Lục Cảnh Diệu vừa nói xong thì bàn tay đã luồn vào trong quần lót của Tần Dư Kiều, nói với giọng điệu cầu xin, mục đích cầu hoan rất rõ ràng, “Kiều Kiều, thương xót anh đi mà, người anh sắp nổ tung rồi đây này.”

Sự “nổ tung” của Lục Cảnh Diệu khiến Tần Dư Kiều vừa giận vừa hờn, khiến cô có cảm giác mình chỉ là công cụ XX của anh vậy. Nhất thời trong lòng cực kỳ khó chịu, nghiêm mặt không thèm để ý đến Lục Cảnh Diệu.

Có lúc phụ nữ lên cơn mà không phân biệt thời gian địa điểm, nhưng đàn ông thì sao? Vẫn phải nhỏ nhẹ dụ dỗ. Đôi khi Lục Cảnh Diệu cảm thấy trước mặt Tần Dư Kiều, anh trở nên không còn nguyên tắc lí lẽ gì cả. Nhưng trước mặt người phụ nữ mình yêu còn phải bày đặt nguyên tắc, như vậy còn có thể là đàn ông sao?

Có lúc anh cảm thấy đây mới chính là tình yêu đích thực của mình, đây chính là cuộc hôn nhân của mình, anh nên sớm thương yêu Tần Dư Kiều như vậy mới phải, nếu không anh sẽ thấy toàn thân khó chịu. Dục vọng phía dưới cũng tương tự, nếu không thể hiện tình yêu của mình với cô thì anh sẽ phải nhịn đến mức hỏng người mất.

“Kiều Kiều, đừng như vậy, lâu lắm rồi chúng ta chưa làm, em thử tính đi, mấy ngày rồi?” Lục Cảnh Diệu nhất quyết không buông tha, anh nóng vội cầm bàn tay Tần Dư Kiều đặt lên quần mình, nơi đó đã sớm cứng rắn như sắt, nóng bỏng đến mức khiến mặt Tần Dư Kiều ửng đỏ, nhưng cô vẫn liêu chết. Mặc dù trong lòng hơi muốn, nhưng cô vẫn không muốn nói gì, thậm chí còn trừng mắt tỏ vẻ vô hại thuần khiết.

Lục Cảnh Diệu mặc kệ, cực kì vô lại hà hơi vào tai Tần Dư Kiều, sau đó bắt đầu lột áo cô gặm cắn cô, miệng không ngừng thốt ra mấy lời hạ lưu: “Kiều Kiều, em còn nói không muốn, chắc chắn phía dưới của

em cũng ướt rồi.” Nói xong còn định đưa tay xuống kiểm nghiệm, Tần Dư Kiêu vội vàng kẹp hai chân lại, cũng vì vậy mà cũng kẹp chặt bàn tay đang định đi xuống dưới của Lục Cảnh Diệu luôn.

“Kẹp chặt thật đấy.” Giọng Lục Cảnh Diệu càng lúc càng khàn, nhưng ý cười trên mặt không hề giảm, trên trán đổ đầy mồ hôi. Bàn tay bị Tần Dư Kiêu kẹp giữa hai chân xấu xa tiến vào bên trong, khiến Tần Dư Kiêu phải lập tức buông hai chân ra. Đúng là gãi đúng chỗ ngứa, chờ Tần Dư Kiêu mở hai chân ra, Lục Cảnh Diệu liền kéo quần lót và quần ngủ của cô xuống.

Tần Dư Kiêu có cảm giác mình cực kì đáng thương, oán trách: “Lục Cảnh Diệu, anh không tôn trọng em.”

Lúc đàn ông tỉnh trùng lên não thì suy nghĩ rất đơn giản. Lục Cảnh Diệu buồn bực, người yêu và người yêu làm chuyện giữa người yêu còn phải kéo cái thứ tôn trọng vào làm gì? Nhưng Lục Cảnh Diệu vẫn ôm Tần Dư Kiêu vào lòng, nhẹ nhàng dụ dỗ: “Không phải nữ thí chủ đã đồng ý song tu với bản tọa rồi sao? Chẳng lẽ nàng cảm thấy bản tọa là người xấu.... Nữ thí chủ xin yên tâm, bản tọa là người tốt, bây giờ cũng đang làm chuyện tốt. Nếu làm chuyện này xong, không chỉ có pháp lực của bản tọa tăng lên mà còn có thể giúp nữ thí chủ hàng yêu trừ ma, nữ thí chủ còn cảm thấy rất thoải mái nữa.”

Tần Dư Kiêu thật sự cảm thấy rất xấu hổ, nhưng những lời nói lưu manh của Lục Cảnh Diệu cứ đâm trúng trái tim của cô, ngược đời mắt long lanh lên hỏi: “Thật sự thoải mái sao?”

“Dĩ nhiên, công lực của bản đạo rất cao, nhất định sẽ làm nữ thí chủ hài lòng.” Lục Cảnh Diệu nói xong, không dần nổi nữa mà cởi sạch quần áo của mình. Không nói hai lời, kê sát thứ hệt bàn ủi vào phía dưới của Tần Dư Kiêu, cọ cọ: “Cảm thấy thế nào?”

Tần Dư Kiêu liều mạng nói một câu: “Không có cảm giác gì cả.”

Lục Cảnh Diệu khó chịu, vừa chống người lên vừa vội vã đưa đầu của vật kia vào. Cảm giác chênh vênh này khiến Tần Dư Kiêu sắp chịu không nổi, ôm ngang lưng Lục Cảnh Diệu, nũng nịu: “Nhanh lên một chút...”

Chính xác là Tần Dư Kiêu muốn mau chóng kết thúc, sau đó nhân lúc đêm khuya trở về phòng. Nhưng Lục Cảnh Diệu lại không muốn mau chóng kết thúc như vậy, anh biết tâm tư của Tần Dư Kiêu nhưng không hề muốn chuyện này qua loa. Nếu như có thể, anh chỉ mong có thể vui trong cơ thể Tần Dư Kiêu suốt đêm.

Thời điểm xuân sắc mà đôi bên mâu thuẫn thật sự rất ảnh hưởng đến cảm thụ. Một người nóng vội, một người chậm rãi hưởng thụ. Lúc Tần Dư Kiêu muốn mở miệng oán trách, ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng bước chân.

Tiếng bước chân ngoài cửa như đang cố ý bước nhẹ đi vậy. Nhưng càng nhẹ, người bên cạnh lấy làm kinh hãi, có điều người nhất gan ấy cũng chính là Tần Dư Kiêu. Sau khi đôi mắt thâm thúy của Lục Cảnh Diệu thấy rõ ràng, anh thì thầm bên tai cô: “Em nghe thấy không? Yêu tinh đang ở bên ngoài đó.”

Tần Dư Kiêu không khỏi tức giận, cau mày suy nghĩ một chút. Lục Cảnh Diệu che miệng cô, sau đó từng bước từng bước đưa phần còn lại vào trong Tần Dư Kiêu. Lúc kết hợp chặt chẽ với nhau, Lục Cảnh Diệu còn cố chấp ôm ghì Tần Dư Kiêu vào lồng ngực mình, như hận không thể lấy keo dán sắt dính chặt hai người lại với nhau vậy.

Theo sự chậm rãi của Lục Cảnh Diệu, thân thể Tần Dư Kiêu cũng từ buông lỏng, hai cánh tay bám vào hông anh, gương mặt đỏ đến mức nhỏ ra máu.

Lục Cảnh Diệu vẫn cảm thấy người Tần Dư Kiêu hơi lạnh, cho dù lúc làm chuyện kia, thân thể của cô vì ngượng ngùng mà trở nên ửng hồng mê người nhưng nhiệt độ cơ thể vẫn lạnh lạnh như cũ.

Cho nên mỗi khi Lục Cảnh Diệu đè lên thân thể mềm mại lạnh lạnh của Tần Dư Kiêu, anh chỉ hận không thể dùng ngọn lửa hừng hực trong cơ thể mình thiêu đốt cơ thể cô.

Vừa nghĩ như thế, Lục Cảnh Diệu lại cử động mạnh liệt thêm, tựa một cỗ máy lên dây cót, mỗi lần đều vào sâu bên trong Tần Dư Kiêu, tốc độ nhanh đến mức Tần Dư Kiêu run rẩy, cố gắng không phát ra bất cứ âm thanh gì. Hai người trừ nghe thấy hơi thở của đôi bên thì cả căn phòng ngập tràn sắc xuân chỉ có âm thanh kéo kẹt của chiếc giường. Bởi vì Lục Cảnh Diệu biết bên cạnh là thư phòng nên cũng không bận tâm gì cả, nhiệt tình trào dâng trong cô, không quan tâm tới tiếng động, khiến huyết thái dương của Tần Dư Kiêu giật liên hồi.

.....

Sau khi kết thúc, Tần Dư Kiều và Lục Cảnh Diệu cùng tắm chung trong phòng tắm ở phòng khách. Hai người đều không một mảnh vải che thân, Lục Cảnh Diệu để tay ở giữa hai chân Tần Dư Kiều, vừa nhéo mông cô, nhất thời có chất lỏng màu trắng sền sệt chảy ra ngoài. Tần Dư Kiều hơi lười biếng, nếu Lục Cảnh Diệu xử lý giúp cô, cô cũng mặc cho anh làm. Kết quả là Lục Cảnh Diệu đột nhiên đặt Tần Dư Kiều lên bồn rửa mặt, mở rộng hai chân trước mặt Lục Cảnh Diệu.

Phòng vệ sinh của nhà họ Tần treo hai tấm gương đối diện, cho nên Tần Dư Kiều ngồi trên bồn rửa mặt có thể thấy rõ dáng vẻ của mình lúc ấy. Có lúc phụ nữ nhìn thấy cơ thể mình còn hưng phấn hơn nhìn thấy cơ thể đàn ông. Bởi vì không còn hơi sức nên Tần Dư Kiều phải dựa lưng vào tấm gương, đôi mắt nhìn tấm gương trước mặt, hơi nước làm ánh mắt của cô mơ mơ màng màng. Cô biết Lục Cảnh Diệu sẽ không dừng lại với lần thứ nhất, mặc dù không biết lần này anh muốn làm tư thế gì, nhưng cô lại có phần mong đợi. Nhìn từ trên xuống dưới, khi thấy vật đang ngẩng cao đầu cứng rắn trắng kiện kia của Lục Cảnh Diệu, cô không khỏi giật mình, tinh thần hơi chấn động.

Sau đó lúc cô tưởng anh sẽ thay đổi tư thế, Lục Cảnh Diệu đặt tay lên hai chân cô, cả người vùi vào giữa hai chân cô.

Nhất thời Tần Dư Kiều như bị điện giật, đứng ra là cô không thấy Lục Cảnh Diệu làm gì, nhưng nhờ tấm gương trước mặt mà Tần Dư Kiều có thể biết rõ anh đang làm gì cho cô. Chuyện này.... thật sự đã đột phát ranh giới cuối cùng của cô. Nhưng ranh giới cuối cùng này dùng để đột phá sao?

Tần Dư Kiều ngồi trên bồn rửa mà đạt tới cao trào, sau đó không cho cô thời gian thở dốc, Lục Cảnh Diệu đã không chịu đựng được mà vọt vào, vừa thở hổn hển vừa tiến tới.

Đúng là một màn xuân sắc kịch liệt. Trong tiếng nước rào rào, Tần Dư Kiều không dè nén nữa mà kêu lên. Cuối cùng lúc kết thúc, hai chân cô đã không còn chút sức lực nào nữa, tuột khỏi hông Lục Cảnh Diệu, ngã lên người anh cất giọng yêu kiều: “Giúp em tắm rửa sạch sẽ đi, em còn phải về.”

Liên tục hoan ái hai hiệp, vì trong phòng tắm mật mù hơi nước nên cả người Tần Dư Kiều phỉm hồng. Thật ra Lục Cảnh Diệu không nỡ để Tần Dư Kiều đi, nhưng dù sao đây cũng không phải nhà của mình. cắn miệng Tần Dư Kiều: “Kiều Kiều, sao em lại xinh đẹp như vậy chứ...”

Sau khi xong việc, Lục Cảnh Diệu rất biết cách nói mấy lời ngọt ngào. Cho nên ngoại trừ giúp Tần Dư Kiều tắm rửa, lúc mặc quần áo cho cô còn nói liến thoắng, khiến Tần Dư Kiều vui không kể xiết. Lúc về phòng, cô thưởng cho Lục Cảnh Diệu một nụ hôn: “Moah~, biết điều một chút, buổi tối đừng đá chân.”

Lục Cảnh Diệu đúng là dở khóc dở cười mà, anh không hề muốn cho Tần Dư Kiều đi, bỗng cô tới cửa mới đặt cô xuống, còn xấu xa cởi một cúc áo của cô: “Ngủ ngon.”

Đúng lưu manh! Tần Dư Kiều nhếch miệng cười rồi đi, nhưng chưa đi được mấy bước nụ cười trên mặt đã lập tức đông cứng. Cô nhìn bóng người đứng trước cửa phòng mình, gọi tên người đó: “Nghiên Thanh.”

Hạ Nghiên Thanh ngó người ra, sau đó xoay người: “Kiều Kiều, cậu còn chưa ngủ à?”

Tần Dư Kiều mặc bộ áo ngủ khá rộng, dưới chân là đôi dép bông mềm mại, rõ ràng không có dáng vẻ ôn hòa phục tùng, cả người lại tản mát vẻ bén nhọn khó có thể hình dung. Thấy vậy, Hạ Nghiên Thanh xoay người tiếp tục đi về phòng mình.

Tần Dư Kiều không bỏ qua, đi theo cô ta. Đến phòng của Hạ Nghiên Thanh còn vọt lên mở cửa phòng cô ta rồi bước vào.

Phòng của Hạ Nghiên Thanh chính là phòng khách của nhà họ Tần được sửa lại. Tần Dư Kiều nhìn lướt qua, gian phòng được bày trí rất có phong cách của Hạ Nghiên Thanh, vô cùng sang chảnh. Một căn phòng chỉ riêng đèn thôi đã có bảy tám chiếc.

Tần Dư Kiều đánh giá căn phòng rồi đưa mắt nhìn Hạ Nghiên Thanh, đi thẳng vào vấn đề: “Vừa rồi cậu ở đó làm gì?”

Hạ Nghiên Thanh cười ha ha: “Kiều Kiều, cậu có ý gì?”

“Đừng giả bộ, không cảm thấy ngán sao?” Lúc này Tần Dư Kiều như trở thành một người khác, từng bước từng bước đến chỗ Hạ Nghiên Thanh, “Thật ghê tởm.”

“Cậu cũng ghê tởm vậy thôi.” Hạ Nghiên Thanh cũng nổi giận, nhưng không tỏ rõ vẻ mặt mà còn nở nụ cười, “Nửa đêm vùng trộm, thật sự đói khát lắm sao?”

Tần Dư Kiều khẽ cười, tặc lưỡi hai tiếng: “Tôi ân ái với người đàn ông của tôi mà gọi là vùng trộm sao? Hạ Nghiên Thanh, cậu thật hài hước quá, cậu là thánh nữ tôn thờ trinh tiết hay sao vậy?”

Mặt Hạ Nghiên Thanh hết xanh lại đen, sau đó quay đầu nhìn Tần Dư Kiều như thể liệt nữ không thể xâm phạm. Nhưng càng như vậy, lửa giận trong lòng Tần Dư Kiều lại càng bùng cháy. Cô cao hơn Hạ Nghiên Thanh mấy centimét, thời điểm nhìn xuống Hạ Nghiên Thanh, đôi mắt cô trở nên lạnh lẽo bén nhọn như một khối băng sắc lạnh.

Trong lòng Tần Dư Kiều rất khó chịu, những chuyện trước kia đột nhiên tái hiện rõ mồn một ngay trước mắt, chỉ cần nhớ tới liền như có một con dao cứa khắp người cô, nơi nào đi qua là đau đớn thấu xương chỗ ấy.

“Nếu như nói về chuyện vùng trộm, hình như cậu còn hiểu rõ hơn tôi nhỉ?” Tần Dư Kiều cười cười, nhưng lời của cô như những nhát dao chí mạng đâm vào điểm yếu của Hạ Nghiên Thanh. Mặt Hạ Nghiên Thanh trở nên tái nhợt, cảm hận nhìn Tần Dư Kiều: “Cậu đừng ép người quá đáng!”

Tần Dư Kiều mím môi, đột nhiên trong lòng sinh ra một cảm giác vô lực. Cho dù cô có mắng chửi Hạ Nghiên Thanh xối xả thế nào đi nữa thì vẫn không thể thay đổi hiện thực, cuối cùng chỉ có thể lực bất tòng tâm mà thôi. Năm đó nếu như không phải là Hạ Nghiên Thanh nói với cô: “Tần Dư Kiều, thật ra ba cậu đã sống cùng với mẹ tớ lâu rồi.” Thì có lẽ cô sẽ không ra nước ngoài với Bạch Thiên Du. Năm đó cô cảm thấy chuyện này rất đáng ghê tởm, không thể nào chấp nhận nổi, nhưng bây giờ nghĩ lại, đúng là Hạ Vân dạy con gái rất tốt.

Tần Dư Kiều xoay người rời đi, lúc rời đi cô khẽ thở dài nói một câu: “Chẳng lẽ Giang Hoa không thỏa mãn được cậu sao?”

Hạ Nghiên Thanh siết chặt nắm tay: “Tần Dư Kiều, tôi thật sự chỉ trải nghiệm mà thôi.”

....

Tần Dư Kiều cười một tiếng, lúc đẩy cửa phòng ra thì thấy Hạ Vân đang đứng trước cửa, cười hỏi: “Kiều Kiều vẫn chưa ngủ sao?”

Tần Dư Kiều: “Con nói chuyện với Nghiên Thanh một chút.”

“Thật tốt.” Hạ Vân làm như rất cảm động, đề nghị, “Hai đứa đã lâu rồi không gặp lại nhau, buổi tối cũng nên tâm dự với nhau một chút.”

“Không cần thiết.” Tần Dư Kiều hơi mím môi, sau đó quay đầu, chúc hai mẹ con Hạ Vân ngủ ngon, “Đi Hạ, Nghiên Thanh.... Ngủ ngon.”

Lúc Tần Dư Kiều trở về phòng của mình thì phát hiện cơ thể cô đang run lẩy bẩy, cô gắng bình ổn hơi thở rất lâu mới đến bên giường. Hi Duệ đang say giấc trên giường, Tần Dư Kiều cẩn thận bò lên giường, nhìn chằm chằm khuôn mặt yên tĩnh của Hi Duệ, lồng ngực phập phồng mới chậm rãi bình thường trở lại.

....

Ngày đầu tiên của năm mới, từ sáng tinh mơ Lục Cảnh Diệu đã nhận được rất nhiều cuộc gọi, nhưng anh không nghe. Sau đó điện thoại Tần Dư Kiều cũng vang lên, Lục Cảnh Diệu nhúc nhích đầu nhìn cô: “Đừng nghe, là của ba anh.”

Ngược lại Lục Cảnh Diệu đã thức tỉnh cô, cô lại có thể không gọi điện thoại chúc Tết Lục Hòa Thước. Mặc dù anh bảo cô đừng nghe nhưng Tần Dư Kiều nào dám, bấm nút nghe. Không ngờ người gọi không phải là Lục Hòa Thước như đã tưởng, mà lại là giọng nói rất trẻ trung, hình như là thư ký riêng của Lục Hòa Thước .

“Năm mới vui vẻ.” Thư ký mở miệng trước, ngừng một lát, “Xin hỏi cậu Hi Duệ có ở bên cạnh cô Tần không ạ? Chủ tịch Lục muốn nói chuyện với cậu Hi Duệ.”

Tần Dư Kiều càng thêm xấu hổ hơn, sao tự nhiên lại quên mất chuyện quan trọng như vậy, vội vàng đưa điện thoại cho Hi Duệ: “Ông nội gọi này con.”

Lục Hi Duệ đang ăn há cảo mừng tuổi dì Chu làm, nghe thấy ông nội gọi điện thì vội vàng nuốt cả miếng há cảo, cầm lấy điện thoại của Tần Dư Kiều nghe.

Lục Hoà Thước cực kỳ đau lòng. Hôm qua đợi cả một ngày mà cháu nội yêu quý không thêm gọi điện thoại chúc Tết, buổi sáng lại tái phát bệnh trẻ con, thư ký thúc thời gọi cho Lục Cảnh Diệu. Nhưng Lục Cảnh Diệu không chịu nghe máy nên chỉ có thể lấy số điện thoại của Tần Dư Kiều từ Lục Gia Anh mà thôi.

Hi Duệ rất thông minh, nhận được điện thoại lập tức nói: “Ông nội năm mới vui vẻ, Hi Duệ chúc Tết ông nội. Chúc ông nội thân thể dồi dào sức khỏe.... Bao tiền lì xì ạ? Lúc con về đưa cho con đượ không ạ?”

Tần Dư Kiều bật cười, đúng lúc ấy thì Hi Duệ đưa di động cho cô: “Mẹ, ông nội muốn nói chuyện với mẹ.”

Tần Dư Kiều nhìn Lục Cảnh Diệu với vẻ mặt đau khổ, cảm di động liền cười hì hì mở miệng: “Bác Lục, năm mới vui vẻ.”

“Vui vẻ cái rắm!” Lục Hoà Thước ở bên kia điện thoại nổi trận lôi đình, “Bao giờ thì đưa Hi Duệ về?”

“....”

“Bác Lục, để con bảo Cảnh Diệu nói chuyện với bác.” Điện thoại tựa như một củ khoai lang nóng phỏng tay, Tần Dư Kiều lập tức ném cho Lục Cảnh Diệu, quay đầu thì thấy Tần Ngạn Chi ngồi đối diện cô cười, ông chỉ vào mũi cô, “Bao giờ vào cửa nhà chồng rồi muốn làm thế nào thì làm.” Mặc dù nói như vậy, giọng điệu của Tần Ngạn Chi cũng không có bao nhiêu chỉ trích, sau đó lấy vài bao lì xì trong túi ra, kín đáo đưa cho Hi Duệ, “Duệ Duệ, ông ngoại lì xì cho con nhé?”

Lục Hi Duệ không hề khách sáo, cầm lấy bao lì xì rồi chúc Tết: “Cảm ơn ông ngoại, chúc ông ngoại dồi dào sức khỏe, vạn sự như ý, sống lâu trăm tuổi...”

Lúc Tần Ngạn Chi lấy bao lì xì ra, Hạ Vân đứng bên cạnh ông. Thật ra bà đã chuẩn bị lì xì, không ngờ Tần Ngạn Chi còn có thể phá lệ chuẩn bị thêm. Bà cười tươi, cũng lấy ra hai bao lì xì rồi nói: “Kiều Kiều, đây là của dì Hạ cho con và Hi Duệ.”

Tần Dư Kiều ngược mắt nhìn Hạ Vân, lại thấy sắc mặt hơi khó xử của Tần Ngạn Chi: “Kiều Kiều, đây coi như tấm lòng của dì Hạ.”

Tần Dư Kiều nhận bao lì xì từ tay Hạ Vân: “Cảm ơn dì Hạ.”

Hạ Vân cười hài lòng, thế nhưng khi Hi Duệ mở bao lì xì Tần Ngạn Chi cho ra, nụ cười trên mặt bà lại trở nên cứng ngắt.

Lục Hi Duệ ăn xong há cảo, lập tức mở bao lì xì giữa phòng khách. Vì bao lì xì của ông ngoại rất dày, cho nên lúc mở tâm trạng của Lục Hi Duệ vừa hồi hộp vừa mong chờ. Kết quả chỉ thấy mấy tờ giấy, nhất thời hàng lông mày nhỏ bé nhíu lại. Dù sao Hi Duệ cũng còn là con nít, cho nên lên tiếng hỏi trước mặt Tần Ngạn Chi, liền mở miệng hỏi: “Ông ngoại, sao ông ngoại cho con toàn là giấy không vậy?”

Tần Dư Kiều liếc nhìn Tần Ngạn Chi, trong lòng ước chừng đã biết: “Ba....”

“Duệ Duệ, trước tiên con cứ đưa đồng giấy đó cho ba mẹ con.” Tần Ngạn Chi cười ha hả, “Rồi ông ngoại bổ sung cho con một bao nữa, có được không?”

....

Mùng một, Tần Dư Kiều vẫn chưa thấy Hạ Nghiên Thanh xuống nhà. Hôm qua sau khi cô rời khỏi phòng Hạ Nghiên Thanh rồi đi, lúc Hạ Vân tiến vào, loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc của Hạ Nghiên Thanh.

Mùng hai, Hạ Nghiên Thanh vẫn không xuất hiện. Lúc ăn cơm trưa, bà Tần lão hỏi Hạ Vân: “Nghiên Thanh đâu rồi, sao không thấy nó đâu?”

Đầu tiên Hạ Vân Chính liếc nhìn Tần Dư Kiều, rồi mới trả lời: “Về quê thăm mọi người.”

Tần Dư Kiều đang yên lặng ăn cơm, đúng lúc này Lục Cảnh Diệu lên tiếng: “Có phải cô Hạ về quê thăm ba cô ấy không?”

Lục Cảnh Diệu hỏi xong, Tần Ngạn Chi lập tức ho khan, sau đó Hạ Vân ráng kiềm chế sắc mặt, trả lời: “Nghiên Thanh đi thăm ông ngoại và bà ngoại.”

“Xin lỗi...” Lục Cảnh Diệu nói.

Tần Dư Kiều cứ tưởng Hạ Nghiên Thanh về quê, thế nào cũng phải ở lại vài ba ngày, kết quả lại ngoài ý muốn của cô. Buổi tối hôm mừng hai, Nghiên Thanh đã trở về, hơn nữa còn về chung với Giang Hoa.

Giang Hoa mang quà tới. Lúc Tần Dư Kiều xuống nhà, Giang Hoa ngẩng đầu cười với cô, Tần Dư Kiều híp mắt nhìn Giang Hoa, cảm thấy anh có vẻ hơi kì cục, lúc đang suy nghĩ kì cục chỗ nào, thì thấy trên cổ Giang Hoa có quấn một chiếc khăn quàng màu xanh lá cây.

Cái khăn màu xanh lá cây đã lâu rồi, màu xanh lá cây đã lâu rồi.

“Năm mới vui vẻ, Kiều Kiều.”

“Năm mới vui vẻ.” Tần Dư Kiều đi tới trước mặt Giang Hoa, “Đầu năm mặc màu xanh lá cây, tâm trạng cũng không tệ.”

Giang Hoa như cười như cười, giọng điệu nửa thật nửa giả, nói nhẹ tênh: “Anh chỉ dùng để nhớ lại quá khứ thôi.”

Tần Dư Kiều hừ hừ: “Tích chút phúc đi, đầu năm đừng làm em cảm thấy ghê tởm.”

Giang Hoa tựa như khi còn bé, mỗi lần bị cô mắng vẫn cười tươi roi rói, dùng một chút, giọng nói nghiêm chỉnh trở lại: “Tối nay họp lớp, muốn đi không?”

Tần Dư Kiều không trả lời cũng không từ chối, lúc xoay người rời đi nhưng vẫn liếc nhìn chiếc khăn quàng cổ màu xanh lá cây của Giang Hoa. Nhưng sau những chuyện đã xảy ra, cô thật sự cảm thấy Giang Hoa không hợp với màu xanh lá cây, hơn nữa còn vô cùng xung khắc.

Đầu năm Hạ Nghiên Thanh lại để Giang Hoa đeo màu xanh lục, đối tượng màu xanh lục là để chỉ Lục Cảnh Diệu. Gửi thanks

TieuKhang↓ Re: [Hiện đại] Kén cá chọn canh - Tùý Hầu Châu 12.09.2014, 18:49

Chương 51:

Edit: VĐPK

Beta: chjbjbj

Nói đến họp lớp, Tần Dư Kiều lại hơi buồn bực, nguyên nhân bởi vì cô và Giang Hoa có rất nhiều bạn chung, đương nhiên trong đó có không ít là bạn của Hạ Nghiên Thanh; vòng tròn quá nhỏ bé ấy khiến chuyện giữa nam và nữ trở nên phức tạp. Ví dụ các mối quan hệ dây mơ rễ má như người yêu cũ của bạn nào đó giờ lại thành người yêu của bạn nào đó, bạn nào đó và bạn nào đó đều là người yêu cũ của bạn nào đó, tất cả cứ luẩn quẩn trong cái vòng ấy mãi. Tuy nhiên lại có một cảm giác hài hoà đến kì diệu, dù sao khi không còn ai buông lời trách móc, người trong cuộc cũng cảm thấy kích thích mới mẻ. Những tiết mục đó dù thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn vậy: Máu chó.

Cho nên có một số việc có thể tổng kết theo cách nói của Bạch Quyên: “Con người dù gì cũng có sau này, nhưng chỉ còn lại sự dần vặt và dối lòng.”

Trước khi Tần Dư Kiều ra nước ngoài cô cũng nằm trong vòng luẩn quẩn ấy. Lúc đó cô vẫn tưởng đó chính là nơi chứa đựng tình yêu và tình bạn của mình, bây giờ thì tình yêu cũng mất mà tình bạn cũng chẳng còn, chỉ còn đọng lại kí ức thời thơ bé mà thôi. Điều duy nhất khiến cô không bực mình đó là mấy người bạn cũng có thể coi như khá thân, khi cô ra nước ngoài vẫn không cắt đứt liên lạc, nhưng người duy trì tình bạn với cô chỉ có một, đó chính là Hình Chính.

Trong vòng luẩn quẩn ở thành phố G, Tần Dư Kiều và Hình Chính chỉ coi như quen biết, họ chính thức chơi thân với nhau từ hồi cô học đại học ở nước ngoài. Lúc ấy Tần Dư Kiều rất mập, cho nên Tần Dư Kiều vẫn lấy làm lạ vì Hình Chính vẫn có thể nhận ra cô.

Sau này khi cô hỏi Hình Chính, Hình Chính nói: “Lúc ấy tớ cũng chỉ đoán mò mà thôi, không ngờ đúng thật là cậu.”

Khi đó cô rất béo, Hình Chính thì lại thất tình, hai người chơi với nhau không có bất kỳ áp lực gì cả. Sau đó lúc Hình Chính trở về nước có nói với cô: “Nếu như trước kia tớ theo đuổi cậu thì tốt rồi, chúng ta trở thành một cặp sẽ không gặp phải nhiều chuyện như vậy.”

Về sau mặc dù Hình Chính ký hợp đồng với một công ty ở Luân Đôn, nhưng cậu ấy vẫn quyết định về nước, trở về để theo đuổi cô bạn gái trước kia của cậu ấy.

Lúc ấy cô và Hình Chính đều hiểu, tình yêu không phải là thức ăn nhanh, theo đuổi một người khôn hề đơn giản và dễ dàng, trên con đường tu thành chánh quả sẽ gặp nhiều chông gai bụi rậm, gặp phải thất bại, cũng sẽ gặp nhầm người, còn có thể yêu nhầm người. Nhưng nếu chúng ta sợ bị thương, hoặc một mối không muốn tiếp tục tìm kiếm thì người đó hoặc là tiếp tục trò chơi đời người, hoặc là tìm đại một người chung sống qua ngày.

....

Còn chuyện hợp lớp, Giang Hoa nói với Tần Dư Kiều, Tần Dư Kiều không muốn đi, nhưng Hình Chính liên lạc với cô, Tần Dư Kiều lại đồng ý.

Thay quần áo xong, lúc Tần Dư Kiều chuẩn bị ra ngoài có đi ngang qua phòng Lục Cảnh Diệu. Lục Cảnh Diệu rất bận rộn, bình thường anh có vẻ nhàn tản thư thái, vậy mà phần lớn thời gian nghỉ ngơi anh lại vùi đầu vào công việc. Rõ ràng bây giờ mới là mùa hè, thế nhưng hòm thư của anh đầy ắp email rồi.

Lúc Lục Cảnh Diệu chuyên chú vào máy tính làm việc, đáng vẻ anh vô cùng quỵên rũ, câu nói “Đàn ông lúc nghiêm túc là quỵên rũ nhất” quả không sai.

Lục Cảnh Diệu biết Tần Dư Kiều đang đứng sau lưng anh, còn biết tối nay Tần Dư Kiều có chút khác lạ. Ngược mắt nhìn cô, cô mặc váy còn đi giày cao gót, tóc cũng được chải chuốt kĩ càng.

Đàn ông đều như thế cả, phụ nữ của mình mà không ăn diện vì mình thì rất khó chịu, trong lòng Lục Cảnh Diệu đã chua lè rồi, nhưng lại cố tình làm như không có gì, còn hùa theo khen cô hôm nay ăn mặc rất đẹp nữa chứ.

Tần Dư Kiều vén tóc lên vành tai: “Có thật không?”

Lục Cảnh Diệu gạt đầu, cánh tay dài vươn tới kéo Tần Dư Kiều ngồi lên đùi mình, nhéo eo cô, hỏi: “Ăn mặc xinh đẹp như vậy, có phải muốn đi quỵên rũ người đàn ông khác không?”

Tần Dư Kiều thật thà gạt đầu: “Làm sao anh biết?”

Lục Cảnh Diệu lăm bắm, tỏ ra như mình đang suy luận: “Đi hợp lớp à?”

Tần Dư Kiều ngồi trên đùi Lục Cảnh Diệu rất biết điều ngoan ngoãn, tựa như đang trưng cầu sự đồng ý của Lục Cảnh Diệu vậy, vui vẻ ôm lấy cổ Lục Cảnh Diệu nói: “Anh có đồng ý cho em đi không?”

Không đồng ý! ! !

Lục Cảnh Diệu biết thừa Tần Dư Kiều đang khoe mẽ mà thôi, không bằng thuận nước đẩy thuyền, ngừng một rồi nói: “Dẫn anh đi cùng đi.”

Lục Cảnh Diệu thấy phản ứng của Tần Dư Kiều, đoán sau khi cô do dự sẽ không cho anh đi, không chừng còn lôi Hi Duệ ra để viện cớ. Quả thật Tần Dư Kiều hành động y như vậy, giọng nói mềm nhũn: “Nhưng mà em lại sợ Hi Duệ ở đây một mình sẽ bị ‘Trì đáng ghét’ bắt nạt.”

Hừ hừ! Lục Cảnh Diệu nhếch môi, thân mật chỉnh lại áo váy cho Tần Dư Kiều: “Vậy thì anh không đi nữa, ở nhà chăm sóc Hi Duệ vậy.”

Tần Dư Kiều hôn lên khoé miệng Lục Cảnh Diệu: “Ông xã tốt quá.”

Lục Cảnh Diệu híp mắt, dịu dàng nói với Tần Dư Kiều: “Ít nói chuyện với bạn nam, giờ giới nghiêm là mười giờ.” Dừng một chút, lại chêm thêm một câu: “Nhớ mình đã là gái đã có chồng có con rồi đấy, biết chưa?”

Đúng là cưới vợ xinh đẹp về nhà thì luôn có cảm giác không an toàn. Không phải là anh không tự tin, mà là quá quan tâm, sự thật là anh vẫn chưa chính thức lấy Tần Dư Kiều thì phải?

Trước khi đi Tần Dư Kiều báo cáo với Hi Duệ vài câu, Hi Duệ hào phóng hơn Lục Cảnh Diệu rất nhiều: “Mẹ đi sớm về sớm.”

Mặc dù Lục Cảnh Diệu biết chuyện Tần Dư Kiều ra ngoài không liên quan gì tới Lục Hi Duệ, nhưng bây giờ anh vẫn thầm trách con trai, trách con trai không giữ mẹ ở nhà. Cho nên mỗi khi Hi Duệ chạy tới liến thoắng với anh, Lục Cảnh Diệu chẳng có hứng thú đáp lời nó. Anh để ý từ khi Hi Duệ có mẹ, nó tựa như có chỗ dựa vậy, tính tình cũng trở nên cứng rắn rất nhiều. Nếu ba lạnh nhạt với nó, nó vẫn có thể tự tìm trò tiêu khiển, hay xem phim cùng Tần Dư Trì.

51. Chương 51

Sau bữa cơm chiều Tần Dư Kiều mới đến chỗ họp lớp. Bà Tần đi ngủ rất sớm, cộng thêm tối nay Tần Ngạn Chi và Hạ Vân Chính đều có việc ra ngoài, cho nên căn nhà trở nên yên tĩnh hơn nhiều.

Hạ Nghiên Thanh biết Giang Hoa và Tần Dư Kiều cùng đi họp lớp, không phải là cô ta không muốn đi, nhưng lần này người tổ chức là Trần Manh. Cô ta và Trần Manh được coi như là đối thủ một mất một còn, cho nên cô ta không cần thiết đến đó để chịu nhục. Có một số việc mặc dù đã hiểu, nhưng tâm trạng vẫn không thể tốt được. Cũng như cô biết thân phận địa của mình ở nhà họ Tần, cô vốn không nên so sánh với Tần Dư Kiều, nhưng cô vẫn bất giác so sánh sự chênh lệch giữa mình và Tần Dư Kiều. So sánh rồi, chắc chắn cô sẽ kém hơn Tần Dư Kiều, cảm giác đó thật sự rất khó chịu.

Nhà họ Tần có một phòng khách rất lớn, sau phòng khách là một cái ban công. Ban công rất lớn, đủ cho một người nhàn nhã uống trà. Tối nay tâm trạng Lục Cảnh Diệu rất “Tốt”, ngồi ngoài ban công vừa ngắm sao vừa chờ người nào đó trở lại.

Kết quả không đợi được người, mà lại đợi được một tách cà phê nóng hổi.

Lục Cảnh Diệu hạ chân xuống, vẽ mặt dịu đi, nhất thời bớt đi vẻ bất kham trước đó, tăng thêm vẻ quyến rũ của kẻ có học thức. Đầu tiên Lục Cảnh Diệu liếc nhìn tách cà phê trên chiếc bàn tròn nhỏ, sau đó đôi mắt thâm sâu đưa lên nhìn Hạ Nghiên Thanh, khoé miệng nhếch lên: “Cảm ơn cô Hạ.”

Hạ Nghiên Thanh ngồi xuống đối diện Lục Cảnh Diệu, vẽ mặt thản nhiên: “Không có gì.”

Lục Cảnh Diệu cười, nếu đối diện có thêm một người, anh cũng tìm được hứng thú nói chuyện, không thể không mở miệng: “Sao hôm qua tôi không thấy cô Hạ?”

Không ngờ Lục Cảnh Diệu lại chú ý đến cô ta, mặc dù chỉ là chuyện nhỏ, nhưng Hạ Nghiên Thanh vẫn cảm thấy bất ngờ, trong lòng như có một con mèo đang cào cấu vậy, giải thích: “Sang năm mới rồi, tôi phải đi thăm ông bà ngoại.”

Lục Cảnh Diệu khẽ mỉm cười: “Cô Hạ thất sự rất hiểu thuận.”

Trước kia Hạ Nghiên Thanh rất không thích Lục Cảnh Diệu cứ mở miệng là “Cô Hạ” này “Cô Hạ” nọ, nhưng không biết gọi nhiều cũng thành quen hay thói quen đã vậy rồi. Bởi vì giọng điệu trầm thấp lời cuốn của Lục Cảnh Diệu, hai từ cô Hạ thốt ra từ miệng anh cũng không đáng ghét lắm, thậm chí còn mang cảm giác triển miên mê luyến.

Phụ nữ gấp gờ đàn ông ưu tú, hoóc-môn trên người sẽ tăng lên. Hạ Nghiên Thanh vốn tỏ vẻ lạnh nhạt, sau đó cũng nở một nụ cười vì lời nói của Lục Cảnh Diệu: “Cảm ơn ngài Lục. Đúng rồi.... Tôi nên gọi anh một tiếng anh rể mới đúng chứ?”

Hạ Nghiên Thanh nghiêng đầu nói đùa, mang vẻ duyên dáng yêu.

Anh rể? Lục Cảnh Diệu lười biếng dựa lưng vào ghế, cười nói: “Anh rể à, ông anh rể này bây giờ thật sự rất nhứt đầu, nhứt đầu vì không biết chị cô đi đâu rồi?”

Hạ Nghiên Thanh thật sự bất ngờ vì Lục Cảnh Diệu không biết Tần Dư Kiều đi đâu, ngược mắt nhìn Lục Cảnh Diệu, giọng nói khó có thể che giấu được sự kinh ngạc: “Kiều Kiều không nói cho anh biết sao?”

“Chẳng lẽ cô ấy nói cho cô biết?” Lục Cảnh Diệu hỏi ngược lại, giọng điệu còn kinh ngạc hơn gấp bội, gương mặt tuấn nhã thoáng nét nghi ngờ. Ánh sáng ở ban công hơi yếu, Lục Cảnh Diệu với hàng mày hơi nhíu vẫn liếc xéo như trước, khiến người khác cảm thấy áp lực.

Hạ Nghiên Thanh bất ngờ bởi câu hỏi của Lục Cảnh Diệu, sau đó tự giác mở miệng: “Kiều Kiều không nói cho tôi biết, tôi chỉ đoán mò mà thôi.”

Lục Cảnh Diệu nhìn thẳng vào Hạ Nghiên Thanh: “Không biết cô Hạ có thể nói suy đoán của mình cho tôi không?”

Sau đó Hạ Nghiên Thanh thật sự bị Lục Cảnh Diệu lừa, nói những suy nghĩ của mình cho Lục Cảnh Diệu biết: “Giang Hoa nói tối nay sẽ đi họp lớp, anh ấy nói Kiều Kiều cũng sẽ đi.... Cho nên tôi đoán Kiều Kiều cũng đi họp lớp.... Tôi tưởng ngài Lục cũng phải biết chứ...”

“Tôi không biết.” Đôi mắt tuyệt đẹp của Lục Cảnh Diệu trầm xuống, vẻ mặt và giọng điệu cũng lạnh tanh, khẽ mím môi, gợi lên vẻ lạnh lùng nghiêm nghị.

Hạ Nghiên Thanh hơi áy náy nhìn Lục Cảnh Diệu: “Xin lỗi, tôi tưởng anh đã biết rồi.”

Lục Cảnh Diệu không nói gì cả, cầm tách cà phê Hạ Nghiên Thanh đưa cho anh, lại nói tiếng cảm ơn.

Hạ Nghiên Thanh cười cười, sau đó đứng lên, vẻ mặt dè dặt: “Ngài Lục, tôi vào trước đây.”

Lục Cảnh Diệu không đứng lên, bưng tách cà phê trên tay mà không đặt xuống. Sau đó dường như nhớ ra chuyện gì, đặt tách cà phê xuống rồi nói với Hạ Nghiên Thanh: “Cô Hạ, cho tôi mượn điện thoại di động.”

Hạ Nghiên Thanh ngớ ra, nhưng vẫn đưa điện thoại cho Lục Cảnh Diệu. Bởi vì không biết anh định làm gì nên lúc đưa điện thoại cho Lục Cảnh Diệu khó tránh khỏi cứ nhìn chằm chằm vào anh. Mà Lục Cảnh Diệu thì sao? Anh thản nhiên mở máy, bấm bấm vài cái, màn hình nền là bức ảnh của Hạ Nghiên Thanh hiện lên. Lục Cảnh Diệu nhíu môi rồi nhập số điện thoại của mình, sau đó lưu vào danh bạ là “Cảnh Diệu”.

“Đây là số điện thoại của tôi.” Lục Cảnh Diệu trả điện thoại lại cho Hạ Nghiên Thanh, nói.

Hiện giờ tâm trạng Hạ Nghiên Thanh bối rối như đánh đổ cốc nước, cúi đầu nhận lại điện thoại của mình, sau đó khẽ “A” một tiếng rồi ngẩng đầu lên, gương mặt xinh đẹp đối diện với đôi mắt của Lục Cảnh Diệu, tươi cười nói: “Vậy tôi không quấy rầy ngài Lục nữa, tôi về phòng nghỉ ngơi đây. Ngài Lục cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

Lục Cảnh Diệu phong độ “Ừ” một tiếng, ngừng một lát còn nói thêm một câu: “Ngủ ngon.”

Lúc Hạ Nghiên Thanh trở về phòng lại mở điện thoại ra xem, tìm thấy hai chữ “Cảnh Diệu” trong danh bạ, nhất thời có cảm giác cả trái tim mình như bùng cháy. Cô ta cảm thấy hơi buồn cười, đàn ông Tần Dư Kiều chọn đúng là không ra gì, mà thể loại đàn ông không ra gì này lại thu hút cô. Đầu Hạ Nghiên Thanh giống như sắp nổ tung vậy, trong sự bùng nổ đó còn ẩn chứa chút hưng phấn.

Buổi họp lớp Tần Dư Kiều tham gia nên nói là gặp mặt bạn bè thì đúng hơn, người tham gia đều thuộc vòng tròn xưa cũ đó. Địa điểm hẹn gặp là club tư nhân của chồng Trần Mạnh. Trần Mạnh thấy cô tới lập tức đứng dậy, chạy tới khoác tay cô.

Trước kia Tần Dư Kiều còn tưởng Trần Manh không quên được Giang Hoa nên mới nói xấu Hạ Nghiên Thanh, nhưng nhìn thấy người đàn ông bên cạnh cô ấy thì Tần Dư Kiều lại có cảm giác mình nghĩ hơi nhiều rồi.

Tần Dư Kiều và Giang Hoa không cùng đi với nhau, lúc cô đến Giang Hoa đang nhận một điều thuốc từ tay một người đàn ông. Lúc châm thuốc, ngược mắt thấy cô liền dập ngay điều thuốc trên tay.

Người đàn ông đưa thuốc nhìn thấy hành động của Giang Hoa, cười vỗ vai anh: “Hoa Tử, đừng giả bộ, tớ biết cậu vẫn còn thương nhớ Kiều Kiều.” Nói xong, ngoắc tay gọi Tần Dư Kiều, “Em Kiều, em còn nhớ anh không?”

Tần Dư Kiều nghĩ mãi vẫn không nhớ ra, sau đó Giang Hoa quay đầu lại nói với người đàn ông kia, trá hình nhắc nhở cô: “Trương mập, em Kiều là tên để cho cậu gọi hay sao?”

Tần Dư Kiều hơi lúng túng, cười với Trương Lâm Nghi, không ngờ Trương Lâm Nghi bép quay hồi cấp ba bây giờ lại trở nên đẹp trai như vậy. Trương Lâm Nghi là người khéo mồm khéo miệng, trước kia lớp nhờ nhờ anh mới trở nên náo nhiệt vui vẻ.

Buổi họp lớp ngày hôm nay chủ yếu do anh tìm đề tài. Đề tài đó chính là mối tình đầu và các đối tượng ghen hờ của mình.

“Mối tình đầu là tốt đẹp nhất, các cậu không cảm thấy như vậy sao?” Trương Lâm Nghi cảm khái, nhìn Giang Hoa, “Hoa Tử, Cậu dám nói trong lòng cậu không có Kiều Kiều à?”

Giang Hoa thản nhiên đưa mắt nhìn Tần Dư Kiều, hỏi ngược lại Trương Lâm Nghi: “Nếu như mà tớ nhớ không lầm thì cậu còn chưa có nọ hôn đầu, thế mà dám nói đến tình yêu đầu à? Cậu đã yêu bao giờ chưa?”

“Yêu đơn phương không phải là yêu sao?” Trương Lâm Nghi vẫn thường coi tình yêu đơn phương của mình với Chu Thương Thương là mối tình đầu, nhưng nghĩ đến người Chu Thương Thương để ý lại là bạn cùng phòng Tô Dân Chính của mình, nhất thời không được thoải mái cho lắm, tốt bụng khuyên bảo, “Cậu đó, nhất định phải biết quý trọng nhưng thứ của mình, đừng tưởng rằng nhân duyên là do trời định liền mặc kệ nó, kết quả lại giầy vò chặt đứt nhân duyên của mình.”

Tần Dư Kiều lên tiếng: “Hôm nay tớ tới đây cũng muốn thông báo với các cậu một tin, tớ sắp kết hôn rồi. Các cậu muốn tới thì hú một tiếng, sau này tớ sẽ gửi thiệp mời cho các cậu.”

“Hả?!” Tờ Lâm Nghi than ôi, nhìn về phía Giang Hoa, “Cậu xem, nhân duyên tốt đẹp kia không phải đã bị cậu chặt đứt rồi sao?”

“Nói vậy gì đó.” Giang Hoa thờ ơ đưa mắt nhìn Tần Dư Kiều, “Mọi người đừng nói lung tung nữa, bây giờ tớ và Nghiên Thanh đang yêu nhau.” Giọng điệu của Giang Hoa hết như sắc mặt của anh, hờ hững thờ ơ, tựa như đang nói một sự thật mà thôi.

Đúng lúc này, Trần Manh cau mày nói: “Hôm nay Kiều Kiều cũng ở đây, tớ nói thẳng luôn. Giang Hoa ơi là Giang Hoa, cậu tìm phụ nữ nào không tìm, nhất định phải tìm Hạ Nghiên Thanh sao....? Cậu muốn để bản thân phí hoài cũng đừng nên phí hoài theo cách này chứ.”

Tần Dư Kiều thật sự không ngờ mọi người đều không tán thành chuyện Giang Hoa và Hạ Nghiên Thanh yêu nhau, ngay cả người luôn không nhiều lời như Hình Chính cũng phải lên tiếng: “Giang Hoa, cậu tưởng rằng đó là tình yêu đích thực của cậu à?” Nói xong ánh mắt liếc tới Tần Dư Kiều.

Sau khi Trần Manh mở miệng, buổi họp mặt này chính thức tiến tới mục đích thúc đẩy Tần Dư Kiều và Giang Hoa tái hợp. Bởi vì biết được đàn gái sắp kết hôn, mọi người rồi rít nghĩ cách là thế nào để kéo Giang Hoa từ hồ lửa lên. Cậu một lời tớ một câu, nhưng mà người trong cuộc Giang Hoa vẫn giữ nguyên thái độ ‘mày nói thế nào cũng vô dụng mà thôi.

Cuối cùng Trần Manh là người đầu tiên bỏ cuộc: “Đúng là hết thuốc chữa mà!”

Cái gì là tình yêu đích thực chứ, Tần Dư Kiều nghĩ. Lúc trở về, Trương Lâm Nghi kéo cô: “Em Kiều, giúp tớ khuyên nhủ thẳng nhóc đó đi. Mặc dù cậu và nó không thể ở bên nhau, nhưng dù sao hai đứa cũng cùng nhau lớn lên. Thẳng nhóc đó chắc là bị Hạ Nghiên Thanh ém bùa rồi, cậu giải bùa cho nó đi.”

Thật thiếu muối, đúng là nhàn rồi không chuyện gì làm, nhưng Tần Dư Kiều vẫn đồng ý với Trương Lâm Nghi. Cô ghét Giang Hoa, nhưng cái người đáng ghét này dù gì vẫn là thanh mai trúc mã của cô, dù gì vẫn là mối tình đầu của cô, anh cũng giúp cô vượt qua khoá học ballet, anh còn giúp cô viết văn, anh đã dắt tay cô về nhà bao nhiêu năm trời. Còn cô, cô chép bài tập của anh, đôi khi còn lấy tiền tiêu vặt của anh, còn kéo anh làm đệm lưng để khỏi bị Bạch Thiên Du mắng....

Tần Dư Kiều suy nghĩ một chút, vẫn đến chỗ xe của Giang Hoa, gõ lên cửa xe. Một lát sau, cửa sổ xe hạ xuống, khuôn mặt tươi cười như không có gì xảy ra của Giang Hoa xuất hiện: “Kiều Kiều.”

Tần Dư Kiều: “Anh đưa em về nhé.”

Giang Hoa gạt đầu rồi mở cửa xe đằng sau, Tần Dư Kiều lại nhảy tót lên ngồi ghệt lại phụ bên cạnh anh.

Giang Hoa nhấp môi dưới, vẻ mặt dịu đi phần nào, nhưng vẫn trầm mặc như trước.

Tần Dư Kiều đi thẳng vào vấn đề: “Anh thích Hạ Nghiên Thanh thật à?”

Giang Hoa khẽ cười một tiếng, mở nhạc, tiếng nhạc chậm rãi bao phủ không gian nhỏ ấy. Giang Hoa lái xe rất chậm, ngừng một chút rồi nói: “Không thích.”

Tần Dư Kiều có phần không biết phải nói sao, lúc lên tiếng lại ảm chứa vẻ châm chọc: “Cậu đúng là dở hơi.”

Giang Hoa vẫn mỉm cười lái xe, mặc cho Tần Dư Kiều mắng anh, một khi Tần Dư Kiều mắng chửi người thì không ai chịu nổi cả. Trước kia nóng lên liền mắng Giang Hoa rất nhiều, mắng mệt rồi sẽ bắt Giang Hoa dẫn cô đi ăn.

Có khi kìm ức không cố gắng nhớ lại thì cũng quên gần hết. Tần Dư Kiều vẫn hơi giận, liền thoáng không ngừng: “Giang Hoa, thật ra thì em đã muốn nói với anh từ lâu rồi. Anh nói xem, anh chọn ai không chọn mà lại chọn Hạ Nghiên Thanh. Cậu có biết mối quan hệ giữa tớ và Hạ Nghiên Thanh không? Cậu biết tớ ghét cô ta ra sao không? Lúc đầu em còn tưởng anh thật sự yêu cô ta, kết quả thế nào? Anh nói anh không yêu.... vậy anh có mưu đồ gì? Hạ Nghiên Thanh có gì? Anh cho rằng ba tớ sẽ cho cô ta bao nhiêu tiền? Cậu có tin không? Thật ra Tần Ngạn Chi đã tỏ rõ thái độ rồi, nhiều lắm thì ông ấy cũng chỉ cho Hạ Nghiên Thanh vài trăm vạn làm của hồi môn thôi, nhà cậu thiếu số tiền này à? Vậy cậu còn có mưu đồ khác sao, mưu đồ thân thể tươi trẻ của Hạ Nghiên Thanh....”

Lúc Tần Dư Kiều nói đến câu cuối, Giang Hoa đột nhiên bật cười, cười đến mức không ngừng nổi. Vì sợ mình mất khống chế không lái được xe, Giang Hoa dừng xe ở ven đường.

Xe đột nhiên dừng lại, Tần Dư Kiều hơi giật mình, quay đầu sang: “Anh dừng để ý, em chỉ thuận miệng nói mà thôi. Dù anh có mưu đồ gì đi nữa, chỉ cần anh biết anh muốn gì là được rồi....”

“Bốp!”

Giang Hoa chợt đập mạnh vào tay lái, quay đầu nhìn Tần Dư Kiều: “Muốn thân thể của Hạ Nghiên Thanh? Ha ha.... Kiều Kiều, em thật sự coi Giang Hoa anh là loại đối tượng ăn quàng sao mà phải động tới Hạ Nghiên Thanh kia sao?”

Tần Dư Kiều chưa từng nhìn thấy Giang Hoa thô bạo, lạnh lùng, hung dữ như vậy.... Như thể lời nói vừa rồi của cô đã chạm phải thần kinh của Giang Hoa vậy, kích thích anh ta, lộ mặt nạ của anh ta xuống, dưới mặt nạ là khuôn mặt dữ tợn.

“Các người đều cho rằng tôi mù mắt, Kiều Kiều, hôm nay anh nói cho em biết một sự thật.... Anh.... Mẹ nó anh thà ngủ với gà cũng không muốn chạm vào Hạ Nghiên Thanh.”

Tần Dư Kiều hơi bị Giang Hoa làm cho sợ hãi, giật mình một cách khó hiểu, sau đó nói: “.... Ai nào ép buộc cậu ở bên cô ta vậy?”

....

Tần Dư Kiều chậm chạp không thêm về, Lục Cảnh Diệu đành phải rời khỏi ban công trở về phòng, trước khi về phòng anh đổ tách cà phê đã lạnh tanh của Hạ Nghiên Thanh vào một chậu hoa lan quân tử.

Vừa đúng lúc Lục Cảnh Diệu về phòng thì Hạ Nghiên Thanh cũng uống nước trở lại, nhìn thấy Lục Cảnh Diệu, cô ta lên tiếng chào: “Ngài Lục.”

“Cô Hạ.”

“Kiều Kiều vẫn chưa về sao?” Hạ Nghiên Thanh hỏi.

Lục Cảnh Diệu lộ vẻ chán nản: “Vẫn chưa....”

Hạ Nghiên Thanh mỉm cười, sau đó quay đầu, nghĩ tới một chuyện: “Không biết ngài Lục tiên sinh có thể sửa máy tính hay không?”

“Sửa máy tính?” Đúng là người phụ nữ lắm chiêu, Lục Cảnh Diệu lắc đầu, “Không biết.”

Hạ Nghiên Thanh: “Tôi cũng chỉ hỏi chút thôi.”

Lục Cảnh Diệu ừ khê, thần sắc nhàn nhạt, lúc trở về phòng lại thấy bức bối, lấy điện thoại ra gọi cho Tần Dư Kiều.... Sau đó, anh lại cúp máy.

Lục Cảnh Diệu thật sự rất tức giận, giận đến mức lúc nằm trong chăn vẫn không ngừng nện chân lên giường. Cái giường bị đá đụng phải tường, vang tiếng ỳnh ạch.

....

Cây kim đồng hồ vẫn cứ di chuyển, nhưng Tần Dư Kiều vẫn chưa về. Sau đó rốt cuộc Lục Cảnh Diệu không chịu đựng được định ra ngoài, điện thoại di động chợt nhận được một tin nhắn, là Hạ Nghiên Thanh gửi tới.

“Ngài Lục, anh ra ban công một chút đi.”

Lục Cảnh Diệu kéo rèm cửa, không nhìn được bật cười. Cuối cùng Tần Dư Kiều cũng về, nhưng lại về cùng Giang Hoa.

Hạ Nghiên Thanh bảo anh ra ban công làm gì, bắt kẻ thông dâm sao? Lục Cảnh Diệu thầm cười lạnh, sau đó cẩn thận nhìn chằm chằm tin nhắn vài lần.

Bữa trưa ngày hôm sau, mọi người trong nhà họ Tần đều có mặt đông đủ, ngoài ra còn có thêm Giang Hoa, Lục Cảnh Diệu đột nhiên đặt đĩa xuống.

Hạ Vân liếc nhìn Lục Cảnh Diệu, cười hỏi thăm: “Món ăn không hợp với khẩu vị của anh Lục sao?”

“Không hợp khẩu vị sao? Đề tôi bảo đầu bếp làm những món cậu Lục thích ăn....” Bà Tần cười nói, lúc đang định hỏi Lục Cảnh Diệu thích ăn gì, Lục Cảnh Diệu chợt lên tiếng, hơn nữa đối tượng bị nhắm đến lại là Hạ Nghiên Thanh.

“Cô Hạ, tối hôm qua cô gửi tin nhắn hẹn tôi ra ban công có việc gì vậy?”

Hạ Nghiên Thanh: “....”

Lục Cảnh Diệu dịu mặt lại, quay sang giải thích với mọi người: “Bởi vì khuya rồi, không được tiện lắm, nên tôi không trả lời, mong cô Hạ có thể tha thứ....”

Tần Dư Kiều ghé mắt nhìn Lục Cảnh Diệu, đúng là thận trọng ngay thẳng.... Có tổ chất của đàn ông tốt.

52. Chương 52

Lục Cảnh Diệu vừa nói xong, bàn cơm của nhà họ Tần yên lặng hẳn. Bây giờ trong lòng Tần Dư Kiều đúng là có trăm ngàn cảm xúc lẫn lộn, đỏ vàng xanh tím, màu sắc gì cũng có đủ cả. Sau đó cô nhìn Hạ Nghiên Thanh, gương mặt của cô ta bây giờ cũng tương tự như cảm xúc của vậy.

Tần Dư Kiều cảm thấy nhất định bây giờ sắc mặt của mình cũng đã thay đổi, hai má đỏ bừng như bị lửa đốt vậy, người ngoài nhìn thấy chắc chắn sẽ nói cô tức giận đến nổi đỏ mặt. Chỉ có điều chính cô mới rõ, cô hiểu Lục Cảnh Diệu đến mức nào. Mặc dù đã rất rõ ràng, nhưng trong đầu vẫn nhớ tới những lời Lục Cảnh Diệu đã dạy, cái gì là cùng giường.... là cùng chung một chiếc thuyền. Bây giờ Lục Cảnh Diệu lại muốn biến đen thành trắng, cho nên cô cũng phải phối hợp với anh một chút.

Khi người ta phải đối mặt với vấn đề vừa nan giải vừa lúng túng đều chọn lựa giữ im lặng, cho nên qua mấy giây người đầu tiên lên tiếng là Hạ Vân.

“Cậu Lục, cậu có nhầm không vậy, con bé thì có chuyện gì muốn nói với cậu chứ.” Lúc nói khoe miệng Hạ Vân lại nhếch lên, ra vẻ như những lời Lục Cảnh Diệu nói vô cùng tức cười.

“Tôi cũng không biết cô Hạ tìm tôi có chuyện gì, cho nên bây giờ mới hỏi cô ấy.” Lục Cảnh Diệu khẽ nhàu mày, giọng nói cũng trầm xuống một chút, giống như cổ tình gây sự, cố ý xuyên tạc lời nói của Hạ Vân, nhưng anh chỉ đơn thuần hỏi một vấn đề đang thắc mắc mà thôi.

“Khụ khụ khụ khụ khụ....” Tần Ngạn Chi không kiềm chế được mà ho khan.

Thật ra thì những lời Lục Cảnh Diệu vừa nói rất khéo léo, về phần lý giải những lời anh nói thì phải xem đầu óc của mấy người ngồi đây có linh hoạt hay không. Thật không may, toàn bộ những người trên bàn trừ Lục Hi Duệ và Tần Dư Trì ra, thì nhận thức về chuyện tình yêu nam nữ đều vô cùng linh hoạt. Ngay cả bà Tần cũng lập tức nghĩ ra N khả năng sẽ xảy ra, gương mặt già nua đã sớm đen lại, buông đôi đũa trong tay xuống chờ câu trả lời của Hạ Nghiên Thanh, sau đó quay đầu liếc nhìn đứa cháu gái yêu quý đang ngồi ở bên cạnh mình và Giang Hoa ngồi cách đó không xa.

Người ngoài nhìn vào, cảm thấy người nên phát biểu ý kiến bây giờ nên là Tần Dư Kiều và Giang Hoa. Nhưng về mặt của Giang Hoa vẫn thản nhiên, Tần Dư Kiều mặc dù rất muốn đứng về phía Lục Cảnh Diệu nhưng không muốn giội nước bẩn trước khi mọi chuyện rõ ràng. Kết quả có người khó chịu, cô thấy lưng mình bỗng đau nhói. Lục Cảnh Diệu bỗng dưng nhéo cô, hơn nữa còn nhéo rất mạnh.

Tần Dư Kiều đau đến mức nước mắt chảy ròng ròng, trong mắt bà Tần, cô cháu gái yêu quý của mình đang rất uất ức, nhất thời cũng phần nộ. Nhưng dù sao tuổi cũng lớn rồi, có những thứ bà không thể ra mặt được, cho nên chỉ có thể nghiêm mặt chờ “Phá án” mà thôi.

Thật ra thì vụ án rất dễ giải quyết, chỉ cần mở điện thoại Hạ Nghiên Thanh ra là có thể biết được. Nhưng dù sao mọi người đều đang ngồi trên bàn cơm, vẫn cần phải nể mặt mũi lẫn nhau, không ai trực tiếp yêu cầu Hạ Nghiên Thanh đưa điện thoại của cô ta ra. Trong lúc mọi người còn đang suy nghĩ mông lung, Giang Hoa thản nhiên lên tiếng.

“Chắc hiểu lầm thôi, có khi nào anh Lục nhìn nhầm số điện thoại hay không? Nghiên Thanh làm gì có số điện thoại của anh.” Giọng điệu Giang Hoa rất chân thành, nhàu mày nhìn Hạ Nghiên Thanh, “Nếu mọi người không tin, có thể lấy điện thoại của Hạ Nghiên Thanh ra cho anh Lục xem.”

Tần Dư Kiều nhìn Hạ Nghiên Thanh, sắc mặt cô ta trắng bệch, khẽ cắn môi dưới. Dáng vẻ này làm cho cô nhớ tới hồi xưa khi đi học, mỗi lần Hạ Nghiên Thanh không trả lời được đều có biểu hiện như vậy. Trước kia Hạ Nghiên Thanh chỉ là một cô gái nhất gan hay do dự, bây giờ những chuyện cô ta làm càng ngày càng khiến người ta bất ngờ.

Cho dù trong chuyện này tám phần là Lục Cảnh Diệu gài bẫy Hạ Nghiên Thanh, nhưng nếu như Hạ Nghiên Thanh không có ý đồ thì dù Lục Cảnh Diệu có hiểm độc như thế nào đi nữa cũng không thể khiến Hạ Nghiên Thanh chủ động gửi tin nhắn cho anh.

Đúng lúc này Tần Dư Kiều cảm thấy đầu mình lại bị người khác nhéo mạnh, cảm giác đau đột ngột ập đến khiến nước mắt đang cố kiềm nén trong hốc mắt Tần Dư Kiều tuôn trào.

Rơi nước mắt trước mặt nhiều người như vậy thật sự rất mất mặt, hai tai Tần Dư Kiều đỏ bừng bừng. Đối diện với gương mặt trắng bệch của Hạ Nghiên Thanh, Tần Dư Kiều lên tiếng: “Nghiên Thanh, nếu cậu không thấy thấy ngại, thì cậu cứ đưa điện thoại cho tôi xem đi.”

Hạ Nghiên Thanh ngẩng mặt lên, giọng điệu thản nhiên: “Hôm qua đúng là tôi đã gửi cho ngài Lục một tin nhắn, tôi muốn hỏi cậu đã về chưa, bởi vì Giang Hoa đi cùng cậu. Tôi rất lo không biết Giang Hoa có về

nhà an toàn không.”

Thật lợi hại, còn có thể đảo ngược tình thế nữa, Tần Dư Kiều há hốc mồm, không nói nổi nữa.

“Hoá ra là như vậy.” Hạ Vân cười, “Kiều Kiều, tất cả chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

Tần Dư Kiều nhếch môi, cũng không muốn hỏi thêm nữa. Nhưng bây giờ cô lại rất muốn biết làm sao Hạ Nghiên Thanh lại có được số điện thoại của Lục Cảnh Diệu. Ngược mắt nhìn Lục Cảnh Diệu, anh làm bộ như rất lo lắng sợ cô hiểu lầm, nói với Hạ Nghiên Thanh: “Cô Hạ, tôi không muốn Kiều Kiều hiểu lầm, hi vọng cô có thể giải thích rõ ràng....” Giọng điệu Lục Cảnh Diệu bây giờ kiên định như lúc Hi Duệ khẳng khái với Tần Dư Trì về kết thúc của Space Energy Robot vậy, hoàn toàn không để cho người khác nghi ngờ, vẻ mặt nghiêm túc tựa như một cô gái dùng tính mạng.... để bảo vệ trinh tiết của mình vậy.

Cho nên người nhà họ Tần mặc dù cảm thấy Lục Cảnh Diệu không nên làm to chuyện trước mặt mọi người như vậy, nhưng cũng không thể trách anh được. Sự trong sạch của một cô gái tất nhiên rất quan trọng, sự trong sạch của người đàn ông cũng là trong sạch, huống chi Lục Cảnh Diệu thật sự trong sạch.

“Anh Lục không tin lời của Hạ Nghiên Thanh, như vậy đi, Nghiên Thanh, em cứ đưa điện thoại di động cho anh.” Giang Hoa cười rất chân thành, sau đó đưa tay về phía Hạ Nghiên Thanh, “Nghiên Thanh, đừng sợ, mọi người đều tin em mà.”

Nếu như tối hôm qua Giang Hoa không nói những lời đó cho cô biết, Tần Dư Kiều nhất định sẽ cho rằng bây giờ Giang Hoa đang đứng về phía Hạ Nghiên Thanh.

Cho nên có lúc bạn trai, vị hôn phu, thậm chí ngay cả chồng cũng có thể là loài động vật nguy hiểm nhất bên cạnh phụ nữ. Ở trước mặt mọi người thì họ đối xử với cô rất tốt, nhưng sau lưng thì lại chẳng coi cô bằng con gà. Những lời Giang Hoa nói ngày hôm qua vẫn còn quanh quẩn trong đầu Tần Dư Kiều “Anh thả ngủ với gà cũng không muốn chạm vào Hạ Nghiên Thanh.”

Tần Dư Kiều đột nhiên cảm thấy chuyện này rất không có ý nghĩa, lúc đang định nói một câu hoà giải, Hạ Nghiên Thanh đột nhiên ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Anh Lục mở miệng cũng phải xem lại lương tâm của mình chứ. Hôm qua là ai lén lút lấy điện thoại của tôi rồi lưu số vào vậy? Anh Lục có tâm tư bất chính, đừng đổ hết lên đầu tôi.”

Tần Dư Kiều sửng sốt, sau đó toàn bộ mọi người cũng sửng sốt

Có vài người thật đúng là.... Kể đáng thương cũng có lúc đáng hận, Tần Dư Kiều thật sự muốn bỏ qua chuyện này. Nhưng lúc đang định mở miệng, người đàn ông bảo vệ trinh tiết bằng cả tính mạng đã nhanh chóng cướp lời.

“Trời ạ.” Lục Cảnh Diệu cười cười, giọng nói tràn đầy vẻ bất ngờ, đôi môi khê mím, đưa mắt nhìn người, dừng một chút rồi nói, “Đúng ra tôi không muốn nói nhiều, con người quý ở chỗ biết mình là ai. Vốn tưởng rằng hôm qua tôi đã nói rõ với cô Hạ rồi, nhưng không biết khả năng lý giải của cô Hạ có vấn đề hay là tôi nói không đủ rõ nghĩa. Về phần số điện thoại, xin lỗi, tôi không có hứng thú nửa đêm nửa hôm gửi tin nhắn với người khác, cho nên chuyện cô Hạ nói tôi lén lút lấy điện thoại của cô lưu số vào có phải là quá ngậm máu phụ người rồi không?”

Trong nháy mắt, Hạ Nghiên Thanh chỉ còn cảm thấy thế giới tràn ngập cảnh xuân của mình bỗng nhiên sụp đổ. Lúc này đây, toàn bộ ảo tưởng của cô ta dành cho Lục Cảnh Diệu đã không cánh mà bay. Lúc xuống nhà chuẩn bị ăn cơm, cô ta còn cố gắng ăn mặc đẹp một chút. Sau đó lúc ra ngoài liền thấy Lục Cảnh Diệu đi sau Tần Dư Kiều, cô ta có cảm giác Lục Cảnh Diệu cố ý đi chậm lại vì mình, cô ta liếc mắt quan sát phong thái ưu nhã của Lục Cảnh Diệu nữa, bộ vest được là phẳng phiu, và cả đôi mắt như cười như không của anh....

Sau đó cô khê cười với Lục Cảnh Diệu, khê nghiêng nghiêng đầu, muốn đưa má trái xinh đẹp nhất mình đối diện với ánh mắt của Lục Cảnh Diệu.... Cô ta cảm thấy như vậy rất đẹp, hoàn mỹ như câu chuyện cổ tích Cô bé lọ lem khi xưa cô rất thích vậy. Phần mở đầu của câu chuyện bất ngờ hiện hữu trước mắt, Cô bé lọ lem bắt đầu mong ngóng chờ đợi.

Bây giờ Hạ Nghiên Thanh lại một lần nữa đối diện với ánh mắt của Lục Cảnh Diệu, vẫn ánh mắt như cười như không ấy, khi xuống nhà cô ta còn lầm tưởng rằng đó là ánh mắt mập mờ giữa nam và nữ, nhưng giờ

khắc này cô ta mới thấy rõ vẻ xem thường và đùa cợt trong ánh mắt của Lục Cảnh Diệu.

“Anh Lục đừng nóng giận, không chừng thật sự chỉ là hiểu lầm mà thôi.” Mục đích của Giang Hoa rất đơn giản, chính là muốn xem điện thoại của Hạ Nghiên Thanh, nhưng Hạ Nghiên Thanh lại giữ khư khư điện thoại di động của mình.

Đúng lúc này, bà Tần cũng lên tiếng: “Nghiên Thanh, đưa di động cho bà, bà nội sẽ lấy lại công bằng cho con. Mặc dù con không phải là cháu ruột của bà, nếu quả thật chỉ là hiểu lầm, bà sẽ không để cho con phải chịu uất ức.”

Ngón tay trắng bệch của Hạ Nghiên Thanh hơi buông lỏng, sau đó Giang Hoa liền cầm lấy điện thoại của Hạ Nghiên Thanh.

Người xem điện thoại di động đầu tiên là Giang Hoa, sau khi xem xong vẻ mặt của anh thay đổi, cuối cùng gương mặt lạnh xuống, sắc mặt như người đàn ông bị cấm sừng. Sau đó là bà Tần, Tần Dư Kiều, Tần Ngạn Chi.... cuối cùng là Hạ Vân – người chưa từ bỏ ý định.

Hạ Vân xem thì đúng là trong điện thoại có số của Lục Cảnh Diệu, hơn nữa còn lưu là “Cảnh Diệu”. Ngoài ra, trong mục tin nhắn thật sự có tin nhắn gửi cho Lục Cảnh Diệu. Một tin nhắn đã được gửi đi, còn có hai tin chưa được gửi, tổng cộng là ba tin nhắn.

“Anh Lục, anh ra ban công một chút đi.”

“Anh Lục, anh ngủ chưa?”

“Ngủ rồi à? Vậy chúc ngủ ngon.”

Hạ Vân là người cuối cùng xem điện thoại của Hạ Nghiên Thanh, lúc xem xong cười khẽ một tiếng, nói với Tần Ngạn Chi: “Ngạn Chi, những tin nhắn như vậy đâu có nói rõ điều gì đâu. Không phải Nghiên Thanh đã nói rồi sao, con bé chỉ muốn biết Giang Hoa có về nhà an toàn hay không mà thôi, cho nên hơi nóng lòng, cho nên.... muốn hỏi cậu Lục mà thôi.”

Những lời Hạ Vân giải thích rất nực cười, Tần Ngạn Chi nghe xong còn cười ha ha: “Cậu Lục, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

Lục Cảnh Diệu hơi nhếch khóe miệng, không nói gì nữa, tỏ vẻ như không biết phải nói gì.

Đúng lúc này, Tần Dư Kiều xoa trán, nói với Tần Ngạn Chi: “Ba, ngày mai con sẽ về nhà bác.”

“Kiều Kiều....”

“Con ăn no rồi, mọi người cứ tiếp tục.” Tần Dư Kiều không nói gì nữa, rời khỏi bàn rồi lên tầng.

Lục Cảnh Diệu tưởng Tần Dư Kiều đã ngủ ra, cho nên trong lòng rất vui mừng, vứt bỏ mặt mũi nói với Giang Hoa, “Cậu Giang, chọn phụ nữ phải kỹ lưỡng một chút.” Sau đó cũng theo đuôi bà xã lên tầng.

Lục Hi Duệ ngó nhìn ông ngoại, ngó nhìn cụ mình, rồi khẽ nói một câu: “Con cũng không ăn nữa....”

“Duệ Duệ....” Bà Tần lại mau nước mắt.

Lục Cảnh Diệu thật sự rất vui mừng, đi theo Tần Dư Kiều vào phòng cô rồi lập tức khoá trái cửa lại, sau đó ôm lấy cô nàng của mình từ phía sau, than thở từ tận đáy lòng: “Kiều Kiều, đáng về giận dỗi vừa rồi của em thật sự rất xinh đẹp....”

Đến khi Tần Dư Kiều quay đầu lại, Lục Cảnh Diệu chớp chớp mắt, không được bình thường rồi. Tần Dư Kiều giải vở giận dỗi hay thật sự đau lòng vậy?

Cái tên Lục Cảnh Diệu này không bao giờ học được cách phải tìm nguyên nhân trên người mình sau đó mới nói tới người khác. Anh cứ cho rằng nhất định là do Tần Ngạn Chi đến phút cuối cùng vẫn bao che cho Hạ Nghiên Thanh làm tổn thương Kiều Kiều, lập tức đau lòng lấy, hận không thể dùng một mối lửa đốt căn nhà cũ kỹ này đi cho rồi: “Đi, đừng chờ đến ngày mai nữa, chúng ta lập tức trở về.”

Trước mặt Lục Cảnh Diệu, Tần Dư Kiều không thể nào giấu nổi tâm tư của mình. Rõ ràng chuyện này do anh gây nên, thật sự cô rất muốn tát anh một phát cho anh vắng ra xa, nhưng anh lại ôm chặt lấy cô, vừa lau nước mắt cho cô, vừa nhẹ nhàng dỗ dành: “Được rồi được rồi.... Chúng ta không chịu uất ức nữa.... Nhà mẹ không đáng tin cậy bằng nhà chồng đâu....”

Tần Dư Kiều sụt sịt, dùng hết sức đánh vào người Lục Cảnh Diệu: “Anh dám trêu hoa ghẹo nguyệt này, dám trêu hoa ghẹo nguyệt này....”

Lục Cảnh Diệu lau nước mắt cho Tần Dư Kiều: “Anh cũng không có cách nào khác mà.... Nếu không như vậy đi, Kiều Kiều, hay là em khắc chữ trên mặt anh đi, khắc: ‘Người đàn ông của Tần Dư Kiều’ hay là ‘Ta chỉ thích Tần Dư Kiều’ có được không....”

Đôi mắt Tần Dư Kiều ướt nhoà nhìn Lục Cảnh Diệu, gương mặt trêu hoa ghẹo nguyệt của anh đang cười phớt lờ, đôi mắt sâu thẳm lóe lên nét cười rục rịch, giọng nói dỗ dành của anh rất dễ dãi, khiến cô dù tức giận đến cỡ nào cũng không thể phát tiết, đành phải ra sức dậm chân.

Lục Cảnh Diệu lại còn không cho cô dậm chân nữa, vỗ bả vai của cô: “Ngốc, trút giận với bản thân làm gì, em không đau thì chân cũng đau.”

Sau đó Tần Dư Kiều thật sự không dậm chân nữa.

“Thật ra không phải anh đã nói với em rồi sao, em đúng là vô dụng. Đàn ông của mình bị người ta cướp mà còn không lên tiếng. May là người bị cướp là anh, nếu là người khác thì lúc đó em cũng không còn chỗ mà khóc nữa rồi.” Dừng một chút, Lục Cảnh Diệu phân tích sự khác nhau giữa mình và Giang Hoa.

“.... Mà có phải em chưa từng bị nắm tay trên đầu. Dĩ nhiên chuyện này cũng không thể trách em, có một số việc đúng là không thể phòng bị được. Cho nên mẩu chốt vẫn phải xem tính tính tự giác của đàn ông. Thế giới rất rộng lớn, chắc hẳn có thứ hấp dẫn. Có đàn ông không thèm nhìn hoa cỏ ngoài đường, nhưng nhiều kẻ chỉ cần được kích thích một tí là ngứa ngáy khó chịu, đi tìm người mới.”

“Có phải vậy không?”

Tần Dư Kiều vẫn rất khó chịu, lăm bầm mãi. Lục Cảnh Diệu như đang trấn an con mèo xù lông, xoa đầu Tần Dư Kiều, vuốt ve mặt của cô, chà xát bàn tay của cô....khiến nỗi giận của cô nguôi ngoai dần.

“Ôi chao, gặp được anh, em đúng là cô gái cực kỳ may mắn đó.”

Tần Dư Kiều nhìn chằm chằm gương mặt của Lục Cảnh Diệu, thật sự cô rất muốn khắc vài chữ lên mặt anh. Sau một lúc uốn éo, cô vòng tay qua vai Lục Cảnh Diệu: “.... Ngày mai chúng ta về thật à?”

“Về, dĩ nhiên phải về, tối nay về luôn cũng được.” Lục Cảnh Diệu híp mắt lại, “Ghé tai lại đây, anh dạy em một chiêu.”

Tần Dư Kiều dựng tai lên, lúc Lục Cảnh Diệu nói xong, khuôn mặt lộ vẻ do dự, chớp chớp mắt, “Có quá đáng quá không?”

“Có mà quá đáng, nếu như không phải ở đây vẫn còn căn phòng trước kia của em, trước khi về anh thật sự rất muốn thiêu huỷ căn nhà rách nát này luôn.” Lục Cảnh Diệu nghiêm túc nói.

“Nhà anh mới rách nát.”

Lục Cảnh Diệu than thở: “Đúng đúng đúng, nhà anh rách nát, nhà em là hoàng cung được chưa. Trước khi về em thật sự không muốn chọc tức Hạ Vân, đuổi Hạ Nghiên Thanh ra khỏi nhà, đánh cho thằng nhóc Trì đáng ghét kia một trận à?”

“Anh thật xấu xa.” Tần Dư Kiều hôn lên cằm Lục Cảnh Diệu, “Em không muốn làm làm người xấu, hay là anh nói giúp em đi....”

“Cô bé này, đúng là độc nhất lòng dạ đàn bà....” Lục Cảnh Diệu than thở, “Được, anh sẽ nói, đến lúc đó anh làm chuyện xấu quá nhiều xuống Địa ngục thì em nhất định phải nhớ tới chồng em đó.”

Tần Dư Kiều gật đầu: “Em nhất định sẽ nhớ.”

“Được.” Thật ra thì Lục Cảnh Diệu rất dễ bị vẻ ngoan ngoãn của Tần Dư Kiều tác động, cố ý vò rối tóc cô, “Có lời này của vợ, chồng chết cũng không tiếc.”

“Xui xẻo.” Tần Dư Kiều che miệng Lục Cảnh Diệu lại, “Em còn muốn cùng anh sống đến đầu bạc răng long.... Nếu anh xuống địa ngục thật, vậy em đi cùng anh.”

Lục Cảnh Diệu không thể nhin cười, lòng anh cảm động đến mức không thể cảm động được hơn, không muốn tạo áp lực cho Tần Dư Kiều: “Yên tâm, chúng ta không xấu xa đến mức phải xuống địa ngục. Nếu em sợ lương tâm cắn rứt, hay là sau khi trở về, chúng ta gây quỹ từ thiện, xây dựng chung cư hi vọng, giúp đỡ người cần giúp....”

Tần Dư Kiều hết sức đồng ý, cũng bị những lời Lục Cảnh Diệu làm cho cảm, sau đó ra dấu “ok” với Lục Cảnh Diệu: “Lát nữa nhất định em sẽ phối hợp với anh.”

“Đây mới là vợ tốt.”

Tần Dư Kiều còn dặn dò: “Nhớ viện cố bảo Duệ Duệ ở trong phòng, em không muốn nó thấy nhưng thứ không hay.”

“Dĩ nhiên, anh cũng rất chú ý trong việc giáo dục trẻ em mà.” Lục Cảnh Diệu hôn Tần Dư Kiều, “Anh đi giải quyết Duệ Duệ trước đã.”

Tần Dư Kiều: “Không thành vấn đề.”

Sau đó Lục Cảnh Diệu viện cớ gì để nhốt Hi Duệ trong phòng? Anh xách con trai vào phòng rồi uy hiếp: “Con phải ở trong phòng không được phép xuống nhà, nếu không nghe lời, ngày mai ba mẹ về sẽ bỏ con ở lại.”

Mặc dù Lục Hi Duệ không hiểu mọi chuyện ra sao, nhưng cũng nhận ra được phần nào, kéo vạt áo Lục Cảnh Diệu: “Ba, dẫn con đi xuống đi, con cũng muốn sát cánh chiến đấu với ba mẹ.”

“Chiến đấu cái rắm!” Lục Cảnh Diệu đóng cửa lại, thản nhiên xuống nhà.

53. Chương 53

Trái tim Thượng Đế cũng rất thiên vị.

Trong hơn hai mươi năm qua, đây là câu nói mà Hạ Nghiên Thanh thấm thía nhất. Sau khi về phòng, Hạ Vân mới chỉ vào mũi cô mắng, lải nhải luôn miệng: “Nghiên Thanh, mẹ đã nói với con rất nhiều lần rồi, tạm nhin vài ngày, chờ Tần Dư Kiều đi rồi thì không còn việc gì với nó nữa. Con có biết con làm như vậy thật sự rất ảnh hưởng đến vị trí em trai con trong lòng ba hay không?”

Em trai, lại là em trai.

“Mẹ, vì sao trong lòng mẹ chỉ có em trai? Con thì sao? Con không phải do mẹ sinh ra ư?” Hạ Nghiên Thanh không thể dần nổi bị thương, “Chuyện ngày hôm nay là do Tần Dư Kiều liên hợp với người đàn ông của cô ta hãm hại con. Con thật sự bị hãm hại a, ngay cả mẹ cũng không tin con ư?”

Hạ Vân nhức đầu: “Những lời này con nên nói với Giang Hoa đi, có một số việc trong lòng chính con phải hiểu rõ, đừng vì nhỏ mất lớn, đánh mất vị trí con dâu của nhà họ Giang.

—

Con dâu nhà họ Giang, Giang Hoa vẫn cho rằng vị trí này là của Tần Dư Kiều. Là thanh mai trúc mã, anh và Tần Dư Kiều từng đóng vai gia đình vô số lần. Anh vốn cho rằng tình yêu của anh và Tần Dư Kiều sẽ chảy xuôi dòng như tình yêu cổ tích, có điều càng về sau càng hiểu rõ. Bây giờ đòi hỏi một tình yêu thuần khiết còn khó khăn, cổ tích quả nhiên là ảo tưởng vô nghĩa của tuổi trẻ.

Anh và Tần Dư Kiều cùng nhau nắm tay đi qua vô số con đường, anh và cô từng tưởng tượng vô số cảnh tượng trong tương lai, cuối cùng tương lai lại tẻ ngả ở một ngã rẽ. Sau đó có một ngày tỉnh mộng, tương lai anh muốn không bao giờ đến, người phụ nữ bên cạnh anh lại trở thành Hạ Nghiên Thanh.

Thực ra trước kia Giang Hoa vốn chẳng có cảm giác gì với Hạ Nghiên Thanh cả. Hồi bé Hạ Nghiên Thanh là bạn của Tần Dư Kiều, anh yêu ai yêu cả đường đi, cảm thấy Hạ Nghiên Thanh giản dị tự nhiên. Về sau Tần Dư Kiều ra nước ngoài, quanh đi quẩn lại, Hạ Nghiên Thanh thành vị hôn thê của anh, nhưng anh không thể nào thích Hạ Nghiên Thanh này được. Bên trong sự chán ghét của anh với cô, phần nhiều là sự chán ghét của anh đối với ba, đối với Tần Ngạn Chi và cả chính mình.

Đây là tình cảm mà anh cũng không nói rõ, nhưng sâu trong thâm tâm anh vẫn rất rõ, anh không Hạ Nghiên Thanh trở thành người phụ nữ của mình. Thật ra trong ánh nhìn của những người đàn ông khác nhau, phụ nữ có tình tình giống nhau luôn có định nghĩa bất đồng. Ví dụ như chuyện làm điệu làm bộ, trong mắt người đàn ông yêu thì là đáng yêu hoạt bát, còn trong mắt người đàn ông ghét cô ta, dù cho “làm” thật sự hoàn mỹ, vẫn đối trá đến mức khiến người ta buồn nôn.

Đối với Hạ Nghiên Thanh, nhiều năm như vậy, Giang Hoa vẫn luôn tìm khuyết điểm của cô, càng tìm càng nhiều. Anh tích tụ toàn bộ sự bất mãn và chán ghét, anh đang phá bỏ ranh giới cuối cùng trong lòng mình, chờ đợi một ngày bùng nổ.

Trên bàn cơm ngày hôm nay, anh đã bạo phát, rốt cục cũng có lý do quanh mình chính đại. Lần này anh thật sự phải cảm ơn Lục Cảnh Diệu.

Thực ra có một số việc anh vẫn biết là không công bằng với Hạ Nghiên Thanh, anh phóng đại vô số khuyết điểm của cô, tựa như anh phóng đại điểm tốt của Tần Dư Kiều. Nhưng làm người, nhất là đàn ông, luôn luôn thiên vị.

Ở trong thư phòng của Tần Ngạn Chi, Giang Hoa vô cùng thẳng thắn nói ý nghĩ của mình, sau khi nói xong anh quan sát vẻ mặt của Tần Ngạn Chi, cười cười nói: “Chú Tần, từ nhỏ chú đã coi con như con trai, Hạ Nghiên Thanh đối xử với con như vậy, chú không thể để cô ấy hãm hại cháu, phải không ạ?”

Tần Ngạn Chi day huyệt thái dương, không biết lời Dư Kiều vừa nói trên bàn cơm có phải là nói lấy hay không... Nghĩ đến con gái, Tần Ngạn Chi nhất thời không biết phải làm sao, “Giang Hoa, vừa rồi không phải hiểu lầm sao? Chắc cháu cũng hiểu tâm lòng của Nghiên Thanh dành cho cháu, con bé chắc chắn không làm những chuyện như vậy đâu...”

Giang Hoa từ từ ngồi xuống chiếc ghế dựa lớn khắc hoa, ánh mắt sắc lạnh, khóe miệng hơi nhếch lên, cười hơi bất đắc dĩ: “Chú Tần, ngoài việc chú là trưởng bối của con thì chúng ta đều là đàn ông cả. Với quan điểm của một người đàn ông, chú có lấy Hạ Nghiên Thanh không?”

“Hoa Tử.” Tần Ngạn Chi châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, sương khói lượn lờ trên nếp nhăn hằn sâu nơi khóe mắt. Khóe mắt Tần Ngạn Chi có hai bọng mắt dài nhỏ, lúc cười lộ lên bọng mắt sẽ cong theo hai mắt, mang vẻ dễ thương không hợp tuổi. Theo tuổi tác, vẻ dễ thương này lại trở nên thân thiết.

“Chú là người từng trải, có mấy lời vẫn rất có quyền lên tiếng. Cháu có biết đời này chuyện cháu hối hận nhất là gì không? Chính là lấy Bạch Thiên Du làm vợ, nhưng hiện tại chú cũng có thể nói cho cháu biết, đời này chú chỉ yêu một người phụ nữ là Bạch Thiên Du. Vì sao chứ? Bây giờ không phải giới trẻ các cháu thịnh hành câu ‘Hôn nhân là nấm mồ của tình yêu’ sao? Nói thật, lời này không sai, có một số phụ nữ để ở trong lòng mơ mộng thì tốt hơn, nếu cháu không thể cho người phụ nữ ấy cuộc sống cô ta muốn.”

Giang Hoa chỉ cười, cười mĩa mai lại tự giễu.

“Chú biết trong lòng cháu có Kiều Kiều. Kiều Kiều đúng là một cô bé tốt, không phải chú làm người cha mà khoe khoang, Kiều Kiều có rất nhiều phẩm chất tốt đẹp, thiện lương, kiên cường, thông minh, con bé còn là một cô gái tương đối lãng mạn. Những điều này đều là ưu điểm... nhưng con bé không thích hợp với cháu. Ví dụ như tính khí nhõng nhẽo của nó, chuyện gì cũng cần có người đỡ dành. Cháu thử suy nghĩ xem, sau khi cháu và nó thật sự kết hôn, hết giờ làm cháu về nhà nó còn cáu kỉnh với cháu, lòng người cũng sẽ mệt. Những ưu điểm đáng yêu của nó cũng sẽ trở thành những khuyết điểm mà cháu không thể chịu đựng được.” Tần Ngạn Chi liếc nhìn Giang Hoa, giọng điệu hơi bùi ngùi, “Đôi khi phụ nữ càng hoàn mỹ thì yêu cầu của cháu đối với cô gái ấy sẽ càng cao. Thay vì sau này nhất định sẽ thất vọng, không bằng tìm một

người bình thường, sau khi kết hôn cháu cũng không có quá nhiều yêu cầu, thỉnh thoảng cô gái ấy biểu hiện tốt một chút, còn có thể khiến cháu vui mừng.”

Giang Hoa cười càng tươi, có điều cuống họng như bị một nắm cát ngăn chặn, có cảm giác tiếng thoái lương nan. Hồi lâu sau anh mới mở miệng, “Nói toạc ra, chú Tần cảm thấy cháu không xứng với Kiều Kiều... Chú thích Lục Cảnh Diệu hơn mà thôi.”

“Ai... Hoa Tử à, cháu hiểu nhầm ý của chú Tần rồi.” Tần Ngạn Chi vừa sắp xếp lại từ ngữ vừa nói: “Cháu cũng biết Kiều Kiều và Lục Cảnh Diệu đã có con rồi, có một số việc ngay cả chú cũng không thể quyết định được.”

Giang Hoa thôi không cười nữa, đứng lên đi đến trước mặt Tần Ngạn Chi: “Chú Tần không cần phải nói nhiều nữa, cháu không dám mong có gì với Kiều Kiều, yêu cầu của cháu rất đơn giản, chính là muốn chấm dứt với Hạ Nghiên Thanh. Cháu nói thật với chú, trong lòng cháu, Hạ Nghiên Thanh không phải là cô gái bình thường, mà là cô gái đáng ghét, bây giờ cháu chỉ cần nghĩ tới sau này người ngủ ở bên cạnh mình là cô ta đã cảm thấy cuộc đời cháu chính là ác mộng, mọi người có hiểu hay không?” Mọi người ở đây ngoại trừ Tần Ngạn Chi còn có ba của Giang Hoa là Giang Diên Hỉ.

Tần Ngạn Chi khá kinh ngạc: “Như vậy ư?”

“Sao lại không chứ? Tại sao cháu lại không thể tìm cô gái mà cháu thích, chú cảm thấy người phụ nữ dịu dàng khéo léo lòng người như dì Hạ thích hợp để làm vợ, nhưng cháu lại thích tìm mấy cô xấu tính. Cho dù không phải Kiều Kiều, cháu cũng không muốn lấy Hạ Nghiên Thanh... Ngoài ra cháu cũng không muốn làm lỡ làng Hạ Nghiên Thanh.”

“Hơn nữa Hạ Nghiên Thanh cũng là con gái riêng của vợ chú, chú không muốn hại con gái ruột của mình cũng không thể hại con gái nhà người ta như vậy. Cha sinh mẹ dưỡng, cháu hiểu chú không muốn Kiều Kiều rơi vào xoáy nước nhà họ Giang. Nói thật, nếu chú thật sự muốn giao Kiều Kiều cho cháu, cháu còn phải do dự vài ngày đấy.” Giang Hoa một hơi nói rất nhiều, dù những lời nên nói hay không nên nói đều nói ra. Nói xong anh cảm thấy thể xác nhẹ nhõm, tinh thần sáng khoái, như đám mây đen áp lực đè nặng trong lòng nhiều năm cuối cùng đã tan thành khói. Anh thật sự rất sáng khoái, trái tim thư thái, đầu óc cũng suy nghĩ thông suốt.

“Chú Tần, cháu biết suy nghĩ của chú và ba cháu, hai nhà Tần Giang tin tưởng lẫn nhau, nhưng cháu cũng phải nói với chsu một câu chắc chắn. Ba cháu chưa đến hai năm nữa là về hưu rồi, sau khi về hưu có một số việc ông ấy có lòng không đủ sức, chú cũng không cần thiết phải kiêng kị ông ấy nữa. Thông gia chẳng là cái thá gì hết, chú chỉ cần khuyên ba cháu đừng tiếp tục éo cháu kết hôn với Hạ Nghiên Thanh nữa, cháu sẽ lấy tài liệu kia cho chú, để chú có thể yên ổn kê cao gối ngủ ngon giấc.”

Tần Ngạn Chi thật sự dao động trước mấy lời của Giang Hoa, khóe mắt nhếch lên, nhìn vào mắt Giang Hoa, thoát nhìn thái độ vẫn chưa quả quyết.

Giang Hoa: “Chú Tần không tin cháu sao?”

“Đâu có.” Tần Ngạn Chi cười ha ha: “Như vậy đi, nếu cháu thật sự không thích Nghiên Thanh, chú và ba cháu chắc chắn sẽ không miễn cưỡng, nhưng chia tay dù sao cũng là việc hệ trọng, chú với ba cậu sẽ bàn thêm chút. Hoa Tử, lại nói tiếp, cháu và Kiều Kiều lớn lên cùng nhau, chú Tần thật sự đối xử với cháu như con trai của mình, chú Tần cũng hi vọng cháu có thể hạnh phúc.”

“Cảm ơn chú Tần.”

“Thằng nhóc này, lát nữa cháu về trước đi.” Tần Ngạn Chi cũng đứng dậy khỏi ghế, “Chú phải lên tầng xem Kiều Kiều thế nào.”

Lúc Tần Ngạn Chi đi lên, Tần Dư Kiều đang thu dọn quần áo, vừa dọn vừa lau nước mắt. Không biết có phải quá nhập vai hay do cảm xúc tủ thân lúc trước chỉ tạm thời được Lục Cảnh Diệu vỗ về, khi thấy Tần Ngạn Chi lại dâng trào trào xúc.

“Kiều Kiều.” Tần Ngạn Chi tiến lên ngăn cản Tần Dư Kiều, “Đừng giận nữa, mới Tết nhất, con như vậy ba rất đau lòng.”

“Ba đau lòng?” Tần Dư Kiều sứt sứt, “Con còn chưa nói đau lòng đâu. Ba, ba luôn mồm bảo con về nhà về nhà, nhưng nơi này còn là nhà con ư?”

“Sao lại không phải là nhà của con.” Tần Ngạn Chi bỏ lại quần áo của con gái vào tủ, “Con nhìn căn phòng kia xem, và cả dây đu dưới lầu, còn có đủ loại hoa cỏ từ lúc con còn bé xíu, làm gì có vật nào ba không giữ lại cho con đâu. Kiều Kiều, con cũng phải thông cảm cho ba một chút, có đôi lúc ba thực sự rất khó xử, con có biết không?”

“Con biết ba khó xử, cho nên con trở về, con trở về rồi ba sẽ không khó xử nữa phải không?” Tần Dư Kiều rơi nước mắt không ngừng, tiếng nức nở càng lúc càng rõ, “Ba... Nhà không đổi nhưng người thay đổi... Ba có biết con ghét nhất điều gì ở cái nhà này không, chính là thời gian ăn cơm mỗi ngày! Vì không muốn bà nội buồn nên ngày nào con cũng phải giả vờ vui vẻ, ba có biết thật ra con không vui vẻ chút nào không? Con rất ích kỷ... ba có biết không...?”

“Tần Dư Trì gọi ba là ba con không so đo làm gì, nhưng tại sao Hạ Nghiên Thanh cũng gọi ba là ba... Con thật sự rất khó chịu, ba có biết ở nước ngoài con ăn chung với mẹ được mấy bữa không? Ba có biết con mong mỗi cuộc sống người một nhà sum họp đến nhường nào không?... Tuy rằng con cũng biết đây là chuyện không có khả năng, nhưng vì sao một người không liên quan có thể có được ba của con, bà nội của con, còn con chẳng có gì cả? Ba ơi, bây giờ con là cái gì?”

“Kiều Kiều....”

“Ba luôn miệng nói con là con gái của ba, ba rất yêu con... nhưng vì sao con không cảm nhận được tình yêu đó. Ba ơi...” Tần Dư Kiều sắp khóc không thành tiếng, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt Tần Ngạn Chi, ôm lấy đầu gối nức nở ra tiếng, “Con thật sự không cảm nhận được... không cảm nhận được... Ba có biết mấy ngày nay con cảm thấy mình giống ai không...? Là khách, con giống như khách của nhà họ Tần, cái nhà này khiến con không còn chút cảm giác thân thuộc nữa rồi....”

“...”

“Hu hu...” Ngoài cửa truyền đến tiếng khóc nức nở của bà Tần, bà được Lục Cảnh Diệu đẩy lên lầu. Lúc anh đi cáo biệt bà Tần thì bà cụ nhờ anh đẩy lên tầng. Anh cảm thấy bà Tần tham gia vào cũng không tồi, nhưng sau khi lên tầng, Lục Cảnh Diệu phát hiện Kiều Kiều đã sửa lại kịch bản, bây giờ cô ngồi xổm khóc như đứa trẻ đòi kẹo là đang diễn vở kịch nào đây?

Ai cho phép cô khóc lóc như vậy hả???

Anh nói với cô cố gắng diễn sống động một chút, nhưng quá sống động rồi thì phải? Lục Cảnh Diệu thấy Tần Dư Kiều ngồi xổm dưới đất khóc lóc mà chỉ cảm thấy cốt tủy của mình sản sinh một chất vô cùng chua xót. Hiện giờ thứ chất chua xót đau buốt trong xương tủy anh từ từ lan tỏa, đốt lên một mối lửa trong thân thể anh, khiến anh vừa thương vừa giận Tần Dư Kiều.

Anh vẫn đánh giá thấp tầm quan trọng của nhà họ Tần đối với Tần Dư Kiều, anh chưa bao giờ thật sự thấy nỗi bi thương và không cam lòng Tần Dư Kiều vẫn che giấu. Anh cho rằng mình đồng cảm với Tần Dư Kiều, thật ra vẫn còn lâu mới đủ.

“Kiều Kiều... Con không phải là khách, con là cháu gái ngoan của bà nội, sao con có thể là khách được...? Có phải có ai nói con là khách không?” Bà Tần chảy lão lệ tức giận nói, “Kiều Kiều, con nói cho bà nội biết, ai làm cho con khổ sở như vậy hả?”

“Ai làm cho con khổ sở như vậy...?” Tần Dư Kiều ngồi xổm dưới đất không đứng dậy nổi, cô lại bắt đầu không khống chế được cảm xúc của mình, cả người run rẩy, cảm thấy mình như con mèo con chó bị vứt bỏ, vô vọng, sợ hãi. Hơn nữa cảm giác không cam lòng tràn ngập tựa như từng con dao găm đâm về phía cô, đau đến mức khiến cô không thở nổi, “Là bà nội, là các người làm cho con khổ sở như vậy. Là ba, là bà nội...”

Bà Tần trông thấy Tần Dư Kiều khóc, cũng khóc đến không dừng được, “Tại sao lại là bà.... Sao có thể là bà chứ?”

“Cậu Lục, phiền cậu đưa bà nội Kiều Kiều xuống nhà trước.” Tần Ngạn Chi nói với Lục Cảnh Diệu đứng ở phía sau xe lăn.

Lục Cảnh Diệu mím chặt môi, không trả lời Tần Ngạn Chi, sau đó bà Tần ngồi trên xe lăn mở miệng: “Mẹ không xuống, Kiều Kiều đáng thương như vậy, mẹ nhất quyết không xuống.”

Tần Ngạn Chi thở dài, Lục Cảnh Diệu vẫn mím môi không nói lời nào, chỉ ra ngoài đóng cửa lại rồi xoay người trở lại.

“Có một số việc vì là bậc con cháu nên tôi không nói, nhưng Tần Dư Kiều là vợ chưa cưới của Lục Cảnh Diệu tôi, tôi không thể nhìn cô ấy chịu uất ức. Thực ra tôi đã muốn nói những lời này từ lúc vào nhà các vị rồi, có điều Kiều Kiều ngăn tôi lại, nó rằng không thể khiến mọi người không vui. Bây giờ dù sao Kiều Kiều cũng không vui nổi nữa, tôi sẽ nói thẳng.” Lục Cảnh Diệu nhú mày thật chặt, sau đó đưa mắt nhìn bà Tần.

Hốc mắt của bà Tần còn đọng nước, sứt sứt cũng rất tủi thân, nhất là khi Lục Cảnh Diệu nhìn về phía bà thì càng thêm tủi khổ.

“Đầu tiên nói đến bà. Bà là bà nội của Kiều Kiều, Kiều Kiều vẫn luôn nói với tôi, ở nhà họ Tần người thương cô ấy nhất chính là bà nội. Nhưng thật sự xin lỗi, tôi không thấy bà thương yêu cô ấy được bao nhiêu. Nếu như không phải đêm 30 đó Kiều Kiều không chủ động xuống nước, có phải bà còn tỏ thái độ cho chúng tôi xem không?”

Bà Tần: “Tôi... tôi...”

Lục Cảnh Diệu khẽ nhếch khóe môi: “Có phải trong lòng bà còn trách Kiều Kiều không về thăm bà không? Nhưng sao bà không nghĩ đến chuyện mình cũng không đi thăm cô ấy chứ? Lúc ấy cô ấy mấy tuổi, còn bà bao tuổi? Bà có cần phải tính toán với một đứa trẻ như vậy không? Mẹ Kiều Kiều không phải là bà không biết, Bạch Thiên Du có tính cách thế nào? Kiều Kiều sống những ngày ở nước ngoài thế nào bà có biết không? Bà có biết lúc Kiều Kiều gặp tôi, cô ấy nói với tôi thế nào không? Cô ấy nói cô ấy không cha không mẹ. Các người có biết cô ấy ở nước ngoài mắc bệnh tâm lý hay không? Đương nhiên các vị không biết, lúc ấy bà đang bận bồng cháu mà. Còn Tần Dư Trì, tên này do ai đặt?”

“Tôi...” Bà Tần khẽ nói.

“Ngẫm lại đúng là bà.” Lục Cảnh Diệu dịu mặt lại, quay sang nhìn Tần Ngạn Chi, lúc đang định mở miệng lại bị Tần Dư Kiều ngăn cản.

“Lục Cảnh Diệu, anh đừng nói nữa.”

“Không nói nữa, có nói nữa cũng vô ích.” Lục Cảnh Diệu nhếch miệng, “Chúng ta về thôi.” Nói xong đi tới kéo Kiều Kiều dậy.

Cuối cùng sự tình diễn biến thành như vậy, người thì vẫn đi nhưng Tần Dư Kiều không còn bao nhiêu tâm tư để thu dọn hành lý, tất cả để cho Lục Cảnh Diệu chuẩn bị. Còn Lục Hi Duệ thì sao? Sau khi nhận được thông báo của ba cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Tần Ngạn Chi và bà Tần một người khóc, một người thở dài, Tần Dư Kiều lặng lẽ ngồi bên giường không lên tiếng, một lúc sau mới mở miệng: “Con về trước...”

“Kiều Kiều...”

“Kiều Kiều.” Tần Ngạn Chi đặt tay lên vai con gái, rốt cuộc thì từ bao giờ ông không thể cảm nhận được sự tủi thân của con gái nữa, “Kiều Kiều, ba thật sự xin lỗi, ba không đứng ở góc độ của con để suy nghĩ, ba...”

“Ba, ba không cần xin lỗi. Con nói rồi, là con quá ích kỷ nên mới cảm thấy bất công.” Tần Dư Kiều lặng lẽ quay đầu đi, sau đó cúi xuống ôm bà nội, “Bà nội, con về trước đây, con thật xin lỗi đã khiến cho bà đau lòng, bà hãy chăm sóc sức khỏe thật tốt, con có thời gian sẽ trở lại thăm bà.”

“Kiều Kiều... Bà nội sai rồi, con đừng đi có được không...?” Bà Tần vừa hoảng vừa vội, “Như vậy... Bà nội bảo đảm với Kiều Kiều, sau này Hạ Nghiên Thanh gọi bà là bà nội, bà không trả lời con bé nữa, có được không?”

Tần Dư Kiều vươn tay lau nước mắt cho bà nội: “Bà nội, bà cũng biết con cũng chỉ khó chịu trong lòng mà thôi, bà không cần vì con mà làm như vậy, là con quá nhỏ mọn.”

Tần Dư Kiều dứt lời tạm biệt, Lục Cảnh Diệu cũng đã thu dọn đồ đạc gần xong, Hi Duệ đeo túi cặp sách to dùng đi đến trước mặt cụ bà và ông ngoại, nói: “... Sau này con lại đến nhà ông ngoại chơi nhé.”

Tần Ngạn Chi muốn giữ con gái lại, nhưng làm thế nào cũng không được. Lục Cảnh Diệu này lại năng suất, một tay xách valy, một tay kéo Tần Dư Kiều, Lục Hi Duệ như sợ bị rút lại, long ton theo sau Tần Dư Kiều một tấc không rời. Tần Dư Kiều thấy vậy rút khỏi tay Lục Cảnh Diệu, quay lại bế con trai.

Lục Hi Duệ choàng tay ôm lấy Tần Dư Kiều: “Mẹ đừng khóc.”

Mắt Tần Dư Kiều đỏ hồng giống như con thỏ, bởi vì lời của Lục Hi Duệ mà trái tim cũng mềm như thỏ.

Tần Ngạn Chi đuổi theo sau, ngăn con gái và cháu ngoại. Tiếp đó Lục Cảnh Diệu đi ở phía trước phát hiện vợ và con trai bị ngăn cản thì quay lại muốn cướp người.

“Kiều Kiều, đừng đi mà, như vậy có được không...” Tần Ngạn Chi cố gắng thương lượng với con gái, “Ba bảo Hạ Nghiên Thanh dọn ra ngoài ở, về sau mỗi lần con trở về, căn nhà này chỉ có ba cùng... bà nội, như vậy có được không?”

Tần Ngạn Chi vẫn muốn thỏa hiệp với con gái, nhưng sự thỏa hiệp của ông lại làm tổn thương những người hiện đang sống ở căn nhà này. Lời của ông lọt vào tai Hạ Vân cùng Hạ Nghiên Thanh đi theo phía sau Hạ Vân.

“Sao có thể để Kiều Kiều đi chứ, có phải đi cũng là mẹ con chúng tôi.” Hạ Vân cười lạnh, nói với Tần Dư Trì đứng ở chiếu nghỉ, “Dư Trì, con lên tầng thu dọn lại đồ đạc đi, ba con không cần chúng ta nữa, chúng ta... bị ba các con đuổi đi rồi...”

“Nếu thật sự là vậy, chúng tôi có thể ở thêm hai ngày.” Lục Cảnh Diệu buông valy xuống, nói với Hạ Vân.

Đúng lúc này, Tần Dư Trì từ chiếu nghỉ xông tới, “Ba, con ghét ba, ba nói cô ta là chị con, nhưng chị con chỉ có một, cô ta không phải là chị con, cô ta trở về đây để cướp đoạt tài sản, con ghét cô ta...”

Tần Dư Trì còn chưa nói hết, Hạ Vân đã tái mặt, quát con trai bảo nó đừng nói nữa. Người có khuôn mặt tái nhợt y chang chính là Tần Ngạn Chi. Ông chỉ vào Tần Dư Trì hỏi: “Ai nói cho con biết là chị trở về tranh giành tài sản?!”

Tần Dư Trì bị Tần Ngạn Chi làm cho sợ hãi, còn có sự tủi thân và khổ sở của trẻ con, hốc mắt tràn ngập nước mắt nóng bỏng, chỉ vào Lục Cảnh Diệu nói: “Là anh ta...”

“Chú Tần, chú phải dạy con trai cẩn thận hơn đây!” Lục Cảnh Diệu đứng bên cười lạnh, làm bộ chán không thêm giải thích: “Các vị đã đối xử với Kiều Kiều như vậy, Kiều Kiều không thể ở lại căn nhà này nữa, nếu không sẽ bị cho rằng Kiều Kiều ham tiền tài mới trở về. Kiều Kiều không thấy oan ức, còn Lục Cảnh Diệu tôi không chịu nổi cơn tức này.”

.....

Lúc Tần Dư Kiều trở về thành phố S thì đã là bảy giờ tối. Cô không trở về chung cư Nhã Lâm mà tới vườn hoa trung tâm chỗ nhà Lục Cảnh Diệu. Sau khi về đến nhà đã ôm Hi Duệ ngủ thẳng đến nửa đêm. Nửa đêm tỉnh lại, Hi Duệ trong lòng đang ngủ rất say, còn cô thì bị tiếng động ở phòng bếp dưới nhà đánh thức.

Tần Dư Kiều rón rén rời khỏi giường, xuống nhà đi vào bếp. Lục Cảnh Diệu đang dùng chảo nung thịt bò, Tần Dư Kiều cảm động ôm anh: “Cảm ơn...”

“Chết thật, hiểu lầm rồi, anh tự làm ỉnh ăn mà.” Lục Cảnh Diệu chậm rãi giải thích.

Chiếc đèn chùm tỏa sáng khắp căn bếp, mà ánh sao rực rỡ bên ngoài tấm kính dày đặc trong đêm.

Tần Dư Kiều vẫn ôm Lục Cảnh Diệu, giọng nói buồn bã, “Cảnh Diệu, chúng ta kết hôn đi.”

Lục Cảnh Diệu sững sờ, “Đừng vội, gấp như vậy làm gì?”

Tần Dư Kiều: “Thôi vậy.”

Lục Cảnh Diệu xoay người: “Thật ra anh đã nhờ người xem ngày giờ rồi, đang định bàn với em mà.”

54. Chương 54

“Mùng chín tháng giêng?” Mắt Tần Dư Kiều mở to, nhìn về mặt đứng đắn của Lục Cảnh Diệu: “Còn chưa đến một tuần nữa là kết hôn, anh đang đùa em à?” Bây giờ đã mùng mấy tháng giêng rồi, kết quả ngày tốt Lục Cảnh Diệu xem lại là mùng chín, Tần Dư Kiều nghi ngờ mở tròng hai mắt, cảm thấy Lục Cảnh Diệu đang nói đùa.

“Không phải anh đang bàn bạc với em sao? Mùng chín là ngày lành, vô cùng thích hợp cho nam nữ kết hôn, không khác bất tự của chúng ta, vô cùng hợp.” Lục Cảnh Diệu lấy một quyển sách bìa vàng phía sau sô pha định lật cho Tần Dư Kiều xem.

Tần Dư Kiều ngược mắt nhìn Lục Cảnh Diệu, “Anh học xem bói từ lúc nào thế?”

Bởi vì Tần Dư Kiều kinh ngạc, Lục Cảnh Diệu giải thích sơ lược nguồn gốc của quyển sách này: “Nhà họ Lục có một ông thầy chuyên chọn ngày lành, anh lấy sách của ông ấy xem một chút.”

Lục Cảnh Diệu đẩy thịt bò phi lê trên bàn nhỏ ra xa một chút, sau đó mở sách ra trước mặt Tần Dư Kiều: “Em xem, ngày này rất tốt, phía trên còn viết nếu nhà trai hơn nhà gái tám tuổi, vậy lại càng đại cát trong đại cát.”

Ánh mắt Tần Dư Kiều lóe lên: “Sách này anh viết à?”

Lục Cảnh Diệu xem thường lời nói của Tần Dư Kiều, lúc muốn nói tiếp, Tần Dư Kiều khom người định lấy thịt bò bị Lục Cảnh Diệu đẩy ra xa, sau đó... với không tới.

Lục Cảnh Diệu không nhìn nổi, bưng thịt bò đến đặt trên hai chân ngồi xếp bằng trên ghế sô pha cho Tần Dư Kiều: “Không ăn thì chết à?”

Tần Dư Kiều thật sự rất đói. Sau khi rời khỏi nhà họ Tần liền lên chuyến bay sớm nhất đến thành phố S, ở trên máy bay cũng không ăn được bao nhiêu. Cho nên thịt bò Lục Cảnh Diệu vừa làm xong đều vào bụng cô, đây đã là vài miếng cuối cùng rồi. Không ngờ Lục Cảnh Diệu còn cố ý đẩy thịt bò ra tít đằng xa, rõ ràng không muốn cô ăn.

Tần Dư Kiều bỏ vài miếng thịt bò vào miệng, thấy Lục Cảnh Diệu nhìn mình bằng ánh mắt ghét bỏ, buông đĩa xuống rồi nói: “Còn chưa lấy nhau mà ăn khuya nhiều chút đã bị anh ghét bỏ như vậy, sau này lấy nhau rồi còn không bị anh cắt xén đến chết...”

“Không lấy anh, không lấy anh nữa!” Tần Dư Kiều bắt măn bữu môi.

“Ai cắt xén đồ ăn của em, Hi Duệ anh còn không cắt xén của nó, anh còn có thể thiếu được em?” Lục Cảnh Diệu đưa quyển sách bìa vàng đưa cho Tần Dư Kiều xem, “Nhưng anh đang bàn chuyện nghiêm túc, em có thể đừng ngắt lời không hả? Người đề nghị kết hôn là em mà, anh đồng ý đề nghị kết hôn của em, muốn bàn bạc chuyện này. Nhưng sao thái độ sau đó của em... lại qua loa như vậy?”

Tần Dư Kiều: “...”

Lục Cảnh Diệu rất biết cách gây khó dễ người khác, giống như sau khi trách cứ sẽ ột viên kẹo. Quả nhiên, sau khi nói xong liền đưa tay lau khóe miệng cho cô, “Anh biết em đói, như vậy đi, chúng ta vừa ăn vừa bàn bạc. Nếu như còn chưa đủ, anh sẽ đặt thêm đồ ăn khuya ở ngoài cho em.... Không thể để em xoắn vặn anh đang cắt xén thức ăn của em nữa.”

Tần Dư Kiều: “...”

“Đừng nhìn anh như vậy, anh biết em cảm động mà.” Lục Cảnh Diệu dịu mặt lại, nói tiếp, “Tuy mùng chín hơi vội nhưng người đồng sợ gì không kịp. Em muốn hình thức hôn lễ gì? Anh chuẩn bị cho em.”

“Không được.” Tần Dư Kiều lắc đầu, “Gấp quá, người khác không biết còn tưởng bác sĩ bảo cưới đấy.”

“Chẳng lẽ chúng ta không phải là bác sĩ bảo cưới sao? Hi Duệ lớn như vậy rồi, em không nhìn thấy à?” Lục Cảnh Diệu hỏi ngược lại, liếc xéo Tần Dư Kiều.

Nói đến Hi Duệ, Tần Dư Kiều nghĩ đến một vấn đề: “Ngày sinh tháng đẻ của Hi Duệ là bao nhiêu?”

“Sinhs nhật ư?” Lục Cảnh Diệu trả lời, “Không phải đã nói cho em biết rồi à?”

Tần Dư Kiều: “Em muốn hỏi giờ sinh, em sinh con lúc mấy giờ?”

“Anh quên rồi, em hỏi Hi Duệ đi.” Lục Cảnh Diệu nở nụ cười ranh mãnh, “Đừng hỏi anh, anh chẳng nhớ gì đâu.”

“Lục Cảnh Diệu!” Tần Dư Kiều bực mình đập bốp một phát vào lưng Lục Cảnh Diệu: “Anh có thể đứng đắn chút không hả?”

“Đừng có vu oan cho người khác.” Lục Cảnh Diệu nói như đúng rồi, “Lúc anh bàn việc kết hôn hệ trọng với em, em còn thái độ với anh à?”

Lại bị cản ngược, Tần Dư Kiều thật sự chưa hết giận, khoanh tay ngả người lên sofa nhìn Lục Cảnh Diệu: “Nào có người nào nói kết hôn liền kết hôn chứ? Chúng ta tổ chức đám cưới gấp gấp như vậy còn ra thể thống gì chứ? Em còn cảm thấy anh không đủ coi trọng em đấy.”

Bị Tần Dư Kiều trách móc không đủ coi trọng cô, Lục Cảnh Diệu thật đúng là có khổ mà không nói nên lời, suy nghĩ một chút rồi trấn an: “Đừng nói còn bảy tám ngày, cho anh thời gian ba ngày anh cũng có thể tổ chức một đám cưới thế kỷ.”

Tần Dư Kiều quay đầu cong cong khóe miệng, sau đó cúi đầu xuống: “Anh chỉ khoác lác thôi.”

“Không tin à?” Lục Cảnh Diệu cầm di động trên bàn ra vẻ định gọi điện, Tần Dư Kiều thật sự sợ Lục Cảnh Diệu nói được thì làm được, giữ tay ngăn anh lại: “Lục Cảnh Diệu, anh có khái niệm thời gian không? Anh nhìn xem bây giờ là mấy giờ?”

Kim đồng hồ trên chiếc đồng hồ treo tường trong phòng khách mới chỉ đến hai giờ, Lục Cảnh Diệu tiến đến bên cạnh Tần Dư Kiều, nhìn mặt cô rồi nói với giọng điệu thương lượng: “Kiều Kiều, có mệt không?”

Lục Cảnh Diệu này mỗi khi cầu ái thì lập tức giả giọng nịnh đầm. Tần Dư Kiều thật sự rất khó chịu điểm này của anh, đang định lên lầu đi ngủ, anh đã ôm cô vào lòng ngực mình, tự hỏi tự đáp: “Vừa mới ăn nhiều như vậy, cũng có chút sức lực, chúng ta làm chuyện đó chút đi?”

Tần Dư Kiều không thuận theo, đang định giẫy khỏi vòng tay của Lục Cảnh Diệu thì thấy Lục Hi Duệ đang dụi mắt đi xuống cầu thang, vừa đi vừa hỏi: “Mẹ, trời đã sáng rồi à?”

Ngày hôm sau Tần Dư Kiều ngủ đến khi mặt trời lên cao. Bởi vì lễ tết nên toàn bộ giúp việc trong nhà họ Lục đều được Lục Cảnh Diệu cho nghỉ, cho nên buổi sáng căn biệt thự hơn ba trăm mét vuông của vườn hoa trung tâm vô cùng tĩnh lặng. Lục Hi Duệ dậy sớm hơn cô, lúc thức dậy lại không thấy mẹ đâu, chạy đến phòng ba tìm mẹ, quả nhiên mẹ đang ở chỗ ba.

Lục Hi Duệ tựa vào đầu giường nhìn Tần Dư Kiều: “Mẹ ơi dậy thôi.”

Tần Dư Kiều kéo tay Lục Hi Duệ, dụi đôi mắt nhập nhèm: “Duệ Duệ đã dậy rồi à?”

Lục Hi Duệ gật đầu; đúng lúc này, Lục Cảnh Diệu thò đầu ra khỏi chăn, bàn tay ở trong chăn của anh còn đặt trên eo Tần Dư Kiều, híps mắt lại hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Lục Hi Duệ cũng híps mắt, sau đó leo lên giường cho Lục Cảnh Diệu xem đồng hồ điện tử của mình: “Ba nhìn đi, sắp chín giờ rồi.”

“Vẫn còn sớm.” Lục Cảnh Diệu rất ghét trên giường có thêm một người, hết sức không hài lòng nhú mày.

Tần Dư Kiều ôm Hi Duệ vào giữa: “Duệ Duệ đói chưa?”

“Con không đói lắm.” Lục Hi Duệ đối mặt với Tần Dư Kiều, cái mông nhỏ hướng về phía Lục Cảnh Diệu, “Mẹ, không phải tối qua mẹ ngủ cùng con sao? Tại sao thức dậy mẹ lại ở chỗ ba rồi?”

Má Tần Dư Kiều đỏ bừng, Lục Cảnh Diệu uể oải ngồi dậy lên đầu giường, “Đương nhiên là giường ba êm hơn nên mẹ con thích hơn rồi.”

Tần Dư Kiều đôi mắt chớp chớp của Hi Duệ, hôn lên trán nó: “Ba con không dám ngủ một mình, cho nên mẹ...”

Lục Cảnh Diệu bật cười, sau đó cầm di động ở đầu giường lên xem, thở dài một hơi rồi quay đầu nói với Tần Dư Kiều: “Kiều Kiều, có chuyện anh muốn nói với em.”

Tần Dư Kiều ngược mắt lên: “Chuyện gì thế?”

Lục Cảnh Diệu nhìn vẻ mặt của Tần Dư Kiều: “Từ đầu năm đến ngày mười lăm, con cháu nhà họ Lục đều phải trở về nhà cũ ở mấy ngày.”

“Ồ.” Tần Dư Kiều nói với vẻ vô cùng tiếc nuối: “Em về chung cư Nhã Lâm vậy. Hi Duệ anh một ngày, em một ngày.”

Lục Hi Duệ vất vẻo trên người Tần Dư Kiều, nịnh bợ: “Cũng có thể mẹ hai ngày, ba một ngày.”

“Không thành vấn đề.” Ở bên này Tần Dư Kiều đã vui vẻ đập tay thỏa thuận với Lục Hi Duệ, Lục Cảnh Diệu liếc xéo một cái, hắng giọng: “Nhưng mà anh đã nói với quản gia rồi, phòng tân hôn bên kia cũng đã chuẩn bị xong.”

Tần Dư Kiều: “...”

“Ánh mắt đó của em là sao? Anh cũng đã đến nhà em rồi, đây là cách cư xử của một người vợ mẫu mực nên có, em nên đến nhà anh ở vài ngày mới phải?”

“Yên tâm, anh đã cho người thay mới toàn bộ đồ dùng trong phòng rồi. Về phần giường, khăng giường nhà anh ngủ ngon hơn giường nhà em.” Đúng là tên đàn ông thù dai, lại còn có thể nhớ rõ tiếng lò xo “cót két” trên chiếc giường ở phòng khách nhà họ Tần.

Tần Dư Kiều cúi đầu nhìn Hi Duệ, trong mắt Hi Duệ cũng tràn đầy vẻ chờ mong, nó cũng muốn đến nhà họ Lục.

Tần Dư Kiều thấp giọng hỏi Lục Cảnh Diệu: “Ba anh thích gì vậy...”

“Yên tâm, anh đã cho người chuẩn bị xong rồi.”

Cái gọi là việc không nên chậm trễ, việc có chuẩn bị thì nên, không có chuẩn bị thì hỏng.

Lục Cảnh Diệu làm việc luôn rất có kế hoạch, hơn nữa đối với loại phụ nữ “anh đẩy một bước em mới có thể đi một bước” như Tần Dư Kiều này, nếu anh cũng không có kế hoạch và dự định đầy đủ, làm việc theo tính khí và tâm trạng của Tần Dư Kiều, anh có còn muốn cưới cô về nhà không?

Trước khi Tần Dư Kiều đến nhà họ Lục, Lục Cảnh Diệu đã dẫn Tần Dư Kiều đi chỗ bác trước, cơm trưa cũng ăn ở nhà bác. Sau khi Tần Dư Kiều trở về thì Tần Ngạn Chi liền gọi điện thoại cho Bạch Diệu, toàn bộ quà tặng Tần Ngạn Chi chuẩn bị đều mang đến nhà họ Bạch vào tối hôm qua, để lúc Tần Dư Kiều đi thăm hỏi nhà họ Lục thì mang đi.

Sau khi ăn xong, Bạch Diệu gọi một mình Tần Dư Kiều vào thư phòng.

“Kiều Kiều, những đồ này đều là ba con cho người đưa tới từ đêm qua, có rất nhiều đặc sản quê nhà. Lần này con đến nhà họ Lục, chắc chắn quà tặng không thể thiếu, tuy Cảnh Diệu đều đã chuẩn bị nhưng chúng ta cũng không thể thất lễ. Ngay hai ngày trước nhà họ Lục cũng đã tặng cho chúng ta không ít quà.”

Tần Dư Kiều gật đầu: “Con biết rồi.”

Bạch Diệu nhìn Tần Dư Kiều, giọng nói hơi bùi ngùi, “Chuyện của con, bác và bác gái con cùng Quyên Tử đều đã nói rõ ràng rồi. Quyên Tử là người bộp chộp, lát nữa nếu con bé hỏi câu gì không nên hỏi, con đừng để ý đến nó là được.”

Tần Dư Kiều thành thật mở miệng: “Thật ra con cũng chẳng có gì để nói cho chị ấy biết cả, có một số việc con còn chưa nhớ ra.”

Bạch Diệu không muốn cho cháu gái quá nhiều áp lực, cười tủm tỉm nhìn Tần Dư Kiều, “Lần trước lão Lục nói với bác, cậu ta đã tìm một chuyên gia về phương diện trí nhớ, năm sau sẽ tới đây kiểm tra cho con.”

Lời của Lục Cảnh Diệu, thật ra Tần Dư Kiều không tin tưởng được mấy câu, trước mặt bác mình cô cũng không kiêng kỵ: “Thật ra con cảm thấy Lục Sáu không hề muốn con nhớ lại.”

Bạch Diệu ngăn người: “Sao lại vậy?”

“Thế nào lại không.” Giọng điệu Tần Dư Kiều tương đối quả quyết, “Chắc chắn làm chuyện có lỗi với con, chột dạ đây mà.”

Bạch Diệu ngẫm nghĩ: “Có muốn kéo dài hôn sự không?”

“Bác, chẳng lẽ bác không nhìn ra cháu gái bác đã nghiêng về Lục Sáu rồi?” Trước mặt bác, Tần Dư Kiều thần nhiên không hề cố kỵ, khéo miệng mang theo nụ cười, làm cho người ta cảm giác nhẹ nhàng tươi sáng, “Con tin tưởng Lục Sáu hiện giờ là một người đàn ông có thể cho con chỗ dựa và hạnh phúc, quan trọng nhất là Duệ Duệ, con hi vọng sớm cho nó một ngôi nhà toàn vẹn.”

Bạch Diệu cười gật đầu: “Không phải bác nói vuốt đuôi, bác cũng cảm thấy Lục Sáu rất tốt. Ngày hôm qua mẹ con gọi điện thoại tới, bảo sớm nói thời gian kết hôn ẹ con biết, sau đó ba dượng con cũng sẽ đến đây.”

“Trời ạ.” Tần Dư Kiều nhìn Bạch Diệu: “Chết thật, bác nói đến lúc đó con phải giới thiệu Tần Ngạn Chi và Joseph với người nhà họ Lục thế nào đây... Bác à, bác có thể bảo mẹ con đừng dẫn ba dượng về được không?”

Tối hôm qua Bạch Diệu cũng nghĩ đến vấn đề này, “Không sao đâu, quan hệ của nhà họ Lục cũng rất rối loạn. Trước bác nghe bác gái con nói Nguyên Đông đã dọn ra ngoài ở, bởi vì chuyện của cô gái học khoa âm nhạc kia mà cậu ta âm ỉ với người trong nhà mãi.”

Lại nhắc tới Lục Nguyên Đông, Tần Dư Kiều đã không có nhiều cảm giác, Bạch Diệu lo lắng, lại dặn dò một câu: “Có một số việc tuyệt đối đừng can thiệp, lời người khác không thích nghe cũng đừng để ở trong lòng, con không tiện mở miệng nói thì để Lục Cảnh Diệu nói thay con.”

Tần Dư Kiều giơ ngón tay cái lên với bá: “Bác thật inh.”

Bạch Diệu: “Những lời này là ngày hôm qua ba con nhờ bác chuyển lại cho con.”

Tần Dư Kiều: “... À.”

Bạch Quyên đúng là một người chuyên nói vuốt đuôi, trước kia cô nói Hi Duệ thế nào nhỉ: “Chị cảm thấy dáng dấp của Hi Duệ rất giống trẻ em thụ tinh nhân tạo. Em không biết hiện giờ trẻ em thụ tinh nhân tạo rất cao cấp à, muốn mũi cao có mũi cao, muốn mắt to có mắt to...”

Bây giờ hiểu rõ Hi Duệ là do Tần Dư Kiều sinh ra, vốn là bới lông tìm vết lập tức chuyển biến 180 độ, kéo Hi Duệ đến trước mặt mình hỏi: “Tiểu Duệ Duệ à, con có biết bác là thế nào của con không?”

Lục Hi Duệ ngẫm nghĩ, cười rạng rỡ: “Bác ạ.”

Một tiếng ‘bác’ của Lục Hi Duệ thật sự chạm đến tâm khảm của Bạch Quyên, ghé sát má mình đến trước mặt Hi Duệ: “Hôn một cái.”

Hi Duệ thật sự lưỡng lự, ngược mắt nhìn ba. Lục Cảnh Diệu hoàn toàn không quan tâm đến chút chuyện con con này, mà mẹ nó thì vẫn còn đang ở trong phòng bác chưa đi ra. Tuy từ nhỏ Hi Duệ luôn thân thiện với mọi người, nhưng lại không thích trò hôn hít này.

Cuối cùng Lục Hi Duệ ngẫm nghĩ, áp má của mình áp vào má trái của Bạch Quyên rồi cọ cọ, biểu thị sự gần gũi.

Bạch Quyên bị Hi Duệ làm trò này lại rất hài lòng, bắt đầu nhéo mặt Hi Duệ. Bởi vì sờ vào thích nên càng nhéo càng hăng say, cuối cùng Lục Cảnh Diệu không nhìn nổi nữa, nhẹ nhàng mở miệng: “Da của trẻ con rất mỏng, mạch máu dưới da cũng tương đối yếu ớt, không cẩn thận sẽ bị cô làm rách mất đấy.”

Bạch Quyên lập tức buông tay, thối cho Lục Hi Duệ, “Để bác thối cho con.” Trần Tri Trạch ngồi ở bên cạnh kéo tay Bạch Quyên: “Nếu như thích em bé, chúng ta cũng sinh một đứa.”

Bạch Quyên ngẩn người, không nói gì nữa.

Tuy Tần Dư Kiều đã gặp người nhà họ Lục, nhưng chưa từng tới nhà chính. Cho nên trước khi đi cô hỏi Bạch Quyên, Bạch Quyên nói: “Nhà chính của họ rất lớn, nhà lớn nghiệp lớn, nhà họ Lục thật sự rất giàu.”

Tần Dư Kiều biết nhà họ Lục rất giàu, nhưng không ngờ nhà chính lại lớn như vậy. Từ cổng chính tiến vào lại còn phải đi rất xa mới tới gần biệt thự ở trung tâm. Chính giữa có hai tòa biệt thự, tường đất màu trắng xám kết hợp với mái ngói đỏ nhạt, giữa hai biệt thự là cổng vòm và hành lang gấp khúc rộng lớn. Hành lang quanh co treo đầy đèn lồng gỗ lim, ngoài ra còn có một dãy ghế đá, trên ghế đá xếp chậu hoa cảnh đủ hình đủ dạng. Giữa vườn hoa là một con đường rộng lớn, hai bên đường trồng cổ thụ và khóm cây lớn, ven đường có hai người trung niên đang khom lưng sửa sang lại cây cối hoa cảnh.

Lục Cảnh Diệu thấy Tần Dư Kiều đưa mắt nhìn người hầu của nhà họ Lục, giải thích: “Ba anh dù sao cũng già rồi, trong nhà cần có người trông nom, có điều họ đều thay phiên nghỉ ngơi, lương Tết cũng gấp bội.”

Tần Dư Kiều quay đầu: “Em cũng không cảm thấy việc này có gì không tốt.”

Lục Cảnh Diệu cười, sau đó cúi đầu nhìn quần áo Tần Dư Kiều mặc trên người. Chiếc áo khoác lông cừu hở cổ màu đỏ đậm kết hợp với váy đen hoa nhỏ, không khỏi nhú mào: “Sao lại mặc như trẻ con thế này.”

Tần Dư Kiều vui vẻ ôm Hi Duệ nói: “Là Duệ Duệ chọn cho em.”

Lục Hi Duệ trong lòng Tần Dư Kiều vô cùng đặc ý.

Lục Cảnh Diệu: “...”

Tần Dư Kiều đến nhà họ Lục lúc ba giờ chiều, Lục Cảnh Diệu dẫn cô vào cửa thì thấy Lục Hòa Thước ngồi ở phòng khách chơi cờ với Lục Cảnh Thành. Ba người giúp việc đi tới cầm quà và quần áo Tần Dư Kiều mang đến.

“Chủ tịch, ngài Cảnh Diệu đã đưa cô Tần về rồi.”

“Ừ.” Lục Hòa Thước ngẩng đầu liếc nhìn Tần Dư Kiều mấy lần, sau đó nhìn về phía Lục Cảnh Diệu, chậm rãi mở miệng: “Còn nhớ trở về à? Ba còn tưởng mày tới ở rể nhà người ta không thèm về đấy.”

Ngoại truyện: N năm sau

Duệ Duệ của chúng ta sắp kết hôn, lại không biết động phòng thế nào (Vì sao Duệ Duệ không hiểu? Bởi vì Kiều Kiều của chúng ta sợ nó trưởng thành quá sớm, muốn nuôi một cậu con ngoan hiền), liền hỏi Kiều Kiều phải làm sao? Kiều Kiều len lén liếc nhìn Tiểu Lục rồi nói: “Hỏi ba con đi.” Duệ Duệ không tình nguyện đi đến trước mặt Tiểu Lục lặp lại câu hỏi, Tiểu Lục úp úp mở mở: “Đến lúc đó con ở phía trên, cô ấy ở phía dưới là được rồi.”

Đêm tân hôn, cô dâu nhìn thấy giường tân hôn bị đổi thành giường tầng, tức giận khóa trái cửa, không cho Duệ Duệ vào trong. Duệ Duệ ở cửa kêu to: “Ba à! Con không vào được!” Tiểu Lục thờ ơ trả lời: “Dùng sức đi!” Vì thế Duệ Duệ dùng sức đẩy, đầu gối rách da chảy máu, không khỏi hô: “A, chảy máu rồi!” Chỉ nghe Tiểu Lục ở trong phòng an tâm nói: “Cái này đúng rồi!”

55. Chương 55

Tần Dư Kiều kéo tay Lục Cảnh Diệu, túm lấy ngón tay anh. Lục Cảnh Diệu đưa mắt ra hiệu Lục Hi Duệ, sau đó Lục Hi Duệ liền chạy về phía ông nội: “Ông nội, mấy ngày nay Duệ Duệ rất nhớ ông.”

“Ông nội cũng nhớ Duệ Duệ.” Lục Hòa Thước ôm cháu nội vào lòng, sau đó đứng dậy, vươn thẳng tấm lưng quắc thước nhìn Tần Dư Kiều và Lục Cảnh Diệu, nói: “Con muốn đi ở rể nhà người ta ba cũng không xen vào, nhưng Duệ Duệ của ba không thể đi làm cháu nhà họ được.”

“...” Tần Dư Kiều méo miệng, nhưng Lục Cảnh Diệu lại nắm tay cô, mặt mày tươi cười nói: “Ba, nhà Kiều Kiều không nhận con ở rể, cho nên con dẫn con dâu trở về cho ba.”

Lục Cảnh Diệu hớn hở nói xong, sắc mặt Lục Hòa Thước cũng dịu đi rất nhiều. Ông cũng chỉ là tước con trai không nói gì với ông đã tốt đến thành phố G, tưởng ông già rồi không có cách gì giải quyết chuyện hôn nhân cho con trai à?

Lục Cảnh Thành vốn đang ngồi cũng đứng lên, mặt lộ ý cười: “Em Tần đừng để ý, tính tình ba anh vốn vậy, mặt lạnh tâm thiện, em có thể đến đây làm khách, thực ra ông ấy rất vui đấy.”

Lục Hòa Thước vô cùng không thích Lục Cảnh Thành nói toạc ra như vậy, lúc đang nghiêm mặt không nói lời nào, Lục Hi Duệ lại kéo tay ông nội: “Ông nội, rốt cuộc ông có vui không?”

“Vui.” Lục Hòa Thước cúi đầu nói với cháu nội, sau đó nhìn giúp việc cầm đồ hộp quà gói đẹp để trên tay, đi đến trước mặt Tần Dư Kiều: “Mang cháu tôi trở về là được rồi, còn mang nhiều quà như vậy làm gì?”

Tần Dư Kiều đứng cạnh Lục Cảnh Diệu, tươi cười vui vẻ, “Chỉ là một chút đặc sản bình thường của thành phố G thôi ạ, bác Lục đừng chê.”

“Còn gọi bác Lục, có phải cũng nên sửa cách gọi rồi không?” Trương Kỳ như cười như không mở miệng nói, sau đó đi về phía chồng, ngẩng đầu nói với Lục Cảnh Thành: “Con gái tìm anh kia, hiếm khi anh được ở nhà, cũng nên ngồi với nó một chút.”

Lục Cảnh Thành cười cười: “Ba, con lên tầng trước đây.”

Lục Hòa Thước gạt đầu, sau đó gọi quản gia lấy quà gặp mặt mình đã chuẩn bị. Một lúc sau, quản gia cầm đến một hộp trang sức tinh xảo, Lục Hòa Thước mở hộp ra, nằm lặng lẽ bên trong là một đôi vòng cổ phỉ thúy, hai vòng ngọc, còn có một đôi bông tai phỉ thúy, tất cả đều xanh biếc trong suốt, chất ngọc nhẵn mịn, màu sắc đều đặn sáng bóng.

Tần Dư Kiều liếc nhìn Lục Cảnh Diệu, nói với Lục Hòa Thước: “Bác Lục, cái này... quá quý giá rồi.”

Lục Hòa Thước: “Chỗ này đều được mẹ Cảnh Diệu chuẩn bị từ hồi còn sống. Có điều bà ấy đi vội quá, không kịp tự tay tặng cho con dâu nhỏ của bà, cho nên con hãy nhận lấy đi, con dâu nhà họ Lục đều có một phần.”

“Kiều Kiều, nhận lấy đi.” Lục Cảnh Diệu nói với Tần Dư Kiều, sau đó thay vợ mình nói một câu: “Cảm ơn ba.”

Lúc này Tần Dư Kiều mới gạt đầu: “Cảm ơn bác Lục.”

Đứa con trai này cũng chỉ có lúc ở trước mặt vợ mới tương đối ra hồn con trai, hôm nay tâm trạng Lục Hòa Thước cũng khá khá, sau đó bắt cóc cháu trai vào trong thư phòng, dẫn nó luyện chữ.

Về quà gặp mặt của Lục Hòa Thước, Tần Dư Kiều vào căn nhà nhỏ độc lập của Lục Cảnh Diệu ở dinh thự nhà họ Lục rồi mở hộp trang sức ra xem. Sau đó cầm một chiếc bông tai lên ngắm nghía, nói với Lục Cảnh Diệu ở phía sau: “Thực sự mỗi người con dâu đều có à?”

Lục Cảnh Diệu khẽ “ừ” một tiếng: “Có điều của em là tốt nhất.”

“Nghe anh nói bữa quen rồi.” Tần Dư Kiều nhếch miệng cười, tỏ vẻ không tin Lục Cảnh Diệu.

“Sao lại không? Ngọc từ một loại đá, cùng một người chế tạo cũng chia ra cao thấp khác nhau.” Lục Cảnh Diệu đi tới cầm lấy vòng cổ phỉ thúy ướm lên cổ Tần Dư Kiều, sắc ngọc tinh tế trong suốt càng tôn lên làn da trắng ngần của cô, làm cho người ta không thể dời mắt. Tiếp đó anh cong miệng nói: “Từ nhỏ mẹ đã thiên vị anh, đương nhiên sẽ để đồ tốt nhất lại cho anh.”

“Nếu như em là mẹ anh, trong tất cả con trai người em ghét nhất chính là anh.” Tần Dư Kiều thả lại bông tai vào hộp trang sức.

“Ghét anh nhất? Không phải em cũng lấy anh rồi sao?” Lục Cảnh Diệu xem thường nói Tần Dư Kiều một câu, sau đó thoáng nhắc tới mẹ mình: “Mẹ anh giỏi lắm, em không có cơ hội được gặp gỡ, có điều cũng coi như em may mắn, trước kia vợ của mấy ông anh trai anh đều chết mệt với bà.”

Tần Dư Kiều đột nhiên nhớ tới câu chuyện Ngưu Lang Chức Nữ, Ngưu Lang bởi vì là con út nên thường bị các anh trai chị dâu bắt nạt. Tuy Lục Cảnh Diệu khác hẳn hình tượng bị ức hiếp của Ngưu Lang, Tần Dư Kiều vẫn hỏi câu: “Từ nhỏ mẹ anh đã thiên vị anh, các anh trai chị dâu anh lại không tức giận à?”

“Quan tâm đến họ nhiều như vậy làm gì, có thời gian không bằng làm chuyện gì đó thực tế hơn chút.” Lục Cảnh Diệu bỗng cười một tiếng, gương mặt thêm vẻ không đứng đắn, “Có điều ngọc này anh cùng mẹ chọn. Từ lúc mười sáu tuổi anh đã nói với mẹ, người vợ sau này của con nhất định là người xinh đẹp nhất trong số những con dâu của mẹ, cho nên nếu không phải là ngọc tốt nhất, vợ con sẽ không coi trọng.”

“Thật sự như vậy à?” Tần Dư Kiều nhìn vào khuôn mặt tuấn nhã của Lục Cảnh Diệu, quả nhiên đã vô lại từ nhỏ. Hôm nay Lục Cảnh Diệu ăn vận rất chỉn chu, bộ vest sẫm màu còn cài một đôi khuy tay áo. Khuy tay áo như mắt mèo tao nhã mà nổi bật, tựa như cảm giác Lục Cảnh Diệu mang đến ọi người: Mạnh bạo, tao nhã, thậm chí mang vẻ kiêu căng thanh lạnh, nhưng trước mặt cô anh cứ vô lại như vậy.

“Làm sao anh biết mình sẽ có được một người vợ xinh đẹp?” Tần Dư Kiều tiến gần hôn lên môi Lục Cảnh Diệu: “Nói thật, em thật sự nghi ngờ chuyện anh giữ mình trong sạch cho đến năm hai sáu tuổi.”

“Đừng lấy tiêu chuẩn mình để nhìn người.” Lục Cảnh Diệu cười lạnh một tiếng, cúi đầu nhìn vẻ mặt Tần Dư Kiều, ôm cô vào lòng mình, nói lời hay lẽ phải: “Không phải chưa gặp nhau sao? Cho nên câu nói nhân duyên trời định không thể sai được. Chuyện tình cảm này không thể gấp gáp, gấp gáp không ăn được đậu phụ nóng, gấp gáp cũng không lấy được vợ tốt, đúng không?”

“Vậy Diệu Tiểu Ái thì sao?”

“Không quen biết.”

Tần Dư Kiều: “...”

Lục Cảnh Diệu: “Đừng nhắc tới chuyện cũ nữa, nếu nhắc lại thì nợ cũ của em còn ít hơn anh sao?”

Sau đó Tần Dư Kiều không thêm nói nữa. Lúc cô xuống nhà thấy khuôn mặt dính đầy mực của Hi Duệ, cũng đi theo Hi Duệ vào thư phòng Lục Hòa Thước viết mấy chữ.

Hiện giờ Lục Hòa Thước là Hội trưởng Hội thư pháp ở thành phố S, nhìn mấy chữ Tần Dư Kiều viết, giọng điệu hơi bất ngờ: “Viết cũng được lắm.”

Thư pháp và vẽ tranh là hai thứ Tần Dư Kiều giỏi nhất, có điều lâu rồi không luyện nên nhận được lời khen của Lục Hòa Thước vẫn rất vui. Nhìn thấy một bức thư pháp trên tường, đoán là Lục Hòa Thước viết, thuận tiện nịnh nọt: “Vẫn không thể so với bác Lục.”

Lục Hòa Thước theo tầm mắt của Tần Dư Kiều nhìn bức thư pháp trên tường, nói: “Đây không phải là chữ của tôi, là của Cảnh Diệu.” Sau đó Tần Dư Kiều mới phát hiện trong thư phòng của Lục Hòa Thước treo mấy bức thư họa phông chữ đều là của các con nhà họ Lục, trong số đó phải kể đến tác phẩm của Lục Cảnh Diệu là đẹp mắt nhất. Không phải viết tốt nhất, nhưng chữ như người, chữ Lục Cảnh Diệu hệt như con người anh, chữ viết rắn rỏi, mang đến cảm giác mạnh mẽ. Ngược lại chữ của Lục Cảnh Thành bên cạnh, ngòi bút phóng khoáng hơn rất nhiều.

Lúc Tần Dư Kiều rời khỏi thư phòng của Lục Hòa Thước, trong phòng khách Trương Kỳ và con dâu thứ tư của nhà họ Lục là Trần Húc Phân đang nói chuyện phiếm. Bởi vì con trai thứ tư của nhà họ Lục phụ trách công ty chi nhánh ở nước ngoài, cho nên con dâu thứ tư Trần Húc Phân theo chồng định cư ở nước ngoài, đến Tết mới về nhà vài ngày.

Tần Dư Kiều rất có cảm tình với Trần Húc Phân. Cô từng nghe bác gái nói qua về chuyện của Trần Húc Phân và con trai thứ tư nhà họ Lục - Lục Cảnh Thiên. Lúc ấy con dâu mà bà Trần không thích nhất chính

là Trần Húc Phân gia cảnh nghèo túng này. Nhưng có một lần Lục Cảnh Thiên trượt tuyết ngã gãy chân, về sau nhờ Trần Húc Phân chăm sóc không rời, Lục Cảnh Thiên mới chậm rãi hồi phục.

Tần Dư Kiều đã gặp Lục Cảnh Thiên, con trai nhà họ Lục đều có vóc dáng cao, về phần diện mạo cô không nhìn kỹ, nhưng không cần nghĩ cũng biết không đến nỗi nào. Có điều cô cũng chú ý nhìn chân của Lục Cảnh Thiên đúng thật là từng bị thương nặng, không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra, lúc bước đi sẽ chậm hơn người bình thường một chút.

Trong số người nhà họ Lục gia, người Tần Dư Kiều khó đối mặt vẫn là Dương Nhân Nhân, dù sao cô và Nguyên Đông cũng từng có quan hệ bạn trai bạn gái. Tuy Lục Gia Anh đã nói rõ nhưng gặp mặt vẫn hơi xấu hổ.

Thật ra Dương Nhân Nhân là người chủ động đến tìm cô. Lúc Tần Dư Kiều rời khỏi phòng Lục Cảnh Diệu, Dương Nhân Nhân quan sát Tần Dư Kiều: “Càng thêm thon thả rồi.”

Người ta nói Tết là mùa béo phì của phụ nữ, Tần Dư Kiều không những không béo mà còn gầy đi hai cân. Đôi lúc phụ nữ mặc quần áo là giữ lại trên một hai cân, trước kia cô không dám mặc thử kiểu nhẹ nhàng, bây giờ mặc váy cạp cao đã không còn áp lực nữa rồi.

“Dì Dương.” Tần Dư Kiều vẫn gọi Dương Nhân Nhân là dì Dương, sau đó Dương Nhân Nhân kéo tay cô nói: “Kiều Kiều, em học theo lão Lục gọi chị là chị cả đi.”

Tần Dư Kiều cười cười, mặc dù không lập tức gọi Dương Nhân Nhân là chị cả nhưng vẫn gật đầu, chân thành mở miệng nói: “Dì Dương, sau này con ở nhà này còn nhiều chỗ không hiểu, mong dì chiếu cố nhiều hơn.”

“Yên tâm đi.” Dương Nhân Nhân mặt mũi hiền hậu, nhưng vẻ mặt vẫn hơi buồn rầu. Tần Dư Kiều đoán gần đây chắc dì Dương phiền lòng chuyện của Lục Nguyên Đông.

Dương Nhân Nhân kéo tay cô thở dài: “Lão Lục đối xử với con có tốt không?”

“Tốt ạ.” Lúc Tần Dư Kiều nói chữ tốt mà hai má hơi phồng hồng, Dương Nhân Nhân nở nụ cười: “Gia Anh đã nói với dì chuyện của con và Cảnh Diệu. Duyên phận hai đứa bỏ phí mấy năm cuối cùng cũng viên mãn rồi.”

Tần Dư Kiều không ngờ Dương Nhân Nhân đã biết chuyện của cô và Lục Cảnh Diệu: “Cháu xin lỗi, dì Dương.”

“Dì Dương không trách con, có một số việc có lẽ thật sự đã được ông trời sắp đặt. Chắc Nguyên Đông không có phúc.” Giọng điệu của Dương Nhân Nhân hơi chán nản. Tần Dư Kiều nghe vậy càng lúc càng xấu hổ, Dương Nhân Nhân nhắc đến Lục Nguyên Đông nhiều lần, cô đến nhà họ Lục lâu như vậy rồi còn chưa thấy Lục Nguyên Đông, vì phép lịch sự cũng nên hỏi Dương Nhân Nhân tình hình của Lục Nguyên Đông.

“Dì Dương, Nguyên Đông đâu rồi ạ?”

“Haizz.” Dương Nhân Nhân thở dài thương thốt, “Thằng bé kia lần này thật sự rất bú đống bình, như bị ma ám vậy.” Dương Nhân Nhân nói đến đây, phồng chừng sợ cô khó chịu, nhìn vẻ mặt cô xác định không có gì mới nói tiếp:

“Thật ra cô bé Vương Bảo Nhi kia cũng được, nhưng ông nội Nguyên Đông còn chưa tỏ thái độ, cũng không biết nghĩ như thế nào.”

Lục Hòa Thước nghĩ như thế nào, Tần Dư Kiều làm sao biết được. Sau bữa tối, cô lại không biết sống chết hỏi Lục Cảnh Diệu: “Anh có cảm thấy ba anh sẽ đồng ý hôn sự của Nguyên Đông và Vương Bảo Nhi không?”

Sau đó ánh mắt Lục Cảnh Diệu nhìn cô liền thay đổi: “Em có ý gì?”

“Anh có thể đừng nhỏ mọn như vậy không hả?” Bây giờ Tần Dư Kiều đã có kinh nghiệm, lúc nên mềm thì phải mềm, ngồi lên đùi Lục Cảnh Diệu: “Em và Nguyên Đông đã từ đời nào rồi, anh có thể đừng nhớ dai như vậy được không? Cứ như em thực sự có tin vịt gì với anh ta vậy. Anh biết không có một số việc anh

càng để ý nó lại càng như một cái gai đâm vào lòng anh, đâm vào lòng anh.” Lúc nói đến lời cuối cùng, Tần Dư Kiều vươn một ngón tay đâm vào ngực Lục Cảnh Diệu.

Lục Cảnh Diệu thật không ngờ mình lại bị Tần Dư Kiều dạy dỗ một hồi. Sau đó anh đưa ngón tay cô vào miệng mình, vốn cần nhẹ nhẹ, nhưng để Tần Dư Kiều không có cơ hội rút đi, anh lại tiếp tục gặm cắn.

Cảm giác vừa tê vừa dại, lại hơi đau truyền đến từ đầu ngón tay cô. Tần Dư Kiều ngược mắt lên, con người phiếm ánh cười của Lục Cảnh Diệu mang vẻ rạo rực. Một lúc sau, anh cuối cùng cũng buông tay cô ra, từ bi nói điều cô muốn biết.

“Chắc ba sẽ đồng ý cho Nguyên Đông lấy Vương Bảo Nhi.”

Tần Dư Kiều không hiểu lắm: “Tại sao lại đồng ý?”

Lục Cảnh Diệu không đành lòng được lại sàm sỡ Tần Dư Kiều, tùy tiện cho tay vào trong áo khoác lông cừu của cô, vuốt ve nơi mềm mại của cô qua lớp áo bó nhưng đen.

Tần Dư Kiều chụp lại tay Lục Cảnh Diệu: “Rốt cuộc có nói không hả?”

Lục Cảnh Diệu chớp chớp mắt, sau đó ôm Tần Dư Kiều bắt đầu tâm sự: “Ba định để Nguyên Đông theo anh cùng quản lý Lam Điền, hoặc là nói hiện giờ ba còn chưa muốn giao toàn quyền kinh doanh Lam Điền cho anh. Nhưng mà bây giờ ba đang không tìm được lý do để chia số cổ phần còn giữ trên tay mình cho Nguyên Đông, chỉ khi Nguyên Đông kết hôn, ba sẽ tặng cổ phần cho Nguyên Đông làm quà cưới.”

Tần Dư Kiều hiểu được phần nào. Thật ra cô không hề hứng thú với chuyện ai làm chủ nhà họ Lục, nhưng người cô sắp lấy là Lục Cảnh Diệu, có một số vấn đề không phải cô có muốn hay không, mà là cô có muốn cùng với Lục Cảnh Diệu hay không. Nếu ở bên anh, cô phải hiểu rõ một số vấn đề nhất định.

“Vậy anh nghĩ như thế nào?” Tần Dư Kiều nhìn Lục Cảnh Diệu: “Anh có muốn để Nguyên Đông vào Lam Thiên không?”

Lục Cảnh Diệu dời hai tay, cuối cùng ôm lấy eo Tần Dư Kiều. Vòng eo này thật sự là càng lúc càng nhỏ đến mức không cảm thấy thịt, Lục Cảnh Diệu khó chịu nhéo eo cô, trả lời: “Cổ phần cũng không quan trọng, một năm thiếu mấy ngàn vạn hoa hồng chẳng là gì cả. Nhưng anh chỉ có thể không so đo vấn đề tiền nong, anh tuyệt đối không nhường vị trí người thừa kế nhà họ Lục.”

Đàn ông nào không có dã tâm, hướng chi tạo hóa đã cho anh cái đầu thông minh nhạy bén, cùng với thủ đoạn khó lường. Với điều kiện trời ban như vậy, một người đàn ông làm sao có thể thiếu đi dã tâm cùng dục vọng nguyên thủy được?

Tần Dư Kiều hiểu dã tâm của Lục Cảnh Diệu, cũng biết khả năng của anh có thể mang đến thành tựu lớn cho nhà họ Lục, nhưng vẫn lo lắng cuối cùng bởi vì cuộc chiến tranh đoạt tài sản nhà họ Lục mà lòng người bàng hoàng gia đình không yên. Hơn nữa Lục Cảnh Diệu này làm việc không bao giờ để ý đến tình cảm, không khỏi lo lắng: “Em cảm thấy ba anh có ý bồi dưỡng anh thừa kế nhà họ Lục, để Nguyên Đông tiến vào Lam Điền có lẽ cũng vì lo lắng tính tình cường ngạnh của anh, cần phải có người quản thúc. Cho nên anh chỉ cần an phận chút, làm việc thật tốt, em cảm thấy khẳng định không thành vấn đề.”

“Ha ha.” Lục Cảnh Diệu hừ nhẹ trước lời phát biểu vô tư của Tần Dư Kiều.

Tần Dư Kiều cho rằng mình nói không đúng bị Lục Cảnh Diệu cười nhạo, hỏi: “Em nói không đúng sao?”

Lục Cảnh Diệu cúi hông Tần Dư Kiều: “Có thể đừng câu nào cũng Nguyên Đông không? Không thấy chán à?”

Tần Dư Kiều yên lặng tụt khỏi đùi Lục Cảnh Diệu.

Sau đó chuyện của Lục Nguyên Đông và Vương Bảo Nhi thật sự được Lục Cảnh Diệu đoán đúng. Bữa cơm tối mừng sáu, Lục Hòa Thước đột nhiên hỏi Dương Nhân Nhân: “Nguyên Đông đâu? Sao lại không thấy nó?”

Dương Nhân Nhân cũng vô cùng ghen khuất, nghĩ thầm: Không phải Nguyên Đông bị ba đuổi khỏi nhà họ Lục à? Mặc dù biết ông cụ đang giả ngốc, Dương Nhân Nhân vẫn đáp lời ông: “Sợ ba trông thấy nó lại tức giận, cho nên không cho nó trở về nhà.”

“Hết giận lâu rồi.” Lục Hòa Thước nở nụ cười gần gũi, “Các con cũng thật là, ba có thể tức giận với Nguyên Đông sao? Tắt nhất sao có thể để nó sống ở ngoài chứ? Các con làm ba mẹ kiểu gì thế?”

Dương Nhân Nhân “Dạ” một tiếng rồi nói: “Vây ngày mai con bảo nó về.”

Lục Hòa Thước “ừ” rồi “ừ”, mắt liếc Lục Cảnh Diệu rồi nói với Dương Nhân Nhân và Lục Cảnh Thịnh, “Nếu Nguyên Đông thật sự thích cô bé kia, ba cũng không phản đối. Lần trước ba cho rằng cô Vương nhận tiền của thư ký, không ngờ lại trả hết cho ba. Tuy gia thế không tốt, có điều cũng may cô gái biết phấn đấu... Quan trọng nhất là Nguyên Đông thích cô ấy.”

“Nói như vậy ba đồng ý rồi à?” Trương Kỳ cùng hóng hớt, hỏi Lục Hòa Thước.

Lục Hòa Thước gật đầu, nhìn về phía Tần Dư Kiều bên cạnh Lục Cảnh Diệu: “Năm nay nhà họ Lục chúng ta tổ chức hai đám cưới, song hỷ lâm môn.”

Tin tức nhà họ Lục song hỷ lâm môn nhanh chóng truyền ra ngoài. Lúc Vương Bảo Nhi bỏ giấy gấp vào ngăn kéo, Lục Nguyên Đông đứng trước ban công gọi điện thoại. Màn đêm đen như mực lặng lẽ bao phủ đỉnh đầu Lục Nguyên Đông. Về mặt anh lạnh lạnh, lúc nhìn thấy Vương Bảo Nhi đi đến, anh bỏ điện thoại vào túi quần.

Vương Bảo Nhi ôm lấy Lục Nguyên Đông từ phía sau, “Nguyên Đông, em thực sự rất cảm động. Vì em mà anh có thể trả giá nhiều như vậy.”

Lục Nguyên Đông nhếch khóe miệng, xoay người nhìn Vương Bảo Nhi: “Nếu như không có gì ngoài ý muốn, anh sẽ đính hôn với em. Trước đó, em còn có rất nhiều chuyện cần học, nhất là lời nói cử chỉ. Trước khi nói cần suy nghĩ cái gì nên nói cái gì không nên nói, không hiểu thì im lặng, không ai thấy hỏi nhiều là ưu điểm cả... Về cụ thể, anh sẽ cho người dạy em, tóm lại tuyệt đối đừng để người ta xem thường.”

Vương Bảo Nhi ngẩn người: “Đã như vậy rồi, tại sao anh không tìm một cô gái môn đăng hộ đối đi?”

Lục Nguyên Đông hơi cúi đầu, trên mặt hiện nụ cười thần nhiên, thoát nhìn tao nhã lịch sự trước sau như một, chẳng khác với Lục Nguyên Đông ôm cô lên xe đi bệnh viện là bao. Vương Bảo Nhi thấy vẻ hờ hững trong mắt Lục Nguyên Đông, mỉm cười: “Có phải tâm trạng không tốt hay không?”

Lục Nguyên Đông cầm tay Vương Bảo Nhi, bỏ tay cô khỏi ngực mình, “Anh về nhà một chuyến.”

Lúc Lục Nguyên Đông trở nhà họ Lục là tám giờ tối. Bình thường Lục Hòa Thước đi ngủ lúc tám giờ, bởi vì hôm nay chơi cá ngựa với Hi Duệ nên tám giờ còn chưa thấy buồn ngủ.

Khi Lục Nguyên Đông vào nhà, các con dâu nhà họ Lục đang tụ lại nói chuyện phiếm. Lục Nguyên Đông liếc mắt thấy trong đám phụ nữ có Tần Dư Kiều. Cô chính là người trẻ nhất trong số họ. Có thể không trẻ à? Suýt nữa thành cháu dâu của nhà họ Lục mà.

Đám con trai nhà họ Lục đang chơi cờ, cũng có người bàn bạc tin tức kinh tế tài chính. Sau khi Lục Nguyên Đông tiến vào, người bắt chuyện đầu tiên là ông nội. Gương mặt Lục Hòa Thước thoáng nét cười: “Chơi cùng không?”

Lục Nguyên Đông: “Con đi gặp mẹ trước đã.”

Lục Hòa Thước vừa lòng gật đầu, sau đó nói với Hi Duệ: “Duệ Duệ à, con sao có thể nhân lúc ông nội không chú ý mà chơi xấu hả?”

Dương Nhân Nhân hết sức mừng rỡ vì con trai đột nhiên trở về. Tần Dư Kiều ngồi giữa hội con dâu nhà họ Lục, chào Lục Nguyên Đông: “Nguyên Đông.”

Lục Nguyên Đông thần nhiên gật đầu, sau đó hỏi thăm: “Mọi người đang xem gì thế?”

Trương Kỳ cười đáp: “Cho cô Tần xem ảnh cũ của nhà chúng ta.”

“Ồ.” Lục Nguyên Đông cười cười, ngồi xuống bên cạnh Dương Nhân Nhân, cầm lấy một quyển album cũ nhìn lại, gương mặt hiện vẻ hoài niệm. Đúng lúc này, Lục Nguyên Đông đột nhiên mở miệng: “Người ngồi cạnh chú sáu là chị Tiểu Lộc à?”

Giọng nói vang dội của Lục Nguyên Đông bay vào lỗ tai Lục Cảnh Diệu. Anh vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ sao đêm nay mí mắt mình nháy khiếp đến vậy. Anh thật quá sơ suất, lúc Trương Kỳ nói muốn cho Tần Dư Kiều xem ảnh cũ sao anh lại quên mất sự tồn tại của Mục Lộc cơ chứ.

Tần Dư Kiều rất tò mò với “chị Lộc” trong miệng Lục Nguyên Đông, phản ứng đầu tiên còn tưởng là hươu sao gì đó. Lúc đang định nhận lấy quyển album từ tay Lục Nguyên Đông xem, Lục Cảnh Diệu đột nhiên đứng dậy: “Dư Kiều, chúng ta ra ngoài tản bộ đi.”

56. Chương 56

Tần Dư Kiều vẫn rất nhạy cảm đối với chuyện mờ ám của Lục Cảnh Diệu. Cô nhận tấm hình từ trong tay Lục Nguyên Đông, Lục Cảnh Diệu trong hình hình như mới chỉ mười mấy tuổi, đang thời kì thanh xuân phơi phới. Lục Cảnh Diệu mười mấy tuổi cũng là thiếu niên mặc áo sơ mi quần jean xanh, tấm hình có vẻ như được chụp ở vườn bách thú. Lục Cảnh Diệu đứng ở phía trước hai con hươu cao cổ lông màu nâu nhạt có đốm và sừng nhỏ, bởi vì hình đã chụp từ lâu nên hơi phai, càng tôn lên vẻ đẹp như ngọc, mặt mày như vẽ của Lục Cảnh Diệu trong hình. Còn cả cô gái bên cạnh anh nữa, nét mặt tươi cười như hoa, duyên dáng yêu kiều đứng bên cạnh Lục Cảnh Diệu, quả là một mỹ nhân xinh đẹp động lòng người.

Vườn thú, hươu sao, chị Tiểu Lộc, thanh mai trúc mã... Tần Dư Kiều đột nhiên có cảm giác rất kỳ lạ. Nhưng vì đang ngồi bên cạnh người Lục gia nên cô không thể chất vấn Lục Cảnh Diệu. Vậy nên cô hơi mím môi, cười nhìn về phía Trương Kỳ. Ảnh chụp là Trương Kỳ cho cô xem, cô đương nhiên phải hỏi chị ta.

“Chị dâu, sao em chưa thấy cô gái trong hình này bao giờ?” Vừa dứt lời, Tần Dư Kiều thản nhiên liếc nhìn Lục Cảnh Diệu. Lục Cảnh Diệu đứng cách đó không xa vẫn còn đang đợi cô đi tản bộ, đúng là tản....em gái anh ý.

“Mục Lộc à?” Trương Kỳ cười khanh khách nói, “Mục Lộc là em họ của chị, mặc dù là khách nhưng mà năm đó bà cụ rất thích em ấy, nghỉ hè hàng năm đều đón Lộc Lộc tới nhà chơi, cũng coi như là thanh mai trúc mã của lão Lục.”

Trương Kỳ vừa dứt lời, không khí trong phòng khách nhỏ của Lục gia liền càng trở nên kỳ lạ. Ánh đèn sáng chói chiếu lên mặt Lục Cảnh Diệu, càng khiến người ta thấy rõ sắc mặt anh thay đổi liên tục. Sau đó Tần Dư Kiều nghe anh mở miệng nói:

“Thanh mai trúc mã cái gì, chẳng lẽ cứ gặp nhau vài lần, cộng thêm đối tượng là nữ thì là thanh mai trúc mã chắc?” Lời Lục Cảnh Diệu nói rất sắc bén, giống như Trương Kỳ cố tình hắt nước bẩn lên người anh vậy.

Tần Dư Kiều sững sốt lại sững sờ, đã cùng nhau đi xem nai con rồi mà còn nói chỉ gặp mặt vài lần mà thôi sao?

Lục Nguyên Đông tươi cười nằm trên ghế sofa, trong tay nghịch món đồ chơi xếp hình của Lục Hi Duệ để lại, nói đùa: “Thím ba, thím cũng đừng lấy chuyện xưa xưa của chú sáu để nói đùa nữa. Nhưng thím cũng khiến cháu nhớ ra một chuyện, chị Lộc đã lập gia đình chưa?”

“Lấy một người nước ngoài, cũng không biết lúc ấy nó nghĩ thế nào. Thím giới thiệu cho nó nhiều thiếu gia công tử ở thành phố S như vậy mà nó đều không muốn.” Trương Kỳ không nói tiếp nữa, bởi vì bị Trần Húc Phân ngắt lời.

Trần Húc Phân cười tủm tỉm nhìn chiếc váy màu đỏ ren đính trâm châu Tần Dư Kiều mới thay, ngắt lời Trương Kỳ: “Chiếc váy Dư Kiều đang mặc chị từng thấy trên tạp chí, nhưng bán hàng ở quầy chuyên doanh lại nói với chị là chưa có hàng.”

Chiếc váy Tần Dư Kiều mặc hôm nay này là kiểu dáng mới vừa được đưa tới ngày hôm qua, trong nước còn chưa có hàng, là Lục Cảnh Diệu đặt hàng từ nước ngoài. Mặt khác Tần Dư Kiều biết Trần Húc Phân cố ý chuyển đề tài. Mặc dù Lục Cảnh Diệu giấu tình sử ngày xưa với cô, nhưng hiện giờ thật sự không nên truy

hỏi đến cùng, cho nên Tần Dư Kiều mỉm cười nói với Trần Húc Phân: “Lúc em thấy cái váy này trên tạp chí cũng rất thích, lão Lục nhìn thấy liền đặc biệt dặn người ta đặt hàng từ nước ngoài về.”

Phụ nữ ít nhiều cũng có chút tật xấu là khoe khoang. Tần Dư Kiều vừa nói vừa dịu dàng nhìn Lục Cảnh Diệu. Lục Nguyên Đông thấy trong mắt Tần Dư Kiều tràn ngập tình cảm như vậy thì có hơi khó chịu.

“Trong mấy người con trai Lục gia, thương yêu vợ nhất hẳn là lão Lục rồi.” Dương Nhân Nhân là nàng dâu có tâm tư đơn thuần nhất trong Lục gia. Cô cười kéo Tần Dư Kiều đứng lên, ý để cho cô ngắm kỹ một chút, “Trước chị cũng thấy Kiều Kiều mặc bộ váy rồi này, nhưng lớn tuổi rồi nên cũng không dám hỏi quần áo các em mặc.”

Dương Nhân Nhân nói xong, tất cả mấy người phụ nữ Lục gia đều đưa mắt tập trung nhìn Tần Dư Kiều. Chiếc váy màu đỏ hoa hồng này quả thực giống như đặt làm theo số đo vậy, vòng eo vốn mảnh khảnh càng thêm thon thả, nhìn như không đầy một vòng tay. Trương Kỳ nhớ đến lần đầu tiên thấy Tần Dư Kiều, đâu có gầy như vậy. Vương Bảo Nhi trước kia mặc dù quyến rũ xinh đẹp, nhưng không có được sự nền nã như Tần Dư Kiều, quả nhiên con gái xuất thân từ nhà nghèo và nhà giàu vẫn rất khác biệt.

Thật ra thì Trương Kỳ không ghét Tần Dư Kiều, nhưng cô lại càng không thích Vương Bảo Nhi. Bởi vì cùng là con gái của gia đình thư hương nhưng cô có hảo cảm với Tần Dư Kiều hơn. Thế nhưng bây giờ cô ta lại là vợ chưa cưới của Lục Cảnh Diệu, vậy nên cảm giác của Trương Kỳ với Tần Dư Kiều cũng rất phức tạp.

Người nhìn Tần Dư Kiều còn có Lục Nguyên Đông. Sau đó anh cảm thấy lòng bàn tay mình như bị bỏng, hơi quay mặt nhìn về hướng khác.

“Chị cả còn trẻ lắm, dáng vẻ không giống như đã sắp làm mẹ chồng người ta rồi.” Trương Kỳ chuyển đề tài về phía Lục Nguyên Đông, “Vương tiểu thư đâu rồi? Nếu cha đã đồng ý, Nguyên Đông cũng nên mang cô ấy tới nhà chơi chứ.”

“Không vội, tính tình Bảo Nhi hướng nội, cháu thật sự sợ các thím nhiệt tình sẽ dọa cô ấy.” Lục Nguyên Đông nở nụ cười nhàn nhạt, nhìn Lục Cảnh Diệu nói.

Lục Cảnh Diệu từ sau lưng Tần Dư Kiều đi tới, tay phải đặt trên vai của cô, sau đó dịch xuống đến hông Tần Dư Kiều, ôm cô cùng ngồi xuống: “Thật ra thì tính tình Kiều Kiều cũng rất hướng nội, cho nên Cảnh Diệu cũng xin các chị dâu đừng lấy chuyện của bọn em ra để đùa. Da mặt em dày thì không sao, nhưng da mặt Kiều Kiều mỏng lắm, rất dễ xấu hổ.”

Lục Cảnh Diệu một câu hai nghĩa, thuận tiện giải thích chuyện chị Tiểu Lộc vừa rồi, giải thích câu “thanh mai trúc mã” kia của Trương Kỳ chỉ là nói đùa. Lời này ngoài mặt là nói với mấy người phụ nữ Lục gia, thực tế là nói cho Tần Dư Kiều nghe: Anh và Mục Lộc vốn chẳng có gì, chỉ là lời nói đùa của Trương Kỳ châm ngòi ly gián thôi, nếu như cô tin thì cô đúng là người phụ nữ nguốc.

Chỉ là Tần Dư Kiều thật sự đã tin. Lục Cảnh Diệu này một khi đã chốt dạ thì luôn thích dùng chuyện chăn gối để che giấu cho qua. Tần Dư Kiều không biết ở Lục Cảnh Diệu Ái Đình Bảo có phải cũng lừa gạt Quả Quả như vậy hay không, nhưng tối nay anh cũng muốn dùng cách này lừa gạt cô.

Cô bị Lục Cảnh Diệu ôm từ phòng của Hi Duệ ra, vừa đi tới phòng ngủ chính anh liền lập tức giở trò với cô. Tiền diễn làm rất đầy đủ, lúc đi vào bởi vì hai người đều có chút nóng vội cho nên vừa mới bắt đầu tốc độ cũng đã rất nhanh. Sau đó Lục Cảnh Diệu còn thay đổi cách thức để thân thể cô cảm thụ được kích thích nhất, thậm chí không tiếc dùng miệng.

Đêm nay Tần Dư Kiều thật sự cực kỳ động tình, phản ứng của thân thể cô cũng làm cho Lục Cảnh Diệu vui mừng. Đối với Lục Cảnh Diệu mà nói loại ân ái tình đầu ý hợp này khiến anh luôn cảm thấy ban đêm hơi ngắn. Còn đối với Tần Dư Kiều mà nói, loại triển miên cực hạn này thật ra rất tiêu hao thể lực.

Lúc kết thúc Tần Dư Kiều mệt lử, nằm trên người Lục Cảnh Diệu không nhúc nhích. Mà Lục Cảnh Diệu thảnh thơi lại sờ sờ thịt trên mông cô, khoe miệng nở một nụ cười khê: “Mệt không, anh ôm em đi tắm.”

Tần Dư Kiều cúi đầu gặm cắn viên thịt nhỏ trên ngực trái Lục Cảnh Diệu, tín hiệu này rõ ràng làm cho người ta sinh ra nghĩa hiểu khác, thân thể Lục Cảnh Diệu chấn động, lòng bàn tay vỗ nhẹ hai cái lên mông Tần Dư Kiều: “Còn chưa ăn no à?”

Tần Dư Kiều đột nhiên dùng sức khê cắn, Lục Cảnh Diệu đau đến mức kêu ôi một tiếng, sau đó lật người ôm Tần Dư Kiều vào lòng mình: “Quả nhiên chưa ăn no, được, anh lại cho em ăn.”

“Ăn cái...đầu anh ý!” Tần Dư Kiều đột nhiên bóp mạnh ‘lão nhị’ của Lục Cảnh Diệu, mặc dù hai má đỏ ửng nhưng ánh mắt lại tỉnh táo, đôi mắt to trắng đen rõ ràng nhìn Lục Cảnh Diệu khiến anh có chút bối rối.

“Con hươu sao kia là thế nào?” Tần Dư Kiều nghiêm mặt, rốt cuộc cũng hỏi trọng điểm, tay cầm tiểu Cảnh Diệu cũng bóp mạnh hơn một chút.

“Hươu sao chính là hươu sao thôi, em thích à, nếu không chúng ta đến vườn thú dẫn một con về nuôi nhé.” Mặc dù vận mệnh bị nắm, Lục Cảnh Diệu vẫn rất mạnh miệng. Thậm chí tay anh còn bắt đầu không an phận, xoa xoa phía dưới Tần Dư Kiều, “Thật sự chỉ là quen biết mà thôi, trước kia tới nhà ở mấy ngày, về sau cô ta ra nước ngoài gả cho người ta, không như ngọt ngào sai sự thật như Trương Kỳ nói đâu. Nếu là thanh mai trúc mã thật, anh giấu em làm gì. Hơn nữa cho dù thật sự là thanh mai trúc mã thì cũng chỉ là vừa khéo quen nhau từ nhỏ mà người đẩy giới tính nữ thôi...Em dám nói em không có không?”

Tần Dư Kiều: “...”

“Cho nên đừng ‘cầm lông gà làm tên bắn’ nữa, trong nhà này Trương Kỳ xấu tình nhất. Em đừng để chị ta khích bác. Hứng thú lớn nhất của chị ta chính là làm trò cho nhà cửa không yên. Nhưng mà xét về tình thì chị ta cũng có thể tha thứ. Chồng chị ta không phục vụ được chị ta khiến thời kỳ mãn kinh của chị ta tới trước mấy chục năm... Nhưng còn em, anh có ngày nào không phục vụ em à?”

Tần Dư Kiều lại càng mạnh tay hơn. Lục Cảnh Diệu khê hừ một tiếng, tiếng “hừ” này rất mất hồn nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi, giống hệt như chiến sĩ cách mạng hy sinh vì nghĩa vậy.

“Bóp nữa là hỏng đấy, đến lúc đó em dùng cái gì.”

“Đổi cái khác, tưởng có cái này là giỏi lắm đấy à, phải dài hơn người khác mới trâu bò.” Tần Dư Kiều nói mà không nghĩ. Giọng nói sau khi ân ái mặc dù cổ giả vờ lạnh lùng nhưng nghe vẫn mềm như lụa vậy.

“Chê ngắn à...” Lục Cảnh Diệu đột nhiên bật cười, “Rất to gan, nhưng không sợ cái miệng ăn không trôi à.”

Mặc dù Lục Cảnh Diệu nói như vậy, nhưng đối mặt với vấn đề tôn nghiêm của đám đàn ông, anh vẫn nên giải thích một chút: “Phụ nữ sống trong phúc mà chẳng biết, người đàn ông của em đúng là dài hơn những người đàn ông khác một đoạn lớn đấy.”

Lục Cảnh Diệu kéo dài ba chữ cuối cùng, Tần Dư Kiều nghe Lục Cảnh Diệu nói vậy cũng đỏ mặt. Lục Cảnh Diệu kiêu ngạo vốn không để ý vận mệnh của mình còn đang bị cô nắm trong tay, thậm chí còn vô liêm sỉ cọ cọ trong lòng bàn tay cô: “Em đo thử xem, hai tay có cầm đủ không?”

Lục Cảnh Diệu vừa nói vừa phối hợp rút ra đưa vào, không bao lâu sau vật trong tay Tần Dư Kiều lập tức từ trạng thái nửa mềm một lần nữa trở nên cứng rắn nóng bỏng.

Tần Dư Kiều lập tức buông tay ra, xoay người: “Không đứng đấy.”

Lúc Tần Dư Kiều lật người cuốn hơn nửa cái chăn, Lục Cảnh Diệu buồn bực, đá xuống giường: “Anh đắp cái gì! Anh đắp cái gì!” Tần Dư Kiều đưa lưng về phía Lục Cảnh Diệu không để ý đến người đàn ông đang nổi giận sau lưng.

Lục Cảnh Diệu sợ nhất cái gì? Sợ nhất cô gái của anh làm lơ anh. Thật ra anh vốn không thích nghĩ nhiều về chuyện quá khứ, dù là Mục Lộc hay Diêu Tiểu Ái. Bởi vì anh biết hiện tại và tương lai cái gì mới là quan trọng nhất, cho nên thay vì kiểm điểm lỗi lầm trong quá khứ, không bằng cương nện Tần Dư Kiều nhiều hơn. Sau này cô nghĩ lại, anh không cần cô cảm động anh tốt, nhưng có thể quen với việc anh đối tốt với cô.

Nhưng có đôi khi dây thần kinh của phụ nữ và đàn ông không giống nhau, họ thích truy tìm nguyên nhân hơn, chuyện gì cũng thích hỏi nguyên nhân. Nhưng rất nhiều chuyện vốn chẳng có nguyên nhân để mà trả

lời cho cô. Ví dụ như lúc đó thần kinh Lục Cảnh Diệu cũng chập mạch, anh cũng sống ở trong phúc mà chẳng biết. Những chuyện này đều không có nguyên nhân quang minh chính đại gì, anh không nghĩ ra nổi, cũng không trả lời nổi.

....

Lục Cảnh Diệu bỗng trở nên im lặng, không chơi xấu đá giường nữa. Sau đó cả căn phòng dần trở nên yên tĩnh, kết quả chính Tần Dư Kiều lại cảm thấy mất tự nhiên, hừ hừ mấy tiếng rồi tiếp tục quần chán.

Chán lại bị Tần Dư Kiều quần đi một ít, Lục Cảnh Diệu thật sự chẳng còn bao nhiêu chán để đáp nữa. Anh nghiêng đầu nhìn Tần Dư Kiều vùi mặt vào gối, trái tim trở nên mềm mại khác thường. Cuối cùng Lục Cảnh Diệu nghiêng người qua, dùng cả hai chân hai tay ôm lấy Tần Dư Kiều: “Kiều Kiều, chúng ta không cãi nhau nữa nhé. Em muốn biết cái gì anh sẽ nói cho em biết. Anh có gì giấu giếm em cũng là vì sợ em tức giận thôi mà. Ở trong lòng anh, họ thật sự chỉ là những phụ nữ không quan trọng, anh tự dưng nhắc đến họ làm gì, cố ý khiến em bực à...”

“Em có hẹp hòi như vậy sao?” Tần Dư Kiều hạ hỏa, hừ nhẹ ra tiếng.

“Em đương nhiên không hẹp hòi, là anh hẹp hòi, anh lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.” Lục Cảnh Diệu thở khê tâm tình bên tai Tần Dư Kiều, nghĩ thầm: Chuyện Mục Lộc này thật sự không lấp liếm được nữa rồi, thay vì về sau này Lục Nguyên Đông lấy được món hời không bằng mình tự nói với Kiều Kiều trước, lựa lời mà nói.

“Kiều Kiều, anh từ nhỏ đã ra nước ngoài học, Trương Kỳ nói Mục Lộc trước kia thường xuyên ở Lục gia làm khách anh thật sự không biết rõ lắm. Tầm hình em xem hôm nay cũng chỉ là lúc anh về nước nghỉ thôi. Lúc ấy anh còn....nhỏ mà, Mục Lộc đối với anh cũng chỉ là bạn bè bình thường thôi. Em cũng thấy đấy, hình chụp ở vườn thú, ai lại hẹn hò ở vườn thú chứ? Sau đó hàng năm anh trở về nước có mấy lần rồi lại đi, cô ta cũng ra nước ngoài học... Hơn nữa, lúc ấy chúng ta cãi nhau cũng có liên quan đôi chút đến Mục Lộc, em hiểu lắm quan hệ của anh và cô ta...”

Câu sau cùng Lục Cảnh Diệu nói rất khê, giọng nói nhỏ đến mức hận không thể ngăn nó không đến tai Tần Dư Kiều. Quả thật mấy câu cuối kia như quả bom nổ bên tai Tần Dư Kiều, Tần Dư Kiều chỉ cảm thấy trong tai ừ ừ. Một lát sau, cô hỏi: “Anh thật đúng sự...lừa em!”

“Kiều Kiều, em đừng hiểu sai ý anh ...Anh thật sự sợ em hiểu lắm.” Lục Cảnh Diệu không ngừng vỗ lưng cô trấn an, “Lúc ấy em hiểu lắm anh như vậy, cho nên đã khiến em và Duệ Duệ chia lìa bảy năm.”

“Em không hiểu lắm.” Tần Dư Kiều mặc dù nói như vậy nhưng giọng nói vẫn có chút chua xót, “Chỉ cần anh đừng làm chuyện khiến em hiểu lắm.”

Lục Cảnh Diệu ôm Tần Dư Kiều khê hôn lên lưng cô khiến Tần Dư Kiều cảm thấy hơi tê dại. Cô vốn còn có chút không thoải mái nhưng giờ đã bị Lục Cảnh Diệu hôn đến không còn. Cô cũng không phải là người cố chấp, quay lại nói với Lục Cảnh Diệu: “Chúng ta đi tắm đi.”

Lục Cảnh Diệu nói xong, trong lòng cân nhắc một lượt, nhân cơ hội muốn một khối kim bài miễn tử: “Kiều Kiều, anh mặc kệ, về sau em nhớ ra chuyện khi đó cũng không cho phép đòi chia tay. Em có gì không hiểu thì phải hỏi anh trước, không cho phép hành động theo cảm tính, biết không? Anh không thể chịu được nỗi đau mất em nữa đâu.”

Lời nói này của Lục Cảnh Diệu quả thật tình thâm ý thiết. Tần Dư Kiều mặc dù không nhớ ra được nhưng trong lòng cũng trách mình năm đó hành động theo cảm tính mới khiến cô chia cách bảy năm với Hi Duệ. Cho nên khi Lục Cảnh Diệu hỏi như vậy, Tần Dư Kiều nhẹ “ừ” mấy tiếng: “Sẽ không, em sẽ lý trí.”

Sau đó Lục Cảnh Diệu cũng cảm thấy tối nay thật sự rất viên mãn, đứng dậy hào hứng ôm Tần Dư Kiều đi tắm.

Chỉ là có lúc cam đoan của phụ nữ lại không đáng tin bằng đàn ông. Tối nay Lục Cảnh Diệu cứ cho rằng chỉ cần mình có kim bài miễn tử là được, ai dè sau này kim bài miễn tử của anh những không miễn tội chết cho anh mà còn trở thành ngòi nổ để Tần Dư Kiều trừng phạt anh.

“Lục Cảnh Diệu, anh giỏi lắm, coi em như đứa ngốc để đùa bỡn đúng không?”

“Kiều Kiều, không phải em bảo đảm sẽ không tức giận rồi sao?”

“Em nói em sẽ không tức giận lúc nào ... Đúng, em có nói, vậy em đổi ý, em đổi ý rồi ! Đổi ý rồi !”

Cho nên có đôi lúc lời nói của phụ nữ chưa chắc đã đáng tin bằng đàn ông, nhất là những lời sau khi ân ái. Nghe thì cứ nghe nhưng đừng có mà tưởng thật.

57. Chương 57

Mùng tám tết, Lục Cảnh Diệu liền bị Lục Hòa Thước đuổi về công ty, cho nên lúc ban ngày cô phải một mình đối mặt với người Lục gia, dĩ nhiên vẫn còn có Hi Duệ ở bên cô. Cho nên lịch trình của Tần Dư Kiều là buổi sáng cùng Hi Duệ làm bài tập nghỉ đông, sau cơm trưa đưa Hi Duệ và Cầu Cầu đi ra ngoài tản bộ, sau đó đúng giờ cơm trở về Lục gia. Bởi vì bữa thời gian quá chuẩn nên lần nào Lục Hòa Thước cũng ý kiến: “Bình thường không thấy đâu, chỉ có lúc ăn cơm là gặp được thôi, đúng là người bận rộn.”

Lần nào Tần Dư Kiều bị Lục Hòa Thước chọc giận cũng lấy Lục Cảnh Diệu ra để trút, sau đó Lục Cảnh Diệu đề nghị nói: “Đừng đưa Hi Duệ ra ngoài nữa, ông già không thấy cháu nên tức giận. Nếu như em muốn ra ngoài thì tìm lý do là được rồi.”

Sau đó Tần Dư Kiều quyết định trở về Tần Ký.

Ngày đầu tiên trở về Tần Ký đi làm, Tần Ngạn Chi gọi điện thoại tới, cười ha hả hỏi cô tình hình gần đây: “Người Lục gia đối với con có tốt không?”

Tần Dư Kiều nâng cằm lên trả lời: “Rất tốt.” Sau đó nhớ tới Tần Ngạn Chi cho Hi Duệ cổ phần công ty, còn tặng cho Bạch gia sách và đủ loại quà tặng, trong lòng cô cũng rất bối rối, chống cùi chỏ lên bàn làm việc nói với Tần Ngạn Chi: “Cha, ngày đó con không có ý nổi giận.”

Tần Ngạn Chi ở bên kia bỗng trầm lặng: “Kiều Kiều, có thể cho cha một cơ hội bồi thường con không?”

Tần Dư Kiều rầu rĩ nói: “Bồi thường cái gì chứ, con đã trưởng thành rồi, nên là con chăm sóc hiếu kính cha mới phải.”

Tần Ngạn Chi lại im lặng, lúc cấp lời giọng nói mang theo cảm khái khó có thể che giấu: “Con gái nhà chúng ta thật sự đã trưởng thành rồi.”

Tần Dư Kiều hơi mím môi: “Được rồi, không nói chuyện với cha nữa, con gọi điện thoại cho bà nội đây.”

Tần Dư Kiều từ thành phố G trở về được một ngày liền gọi điện thoại cho bà nội. Lần đầu trò chuyện hai bên đều có chút lúng túng, bà Tần nói được mấy câu liền để cho dì Chu của Tần gia nghe. Nhưng khi số lần trò chuyện ngày càng nhiều, thời gian cô nói chuyện với bà nội cũng càng lúc càng dài. Họ tìm được chủ đề để tán gẫu, chuyện thời tiết, chuyện các chị dâu của Lục gia, chuyện về Duệ Duệ, còn cả Lục Cảnh Diệu nữa.

Thật ra thì bà Tần rất sợ cháu gái mình sẽ bị người Lục gia bắt nạt, mỗi lần đều muốn dẫn dò đôi câu: “Kiều Kiều à, bà thấy cậu Lục Cảnh Diệu kia mặc dù tính khí không tốt nhưng lại rất che chở cháu, về sau có chuyện gì cháu cứ thương lượng với cậu ta, các cháu đã có con rồi, cũng cần kết hôn đi thôi, cố gắng mà sống với nhau cho tốt.”

“Cháu biết rồi ạ.” Tần Dư Kiều ngược mắt nhìn đồng hồ treo tường, thấy đã sắp tan tầm liền nói với bà nội: “Bà nội, cháu cúp trước nhé.”

“Duệ Duệ đâu rồi, hôm nay Duệ Duệ sao lại không nói chuyện với bà?” Bà Tần còn chưa muốn cúp điện thoại, “Bà muốn nói chuyện với Duệ Duệ...”

“Cháu đang ở công ty mà, Duệ Duệ đi chơi bóng với ông nội nó rồi.” Tần Dư Kiều vừa nhìn tài liệu vừa nói với bà nội, “Như vậy đi, buổi tối cháu bảo Duệ Duệ gọi điện thoại cho bà nhé?”

“Được.”

“... Đúng rồi, Phỉ Phỉ thế nào, bà nội có thích cô ấy không?”

“Thích chứ, Phỉ Phỉ là một đứa bé ngoan.”

“...”

Trước khi cúp điện thoại, Tần Dư Kiều lại nói chuyện cùng Chu Nghi Xuân một lúc. Thật ra thì cũng chẳng có chuyện gì, chỉ hỏi bà nội gần đây ăn uống thế nào, có kiểm tra thân thể định kỳ hay không. Ngoài ra Chu Nghi Xuân cũng sẽ lên nói với cô về chuyện của Hạ Vân và Hạ Nghiên Thanh.

Cho nên thông qua dì Chu cô biết được Hạ Nghiên Thanh đã chủ động rời khỏi Hạ gia dọn ra ngoài. Tối sau hôm Giang gia chủ động giải trừ hôn ước với Hạ Nghiên Thanh, Hạ Vân cãi cọ với Tần Ngạn Chi, cuối cùng lại bị một câu của Tần Ngạn Chi dọa sợ: “Nếu như bà muốn theo con gái bà cùng dọn ra ngoài, tôi sẽ không ngăn cản.”

Thật ra sau khi trở về thành phố S, Tần Dư Kiều đã không còn quan tâm đến chuyện Hạ Nghiên Thanh có chuyển ra ngoài hay không. Không cam lòng cũng chỉ là cảm xúc nhất thời, thậm chí lúc nghe tin Hạ Nghiên Thanh dọn ra ngoài ở cô còn lo lắng bà nội sẽ cô đơn vì không có ai làm bạn. Vậy nên cô lập tức liên lạc với Hình Chính, bảo anh tìm dùm một y tá đáng tin ở thành phố G đến chăm sóc bà. Sau đó Hình Chính liền đưa Phỉ Phỉ tới.

Lúc Tần Dư Kiều chuẩn bị tan tầm, thư ký đẩy cửa đi vào, vẻ mặt có chút phức tạp: “Quản lý Tần, Lục tổng tới.”

Tần Dư Kiều biết tại sao vẻ mặt thư ký lại phức tạp như vậy, tin cô và Lục Cảnh Diệu đính hôn đã được công bố: mười tám tháng ba, là Lục Hòa Thuộc và Bạch Diệu chọn. Mặc dù không vội như ngày mừng chín của Lục Cảnh Diệu lúc trước, nhưng cũng chỉ cách hôn lễ có một tháng. Lục gia cũng đã bắt tay vào chuẩn bị hôn lễ cho cô và Lục Cảnh Diệu.

Các cán bộ lãnh đạo của công ty Cao ốc Thời đại đều đã quen mặt Lục Cảnh Diệu bởi vì Lục Cảnh Diệu đã từng là bạn trai tin đồn của Diêu Tiểu Ái, bởi vì sở sự vụ nơi Diêu Tiểu Ái làm kế toán ở ngay lầu dưới của Tần Ký, cho nên cán bộ lãnh đạo của Tần Ký lại càng quen mặt Lục Cảnh Diệu.

Tần Dư Kiều vẫn không thích Lục Cảnh Diệu tới công ty tìm cô. Bạn gái trước của anh vẫn còn ở lầu dưới kia kìa, anh công khai ra vào công ty cô như vậy, nếu như gặp Diêu Tiểu Ái thì chẳng phải rất khó xử sao?

Nhưng có một số chuyện cho dù cô nói với Lục Cảnh Diệu mấy lần, Lục Cảnh Diệu vẫn sẽ làm theo ý anh, thậm chí còn lý do lý trấu: “Nếu như em thật sự khó xử thì em không cần tiếp tục quan tâm đến cái công ty rách nát ấy nữa. Nếu như không có chỗ làm, anh đang thiếu một honey đấy.”

“Anh nghĩ hay nhỉ, còn honey cơ đấy... Nếu như em mà đến công ty anh, chẳng phải honey của công ty anh sẽ hận chết em sao?”

Sau khi Lục Cảnh Diệu tới, Tần Dư Kiều cũng chuẩn bị tan tầm. Cô lấy áo khoác da màu trắng từ trên móc xuống, sau đó cầm túi trên bàn, nói với Lục Cảnh Diệu.

“Đúng là ‘muốn gán tội cho người khác thì chẳng sợ không tìm được lý do.’” Lục Cảnh Diệu nở nụ cười, “Anh hiểu rồi, dù anh làm cái gì cũng không thể khiến em khen một câu.”

“Chỉ anh uất ức nhất ý.” Tần Dư Kiều ném điện thoại vào trong túi, xoay người khoác tay Lục Cảnh Diệu. Cô cao 1m68, cộng thêm giày năm sáu cm, vậy mà đứng ở bên cạnh Lục Cảnh Diệu vẫn có vẻ nhỏ bé. Hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác da, bỏ đi vẻ đoan trang ưu nhã ngày thường, bỗng tăng thêm một phần quyền rũ động lòng người. Kết hợp với nụ cười nhẹ, thật đúng là quyền rũ khiến Lục Cảnh Diệu không thể kìm chế được.

Mùi vị này đúng là vừa mềm mại vừa tê dại lại ngọt ngào, hận không thể giấu Tần Dư Kiều đi không để cho người đàn ông khác thấy. Nhưng đàn ông cũng có lòng háo thắng và ganh đua so bì, cho dù anh không yêu Tần Dư Kiều nhưng chỉ cần Tần Dư Kiều đứng cạnh anh, cũng có khiến anh có cảm giác thỏa mãn.

Phía trước là yêu, phía sau là mặt mũi đàn ông, Lục Cảnh Diệu cảm thấy thật may mắn vì người phụ nữ của anh là Tần Dư Kiều. Bởi vì là Tần Dư Kiều, cho nên anh hạnh phúc hơn rất nhiều đàn ông trên thế giới.

Tần Dư Kiều kéo Lục Cảnh Diệu đi vào thang máy. Thật ra mỗi lần cô đi thang máy của Cao ốc Thời Đại đều có cảm giác không tốt, kết quả đúng là ghét trời nào trời trao của đó. Lúc thang máy vừa xuống được một tầng, cửa thang máy lại mở ra, người đứng ở bên ngoài chính là Diêu Tiểu Ái.

Diêu Tiểu Ái nhìn thấy cô và Lục Cảnh Diệu thì có chút do dự, nhưng chỉ do dự không tới một giây, Diêu Tiểu Ái liền xách theo túi công văn bước vào.

Tần Dư Kiều hơi lùi ra sau nhưng Lục Cảnh Diệu lại kéo cô về, cúi đầu không vui nhìn cô một cái.

“Anh Lục, quản lí Tần.” Diêu Tiểu Ái chủ động chào hỏi, giọng nói lễ độ lại xa cách.

Tần Dư Kiều ngẩng đầu cười gượng với Diêu Tiểu Ái, lại còn lén véo lên kéo tay cánh tay Lục Cảnh Diệu. Sau đó Lục Cảnh Diệu lại dùng tay kia đặt lên mu bàn tay cô, nghiêm túc gật đầu với Diêu Tiểu Ái một cái: “Kế toán Diêu.”

Đúng là một người đàn ông phân biệt rõ ràng!

Tần Dư Kiều nhớ tới lần đầu tiên cô và Lục Cảnh Diệu gặp mặt ở thành phố S, vị trí cô đứng giống Diêu Tiểu Ái lúc này, còn Diêu Tiểu Ái cũng ôm tay Lục Cảnh Diệu giống cô lúc này, sau đó Lục Cảnh Diệu đột nhiên quay đầu hỏi cô tăng mấy.

Tần Dư Kiều cũng không ghen với Lục Cảnh Diệu và Diêu Tiểu Ái, chỉ vì đang đi xuống nên không nói chuyện, ngược lại Lục Cảnh Diệu hiểu lầm cô ghen, cúi đầu nhìn cô một cái nói: “Tần Dư Kiều, nếu như em dám vì mỗi chuyện của anh và Diêu Tiểu Ái này mà giận dữ, anh...anh không tha cho em đâu.”

Tần Dư Kiều lườm Lục Cảnh Diệu một cái: “Yên tâm, em không muốn giận dữ với anh.”

“Vậy sao em không nói chuyện với anh?” Lục Cảnh Diệu giật giật khóe miệng, giọng điệu có chút bất mãn.

Tần Dư Kiều thật sự không chịu nổi Lục Cảnh Diệu, ngược mắt nhìn anh: “Là anh nhạy cảm đấy chứ, em chỉ đang cúi đầu đang suy nghĩ chuyện của mình thôi. Chẳng biết là ai đuối lý, nhất quyết trả đũa không buông tha người ta.”

“Ái chà, mồm miệng lợi hại thật.” Lục Cảnh Diệu mỉm cười.

Tần Dư Kiều cũng cười, sau đó dựa đầu vào Lục Cảnh Diệu: “Đồ đàn ông keo kiệt!”

Thật ra thì Lục Cảnh Diệu không sợ chuyện của mình cùng Diêu Tiểu Ái có thể ảnh hưởng đến quan hệ của anh và Kiều Kiều, bởi vì trong chuyện này anh rất quang minh chính đại mà. Lúc trước hẹn hò Diêu Tiểu Ái có nhắc đến chuyện đến nhà cô hai lần nhưng anh không chịu. Khi đó tuy rằng anh đã cảm thấy Quả Quả sẽ không bao giờ xuất hiện nữa nhưng trong lòng vẫn có chút không nỡ. Nghĩ thầm, Quả Quả thật hẹp hòi, nếu như ông trời cho anh một cơ hội khiến Quả Quả lại xuất hiện trong cuộc đời anh, anh không thể phá hỏng cơ hội này được.

Cho nên nhiều ít vì ý nghĩ này mà anh có thể “thủ thân như ngọc” nhiều năm như vậy. Trong khoảng thời gian đó những khổ sở khi phải gối đầu ngủ một mình chỉ có người đàn ông nào từng phải chịu đựng qua mới có thể hiểu được, huống chi tập niệm trong đầu anh không thể ít hơn những người đàn ông khác. Lúc không ngủ được, đổi giường hoặc đổi phòng cũng được, còn về phần đối phụ nữ làm chuyện đó, Lục Cảnh Diệu không phải không nghĩ tới. Chỉ là anh cũng không ngờ trong phương diện kia anh lại có chút soi mói và sạch sẽ, cho nên mấy năm này khổ anh cũng đành chịu.

Lại nói ở Edinburgh Lục Cảnh Diệu thật sự cảm thấy Quả Quả rất tốt, nhưng là chỉ là “rất tốt” mà thôi, không phải tốt nhất, cũng không phải là cả đời đều tốt.

Khi đó anh có chút kiêu ngạo, bởi vì anh là đàn ông Lục gia. Anh biết rõ mình và Quả Quả không có tương lai, cho nên lúc ban đầu quen với Quả Quả, anh cũng chỉ ôm tâm tình phóng túng vui đùa. Nói thẳng ra là

anh có thể cưng chiều cô, thương cô, thậm chí yêu cô, nhưng sẽ không cưới cô càng sẽ không ở bên cô cả đời.

Cho dù nghĩ như vậy, lúc ấy Lục Cảnh Diệu cũng cảm thấy là Quả Quả được lời.

Anh rất ưu tú, anh rất tự phụ, Quả Quả quả thật có xinh đẹp hấp dẫn nhưng cô cũng chỉ là một tay trống ở quán bar, một thiếu nữ mỗi ngày đi theo đám thanh niên ở tầng thấp nhất của Scotland. Những người đó vất vả giống như kẻ ăn xin trên đường, thế nhưng ai cũng có lòng tự ái. Bọn họ là những người cuồng Rock and roll có thể hy sinh tất cả vì âm nhạc, là những tay vẽ mỗi ngày dựa vào vẽ tranh châm biếm đầu đường kiếm sống...Anh không biết tại sao Quả Quả lại quen đám người kia, nhưng có thể thấy được Quả Quả lúc ấy đã theo chân bọn họ lặn lội một thời gian.

“Lục lục, anh biết không? Bản nhạc James viết rất tuyệt, em cảm thấy anh ấy có thể trở thành nhà soạn nhạc tài giỏi nhất...”

Xin hỏi nhà soạn nhạc, không biết anh có thể hiểu khuông nhạc không?

“Tiểu Bàn, cậu ấy rất sắc sảo, là một người tốt.”

Rắp tâm bắt lương thì có!

“Anh ấy là William, em đã từng kể với anh đó. Anh ấy là Van Gogh tương lai, rất lợi hại.”

.....

Còn chưa bằng Van Gogh đâu nhưng bề ngoài lại rất giống Van Gogh rồi.

Nhưng khi đó Lục Cảnh Diệu nể mặt Quả Quả nên vẫn đưa tay ra: “Xin chào, tôi là bạn trai Quả Quả, mọi người có thể gọi tôi là Lục Lục.”

Vẻ mặt tươi cười, giọng nói chân thành, nhưng dù cho giọng nói anh của lúc ấy có chân thành đến nhường nào vẫn không thể che giấu được tâm tình cao cao tại thượng của anh. Tựa như lúc ấy anh cảm giác mình và Quả Quả yêu nhau là một loại người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp, là một loại thỏa hiệp của anh đối với Quả Quả.

Nói tóm lại, anh hy sinh nhiều hơn Quả Quả cho nên lúc yêu nhau quyền chủ đạo nhất định phải nằm trong tay anh, bởi vì sự hy sinh của anh quá lớn.

.....

Thời tiết ở Edinburgh vẫn luôn thay đổi thất thường, sau khi Lục lục và Quả Quả gặp mặt vài lần, tâm tình của anh cũng thay đổi thất thường giống hệt thời tiết Edinburgh.

Tháng 9, 10 ở Edinburgh là mùa du lịch, đường phố tràn ngập người da màu. Người đến người đi, Lục lục càng nhìn càng thấy phiền.

Anh cảm thấy là Quả Quả chủ động trêu chọc anh, kết quả sau khi trêu chọc anh lại là ba ngày hai bữa không gặp. Sau đó lúc gặp mặt cô lại cười hì hì tựa như một kẻ điên, bàn tay nhỏ bé mềm mại nắm lấy vạt áo anh, mặc cho anh giận dữ thế nào cũng không tức giận.

Sau đó Lục lục cũng coi như trong lòng có chút an ủi, ít nhất tính khí Quả Quả rất tốt. Kết quả là ở bên nhau càng lâu, anh mới phát hiện Quả Quả đang lừa anh. Ban đầu thì có vẻ đáng thương tội nghiệp, sau một thời gian lập tức trở nên vênh vao tự đắc, kiêu ngạo như nữ hoàng Anh quốc.

Lục Lục và Quả Quả chính thức gặp nhau là lúc Quả Quả làm tay trống trong quán bar. Lúc ấy một bạn học có quan hệ rất tốt với anh nói rằng quán bar Peter có một cô gái Trung Quốc rất đẹp, muốn lôi kéo anh đi nhìn thử một lần, sau đó lại xin số điện thoại của cô gái ấy. Nếu như có thể phát sinh chuyện gì ở nơi đất khách quê người này thì càng hoàn mỹ.

Kiểu gặp mặt lãng mạn không cần chịu trách nhiệm này đều là sở thích trong lòng đàn ông.

Bởi vì bạn học cũng khá thân với ông chủ quán bar, Quả Quả bị ông chủ gọi từ trên giá trống xuống. Cô mặc một chiếc áo ngắn tay rộng thùng thình buộc ở ngang hông, lộ ra vòng eo thon nhỏ xinh đẹp khêu gợi,

trên rốn còn gấn đá. Dưới ánh đèn mờ mờ của quán bar, Lục Lục cảm thấy nơi sáng nhất chính là cái rốn của cô gái này, sáng lấp lánh ... Thật đúng là không biết xấu hổ.

Chỉ là cô gái không biết xấu hổ này lại có giọng nói trong trẻo dễ nghe, còn mang theo sự dịu dàng của thiếu nữ, nụ cười trong trẻo. Lúc bị chọc cười đôi mắt to cũng có thể cong thành hình trăng khuyết bởi vì phía dưới mắt có bọng mắt dài nhỏ. Cô gái này rõ ràng ăn mặc khoa trương phản nghịch nhưng Lục Lục lại cảm thấy cô gái này rất thân thiện.

Cho nên khi cô ngồi xuống bên cạnh anh, Lục Lục cũng không thấy ghét, ngược lại còn muốn dịch lại gần một chút. Mỗi khi cô che miệng nói đùa với bạn học anh, Lục Lục đều bắt giắc cười theo. Lúc nói đến chỗ buồn cười, cũng chen vào mấy câu. Mỗi lần anh chen vào nói, cô liền quay đầu sang nhìn anh, nháy mắt một cái, sau đó hỏi bạn học anh: “Anh ấy là bạn của anh à?”

“Đâu chỉ là bạn bè, bọn anh là anh em.” Bạn học anh nói chuyện trước mặt Quả Quả rất khoa trương, cười híp mắt nhìn Quả Quả: “Quả Quả đúng không? Tại sao em tên là Quả Quả vậy, tên thật là gì? Một mình ở Edinburgh sao?”

Trong lòng Lục Lục cười nhạo, khả năng tán gái quá thấp, sau đó anh cúi đầu nhìn phản ứng của Quả Quả. Bởi vì Quả Quả cúi đầu cho nên anh không nhìn thấy được vẻ mặt của cô, nhưng mà anh nghe được giọng nói của cô dường như đau lòng đến sắp khóc: “Ba mẹ em ly hôn, không ai cần em...”

“Ai ai ai, thật là đáng thương.” Bạn học than thở tiếp tục hỏi, “Cho nên em phải một mình ở đây đánh trống kiếm tiền nuôi sống bản thân sao?”

Quả Quả ghen ngào, sau đó gật đầu một cái.

“Em là người ở đâu?”

“Anh là người ở đâu.”

“Hắc Long, Giang Trung Quốc.”

“Ông anh, đồng hương rồi!”

Sau đó đồng học ngẩn người, kích động đứng lên: “Mới vừa nghe em gái mở miệng nói chuyện đã cảm thấy quen thuộc, thì ra là giọng nói quê hương, khẩu âm quê cũ.”

Còn khẩu âm quê cũ? Cái này là khẩu âm lừa đảo thì có. Lục Lục sắp cười chết. Nếu thật sự nghe khẩu âm thì anh đoán cô gái này chắc là người thành phố G.

Lục Lục dựa lưng vào ghế sofa quan sát Quả Quả, ‘khanh bản giai nhân, nại hà vi tặc’ [*]?

[*] Vốn là giai nhân, sao phải làm kẻ xấu.

Quả Quả vuốt mái tóc ngắn ngang vai: “Em rời nhà rất nhiều năm rồi, đã không còn bao nhiêu khẩu âm của quê nữa.”

Bạn học vẫn đắm chìm trong hưng phấn gặp được đồng hương, lúc trở về còn rút ví, móc toàn bộ tiền mặt bên trong ra cho Quả Quả.

Quả Quả xua tay: “Em không thể nhận.”

“Cái gì mà không thể nhận!” Bạn học nghiêm mặt, “Em đã gọi anh một tiếng anh trai, em chính là em gái anh rồi, về sau có chuyện gì cứ tìm anh, đây là số điện thoại di động của anh, có chuyện gọi điện thoại cho anh.”

Lúc trở về, Lục Lục mặc dù không nói ra cô bé ở quán bar kia căn bản là một ả lừa đảo nhưng vẫn nhắc nhở bạn học: “Không phải cậu muốn xin số điện thoại của người ta sao, sao giờ lại tự mình đưa số trước.”

“Không sao đâu...” Bạn học vui vẻ nói, “Quả Quả nhất định sẽ gọi điện thoại cho tớ.”

Chỉ là bạn học đợi điện thoại một tuần lễ, đợi được chính là Quả Quả biến mất.

Sau đó bạn học có chuyện trở về nước mấy ngày, kết quả mấy ngày đó liền bị Lục Lục đào góc tường. Chỉ là Lục lục không cho rằng như vậy, anh cảm thấy từ lần đầu tiên gặp mặt ở quán bar, Quả Quả đã có ý với anh.

Lúc đôi mắt to của Quả Quả tha thiết mong chờ nhìn anh, giống như anh chính là món ăn cô thích ăn. Nhưng khi ấy anh cũng không xác định Quả Quả cảm thấy hứng thú với anh, hay là với tiền của anh, hoặc là với tướng mạo của anh.

Một người đàn ông có rất nhiều vốn liếng để cưỡng ngạo thì không tránh khỏi có chút tự tin.

Lần thứ hai Lục Lục gặp Quả Quả là ở đầu đường. Cô đứng ở trên bục thật cao gọi anh lại, giả vờ giống như lần đầu tiên gặp mặt.

“Anh là du học sinh ở đây à?”

Lục Lục quay lại: “Chúng ta hẳn là đã gặp nhau một lần rồi?”

“Có sao?” Quả Quả đứng dậy, đưa một bàn tay dính đầy thuốc màu ra muốn bắt tay với anh, “Xin chào, em là Quả Quả.”

Lục Lục liếc mắt nhìn tay Quả Quả đủ mọi màu sắc, anh thật không dám cầm.

Quả Quả có chút mất mát buông tay xuống, tay phải lau lên vạt áo mình giống như một con mèo mướp bị ghét bỏ.

Không hiểu sao Lục Lục có chút không đành lòng, dằn lòng, liền nắm lấy tay Quả Quả. Sau đó Lục Lục chỉ có cảm giác đầu mình nóng lên, tay của cô bé này sao lại mềm mại như vậy?

Mặc dù tay nhìn rất bẩn thỉu nhưng sờ vào lại giống như không có xương, cảm xúc tựa như nắm lấy miếng bột mì mềm mại. Thì ra mềm mại không xương trong sách nói chính là như vậy, mềm đến mức anh cũng cứng rồi...

58. Chương 58

Đàn ông ấy à, khi có được thứ mình muốn rồi sẽ bắt đầu không an phận; Còn nếu không có được sẽ bắt đầu nóng vội lo lắng, nhất là trong chuyện nam nữ. Nhưng Lục Lục thì khác, rõ ràng ánh mắt rất nóng bỏng trần trụi nhưng vẻ mặt anh vẫn thản nhiên như không, đáng vẻ cứng nhắc.

Sự thật là anh đã sớm luống cuống đến mức khó nhìn rồi, chỉ là mỗi lần gặp mặt Quả Quả, anh vẫn có thể kiềm chế, ra vẻ tiếp tục án binh bất động.

Sau khi gặp mặt vài lần, Lục Lục giả vờ vô ý cho cô số điện thoại, lý do là: “Ông anh trai cô vừa mới nhận mấy ngày trước về Hắc Long Giang rồi, nếu như cô không liên lạc được với anh ta thì hãy gọi điện thoại cho tôi. Đây là số của tôi, có chuyện gì thì phải liên lạc với tôi đầu tiên đây.”

Quả Quả cảm động nhìn anh: “Anh đúng là người tốt.”

Lục Lục nhận lời khen tặng của Quả Quả, sau đó lại ghi nốt địa chỉ phòng trọ của mình vào một tờ giấy, đưa cho cô: “Đây là địa chỉ của tôi, nếu như cô không liên lạc được với tôi, cô có thể tới chỗ này tìm tôi.”

Quả Quả rất cảm động, dưới ánh mặt trời khuôn mặt tươi cười của cô còn rực rỡ hơn ánh nắng trên trời: “Anh trai, anh thật sự là một người cực cực cực tốt.”

Lục Lục rút tay vào túi quần, tâm trạng rất tốt, cúi đầu nhìn Quả Quả. Mỗi khi cô chớp mắt, hàng lông mi rung rung khiến trái tim anh cũng trở nên ngứa ngáy. Lục Lục yên lặng một lát rồi nói: “Cô có thể gọi tôi là anh Lục.”

“Anh Lục.” Quả Quả thay đổi cách xưng hô rất nhanh, ngẩng đầu nói với Lục Lục, “Đợi chút.” Nói xong cô chạy tới một cái thùng lớn, lấy ra một bức tranh, sau đó thở hổn hển chạy về trước mặt Lục Lục, “Đây là tranh em vẽ, cho anh đấy.”

Lục Lục ngạc nhiên mở bức tranh ra xem.

Quả Quả cho rằng Lục Lục thấy không đẹp nên mới nói: “Sau này chờ em nổi tiếng rồi, nó sẽ rất có giá trị đấy.”

Lục Lục cuộn bức tranh lại, nói: “Anh nhất định sẽ trân trọng giữ gìn nó thật cẩn thận, sau đó chờ nó tăng giá.”

Quả Quả vui mừng đến phát điên, đó là sự vui vẻ khi được người khác công nhận. Gương mặt cô đỏ ửng như một quả táo chín, khiến Lục Lục nhìn mà muốn cắn một miếng. Nhưng anh vẫn kiềm chế được. Sau đó anh cũng không như những thằng con trai khác lập tức sốt ruột mời cô gái ấy ăn cơm thậm chí là.... Thuê phòng, mà lại dè dặt nhìn đồng hồ trên cổ tay, chào tạm biệt Quả Quả. Không ngờ Quả Quả còn hơi tỏ ra tiếc nuối.

“Anh có việc phải đi rồi, chúng ta hẹn gặp nhau sau nhé.”

“Vây cũng được...” Quả Quả tha thiết chờ mong nhìn Lục Lục, giơ tay lên, “Em ở ký túc xá của quán bar, anh có thể đến đó tìm em.”

Lục Lục xoay người đi, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng. Anh quay đầu lại hỏi Quả Quả: “Là ký túc xá nam nữ ở chung à?”

Mặt Quả Quả vốn đỏ bừng, lập tức chuyển thành đỏ như tương ớt: “Đâu có, một mình em ở một phòng”

Sau đó Lục Lục yên lòng rời đi.

Khi một người đàn ông quan tâm tới vấn đề trinh tiết của một người phụ nữ thì nhất định người ông này đã có ý định xấu xa với người phụ nữ kia rồi.

Sau khi trở về nhà trọ, Lục Lục đóng khung bức tranh Quả Quả tặng mình rồi đặt ở đầu giường. Sau đó anh bắt đầu chờ đợi điện thoại của Quả Quả, sau đó tất cả đều nằm trong dự tính của anh, hoặc cũng có thể nói dự cảm của anh rất chính xác.

Ngày hôm sau Quả Quả bắt đầu hẹn anh cùng đi ăn cơm, lấy lý do là không có tiền ăn cơm.

Trong lòng Lục Lục thầm chê kỹ thuật của Quả Quả thật quá kém nhưng vẫn vui vẻ đến nơi hẹn. Trước khi ra khỏi cửa còn chỉnh trang lại bản thân một lần. Lúc Lục Lục xuất hiện trước mắt Quả Quả, tác phong của anh càng thêm nhanh nhẹn, tuấn lãng bất phàm.

Quả nhiên, Quả Quả trầm trồ tán thưởng: “Anh Lục, hôm nay anh rất đẹp trai.”

Lục Lục hơi mím môi, giống như lời khen ngợi của Quả Quả chỉ là một lời nói đùa vô hại của một cô nhóc mà thôi. Mà biểu hiện lạnh nhạt đó của Lục Lục lại càng làm cho Quả Quả cảm thấy người đàn ông này nội tâm và thành thực, chỉ có thể dùng chữ quá tuyệt vời để miêu tả anh thôi!

Lục Lục đưa Quả Quả đến con phố cao cấp của Edinburgh ăn cơm. Thật ra Lục Lục đa số đều là được người khác mời ăn cơm, rất ít khi mời người khác ăn cơm, chứ đừng nói chỉ là mời con gái ăn cơm. Mặc dù trên phương diện này anh vẫn còn là một tay mơ, nhưng biểu hiện của Lục Lục cũng không tệ. Anh tỏ ra hào phóng lịch thiệp còn hơn cả đàn ông Anh Quốc, như thể Quả Quả không phải là một họa sĩ nhỏ bé mà là một cô công chúa cao quý.

Không có cô gái nào không thích được người đàn ông mình thích đối đãi như công chúa cả. Sau bữa cơm kia, Quả Quả càng hài lòng với Lục Lục hơn, thậm chí còn to gan hỏi những suy nghĩ trong lòng: “Anh Lục, tại sao anh lại đối xử tốt với em như vậy?”

Nụ cười của cô gái nhỏ thật trong sáng, giọng nói trong trẻo, gương mặt xinh đẹp cùng dáng người khêu gợi, tinh tình xem ra rất thẳng thắn và can đảm. Lục Lục liếc nhìn Quả Quả một cái, trong lòng càng thêm chắc chắn cô gái này đang dụ dỗ anh. Anh bảo cô gọi anh là anh Lục, kết quả cô không chỉ gọi anh mà còn

biến hai chữ ấy trở nên thật mềm mại đáng yêu. Cái miệng nhỏ nhắn đỏ au khi đóng khi mở, kết hợp với đôi mắt long lanh của cô nhìn thế nào cũng giống như người yêu đang làm nũng vậy.

“Thế này đã coi là tốt hả?” Lục Lục quyết định tiếp nhận sự dụ dỗ của Quả Quả, nhướn lông mày nhìn cô một cái, sau đó thu hồi ánh mắt nói, “Chỉ là mời em một bữa cơm thôi mà. Nếu như Quả Quả muốn, anh có thể đối xử với em tốt hơn nữa...”

Giọng điệu Lục Lục thản nhiên, trong giọng nói của anh không nghe thấy một tia tạp niệm, ngược lại là Quả Quả sốt ruột, nắm lấy tay anh: “Anh Lục, có phải anh đã biết em thích anh rồi không?”

Lục Lục cười: “Anh biết.”

Quả Quả đỏ mặt: “Vậy anh nghĩ sao?”

Giọng Lục Lục đột nhiên thay đổi: “Em cũng đã gọi anh là anh Lục rồi, cho nên chắc em cũng coi anh như người nhà.”

“Không phải...” Quả Quả cúi đầu, “Không phải là loại thích đó...”

Đôi tay Lục Lục đặt lên bả vai của Quả Quả, như một người anh trai áp áp tốt bụng vậy: “Vây ý của Quả Quả là gì, chẳng lẽ là...” Lục Lục đang nói vào trọng điểm thì dừng lại, cố ý để cho lời nói mập mờ không rõ.

Mặt Quả Quả lại càng đỏ hơn. Khi Lục Lục cúi đầu thấy vẻ mặt cô gái nhỏ này vô cùng căng thẳng. Vốn mọi thứ đều nằm trong tay Lục Lục, nhưng vì Quả Quả quá lo lắng cho nên anh cũng bắt đầu thấp thỏm không yên. Anh nhíu mày nhìn chằm chằm Quả Quả, ánh mắt nghiêm túc lại nóng rực.

Rốt cuộc Quả Quả cũng mở miệng: “Em muốn anh làm bạn trai của em...” Nói xong, ngẩng đầu nhìn Lục Lục, sau đó mắt mát mát cúi đầu, “Anh cũng có thể từ chối.”

Trái tim Lục Lục như sắp nhảy ra vậy, bởi vì tâm trạng vui sướng nên anh cũng cảm thấy như cả thế giới bỗng sáng bừng lên. Anh dừng lại một chút rồi nói: “... Để anh suy nghĩ.”

Lục Lục suy nghĩ hai ngày, khi đang định cho Quả Quả biết đáp án trong lòng anh thì anh lại phát hiện hai ngày nay Quả Quả không hề liên lạc với anh. Cuối cùng anh không nhịn được chạy đến hỏi ông chủ quán bar, sau đó ông ấy nói cho anh biết hai ngày trước Quả Quả đã xin nghỉ phép rồi.

“Cô ấy đi đâu vậy?”

“Chắc là đi du lịch thôi.” Ông chủ là người Mexico, trên cánh tay có một cái hình xăm, xăm mấy chữ hán. Thấy Lục Lục nhìn hình xăm trên cánh tay, ông nhiệt tình giải thích: “Là Quả Quả giúp tôi vẽ đấy, đẹp chứ?”

Lục Lục chán nản rời đi, trên cánh tay của ông chủ quán bar có xăm “Phá hoại đời người”. Anh đen mặt rời khỏi quán bar, sau đó vừa ra khỏi cửa Lục Lục lập tức nổi trận lôi đình, trong lòng tràn đầy căm phẫn.

Đúng là cái đồ phá hoại đời người mà! Có ai theo đuổi đàn ông như cô không hả? Có không? Đúng là chẳng có chút thành ý nào mà!

Lục Lục nóng nảy một ngày một đêm, gặp ai mặt cũng hầm hầm. Lúc ấy giáo sư hướng dẫn anh nhìn thấy, vô cùng quan tâm hỏi một câu: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Lục Lục lắc đầu, không nói gì.

Muốn anh nói thế nào đây, nói có một cô nhóc theo đuổi anh, nửa chừng lại đá anh chạy mất rồi chắc?

Mèo con câu cá, ngồi câu một lúc không thấy cá mắc câu liền bỏ đi. Ở phía dưới một con cá mập trắng rất muốn mắc câu, đang chuẩn bị ăn mồi của mèo con thì mèo con tự nhiên lại không câu nữa?

Cho nên, cô đang chơi anh sao? Lục Lục cảm thấy cực kỳ tức giận và khó chịu với sự vô trách nhiệm này của Quả Quả, giống như nghẹn khí trong ngực không thể nào thở ra được vậy.

Nhưng ngày hôm sau, cơn thịnh nộ của Lục Lục lập tức được dập tắt, nguyên nhân là Quả Quả gửi cho tất cả bạn bè của anh một tin mừng rất lớn.

Ngày ấy trời xanh trong vắt, là một ngày thích hợp để thổ lộ với người mình yêu. Trong cuốn sách về cung hoàng đạo có nói chỉ số tình yêu của nam bộ cặp là năm sao, nên ra ngoài.

Hôm nay Lục Lục lại kín tiếng, phải liên tục học hai lớp mới xong. Sau đó anh nghe thấy dưới tầng huyền não, quay đầu nhìn đám đông náo nhiệt dưới tầng, mắt anh trợn lên.

Dưới tầng có hai cậu con trai cầm một cái băng rôn, trên đó vẽ rất nhiều trái tim và lời tỏ tình bằng nhiều thứ tiếng, người đứng dưới tấm băng rôn rực rỡ kia là Quả Quả đang tươi cười. Cô thuận tay cầm bó hoa lên nói với anh: “Anh Lục, em thích anh, làm bạn trai em được không?”

Giọng nói trong trẻo dễ nghe của Quả Quả thông qua loa truyền vào tai Lục Lục. Sau khi nghe xong trong lòng Lục Lục lập tức nổi gió, cảm xúc bắt đầu rục rịch, mũi tên của thần tình yêu đồng loạt bắn về phía anh. Lục Lục chỉ cảm thấy xuân về trăm hoa đua nở, gió mát nhẹ nhõm thổi khiến dòng suối ấm áp trong lòng anh gợn sóng.

Đại học Edinburgh rất ít khi xuất hiện màn tỏ tình chấn động như thế này, người vây xem càng ngày càng nhiều, không ít người biết Lục Lục, vội vàng chạy tới nói với anh: “Trời ạ, có một cô gái Trung Quốc xinh đẹp đang thổ lộ với cậu kìa!”

Lục Lục chỉnh lại cổ áo của mình: “VẬY Ạ?”

“Đúng vậy, đang ở dưới tầng, cậu mau xuống dưới đó đi.” Nói xong, người bạn học nhiệt tình kia đã kéo Lục Lục xuống tầng. Lục Lục kìm chế trái tim đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, “Đợi chút.”

Đợi chút, để cho anh chuẩn bị tinh thần đã chứ!

....

Lục Lục vội vã từ trên thềm đá màu xám trắng đi xuống, trong lòng tràn ngập vui mừng đồng thời có chút trách cô nàng Quả Quả này làm quá khoa trương. Chuyện của hai người bọn họ thông báo rộng rãi ọi người biết để làm gì? Chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như cô.

Sau đó Lục Lục mang theo tâm trạng phức tạp đi tới chỗ đám người xem náo nhiệt. Bạn học của Lục Lục mong chờ vai nam chính xuất hiện nên lập tức quây lại thành một vòng bảo vệ, vừa đẩy đám người kia ra vừa kêu: “Mọi người xin nhường đường, xin nhường đường.”

Rốt cuộc Lục Lục cũng vượt qua được đám người vây xem đông nghịt, đi đến giữa sân. Vài ngày không gặp, Quả Quả càng trở nên xinh đẹp, linh hoạt hơn, nụ cười trên mặt cũng càng rực rỡ đáng yêu hơn.

Quả Quả mặc một chiếc quần yếm màu xanh nhạt, phía trên phối với một cái áo T-shirt màu trắng in hình hoạt hình, trên gò má trắng nõn ửng hồng dán chữ “LOVE”. Mặc dù vóc dáng cô không thấp, nhưng vì đứng dưới tấm băng rôn khổng lồ kia nên nhìn có vẻ rất nhỏ nhắn. Tâm trạng cô có vẻ vô cùng phấn khởi, quả nhiên là người nhỏ chứ lá gan không nhỏ.

Quả Quả nhìn thấy anh cuối cùng cũng xuất hiện, lập tức giơ loa lên đặt câu hỏi: “Anh Lục, em thích anh, đồng ý làm bạn trai em được không?” Đầu tiên Quả Quả nói bằng tiếng phổ thông sau đó là tiếng Anh, cho nên mấy người bạn học xung quanh cũng có thể hiểu được, họ vừa vỗ tay vừa huýt gió với Lục Lục. Nhưng dù sao Lục Lục cũng đã quen với những trường hợp nhiều người thế này rồi, nên dù đứng trong không khí náo động như thế này anh vẫn thản nhiên như không.

Đang lúc mọi người cho rằng Lục Lục sẽ từ chối cô bé xinh đẹp này, Quả Quả móc ra từ trong túi quần một tờ giấy. Tờ giấy cô lấy ra chính là thứ tối hôm qua cô đã cất công chuẩn bị, tối hôm qua cô cả đêm không ngủ, hiện giờ lại nơm nớp đọc cho Lục Lục nghe.

Nếu như tối ngày hôm qua Lục Lục vẫn còn trách Quả Quả không có thành ý, thì lúc này anh thật sự không thể tìm ra được lý do nào để từ chối cô gái này nữa.

Quả Quả đang đọc một bài thơ tình của Pushkin, từng chữ rõ ràng cứ đi vào lòng của Lục Lục, sau đó những câu chữ đó lại theo máu chảy đi khắp cơ thể anh anh, cuối cùng lại quay về tim. Rốt cuộc sau nhiều lần kích động, Lục Lục không thể nào từ chối được tình cảm nồng nhiệt này, anh tiến lên đưa tay ôm lấy Quả Quả.

Xung quanh tiếng vỗ tay và tiếng hét vang lên như sấm.

Lục Lục nín nhịn đã quá lâu lúc này có thể Quả Quả vào trong lòng, anh không kìm chế được cong môi cười, sau đó cúi đầu thì thầm bên tai Quả Quả: “Rõ là.... Đồ ngốc.”

Đồ ngốc, sao không nói với anh sớm một chút.

Buổi tối Quả Quả cầm tay Lục Lục yên bình đi dạo trên đường, đèn đường kéo dài cái bóng của hai người. Lục Lục đưa tay gỡ mấy chữ “LOVE” trên mặt Quả Quả xuống, vẻ mặt vui sướng cười hỏi: “Mấy ngày nay là để em chuẩn bị những thứ này?”

Quả Quả gật đầu mạnh, quan tâm hỏi: “Anh thích không?”

Nhất kỳ hồng trần phi tử tiểu [1], đột nhiên Lục Lục hiểu được tại sao Dương quý phi lại cười, không phải là do quả vải, mà là tâm ý.

[1] Câu thơ trong bài Quả Hoa Thanh cung kỳ 1 (Đi qua cung Hoa Thanh kỳ 1) của Đỗ Mục.

Bài này nói về nếp sống xa hoa của Dương Quý Phi. Nàng thích ăn trái vải tươi, nên sai lính trực thuộc cười ngựa tốt ngày đi đêm nghỉ để đem trái vải từ huyện Bồi Lăng tỉnh Tứ Xuyên (đường xa hơn ngàn dặm) về Hoa Thanh cung vẫn còn tươi.

....

Có đôi khi Lục Cảnh Diệu sẽ nhớ lại khoảng thời gian trước kia, mỗi lần nhớ tới tâm trạng anh đều không giống nhau, chỉ là sau khi gặp lại Tần Dư Kiều, nhớ lại cũng không còn quan trọng nữa. Cho nên, vốn là những ký ức vô cùng sinh động nhưng khi nhớ lại lập tức trở nên xa lạ, thậm chí còn có chỗ không nhớ ra được.

Lục gia bắt đầu sục sôi chuẩn bị hôn lễ, áo cưới cũng đã được đưa tới. Cô dâu Tần Dư Kiều lại bắt đầu hoảng hốt lo lắng, nhiều buổi tối đột nhiên tỉnh dậy, sau đó nhìn chằm chằm Lục Cảnh Diệu bên cạnh, cuối cùng tự hỏi mình: Mình thật sự muốn gả cho người đàn ông này sao?

Tại thời điểm mấu chốt này, Lục Cảnh Diệu cũng càng cẩn thận hơn, mỗi ngày nói chuyện cũng phải nhìn sắc mặt Tần Dư Kiều, sợ cô lại xuất hiện tâm trạng mâu thuẫn gì đó. Cố tình trong thời điểm mấu chốt, thư ký lại gọi điện thoại cho Lục Cảnh Diệu, nói rằng chuyên gia hồi tưởng quá khứ mà Bạch Thiên Du bảo anh ta liên lạc lúc trước đã đến rồi.

59. Chương 59

Chuyên gia trí nhớ này là do Bạch Thiên Du bảo Lục Cảnh Diệu liên lạc, lúc ấy Lục Cảnh Diệu vội vàng muốn đá Bạch Thiên Du đi nên đã liên lạc với vị chuyên gia đó trước mặt Bạch Thiên Du.

Thế nhưng lúc ấy vị chuyên gia đó lại nói ông ta không có thời gian tới đây.

Thành thật mà nói, Lục Cảnh Diệu rất hi vọng Tần Dư Kiều có thể nhớ lại những chuyện trước kia, mặc dù những chuyện trước kia có một phần không được như ý. Nhưng Tần Dư Kiều đã lãng quên một đoạn ký ức mình chứng tình yêu của bọn họ, mà anh cũng không thể ích kỷ giấu đi những điều không vui trong đoạn ký ức đó không cho cô biết. Nhưng nếu.... Đoạn ký ức kia đã mất 7 năm rồi, vậy thì hãy để nó chờ thêm một chút đi.

Theo dự tính hoàn mỹ của Lục Cảnh Diệu tốt nhất là sau khi kết hôn Kiều Kiều mới khôi phục trí nhớ. Khi đó anh và cô đã có thêm mấy đứa con, rồi trong một buổi sáng trong lành đẹp trời Kiều Kiều nhớ lại tất cả chuyện cũ. Khi đó gia đình đầm ấm của anh và cô cũng đã hoàn thành, Kiều Kiều cũng đã lưu luyến không nỡ rời xa anh, cho dù Kiều Kiều có nhớ lại tất cả chuyện cũ thì cũng lắm chỉ đánh mất anh vài câu rồi thôi, sau đó lại tiếp tục cùng anh trải qua cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp.

Chỉ là có lúc mọi chuyện không thể nào vĩnh viễn phát triển theo hướng tốt đẹp mãi được, cho nên trong cuộc sống chắc chắn sẽ xảy một vài chuyện ngoài dự đoán khiến cho người ta trở tay không kịp.

Lục Cảnh Diệu bảo thư ký sắp xếp cho chuyên gia về nước, lý do là vì trước mắt anh chưa thể sắp xếp thời gian cho Tần Dư Kiều gặp mặt ông ta được. Không ngờ vị chuyên gia này lại lập tức liên lạc với Bạch Thiên Du, ngày hôm sau, Bạch Thiên Du gọi điện thoại cho Lục Cảnh Diệu: “Tôi đã thông báo cho Kiều Kiều biết rồi, ngày kia con bé sẽ gặp mặt tiến sĩ Karo.”

“Mẹ....”

Phong cách là việc của Bạch Thiên Du giống như cúp điện thoại vậy, tuyệt đối không dây dưa dài dòng. Trong lúc Lục Cảnh Diệu còn muốn mở miệng giành chút đường sống thì Bạch Thiên Du đã cúp điện thoại rồi.

Lục Cảnh Diệu tức điên lên được, đập điện thoại di động xuống giường, kết quả ngẩng đầu lên lại thấy Tần Dư Kiều đang đứng trước cửa nhìn anh.

Lục Cảnh Diệu chuyển mắt nhìn xuống dưới, sau đó điều chỉnh lại vẻ mặt: “Kiều Kiều.”

Tần Dư Kiều hơi sững sốt hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì à?”

Lục Cảnh Diệu mím môi: “Đang gọi được nửa chừng đột nhiên điện thoại hết pin, cho nên anh có hơi tức giận....”

Tần Dư Kiều nghi ngờ liếc nhìn chiếc điện thoại trên giường. Lục Cảnh Diệu tưởng Tần Dư Kiều muốn xem thử xem có phải điện thoại của anh thật sự hết pin không, cho nên lập tức cúi xuống cầm lấy điện thoại trên giường nhét vào túi quần, sau đó đi tới trước mặt Tần Dư Kiều, đánh trống lảng sang chuyện khác: “Kiều Kiều, danh sách quà đáp lễ cho khách làm xong chưa?”

Mới vừa rồi đúng là Tần Dư Kiều ở trên lầu cùng chị dâu Dương Nhân Nhân thương lượng chi tiết về hôn lễ. Chờ mãi mà không thấy Lục Cảnh Diệu xuống nên cô mới chạy lên xem, kết quả lại thấy Lục Cảnh Diệu đang trút giận xuống cái điện thoại.

“Lục Cảnh Diệu, anh có chắc sau này anh sẽ không phá nhà em chứ?” Tần Dư Kiều cười hì hì đi tới trước mặt Lục Cảnh Diệu, đôi bàn tay ôm lấy hông anh, “Tính khí nóng nảy thế kia, điện thoại di động hết pin anh liền tức giận đập nó, sau này có phải cũng sẽ nổi giận với em như vậy không?”

“Anh nào nữa.” Lục Cảnh Diệu thật sự cảm thấy rất uất ức, cúi đầu xuống hôn lên môi Tần Dư Kiều, “Có phải em không muốn gả cho anh rồi không? Nhưng chuyện này không phải do em quyết định đâu nhé.”

Đúng là mấy ngày nay tâm trạng của Tần Dư Kiều vô cùng không ổn định, suy nghĩ chùng mấy ngày lại phát hiện mình có thể bị mắc chứng sợ hãi trước hôn nhân. Mặc dù cô đã quyết định gả cho Lục Cảnh Diệu nhưng ngày nào cũng có ít nhất một lần cô nghi ngờ quyết định của mình: Có thật sự muốn gả cho anh sao?

Lục Cảnh Diệu đột nhiên ôm lấy Tần Dư Kiều, suy nghĩ một chút rồi nói: “Có phải mẹ vợ đã liên lạc với một vị chuyên gia về trí nhớ ở nước ngoài cho em không?”

Tần Dư Kiều ôm lấy cổ Lục Cảnh Diệu, gật đầu.

Lục Cảnh Diệu cười, xấu xa néo miệng Tần Dư Kiều: “Em.... Nghĩ thế nào?”

Tần Dư Kiều nằm trong ngực Lục Cảnh Diệu: “Gần đây bận rộn như vậy, em cũng không có thời gian.”

“Không lo anh sẽ lừa cưới em hả?” Đuôi mắt Lục Cảnh Diệu hơi nhướn lên, thản nhiên nói, “Thật ra thì em thấy mấy ngày nay tâm trạng của anh luôn có chút, có phải đang nghĩ đến chuyện ở Edinburgh không?”

Tần Dư Kiều nhìn Lục Cảnh Diệu, sau khi chần chừ bèn gật đầu.

“Vợ chồng quan trọng nhất là tin tưởng lẫn nhau, anh cũng hi vọng em có thể yên tâm gả cho anh, cho nên anh muốn cùng em đến gặp mặt chuyên gia, thử xem có phương pháp nào để hồi phục trí nhớ không.”

Tần Dư Kiều rất cảm động, bởi vì những lời nói của Lục Cảnh Diệu đã chạm tới đáy lòng cô. Cô đưa tay sờ sờ cái cằm khêu gợi của Lục Cảnh Diệu, nói: “Cảm ơn anh đã suy nghĩ cho em.... Thật ra thì không phải là em không tin tưởng anh, nếu như em thật sự không tin tưởng anh thì em cũng sẽ không nhanh chóng đồng

ý gả cho anh như vậy đâu.... Thế này đi, em hứa với anh, cho dù em có nhớ tới chuyện không vui kia, em cũng sẽ tuyệt đối không tức giận với anh, em hứa.”

Lục Cảnh Diệu cười híp mắt nhìn ba ngón tay đang giơ lên của Tần Dư Kiều: “Đứa ngốc này, anh còn không tin em ư? Duệ Duệ của chúng ta cũng bảy tuổi rồi, không cần phải nói anh cũng sẽ tin rằng em không giống như trước kia có chuyện gì không vui liền lập tức bỏ nhà ra đi.... Những việc ngốc nghếch ấy mà em còn dám lặp lại một lần nữa, thì không chỉ có anh, mà ngay cả Duệ Duệ cũng sẽ không tha thứ cho em....” Ý cười tràn ngập trên khuôn mặt của Lục Cảnh Diệu, gương mặt tuấn tú dịu dàng. Tần Dư Kiều nhìn thấy như thế trái tim cô lập tức mềm đi, dùng sức gật đầu với Lục Cảnh Diệu.

Lục Cảnh Diệu nói: “Vậy chúng ta xuống tầng tiếp tục bàn bạc chuyện kết hôn?”

Tần Dư Kiều vỗ vỗ bả vai Lục Cảnh Diệu: “Thả em xuống đã.”

Lục Cảnh Diệu không chịu: “Anh ôm em xuống.”

Tần Dư Kiều đánh Lục Cảnh Diệu hai cái: “Không nghiêm chỉnh chút nào cả, có chị dâu ở dưới tầng đấy.”

Sau khi Lục lão phu nhân qua đời, Lục Hoà Thước tạm thời giao mọi chuyện trong Lục gia cho Dương Nhân Nhân xử lý. Cho nên lần hôn lễ này của Tần Dư Kiều và Lục Cảnh Diệu do Dương Nhân Nhân phụ trách chính. Lúc mới nhận được tin tức này, Dương Nhân Nhân còn xem nét mặt con trai mình, sau đó xác định Nguyên Đông vẫn ổn, bà mới thở phào. Có một số việc quả thực là do bà suy nghĩ quá nhiều.

Mặt khác, quan hệ giữa Vương Bảo Nhi và Lục Nguyên Đông cũng đã được quyết định rồi. Mọi người cho rằng Vương Bảo Nhi vẫn còn là học sinh, cho nên Lục Nguyên Đông nói đính hôn trước rồi mới kết hôn. Lễ đính hôn ngay sau lễ kết hôn của Tần Dư Kiều và Lục Cảnh Diệu.

Lục Hoà Thước đã đồng ý cho Vương Bảo Nhi vào cửa cho nên mỗi lần nhà có tiệc, Lục Nguyên Đông đều đưa Vương Bảo Nhi tới đây. Tần Dư Kiều và Vương Bảo Nhi cũng coi như đều là người mới ở Lục gia, cộng thêm mối quan hệ kì lạ trước đây, hai người khó tránh khỏi bị người khác lấy ra mà so sánh. Nhưng hai đương sự lại có vẻ sống với nhau rất ổn.

Trước khi xuống tầng, Lục Cảnh Diệu bỗng nhớ tới tình trạng mấy ngày nay của Tần Dư Kiều và Vương Bảo Nhi, bèn hỏi: “Sao em lại đối xử tốt với cái cô Vương Bảo Nhi kia như vậy?”

Tần Dư Kiều cười tủm tỉm trả lời: “Là cô ấy chủ động nói chuyện với em, nên em cũng không thể vì sĩ diện mà không nói chuyện với cô ấy được.”

“Làm trò.”

“Em đương nhiên muốn chung sống hoà thuận với Bảo Nhi, nếu không em lại lo bị chị ba của anh nói xấu thì sao.” Lời Tần Dư Kiều nói là thật. Chỉ là mấy ngày nay cô cảm thấy rất rõ rằng Vương Bảo Nhi đang lấy lòng cô. Ban đầu cô còn cảm thấy kì lạ, nhưng sau này suy nghĩ lại mới thấy Vương Bảo Nhi còn biết ứng xử hơn cô.

“Sống lâu thành cáo, đừng để bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền.” Lục Cảnh Diệu nhắc nhở Tần Dư Kiều.

Tần Dư Kiều gật đầu: “Trong lòng em đã có tính toán rồi.”

“Còn ‘trong lòng đã có tính toán’ cơ đấy.” Lục Cảnh Diệu nở nụ cười, “Quả đúng là trẻ trâu.”

Tần Dư Kiều mềm mại dựa lên người Lục Cảnh Diệu: “Nếu như em thật sự bị người ta bán, thì người bán cũng chỉ có anh mà thôi.”

Sau đó khoe miệng Lục Cảnh Diệu giật giật, thật sự không nói ra lời.

Lúc Lục Cảnh Diệu và Quả Quả bắt đầu hẹn hò liền chuẩn bị sẵn tư tưởng chia tay. Ôm những tâm tư như vậy mà yêu đương chẳng khác nào ‘hôm nay có rượu hôm nay sau’. Lúc ấy anh đang nghĩ, hi vọng sau khi anh và Quả Quả chia tay thì hồi ức về cuộc tình của họ cũng sẽ tốt đẹp một chút.

Lúc nhớ tới nhau, Quả Quả còn có thể nhớ tới những điểm tốt của anh, mà anh cũng có thể nhớ tới những điều tốt đẹp của Quả Quả, đây hẳn là kết cục hoàn mỹ nhất.

Ở Edinburgh, lễ Giáng sinh vẫn chưa tới nhưng khắp nơi đều đã tràn ngập không khí lễ hội rồi. Trên đường có thể nhìn thấy những đứa bé đáng yêu tặng thiệp cho bạn. Trên đường tìm đến chỗ Lục Lục, Quả Quả cũng nhận được không ít thiệp, dĩ nhiên là cô cũng đã quyên góp hết số tiền lễ trong túi mình rồi.

Lúc Quả Quả ở thư viện đại học Edinburgh chờ Lục Lục xuống, cô cúi đầu nhìn những lời chúc trên mấy tấm thiệp. Cô vừa nhìn vừa cười, khoe môi cong lên, nụ cười ấy so với ánh nắng mùa đông còn khiến cho lòng người ấm áp hơn nhiều.

Lục Lục từ thư viện xuống, ngẩng đầu liền thấy Quả Quả đứng ở bên ngoài, trên người cô mặc một chiếc áo khoác dạ màu đỏ, trên đầu đội một chiếc mũ màu xanh lá cây. Dưới khung cảnh trắng xóa của sân trường phía sau, cô nhìn giống như một cây ốt mọc trong tuyết vậy.

Lục Lục sai bước đến trước mặt Quả Quả, sau đó đưa tay ra ôm chặt eo cô: “Sao không vào trong tìm anh?”

“Em sợ quấy rầy anh chứ sao.” Quả Quả nhét hai bàn tay sắp đông cứng của mình vào túi áo khoác của Lục Lục, cười hì hì hỏi anh: “Chúng ta đi ăn lẩu có được không?”

“Muốn ăn lẩu hả?” Bầu trời bắt xám xanh lại bắt đầu có tuyết. Bông tuyết rơi trên vai Quả Quả, Lục Lục đưa tay nhẹ nhàng giúp cô phủi xuống, “Nếu như muốn ăn, chúng ta đi mua nguyên liệu rồi tự làm.”

“Không cần phiền phức như vậy, hôm nay có người mời khách.” Quả Quả ngược đầu cười với anh, đôi mắt xinh đẹp cong thành hình trăng lưỡi liềm, nụ cười mang theo chút lầy lòng làm nũng, “Lục Tiểu Lục, rốt cuộc anh có đi theo em không?”

Lục Lục nhéo má Quả Quả: “Không cho phép gọi anh là Lục Tiểu Lục.”

“Anh Lục.” Quả Quả kéo tay anh, vừa đi vừa nói, “Em dẫn anh đi gặp một người bạn của em, ông ấy là người Trung Quốc, là một đầu bếp rất nổi tiếng đó. Hôm nay chính ông ấy nói muốn mời chúng ta ăn lẩu.”

Quả Quả trực tiếp đưa Lục Lục đến nhà người bạn của cô. Lúc gặp mặt Lục Lục cũng có chút kinh ngạc, nhưng khi thấy Quả Quả nhiệt tình chào hỏi với nữ chủ nhân của căn nhà thì Lục Lục cũng không thấy kỳ quái, nghĩ thầm: đúng là cũng chỉ có Quả Quả mới có thể kết bạn hình vuông như thế này.

Bạn mới của Quả Quả là một ông lão hơn bảy mươi tuổi người Tứ Xuyên. Hơn 20 tuổi ông tới Edinburgh làm việc rồi gặp gỡ tình yêu của đời mình cho nên không trở về nước nữa mà ở lại đây mở một nhà hàng Trung Quốc. Sau đó chỉ chớp mắt mà mấy thập niên đã trôi qua rồi.

Nữ chủ nhân là người bản địa, gương mặt hiện tại cũng đã đầy nếp nhăn, hai người đầu rất nhiệt tình chiêu đãi Lục Lục và Quả Quả, nấu một nồi lẩu Tứ Xuyên chính thống.

Lục Lục không thích ăn lẩu, lại càng không thích ăn cay, nhưng nhìn thấy Quả Quả ăn sung sướng như vậy, tâm trạng anh cũng tốt lên. Sau khi ăn xong còn chơi cờ vây với ông lão người Tứ Xuyên kia.

“Quả Quả là một cô gái tốt.” Ông lão người Tứ Xuyên vừa cười ha hả vừa nói chuyện, sau đó nói cho anh biết vì sao ông ta lại biết Quả Quả. Nói xong ông lại than thở, “Chỉ tiếc thân thể thật đáng thương, là đứa bé tội nghiệp không cha không mẹ.”

Lục Lục nghiêng đầu nhìn Quả Quả. Quả Quả đang ngồi trước lò sưởi chơi đùa với chú chó Shar Pei của bà chủ nhà, chú chó lại không thèm nhúc nhích. Lúc ấy nhìn cô lại càng có vẻ hoạt bát hiếu động, trong mắt tràn ngập sự vui vẻ sung sướng, niềm vui sướng ấy như sắp trào ra khỏi lông mi vậy.

....

Trước và sau Lễ Giáng Sinh có kì nghỉ dài hai tuần, mặc dù trường học cho nghỉ hơn hai tuần nhưng trong trường đại học vẫn hoạt động như thường. Ngày hôm sau Lục Lục đưa Quả Quả tham gia một party giáng sinh ở trường học. Trước khi tham gia party anh đưa Quả Quả đi mua đồ, nhưng Quả Quả chỉ chọn một cái cà vạt cho anh. Cô ướm chiếc cà vạt nam màu hồng trước ngực anh: “Em thấy anh rất thích hợp với màu hồng.”

“Em không mua gì sao?”

Quả Quả lắc đầu một cái: “Anh yên tâm đi, em cũng có quần áo đẹp mà, ngày mai tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối sẽ không làm anh mất mặt.”

Lục Lục bị Quả Quả chọc cười, nghĩ thầm lòng tự ái của cô gái này cũng mạnh thật, cho nên anh lên mua một bộ lễ phục và một bộ trang sức bảo người đưa đến chỗ ông chủ quán rượu. Lục Lục cho rằng mình làm rất tốt, chỉ là ngày hôm sau lúc nhìn thấy Quả Quả anh phát hiện những chuyện mình làm đều là lo thừa rồi. Quả Quả không nói dối, bộ quần áo trên người cô bây giờ còn đẹp hơn bộ lễ phục anh mua cho cô.

“Có đẹp không?” Quả Quả hỏi anh.

Lục Lục không che giấu sự kinh ngạc trong mắt mình: “Rất đẹp.”

Đêm đó Quả Quả thật sự rất đẹp. Khi Lục Lục kéo Quả Quả vào trong sàn nhảy xoay tròn khiêu vũ, Quả Quả không chỉ khiến anh kinh ngạc mà cũng khiến tất cả mọi người ở đó trầm trồ, đồng thời cũng làm kinh ngạc những năm tháng sau này của Lục Lục.

Đêm đó bầu trời đầy sao, lúc rời bữa tiệc, Lục Lục lấy áo khoác của mình khoác lên người Quả Quả. Quả Quả vẫn còn trong trạng thái hưng phấn, vui vẻ vung tay múa chân. Lúc đi lên cầu, cô khẽ ngậm nga gõ lan can cầu tiếp tục khiêu vũ.

Gió đêm thổi làn váy cô vang lên sào sạt, ánh trăng bạc chiếu sáng đôi chân mày tinh xảo xinh đẹp của cô. Nhưng Lục Lục cảm thấy, nụ cười trên mặt cô khi đó còn sinh động hơn ánh trăng trên cao kia nhiều.

Sau đó buổi tối lãng mạn làm chuyện lãng mạn, đêm hôm đó, sau khi Lục Lục đưa Quả Quả về phòng trọ của mình thì không đưa cô về chỗ của cô nữa. Ngày hôm sau tỉnh lại, Quả Quả đặt một tờ giấy trắng trên lồng ngực Lục Lục vẽ vẽ. Lục Lục dung túng cho tất cả những yêu cầu của Quả Quả, nếu như cô muốn, cho dù cô muốn vẽ lên người anh, anh cũng sẽ không từ chối.

Quả Quả đang vẽ tất cả quá trình anh và cô gặp nhau, dùng nét bút đơn giản như cuốn truyện tranh để thể hiện cả quá trình bọn họ gặp nhau rồi yêu nhau.

“Muốn tặng cho anh sao?”

“Không đâu, em muốn tự mình giữ gìn.”

....

Sau đó, Lục Lục và Quả Quả sống chung với nhau, hai người vô trách nhiệm sống chung một nhà. Nếu như muốn so sánh, Lục Lục cảm thấy Quả Quả còn vô trách nhiệm hơn anh, giống như nhà trọ của anh chỉ là một trạm nghỉ chân của cô mà thôi. Tâm trạng tốt thì tới ở vài ngày, mấy ngày sau để lại một tờ giấy rồi biến mất.

Lý do cô trốn đi vô cùng kì quặc, ví dụ như cùng bạn bè đi ngắm mặt trời mọc; ví dụ như con mèo Carlo bị bệnh, cô phải đến thăm nó; thậm chí còn có mấy lần viện lý do là: “Em thấy mấy ngày nay anh đối xử với em không tốt, em muốn trốn đi ba ngày.”

Sau đó mỗi lần anh sắp không kìm chế nổi nữa thì Quả Quả lại bất ngờ trở về, vác giá tranh thật lớn, lù lù xuất hiện trước cửa nhà anh: “Anh Lục, em đói bụng quá, anh dẫn em đi ăn cái gì đi.”

Chỉ là có một lần Quả Quả trở về, người mở cửa cho cô không phải là Lục Lục mà là một cô gái xinh đẹp người Trung Quốc. Cô gái đó cũng có một cái tên rất đáng yêu, là Mịch Lộ.

Nhưng Quả Quả lại gọi cô ta là Mai Hoa Lộ, còn gọi thẳng trước mặt Mịch Lộ: “Mai Hoa Lộ, rốt cuộc cô muốn ở tới khi nào mới đi?”

Mai Hoa Lộ cũng không tức giận, cười híp mắt giọng điệu tựa như đang trêu chọc một đứa bé vậy: “Không liên quan đến cô, tôi muốn ở bao lâu thì ở.”

“Hừ!”

“Tức giận sao.” Mịch Lộ cười.

Quả Quả thở phào đứng lên đi tìm Lục Lục. Lục Lục đang ngồi trước máy tính làm bài tập, Quả Quả từ phía sau ôm lấy anh: “Lục Lục, anh đuổi Mai Hoa Lộ đi có được không....”

Có lúc “Tự cho là đúng” và “Y sủng mà kiêu” rất dễ xảy ra bị kịch.

Tần Dư Kiều nghĩ, bi kịch của Quả Quả là ở chỗ cô ấy coi Lục Lục là người quan trọng duy nhất trong cuộc đời mình, nhưng Quả Quả lại quên hỏi Lục Lục, cô chiếm mấy phần trong lòng anh?

Suy nghĩ của cô gái khi yêu thường rất đơn giản, Quả Quả còn đơn giản hơn. Cho nên lúc Tần Dư Kiều nhớ tới đoạn ký ức của Quả Quả trước kia, cô tuyệt đối không bất ngờ trước kết cục bi kịch của Quả Quả, thậm chí lúc ấy cô còn rất muốn cười nhạo Quả Quả không tự lượng sức mình nữa cơ.

Nhưng dù cô thờ ơ lạnh nhạt với kết cục của Quả Quả bao nhiêu thì cô vẫn đau lòng cho Quả Quả. Cô gái thật lòng coi Lục Lục là toàn bộ thế giới cuối cùng lại bị cái thế giới kia của cô từ bỏ.

- Ngoại truyện nhỏ -

Ngoại truyện nhỏ: Ưông Tinh Vệ trong mắt Hi Duệ

Khi còn bé nhu cầu ham học hỏi của Tiểu Duệ Duệ rất mãnh liệt, cho nên cậu thường bị rất nhiều vấn đề quấy nhiễu.

Lúc Tiểu Duệ Duệ bốn tuổi thì cậu biết đến Ưông Tinh Vệ qua mộng nội. Cậu biết hần là một tên giặc bán nước, nhưng giặc bán nước là cái gì, không biết bán một quốc gia đi có thể kiếm được bao nhiêu tiền nhỉ?

Mấy ngày sau, Tiểu Duệ Duệ lại nghe bà nội kể chuyện cổ tích Tinh Vệ lấp biển.

Cho nên cái tên Tinh Vệ kia rốt cuộc là đi lấp biển hay là đi bán nước vậy hả?

Cho nên Tiểu Duệ Duệ dự định thảo luận nghiêm túc về vấn đề này với ba cậu: “Ba, ba biết Ưông Tinh Vệ không?”

Lục Cảnh Diệu gật đầu: “Nói.”

Tiểu Duệ Duệ sắp xếp lại từ ngữ, nói: “.... Ưông Tinh Vệ rõ ràng là giặc bán nước thế mà hần còn muốn đi lấp biển làm chuyện tốt là sao?”

Lục Cảnh Diệu thản nhiên nhìn vào mắt con trai: “Bởi vì đầu óc hần không bình thường cho lắm....”

Ngoại truyện nhỏ - Tác hại của quảng cáo phái nam

Quả Quả kinh ngạc, ở nước ngoài cũng có quảng cáo cho phương diện đó của đàn ông sao. Có lần nằm trên giường đọc tạp chí nhìn thấy mẫu quảng cáo kia cô liền đọc cho Lục Lục nghe: “Không uống thuốc, không dao kéo, dễ dàng to hơn....”

Lục Lục cho rằng Quả Quả đang ghét bỏ số đo của anh, vô cùng khó chịu quay đầu. Đây là vấn đề rất tế nhị, có một số thứ phải so sánh mới biết được, nhưng anh không thể để Quả Quả đi so được. . .

Dừng một chút, Lục Lục quay đầu nói: “Rất nhiều người đàn ông trời sinh mềm nhỏ, cái loại quảng cáo đó chỉ là lừa người, thôi không thể sửa được đâu.”

“Cũng không hẳn là lừa người đâu, ví như có thể....” Quả Quả đỏ mặt chớp mắt, Lục Lục sững sờ: “Có thể thế nào?”

Quả Quả: “Anh cần à?”

Lục Lục: “Em cảm thấy anh cần sao?”

Quả Quả cong khóe môi cười, sau đó bò xuống giường đi ra khỏi phòng, sau một lát, cô trở lại, trong tay cầm một cái kính lúp.

60. Chương 60

Trong mắt Lục Lục thứ xinh đẹp nhất của Quả Quả chính là đôi mắt của cô, đôi mắt đen láy xinh đẹp như ngọc lưu ly, hơn nữa bên trong viên ngọc lưu ly ấy còn có một dòng nước suối trong vắt tinh khiết nhất trần

đời, vừa sáng ngời, đáng yêu lại quý giá. Khi cô tủi thân hai viên ngọc lưu ly sẽ toát ra vẻ mịn mờ khó hiểu, bên trong có một tầng ướt át mịn màng.

Cho dù đã trở về nước nhiều năm, nhưng mỗi lần Lục Lục nhớ đến ánh mắt mờ mịn khó hiểu kia của Quả Quả, thì chắc chắn trái tim anh cũng trở nên ướt át theo. Nếu như rót thêm vào một chút gió đêm lạnh nữa thì trong lòng anh sẽ phủ thêm một tầng băng mỏng, sau đó cả người anh sẽ như rơi vào một vực sâu vô hạn, mỗi giây mỗi phút đều có cảm giác nặng nề như bước trên lớp băng mỏng.

....

Trong thư phòng, Quả Quả như một con mèo nhỏ quấn lấy Lục Lục, cô ngồi ở trên đùi anh đeo bám dai dẳng: “Mai Hoa Lộc thật đáng ghét, em không thích cô ấy.”

Lục Lục cười híp mắt véo cái má đang phồng lên của Quả Quả: “Em không cần thích cô ấy.”

Quả Quả vuốt ve bả vai Lục Lục: “Anh không biết được đâu, dù sao em cũng muốn anh đuổi Mai Hoa Lộc đi.... Như vậy đi, em hứa với anh, nếu như Mai Hoa Lộc đi, em sẽ chủ động quét dọn phòng một tuần.”

Đối với giao dịch Quả Quả đưa ra, Lục Lục chỉ cười cười, thái độ không rõ ràng.

Quả Quả xòe hai ngón tay ra: “Hai tuần.”

Lục Lục ôm chặt cái eo thon của Quả Quả: “Quả Quả, em đừng làm khó anh.”

Quả Quả cũng uất ức: “Một tháng, không thể nhiều hơn nữa.”

Rốt cuộc Lục Lục thở dài: “Anh sẽ nói chuyện với cô ấy, chỉ có điều mấy ngày này em phải biểu hiện tốt một chút, không cho phép em gọi cô ấy là Mai Hoa Lộc nữa, người ta lớn hơn em mấy tuổi đó, không được vô lễ như thế.”

Quả Quả trèo lên người Lục Lục lấy lòng: “Vậy em gọi cô ấy là chị Tiểu Lộc được không?”

Lục Lục hôn lên môi Quả Quả một cái: “Thật ngoan.”

Ảo giác yêu có đôi khi lại là chuyện vô cùng đáng sợ. Cô cho rằng anh rất quan tâm đến cô, nhưng không biết rằng sâu trong thâm tâm anh lại đang cười nhạo thể giới đơn thuần của cô.

Sau khi Quả Quả ra khỏi thư phòng liền dương dương tự đắc nhìn vào mắt Mục Lộc, đi tới tủ lạnh lại quay đầu về phía cô ta nói: “Chị Tiểu Lộc muốn uống gì không?”

Mục Lộc đang đọc sách ngẩng đầu lên: “Nước khoáng là được rồi.”

Bởi vì Mai Hoa Lộc sẽ bị đuổi đi, cho nên Quả Quả quyết định đối xử với cô ta tốt một chút, không chỉ cầm một chai nước khoáng ra cho cô ta mà còn đem bánh bích quy nướng mình thích nhất ra: “Em mời chị ăn.”

Mục Lộc cười nhẹ: “Ngại quá, tôi không thích ăn đồ ngọt.”

Quả Quả cầm bịch bánh bích quy quay đầu đi, bởi vì có đang có tâm sự nên cô cứ đi tới đi lui trong phòng khách. Được một lúc Mục Lộc nhìn cô sau đó đứng lên đi ra ban công bên ngoài tiếp tục đọc sách.

Tầm mắt Quả Quả cũng đi theo Mục Lộc ra ban công sau cửa thủy tinh, cô thấy Mục Lộc ngồi xuống chiếc ghế nhỏ yêu thích của cô, sau đó tiếp tục đọc sách.

Dưới ánh mặt trời gương mặt Mục Lộc rất an tĩnh, ánh nắng vàng rực rỡ khiến mái tóc dài của cô ta nhìn càng thêm mềm mại. Ngũ quan xinh đẹp và đôi bàn tay dài trắng nõn được phủ một tầng ánh nắng mỏng chói lọi. Cuối cùng ánh mặt trời lọt kẽ tay cô ta, chiếu lên trang sách ố vàng.

Cuốn sách Mục Lộc đang đọc chính là cuốn sách hôm qua Lục Lục đặc biệt đến thư viện mượn. Vì tìm quyển sách này, Lục Lục đã lỡ buổi đi xem phim cùng với cô. Mặc dù buổi tối Lục Lục đã bù lại cho cô một buổi xem phim khác, nhưng Quả Quả vẫn cảm thấy không vui, trong lòng tràn đầy oán trách.

Cũng bởi vì Mục Lộc đến cho nên chuyến đi trượt tuyết anh hứa với cô cũng bị hoãn.

Sự kiên nhẫn của Quả Quả không tốt, sau khi đi tới đi lui trong phòng khách mấy vòng cô lại đi tìm Lục Lục, dính lấy Lục Lục không chịu đi: “Anh Lục....”

Lục Lụcday trán, giọng nói mang theo chút trách cứ: “Quả Quả.”

Mặc dù Quả Quả thường ở trước mặt Lục Lục la lối om sòm rồi ăn vạ, nhưng chỉ cần Lục Lục tỏ vẻ không vui, cô sẽ lập tức dừng lại. Bởi vì trong tiềm thức cô thật sự rất quan tâm tới Lục Lục, cho nên lúc nào cũng nhìn sắc mặt của người đàn ông này mà nói chuyện, cảm nhận sự thay đổi cảm xúc của người đàn ông này.

Nhưng chuyện này Lục Lục lại chưa bao giờ cảm nhận được, ban đầu anh cảm thấy Quả Quả quá kiêu ngạo, không ngờ Quả Quả yêu anh lại cẩn thận và hèn mọn đến như thế.

Mục Lộc rất có tài nấu nướng, sau khi cô ta đến, phòng bếp đã trở thành địa bàn của cô ta. Mỗi lần Mục Lộc bận rộn trong bếp, Quả Quả liền vô cùng khó chịu, mỗi lần cô khó chịu lại đi làm phiền Lục Lục, sau đó Lục Lục cũng bị cô làm cho khó chịu.

Lại nói tiếp, Lục Lục biết trong lòng Quả Quả không thích, nhưng anh lại cảm thấy Quả Quả đang chuyện bé xé ra to.

Thật ra thì khi một người đàn ông cưng chiều một người phụ nữ, anh ta sẽ nói những lời cảm động nhất thế giới cho cô ấy nghe, anh ta sẽ tặng cho cô ấy những đóa hoa tươi còn dính sương sớm, mỗi lần anh ta nhìn cô ấy ánh mắt đều tràn ngập sự cưng chiều và dịu dàng. Nhưng chỉ khi anh ta yêu người phụ nữ đó, anh ta mới quan tâm đến cảm nhận của cô ấy.

Lúc ấy Lục Lục cảm thấy mình không yêu Quả Quả, cho nên anh cũng thấy không nhất thiết để mọi chuyện diễn ra theo suy nghĩ của cô.

Sau đó Quả Quả và Mục Lộc vẫn chung sống hòa bình không xâm phạm lẫn nhau, cho dù Mục Lộc làm chuyện gì cũng tránh cô nhưng Quả Quả vẫn không ngừng mất với Mục Lộc. Cô ghét tất cả những thứ có liên quan đến Mục Lộc, nhưng Mục Lộc chỉ coi cô là một đứa trẻ đang cầu kính mà thôi. Mỗi lần cô muốn gây chuyện với Mục Lộc thì cô ta đều híp mắt nhìn cô: “Được rồi, đừng nóng giận, tôi sắp đi rồi, cô đừng keo kiệt thế chứ.”

Tức giận là một kiểu tự hành hạ bản thân, mà tức giận lại không có cách nào xả thì chẳng khác nào bị giày vò hết lần này đến lần khác. Cuối cùng sau khi bị hành hạ quá nhiều lần, Quả Quả đã không kìm chế được. Giống như những kích động ấy đã được tích tụ trong đầu từ rất lâu rồi, chỉ chờ cơ hội bộc phát mà thôi.

Cơ hội là khi Mục Lộc không cẩn thận làm đổ nước trái cây lên đèn án của cô. Lúc Mục Lộc lau đèn án của Quả Quả cô cảm thấy như có một que diêm đốt lên ngọn lửa tức giận của cô, sau đó “bùng” một tiếng, lửa giận hừng hực bốc lên, khiến ngay cả lời xin lỗi của Mục Lộc cũng không thể nào dập được lửa giận của cô, trái lại còn nhưng xăng không ngừng tưới vào Quả Quả.

“Rất xin lỗi, không phải tôi cố ý.” Mục Lộc vô cùng áy náy nhìn cô, “Tôi sẽ lau sạch cho.”

Quả Quả không nghe Mục Lộc giải thích, tất cả sự tức giận đều trút lên đầu Mục Lộc. Sau đó, ngay cả người tính tình dễ chịu như Mục Lộc cũng bị Quả Quả chọc giận. Cô lạnh giọng mở miệng: “Quả Quả, tôi thấy cô nên kìm chế tính khí của mình đi, không phải ai cũng nhường nhịn cô giống như Cảnh Diệu đâu. Cô nên về nhà để chame giáo dục lại cô đi, bởi vì nếu bây giờ cha mẹ cô không dạy được cô thì sau này chắc chắn cũng sẽ có người dạy dỗ cô mà thôi.”

Những lời Mục Lộc nói có lực sát thương cực lớn đối với Quả Quả, nhất là câu về nhà để cho cha mẹ dạy dỗ lại đi.... Nó giống như một nồi nước sôi đổ xuống người cô, nóng rát từ da cho đến dây thần kinh của cô. Cảm giác đau xót không thể nào chịu đựng được thấm vào xương tủy cô. Lúc ấy Quả Quả giống như một con mèo bị giẫm lên chân, lập tức vươn móng vuốt sắc bén của mình về phía Mục Lộc.

Nhưng sự thật cũng giống như Mục Lộc nói, cô chỉ là một cô gái nhỏ hay làm nũng mà thôi, mắng chửi cô không bằng Mục Lộc, ngay cả đánh nhau cô cũng không đánh lại cô ta.

Quả Quả vốn muốn đề đầu Mục Lộc lại đánh, kết quả là cô còn chẳng đến gần được Mục Lộc chứ đừng nói là nắm đầu cô ta. Cô va vào bàn trà, đầu gối đập xuống mặt đất “cộp” một tiếng. Cô như nghe thấy tiếng khớp xương mình đập mạnh lên mặt đất, đau đớn kịch liệt ập tới, đau đến mức nước mắt của cô lập tức trào ra.

Lục Lục ra ngoài vẫn chưa về, cho nên chỉ có Quả Quả và Mục Lộc ở nhà. Quả Quả ngã xuống đất không đứng lên nổi, sau đó cô nằm im trên mặt đất, ôm đầu gối khẽ thút thít .

Mục Lộc nhìn Quả Quả không ngừng khóc, than thở: “Cô làm vậy là muốn chờ Cảnh Diệu về nhìn thấy rồi đánh tôi phải không, nói tôi bắt nạt cô à?”

Đầu gối cô vẫn như đau buốt, cả chân như sắp mất cảm giác, nhưng điều khiến cô đau nhất chính là lời nói của Mục Lộc. Quả Quả uất ức, cô lau lau nước mắt không gì, chỉ có làm thế nào cũng không lau hết được nước mắt.

Sao Lục Lục chưa về, cô sắp bị Mai Hoa Lộc bắt nạt đến chết rồi. Trong lòng vừa nghĩ như thế, Quả Quả càng thêm uất ức khó chịu, tiếng khóc cũng càng lúc càng lớn.

Sau đó, khi tiếng khóc của Quả Quả đạt đến mức lớn nhất thì Lục Lục về.

“Chuyện gì thế này?” Lục Lục ngồi xổm xuống hỏi Quả Quả, sau đó ngẩng đầu nhìn Mục Lộc một cái. Mục Lộc nhún nhún vai, ra vẻ không muốn nói, yên lặng chờ Quả Quả lên án. Sau đó Quả Quả thật sự đưa ngón tay chỉ về phía Mục Lộc, than thở khóc lóc mách với Lục Lục.

Lục Lục nghe Quả Quả nói xong, đầu tiên là ngẩng đầu nói với Mục Lộc: “Lục Lục, em về phòng trước đi.”

Lục Lục vừa nói xong, tiếng khóc của Quả Quả cũng ngừng, một khuôn mặt nhỏ nhắn đã khóc đến đỏ bừng, còn vương đầy nước mắt, muốn có nhếch nhác bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

“Lục Tiểu Lục, anh không tin em sao?” Quả Quả mở miệng hỏi.

Lục Lục rút mấy tờ giấy ăn lau nước mắt cho Quả Quả: “Mấy tuổi rồi mà còn, mau đứng lên .”

Sau đó Quả Quả chột đẩy Lục Lục ra, đứng lên xông ra khỏi nhà, sau đó Lục Lục thấy Quả Quả đi chân thấp chân cao, đúng là thật sự bị thương.

Quả Quả đi nhanh, vẫn chân thấp chân à đi, thật lâu sau Lục Lục mới đuổi theo, nhưng sự giận dữ lại mạnh mẽ đến mức, nên Lục Lục làm thế nào cũng không được bắt được cô, mặc cho Quả Quả lên xe taxi rời đi.

Trở lại kí túc xá của quán rượu Quả Quả khóc suốt, lúc mệt quá thiếp đi cô lại cảm thấy có một cánh tay đang nhẹ nhàng xoa đầu cô. Đầu gối lại hơi đau, cô bèn mở mắt ra, Lục Lục đang cúi đầu giúp cô xử lý vết thương trên đầu gối, vừa dùng bông băng bôi thuốc cho cô vừa thổi phù phù lên đầu gối cô. Quả Quả được anh thổi đã sớm không còn tức giận nữa.

Tức giận không còn, nhưng vẫn còn giữ chút oán trách, Quả Quả rút chân về: “Không cần anh quan tâm.”

Lục Lục ngẩng đầu nhìn cô: “Sao bị thương cũng không nói với anh.”

“Nói cho anh biết anh sẽ tin em sao?” Quả Quả chất vấn.

Lục Lục đưa tay lau giọt lệ trên khoé mắt Quả Quả, dịu dàng nói: “Quả Quả, Mục Lộc đã đi rồi.”

....

Gió đêm thổi tới, Quả Quả tựa vào vai Lục Lục, Lục Lục từng bước công cô về.

Ban đêm, Quả Quả không để ý đến vết thương trên chân mình, chủ động hôn Lục Lục. Nụ hôn vừa triền miên vừa nhiệt tình.

“Quả Quả, không được.... Đầu gối em còn bị thương...”

“Không sao, đợi lát nữa anh thổi cho em là được rồi.”

Bởi vì đầu gối bị thương, Quả Quả được hưởng những đặc quyền hạng nhất từ Lục Lục. Chỉ cần ở nhà dù cô muốn làm cái gì cũng đều có thể sai Lục Lục.

“Lục Tiểu Lục, em muốn ăn táo.”

“Lục Tiểu Lục, anh lấy bản vẽ cho em với.”

“Anh Lục, anh ôm em ra ngoài phơi nắng có được không....”

Con gái thật sự rất dễ dàng bị sự cưng chiều của đàn ông làm hư, cái đuôi của Quả Quả vốn đã dựng lên rất cao rồi, sau khi được Lục Lục cưng chiều và dung túng gấp bội, cái đuôi của cô thật sự sắp vênh lên tận trời rồi.

Chỉ có điều những cô gái coi sự cưng chiều của đàn ông là cả thế giới, thì khi sự cưng chiều đó biết mất cô gái ấy cũng lập tức từ trên mây rơi xuống đất.

Kết quả của Quả Quả còn bi kịch hơn. Bởi vì tự cho là mình đúng, bởi vì suy nghĩ của cô quá hạn hẹp nên lúc biết được tất cả sự thật, cô không chỉ rơi từ trên mây xuống đất mà còn rơi thành một cái lỗ thật sâu trên mặt đất.

Đó là khi Quả Quả rời nhà trốn đi, sau đó trở lại nhà trọ của Lục Lục. Cô định cho Lục Lục một sự bất ngờ cho nên trang điểm thật xinh đẹp, ăn mặc thật xinh đẹp, sau đó bí mật trốn vào tủ quần áo. Cô đợi Lục Lục trở lại, sau đó cho anh bất ngờ thật lớn.

Cô đợi khoảng mười lăm mười sáu phút, cuối cùng Lục Lục cũng về nhà. Quả Quả trong tủ treo quần áo hưng phấn như thể có một chú nai con đang chạy loạn trong lòng vậy.

Anh Lục của cô đã về rồi.

Tiếng chìa khoá mở cửa, tiếng bước chân từ bên ngoài truyền tới, sau đó là giọng nói của hai người...

Tại sao lại có hai người? Hơn nữa giọng nói đang nói chuyện với Lục Lục sao lại quen thuộc đến thế.

Cái tủ quần áo nho nhỏ giống như một thế giới nho nhỏ vậy, Quả Quả ở trong thế giới nho nhỏ đó chỉ có mấy phút mà trái tim của cô giống như đoá hoa mã đề nở rộ vậy. Hoa nở rồi hoa tàn, tĩnh lặng không một tiếng động.

Cô nghe thấy Mục Lộc nói: “Cảnh Diệu, anh quyết định ở bên Quả Quả sao?”

Lục Lục không lên tiếng.

Sau đó Mục Lộc nói tiếp: “Thật ra anh không cần suy nghĩ đến cảm nhận của em đâu, mẹ anh cũng chỉ muốn chúng ta ở cùng nhau mà thôi, nhưng em cũng biết tình cảm không thể ép buộc được. Nếu anh quyết định tiếp tục với Quả Quả, vậy anh cũng nên đưa cô ấy về nhà một chuyến chứ?”

Lục Lục nói: “Để anh suy nghĩ đã.”

Mục Lộc nói tiếp: “Nếu như anh muốn ở bên Quả Quả thì cũng nên thông báo với gia đình một tiếng... Nếu như anh không muốn mang Quả Quả về thì đây dựa với cô bé ấy mãi như vậy cũng không tốt.”

Quả Quả trong tủ treo quần áo nghe Mục Lộc nói vậy liền nói thầm: “Mai Hoa Lộc đáng ghét, ai cho cô xen vào việc của người khác, anh Lục nhất định sẽ có sắp xếp, cô quan tâm làm gì...” Đúng lúc này, cô nghe thấy Lục Lục này giờ vẫn im lặng cất tiếng.

Anh Lục của cô nói: “Qua một thời gian nữa anh sẽ chia tay với cô ấy.”

Mục Lộc: “Anh quyết định là được rồi... Đúng rồi, chuyện lần trước ...”

“Em so đo với cô ấy làm gì, chỉ là một cô bé thôi mà.”

“Tại em sợ anh hiểu lầm em mà thôi.”

“Trong lòng anh biết rõ, là tính tình của Quả Quả không tốt.”

“Buổi trưa muốn ăn cái gì?”

“Không cần, chúng ta đi ra ngoài ăn đi.”

....

Sau khi Lục Lục và Mục Lộc rời đi, Quả Quả từ trong tủ treo quần áo bò ra ngoài, vừa khóc vừa bò, rốt cuộc bò đến bên giường. Sau đó cô nằm trên giường mắt không chế khóc òa lên.

Lục Lục nói qua một thời gian nữa sẽ chia tay với cô.... Lục Lục nói qua một thời gian nữa sẽ chia tay với cô.... Anh muốn chia tay với cô.... Anh vốn không tin cô, người anh tin là Mai Hoa Lộc, anh tin cô ta, anh không cần cô....

Buổi tối Lục Lục mới trở về. Lúc anh về Quả Quả đang ngồi trong phòng khách ăn mỳ ăn liền xem phim hoạt hình, cười không ngừng.

“Em về bao giờ thế?” Lục Lục đoạt lấy tô mỳ trên tay Quả Quả, “Đừng ăn những thứ này, không có dinh dưỡng.”

Sau đó Quả Quả vốn đang cười lập tức òa khóc, khóc vừa bi thương vừa uất ức.

Lục Lục chơi sững sốt, dở khóc dở cười: “Được rồi, thích ăn thì ăn đi.”

Sau đó Quả Quả luôn chờ Lục Lục nói chia tay, mỗi một ngày đi qua cô lại vẽ một vạch ngang hoặc vạch dọc lên tường. Có một ngày Lục Lục chỉ vào chữ “Chính”() trên tường hỏi cô: “Quả Quả, em ghi cái gì thế?”

“Em không nói cho anh biết đâu.”

Lục Lục cười, sau đó ôm cô vào lòng rồi hôn lên môi cô: “Chẳng lẽ là đang đánh dấu ‘cái kia’ à.”

Quả Quả nhú mày, cười quyến rũ: “Theo anh thì sao?”

Lục Lục suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, lăm bầm lăm bầu: “Hình như.... Ngày không đúng.”

“Đầu heo.” Quả Quả cười mắng, nghĩ thầm: tên đầu heo Lục Tiểu Lục này, cả đời anh cũng không đoán được cô ghi cái gì đâu.

Rốt lúc, khi trên tường có hơn sáu chữ “Chính”, Lục Lục cũng chia tay với Quả Quả. Tính ngày thì chỉ còn mấy ngày nữa là Lục Lục phải về nước ăn tết rồi.

Năm mới có thể ăn sủi cảo, Lục Lục đã nói lễ mừng năm mới năm nay sẽ đưa cô đi ăn sủi cảo, kết quả đều là nói dối, nói dối! ! !

Buổi tối Lục Lục nói chia tay với Quả Quả, anh tự mình làm thịt bò bít tết. Thịt bò bít tết kết hợp với rượu vang, nếu như có thêm một bó hoa tươi, Quả Quả nhất định sẽ cho rằng Lục Lục cầu hôn mình.

Hai người cùng nhau ăn thịt bò bít tết, sau khi uống rượu vang, Lục Lục vào vấn đề chính: “Quả Quả, chúng ta chia tay đi.”

Quả Quả uống hết giọt rượu cuối cùng, cười hỏi: “Tại sao?”

Lục Lục nghĩ nghĩ, sau đó nghiêm túc mở miệng: “Rất xin lỗi, anh không thể cho em biết nguyên nhân được.”

“Em biết nguyên nhân rồi.” Quả Quả nhếch miệng cười, “Anh chán em rồi, đúng không?”

Lục Lục chớp mắt, á khẩu không trả lời được, cúi đầu: “.... Quả Quả, em rất tốt, nhưng....”

Quả Quả nhìn vào mắt Lục Lục, mắt anh Lục vừa đen vừa sâu, còn đẹp hơn cả vì sao trên trời. Nhưng lúc này đôi mắt xinh đẹp kia lại nói dối, anh lừa cô, đôi mắt của anh cũng lừa cô.

Lục Lục chưa nói xong liền ngừng lại, sau đó cả căn phòng đều lặng ngắt. Sau một lúc Quả Quả cúi đầu, khẽ nói: “Anh Lục.... Em không muốn chia tay....”

Lục Lục phẫn chán dựa lưng vào thành ghế, day day huyết thái dương của mình, sau đó cười nói: “Không muốn chia tay, vậy em chờ thêm một thời gian nữa được không?”

Chờ thêm một thời gian nữa?

Chờ thêm một thời gian nữa rồi mới chia tay sao?

Nhưng chia tay sớm hay muộn thì có khác gì nhau đâu cơ chứ?

“Em đồng ý.... Không cần chờ nữa.” Quả Quả đột nhiên ngẩng đầu nói.

Lục Lục run lên, chỉ cảm thấy có một bàn tay bóp chặt trái tim anh. Dưới ánh đèn đôi mắt ngập nước của Quả Quả sáng lấp lánh, sáng đến mức anh không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của cô.

Một lúc lâu sau, Lục Lục cảm thấy hông mình bị ôm lấy. Lúc anh quay đầu, Quả Quả liền hôn lên môi anh.

Quả Quả không ngừng hôn anh. Anh và cô đều uống rượu, trong nụ hôn của cô có vị rượu nho, ngọt ngào và nồng nhiệt. Hai người hôn thật lâu, nụ hôn động tình lại triền miên, không hề giống nụ hôn chia tay.

Cuối cùng khi Quả Quả đẩy Lục Lục ra muốn rời đi, Lục Lục lại dùng sức ôm cô vào trong lòng. Anh hôn càng ngày càng gấp gáp, vừa hôn môi cô vừa sốt ruột không kìm nén được đưa tay vào trong quần áo của cô.

“Quả Quả...” Lục Lục gọi tên Quả Quả.

Quả Quả cũng gọi anh một tiếng “Anh Lục”, sau một lát, cô khẽ hỏi: “Anh Lục, không phải anh muốn chia tay với em sao? Vậy sao anh còn muốn cùng em lên giường?”

Tác giả có lời muốn nói: ngược chết Lục Lục, ngược chết Lục Lục! ! ! !

Lục Cảnh Diệu trả lời: “Lục Lục là ai? Không biết.”

61. Chương 61

“Anh Lục, không phải anh muốn chia tay với em sao? Vậy sao anh còn muốn lên giường với em?” Quả Quả gối lên đầu vai Lục Lục hỏi. Lục Lục chợt buông lỏng bàn tay đang đặt trên người cô ra.

“Anh xin lỗi.” Lục Lục nói.

Quả Quả đứng thẳng người, lắc đầu, ngược mắt nhìn Lục Lục. Nhìn áo sơ mi của anh nhăn nhúm, cô đưa tay sửa sang lại cho anh: “Anh Lục, anh chia tay với em là vì muốn kết hôn với chị Tiểu Lộc sao?”

Lục Lục ngược mắt nhìn Quả Quả, dưới ánh đèn mắt cô chợt loé sáng. Ánh sáng ấy vương trên hàng lông mi cong cong của cô, lưu lại một luồng ánh sáng mờ nhạt.

“Quả Quả...”

“Em đùa thôi.” Quả Quả cúi đầu, sau đó nhìn đĩa thịt bò bít tết chưa ăn xong của mình, rồi lại ngẩng đầu hỏi Lục Lục: “Em có thể ăn xong rồi mới đi không?”

Lục Lục chỉ cảm thấy trái tim mình giống như có gió lạnh ập vào. Anh quay đầu hít sâu một hơi, ngồi cứng ngắc nhìn về phía Quả Quả: “Quả Quả, em không cần phải đi, căn phòng này anh sẽ liên lạc với chủ nhà mua lại, em có thể vĩnh viễn ở lại đây.”

“Cám ơn anh.” Quả Quả cúi đầu, sau đó đưa một miếng thịt bò lớn vào miệng. Cô nhìn chằm chằm cây nến phía sau ly rượu đỏ. Ánh nến thoắt ẩn thoắt hiện rơi vào đôi mắt đắm lệ mông lung của cô. Sau đó cô vội vã cúi đầu, tiếp tục cắt miếng thịt bò bít tết, đáng tiếc cắt thật lâu vẫn không thể nào cắt đứt được miếng thịt.

Thật đáng ghét, tình cảnh chia tay không giống như cô dự đoán chút nào. Cô đã chuẩn bị hơn một tháng, từ nét vạch đầu tiên trên tường cô đã bắt đầu chuẩn bị. Sau đó cô đợi một ngày lại một ngày, rốt cuộc khi trên tường có sáu chữ “Chính” lê hai vạch thì anh Lục nói chia tay với cô.

Lúc cô viết đến chữ “Chính” thứ năm thì cô đã nghĩ xong lời thoại chia tay, kết quả đến lúc chia tay lời cô nói ra khỏi miệng lại là không muốn chia tay.

Giờ tay cắt đứt mối tình này, anh Lục dứt khoát hơn cô nhiều.

Quả Quả ăn hết thịt bò trên đĩa mới đứng lên, sau đó cô đi tới cửa, Lục Lục cũng đi theo, không biết là anh tiễn cô hay là giữ cô ở lại: “Quả Quả.”

Sau đó Quả Quả dừng bước, Lục Lục đi theo sau lưng cô đặt tay lên bả vai Quả Quả, hai người vẫn im lặng. Sau đó chừng mười giây, Quả Quả xoay người lại ôm lấy Lục Lục.

Đầu Quả Quả dựa lên ngực Lục Lục, nơi đó ấm nóng. Lục Lục cũng lén thở ra một hơi, cứ như vậy đi, không chia tay được thì không chia nữa.

Quả Quả hôn Lục Lục ngay trước cửa ra vào, Lục Lục trực tiếp ôm lấy Quả Quả, đôi chân thon dài thẳng tắp của Quả Quả lập tức kẹp chặt lên hông của Lục Lục, sau đó cô cúi đầu tiếp tục hôn Lục Lục. Mái tóc đen mềm mại xoa trên mặt Lục Lục, có mấy sợi chọc vào mắt Lục Lục, Lục Lục cũng không để ý chỉ dùng sức đáp trả lại Quả Quả. Nụ hôn của anh in lên mắt Quả Quả, mũi Quả Quả, miệng Quả Quả, cổ Quả Quả, Quả Quả

Ngày hôm sau lúc còn tờ mờ sáng, Lục Lục đã nghe thấy tiếng xột xoạt, sau đó anh mở mắt ra thấy Quả Quả đang mặc áo ngực. Cô để nửa thân trần, mái tóc hơi dài xoã trên vai. Quả Quả đưa lưng về phía Lục Lục, cho nên Lục Lục chỉ thấy tấm lưng trơn bóng của cô.

Lục Lục đưa tay vén tóc Quả Quả: “Sao lại dậy sớm vậy?”

“Em còn có chuyện phải làm.” Quả Quả quay đầu, hôn lên môi Lục Lục một cái, “Vẫn còn rất sớm, anh ngủ tiếp một lát đi.”

Lục Lục gật đầu một cái, đột nhiên cảm thấy vô cùng hài lòng. Anh nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ, bên ngoài trời đã sáng nhưng cách một lớp rèm cửa sổ dày cộm nặng nề, cộng thêm việc Quả Quả cũng không bật đèn, cho nên trong phòng vẫn rất tối. Trong phòng tối luôn khiến cho người ta có cảm giác rằng thời tiết bên ngoài rất xấu, Lục Lục cũng giống vậy. Anh nghĩ bên ngoài không mưa thì cũng nhiều mây.

Nhưng dù trời không nắng cũng sẽ không ảnh hưởng đến chuyện đi xem triển lãm tranh. Lát nữa dậy anh sẽ đưa Quả Quả đi xem triển lãm tranh. Lục Lục quay đầu nhìn về phía Quả Quả, cái chân trượt xuống bên eo cô, cho dù trong phòng rất tối, nhưng Lục Lục vẫn thấy rõ tấm lưng của Quả Quả. Tầm mắt của anh dán chặt từ gáy Quả Quả đi xuống, xương bả vai xinh đẹp, cái eo thon nhỏ hấp dẫn đáng yêu.... Đường cong của phần lưng mềm mại tuyệt đẹp, đây là bức tranh đẹp nhất trong mắt Lục Lục.

Quả Quả cài áo ngực mãi mà không được.

Lục Lục khẽ cười một tiếng, ngồi dậy giúp Quả Quả cài áo ngực. Lúc cài xong Quả Quả quay đầu lại thản nhiên cười với anh, sau đó mặc một cái áo rộng thùng thình rồi lập tức nhảy xuống giường.

Lục Lục cầm đồng hồ lên xem giờ, chưa tới năm giờ, ngày hôm qua anh và Quả Quả đều ngủ muộn, không ngờ Quả Quả sẽ dậy sớm như vậy. Lục Lục miễn cưỡng dựa lưng vào đầu giường, giọng nói còn có chút khàn khàn ngái ngủ: “Quả Quả, vẫn còn rất sớm, em muốn làm gì vậy?”

Quả Quả loẹt quẹt dép kéo một cái vali lớn từ bên ngoài vào, cười hì hì nói: “Chuyển nhà.”

“Chuyển...?” Lục Lục chưa phản ứng kịp, đơ ra khoảng hai giây. Lờ Quả Quả nói nhưng một tảng băng lạnh lẽo đập vào đầu anh, trong nháy mắt làm cho anh mất đi khả năng nói, há hốc mồm mà không nói nổi một chữ.

Quả Quả chưa bao giờ chuyển nhiều đồ vào nhà Lục Lục, mỗi lần chỉ mang mấy bộ quần áo hoặc một số thứ lặt vặt. Nhưng chẳng hiểu từ khi nào, mỗi góc trong căn nhà này đều có đồ của cô.

Đầu tiên Quả Quả đến thư phòng thu dọn lại tranh, sau đó là mấy bộ quần áo trong tủ treo quần áo, cuối cùng là những thứ nhỏ nhặt mà cô mua: cái đèn thủy tinh hình đôi thiên nga trên tủ sách, cái gối ôm tình nhân đáng yêu trên ghế sa lon, còn có con dao gọt trái cây Thụy Sĩ, mấy cuốn sách ở đầu giường, quần áo lót cô mới vừa phơi hôm qua....

Cô mang đi hết, không vứt thứ gì. Tất cả đồ đạc được cho vào một thùng các-tông, cuối cùng một thùng không đủ, cô lại vào trong phòng để đồ tìm thêm một cái thùng nữa.

Cái thùng thứ hai vẫn còn thừa chút chỗ trống, cho nên Quả Quả tiến hành đợt thu dọn lần thứ hai: móc chìa khóa, bánh bích quy ăn một nửa, còn có tấm ghép hình chưa hoàn thành và ảnh chụp của cô trong ví Lục Lục.

Từ đầu tới cuối, Lục Lục vẫn im lặng nhìn cô, nhìn Quả Quả rất có trật tự sắp xếp lại đồ đạc của mình.

Dường như Quả Quả cuối cùng cũng nhận ra Lục Lục đang nhìn mình chăm chăm, cô khẽ hỏi: “Quấy rầy anh ngủ à, em xong ngay đây.”

Ví tiền của Lục Lục vẫn còn để trong cái áo khoác ngày hôm qua. Sau khi Quả Quả lấy ảnh trong ví tiền của anh xong lại treo áo khoác về trên giá áo. Cô quay đầu lại vẫn thấy Lục Lục nhìn cô chăm chăm bèn giải thích: “Anh để lại cho anh cũng không để làm gì, em lấy về sau này còn có thể đưa cho bạn trai mới....”

Lục Lục quay đầu thở ra một hơi, mười ngón tay nắm chặt ga giường.

Cuối cùng là phòng tắm, tất cả đồ dùng rửa mặt, và những đồ được mua bằng tiền của cô đều được mang đi hết. Còn nếu là những thứ Lục Lục mua cho cô, cô liền vứt vào thùng rác. Cho nên đến lúc sắp xếp gần xong thì không chỉ có hai cái thùng được chất đầy, mà cả thùng rác trong phòng cũng đầy ự, bên trong toàn là những thứ Lục Lục tặng cho cô: cái áo khoác xinh đẹp, những món đồ chơi nhỏ bé đáng yêu.

Hình như vẫn còn một món đồ chưa mang đi, Quả Quả do dự một lát, cuối cùng đi tới đầu giường, ngồi xuống chiếc giường Lục Lục đang ngồi nói: “Cái ga giường này cũng là do em bỏ tiền ra mua....”

Đôi mắt Lục Lục sâu và đen nhìn không thấy đáy: “Quả Quả.”

“Em muốn đem nó đi.”

“Quả Quả.” Lục Lục nhìn về phía Quả Quả, “Chúng ta đừng chia tay nữa....”

Quả Quả không nghe thấy lời Lục Lục nói, mà hình như cũng không còn nhìn thấy anh nữa, đôi mắt to tròn chỉ nhìn về phía chăn ga trên giường. Sau đó Lục Lục yên lặng đứng lên đi tới bên cửa sổ, anh kéo rèm cửa sổ nhìn ra phía ngoài, quả nhiên bầu trời đầy mây.

Lục Lục quay đầu nhìn về phía Quả Quả, cô đang lột vỏ chăn, động tác rất dứt khoát, sau đó là ga giường, cuối cùng ngay cả bao gối cũng lấy đi.

Lục Lục nhớ rõ bốn thứ này là do Quả Quả mua về, chăn ga màu đỏ tựa gấm thêu Long Phượng Trình Tường trong tân hôn. Anh cũng không biết Quả Quả mua được những thứ này ở đâu, lần trước lúc Quả Quả trải ga anh còn cảm thấy rất buồn cười. Nhưng buổi tối Quả Quả cùng anh chơi trò động phòng, Quả Quả phủ lên đầu mình một chiếc khăn voan màu đỏ, cười hì hì nói với anh: “Anh Lục, anh mau tới vén khăn cho em....”

Lúc trước Lục Lục luôn đặt một xấp tiền ở tủ đầu giường, nhưng đến nay xấp tiền ấy vẫn không với đi một tờ nào. Lục Lục cũng không muốn quan hệ của mình và Quả Quả vì tiền mà thay đổi, cho nên nếu Quả Quả không xài tiền của anh, anh liền thay bằng cách mua quà tặng cho cô. Nhưng bây giờ cô không những không mang theo bất cứ thứ gì thì anh tặng mà còn ném hết vào thùng rác.

Rốt cuộc lúc Quả Quả thu dọn xong mọi thứ, sắc trời bên ngoài cũng sáng hơn một chút. Quả Quả đứng thẳng người nói với Lục Lục bên cửa sổ: “Anh Lục, anh có cần kiểm tra lại không?”

Lục Lục hít sâu một hơi: “Quả Quả, chúng ta không chia tay, em đừng làm loạn....”

“Ai nói không chia tay sẽ không chia tay nữa, anh đuổi em đi em phải đi, gọi em phải tới sao?” Từ sau khi rời giường Quả Quả vẫn rất ôn hòa, cho dù lúc hỏi ngược lại Lục Lục giọng nói cũng mang theo ý cười, chỉ là nó lại giống như một loại cười nhạo, giống như đang giễu cợt Lục Lục, lại giống như đang tự trào phúng chính mình.

“Vậy em cũng không cần phải đi, em có thể ở đây.” Lục Lục đi đến bên hai cái thùng lớn, tất cả mọi thứ bên trong đều khiến anh đau nhói. Từ khi Quả Quả bắt đầu thu xếp đồ đạc, sự tức giận đã dâng lên trong lồng ngực anh, hiện giờ sự tức giận này cũng rất muốn bộc phát ra, nhưng anh lại không tìm ra lý do để bộc phát. Là anh nói chia tay, tối hôm qua là anh cố ý nói muốn chia tay với cô.

Hai cái thùng đó một cô gái không thể mang xuống dưới tầng được, cho nên Quả Quả ngẩng đầu nhìn về phía Lục Lục: “Mười phút cuối cùng làm bạn trai em, giúp em đem những thứ này xuống dưới tầng được không?”

Lục Lục không trả lời câu hỏi của Quả Quả: “Em đi đâu?”

“Anh không cần phải lo.” Quả Quả nở nụ cười nhẹ nhõm, nói với Lục Lục, “Anh yên tâm đi, em sẽ sống thật tốt, hơn nữa em cảm thấy cuộc sống trước khi hẹn hò với anh vẫn vui vẻ hơn.”

Lục Lục hơi mím môi, không đáp.

“Được rồi, đừng hẹp hòi như vậy, em chúc anh và Mai Hoa Lộc hạnh phúc trước nhé.” Quả Quả vỗ vỗ ngực Lục Lục, ánh mắt trong veo như nước, “Nói thật, em cảm thấy em xinh đẹp hơn Mai Hoa Lộc kia....”

“Anh Lục, mắt của anh không tốt gì cả....”

Lục Lục giật giật khóe miệng, nhìn Quả Quả nhưng lại không biết nói gì. Sau đó anh cúi người xuống nhấc một cái thùng lên đi tới cửa, đi được vài bước anh quay đầu nhìn về phía Quả Quả đang muốn mang cái thùng còn lại, “Quả Quả, bây giờ anh vẫn còn là bạn trai của em, cứ để đây anh làm cho.”

Quả Quả vỗ vỗ tay đứng thẳng người: “Cảm ơn anh Lục.”

Lục Lục không nói tiếng nào quay đầu, mang cái thùng đi ra khỏi nhà trọ. Ngay lúc Lục Lục vừa ra khỏi cửa, Quả Quả lặng lẽ ngồi bệt xuống, lau nước mắt xong lại đứng lên. Trước khi đi cô lấy một cây bút chì màu vẽ một cái đầu heo lớn ngay bên cạnh sáu chữ “Chính” trên tường, sau đó Quả Quả cười với cái đầu heo kia: “Em không bao giờ thêm để ý đến anh nữa, đầu heo!”

Lúc Quả Quả xuống tầng lại thấy Lục Lục đang đi lên, Quả Quả chủ động mở miệng: “Em ở dưới tầng chờ anh, anh nhanh lên một chút, bạn em sắp đến đón em rồi.”

Lục Lục gạt đầu một cái, sau đó lên tầng. Sau khi anh lên đến nơi không lập tức đi xuống mà lại nhìn quanh căn nhà một lượt, cuối cùng đi vào phòng vệ sinh. Anh cúi đầu nhìn về chỗ thiếu mất một cái ly và bàn chải, bất chợt hất tất cả mọi thứ trên bồn rửa mặt xuống đất. Khi ngẩng mặt lên, Lục Lục trong gương hai mắt đỏ bừng.

Lúc Lục Lục bê cái thùng thứ hai xuống thì bạn của Quả Quả vẫn chưa đến. Cô khoác một chiếc balo cúi đầu gọi điện thoại. Lục Lục cầm chìa khóa xe ra, nói với Quả Quả: “Anh đưa em đi.”

“Không cần, mười phút đã trôi qua rồi, anh không còn là bạn trai của em nữa.” Quả Quả cúi đầu nói.

Lục Lục khàn giọng : “Quả Quả!”

Sau đó Quả Quả không để ý đến Lục Lục nữa, cúi đầu cầm điện thoại di động không ngừng bấm số điện thoại. Một lát sau, một chiếc xe jeep cách đó không xa lái tới, một người đàn ông châu Á để tóc dài từ trên xe bước xuống.

Quả Quả lập tức chạy về phía người đàn ông châu Á kia, đôi tay cô ấy ôm chặt lấy người đàn ông đó, mặt vui vào trong ngực anh ta, lưng khẽ run.

Quả Quả khóc như một đứa bé uất ức tới cực điểm rồi cuộc cũng có thể tìm được chỗ dựa của mình. Cô vui mặt vào trong ngực người đàn ông kia tận tình xả hết uất ức trong lòng.

Quả Quả rúc vào lòng người đàn ông tóc dài đó bao lâu thì Lục Lục cũng đứng ở bên nhìn lâu. Cuối cùng Quả Quả cũng ngẩng mặt lên, người đàn ông tóc dài quay đầu nhìn về phía Lục Lục, bộ dạng vung tay vung chân, rõ ràng là muốn xông lên đánh Lục Lục, đáng tiếc bị Quả Quả kéo lại.

Từ đầu tới cuối Lục Lục không nghe thấy Quả Quả phát ra một tiếng động nào cả, lúc cô chôn mặt vào ngực người đàn ông kia khóc cũng không phát ra tiếng, lúc ngăn người đàn ông tóc dài cũng không nói gì.

Người đàn ông tóc dài cuối cùng không nhịn được, xoay người mở cốp xe bê hai cái thùng lớn của Quả Quả bỏ vào, sau đó kéo tay Quả Quả lên xe, khởi động xe rời đi.

Sau đó thật sự là chia tay rồi, Lục Lục xoay người lên tầng.

Lục Lục biết cái tên tóc dài đó là ai, là tay ghi-ta kiêm hát chính của quán rượu. Quả Quả đã giới thiệu cho anh biết, nói anh ta là nhạc sĩ ưu tú nhất trên thế giới.

Ngày đó lúc trên đường về sau khi Quả Quả dẫn anh đi chào hỏi tất cả các bạn bè của cô, anh đùa giỡn hỏi cô: “Vậy em giới thiệu anh với bạn bè em như thế nào.”

Quả Quả ôm cánh tay anh, vô cùng vui vẻ: “Lục Tiểu Lục là bạn trai tốt nhất tốt nhất tốt nhất tốt nhất tốt nhất trên thế giới....”

Quả Quả nói một hơi rất nhiều từ tốt nhất, sau đó ngừng đầu hỏi anh: “Anh có biết em vừa nói bao nhiêu từ tốt nhất không?”

“28 từ.”

“Oa, Lục Tiểu Lục anh thật lợi hại.”

“Không cho phép gọi anh là Lục Tiểu Lục.”

“Anh Lục.”

....

Buổi tối, Lục Lục nằm trên giường không ga đắp chăn không vỏ trần trọc mãi. Không ngủ được, anh bèn cầm lấy một cái gối ôm vào ngực, cuối cùng cũng nằm yên được một lúc. Nhưng cũng chỉ được một lúc mà thôi, còn chưa tới năm phút Lục Lục ném cái gối đi. Lại một lúc nữa, Lục Lục chọt ngồi bật dậy, khoác áo khoác, đi ra ngoài.

Quán rượu càng khuya càng náo nhiệt, Lục Lục chạy tới quán rượu của Quả Quả, chưa vào đến cửa mà đã nghe thấy tiếng nhạc đinh tai nhức óc rồi. Tiếng ồn đấy khiến Lục Lục cảm thấy hai lỗ tai kêu ong ong.

Lục Lục đi vào quán rượu, từ xa đã nhìn thấy Quả Quả đang ngồi trước giàn trống. Lúc anh muốn tiến lại gần, người hát chính James cầm microphone lên tiếng: “Hôm nay là ngày Quả Quả thất tình, cũng là ngày Quả Quả quay về ban nhạc. Mặc dù thất tình là một chuyện rất đau khổ, nhưng mà tôi lại muốn chúc mừng cô ấy đã rời khỏi được người đàn ông hư hỏng kia, bởi vì cô ấy đáng giá nhận được những gì tốt nhất.”

Dưới khán đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, khuôn mặt Lục Lục bị ánh đèn nhấp nháy trong bar che khuất, tất cả cảm xúc cũng bị những tiếng vỗ tay không ngớt phủ kín.

Quả Quả bị James mời lên giữa khán đài, cô vẫn nở nụ cười sau đó cúi chào mọi người.

“Mọi người, mọi người có thể cùng tôi chúc phúc cho Quả Quả được không? Chúc mừng cô ấy đã bỏ rơi được người đàn ông hư hỏng kia để tìm người đàn ông mới tốt hơn.”

Lục Lục xoay người, sau lưng anh là tiếng chúc mừng Quả Quả của những người ở đây.

Thật ra thì giây phút ấy Lục Lục cũng thầm chúc phúc cho Quả Quả. Sau đó một ngày lại một ngày trôi qua, anh càng thấy anh càng không thể chúc phúc cho Quả Quả được. Anh muốn nhìn thấy cô, anh muốn Quả Quả gọi anh là anh Lục, anh muốn mỗi sáng sớm tỉnh lại nhìn thấy Quả Quả rúc vào trong lòng anh....

Thậm chí nhiều lúc nằm mơ, Lục Lục nằm mơ thấy Quả Quả gọi anh một tiếng anh Lục. Tiếng gọi mềm mại, trong veo đó, về sau cũng chỉ có thể nghe thấy trong mơ mà thôi.

....

Sau đó anh về nước để mừng năm mới, lễ mừng năm mới năm đó của Lục Lục rất nhạt nhẽo, vừa đến mừng ba tết anh đã quay về Edinburgh.

Anh lại đến quán rượu tìm Quả Quả, nhưng ông chủ quán rượu nói cho anh biết, Quả Quả đã từ chức rồi.

Quả Quả đi rồi, Quả Quả đã rời khỏi Edinburgh, rời khỏi thành phố đẹp như bức tranh sơn dầu này. Cô giống như một khách qua đường trú tạm ở Edinburgh, sau khi để lại hạnh phúc và nước mắt bi thương cô lại tiếp tục cất bước.

Sau đó Lục Lục cũng rời khỏi thành phố này, anh sắp tốt nghiệp, anh phải trở về nước để làm việc. Lục Hoà Thuộc đã bố trí chức vụ cho anh, đến lúc anh phải về nước gây dựng sự nghiệp rồi.

Nhưng có một số việc vẫn nằm ngoài ý muốn, cái ngoài ý muốn đó tên là Lục Hi Duệ .

....

Buổi tối trước khi gặp chuyên gia Tần Dư Kiều không ngủ được, Lục Cảnh Diệu cũng không ngủ ngon. Sau đó hai người quyết định nằm nói chuyện cả buổi tối, đầu tiên là:

“Cảnh Diệu.”

“Ừ.”

“Anh ngủ chưa?”

“Chưa.”

Sau một lát là:

“Kiều Kiều....”

“Em ngủ chưa....”

“Cũng chưa.”

Ngày hôm sau Tần Dư Kiều ôm tâm lý như sắp lên bàn mổ đi bác sĩ Karo. Kết quả là sự thật đơn giản hơn những gì cô nghĩ nhiều. Cầm mấy lọ thuốc an thần bổ não trở về, Tần Dư Kiều không nhịn được nói với Lục Cảnh Diệu: “Thì ra đây chính là chuyên gia.”

Một tay Lục Cảnh Diệu cầm tay Tần Dư Kiều, một tay cầm mấy lọ thuốc bổ não kia, trả lời: “Chuyên gia đều là ngụy trang thôi, có lẽ mẹ vợ cũng bị lừa rồi. Sau khi kết hôn chúng ta cùng nhau ra nước ngoài ôn lại chuyện cũ một chút.... Nhé?”

Tần Dư Kiều gật đầu một cái: “Cũng chỉ đành vậy thôi.”

Lục Cảnh Diệu nở nụ cười.

Cách ngày tổ chức hôn lễ chỉ còn mười hai ngày, buổi tối ngày thứ mười ở lễ đường, Bạch Thiên Du gọi điện thoại cho Tần Dư Kiều. Tần Dư Kiều hôn lên môi Lục Cảnh Diệu một cái rồi vui vẻ ra ngoài nghe điện thoại.

Không tới năm phút đồng hồ, Tần Dư Kiều trở lại, không nhịn được ném di động về phía Lục Cảnh Diệu, kích động: “Lục Cảnh Diệu, anh thật con mẹ nó hay quá mà, anh Anh Anh dám đánh tráo bác sĩ Karo!”

Tiểu ngoại truyện: con dâu nuôi từ bé Đường Đường

Lần trước lúc Duệ Duệ chia bánh cho ba chị em sinh ba thiếu mất phần Đường Đường nên Duệ Duệ đã hôn lên má Đường Đường một cái. Gương mặt nhỏ nhắn của cô bé mềm như kẹo đường vậy, lại còn có mùi quýt Duệ Duệ thích nhất nữa.

Tiểu Duệ Duệ không chỉ hôn Đường Đường mà còn dùng ngôn ngữ lưu manh của con nít nói với Đường Đường: “Mặt cậu thơm quá, có mùi của quýt.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Đường đỏ bừng, không chỉ không đòi bánh bích quy của Duệ Duệ nữa mà còn đem bánh bích quy của mình cho Duệ Duệ.

Duệ Duệ cũng không cần, suy nghĩ một chút lại nhìn Ngưu Ngưu và Bì Bì. Sau đó lại cầm một cái bánh của Bì Bì đưa cho Đường Đường: “Đường Đường ăn đi.”

Bì Bì không vui: “Đường Đường hôm nay không ăn quýt sao lại có mùi quýt được.” Nói xong, không tin cũng tiến lên ngửi ngửi: “Không có mà.”

Sau đó Ngưu Ngưu cũng tò mò rồi ngửi một cái: “Không có mùi quýt thật.”

Buổi tối Thập Nhất đến đón vợ con, Bì Bì mách lẻo với ba chuyện này: “.... Nhưng Đường Đường không ăn quýt, sao có thể có mùi quýt được.”

Sau khi nghe xong Thập Nhất nhìn về phía con gái, phát hiện con gái nhà mình bị con trai Lục gia lưu manh.

Lúc trở về Lục Gia Anh đã nói đùa với Chu Thương Thương: “Hay để Đường Đường làm con dâu nuôi từ bé của Duệ Duệ nhà cô nhé.”

“Con dâu nuôi từ bé là gì ạ?” Đường Đường hỏi Chu Thương Thương.

Lục Gia Anh cười trả lời: “Chính là về sau Duệ Duệ có thứ gì tốt cũng sẽ cho Đường Đường, Đường Đường thích không?”

Đường Đường vui vẻ gật đầu.

62. Chương 62

Lúc Tần Dư Kiều cúp điện thoại xong cô không biết nên diễn tả tâm trạng của cô lúc này như thế nào nữa. Nhớ lại biểu hiện mấy ngày nay của Lục Cảnh Diệu, thật đúng là tốt quá mức. Mỗi ngày đúng giờ nhắc nhở cô uống thuốc bổ não kia, thậm chí lúc cô quên uống anh cũng sẽ nhớ. Ví dụ như hôm qua ăn cơm ở Lục gia, sau khi ăn xong trở về phòng, anh đột nhiên lấy ra một bình thuốc bổ não, cầm ống hút vào rồi đưa cho cô: “Hôm nay đừng quên uống đây.”

Sau đó Tần Dư Kiều cảm thấy Lục Cảnh Diệu rất để ý đến chuyện cô bị mất trí nhớ, trong lòng còn suy đoán rằng chắc là do anh cũng mong cô mau chóng phục hồi trí nhớ. Kết quả là đây, Lục Cảnh Diệu không dẫn cô đến gặp bác sĩ Karo, mà thay bằng một tên giả mạo.

Cho nên “Nước thần” mỗi ngày cô uống vốn không phải là dịch dinh dưỡng do bác sĩ Karo đặc chế giúp cô hồi phục trí nhớ, mà chỉ là thuốc bổ bình thường mà thôi. Không, suy nghĩ trong lòng Lục Cảnh Diệu còn đen tối hơn cô tưởng, thứ anh cho cô uống chính là nước lọc bỏ chút vị trái cây.

“Anh giải thích đi.” Giọng Tần Dư Kiều lạnh đi vài phần, “Em muốn nghe anh giải thích.”

“Kiều Kiều, chúng ta không cần vội.” Lục Cảnh Diệu ngẩng đầu, cũng cau mày lại, sau đó anh rút điện thoại di động trong túi ra, “Để anh hỏi thư ký xem, có lẽ là do anh ta nhầm lẫn.”

“Anh giỏi lắm.” Tần Dư Kiều rất tức giận, đôi tay nắm lấy bàn tay Lục Cảnh Diệu, “Anh đúng là khôn khiếp!”

Lục Cảnh Diệu bị Tần Dư Kiều nắm tay cho nên không gọi được, cũng không thể tiếp tục đổ chuyện này cho thư ký nữa, anh đành trấn an Kiều Kiều: “Em đừng tức giận, mấy ngày nữa là cô dâu rồi, chúng ta đừng để bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến tâm trạng.”

Tần Dư Kiều quay đầu hít sâu một hơi, sau khi đè nén cơn tức, cô nói: “Còn kết hôn cái gì nữa, không chừng bị anh độc chết lúc nào cũng không biết!”

“Phi!” Lục Cảnh Diệu che miệng Tần Dư Kiều, nhìn cô với vẻ trách cứ, “Nói lung tung cái gì thế hả, không cho phép giận dỗi.”

Tần Dư Kiều hất tay Lục Cảnh Diệu ra, khoanh tay nhìn Lục Cảnh Diệu: “Anh giải thích đi, không phải anh giỏi ăn nói lắm sao, nói đi...”

Lục Cảnh Diệu chớp mắt hai cái, trên khuôn là vẻ lo lắng chột dạ. Sau đó anh đột nhiên ôm lấy Tần Dư Kiều ăn vạ: “Hôm qua em còn đảm bảo với anh là trong sẽ giữ tâm trạng vui vẻ trong thời gian tổ chức đám cưới, em không thể lật lọng...”

Tần Dư Kiều hung hăng đá vào chân Lục Cảnh Diệu hai cái. Lục Cảnh Diệu không giận, lại khe khẽ vỗ lưng cô: “Được rồi, trút giận xong rồi, tất cả vấn đề về nhà lại nói tiếp...”

Tần Dư Kiều đột nhiên nghĩ đến một khả năng: “Anh ngoại tình ở Edinburgh đúng không? Cho nên anh sợ em biết sự thật...”

“Anh không có ngoại tình...” Giọng của Lục Cảnh Diệu hơi trầm xuống.

“Nói dối.” Tần Dư Kiều nhìn chằm chằm Lục Cảnh Diệu, “Em thấy được sự chột dạ trong mắt anh.”

“Anh thật sự không có ngoại tình, không người phụ nữ nào đáng để cho anh ngoại tình cả....” Lục Cảnh Diệu khẽ giật giật khóe miệng, bình nứt không sợ vỡ, có một số việc hiện tại cũng chỉ có thể để nó biến mất rồi bắt đầu lại từ đầu mà thôi. Anh nhìn Tần Dư Kiều hai giây mới bắt đầu nói, “Chỉ là có một vài chuyện không vui, anh sợ em biết sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng kết hôn”

Chuyện không vui gì?

Bởi vì anh không quý trọng, thêm vào đó là đủ loại hiểu lầm cầu huyết, khiến hai người bỏ lỡ bảy năm. Việc này nghĩ thế nào, tính thế nào đều làm người ta thấy tiếc nuối và đau buồn.

Sau hôm Quả Quả đi, Lục Lục cũng lục tung mọi thứ trong nhà lên, rốt cuộc tìm thấy ba món đồ Quả Quả không mang đi: một bản vẽ phác họa kẹt giữa giá sách và tường, chắc do bị kẹt sau giá sách Quả Quả không thấy cho nên cô không mang đi; cái thứ hai chính là một cái quần lót màu trắng in hình hoạt hình, nằm lẩn trong rổ quần áo bẩn cho nên cô không phát hiện; cuối cùng là một bộ bài tháng trước Quả Quả mang đến, phía sau được vẽ những hoa văn rất đẹp, hẳn là bộ bài dùng để tuyên truyền quảng cáo của một đoàn thể xã hội nào đó. Bộ bài này sau khi cô chơi với anh xong không dọn, chỉ nhét đại vào ngăn kéo TV mà thôi....

Lục Lục cẩn thận xếp lại từng lá bài, cuối cùng lại phát hiện thiếu một lá. Anh tìm tất cả mọi góc ngách trong nhà cũng không thấy.

Cuối cùng cũng đành bó tay. Anh đứng dậy đi vào phòng tắm rửa tay. Khi xoay người nhìn cái quần lót trắng trong đồng quần áo bẩn, anh thản nhiên đi tới cầm lên đặt vào trong bồn rửa mặt. Bột giặt cũng bị Quả Quả lấy đi rồi, Lục Lục nhìn những đồ dùng vệ sinh đặt trên kệ, cuối cùng cho vào chậu rửa mặt một chút sữa tắm, sau đó xắn tay áo lên giặt quần lót.

Sau khi giặt xong anh phơi quần lót trên giá áo ngoài ban công. Lục Lục đột nhiên cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều có chút mệt mỏi. Anh miễn cưỡng nằm trên ghế salon không muốn động đậy, chỉ cảm thấy xương cốt khắp người nhức mỏi, đứng cũng mệt mà nằm cũng khó chịu, ngay cả khi nằm trên ghế salon anh cũng không cảm thấy thoải mái một chút nào.

Lục Lục hoài nghi mình ngủ không được ngon giấc là do bị cảm, nên buổi chiều bảo người giúp việc đổi ga giường xong liền kéo rèm cửa sổ lại ngủ một mạch cho đến bảy giờ tối.

Sau đó anh thấy hơi đói bụng, nhưng hơn một nửa đồ ăn trong tủ lạnh đều đã bị Quả Quả cầm đi rồi. Lật tới lật lui lại tình cờ tìm thấy đồ Quả Quả quên mang đi, đó là nửa gói mì ăn liền để sau hai cái chai.

Lục Lục bỏ nửa gói mì ăn liền đó vào nồi, nấu chín xong lập tức ăn như hổ đói. Thật ra anh rất ghét mùi vị của mì ăn liền, nhưng Quả Quả lại rất thích. Trước kia mỗi sáng Chủ nhật họ thường dùng để ngủ nướng và làm chuyện đó. Sau khi làm tình Quả Quả thường kêu đói bụng, không đợi được đến khi mua đồ ăn hoặc đi ra ngoài ăn, cô liền mặc áo sơ mi của anh đứng dậy nấu mì ăn. Lần nào cô cũng cố tình quan tâm hỏi anh: “Anh Lục, anh có muốn ăn không, thêm chân giò hun vào sẽ rất ngon đó.” Lần nào anh cũng bảo không muốn, nhưng thấy Quả Quả ăn ngon như vậy, anh cũng sẽ ăn vài miếng trong bát của cô.

“Thật khó ăn, thay quần áo đi anh dẫn em ra ngoài ăn.”

Sau đó Quả Quả lập tức để bát mì ăn liền xuống: “Em chỉ chờ mỗi câu này của anh thôi.”

....

Lục Lục ăn hết sạch cả mì lẫn nước Anh đột nhiên cảm thấy mùi vị của mì ăn liền thật ra cũng rất được. Anh quay trở lại phòng bếp, lục từ thùng rác bao mì ăn liền lúc nãy nhìn nhãn hiệu. Thì ra Quả Quả hay ăn mì hãng này....

Lát sau có vài người bạn học gọi anh đến gặp mặt, Lục Lục trực tiếp tắt máy.

Đầu anh đau, cổ họng cũng đau, toàn thân mệt mỏi rã rời, giống triệu chứng của bệnh cảm vậy. Nhưng nghe nói ai thất tình cũng đều sẽ bị cảm. Lục Lục bị thương xoa trán, anh thật sự không muốn thừa nhận, nguyên nhân thật sự khiến anh khó chịu là vì anh thất tình.

....

Từ sau khi quay trở về từ thành phố S, Lục Lục đã đi tìm Quả Quả rất nhiều lần. Tất cả người quen Quả Quả đều nói cô đã đi rồi, nhưng theo cảm giác của Lục Lục Quả Quả không đi đâu cả, thậm chí mỗi lần ra ngoài anh nhìn ai trên đường cũng thấy giống Quả Quả.

Nhưng cũng chỉ là “Giống” mà thôi. Ví dụ như ngày hôm qua Lục Lục nhìn nhầm một vãi che màu đỏ thành Quả Quả vậy, sau khi đến gần mới thấy đó là một tấm vải nhưng che đàn cello mà thôi.

Trước kia Quả Quả cũng thường trốn đi, cho nên lúc chia tay Lục Lục nghĩ: Thật ra chia tay cũng rất tốt, sau khi chia tay anh cũng không cần lo lắng mỗi khi cô bỏ đi nữa, bởi vì anh và cô không còn bất kỳ quan hệ gì nữa rồi. Lúc ở bên nhau, anh chỉ giống như người giám hộ của cô mà thôi. Nhưng sau khi chia tay, cứ nghĩ tới chuyện sẽ có một người đàn ông khác thay thế vị trí của anh, đầu Lục Lục lại bắt đầu đau như búa bổ.

Lúc ấy đầu óc của anh chắc là bị nhét mỡ heo rồi, ai nói hai người không còn quan hệ sẽ không lo lắng cho nhau nữa.

Lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên Lục Lục lo lắng ột người. Cảm giác lo lắng hòa với nhớ nhung, nhưng điều duy nhất anh có thể làm lúc này lại chỉ là tưởng niệm. Cảm giác ấy như thế nào ấy à? Nó giống như trong cơ thể có một dây thần kinh lúc nào cũng điều khiển tất cả cảm xúc của anh: Cô sống có tốt không? Cô có bạn trai mới chưa? Cô có nhớ anh không?

Edinburgh là một thành phố cổ sương mù nổi tiếng của Anh quốc. Lục Lục vốn cho rằng mùa đông đi qua thì thời tiết sẽ tốt hơn một chút, kết quả dự báo thời lại nói do chịu ảnh hưởng của không khí lạnh ven biển, cho nên mấy ngày nữa thời tiết đều xấu, nhiều sương mù.

Đi trên con đường nhỏ ven rừng trong trường mà tầm nhìn không đến 50 mét. Không chỉ có đại học Edinburgh, mà toàn bộ Edinburgh đều bị bao phủ trong sương mù đầu xuân. Toà thành to lớn, tháp nhọn cao vút, núi lửa tắt lạnh lẽo, những ngọn đồi trùng điệp, tất cả đều chìm trong sương mù dày đặc, nửa ẩn nửa hiện chỉ lộ ra hình dáng mơ hồ.

Lúc từ thư viện đi ra, có một cô nàng theo đuổi Lục Lục cảm khái với anh: “Mấy ngày nay Edinburgh đẹp như thành phố trên mây vậy.”

Đẹp cái gì, Lục Lục bị loại thời tiết quỷ quái này hành hạ cho sắp nổ tung rồi đây này.

Lục Lục vẫn được người ta theo đuổi không ngừng, chỉ có điều không khua chiêng giống trống giống như Quả Quả, không làm cho trái tim anh nhộn nhạo, cũng không bởi vì một câu thích của cô mà cảm thấy cả thế giới trở nên đáng yêu sáng ngời.

Cuối cùng Lục Lục vẫn không nỡ về nước, anh lùi thời gian tốt nghiệp, thành công xin được một hạng mục, cùng người bạn học Hắc Long Giang kia tham gia một cuộc thi mô phỏng buôn bán về hàng hóa thay thế tiền bạc.

Vì anh lùi ngày về nước, Lục Hoà Thước đã mắng anh qua điện thoại một trận. Nhưng Lục Lục còn nóng nảy hơn, không thèm nói gì liền cúp điện thoại. Sau đó Lục Hoà Thước đóng băng thể tín dụng của anh.

Lục Lục cũng không sợ thể tín dụng bị đóng băng, bởi vì đến tuần sau Lục lão phu nhân đã chuyển cho anh một khoản tiền.

Dù thế nào Lục Lục cũng vẫn sống sung sướng, anh cũng chưa bao giờ phải chịu nỗi khổ của học sinh đi du học, tính tình anh lại lạnh nhạt, đi du học bên cũng không nhớ nhà là bao. Thậm chí nếu như anh muốn, anh có thể lập tức tìm một cô gái tốt hơn để yêu đương tiếp, nhưng Lục Lục lại lựa chọn phương thức tự làm khổ mình này. Anh lựa chọn ngày ngày nhớ nhung Quả Quả, anh tin chắc rằng mình có thể gặp lại Quả Quả một lần nữa.

Quả nhiên vận khí của Lục Lục không tệ.

Lục Lục thật sự gặp lại Quả Quả. Đó là khi anh đi trên đường cùng khách hàng bàn bạc một hạng mục hợp tác.

Tháng sáu, một ngày nắng hiếm có, Lục Lục đi từ Haddington về. Anh đi ngang qua một con đường lát đá, phía sau con đường là một tu viện bị bỏ hoang, bên ngoài có một đám người đang sửa chữa lại bờ tường.

Thật ra Lục Lục và Quả Quả luôn rất có duyên, ông trời luôn thiên vị cho bọn họ, chỉ tại bọn họ để lỡ mất duyên phận của mình mà thôi. Sau đó ông trời lại, bọn họ lại bỏ lỡ, là một đôi không biết đủ điển hình. Nói theo cách khác, là vì duyên phận chưa tới cho nên mới để nó trôi qua hết lần này đến lần khác.

Lúc Lục Lục đi ngang qua tu viện vốn không định dừng xe, nhưng có người chặn xe anh, nói phía trước xảy ra tai nạn giao thông cấm xe cộ qua lại, khiến anh không thể đi tiếp nữa. Đáng tiếc là để trở về Edinburgh chỉ có duy nhất con đường này mà thôi, cho nên Lục Lục chỉ có thể dừng xe, sau đó xuống xe đi ra ngoài hóng mát một chút.

Tu viện ở trấn nhỏ đã cũ, vài người bạn trẻ chạy tới chạy lui khiêng nguyên vật liệu đến sửa tu viện. Lục Lục vốn không muốn vào xem, cho nên nếu không phải là có người đụng phải anh, anh cũng sẽ không vào, cũng sẽ không gặp lại Quả Quả lần nữa.

Là do có một cậu thanh niên nói giọng Oxford đụng phải Lục Lục, trên tay cậu ta cầm một cái cọ, thuốc màu trên cọ không cẩn thận dính vào bộ tây trang đắt tiền của Lục Lục.

Sau đó Lục Lục chỉ có thể đi theo cậu nhóc mang về ấy nấy kia vào tu viện. Cậu thanh niên này nói cho anh biết cậu ta có thuốc tẩy màu chuyên dụng, chỉ cần bôi lên đảm bảo có thể tẩy sạch vết bẩn trên bộ tây trang của anh.

Lục Lục rảnh rồi không có việc gì làm nên cũng muốn thử loại thuốc tẩy thần kỳ kia một chút.

Người trong tu viện còn nhiều hơn bên ngoài, bên tường bắc những khung sắt thật cao, phía trên có hai người đang vẽ tranh lên tường.

Lúc cậu thanh niên trẻ tuổi dẫn Lục Lục đi vào, Lục Lục cũng không xem gì nhiều, cậu nhóc nhiệt tình tìm một cái ghế sạch sẽ cho anh nghỉ một chút.

Sau khi cậu ta rời đi, Lục Lục lấy điện thoại di động ra xem cuộc gọi của bạn học, nói cho bạn anh biết kết quả cuộc đàm phán hôm nay. Lúc đang bấm số điện thoại, anh chợt nghe thấy một giọng nói trong trẻo vang lên: “Tom, cậu lại trốn việc đấy hả?”

Tay Lục Lục cầm điện thoại run lên, tiếng nói kia phát ra từ trên giá cao dựng bên bức tường bên trái. Quả Quả mặc bộ đồ lao động rộng rãi, đang đứng ở trên giá treo nói chuyện với cậu nhóc làm bẩn đồ của anh. Nụ cười của cô rất rực rỡ, rực rỡ đến mức thật lâu sau anh mới chú ý tới phần bụng nhô lên của Quả Quả.

Lục Lục cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

63. Chương 63

Doolally! ! !

Lục Lục thực sự sắp phát điên mất rồi. Phát điên cũng là một loại cảm xúc, trong giây lát anh nổi trận lôi đình, tất cả lo âu và nhớ nhung đè nén bao tháng qua đều bộc phát. Sau đó, máu trong thân thể như muốn trào lên, làm cho anh mất khống chế, làm cho anh hít thở không thông, trong lòng chỉ còn lại yêu thương và đau lòng.

Lục Lục từng bước từng bước đi tới cái khung sắt, lòng bàn tay anh lạnh như băng, khớp xương nắm đến cứng đờ. Trong khi đó Quả Quả chỉ lo vẽ tranh, không hề nhìn thấy Lục Lục đang đứng phía dưới.

Một tay Quả Quả đặt lên bụng mình, tay còn lại cầm cọ vẽ lên tường, cô còn vui vẻ ngâm nga một bài hát của Mân Nam. Sau đó người đàn ông da đen bên cạnh cô tiếp lời, hỏi cô đang hát cái gì?

Cô nhướn mày, nói: ” Tình Yêu Phải Từ Hai Phía, có muốn em dạy anh hát bài này không?”

Tình Yêu Phải Từ Hai Phía.... Lục Lục chỉ cảm thấy huyết thái dương của mình giật giật không ngừng. Anh muốn túm cô gái này xuống ngay lập tức, nhưng chỉ cần nhìn đến bụng cô, Lục Lục cũng đã lo đến mức xanh cả mặt. Thậm chí anh còn sợ mình lên tiếng sẽ hù dọa đến Quả Quả mất, nếu như cô giật mình, nếu như không cẩn thận ngã xuống....

Lục Lục thật sự cảm thấy xương bàn tay mình sắp bị bóp nát rồi. Anh ngẩng đầu nhìn Quả Quả, làm thế nào cũng không thể cất tiếng gọi tên cô được. Đang lúc khoé mắt anh cay cay, sau lưng vang lên một giọng nam, là cậu thanh niên trẻ tuổi lúc này: “Hóa ra anh đang ở đây à, em tìm anh này giờ.”

Lục Lục quay đầu, cậu trai tên Thomas cầm trong tay một cái bình nhỏ, nói với Quả Quả đang đứng ở trên: “Quả Quả, em có thể mượn lọ thuốc tẩy thần kỳ của chị cho anh này dùng được không? Vừa rồi em bắt cần làm bồn âu phục của anh ấy.”

“Cái cậu nhóc vụng về này.” Giọng nói tràn ngập vui vẻ của Quả Quả bay vào tai Lục Lục, trái tim Lục Lục co thắt lại. Sau đó anh ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào Quả Quả đang đứng phía trên. Khi anh nhìn về phía Quả Quả thì Quả Quả cũng nhìn về phía anh, nụ cười xán lạn hơn cả ánh nắng kia bỗng cứng lại một giây sau đó lập tức khôi phục trở lại, cô nhiệt tình nói với Thomas: “Đương nhiên là được, Tom.” Cô cúi đầu, “Chị còn phải nói cho em biết một chuyện, vị tiên sinh này là một.... Người bạn của chị.”

“Thật sao? Thật khó mà tin được.” Thomas kích động nhìn về phía Lục Lục, đưa tay mình ra, “Xin chào, em là Thomas....”

Lục Lục không thềm để ý tới cậu Thomas đang đưa ra tay kia, mà cứ nhìn chằm chằm Quả Quả. Sau đó anh khó khăn mở miệng: “Quả Quả, em xuống đây đã.”

Quả Quả có chút khó xử: “Em còn chưa vẽ xong.”

“Xuống đây đã.” Giọng Lục Lục cương quyết, Quả Quả suy nghĩ một chút, cuối cùng xoay người trèo thang xuống. Lục Lục đứng dưới, mỗi bước của Quả Quả giống như giẫm vào tin anh một cái. Cuối cùng khi Quả Quả đặt chân xuống đất, Lục Lục vững vàng đỡ lấy cô: “Cẩn thận.”

“Cám ơn anh.” Quả Quả lặng lẽ đẩy tay Lục Lục ra, “Lục.... Sao anh lại ở đây?”

Lục Lục: “Anh tới đây bàn chuyện làm ăn.”

“À.” Quả Quả gật đầu, có chút tiếc nuối nói, “Mấy ngày nay em phải làm gấp, nơi này sắp sửa thành cô nhi viện, vài ngày nữa sẽ có rất nhiều bạn nhỏ tới đây ở.... Em hơi bận, không có thời gian tiếp đãi anh....”

“Làm gấp?” Mắt Lục Lục tối lại, bên trong còn bao hàm một tia lửa. Anh hít sâu một hơi, nắm lấy cổ tay Quả Quả, “Quả Quả, em đúng là điên rồi.”

Quả Quả tỏ ra không hiểu: “Anh Lục, sao thế?”

Lục Lục cúi đầu nhìn cái bụng không còn nhỏ của Quả Quả, lực trên tay không khống chế được tăng lên, cuối cùng Quả Quả ai ui một tiếng, dùng sức hất anh ra, “Anh điên à.”

“Em mới điên thì có, đi theo anh.” Lục Lục muốn túm Quả Quả đi, nhưng Quả Quả không chịu. Lục Lục lại sợ động tác của mình quá mạnh làm cô bị thương, cuối cùng hai người chỉ có thể giằng co lẫn nhau.

Nơi này là địa bàn của Quả Quả, thấy sắc mặt Lục Lục không tốt, đám người kia lập tức xúm lại đứng sau lưng Quả Quả. Nếu như lúc này Quả Quả mở miệng đuổi Lục Lục, Lục Lục nhất định sẽ bị ném ra ngoài ngay lập tức.

Nhưng sau khi trừng mắt nhìn Lục Lục một lúc, Quả Quả cười hì hì quay về phía các bạn mình nói: “Anh ấy hơi nóng tính chứ không phải là người xấu đâu.”

Quả Quả đi theo Lục Lục ra xe của anh. Lúc lên xe vì bụng khá lớn nên cô khẽ lấy tay đỡ hông. Chi tiết này rơi vào mắt Lục Lục, anh cảm thấy châm chọc vô cùng.

Nếu như không có chi tiết này, suýt chút nữa Lục Lục đã cho rằng Quả Quả không biết mình có thai, có phụ nữ có thai nào giống như cô sao?

Vắt và lăm mới gặp lại nhau, vừa thấy mặt Lục Lục đã bắt đầu trách cô, sau một lúc im lặng anh nói: “Em thu dọn ít đồ, cùng anh trở về Edinburgh.”

Quả Quả chớp mắt, không hiểu: “Tại sao?”

Lục Lục bị chọc tức, nhìn chăm chăm bụng Quả Quả, giọng điệu lạnh lùng: “Nếu như em muốn sinh nó, anh không thể không chịu trách nhiệm.”

Quả Quả cúi đầu, sau đó cong cong khóe môi, ánh mắt xinh đẹp tràn đầy ý cười: “Anh Lục, chẳng lẽ anh muốn nhận niềm vui làm cha sao?”

Niềm vui làm cha, Lục Lục không hiểu, đành hiểu theo nghĩa đen, quay đầu nói: “.... Làm cha đương nhiên là chuyện vui....”

Quả Quả lập tức cười như điên, vẻ mặt Lục Lục lại như ăn phải một thứ gì đó không muốn ăn. Quả Quả quay đầu đi, Thomas ở ngoài cửa xe đang lo âu nhìn về phía cô.

Lục Lục không hiểu nhìn Quả Quả, Quả Quả cười đến chảy nước mắt, sau đó cô ngừng cười, giải thích: “Vui vì làm cha cho con của người đàn ông khác sao.”

Lục Lục: “....”

Quả Quả đột nhiên đưa tay trái đến trước mặt Lục Lục: “Đẹp không.”

“Cái gì....” Lục Lục cúi đầu nhìn tay Quả Quả, bỏ qua việc tay cô dính màu thì bàn tay cô nhỏ nhắn, ngón tay thon dài trắng nõn, “Đẹp....”

“Nhìn đi đâu đây.” Quả Quả giơ ngón áp út của mình lên, đưa chiếc nhẫn hình thiên nga lên cho anh thấy, “Nhìn đây này, nhẫn đẹp không.”

Não Lục Lục bắt đầu hoạt động, càng hoạt động càng thấy trống rỗng: “Quả Quả....”

“Em kết hôn rồi.”

“Đừng có đùa.”

“Thật mà, chồng em đẹp trai lắm.”

“Quả Quả!”

“Em thật sự kết hôn rồi mà, đứa bé trong bụng là của anh ấy.”

Lục Lục cau mày: “Có bản lĩnh em dẫn chồng em đến đây cho anh xem.”

Quả Quả đưa Lục Lục đến nhà của mình, đó là một ngôi nhà không quá mới, bức tường bên ngoài loang lổ, nhưng bên trong có vẻ mới hơn, chắc là do đã được tân trang lại. Trong căn nhà nhỏ dán đầy giấy nhớ màu vàng nhạt ấm áp, trên giấy dán tường treo mấy bức hình trẻ nhỏ.

“Chồng em rất bận nên về nhà hơi muộn, nếu anh thật sự muốn gặp anh ấy, vậy thì phải đợi một lúc.” Quả Quả nói, sau đó pha cho anh một ly trà mật ong.

Lục Lục ngồi xuống chiếc sofa bằng vải thô ở phòng khách: “Anh có thể đợi.”

Quả Quả hơi khom người đặt ly trà mật ong xuống trước mặt Lục Lục: “Em không lừa anh đâu.”

“Quả Quả, đùa kiểu này không vui đâu.”

Quả Quả đỡ bụng đi qua đi lại trong phòng khách, sau đó quay sang nhìn Lục Lục: “Lục Tiểu Lục, em không lừa anh.” Nói xong cô lấy từ trong ngăn kéo ra một tấm hình ném cho Lục Lục, “Đây, hình của chồng em đó, anh ấy tên Simon, là bác sĩ phòng khám.”

Ảnh Quả Quả đưa cho Lục Lục là một tấm hình hai người chụp chung. Lục Lục nhìn thẳng nhóc đẹp trai trong hình, trong lòng kiên quyết cho rằng đây là chuyện bất khả thi nhưng lòng ngực vẫn cảm thấy chua chát. Anh để tấm hình lên bàn trà: “Quả Quả, em đúng là nhọc lòng.”

Quả Quả rất bất đắc dĩ: “Vậy anh cứ tiếp tục chờ đi.”

Sau đó khoảng gần năm giờ chiều, Lục Lục nghe thấy tiếng mở khóa. Anh ngẩng đầu nhìn Quả Quả, Quả Quả đang bóc hạt dưa, cô bóc hết hạt dưa rồi để lên một tờ giấy. Trước khi Simon về, Quả Quả vừa bóc hạt dưa vừa kể cho anh nghe chuyện tình của Simon và cô, càng nghe sắc mặt Lục Lục càng khó coi.

Simon mang theo một túi đồ ăn lớn mở lên đi vào, anh ta liếc nhìn Lục Lục trong phòng khách, cười hỏi Quả Quả: “Quả Quả, có bạn đến chơi à.”

Quả Quả dốc tất cả hạt dưa đã bóc vào trong miệng, đứng lên đi tới ôm cánh tay anh ta: “Sao hôm nay về sớm vậy.”

Simon véo má Quả Quả, nhìn về phía Lục Lục: “Sao em không giới thiệu?”

Quả Quả chớp mắt, cười khanh khách dắt Simon tới giới thiệu: “Lục Lục, bạn trai cũ của em, trước kia em đã kể cho anh nghe rồi đó...”

Ngục máu cuối cùng của Lục Lục cũng phun ra rồi.

Trước lúc chia tay, Lục Lục hi vọng sau khi anh và Quả Quả chia tay, Quả Quả có thể nhớ tới những điểm tốt của anh, anh cũng có thể nhớ tới những điểm tốt của Quả Quả. Nhưng khi thái độ của Quả Quả bây giờ giống y như đúc với những gì anh mong đợi, anh lại cảm thấy khó chấp nhận.

Lục Lục nhìn tên Simon trước mắt, là một người đàn ông lùn nhưng có diện mạo khá. Anh ta chắc chỉ khoảng một mét sáu tám. Lục Lục cậy vào ưu thế chiều cao của mình, từ trên cao nhìn xuống Simon. Simon mặc một cái áo khoác nửa mới nửa cũ, nhưng nụ cười lại rất thân thiết. Nghe Quả Quả giới thiệu như vậy, anh ta nhiệt tình chào hỏi anh: “Rất vui được gặp anh...”

Lục Lục lại không vui chút nào, anh cảm thấy cảnh tượng trước mắt giống như giấc mơ vậy, nhưng sao nó lại chân thật đến thế, chân thật đến mức Lục Lục cảm nhận được không khí gia đình ở trong căn nhà nhỏ này.

Lục Lục thật sự phát điên rồi, anh bắt đầu viện cớ không đi. Dĩ nhiên anh cũng có lý do chính đáng, ví dụ như đường quay về Edinburgh giờ không đi được.

Quả Quả đề nghị, “Cách đây không xa có một khách sạn, em bảo Simon dẫn anh đi.”

“Không cần, anh muốn ở đây.” Lục Lục quét mắt nhìn cả căn nhà, chỉ có một gian phòng. Sau đó đôi mắt anh nhìn về chiếc ghế sofa, “Anh ngủ ở đó là được rồi.”

Quả Quả buông tay, Simon kéo tay Quả, sau đó nói với cô, “Vậy chúng ta ăn cơm trước đi, anh mua pizza em thích nhất đây.”

Bữa tối vốn chỉ mua cho hai người nhưng bây giờ phải chia ba, cuối cùng không ai được no bụng cả, nhất là phụ nữ có thai như Quả Quả. Cô dựa lưng vào ghế nhìn Lục Lục: “Làm thế nào bây giờ, em còn đói, đều tại anh, làm hại bé con của em không có bữa tối mà ăn.”

Lục Lục mặc cho Quả Quả chế nhạo, nói với Simon: “Nhà hai người có nguyên liệu gì để nấu ăn không?”

“Ngại quá, em và Simon đều không biết nấu cho nên trong tủ lạnh không có gì cả.” Quả Quả dần mất kiên nhẫn với Lục Lục, giọng nói cũng trở nên khó chịu, ra chỉ thị cho Simon: “Lấy bánh bích quy cho em, em không thể để cho cục cưng của em đói bụng được.”

Simon sờ sờ tay Quả Quả: “Anh ra ngoài mua đồ ăn, em chờ một chút.” Nói xong, anh ta nhìn về phía Lục Lục, “Anh Lục, anh còn muốn ăn cái gì không?”

“Không cần.” Lục Lục lắc đầu, sau đó Simon gật đầu, trước khi ra khỏi cửa còn ôm Quả Quả một cái. Lục Lục vẫn thờ ơ lạnh nhạt, sau khi Simon rời đi liền nói, “Diễn đủ chưa?”

Quả Quả muốn tránh xa Lục Lục, đứng lên đi về phòng, đi nửa đường cô xoay người lại, “Xin cứ tự nhiên, em phải về phòng ngủ, phụ nữ có thai rất thích ngủ.”

Lục Lục bước nhanh tới trước mặt Quả Quả: “Quả Quả!”

Quả Quả đề phòng đỡ bụng mình: “Anh đừng dọa con em.”

Lục Lục cảm thấy mình và Quả Quả không thể nói chuyện với nhau rõ ràng được, mà Quả Quả cũng tỏ vẻ không muốn nói chuyện với anh, tại sao lại đột nhiên biến thành thế này?

Cuối cùng Lục Lục chịu thua trước: “Đừng nóng giận, cùng anh trở về Edinburgh đi, anh sẽ chăm sóc em thật tốt. Cái tên Simon kia em cũng thấy rồi đấy, anh ta ngay cả cơm cũng không để cho em ăn no.”

Quả Quả đau đầu: “Nếu như không phải tại anh, em sẽ ăn không đủ no sao?”

Lục Lục đổi vấn đề: “Anh ta có cái gì tốt chứ?”

Quả Quả ngược mắt lên: “Anh ấy không giống như anh nói, thẳng thắn, làm việc nghiêm túc, hơn nữa anh ấy rất tuấn tú, là loại mặt trắng nhỏ em thích.”

Lục Lục: “Chỉ được 1m65 không?”

Quả Quả: “Ngại quá, anh ấy có cùng chiều cao với Napoléon, 1m68.”

Lục Lục: “Quả Quả, em có biết em đang làm cái gì không. Em đang coi cuộc sống của em là một trò đùa, anh làm sao tin được em và cậu Simon kia là vợ chồng. Bây giờ hai người giống như hai đứa trẻ chơi trò giả đình vậy, biết không? Ngay cả cuộc sống cơ bản hai người còn không chịu trách nhiệm nữa là.”

Sau đó Quả Quả cũng tức giận, trước khi nói cô còn vuốt vuốt bụng mình như trấn an vậy, hình như cô rất sợ tâm trạng của mình ảnh hưởng tới đứa bé.

“Vậy anh nói cho em biết thế nào là một cuộc sống nghiêm túc, em chưa từng thấy cuộc sống hiện giờ của em có gì không tốt. Ngày nào em cũng vui vẻ, em sống cuộc sống em muốn, em làm chuyện em thích, em nghiêm túc đối xử với mọi người.... Anh nói cho em biết làm vậy thì có gì khiến anh coi thường.... Mà anh, anh mới là người không chịu thừa nhận tình cảm, một người cố chấp như anh có tư cách gì chỉ trích cuộc sống của em là một trò đùa. Đầu óc anh đúng là có vấn đề nên mới tự nhiên chạy đến đây đòi làm cha của con người khác.”

Lục Lục: “Tùy em muốn nói thế nào thì nói.”

Lục Lục quả nhiên không chịu đi, buổi tối Simon ôm một cái chăn cho anh: “Sợ rằng phải để anh chịu thiệt một đêm rồi.”

Lục Lục nhìn về phía Quả Quả, cô đã thay xong áo ngủ đang đi ra nói với Simon: “Chúng ta cũng đi nghỉ sớm một chút thôi.”

Simon gật đầu, sau đó nói với Lục Lục: “Anh chịu khó một đêm nhé.” Sau đó cùng Quả Quả vào phòng, đóng cửa lại.

Nhìn cửa phòng khép chặt, Lục Lục nằm lên ghế sa lon, cái ghế sa lon cũ kỹ kêu “Két” một tiếng. Lục Lục lấy điện thoại di động ra nhìn giờ, tâm trạng đã tồi tệ đến mức không thể tưởng tượng nổi nữa.

11 giờ đêm, Lục Lục đi đến trước cửa, gõ cửa. Không ai trả lời anh, Lục Lục tiếp tục gõ, không ai ra mở cửa, Lục Lục tiếp tục gõ. Rốt cuộc Quả Quả cũng từ bên trong đi ra, cô cực kỳ tức giận, mở cửa gầm lên với Lục Lục: “Con mẹ nó anh cút đi cho tôi!”

“Con mẹ nó anh cút đi cho em!” Sau khi Tần Dư Kiều trở lại biệt thự, mặc dù rất tức giận, nhưng cô vẫn hạ giọng vì sợ đánh thức Duệ Duệ. Cô chỉ ra cửa phòng, “Đi ra ngoài cho em.”

Lục Cảnh Diệu đề nghị Tần Dư Kiều lại: “Kiều Kiều, đây là nhà anh, anh có thể cút đi đâu đấy.”

Thật ra những lời này của Lục Cảnh Diệu vốn là để lấy lòng Tần Dư Kiều, đáng tiếc anh chẳng những không lấy lòng được Tần Dư Kiều mà còn khiến cô điên tiết hơn. Sau đó Tần Dư Kiều khế cắn môi đẩy Lục Cảnh Diệu ra, tức giận bỏ đi.

Tần Dư Kiều đi rất nhanh, Lục Cảnh Diệu đuổi theo Tần Dư Kiều đến cửa chính, kết quả đuổi được một nửa lại sái chân. Lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên anh sái chân. Lục Cảnh Diệu ngồi xổm xuống, đau đớn nói với Tần Dư Kiều: “Kiều Kiều, đau quá.”

Tần Dư Kiều xoay người. Dưới đèn đường kiểu châu Âu, Lục Cảnh Diệu đau không nói ra lời. Anh chỉ mặc áo ngủ đuổi theo cô, vẻ mặt dường như rất đau. Anh ngẩng đầu nói với Kiều Kiều: “Hình như tổn thương đến dây chằng rồi...”

Tần Dư Kiều mặt lạnh nhìn người đàn ông kia diễn trò, vô cảm xoay người rời đi. Nhưng đi đến cửa lớn, Tần Dư Kiều lại nghĩ đến Duệ Duệ. Cô giậm chân, cuối cùng cũng đành phải quay về.

64. Chương 64

Lúc Tần Dư Kiều trở lại biệt thự, Lục Cảnh Diệu đang ngồi một mình trong phòng khách, tay cầm túi chườm đá đặt lên chân phải. Thấy cô về anh chỉ hơi ngước lên liếc một cái, sau đó giận dỗi quay đầu đi không thèm nhìn Tần Dư Kiều nữa.

Tần Dư Kiều vốn đang tức giận, nhìn thấy dáng vẻ này của Lục Cảnh Diệu cô lại càng tức hơn. Cô không quan tâm tới anh, đi thẳng lên cầu thang. Sau đó Lục Cảnh Diệu khó chịu “này” một tiếng, Tần Dư Kiều vẫn không để ý, tiếp tục đi về phía trước.

“Đứng lại.” Trái tim Lục Cảnh Diệu bây giờ như bị một con mèo cào cào vậy, trong lòng anh rất buồn bực, nhưng khi phát hiện giọng điệu mình có chút không tốt, anh lập tức hạ giọng mềm mại hơn, “Kiều Kiều, sưng lên rồi này...”

Tần Dư Kiều quay đầu, Lục Cảnh Diệu dùng đôi mắt sâu đen láy của mình nhìn cô, một chân còn đang đặt lên tay vịn ghế sofa, trên chân đặt một cái túi chườm nước đá. Sau đó “Bộp” một tiếng, túi chườm nước đá rơi xuống đất, Lục Cảnh Diệu cũng “Ai ui” một tiếng. Mặc dù trên mặt tỏ vẻ vô cùng đau đớn, nhưng anh vẫn đi cà nhắc tới trước mặt Tần Dư Kiều, âm trầm nhìn cô chăm chú, sau đó kéo Tần Dư Kiều vào trong lòng: “Em đúng là đồ lừa đảo.”

“Em hứa với anh thế nào, em nói em sẽ không bỏ nhà đi nữa.... Duệ Duệ còn ngủ ở trên tầng kia kia, ngày mai nó tỉnh lại không thấy em thì nó sẽ nghĩ em thế nào?” Lục Cảnh Diệu ôm Tần Dư Kiều thật chặt, không để cho cô nói chen vào, một hơi nói tiếp, “Chuyện bác sĩ Karo là lỗi của anh, nhưng nếu như em cho anh đủ cảm giác an toàn, thì có gì anh phải làm như vậy? Dĩ nhiên là em có thể nói anh già mồm ắt lẽ phải, hôm nay anh già mồm cho em xem, em làm thế nào thì làm...”

Đầu Tần Dư Kiều bị ép dựa vào bờ vai Lục Cảnh Diệu, eo cũng bị tay Lục Cảnh Diệu ôm thật chặt. Lời cô muốn nói mắc kẹt trong cổ họng thật lâu mới thoát ra được: “Cảnh diệu, em chỉ đang tức giận thôi. Chúng ta đã sắp kết hôn rồi, tại sao anh lại phải khổ sở tìm cách lừa gạt em chuyện ở Edinburgh chứ. Em thật sự nghi ngờ không biết anh đã bao giờ nói thật với em chưa?”

“Nói rồi.” Lục Cảnh Diệu không cần nghĩ ngợi liền trả lời, “Anh yêu em.”

“Cái gì...”

“Anh yêu em.”

“Đây là lời thật lòng nhất nhất nhất anh đã từng nói, những thứ khác có thể lừa em, nhưng động cơ đều là vì anh quá yêu em. Cho nên Kiều Kiều, em có thể nể tình mà đừng giận anh nữa được không. Em có thể nhìn những vấn đề đó sâu hơn một chút được không, bởi vì mọi chuyện anh làm đều là vì quá yêu em. Anh không có bất cứ ý đồ xấu nào cả, ý đồ duy nhất của anh là muốn cưới em về nhà...”

Tần Dư Kiều : “...”

Trình độ biện hộ của một người đàn ông thường liên quan chặt chẽ đến độ dày của da mặt anh ta. Lục Cảnh Diệu sống nhiều năm chờ đợi một ngày dài bằng một năm như vậy rồi nên thời gian cũng mài cho da mặt anh càng ngày càng dày.

Hoặc cũng có thể nói rằng sau khi trải qua một khoảng thời gian chờ đợi đau khổ, mòn mỏi sống những ngày vô biên vô hạn không có hi vọng, anh mới biết có một số việc nên bớt làm cao đi, như vậy mới không bị ông trời trêu đùa nữa.

Mỗi người đều có rất nhiều thứ để quý trọng: quý trọng lương thực, quý trọng sách vở, quý trọng thời gian, quý trọng một người.... Nhưng có đôi lúc người ta lại quên mất điều này. Có rất nhiều nguyên nhân, có đôi khi là không đủ kiến thức, có đôi khi là quá kiêu ngạo, có khi lại là muốn quý trọng nhưng không làm được, chờ đến khi làm được thì người kia đã đi mất rồi.

Cho nên rất nhiều khi quý trọng được coi là một loại thái độ, ví dụ như những lần Lục Lục chịu thua Quả Quả, anh luôn muốn đứng ở bậc cao nhất sau đó dần đi xuống.... Cuối cùng nói với Quả Quả: “Đây là sự nhượng bộ lớn nhất của anh rồi đấy, nhưng còn em, em có thể làm cho anh cái gì.” Quả Quả ngẩng đầu nhìn lên, lườm bíp! Cho dù Lục Lục đi xuống, cô vẫn phải ngẩng đầu nhìn anh. Lúc ấy Quả Quả cũng rất tức, xương sống cô không tốt nên không thích ngẩng đầu nhìn người khác.

Cho nên nếu như không có đứa bé, thì kết quả cuối cùng của cô và Lục Lục chỉ có thể là chia tay. Nhưng Quả Quả là một người đặc biệt, lòng tự ái cũng cao, cho nên ngay cả khi có con cô cũng muốn chia tay với Lục Lục.

Lục Lục ở lý nhà Quả Quả không hề có dấu hiệu muốn đi, ngày hôm sau vẫn mang đôi mắt đen sì tới bàn ăn.

Simon uyển chuyển hỏi: “Đường đi về Edinburgh đã được thông rồi, không biết khi nào thì anh Lục lên đường?”

Lục Lục xoa xoa cái trán đau đớn: “Tôi muốn đợi mấy ngày nữa.”

Simon liếc nhìn Quả Quả, rút khăn giấy đưa cho cô: “Lau miệng đi.”

Quả Quả nhận lấy khăn giấy từ tay Simon, đứng lên trở về phòng thay một bộ quần áo lao động rộng thùng thình rồi nói với Simon: “Hôm nay em đến tu viện giúp mọi người một tay.”

Simon khẽ cau mày: “Hay là tới phòng khám giúp anh một tay đi, anh nhìn thấy em cũng yên tâm hơn.”

Quả Quả do dự một chút rồi gật đầu.

Lục Lục phì cười để dao nĩa xuống: “Một phụ nữ có thai như em đông chạy tây chạy làm cái gì, em có biết bây giờ em đã làm mẹ rồi không, em cần phải có trách nhiệm với đứa trẻ chứ.”

Lục Lục nói tiếng phổ thông, Simon nghe không hiểu liền nhìn về phía Quả Quả.

Quả Quả không để ý tới Lục Lục, quay sang thương lượng với Simon: “Sáng nay em phải tới tu viện, anh biết đó, ở đây không có em không được. Buổi chiều em tới phòng khám tìm anh, được không?”

Simon do dự một chút rồi gật đầu, trước khi ra khỏi cửa anh còn ôm Quả Quả một cái. Lục Lục lạnh lùng quét mắt nhìn đôi nam nữ trước cửa, tức giận đá vào chân bàn làm đồ dùng trên bàn vang lên tiếng động nho nhỏ.

Rốt cuộc sau khi Simon rời đi, Lục Lục đứng lên bước tới trước mặt Quả Quả: “Quả Quả, cùng anh trở về Edinburgh đi.”

Quả Quả giương mắt lên, bắt đầu dọn dẹp nhà cửa. Nếu như không phải cô mang một cái bụng to thì không thể nhìn ra Quả Quả đang mang thai. Lục Lục nhớ tới cảnh tượng Quả Quả trèo lên giá cao, mí mắt anh bắt đầu giật không ngừng.

“Lục Lục, anh muốn ở bao lâu thì cứ ở, tiền thuê phòng một ngày là 20 bảng Anh. Chờ em sinh đứa bé ra cho anh hết hần hi vọng đi. Anh nên xem con của em là con lai hay là một đứa trẻ Trung Quốc thuần chủng.”

Lục Lục lạnh lùng nhìn, căn bản không nghe Quả Quả nói. Vóc dáng anh vốn rất cao, ngũ quan sắc bén, lúc nghiêm mặt quả thật có thể dọa người, Quả Quả sợ tới mức nước mắt bắt đầu trào ra.

Hay tay Quả Quả ôm bụng mình, ngồi xuống ghế sofa. Một lát sau, cô thút tha thút thít khóc nức, tiếng khóc nhỏ như cô con dâu uất ức vậy.

“Anh Lục, anh không muốn thấy em sống tốt sao...”

Không phải anh không muốn thấy cô sống tốt mà là không chịu được khi thấy cô sống tốt mà không có anh.

Lục Lục khẽ cắn răng, lạnh lùng mở miệng: “Quả Quả, anh cho em một cơ hội cuối cùng, hoặc là cùng anh trở về Edinburgh hoặc là ở lại đây tiếp tục ăn bữa hôm nay lo bữa ngày mai sống qua ngày. Nhưng anh nói trước cho em biết, chỉ cần em cùng anh trở về, mặc kệ đứa bé em sinh ra có quan hệ với anh hay không, anh nhất định không thể để nó chịu uất ức được. Nhưng nếu như em tiếp tục sống ở đây thì cho dù đứa bé em là con ruột của anh, cũng đừng tìm tới anh, cũng đừng bảo anh chịu trách nhiệm.... Quả Quả, anh cho em một cơ hội.”

Quả Quả vô cảm nghe Lục Lục nói hết, sau đó cầm trái táo trên bàn ném về phía Lục Lục: “Anh có thể cút.”

Lục Lục gật đầu, rất phong độ xoay người rời đi.

Sau khi Lục Lục trở lại Edinburgh lập tức trở thành một người đàn ông thất tình. Nếu không phải làm cái gì cũng không có hứng thú, nhìn mấy tính nhưng không đánh nổi một chữ; thì cũng lâm vào trạng thái liều mạng làm việc, ba ngày ba đêm không chớp mắt.

Sau đó Mục Lộc xin nghỉ dài hạn sang thăm anh bởi thấy anh mãi không về nước. Lúc ấy Mục Lộc rất chăm học, chương trình học cũng đang bước vào giai đoạn căng thẳng.

Mục Lộc sa thải người giúp việc của nhà Lục Lục, sau đó tự mình phụ trách chuyện ăn, mặc, ở, đi mỗi ngày của Lục Lục. Cô giặt quần áo nấu cơm cho anh mà chưa từng oán trách một câu. Một ngày ba bữa, chưa từng có bữa nào để Lục Lục phải nhịn. Sau khi ăn xong nếu như Lục Lục còn muốn làm việc, cô sẽ kéo Lục Lục cùng dắt chó đi dạo.

Dù Lục Lục là một người hay soi mói nhưng biểu hiện của Mục Lộc lại khiến cho anh không có chỗ nào để bắt bẻ cả. Rốt cuộc ở lần thứ sáu Lục Lục từ Harl về, anh nói với Mục Lộc: “Nếu như em đồng ý, chúng ta trở về nước liền kết hôn.”

Mục Lộc ôm lấy eo Lục Lục: “Thật ra thì em hi vọng chúng ta có thể định cư ở Anh quốc, em đã có tình cảm với nơi này rồi.”

Mục Lộc bàn bạc với Lục Lục, nhưng giữa nam nữ luôn tồn tại quan hệ thỏa hiệp. Trước nay đều là Mục Lộc thỏa hiệp với Lục Lục, lần này cũng vậy.

“Sau khi về nước anh có thể thường xuyên dẫn em đi Anh quốc .”

Mục Lộc kéo tay Lục Lục: “Cũng được, nhưng anh phải đối xử tốt với em đó, biết không?”

Lục Lục khẽ “Ừ” một tiếng, sau đó kéo tay Mục Lộc ra, cầm áo khoác từ trên giá áo, nói với Mục Lộc: “Anh đi ra ngoài một chuyến, hôm nay còn phải gặp một đối tác làm ăn.”

Mục Lộc: “Em đi cùng với anh.”

Lục Lục: “Em ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Trước khi Lục Lục hẹn hò với Quả Quả, anh đã hoạch định rõ tương lai của mình. Tương lai bao gồm hai chuyện trọng đại: sự nghiệp và hôn nhân. Sự nghiệp là phát triển Lục thị hơn nữa, còn hôn nhân là tìm một người bạn gái giống như Mục Lộc, sau đó kết hôn rồi sống tới già, nuôi dưỡng những đứa con của mình thật tốt, tiếp tục mở rộng giang sơn của Lục gia.

Nhưng Lục Lục không ngờ có một ngày Lục Lục sẽ gặp phải một người con gái tên là Quả Quả.

Quả Quả và Mục Lộc hoàn toàn khác nhau, hoặc nên nói là hoàn toàn trái ngược nhau. Cô nhiệt tình, to gan, không bao giờ tuân theo bất cứ kế hoạch nào. Dĩ nhiên thứ hấp dẫn Lục Lục lúc ban đầu chính là gương mặt và vóc người của Quả Quả, từ lần đầu tiên gặp mặt cô đã để lại cho Lục Lục ấn tượng rất sâu sắc.

Sau một khoảng thời gian rất dài, Lục Lục vẫn cảm thấy mình chỉ hơi thích Quả Quả mà thôi. Nhưng thời gian đã phủ định suy nghĩ này của anh, điều khiến anh cảm thấy không ngờ đó là mình lại có thể nhớ mãi không quên một cô gái.

Giữa tháng tám, thời tiết ở Edinburgh từ từ tốt lên, Lục Lục cùng một nhóm bạn hợp tác buôn bán cũng lấy được một số thành tích không tồi. Người anh em Hắc Long Giang kia có cái tên rất chính trực, là Chu Hành Giai, trong cuộc đời cậu ta có hai hứng thú lớn nhất đó là kiếm tiền và chuyện phiếm.

Cậu ta cũng hay nhắc về Quả Quả với Lục Lục, khi buôn chuyện lại hay so sánh Quả Quả và Mục Lộc: “Nói nghiêm túc, tớ rất hâm mộ cậu.”

Lục Lục mím môi không nói.

“Một người đàn ông có thể hẹn hò với một người như Quả Quả, sau đó kết hôn với người con gái như Mục Lộc.... Chắc chắn, quá hoàn mỹ!”

Lục Lục cười, sau đó Chu Hành Giai cười hì hì hỏi Lục Lục: “Cậu và Quả Quả còn liên lạc với nhau không? Nếu như cậu không ngại, có thể cho tớ số điện thoại của cô ấy được không?”

Lục Lục vẫn cười, sau đó liền đứng dậy. Lúc rời đi tay phải anh vỗ mạnh xuống vai Chu Hành Giai, mạnh đến mức như muốn vỗ nổ phổi Chu Hành Giai.

“Cậu bị điên à.”

Lục Lục quay đầu, vẻ mặt lạnh lẽo: “Quả Quả kết hôn rồi.”

“Cái gì?”

Lục Lục: “Hết hy vọng đi, nếu cậu rảnh thì tập trung nghiên cứu hợp đồng ngày mai ấy.”

Buổi tối Lục Lục nằm mơ, nằm mơ thấy Quả Quả sinh ra một cậu nhóc tóc đen mắt đen, sau đó Quả Quả vui vẻ ôm cục cưng đi tới bên cạnh anh: “Lục Lục, anh làm cha, làm cha, làm cha, làm cha, làm cha! ! !”

Anh tỉnh dậy trong tiếng “Làm cha” đầy đầu, Lục Lục xoay người cầm điện thoại di động ở đầu giường xem giờ, sau đó nhắm mắt tính thời gian. . . . Quả Quả sắp đến ngày sinh rồi.

Cô bé ấy sắp làm mẹ rồi. Lục Lục bỗng cảm thấy ngực trái co thắt, sau đó anh tựa vào đầu giường châm một điếu thuốc.

Có một số việc thật sự không nên nghĩ quá nhiều, ví dụ như chỉ cần Lục Lục vừa nghĩ tới chuyện Quả Quả đi theo cái tên Simon không đáng tin ấy sống qua ngày, anh liền không nhịn được suy nghĩ xem Quả Quả sống làm sao đây.

Dĩ nhiên Lục Lục tự nhận là mình cũng không đáng tin, đàn ông đáng tin là phải cho phụ nữ hôn nhân, anh không cho Quả Quả được. Nhưng anh vẫn muốn mình là người đàn ông của cô, cho cô sự chở che cần thận nhất.

Những ý nghĩ đó thật mâu thuẫn, càng nghĩ càng nhức đầu. Trong đầu Lục Lục hiện lên gương mặt của Quả Quả, sự xinh đẹp của Quả Quả có pha trộn chút đáng yêu của thiếu nữ. Giống như lời Chu Hành Giai đã nói, xinh đẹp lại mang chút đáng yêu.

Đáng yêu sao? Lục Lục bật cười, cô có thể khiến anh anh dễ dàng thỏa hiệp chẳng phải là nhờ vào sự đáng yêu đó sao. Có lúc Lục Lục cảm thấy Quả Quả hết như một con gấu trúc vậy, kỹ năng sinh tồn bằng không giống quốc bảo [*], mỗi ngày chỉ cần đáng yêu là có một đồng người thích.

[*] Quốc bảo: ý chỉ gấu trúc.

Lục Lục nhớ tới những người từng theo đuổi Quả Quả, trong đó đương nhiên có cả Chu Hành Giai. Tất cả bọn họ đều muốn hẹn hò với Quả Quả, nhưng không ai muốn cưới cô cả. Bọn họ đều nói tình yêu và hôn nhân không giống nhau.

Vấn đề này Lục Lục cũng đã suy nghĩ rất lâu mà không tìm ra đáp án. Có lẽ là do mỗi người mỗi khác, hơn nữa vào mỗi thời điểm khác nhau thì suy nghĩ của con người cũng sẽ thay đổi. Trước khi gặp gỡ Quả Quả,

anh cũng xác định tình yêu và hôn nhân không giống nhau. Lúc chia tay với Quả Quả anh cũng nghĩ như thế.

Sau đó, hiện giờ Lục Lục cảm thấy kết hôn với Quả Quả cũng rất tốt, cho dù cô chẳng làm được gì nhưng anh vẫn có thể vui vẻ mà cãi vã với cô. Cuộc sống đã quá nhàm chán, có một số việc tại sao cứ phải như ý làm gì.

Lục Lục vẫn quay về Harl một chuyến, anh đứng trước nhà Quả Quả thật lâu, anh nhìn thấy Simon và Quả Quả cùng nhau đi xuống. Simon cầm tay Quả Quả, Quả Quả mặc một chiếc áo len màu xanh nhạt, trên đầu một cái mũ màu đỏ, cúi đầu đi sau lưng Simon. Simon đi một bước, cô cũng đi một bước.

Lục Lục không thấy được vẻ mặt của Quả Quả, nhưng anh vẫn có thể thấy được bụng của cô, cô đã sinh rồi.

Sau đó Lục Lục lên tầng, trước khi lên anh lấy từ trong xe ra hai hộp sữa bột cho trẻ em, sau đó mang theo tâm trạng phức tạp đi lên, mỗi bước đi lại thầm nói: con của anh, không phải con anh, con của anh....

Lúc Lục Lục đi tới tầng trên cùng, vừa khéo lại là ‘không phải con của anh’.

Đầu tiên anh ấn chuông cửa, sau đó không kìm chế được bắt đầu đập lên cửa. Trong nhà có giọng nữ truyền ra, là giọng Mexico : “Xin hỏi ai đấy?”

“Tôi là bạn của Quả Quả.”

Một người phụ nữ mở cửa cho Lục Lục, Lục Lục mang sữa bột tới đặt trên khay trà ở phòng khách, rất lễ phép nói với bà: “Đây là quà tặng cho đứa bé.”

Người phụ nữ vui vẻ mời Lục Lục ở lại, đúng lúc này tiếng trẻ con khóc từ trong phòng nhỏ truyền ra, trái tim Lục Lục lại điên cuồng nhảy lên, trong đầu đột nhiên nghĩ: tiếng khóc to rõ như vậy chỉ có thể là con của anh.

Người phụ nữ kia vội vàng vào phòng ôm đứa bé vừa mới tỉnh ra. Đứa bé rất ngoan, được ôm là lập tức ngừng khóc. Lục Lục thò đầu nhìn cậu nhóc trong tay bà ấy, nhưng vì góc độ không tốt nên anh chỉ thấy cái trán và tóc của đứa bé, là màu đen, mặc dù tóc không nhiều lắm.

“Tôi có thể nhìn một cái không?”

Lục Lục nói với người phụ nữ kia, bà vui vẻ ôm đứa bé cho Lục Lục nhìn: “Đúng là một đứa bé xinh đẹp.”

Lục Lục đã không thể nghe thấy bất kỳ thứ gì nữa rồi, đứa trẻ trong tã lót không phải là một đứa con lai, đây là con của Lục Cảnh Diệu anh, mũi này, cái miệng này, cái trán này....

Lòng ngực Lục Lục phập phồng lên lên xuống xuống, sau đó anh nói với người phụ nữ kia: “Có thể cho tôi ôm một chút được không?”

“Anh phải cẩn thận một chút.” Lúc người phụ nữ đưa đứa bé cho Lục Lục liền dặn dò. Lục Lục gật đầu, đổ mắt nhìn chăm chăm mặt mày đứa trẻ, “Đứa bé có tên chưa?”

“Cậu Simon chọn nhiều tên rồi, nhưng Quả Quả vẫn không hài lòng.”

Tâm trạng Lục Lục ngày càng hỗn loạn, đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, sau đó nghĩ đến một vấn đề khá quan trọng: “Là con trai hay con gái?”

“Là một cậu nhóc đáng yêu đấy.”

“À.” Lục Lục cúi đầu tiếp tục nhìn đứa bé, vừa rồi chỉ nhìn khuôn mặt, anh còn tưởng rằng Quả Quả sinh cho anh một cô nhóc.

Lục Lục ở đây rất lâu, cho tận đến lúc ăn tối anh vẫn không có ý rời đi.

Lục Lục vốn muốn chờ Quả Quả trở về, nhưng khi người phụ nữ kia mời anh ở lại ăn cơm, bắt đầu vào phòng bếp bận rộn nấu nướng, Lục Lục lại nảy sinh một ý nghĩ xấu xa.

Lục Lục ôm đứa bé trở về Edinburgh, vừa đến nhà anh liền nhận được cuộc điện thoại của Quả Quả: “Lục Lục, anh trả con lại cho tôi!”

“Quả Quả, em lừa anh.”

Bên kia điện thoại Quả Quả đã khóc, Lục Lục nhìn cậu nhóc đang nằm ngủ ở giữa giường, khóe mắt cũng có chút ướt át: “Quả Quả, em tội gì phải làm như thế chứ.”

Ngày đêm đó Quả Quả trở về Edinburgh, trở về căn nhà của Lục Lục, sau đó Quả Quả ở đó hơn một tháng, biến thành người tình của Lục Lục trong vòng một tháng.

Trên tần cô ở với con trai, tầng dưới Lục Lục ở cùng Mục Lộc.

Mục Lộc không bao giờ ở lại qua đêm, cho nên buổi tối Lục Lục liền lên tầng. Khoảng thời gian đó, Lục Lục và Quả Quả luôn dùng đôi mắt lạnh lùng, khuôn mặt lạnh lùng và nụ cười lạnh lùng để đối diện với nhau. Lúc cãi nhau kinh khủng nhất còn hận không thể bóp chết đối phương ngay lập tức, quan hệ hai người càng ngày càng xấu.

Quả Quả không còn là Quả Quả của Lục Lục nữa, Lục Lục cũng không còn là Lục Lục của Quả Quả nữa. Thật ra thì khi đó bọn họ chỉ là thiếu một chút bình tĩnh, hòa nhã ngồi xuống thương lượng về tương lai với nhau mà thôi.

Tần Dư Kiều vẫn quyết định tiếp nhận phương pháp điều trị thôi miên của bác sĩ Karo. Lần này không phải là bác sĩ giả mạo nữa, Lục Cảnh Diệu và Bạch Thiên Du cùng đi với cô. Lúc thôi miên được một nửa, Tần Dư Kiều đột nhiên tỉnh lại, khóe mắt lấp lánh một giọt nước mắt.

“Tôi không muốn khôi phục trí nhớ nữa.” Tần Dư Kiều nói.

Hôn lễ cử hành đúng thời hạn. Tại nơi tổ chức hôn lễ, mặc dù giới truyền thông đã bị Lục gia khống chế nhưng vẫn có nhiều chuyện để người ta thảo luận: ví dụ như cửa hôn môn của Tần Dư Kiều, ví như bộ váy cưới của cô dâu, còn có quan hệ của cô và Lục Hi Duệ nữa. Truyền thông cũng cố ý tung ra tin tức, Lục Hi Duệ chính là con trai ruột của Tần Dư Kiều.

Người ngoài đánh giá rất cao hôn lễ này, nói rằng đây là một kết thúc hoàn mỹ cho câu chuyện cổ tích.

Kết thúc hoàn mỹ sao? Lục Cảnh Diệu không cho là như vậy, bởi vì sau hôn lễ bà xã lại chia phòng với anh đây này.

65. Chương 65

Thời tiết ở Edinburgh hiếm khi tốt như thế này, giữa trưa ánh mặt trời rực rỡ thậm chí có hơi chói mắt, nhưng Quả Quả chỉ cảm thấy thế giới lạnh như băng. Cô quay đầu nhìn đứa bé đang ngoan ngoãn ngủ trong nôi, đó là khoảng không gian ấm áp duy nhất trong lòng cô.

Mọi thứ trong căn phòng này đều là do Lục Lục mua về, nôi trẻ em, đủ loại sữa, đồ chơi được chất đầy trong phòng, quần áo đẹp đẽ.... Trong đó còn có cả mấy bộ lễ phục dạ hội xinh đẹp, Quả Quả không nhận được giầy cọt, cô không ra khỏi cửa, những thứ quần áo xinh đẹp này dùng làm gì?

Lúc này cô giống như một con chim hoàng yến được Lục Lục nuôi trong lồng, nhưng cô lại không muốn làm con chim hoàng yến ấy. Cùng là một mặt trời, nhưng cảm nhận khi ở ngoài và ở trong này hoàn toàn khác nhau.

Lục Lục mời một người phụ nữ SriLanka chỉ biết nói tiếng Hindi chăm sóc Quả Quả và đứa bé. Ban ngày sau khi Lục Lục rời đi cô ấy mới tới đây. Cô gái này rất chịu khó, chăm sóc bé con vô cùng chu đáo, hàng ngày lúc ôm bé con ra ngoài phơi nắng cô ấy sẽ hát một vài bài hát mà Quả Quả nghe không hiểu.

Bé con thiếu canxi, Lục Lục liền bảo người phụ nữ SriLanka kia mỗi ngày phải ôm bé con ra ngoài phơi nắng mấy tiếng. Lục Lục cũng từng nói với Quả Quả y như vậy: “Quả Quả, hôm nay mặt trời rất tốt, em có thể ra sân phơi ngồi một chút, không phải trước kia em rất thích phơi nắng hay sao?”

Quả Quả im lặng không lên tiếng, gương mặt không có bất cứ biểu cảm gì cả. Sau đó Lục Lục cũng không nói nữa, đứng thẳng người nhìn cô: “Quả Quả, chỉ cần em hứa không tiếp tục chạy trốn nữa, anh sẽ lập tức cho em tự do.”

Quả Quả đứng lên đổi chỗ ngồi tiếp tục ngăn người.

Lục Lục mời bác sĩ đến kiểm tra cho Quả Quả, kết quả kiểm tra là cô bị mắc chứng u buồn sau khi sinh.

“Tôi sẽ kê đơn thuốc cho cô ấy, nhưng cụ thể vẫn còn cần sự phối hợp của anh, anh phải quan tâm đến vợ mình nhiều hơn nữa.”

Lục Lục tiễn bác sĩ ra cửa, lúc quay lại lại thấy Quả Quả đứng ở trước cửa phòng ngủ nhìn anh: “Ông ấy nói tôi bị bệnh thần kinh phải không?”

“Ai nói em bị bệnh thần kinh, ông ta mới bị bệnh thần kinh.” Lục Lục nói.

Quả Quả mím môi, đôi môi xinh đẹp kia đã không còn chút thần sắc nào cả: “Tôi bị bệnh thần kinh thật, nhưng Lục Lục, tôi cho anh biết, đó là do anh ép tôi đến phát điên.”

Quả Quả bị Lục Lục ép đến điên rồi, Lục Lục cũng bị Quả Quả ép đến điên rồi, anh và cô đều không vui. Nhưng đứa con của cô và anh lại vui vẻ giống như một thiên sứ vậy, mỗi ngày chỉ cần có người trêu chọc cậu nhóc, thiên sứ nhỏ sẽ lập tức cười toe toét. Nếu như đưa ngón tay đến trước mặt thẳng bé thì bàn tay nhỏ nhắn sẽ lập tức cầm lấy ngón tay kia, cố ý siết thật ngón tay của người ta....

Buổi tối, có đôi lúc nhàm chán Lục Lục sẽ chơi trò này cùng con trai, mới đầu anh muốn mượn đứa bé nói lại tình xưa với Quả Quả, cho nên mỗi khi anh chơi đùa cùng con trai đều sẽ cười ha hả nói với Quả Quả: “Quả Quả, mau nhìn này, bé con đang cầm tay anh này.”

Trên thế giới không ai thích bị người ta thờ ơ trước sự nhiệt tình của mình, dù người này có là người anh quan tâm nhất đi chăng nữa. Lục Lục khó khăn lắm mới chịu hạ mình nhưng mãi mà vẫn không được Quả Quả đáp lại, anh cũng cảm thấy tự ái, sau đó họ lại bắt đầu chiến tranh lạnh.

Rất nhiều chiến tranh lạnh đều bắt đầu như vậy, lúc chiến tranh lạnh họ nhìn đối phương mà đều cảm thấy thật xa lạ. Lục Lục được thấy mặt cổ chấp của Quả Quả, Quả Quả cũng được nếm trải sự máu lạnh và châm chọc khiêu khích của Lục Lục.

Quả Quả biết Mục Lộc thường ở dưới tầng. Có một hôm cô muốn ra ngoài sưởi ấm lại nhìn thấy Mục Lộc đang ở dưới tầng phơi quần áo. Cô ta giúp Lục Lục giặt quần áo và quét dọn gian phòng dưới tầng.

Sau đó Quả Quả đã nghĩ, Mục Lộc biết sự tồn tại của cô không? Nhưng Quả Quả không gọi Mục Lộc. Trước kia cô rất ghét Mục Lộc, nhưng nhiều khi dần ông còn đáng ghét hơn, cũng đáng giận hơn phụ nữ nhiều. Bọn họ sẽ dùng lời nói dịu dàng ngọt ngào nhất trộm mất trái tim cô gái, sau khi trộm được rồi sẽ không cảm thấy quý giá như trước nữa.

Bọn họ có lẽ sẽ để ý đến chuyện trái tim ấy có thuộc về mình hay không, nhưng lại quên hỏi cảm nhận của trái tim ấy.

Tại sao cái gì dễ dàng có được sẽ không bao giờ được trân trọng, tại sao khi mất đi rồi mới bắt đầu làm bộ làm tịch? Chẳng lẽ đây chính là tình yêu sao, trưng ra bộ mặt ngọt ngào, nhưng bên trong đã sớm thối rữa.

Về phần Mục Lộc, Lục Lục trước nay chưa bao giờ để ý. Có loại phụ nữ chỉ khi nào gặp mặt mới nhớ tới, loại nữ nhân này được xếp vào hàng ‘không yêu’.

Đến tuần thứ hai Lục Lục và Quả Quả ở cùng nhau trên tầng Lục Lục mới biết Mục Lộc chưa rời khỏi Edinburgh. Trong khoảng thời gian này anh bù đầu vào một đồng chuyện, cuộc đời anh vốn đã được lên kế hoạch hoàn hảo nay lại rối tung. Sống trong sự hỗn loạn khiến anh suýt chút nữa quên mất sự tồn tại của Mục Lộc.

Ban ngày Lục Lục ở công ty, buổi tối vừa về là lên thẳng trên tầng, thỉnh thoảng xuống dưới lầu thay quần áo, sau đó bất chợt thấy Mục Lộc đang giặt quần áo giúp anh.

Thật ra thì chuyện này thật sự rất đáng châm chọc, Lục Lục cứ tưởng Mục Lộc đã rời đi lâu rồi, nhưng lại không ngờ mấy ngày nay Mục Lộc vẫn sống ở nhà anh.

Ban đầu anh thuê thêm tầng trên quả thực là vì Mục Lộc. Trước khi anh đưa đứa bé trở về, thỉnh thoảng Mục Lộc sẽ đến nhà anh chơi rồi ở lại. Anh biết Quả Quả ghét Mục Lộc, sợ lúc Mục Lộc tới Quả Quả sẽ gặp cô ta cho nên chuyển Quả Quả lên trên tầng.

Sau này không gặp lại Mục Lộc khiến anh cứ ngỡ là cô ta đã trở về rồi. Không ngờ Mục Lộc vẫn còn ở nhà anh, chỉ là anh không phát hiện ra cô ta mà thôi.

Lục Lục biết Quả Quả ghét Mục Lộc, nhưng lại không biết Mục Lộc cũng không thích Quả Quả. Cho nên mới nói trái tim đàn ông vô cùng thần kỳ, nó có thể rất rộng lớn, lớn đến mức muốn ôm tất cả oanh oanh yến yến vào lòng; Nhưng nó cũng có thể trở nên rất nhỏ, lúc anh còn đang buồn rầu vì một cô gái, nó sẽ không nhìn thấy một người phụ nữ khác vẫn đang ở bên cạnh.

Lúc Lục Lục chạm mặt Mục Lộc ngay trong chính căn nhà của mình anh cũng có chút lúng túng. Trong tay anh đang xách một cái túi đồ chơi lớn, có máy bay điều khiển từ xa mua trong cửa hàng trên đường về. Vừa nhìn thấy anh liền mua ngay mà lại quên khuấy mất rằng con trai anh phải lớn thêm mấy tuổi nữa mới có thể chơi thứ này.

Lục Lục bước vào thang máy lên thẳng tầng Quả Quả ở, sau đó mới chợt nhớ ra mình quên đồ nên lại xoay người bước xuống cầu thang. Khi mở cửa nhà trọ, Lục Lục thấy Mục Lộc ngồi trên ghế sa lon đọc sách, quay đầu về phía anh cười: “Mấy ngày nay em không thấy anh đâu cả, đi đâu vậy?”

“Em ở đây à?”

“Em còn có thể đi chỗ nào nữa?” Mục Lộc hỏi vặn lại.

Sau đó Lục Lục mệt mỏi ngồi xuống đối diện Mục Lộc. Mục Lộc liếc mắt nhìn máy bay đồ chơi bên cạnh: “Mua cho ai thế?”

“Con anh.” Lục Lục thẳng thắn.

Mục Lộc cười đùa: “Chắc chắn là em chưa sinh con, vậy con anh từ đâu ra.”

Lục Lục dựa lưng vào ghế sa lon, cầm máy bay đồ chơi lên, ngón tay thon dài trắng nõn đặt trên cánh máy bay, sau đó anh ngẩng đầu lên: “Mục Lộc, anh muốn nói cho em biết một chuyện, anh muốn được bắt đầu lại với Quả Quả một lần nữa.”

“Quả Quả? Cái cô nhóc hoạ sĩ đầu đường đó ấy hả?” Mục Lộc cười, “Cảnh Diệu, anh phải hiểu rõ mình đang làm cái gì.”

“Anh rất rõ ràng.” Lục Lục đứng lên, nói với Mục Lộc, “Cho nên em hãy trở về đi, rất xin lỗi, anh không thể nào thực hiện lời hứa lúc trước với em được.”

“Lục Cảnh Diệu, anh đang đùa giỡn em sao, anh có biết bây giờ anh buồn cười như thế nào không. Anh cầu hôn em, nhưng chưa tới một tháng anh đã nhẹ nhàng nói chia tay. Anh có từng suy nghĩ đến cảm nhận của em không, anh nói chia tay là em phải chia tay sao? Nếu như em không đồng ý thì sao? Còn anh nữa.... Cho em lý do, Quả Quả cho sinh cho anh một đứa con trai, anh chắc chắn đứa bé đó là của anh sao?”

Trong mắt Lục Lục chợt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo sắc bén.

Mục Lộc khó chịu chuyển đề tài: “Xin lỗi, em không nên nói như vậy, nhưng có một số việc em khuyên anh không nên xử lý bằng tình cảm. Cho dù không phải là bạn gái mà chỉ là bạn bè em cũng không muốn sau này anh phải hối hận về quyết định của mình.”

Lục Lục đứng thẳng, giọng điệu thản nhiên không có chút tình cảm, giọng nói cũng khác với thường ngày, giống như bị phủ một lớp vữa thật dày vậy: “Không cần chờ sau này, bởi vì hiện giờ anh đã bắt đầu hối hận rồi, hối hận vì đã chia tay với Quả Quả.”

....

Mục Lộc rời đi, lúc xách vali đi, cô nói với Lục Lục: “Anh định nói chuyện này với nhà họ Lục thế nào?”

Lục Lục ngẩng đầu: “Chuyện này không liên quan đến em.”

Thật ra Lục Lục đã từng nghĩ tới tương lai của anh và Quả Quả, sau đó anh phát hiện càng nghĩ càng không có tương lai. Lúc trước anh cứ tưởng rằng điểm mấu chốt nhất là do thân phận của họ quá khác biệt, sau đó anh mới phát hiện ra là mình đã mắc phải sai lầm vô cùng lớn, thật ra thì điểm mấu chốt nhất chính là thái độ của Quả Quả.

Lúc Lục Lục cầm món đồ chơi máy bay lên lầu tầng Quả Quả đang cầm một cái trống lắc treu chọc bé con, thấy lúc thấy anh trở lại cô ngẩng đầu nhìn về phía anh: “Về rồi à?”

Lục Lục gật đầu, sau đó đặt máy bay lên ghế sa lon: “Anh mua cho con này.”

Quả Quả cúi đầu cười, tiếp tục treu chọc đứa bé, Lục Lục cảm thấy bề mặt liền cát đồ rồi đi tắm. Lúc đi ra vừa khéo đến giờ cơm tối, Quả Quả ôm con ngồi trong phòng ăn cho thằng bé bú sữa, Lục Lục đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này làm cho người ta xúc động đến rơi lệ. Anh đi tới sau lưng Quả Quả, ôm lấy cô, nói: “Anh xin lỗi.”

Quả Quả giật mình, giọt nước mắt nóng bỏng rơi lên mặt đứa bé. Bé con dường như cũng cảm nhận được, quay đầu mở đôi mắt tròn xoe nhìn mẹ, cánh tay nhỏ khua khoắc, có chút nghịch ngợm.

Quả Quả ôm con thật chặt, cúi đầu hôn lên trán thằng bé một cái, sau đó nói: “Anh Lục, rốt cuộc anh muốn thế nào đây?”

Lục Lục siết chặt vòng tay ôm Quả Quả: “Chúng ta về nước kết hôn đi, Quả Quả. Anh sẽ chăm sóc cho em và con thật tốt. Lục Lục anh cả đời này sẽ không để cho em cực khổ không nơi nương tựa nữa....”

Quả Quả cắn môi, khẽ nói: “Nhưng mà tôi không tin anh, phải làm thế nào bây giờ.”

Tin tưởng nhau thật sự là một vấn đề rất lớn, Quả Quả không tin Lục Lục, Lục Lục thật ra cũng không tin Quả Quả. Bởi vì không tin, cho nên anh mới khoá cửa phòng, mới tìm một bảo mẫu vừa chăm sóc cho đứa bé và Quả Quả đồng thời cũng vừa trông chừng cô luôn.

Lục Lục sợ Quả Quả bỏ trốn. Trong ấn tượng của anh Quả Quả chưa bao giờ hành động giống người bình thường, cho nên trong đoạn tình cảm này, anh giống như một bệnh nhân tuyệt vọng bất chấp tất cả, một bệnh nhân đã đánh mất trái tim mình trong tình cảm.

Lục Lục bệnh hoạn, Quả Quả bệnh hoạn, người bình thường nhất ở đây là bé con, mỗi ngày bú sữa mẹ đúng giờ, uống no rồi ngủ, ngủ xong lại mở mắt ngắm nhìn thế giới. Thằng bé rất thích thế giới này, đôi mắt to đảo tới đảo lui, dường như luôn tràn ngập hứng thú với mọi thứ xung quanh.

Mặc dù Lục Lục và Quả Quả vẫn chưa có cảm giác tin tưởng đối phương, nhưng quan hệ của bọn họ đã dần có chuyển biến tốt. Hai người cùng nhau cho bé con bú sữa, cùng nhau ra sân phơi nắng. Có lần Lục Lục ôm con trai nói với Quả Quả: “Vẽ cho anh và con trai một bức đi.”

Quả Quả nghe xong, thoải mái đồng ý, sau đó cầm bảng vẽ lên lập bắt đầu vẽ. Bức vẽ này Quả Quả vẽ mấy ngày rồi mà vẫn chưa hoàn thành, con mắt bên trái của Lục Lục vẫn để trống không chưa vẽ.

Lục Lục cười hỏi Quả Quả: “Sao không vẽ mắt cho anh.”

Quả Quả cũng cười, trả lời: “Em ghét ánh mắt của anh.”

Sau đó không ai nói gì nữa, quan hệ của bọn họ yếu ớt mỏng như cánh tầm, sau một cuộc chiến tranh lạnh, cô và anh đều học được cách kìm chế sự nóng giận, cẩn thận tránh né bất kỳ điều gì có thể phá hỏng quan hệ hiện giờ của bọn họ. Nhưng thứ cảm tình này càng cẩn thận duy trì thì nó lại càng yếu ớt.

Bức trang cha con này, Quả Quả vẽ một tuần rồi mà vẫn chưa hoàn thành. Tuy rằng trước khi đi Quả Quả đã vẽ xong đôi mắt cho Lục Lục, nhưng đó vẫn là một bức vẽ chưa hoàn thành.

Sau khi Quả Quả rời đi, Lục Lục treo bức vẽ này lên tường căn hộ ở Edinburgh. Anh đi khắp thế giới tìm Quả Quả, nhưng Quả Quả lại giống như nàng tiên cá trong truyện cổ tích, hóa thành bọt biển biến mất khỏi thế giới đáng ghét này.

Lúc Tiểu Duệ Duệ ba tuổi, cậu cầm một quyển truyện cổ tích bảo Lục Lục kể chuyện nàng tiên cá cho cậu nghe. Ngày đó Lục Lục rảnh rỗi, anh ôm Tiểu Duệ Duệ đặt lên trên đùi mình, sau đó lười nhác dựa vào ghế sa lon kể chuyện cổ tích cho con trai.

....

Ánh rạng đông chiếu rọi đám bọt biển, mà bóng dáng của nàng tiên cá lại hòa vào bong bóng dần dần bay lên.

“Cô gái đáng yêu kia đâu rồi, cô ấy đi đâu rồi!” Hoàng tử tìm kiếm nàng tiên cá khắp nơi.

Nàng tiên cá biến thành bọt biển cứ nhìn về phía hoàng tử, thỏa mãn bay về phía đám mây hồng!

....

Lúc Lục Lục kể xong chuyện cổ tích, Tiểu Duệ Duệ dường như vẫn không hiểu. Cậu bèn cùng ba thảo luận về tình tiết câu chuyện cổ tích kia: “Ba ơi, nàng tiên cá thực sự biến thành bọt biển sao?”

Lục Lục trả lời: “Trên sách viết như vậy.”

Tiểu Duệ Duệ khó mà chấp nhận rằng cổ tích cũng có bi kịch, trong lòng cậu có chút bị tổn thương: “Tại sao cô ấy lại biến thành bọt biển ạ?”

“Làm sao ba biết được.” Lục Lục ném cuốn truyện cổ tích sang một bên.

Tiểu Duệ Duệ đột nhiên kéo tay Lục Lục: “Ba ơi, có phải mẹ cũng biến thành bọt biển bay đi rồi không?”

Lục Lục ngược mắt nhìn khuôn mặt cực kỳ giống Quả Quả của Duệ Duệ: “Làm sao ba biết được.”

Có một thời gian Lục Lục thường hay nằm mơ, nhưng rất ít khi nằm mơ thấy Quả Quả. Có lúc nửa đêm tỉnh lại giữa cơn mơ, nếu như không phải trên đầu giường còn đặt một tấm hình của Tiểu Duệ Duệ thì anh đã cho rằng Quả Quả chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc đời anh.

Quả Quả đi đâu, anh thật sự không biết.

....

Quả Quả rời khỏi nhà vào một buổi tối mưa to tầm tã. Buổi tối hôm đó Lục Lục phải đi kí kết một hợp đồng, cho nên người phụ nữ SriLanka kia ở lại căn hộ chăm sóc Quả Quả và bé con. Sau đó trên đường về Lục Lục nhận được điện thoại của người phụ nữ SriLanka, nói rằng Quả Quả nổi điên sau đó mất tích.

Lúc ấy Lục Lục biết tâm trạng Quả Quả đôi khi xấu đôi khi tốt, nhưng anh không ngờ rằng cô sẽ nổi điên.

Lục Lục về đến nhà, thư phòng của anh bừa bộn, máy vi tính bị đập nát nằm trên mặt đất, giá sách bị xô đổ, hồ sơ của anh nằm tán loạn trên mặt đất, còn có màu vẽ và tranh của Quả Quả, tất cả đều bị xé nát, bể tan tành.

Sau đó Lục Lục bắt đầu ban ngày tìm vợ, buổi tối chăm sóc con trai. Lúc Lục Lục cho con trai uống sữa, nhìn con dùng sức mút thỏa thích bình sữa, hốc mắt anh luôn bất giác ầm ứ.

Sau khi Quả Quả rời đi, không biết Tiểu Duệ Duệ chưa thể dứt sữa hay là có cảm ứng mà tối nào cũng khóc mấy lần. Khi ấy chỉ có Lục Lục ôm thẳng bé vào trong lòng thẳng bé mới chịu ngủ.

Có lúc Lục Lục cứ ôm con thâu đêm như vậy, tờ mờ sáng hôm sau lại tựa vào đầu giường tỉnh lại. Mở mắt ra nhìn con trai trong ngực, trong lòng anh cũng chất chứa rất nhiều oán giận, trong đó nhiều nhất là: “Không phải con khóc giỏi lắm sao, vậy sao lúc mẹ con đi con không khóc to lên, khóc ẹ con ở lại...”

Sau đó Tiểu Duệ Duệ khóc thật, khóc đến mức Lục Lục cũng kích động muốn khóc theo. Anh quay mặt sang nhìn phía ngoài cửa sổ, cái cô nàng nhàn tâm kia.

Lúc ấy Lục Lục không thể nào hiểu nổi Quả Quả, anh cho rằng dù Quả Quả hận anh đến mức nào thì cũng không nên lại con trai rồi đi chứ. Nhưng đến khi anh gặp lại Tần Dư Kiêu, sau đó tận mắt nhìn thấy cô phát bệnh, anh mới biết rằng có một số việc anh còn chưa hoàn thành.

1 phút 60 giây, 1 giờ 60 phút, 1 ngày 24 giờ, 1 năm 365 ngày, thời gian luôn trôi qua vội vã vào những phút giây tươi đẹp nhất, nhưng khoảng thời gian chờ đợi lại luôn trôi qua chậm chạp.

Cho nên Lục Cảnh Diệu cảm thấy mình vẫn còn khá may mắn, bởi vì anh đã đợi được rồi.

....

Sau khi Tần Dư Kiều và Lục Cảnh Diệu tổ chức hôn lễ ở thành phố S, bọn họ còn phải tổ chức một buổi hôn lễ ở thành phố G nữa.

Khi Tần Dư Kiều lấy thân phận con dâu chính thức xuống ăn cơm với mọi người ở nhà họ Lục, Trương Kỳ liền cười nói: “Năm đó tôi cứ nghĩ rằng quà cưới ba cho tôi đã là nhiều lắm rồi, kết quả so với Kiều Kiều thì...”

Tối hôm qua Lục Cảnh Diệu nằm một mình rất khó ngủ, sắc mặt có chút không tốt, vừa khéo lúc này lại có người giẫm phải mình. Anh lạnh lùng lườm Trương Kỳ một cái, khóe miệng Trương Kỳ hơi giật giật.

Chào mới vừa mới nấu xong còn hơi nóng, Tần Dư Kiều nhắc nhở Lục Hi Duệ ngồi bên ăn chậm một chút, nhưng Lục Hi Duệ đang vội vàng đi học liền ra sức thổi phù phù vào bát, buồn rầu nói: “Con cũng muốn xin thầy nghỉ vài ngày.”

“Con xin nghỉ làm gì?”

Lục Cảnh Diệu lập tức nói, muốn mượn cơ hội này nói mấy câu với Kiều Kiều. Anh quay đầu nhìn Tần Dư Kiều, cô đối xử với ai cũng hào phóng ầm ập, chỉ riêng đối với anh lại lạnh nhạt giống như khối băng vậy.

“Nghỉ kết hôn ạ.” Lục Hi Duệ ngẩng đầu nói với Tần Dư Kiều, “Mẹ và ba kết hôn, con có thể xin thầy nghỉ vài hôm không.”

Tần Dư Kiều xoa đầu con trai một cái, mỉm cười.

Lục Cảnh Diệu cũng cười: “Vậy thì nghỉ đi, ba xin cho con.” Khi anh nhìn về phía Tần Dư Kiều, nụ cười trên mặt Kiều Kiều lại biến mất.

Lúc Tần Dư Kiều quay về thành phố G tổ chức hôn lễ đã là hai tuần lễ sau khi kết thúc hôn lễ ở thành phố S rồi. Thật ra Bạch Thiên Du rất bận, nhưng bà nghĩ tới nghĩ lui vẫn không muốn để Hạ Vân tổ chức hôn lễ cho con gái mình, cho nên bà đã bay về thành phố G từ hai ngày trước.

66. Chương 66

Tối hôm qua Lục Cảnh Diệu phải cài báo thức trên điện thoại bởi vì bây giờ anh và Kiều Kiều đang ngủ riêng, không thể cho người giúp việc vào phòng này được, mà hôm nay lại phải về thành phố G làm tiệc rượu, anh sợ mình nhớ giờ làm hỏng chuyện lớn.

Hiện giờ mỗi sáng sớm thức dậy Lục Cảnh Diệu cũng sẽ tự giác gấp chăn gối lại, đến phòng Kiều Kiều gõ cửa, sau đó đặt chăn gối tới qua mình dùng lên tầng cao nhất của tủ âm tường.

Sau khi tỉnh lại Lục Cảnh Diệu phát hiện xương sống mỗi nhừ, anh kéo cái chăn đã rơi một nửa khỏi ghế sofa, mở mắt ra nhìn cửa phòng ngủ chính đang khép chặt, trong lòng chỉ cảm thấy nặng trĩu. Anh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mấy ngày nay thời tiết đều rất tốt, đáng tiếc trong lòng anh vẫn đang mưa tầm tã.

Lục Cảnh Diệu than thở, sau đó đứng lên gấp chăn gối lại sau đi về phía cửa phòng ngủ. Còn chưa tới nơi, cửa phòng đã mở ra.

“Chào buổi sáng, Kiều Kiều.” Lục Cảnh Diệu ôm chần “Thỉnh an” cô, sau đó vịn vịn cái cổ mình, phát ra hai tiếng “Rắc rắc”: “Mỗi quá.”

“Vào đi.” Tần Dư Kiều đứng trước cửa vẫn còn đang mặc đồ ngủ, mái tóc chưa chải. Cô nói với Lục Cảnh Diệu, “Vào thu dọn chăn gối đi, Duệ Duệ sắp dậy rồi, đừng để cho con nhìn thấy cảnh này.”

“Ừ.” Lục Cảnh Diệu ôm chần cất vào trong tủ xong, quay đầu hỏi Kiều Kiều, “Kiều Kiều, tối hôm qua em ngủ thế nào?”

Tần Dư Kiều ngồi xuống cái ghế trước bàn trang điểm, cầm một cây lược lớn bắt đầu chải đầu. Hôn lễ ở thành phố S vốn đã vắt kiệt sức lực của cô rồi, nghĩ đến chuyện lát nữa phải lên máy bay về thành phố G làm tiệc rượu, Tần Dư Kiều liền nhíu mày.

Lục Cảnh Diệu cười híp mắt đi tới sau lưng cô, một bàn tay đặt trên bả vai cô, liếc nhìn cô nàng xinh đẹp đang chu mỏ cau mày trong gương. Anh nịnh nọt nói: “Kiều Kiều, tối hôm qua anh lại ngủ không ngon, em thì sao?”

“Em ngủ rất ngon.” Tần Dư Kiều trả lời, sau đó hất bàn tay của Lục Cảnh Diệu ra, không vui nói, “Anh đi ra ngoài đi, em phải thay quần áo.”

Lục Cảnh Diệu bắt đầu đi liếc mắt nhìn sau gáy Tần Dư Kiều, sau đó tự giác đi tới cửa sổ xoay người lại: “Anh sẽ không nhìn lên đâu.”

“Lục Cảnh Diệu.” Tần Dư Kiều tức giận gọi cả họ cả tên Lục Cảnh Diệu, vẻ mặt cương quyết không cho phép kỳ kèo.

Lục Cảnh Diệu không muốn Tần Dư Kiều tức giận vì mình đành thở dài, không cam lòng ra khỏi phòng. Nhưng lúc đi tới cửa anh chợt nhớ đến một chuyện, “Kiều Kiều, tân hôn vui vẻ.”

“Ừ.” Trong lòng Tần Dư Kiều dở khóc dở cười, mà Lục Cảnh Diệu nhìn thấy sắc mặt Tần Dư Kiều không có gì thay đổi bèn nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Vì không thể đến thành phố G tham gia hôn lễ của ba mẹ nên Lục Hi Duệ tức giận cả một buổi tối. Nhưng đến buổi sáng chuẩn bị sách vở đi học, Lục Hi Duệ vẫn vui vẻ chạy đến phòng của ba mẹ.

Lục Cảnh Diệu nhìn đứa con trai ngây ngô của mình cảm thấy thật sầu não. Nhóc con, sao con không giúp ba một tẹo đi, con mà cứ như vậy thì mẹ con lại muốn bay đi mất đấy.

Lục Hi Duệ thấy ba mình đang ngồi trên ghế sofa, đầu tiên là chào hỏi Lục Cảnh Diệu, sau đó hỏi mẹ ở đâu.

Lục Cảnh Diệu hất cằm về phía phòng ngủ, ý bảo là mẹ cậu đang ở trong đó. Lục Hi Duệ muốn đi vào phòng ngủ lại bị Lục Cảnh Diệu túm lại: “Con sắp muộn học rồi đó.”

Lục Hi Duệ nhìn đồng hồ điện tử trên cổ tay: “Còn sớm mà.”

Lục Cảnh Diệu kéo Lục Hi Duệ đến trước mặt, sau đó chỉnh lại cổ áo cho con trai, dặn dò: “Mấy ngày nay ba mẹ phải đến chỗ ông ngoại, con ở nhà phải nghe lời ông nội, không cho phép kén ăn, mỗi ngày không được quên luyện đàn đúng giờ, tóm lại không được lười biếng. Chờ ba mẹ trở về sẽ kiểm tra tổng hợp xem mấy ngày này con có cố gắng hay không.” Lúc nói chuyện Lục Cảnh Diệu cố tình nói to một chút, muốn cô nàng trong kia nghe thấy, hi vọng những lời nói này có thể tác động đến suy nghĩ của cô, sau đó có thể nể tình mấy năm nay anh vất vả mà bớt giận.

Tuy Lục Hi Duệ nghe lời ba, nhưng vẫn khó chịu vì bị bỏ lại: “Tại sao con không thể đi.”

Lục Cảnh Diệu hoảng hốt: “Thật ra thì ba cũng muốn dẫn con đi, nhưng ngày hôm qua ba xin phép thầy giáo cho con nghỉ kết hôn nhưng thầy ấy bảo tuần sau con phải thi rồi, cho nên không thể cho con nghỉ được.”

Lục Hi Duệ buồn bực: “Ba cũng có thể nói là nghỉ bệnh mà.”

“Bệnh cái đầu con, ba với mẹ con mới kết hôn có mấy ngày, con lại ăn nói xui xẻo thế hả!” Lục Cảnh Diệu suýt chút nữa trút hết tức giận trong sáng ngày hôm nay lên đầu con trai mình. Nhưng nghe thấy tiếng động bên trong phòng ngủ, anh lập tức hạ giọng mềm mại, “Được rồi được rồi, xuống ăn sáng đi, coi chừng muộn học đó.”

Lục Hi Duệ luôn là một đứa trẻ biết nhận khuyết điểm, đúng lúc Tần Dư Kiều thay xong quần áo đi từ trong ra, cậu lập tức tươi cười nói với ba mẹ: “Ba mẹ, Duệ Duệ chúc hai người trăm năm hòa hợp, sớm sinh em gái.”

Lục Cảnh Diệu cũng chỉ dám ăn chút đậu hũ của bà xã trước mặt Duệ Duệ mà thôi, nghe thấy con trai nói như vậy anh lập tức đi tới bên cạnh Tần Dư Kiều vòng tay ôm lấy eo cô, nói với con trai: “Thật ngoan, mẹ nhất định sẽ sinh cho Duệ Duệ mấy đứa em gái nữa.”

Lục Hi Duệ có chút lo lắng cúi đầu: “Cũng không cần nhiều lắm đâu ạ....”

Tần Dư Kiều nghiêng đầu liếc nhìn Lục Cảnh Diệu, Lục Cảnh Diệu phần nộ buông tay ra, sau đó Tần Dư Kiều đi tới trước mặt Lục Hi Duệ, ôm cậu xuống tầng ăn sáng.

Tần Dư Kiều và Lục Cảnh Diệu ngồi chuyến bay buổi sáng để trở về thành phố G, Tần Ngạn Chi đã sớm chờ ở sân bay, lái xe chính là tài xế của nhà họ Tần, ông vui mừng mở cửa xe cho Tần Dư Kiều: “Chào đại tiểu thư, chào cậu.”

Lục Cảnh Diệu hí mắt mỉm cười nhìn chằm chằm vào Tần Dư Kiều: “Đại tiểu thư, xin mời.”

Nhà họ Tần rất náo nhiệt, thật ra hôn lễ đã chuẩn bị đâu vào đấy, chỉ có một vài chi tiết nhỏ chưa bàn bạc xong mà thôi. Hơn nữa người của nhà họ Tần không nhiều như nhà họ Lục, nhưng chuyện đại sự như thế này thì người của nhà họ Tần lại nhiều lên.

Ở trước mặt thân thích, Lục Cảnh Diệu luôn là một người đàn ông giỏi giang. Vừa tới nhà họ Tần liền lôi kéo Tần Dư Kiều giới thiệu người quen cho anh.

“Mới vừa xuống máy bay, hai đứa lên tầng nghỉ ngơi đi đã.” Tần Ngạn Chi cười hí mắt nhìn con gái, thấy trên mặt con gái có chút mệt mỏi bèn khuyên nhủ.

Bạch Thiên Du ngồi ở bên cạnh Tần lão phu nhân, suy nghĩ một chút rồi ngoắc tay gọi Lục Cảnh Diệu: “Cảnh Diệu, cậu qua đây.”

Lục Cảnh Diệu lập tức chạy đến trước mặt Bạch Thiên Du: “Mẹ, lần này để mẹ bớt thời gian qua giúp một tay, thật là làm phiền mẹ quá.”

Bạch Thiên Du ngược mắt lườm Lục Cảnh Diệu một cái: “Cậu đi theo tôi.”

Lục Cảnh Diệu cúi đầu khom lưng, dù là bố vợ hay mẹ vợ đều không thể không nể mặt. Lúc rời đi anh nói với Tần Ngạn Chi: “Ba, con ra ngoài nói chuyện với mẹ một chút.”

Ánh mắt Tần Ngạn Chi từ Bạch Thiên Du chuyển qua Lục Cảnh Diệu, ôn hoà nói: “Đi đi.”

Lục Cảnh Diệu biết Bạch Thiên Du gọi anh ra nói chuyện riêng chắc chắn không phải là chuyện tốt. Quả nhiên sau khi đi tới vườn hoa ở Tần Trạch, sắc mặt Bạch Thiên Du lập tức thay đổi 180 độ: “Lục Cảnh Diệu, cậu đừng quá đắc ý.”

“Mẹ, con đâu có đắc ý.” Lục Cảnh Diệu tự hạ thấp mình, ánh mắt vừa chân thành vừa đáng thương, “Mẹ, mấy ngày nay Kiều Kiều không để ý đến con.”

“Cậu còn dám lên án hả?” Bạch Thiên Du khó hiểu nhìn Lục Cảnh Diệu, “Nếu như không phải vì Duệ Duệ, cậu cho rằng Kiều Kiều sẽ kết hôn với cậu sao?”

Dĩ nhiên Lục Cảnh Diệu biết lần này con trai đã giúp anh rất nhiều: “Con biết con nuôi dạy một đứa con rất ngoan.”

Lục Cảnh Diệu cố ý nhấn mạnh chữ “Nuôi dạy”, quả nhiên câu này có chút hiệu quả, Bạch Thiên Du nghe vậy sắc mặt cũng dễ nhìn hơn một tẹo. Bà hơi dừng rồi mở miệng hỏi Lục Cảnh Diệu, “Bây giờ Kiều Kiều vẫn không thêm quan tâm đến cậu à?”

“Dạ vâng, Kiều Kiều không cho con vào phòng.” Lục Cảnh Diệu tức giận tố cáo, nghĩ thế nào lại thêm một câu, “Con biết cô ấy giận cũng là điều dễ hiểu, con sẽ chờ đến khi nào cô ấy hết giận thì thôi.”

“Đáng đời.” Bạch Thiên Du mắng.

“Đúng ạ, đáng đời.” Lục Cảnh Diệu gật đầu, “Đều là lỗi của con, bây giờ con hi vọng Kiều Kiều có thể sớm tha thứ cho con. Con thật sợ Duệ Duệ sẽ phát hiện tình trạng quan hệ bây giờ của tụi con. Thằng bé luôn vui vẻ vì rốt cuộc nó cũng đã có mẹ, nếu như để nó biết ba mẹ mình lại có nguy cơ ly hôn, con thật sợ nó không chấp nhận nổi.”

Nguy cơ ly hôn? Bạch Thiên Du hừ nhẹ.

Lục Cảnh Diệu không nói gì nữa, anh chàng cao lớn lại ngoan ngoãn đứng trước mặt Bạch Thiên Du giống như học sinh bị giáo viên gọi lên phát biểu vậy, thái độ nhận lỗi vô cùng nghiêm túc. Đúng lúc Bạch Thiên Du định mở miệng nói chuyện, Lục Cảnh Diệu đột nhiên vỗ lưng Bạch Thiên Du: “Mẹ, chúng ta ra chỗ khác nói chuyện đi.”

Bạch Thiên Du sửng sốt, sau đó nhìn theo ánh mắt Lục Cảnh Diệu về phía cửa sổ tầng hai, người đứng bên trong không phải là Hạ Vân Chính thì còn là ai được nữa.

Trong một vài trường hợp, có được khả năng “Mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng” thật sự rất tuyệt. Dù ở trước mặt con dâu kỳ lạ hay mẹ vợ trâu bò, anh cũng phải tỏ rõ thái độ và lập trường của mình, vào thời điểm thích hợp mà đứng cùng một chiến tuyến với họ là cơ hội tốt để giành được tình cảm.

Bạch Thiên Du đột nhiên cảm thấy Lục Cảnh Diệu cũng không đến nỗi tệ, bà nghĩ một chút rồi nói với anh: “Thật ra thì cậu và Kiều Kiều cũng đã kết hôn rồi, tôi cũng muốn nhìn thấy hai đứa sống vui vẻ hạnh phúc. Cậu đã biết hối lỗi thì tôi cũng sẽ giúp cậu một phần. Nếu như tôi phát hiện cậu làm chuyện gì có lỗi với Kiều Kiều thì con gái tôi không cần tiếp tục sống với cậu nữa.”

Lục Cảnh Diệu nghe xong vừa mừng vừa lo, vui vẻ như cơn mưa nhìn Bạch Thiên Du: “Cám ơn mẹ đã thông cảm.”

Bạch Thiên Du vẫn chưa quen Lục Cảnh Diệu cứ luôn miệng gọi mình là “Mẹ”. Bà phát tay bảo anh ra ngoài gặp khách, còn mình thì ở lại trong vườn hoa nhà họ Tần một lát.

Lục Cảnh Diệu đi từ cửa hông vào phòng khách, Tần Ngạn Chi cũng từ cửa hông ra vườn hoa, kết quả là nửa đường hai người gặp nhau. Lục Cảnh Diệu ngoan ngoãn nghiêng người sang nhường đường cho cha vợ đi trước: “Ba, ba tới tìm mẹ ạ.”

Tần Ngạn Chi có chút lúng túng, chỉ chỉ bên ngoài: “Thiên Du.... Mẹ Kiều Kiều vẫn ở ngoài đó chứ?”

“Vẫn ở bên ngoài, con vừa nói chuyện với mẹ xong.” Lục Cảnh Diệu quan sát sắc mặt của Tần Ngạn Chi, nói, “Còn vào xem Kiều Kiều thế nào.”

Tần Ngạn Chi gật đầu, tạm ngừng bước như có chuyện muốn nói với Lục Cảnh Diệu nhưng mãi mà vẫn không nói ra lời. Lục Cảnh Diệu suy nghĩ một chút, nói: “Ba, hôm nay tâm trạng của mẹ cũng không tệ lắm đâu.”

Mi tâm Tần Ngạn Chi khẽ động, ánh mắt nhìn Lục Cảnh Diệu như muốn được tiếp thêm dũng khí.

Lục Cảnh Diệu đang phiền não không biết xử lý mối quan hệ của mình và bà xã thế nào, nhưng lại không thể mặt nặng mày nhẹ nhìn cha vợ được. Anh đành mở miệng nói: “Ba, đã đi bốn biển còn màng gì nước, hiện giờ rất nhiều người dù không thể làm vợ chồng nhưng vẫn có thể làm bạn bè. Nếu mẹ đã trở về thì tức là bà cũng đã nghĩ thông suốt một vài chuyện rồi. Cho dù đã chia tay nhưng vẫn còn rất nhiều kỉ niệm tốt đẹp để giữ lại.”

[*] Đã đi bốn biển còn màng gì nước: Câu gốc “Tằng kinh thương hải nan vi thủy” – Câu thơ trong bài Ly tứ (Nỗi nhớ xa cách) của Nguyên Chấn.

Những lời Lục Cảnh Diệu nói khiến trong lòng Tần Ngạn Chi ngứa ngáy, sau đó Lục Cảnh Diệu giật nhẹ khoé miệng, không nói thêm lời nào nữa, xoay người trở lại phòng khách.

Bạch Thiên Du đến thành phố G sớm hai ngày, ngày đầu tiên là tới nhà họ Tần thương lượng tiền thể trả lại bao lì xì cho con trai Tần Ngạn Chi. Thật ra Bạch Thiên Du vốn không hiểu phong tục của Trung Quốc, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy ‘lễ người nhiều, người không trách’, bà làm vậy cũng coi như tốt cho con gái.

Lúc Tần Dư Trì nhận bao lì xì bèn liếc nhìn Hạ Vân: “Mẹ, con phải gọi dì này là gì?”

Thuở nhỏ Bạch Thiên Du khá thiếu thốn tình thương, trong lòng vốn đã tức giận, nay nghe thấy con trai Tần Ngạn Chi hỏi như vậy lại càng tức hơn. Bà lạnh giọng nói: “Cậu cũng đã gọi tôi là dì rồi, còn cần hỏi cái gì nữa.”

Hạ Vân xoa đầu con trai mình, nói xin lỗi: “Trẻ con không hiểu chuyện, bác sĩ Bạch đừng chấp nhặt với một đứa trẻ.”

Lửa giận trong lòng Bạch Thiên Du lập tức bùng lên, bà đưa bao lì xì xong liền tìm chỗ ngồi xuống, khước miệng giật nhẹ: “Tôi chấp nhặt với con trai cô? Chẳng lẽ muốn tôi bảo nó gọi tôi là mẹ cả sao?”

“Dĩ nhiên là tôi không lợi hại được như bác sĩ Bạch, nhất là trong phương diện giáo dục con cái. Ở Anh quốc bác sĩ Bạch nhất định đã rất khổ cực suy nghĩ cho Kiều Kiều phải không?”

Sau đó Bạch Thiên Du hoàn toàn nổi điên, lập tức bỏ về khách sạn, cho đến khi Tần Dư Kiều đến mới quay lại đây.

....

“Thiên Du.” Tần Ngạn Chi ở phía sau gọi vợ trước một tiếng.

Bạch Thiên Du quay đầu lại nhìn Tần Ngạn Chi, đột nhiên cũng không biết nói gì cả. Có đôi lúc gặp lại người mình không muốn gặp cũng sẽ khiến cho con người ta mệt mỏi, bởi vì người này sẽ khiến bản thân nhớ lại những chuyện cũ không muốn nhớ lại, những chuyện này sẽ khiến người ta khó chịu.

“Có gì cứ nói thẳng.” Bạch Thiên Du nói với Tần Ngạn Chi.

Tần Ngạn Chi đi tới ngồi xuống đối diện Bạch Thiên Du: “Mấy năm nay em sống như thế nào?”

Bạch Thiên Du đột nhiên cười, có chút hả hê: “Ngoại trừ không sinh thêm đứa con nào với Joseph, thì những phương diện khác cũng hơn ông rất nhiều...”

Tần Ngạn Chi bất đắc dĩ ngồi xuống trước mặt Bạch Thiên Du: “Cái tên Joseph đó thế nào? Đối xử với em tốt chứ?”

“Tần Ngạn Chi, ông thật đúng là nhạt nhẽo.” Bạch Thiên Du nhìn Tần Ngạn Chi nói, “Đến ngày tổ chức tiệc rượu của Kiều Kiều, ông ấy cũng sẽ từ London đến đây tham gia hôn lễ của Kiều Kiều, đến lúc đó ông sẽ biết.”

“Bạch Thiên Du.” Tần Ngạn Chi đứng lên, “Tại sao cái tên Joseph đó lại tới đây?”

Bạch Thiên Du chớp mắt: “Đương nhiên là lấy thân phận cha dượng của Kiều Kiều để tới đây rồi. Nếu như ông để ý, thì ngày đó ông không tới tham gia cũng được.”

Tần Ngạn Chi thật là tức đến điên rồi, mặt đen lại xoay người đi, sau đó lại xuống nước nói: “Thiên Du, dù sao cũng từng là vợ chồng, em chưa cho tôi một chút mặt mũi được không.”

Bạch Thiên Du suy xét về vấn đề này của Tần Ngạn Chi: “Ngạn Chi, ban đầu tôi đã nói với ông rằng tư tưởng của ông như vậy là không được rồi. Ông có chủ nghĩa đàn ông quá lớn. Thế này đi, tôi và ông đã ly hôn, ông tái hôn, tôi cũng tái hôn, mọi chuyện coi như công bằng. Tôi cũng đâu có cấm sừng ông lúc chúng ta còn ở bên nhau, còn cần giữ mặt mũi gì cho ông nữa. Ngược lại là ông đó, ông có bao giờ để tôi chút mặt mũi nào chưa?”

Tần Ngạn Chi á khẩu không trả lời được.

Vóc dáng của Bạch Thiên Du còn thấp bé hơn cô con gái Tần Dư Kiều nhưng khí thế lại mạnh mẽ hơn nhiều. Cho dù không đi giày cao gót đứng trước mặt Tần Ngạn Chi nhưng vẫn khiến Tần Ngạn Chi có cảm giác bị đè nén: “Mặt khác tôi cũng quên chúc mừng ông, chúc mừng ‘lão bạng sinh châu’ [**], đúng là mừng càng già càng cay, quê quá hoá khùng...”

[**]Lão bạng sinh châu: ý chỉ người già rồi mới có con.

Tần Ngạn Chi nhìn vợ trước, sau đó lắc đầu. Tóm lại khi đối mặt với Bạch Thiên Du ông không thể nào tức giận được. Khuôn mặt Bạch Thiên Du như chưa từng già đi nhưng Tần Ngạn Chi thì ngược lại, ông cảm thấy khó chịu khi tóc mai của mình đã điểm bạc.

....

Tần Ngạn Chi rất muốn tổ chức đám cưới của con gái cho thật linh đình, mời thật nhiều phù dâu phù rể. Những người đó đều được Tần Ngạn Chi chuẩn bị trước rồi, vậy cũng giúp Lục Cảnh Diệu và Tần Dư Kiều tiết kiệm chút thời gian.

Sau đó khi Lục Cảnh Diệu nhìn thấy Giang Hoa trong đám phù rể, anh thật lòng cảm thấy cha vợ mình thật không đáng tin chút nào.

Tối hôm trước hôn lễ, Giang Hoa tới Nhà họ Tần, tây trang trắng thơm, rất có phong thái phù rể. Lúc Lục Cảnh Diệu đưa một phong bao lì xì cho Giang Hoa, Giang Hoa từ chối: “Tôi là bạn tốt của Kiều Kiều, giúp đỡ mà thôi.”

Trong lòng Lục Cảnh Diệu cười lạnh, cười liếc nhìn Tần Dư Kiều. Cô lại tỏ ra cô cùng thản nhiên, ngồi xuống hỏi Giang Hoa: “Ngày mai vất vả cho anh rồi.”

“Nói gì đấy.” Giang Hoa nhìn Tần Dư Kiều, “Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt Kiều tiểu muội đã sắp lên xe hoa rồi.”

Giang Hoa gọi Tần Dư Kiều là “Kiều tiểu muội”, cái biệt danh này rất xưa rồi, xưa đến mức khiến Tần Dư Kiều có chút hoảng hốt. Cô mím môi cười cười: “Em cũng chờ uống rượu mừng của anh.”

“Chuyện của anh nói sau đi, anh còn muốn tự do vài năm nữa, có lẽ sẽ đợi cho đến khi bằng tuổi Lục Lục là tốt nhất.”

Lục Cảnh Diệu ghét nhất cái gì, ghét nhất là lời tuổi tác của anh ra. Anh ngồi xuống bên cạnh Tần Dư Kiều, không nhanh không chậm mở miệng: “Anh cũng đừng học tôi, người vợ tốt như Kiều Kiều thì không phải ai cũng có thể chờ được đâu.”

Giang Hoa ngẩn người, nói một câu thật lòng: “Lục thiếu quả là may mắn.”

Bây giờ Lục Cảnh Diệu nói gì cũng phải nhìn sắc mặt của bà xã, xác định trên mặt vợ yêu không có bất kỳ khó chịu nào mới từ từ trả lời: “Do kiếp trước tu luyện, cho nên kiếp này tôi cũng khá là may mắn.”

Đúng lúc Lục Cảnh Diệu vừa dứt lời, Tần Dư Kiều nói với Giang Hoa: “Hoa tử, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện.” Tần Dư Kiều nói với Giang Hoa xong, quay đầu nhìn về phía Lục Cảnh Diệu, ánh mắt khiêu khích, giọng nói lại vô cùng êm ái: “Anh đồng ý không?”

Lục Cảnh Diệu không nói lời nào, chợt cười một tiếng, đưa tay nhéo mặt Tần Dư Kiều: “Dĩ nhiên là đồng ý, hay là hai người ra ban công nói chuyện đi, buổi tối hôm nay rất đẹp, phù rể Giang có muốn uống chút gì không, tôi đi lấy cho anh nhé?”

Giang Hoa cười nhìn Lục Cảnh Diệu: “Lục thiếu khách khí quá, vậy thì lấy cho tôi một ly nước ngô đi.”

Tần Dư Kiều là muốn hỏi Giang Hoa về chuyện nhà họ Giang và nhà họ Tần, nhưng Giang Hoa lại không muốn nhắc đến vấn đề đó. Anh nghiêng đầu nhìn mái tóc xoăn của Tần Dư Kiều bị gió thổi bay, ánh trăng nhân nhật hòa với ánh đèn màu xanh dương ở ban công chiếu lên mặt Tần Dư Kiều, gương mặt tinh xảo kia còn động lòng người hơn cả ánh trăng.

Tần Dư Kiều chống má ngồi bên bàn tròn nhỏ, Giang Hoa dựa vào lan can bằng thiếc, phía sau là nhưng ngọn đèn leo lét của thành phố G khi đêm xuống. Vị trí của nhà họ Tần cực kỳ tốt, đứng ở ban công mà có thể thấy được toàn cảnh thành phố G, thuyền, cầu, cây cối, những tòa nhà xen với phong cảnh đẳng xa, kết hợp với dãy núi trùng điệp, khiến nơi đây mang vẻ đẹp đặc sắc hòa trộn giữa thiên nhiên và thành phố, sóng gợn lăn tăn, đèn đuốc rực rỡ.

“Kiều Kiều, em còn nhớ hồi nhỏ mỗi khi trốn khỏi nhà em đều muốn kéo anh đi theo không?” Giang Hoa đột nhiên nhớ lại chuyện cũ, quay đầu nhìn về phía Tần Dư Kiều nói.

Tần Dư Kiều nghiêng đầu, cười khê một tiếng: “Bởi vì anh có tiền tiêu vặt, mang anh theo không sợ chết đói.”

Giang Hoa bật cười, khi còn bé tiền tiêu vặt của anh nhiều là vì mỗi ngày anh đều tiết kiệm cho Tần Dư Kiều tiêu. Chỉ là đôi khi càng lớn con người lại càng không rõ thứ mình muốn nhất là gì, sau đó dần dần để vuột mất.

Nhưng bây giờ, hối hận cũng vô ích. Giang Hoa không thích hối hận, cũng không muốn tự trách móc mình. Anh chỉ than thở cuộc đời quá nhiều chuyện xấu, chỉ cần một chuyện xấu nho nhỏ trong đời cũng có thể khiến người ta thay đổi phương hướng. Có lẽ đúng như Lục Cảnh Diệu đã nói, một đoạn duyên phận phải tu phúc phận mấy đời mới có thể tu thành chánh quả.

“Kiều Kiều, em yên tâm, mặc dù anh cắt đứt quan hệ với Hạ Nghiên Thanh nhưng cũng sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ của hai nhà Tần - Giang đâu.” Giang Hoa cúi đầu cười một tiếng, đột nhiên nói, “Nếu như em vẫn còn lo lắng, vậy gả cho anh đi, Kiều Kiều. Em và Lục Cảnh Diệu còn chưa đăng kí kết hôn, đào hôn gả cho anh...”

Đúng lúc này cửa ban công “két” một tiếng bị đẩy ra, Lục Cảnh Diệu bưng một khay nước đứng ở bên trong, trên khay có ba ly nước ngô nóng hổi vẫn còn bốc khói trắng.

Chỉ là người đàn ông bưng ly nước ngô tới lại đang cau mày, sắc mặt còn đen hơn bóng đêm ngoài kia.

67. Chương 67

Đã tự Webtruyen

“Đang nói gì mà vui vẻ thế.”

Lục Cảnh Diệu nheo mắt lại, trong mắt có một tia lửa lóe lên, đôi chân dài đẩy cửa ban công. Ánh đèn sáng ngời bên trong hòa cùng ánh sao nhân nhật trên bầu trời phủ lên thân thể cao lớn của người đàn ông, ánh mắt chột sáng chột tối, giống như thần sắc khuôn mặt anh vậy. Giọng điệu của Lục Cảnh Diệu cực kỳ thờ ơ, nhưng bên trong lại đè nén nổi tức giận khó che giấu.

Mà chàng phù rể một giây trước còn đang đào góc tường nhà người khác lại ra vẻ thờ ơ, khóe miệng giật nhẹ, cầm lấy một ly nước ngô từ cái khay trên tay Lục Cảnh Diệu, sau đó nói với Lục Cảnh Diệu : “Cảm ơn, chú rể.”

“Khách khí quá.” Lục Cảnh Diệu ngồi xuống bên cạnh Tần Dư Kiều , sau đó đưa một ly nước ngô cho người phụ nữ bên cạnh, “Uống đi.”

Tần Dư Kiều thật sự rất ghét giọng điệu nói chuyện của Lục Cảnh Diệu lúc anh. Cô nghiêng đầu nhìn anh một cái, Lục Cảnh Diệu thu lại vẻ tức giận trên mặt, “Anh làm theo khẩu vị của em thêm chút đường, em uống thử xem.”

Tần Dư Kiều chớp mắt nhìn Lục Cảnh Diệu, dù sao thì thịnh tình cũng không thể chối từ. Cô hơi mím môi nhấp thử một ngụm nước ngô, hương vị quả thật không tồi.

Lục Cảnh Diệu hài lòng cười với Tần Dư Kiều: “Kiều Kiều, chúng ta về phòng nghỉ ngơi đi, ngày mai còn rất nhiều chuyện phải làm.”

“Anh về trước đi.” Tần Dư Kiều liếc nhìn Giang Hoa, “Em còn chút chuyện muốn nói với anh ấy.”

Lục Cảnh Diệu : “...”

Giang Hoa dựa vào lan can cười hì hì: “Lục thiếu không tin tưởng Kiều Kiều sao?”

Lục Cảnh Diệu cũng không khách sáo hay nể mặt Giang Hoa: “Giang công tử thích bối mớ tìm cách ly gián người khác quá nhỉ, chẳng lẽ đây là sở thích của anh sao?”

“Lục Cảnh Diệu.” Tần Dư Kiều không vui liếc nhìn Lục Cảnh Diệu, thật không hiểu nổi sao lại có người đàn ông thích gây sự đến vậy.

Lục Cảnh Diệu nhìn Tần Dư Kiều, Tần Dư Kiều đặt ly nước ngô đang cầm trong tay lên bàn. Sau đó Lục Cảnh Diệu uất ức, im lặng đứng lên về phòng, nhưng chưa đi được mấy bước đã quay lại, nói với Tần Dư Kiều: “Về phòng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Sau khi trở về phòng Lục Cảnh Diệu nhìn tấm ảnh cưới của hai người được treo trên tường, sau đó vô cùng tự giác lấy tất cả chăn gối trải lên ghế sofa. Sau khi trải xong “Giường” của mình, anh bắt đầu ngồi im, đôi mắt đen chăm chú nhìn vào cánh cửa, chờ Tần Dư Kiều trở về.

Khoảng nửa giờ sau Tần Dư Kiều mới trở về, lúc về đập vào mắt cô là Lục Cảnh Diệu đã tự giác trải xong giường, sau đó lại nhìn chiếc giường lớn bị anh lấy hết chăn đệm, thản nhiên nói: “Anh lấy hết chăn gối, vậy em ngủ thế nào?”

Lục Cảnh Diệu kiên cường ngước mắt lên, không nói gì.

Tần Dư Kiều phát hiện mình và người đàn ông này không thể nào có tiếng nói chung được. Cô xoay người định đi ra ngoài, nhưng còn chưa đi được hai bước, Lục Cảnh Diệu phía sau lưng cô đột nhiên lên tiếng: “Kiều Kiều, anh không muốn ngày mai Giang Hoa làm phù rể cho chúng ta.”

Tần Dư Kiều : “....”

Lục Cảnh Diệu lập tức đưa ra lựa chọn thứ hai: “Em muốn anh để anh ta làm phù rể cũng được thôi, vậy em đừng giận anh nữa nhé, mẹ nó à....”

Tần Dư Kiều chỉ cảm thấy trái tim mình như bị dội một bình nước sôi, hâm nóng tất cả những chuyện cũ trước kia. Một lát sau, Tần Dư Kiều hít sâu một hơi xoay người: “Lục Lục, anh có yêu em không?”

Lục Cảnh Diệu trầm nghĩ có hy vọng rồi bèn lập tức nhảy khỏi salon: “Dĩ nhiên là yêu!”

“Thế còn Quả Quả thì sao?”

“....”

Lục Cảnh Diệu đột nhiên im lặng, ánh đèn màu xanh nhạt phủ lên khuôn mặt tuần tú của anh, năm tháng dường như vô cùng ưu đãi người đàn ông này, bảy năm cũng không để lại nhiều dấu vết trên mặt anh. Nhưng nếu quan sát cẩn thận một chút thì có thể thấy khoé mắt Lục Cảnh Diệu cũng đã có vài nếp nhăn. Ánh đèn tạo thành một vầng sáng dưới mắt anh, càng khiến đôi mắt anh trở nên sâu thẳm như ánh sao mờ trong đêm đông.

“Yêu, dĩ nhiên là yêu.” Lục Cảnh Diệu nhìn Tần Dư Kiều, nghiêm túc đáp, “Lục Lục luôn Quả Quả .”

Tần Dư Kiều đột nhiên khẽ cười một tiếng, trong mắt có chút ướn át: “Nếu như em nói Quả Quả và Tần Dư Kiều vốn không phải một người, vậy anh yêu Quả Quả hay Tần Dư Kiều?”

Sau đó Lục Cảnh Diệu im lặng.

Tần Dư Kiều cũng không nói gì, hơi quay mặt đi, một giọt nước mắt nóng bỏng từ khoé mắt Tần Dư Kiều lặng lẽ rơi xuống. Đúng lúc này, cô cảm thấy được một bàn tay đang chạm vào mặt mình, bàn tay hơi thô ráp lại ấm áp dịu dàng.

“Anh biết ngay em sẽ nghĩ như vậy mà, làm sao có thể không phải là cùng một người chứ, hay là em vẫn cảm thấy mình mập hơn ngày trước? Đồ ngốc, Quả Quả chính là Tần Dư Kiều, Tần Dư Kiều chính là Quả Quả. Nếu như em thật sự muốn hỏi anh hai người khác nhau ở chỗ nào, thì là Quả Quả trẻ hơn Kiều Kiều, Kiều Kiều trưởng thành hơn Quả Quả, vào mỗi thời điểm khác nhau con người luôn có những thay đổi.... Kiều Kiều, anh không cho phép em suy nghĩ đến những thứ linh tinh như nhân cách phân liệt kia nữa. Mà dù có phân liệt thật thì chỉ cần là của Tần Dư Kiều dù em phân liệt ra 72 phần khác nhau, anh vẫn có thể tìm em về.”

Lời Lục Cảnh Diệu nói rất thâm tình, ánh mắt cũng rất chân thành tha thiết động lòng người. Anh đưa tay xoay mặt Tần Dư Kiều lại, nói tiếp, “Kiều Kiều, đừng tức giận nữa có được không, cũng đừng suy nghĩ lung tung nữa, chúng ta đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian rồi, đừng lãng phí thời gian của hai ta để giận dỗi và chiến tranh lạnh nữa, được không?”

Lục Cảnh Diệu nói thật dịu dàng, một tiếng “Được không” cuối cùng còn mang theo sự cầu xin mãnh liệt. Không phải Tần Dư Kiều không xúc động, chỉ là cô vẫn cảm thấy hỗn loạn khó chịu.

Lục Cảnh Diệu ôm Tần Dư Kiều vào trong lòng: “Thật ra anh vẫn không cho rằng em là nhân cách phân liệt, dù là em hay Quả Quả đều cho anh một cảm giác...”

“Cảm giác gì...” Tần Dư Kiều khàn khàn hỏi.

“Cảm giác của tình yêu.” Lục Cảnh Diệu tỳ cằm mình lên cổ Tần Dư Kiều .

Đáp án này ít nhiều có chút lừa bịp, Tần Dư Kiều cười nhẹ một tiếng không nói gì. Lục Cảnh Diệu ôm Tần Dư Kiều chặt hơn, dè dặt nói, “Đừng để tinh thần chịu áp lực quá lớn. Em là Kiều Kiều, cũng là Quả Quả, bây giờ anh đã không lo em sẽ nhớ lại tất cả chuyện trong quá khứ nữa. Lục Lục có lỗi với Kiều Kiều, nhưng Lục Cảnh Diệu lại rất may mắn, ông trời để anh ta gặp lại Tần Dư Kiều Kiều Kiều, em có thể nghe thấy lời ông trời nói với em không?”

Tần Dư Kiều : “Nói cái gì?”

“Nói lại tiền duyên.”

Tần Dư Kiều cười, vừa cười vừa rơm rớm nước mắt: “Anh nghĩ đơn giản quá nhỉ.”

Lục Cảnh Diệu cho rằng Tần Dư Kiều nói đùa, cô chỉ đang tiếp tục phát huy tính trẻ con kỳ lạ của cô mà thôi. Nhưng Lục Cảnh Diệu tính sai rồi, Tần Dư Kiều vốn không nói đùa với anh, mặc dù cô cười với anh, thân thiết với anh.... Nhưng cô vẫn đẩy anh ra xa, “Anh mau ôm cái chăn với hai cái gối đến đây cho em, em muốn đi ngủ.”

Sau đó Lục Cảnh Diệu vui vẻ ôm lấy chăn gối đến, kết quả là bị Tần Dư Kiều đá xuống giường. Người đàn ông bị đá xuống giường nhìn sắc mặt không cho phép thương lượng của người phụ nữ trên giường, “Kiều Kiều.”

“Đừng làm ồn nữa, ngày mai còn nhiều việc lắm đấy, anh cũng mau đi ngủ đi.”

“Kiều Kiều!”

“Em không muốn nói lần thứ hai!”

“Kiều Kiều...” Lục Cảnh Diệu nhìn chằm chằm cô gái đã nhắm mắt lại, thở ra một hơi uất ức thật dài, sau đó ôm chăn trở lại ghế sa lon, mắt lạnh nhìn về phía Tần Dư Kiều. Cô không hề có chút phản ứng nào, thật sự khiến anh không cam lòng.

Mặc dù Lục Cảnh Diệu không cam lòng nhưng làm chú rể vẫn quan trọng hơn. Ngày hôm sau anh mang về mặt tươi cười xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả phù rể phù dâu đều đã sớm tập trung ở dưới tầng nhà họ Tần. Chưa tới 6 rưỡi, nhà họ Tần đã bắt đầu bận rộn .

Tần Dư Kiều sau khi rời giường liền bắt đầu trang điểm làm tóc, mặc mặc lễ phục xuống dưới tầng, sau đó cùng Lục Cảnh Diệu quỳ gối xuống trước mặt bà nội, kính trà Tần Ngạn Chi và Bạch Thiên Du .

Hôm nay Tần Dư Kiều không mặc áo cưới, mà là một bộ sườn xám Trung Quốc cách điệu với viền ren, cổ áo sườn xám, váy kiểu đuôi cá, ren thêu thủ công trong suốt hở lưng.... Lục Cảnh Diệu lại cảm thấy nó trong suốt quá.

Bạch Thiên Du vẫn để cho Tần Ngạn Chi chút mặt mũi, không mời Joseph tới nhà họ Tần, mà bảo ông lát nữa đến thẳng khách sạn tham gia tiệc cưới luôn. Hạ Vân cũng không tham gia bữa tiệc lần này, chỉ còn Tần Dư Trì được Tần lão phu nhân dẫn đi tham gia tiệc rượu.

Lúc sáng, Tần Dư Trì mặc một bộ tây trang phẳng phiu đứng trước mặt Tần Dư Kiều chúc mừng: “Chị, chúc chị và anh rể sống với nhau đến đầu bạc răng long.”

“Cám ơn Tiểu Trì.” Tần Dư Kiều liếc nhìn Lục Cảnh Diệu, Lục Cảnh Diệu quay đầu nhìn Giang Hoa. Giang Hoa mím môi, rút từ trong ví da màu đen ra một bao lì xì đưa cho Lục Cảnh Diệu. Sau đó Lục Cảnh Diệu lại đưa bao lì xì cho Tần Dư Trì: “Học tập cho tốt, thi được một trăm điểm.”

Tần Dư Trì gật đầu, Tần Dư Kiều ôm tay Lục Cảnh Diệu nhìn đứa em trai đột nhiên hiểu chuyện của mình, nó còn hiểu chuyện hơn cô ấy chứ.... Cô ngẩng đầu vô ý nhìn thấy Tần Ngạn Chi đang nhìn về phía mình. Tần Dư Kiều đột nhiên có chút chua xót, thật ra Tần Ngạn Chi không nhất thiết lấy lòng cô như vậy. Cô đưa tay xoa đầu Tần Dư Trì: “Về sau chị không về đây thường xuyên được, em phải chăm sóc bà nội cho tốt đấy.”

“Vậy.... Có thể để cho chị em trở về được không?” Tần Dư Trì đột nhiên e dè mở miệng hỏi Tần Dư Kiều, “Tiểu Trì muốn ở cùng chị.”

Người chị Tần Dư Trì nói chính là Hạ Nghiên Thanh. Thật ra trong lòng Tần Dư Kiều đã sớm biết, có một vài loại tình cảm vĩnh viễn không thể cướp lấy được. Ví như Hạ Nghiên Thanh đối với Tần Dư Trì, Quả Quả đối với Lục Lục.... Mà Tần Dư Kiều cô vốn cũng chẳng muốn cướp.

“Thằng nhóc này.” Lục Cảnh Diệu nhìn Tần Dư Kiều, cười nói, “Thằng nhóc này đúng là không biết nói chuyện, chị em không phải đang ở đây sao? Mau cầm lì xì đi mua kẹo đi.”

Tần Dư Trì sắp khóc, Lục Cảnh Diệu cũng không muốn nghe thấy tiếng khóc phiền lòng trong ngày vui của mình bèn nói với phù rể bên cạnh: “Hoa tử, giúp tôi một tay đỡ nó đi, Tiểu Trì thích anh mà.”

Trước khi làm phù rể Giang Hoa đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị Lục Cảnh Diệu sai bảo, nếu có thể anh muốn làm phù dâu hơn.

Bàn tiệc của nhà họ Tần lần này cũng không ít hơn nhà họ Lục, chỉ có điều số bàn cần kính rượu không nhiều cho lắm. Hơn nữa bạn bè đối tác của nhà họ Tần cũng không nhiều như nhà họ Lục. Ở nhà họ Lục vai vế của Lục Cảnh Diệu rất lớn, lần trước kính rượu một ông lão tóc trắng, Lục Cảnh Diệu nói với Tần Dư Kiều: “Kiều Kiều, đây là cháu ngoại cả của anh.”

Dĩ nhiên nhà họ Tần cũng có chỗ rối rắm của riêng mình, có đôi khi cũng làm khó Lục Cảnh Diệu, ví dụ như anh có hai người cha vợ.

Lúc kính trà Bạch Thiên Du và Tần Ngạn Chi còn ngồi cùng nhau, đến khi tổ chức tiệc cưới Bạch Thiên Du liền ôm tay Joseph đi khắp nơi chào hỏi khách khứa.

Người nghĩ luẩn quẩn trong lòng nhất trong tất cả mọi người chính là Tần Ngạn Chi. Đến cả Tần lão phu nhân còn nghĩ thoáng hơn ông, bà giơng mắt nhìn Joseph rồi nói với Tần Ngạn Chi: “Không ngờ vị Joseph này cũng hiểu cấp bậc lễ nghĩa của Trung Quốc.”

Tần Dư Kiều cũng rất bất ngờ khi dương lại có thể đến hôn lễ của cô. Cô tiến lên ôm dương một cái, nói mấy câu cảm ơn, sau đó Lục Cảnh Diệu kéo cô ra, bắt tay với Joseph: “Ngài Joseph, rất vui khi ngài tham gia hôn lễ của tôi và Kiều Kiều.”

....

Bạch Thiên Du rất biết điều, tiệc rượu cũng không ngồi cùng bàn với người của nhà họ Tần. Nhưng Tần Ngạn Chi lại khó chịu, bí mật kéo Tần Dư Kiều nói: “Mẹ con thật quá kỳ cục.”

Tần Dư Kiều nhìn mái tóc đen Tần Ngạn Chi đặc biệt nhuộm vì ngày hôm nay: “Được rồi được rồi, sáng sớm ngày mai dương đã đi rồi, nếu như ba khó chịu thì ra ngoài hút thuốc đi.”

Tần Ngạn Chi rất khó chịu nhưng không có chỗ trút, cuối cùng lại kiếm Lục Cảnh Diệu làm thùng rác. Kết thúc tiệc rượu, người của nhà họ Tần tiếp tục ở lại khách sạn nghỉ ngơi. Trong phòng hạng nhất của khách sạn, Bạch Thiên Du, Joseph và Tần Dư Kiều ngồi nói chuyện phiếm; còn Lục Cảnh Diệu sau một hồi cân nhắc liền đến xem Tần Ngạn Chi thế nào.

Tần Ngạn Chi thật sự đang ở ngoài đại sảnh hút thuốc, những người phục vụ mặc sườn xám màu đỏ viền vàng đang châm trà cho Tần Ngạn Chi. Lục Cảnh Diệu ngồi xuống đối diện Tần Ngạn Chi, nhân viên phục vụ cũng pha cho anh một ấm trà mới đầu xuân. Hâm ấm, bốc trà, hâm chén, cao xung, ngâm thấp, chẳng bao lâu một ly trà ngon đã ra lò.

Lục Cảnh Diệu liếc nhìn trà ngon vừa pha, một vài lá trà xanh nhạt bồng bênh trong ly trà Phú Quý Mẫu Đơn, hơi nóng lượn lờ bay lên từ miệng chén.

“Ba.”

Tần Ngạn Chi dụi tắt điều thuốc trong tay, nhìn Lục Cảnh Diệu: “Cảnh Diệu, con hãy đối xử tốt với Kiều Kiều nhé. Sau khi mẹ con bé ly hôn với ba, con bé cũng không lớn lên bên cạnh ba, ba nợ con bé quá nhiều.”

“Yên tâm đi, ba.” Lục Cảnh Diệu cười nói, “Kiều Kiều là vợ con, sao con có thể đối xử không tốt với cô ấy được?”

“Không dám trèo cao.” Tần Ngạn Chi mới vừa uống không ít, nói chuyện cũng mang chút men say, “Nếu như không phải vì Duệ Duệ thì ba thật sự không yên lòng giao Kiều Kiều cho con đâu đấy.”

Lục Cảnh Diệu cúi đầu khẽ cười một tiếng: “Ba đừng suy nghĩ nhiều, con sẽ đối xử tốt với Kiều Kiều, không để cho cô ấy chịu một chút uất ức nào cả, cho dù là vật chất hay là tinh thần.”

Tần Ngạn Chi nhìn đứa con rể mặc tây trang thẳng thớm trước mắt bỗng nhớ tới lúc mình kết hôn cũng khí phách hăng hái hứa hẹn trước mặt cha vợ như vậy. Ấy vậy mà bây giờ ông cũng đã làm cha vợ rồi, năm tháng chẳng phải vẫn khiến con người ta già đi sao?

“Có lòng nhưng vẫn phải cố gắng.” Tần Ngạn Chi cười ha hả, đột nhiên liếc nhìn về phía phòng nghỉ, “Mẹ Kiều Kiều vẫn cùng cái tên đó...”

“Ba, ba đẹp trai hơn Joseph nhiều.”

Tần Ngạn Chi: “...”

Lục cảnh diệu nhìn cha vợ rồi đứng lên vỗ vỗ bờ vai ông tỏ vẻ an ủi, sau đó rời đi.

Sau hôn lễ, Tần Dư Kiều ngồi trên chiếc giường tân hôn đỏ chót, ôm một chiếc laptop màu trắng chat webcam với Duệ Duệ.

“Mẹ, hôm nay mẹ thật xinh đẹp.” Trong máy vi tính hiện lên khuôn mặt tươi cười phóng to của Duệ Duệ, cậu vui vẻ hỏi Tần Dư Kiều, “Mẹ, mẹ nhớ Duệ Duệ không?”

Tần Dư Kiều cười híp mắt hôn một cái về phía camera, trực tiếp sử dụng hành động biểu đạt nỗi nhớ nhung con trai mấy ngày này của mình.

“Duệ Duệ cũng nhớ mẹ, lúc thi con cũng nhớ mẹ tới thất thần đấy.” Lục Hi Duệ kể buổi thi hôm nay cho Tần Dư Kiều biết, “Nhưng con cảm thấy mình không được 100 điểm, chỉ được có 98 thôi.”

“Duệ Duệ giỏi quá.” Tần Dư Kiều vui vẻ dựa lưng vào đầu giường, nhìn đồng hồ trên tường hỏi con trai, “Không còn sớm nữa, Duệ Duệ buồn ngủ chưa?”

“Không có đâu, con đang ở chỗ anh Nguyên Đông.” Lục Hi Duệ hưng phấn nói, “Hôm nay con ngủ ở chỗ anh Nguyên Đông.”

Tần Dư Kiều ngẩn người.

Đúng lúc này, một khuôn mặt rạng rỡ xuất hiện trên màn hình máy vi tính - là Lục Nguyên Đông .

Lục Nguyên Đông mới vừa tắm xong, trên người mặc một áo ngủ màu xanh dương nhạt đi tới sau lưng Duệ Duệ. Anh liếc nhìn người phụ nữ còn chưa tẩy trang trên màn hình máy vi tính, cười ân cần thăm hỏi: “Kiều Kiều...”

68. Chương 68

Phản phản ứng đầu tiên của Tần Dư Kiều khi màn hình máy vi tính đột nhiên xuất hiện thêm một gương mặt đó là: tại sao Hi Duệ lại tới ngủ ở chỗ Lục Nguyên Đông, phản ứng thứ hai là: cô mặc quần áo ngủ nửa nằm trên giường nói chuyện phiếm với Lục Nguyên Đông thực sự rất kỳ quái.

“Sao Duệ Duệ lại đến chỗ anh?” Cho nên Tần Dư Kiều vừa hỏi Lục Nguyên Đông vừa nhanh chóng ngồi thẳng người dậy.

“Buổi tối ăn cơm ở nhà ông nội, thấy Duệ Duệ nhàm chán liền dẫn thằng bé đi chơi, sau đó anh đưa nó về nhà trọ của anh.” Lục Nguyên Đông cười ranh mãnh, giống như có thể thấy rõ được sự lúng túng của Tần Dư Kiều qua video.

“Thật sự là làm phiền anh rồi.” Tần Dư Kiều nói với Lục Nguyên Đông, sau đó lại thấy Lục Nguyên Đông vỗ vỗ bả vai Hi Duệ ý bảo cậu ra bên cạnh chơi. Lục Hi Duệ bất đắc dĩ dịch sang mấy bước, Lục Nguyên Đông giật nhẹ khoe miệng hỏi Tần Dư Kiều, giọng điệu có chút đùa cợt: “Duệ Duệ là em trai của anh, làm gì có chuyện phiền hay không chứ. Ngược lại là em đó Kiều Kiều, trên mấy tờ báo lá cải cũng đã phỏng đoán rằng em là mẹ ruột của Duệ Duệ, nếu anh không quen biết em từ trước thì không chừng anh cũng sẽ cho là như vậy đấy.”

“....”

Tần Dư Kiều nắm lấy một lọn tóc không biết trả lời thế nào. Đúng lúc này tiếng nước chảy trong phòng tắm đột nhiên ngừng lại, Tần Dư Kiều liếc nhìn về phía cửa phòng tắm, Lục Cảnh Diệu đang tắm ở bên trong.

Lục Cảnh Diệu ở trong phòng tắm cũng đang ghé sát lỗ tai lên tường, nghe được một nửa bên ngoài lại đột nhiên im bật.... Sau đó Lục Cảnh Diệu quấn một cái khăn tắm quanh người rồi đẩy cửa bước ra.

Lục Cảnh Diệu vội vàng đi đến trước mặt Tần Dư Kiều, sau đó ngó mặt vào. Mảnh hình máy vi tính không có thằng nhóc Lục Nguyên Đông nào, chỉ có con trai Lục Hi Duệ đang cười hì hì chào hỏi anh: “Ba, ba vừa mới tắm xong sao?”

Lúc Lục Cảnh Diệu đang tắm rõ ràng đã nghe thấy tiếng nói chuyện, biết Tần Dư Kiều và con trai đang chat webcam, cũng biết Lục Nguyên Đông bắt cóc con trai mình, còn biết Lục Nguyên Đông gọi Tần Dư Kiều là Kiều Kiều....

Lục Cảnh Diệu ngồi ở đầu giường có chút phần nộ nhìn con trai: “Anh Nguyên Đông của con đâu?”

“Nghe điện thoại ạ.” Lục Hi Duệ chỉ chỉ ra bên ngoài, sau đó lại phát hiện trên đầu Lục Cảnh Diệu vẫn còn bọt xà phòng, cậu hưng phấn nói, “Ba, trên đầu ba còn một cái tai thỏ kia, ba mọc tai thỏ sao!”

Lục Hi Duệ nhắc nhở như vậy, Tần Dư Kiều cũng nghiêng đầu nhìn Lục Cảnh Diệu, phát hiện tóc anh vẫn chưa xả nước sạch sẽ, bên trên tai còn rất nhiều bọt xà phòng, bọt xà phòng ướt nhẹp rơi hết lên quần áo của cô. Tần Dư Kiều chỉ cảm thấy trong lòng mình bùng lên một ngọn lửa tức giận, cô chợt đẩy Lục Cảnh Diệu ra, suýt chút nữa gầm lên: “Lục Cảnh Diệu, anh không thể tắm xong rồi mới ra à!”

Lục Cảnh Diệu vốn không chú ý đến việc mình chưa tắm xong mà đã ra ngoài, chỉ lập tức bắt được vấn đề: “Em nói thật với Nguyên Đông chưa?”

Tần Dư Kiều buông tay: “Em chưa kịp nói anh ta đã đi nghe điện thoại rồi.”

Về mặt Lục Cảnh Diệu bây giờ cũng thản nhiên như lồng ngực trần trụi của anh vậy, anh nói: “Bây giờ có thể nói thật thì em không cần kiêng kỵ, che giấu nữa.”

Về khoản che giấu này, thật lòng Tần Dư Kiều cảm thấy Lục Cảnh Diệu am hiểu hơn cô nhiều. Nhưng anh luôn luôn có thể tìm ra được những lý do chính đáng, quả nhiên là sức mạnh trời sinh của đàn ông. Cho dù là khi nói dối hay khi lộ ra sự thật anh đều có thể ăn nói hùng hồn, dù làm sai cũng vẫn tìm được lý do giải thích.

“Được rồi, anh đi tắm trước đi.” Tần Dư Kiều không nhịn được phất tay một cái.

Lục Cảnh Diệu cũng chẳng để ý hình tượng của mình lúc này, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt ghét bỏ của Tần Dư Kiều anh lập tức quay về phòng tắm, sau khi tắm rửa sạch sẽ mới dám ra ngoài.

Lục Cảnh Diệu mặc áo choàng tắm đi ra ngoài, cố ý kéo cổ áo xuống thật thấp rồi ngồi cạnh Tần Dư Kiều chat webcam với con trai. Lục Nguyên Đông nói chuyện điện thoại xong cũng đã trở lại, lúc nhìn thấy Lục Cảnh Diệu anh ta cười chào hỏi: “Chú sáu.”

“Ừ.” Sắc mặt Lục Cảnh Diệu có chút lạnh nhạt, tay ôm bả vai Tần Dư Kiêu nói với Lục Nguyên Đông: “Buổi tối phải khiến cháu vất vả rồi, thỉnh thoảng Duệ Duệ sẽ đái dầm, cháu chú ý một chút, trước khi ngủ đừng để nó uống quá nhiều nước.”

Lục Hi Duệ không phục: “Con đái dầm khi nào!”

“Lúc bốn tuổi.” Lục Cảnh Diệu thản nhiên trả lời con trai, tiếp tục dặn dò, “Buổi tối nhớ đặt đồng hồ báo thức, ngày mai cũng phiền cháu đưa Duệ Duệ đến trường học. Học kỳ này Duệ Duệ bình bầu ngôi sao của trường học, đừng để mắc lỗi...”

Lục Nguyên Đông cười cười: “Còn gì nữa không ạ?”

“Hết rồi, nếu ngày mai chú và cô vẫn chưa về thì làm phiền cháu chăm sóc Duệ Duệ một đêm nữa.” Lục Cảnh Diệu dặn dò Lục Nguyên Đông xong, lập tức kết thúc, “Được rồi, chú và Kiêu Kiêu cần nghỉ ngơi, lần sau nói chuyện tiếp.... Duệ Duệ, chào tạm biệt ba mẹ đi.”

Lục Hi Duệ vẫn không nỡ nói lời tạm biệt, trẻ con không kiêng kị nói: “Sao hai người lại đi ngủ sớm vậy.”

Lục Cảnh Diệu đột nhiên cảm thấy con trai mình cũng không tồi, câu cuối cùng rất chuẩn, rất đi vào trọng điểm. Lục Cảnh Diệu nói xong, rốt cuộc đến lượt Tần Dư Kiêu mở miệng. Cô nhìn đứa con trai đáng yêu trước màn hình của mình, trong lòng có chút tức giận nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười: “Vậy Duệ Duệ đi ngủ sớm một chút đi.... Nguyên Đông, vất vả cho anh rồi.”

“Không có....” Lục Nguyên Đông lập tức im bặt bởi Lục Cảnh Diệu đã gấp ‘bộp’ laptop lại, sau đó nhét laptop vào cái ghế sofa đơn cách đó không xa. Xong xuôi anh kéo chăn, đồng thời xoay người đè lên Tần Dư Kiêu, hung hăng cắn lên môi cô, “Tần Dư Kiêu, tối nay anh không ngủ được thì em cũng đừng hòng ngủ được!”

“Bên chỗ ba mẹ em mất điện sao?” Lục Hi Duệ ngẩng đầu nhìn Lục Nguyên Đông. Lục Nguyên Đông cúi xuống nhìn mặt mày Lục Hi Duệ, khuôn mặt này đúng là giống Tần Dư Kiêu như đúc, quả nhiên là anh bị mù mà, mù là cái gì, chính là chọn hạt vừng mà đánh mất dưa hấu.

Lục Hi Duệ luôn luôn ngoan ngoãn, ngủ cũng rất ngoan, khi ngủ cũng rất ít khi trở mình. Buổi tối Lục Hi Duệ và Lục Nguyên Đông nằm cùng giường, Lục Hi Duệ chỉ chiếm một diện tích nho nhỏ, đắp kín chăn liền ngủ, nhưng nằm được năm phút, cậu lại mở mắt ra: “Anh Nguyên Đông, anh cứ nhìn em như thế em sẽ không ngủ được.”

Lục Nguyên Đông nhìn ra chỗ khác: “Anh không nhìn, em ngủ tiếp đi.”

Lục Hi Duệ nhắm mắt lại, sau hai phút lại mở mắt ra: “Đèn sáng quá.”

Lục Nguyên Đông thở dài, đưa tay tắt đèn đầu giường đi, anh cũng kéo chăn lên đắp ỳnh rồi nói: “Vậy ngủ được chưa.”

Lục Hi Duệ gật đầu sau đó lại nói: “Anh Nguyên Đông, anh có tâm sự à?”

Lục Nguyên Đông cười một tiếng: “Không có.”

Lục Hi Duệ đối diện với Lục Nguyên Đông: “Nhất định là anh đang nghĩ tới mẹ em.”

Lục Nguyên Đông: “Không có.”

Bàn tay nhỏ bé của Lục Hi Duệ chọc chọc vào rốn Lục Nguyên Đông: “Anh nói dối.”

Lục Nguyên Đông lấy tay Lục Hi Duệ ra, nhưng Lục Hi Duệ lại tiếp tục để lên.... Cuối cùng Lục Nguyên Đông cũng tức giận: “Lục Hi Duệ.”

“Mặc dù anh là anh họ của em, nhưng anh cũng không thể phá hỏng mối quan hệ của ba mẹ em. Anh Nguyên Đông, anh biết cái gì gọi là người thứ ba không?”

“Câm miệng, ngủ đi.” Lục Nguyên Đông lại chuyển tay của Lục Hi Duệ ra chỗ khác, “Con nít con nôi thì biết cái gì?”

“ Dĩ nhiên biết, người thứ ba chính là người xấu, là đồ tồi!” Lục Hi Duệ càng nói càng ghìen, nói xong bàn tay nhỏ bé vẫn còn vỗ vỗ lên bụng Lục Nguyên Đông, “ Cũng bởi vì có người thứ ba chen vào nên Nhan Thư Đông mới trở thành đứa trẻ không mẹ.”

Lục Nguyên Đông thật sự bị Lục Hi Duệ làm phiền: “ Em có thể yên tĩnh một chút được không.”

Trong đêm tối Lục Hi Duệ chớp mắt, có chút uất ức. Một lát sau, Lục Nguyên Đông lại không đành lòng, bèn huých vào tay Lục Hi Duệ một cái: “ Anh hỏi em một vấn đề nhé, Dư Kiều có phải là mẹ ruột của em không?”

“ Không nói, ngủ.” Lục Hi Duệ rất hiểu câu im lặng là vàng, cậu tức giận xoay người đưa cái mông nhỏ về phía Lục Nguyên Đông.

Lục Nguyên Đông liếc nhìn Hi Duệ tức giận nằm ở bên cạnh, tính khí này cũng cực kỳ giống Tần Dư Kiều. Cũng bởi vì cực kỳ giống Tần Dư Kiều, cho nên Lục Nguyên Đông sẽ mềm lòng. Khi Hi Duệ xoay người lại, Lục Nguyên Đông đặt bàn tay của mình lên đầu Lục Hi Duệ : “ Vậy, chúc em ngủ ngoan, Hi Duệ .”

Sau một lát, Hi Duệ đã hết giận mở miệng: “ Ngủ ngon.”

Tần Dư Kiều và Lục Cảnh Diệu vốn định ngày kia mới trở về thành phố S, nhưng lúc sáng sớm Lục Cảnh Diệu lại nhận được một cú điện thoại, lúc quay trở lại sắc mặt có chút nặng nề. Sau đó anh lấy từ trong tủ quần áo ra một bộ quần áo cho Tần Dư Kiều, khom lưng vỗ vỗ Tần Dư Kiều còn ngủ say: “ Kiều Kiều, tỉnh lại.”

Sáng sớm Tần Dư Kiều bị Lục Cảnh Diệu đánh thức, não còn chưa bắt đầu hoạt động, chỉ cảm thấy bên tai vang lên ông ông không ngừng. Cô cau mày nheo mắt không vui nhìn Lục Cảnh Diệu, có chút tức giận: “ Sao thế...”

“ Kiều Kiều, tối hôm qua ba anh bị chảy máu não phải đưa vào phòng cấp cứu. Anh đã đặt vé máy bay quay về chuyến sớm nhất rồi, mau rửa mặt đi, bây giờ anh thu dọn đồ đạc, xong chúng ta lập tức trở về...”

Tần Dư Kiều sững sờ, nhưng động tác vẫn rất nhanh. Cũng không biết là kích động hay là lo lắng, nghe Lục Cảnh Diệu nói xong hốc mắt cô lại có chút ướt át: “ Cảnh Diệu...”

“ Đừng lo lắng.” Lục Cảnh Diệu vỗ vỗ bả vai Tần Dư Kiều, sau đó rất tự nhiên đưa áo lót quần lót cho Tần Dư Kiều. Đúng lúc này, Lục Cảnh Diệu lại có điện thoại gọi đến, Tần Dư Kiều không hỏi thêm gì nữa, vừa mặc quần áo vừa nghe Lục Cảnh Diệu nói chuyện điện thoại.

“ Ba vẫn chưa tỉnh lại à.... Em và Kiều Kiều lập tức trở về.... Ừ.... Đợi lát nữa em đưa Kiều Kiều thẳng đến bệnh viện, không cần cho người đến đón em.... Đúng rồi, chị hai, bảo anh rẽ giúp chúng ta ổn định bên giới truyền thông trước. Nếu có thể chặn thì tất cả tin tức đừng để lộ ra ngoài...”

Sau khi Lục Cảnh Diệu và Lục Gia Anh nói chuyện điện thoại xong thì Tần Dư Kiều cũng đã mặc quần áo tươm tất. Lúc rửa mặt điện thoại của Lục Cảnh Diệu vẫn vang lên không ngừng khiến Tần Dư Kiều cũng bồn chồn thấp thỏm. Cô nhanh chóng rửa mặt rồi đi ra ngoài, Tần Ngạn Chi vẫn còn mặc áo ngủ đã chạy tới, đầu tiên là nói mấy câu cùng Lục Cảnh Diệu, sau đó nhìn về phía Tần Dư Kiều: “ Kiều Kiều, ba có lời muốn nói với con.”

Tần Dư Kiều theo Tần Ngạn Chi ra khỏi phòng, vẻ mặt Tần Ngạn Chi rất nghiêm túc, nhìn con gái mình, sâu xa nói: “ Kiều Kiều, lần này con trở về nhà họ Lục có thể sẽ phải đối mặt với rất nhiều người và rất nhiều việc. Hiện giờ ba muốn con nhớ, con và Lục Cảnh Diệu đã là vợ chồng, sau khi trở về mỗi tiếng nói mỗi cử động của con đều phải nhớ mình là con dâu nhà họ Lục.... Ba biết gần đây con và Lục Cảnh Diệu đang có mâu thuẫn, nhưng nghe ba nói, trong khoảng thời gian này nhất định phải đứng bên cạnh nó, chăm sóc nó cho tốt, vợ chồng hai người cùng trên một chiếc thuyền, chuyện trên thuyền xử lý như thế nào phải chờ thuyền cập bờ rồi hẵng nói. Bây giờ con phải chung lòng đồng tâm hiệp lực với chồng con.”

Tần Dư Kiều tiến lên ôm Tần Ngạn Chi, sau đó khẽ nói: “ Ba, con hiểu mà, ba yên tâm đi...”

Lúc Tần Dư Kiều và Lục Cảnh Diệu rời khỏi nhà họ Tần cô mới biết rằng giờ mới là sáng tinh mơ. Bên ngoài sương mù mịt mờ, bầu trời cũng mới chỉ hơi hửng sáng mà thôi.

Tần Ngạn Chi tự mình đưa cô và Lục Cảnh Diệu lên xe, sau đó tài xế nhà họ Tần đưa bọn họ đến sân bay, lên chuyến bay sớm nhất trở về thành phố S. Lúc lên máy bay Tần Dư Kiều nhìn đồng hồ, mới năm giờ rưỡi.

Lần đầu tiên Tần Dư Kiều cảm thấy cảm giác mất trọng lượng khi máy bay cất cánh mãnh liệt như lần này, giống như linh cảm xấu cứ đè nặng lên trái tim Tần Dư Kiều. Sau đó Tần Dư Kiều đột nhiên nhớ đến việc mình quên gọi điện thoại cho Bạch Thiên Du.

“Anh đã gọi điện thoại ẹ, nói ẹ biết anh và em phải đến bệnh viện, cho nên buổi trưa không thể đưa mẹ và ngài Joseph lên máy bay trở về London được.” Lục Cảnh Diệu đột nhiên nói.

Tần Dư Kiều kinh ngạc nhìn cái cằm lúm phúm râu của Lục Cảnh Diệu, cô đặt bàn tay mình lên bàn tay Lục Cảnh Diệu: “Anh đừng lo lắng, ba sẽ không sao đâu.”

“Ừ.” Lục Cảnh Diệu kéo vai Tần Dư Kiều, cho cô tựa vào bả vai mình nghỉ ngơi một chút: “Đừng suy nghĩ nhiều, ngủ một chút đi.”

Khi Lục Cảnh Diệu xấu xa sẽ khiến Tần Dư Kiều tức đến nghiến răng nghiến lợi còn chưa hết hận; nhưng khi anh tốt lại giống như dòng nước ấm áp rót vào trái tim cô. Từng giọt nước từ sâu trong nội tâm cho cô chỗ dựa và sức mạnh, giống như hạt mưa xuân lặng lẽ mang đến sức sống cho vạn vật. Cho dù thế giới của anh rối loạn đến mức nào, anh cũng sẽ giữ cho cô một chỗ an toàn yên tĩnh. Anh lặng lẽ giải quyết mọi chuyện, để cho cô có thể yên bình nghỉ ngơi.

69. Chương 69

Lục Hoà Thước được đưa vào bệnh viện quân khu lớn nhất thành phố S. Sát vách phòng bệnh của Lục Hoà Thước là phòng nghỉ ngơi cho người thân, lúc Tần Dư Kiều đi theo Lục Cảnh Diệu tiến vào, trong phòng đã có không ít người của nhà họ Lục. Khi Tần Dư Kiều và Lục Cảnh Diệu từ thành phố G về tới thành phố S còn chưa tới chín giờ, vội vã chạy một mạch tới đây, đến khi có thời gian ngồi xuống nghỉ ngơi Tần Dư Kiều mới cảm thấy đầu óc choáng váng.

Thời tiết ở thành phố S thì tồi tệ hơn thành phố G nhiều, một cửa sổ của phòng nghỉ được mở hé, bên ngoài hoàn toàn bị bao phủ bởi sương mù vừa ướt vừa lạnh. Loại thời tiết quen thuộc này khiến Tần Dư Kiều giật mình, cô nghĩ tới Edinburgh, nghĩ tới Harl, nghĩ đến ngày Quả Quả sinh Hi Duệ, hôm ấy cũng là một ngày sương mù dày đặc nặng nề như thế này.

Lục Gia Anh đi tới bên cạnh Tần Dư Kiều, kéo tay cô: “Kiều Kiều, hôm nay em và lão Lục chắc chắn đã phải lo lắng nhiều rồi, phía sau còn có một gian phòng nghỉ, hay là hai đứa vào đó nghỉ ngơi một chút đi?”

Tần Dư Kiều lắc đầu: “Em không sao, còn ba, bác sĩ nói thế nào?”

Trong hốc mắt Lục Gia Anh lấp lánh ánh nước: “Tình huống không khả quan lắm.”

Bệnh viện luôn luôn là một nơi lạnh lẽo, Tần Dư Kiều ngồi trên chiếc ghế salon bằng da xoa xoa cái trán. Lục Cảnh Diệu đã bảo người mang hai suất cơm đến. Anh vốn định ăn cùng cô, kết quả là cả hai người lại chẳng ăn được mấy. Điện thoại trong túi Lục Cảnh Diệu vang lên không ngừng, cuối cùng anh vỗ vỗ vai Tần Dư Kiều: “Kiều Kiều, công ty có chút việc, anh qua đó một chuyến, em ở đây với chị hai và chị dâu, chút nữa anh sẽ gọi cho em.”

Sau khi Lục Cảnh Diệu rời đi, Trương Kỳ bắt đầu nói chuyện: “Nếu như lần này ông cụ có chuyện gì ngoài ý muốn, cái nhà này không biết sẽ ra sao nữa....”

Trương Kỳ ưu sầu lo lắng nhìn Dương Nhân Nhân, “Chị dâu, rốt cuộc chị nghĩ như thế nào? Đã đến nước này rồi mà chị vẫn không định nói thật với bọn em sao?”

Dương Nhân Nhân quay đầu, thanh điệu hơi cao, hình như cố ý nói cho tất cả mọi người ở đây nghe thấy: “Cái nhà này không thể tan nát được, đây là mong muốn của ba từ trước tới nay, và đây cũng là mong muốn của tôi.”

Tần Dư Kiều buồn ngủ dựa lưng vào ghế sa lon. Một lát sau, một người phụ nữ trung niên đi vào dọn dẹp bàn, vứt bữa sáng ăn được một nửa của cô và Lục Cảnh Diệu vào thùng rác.

Hôm nay ở bệnh viện ngoại trừ con gái và con dâu của nhà họ Lục, còn có Vương Bảo Nhi. Vương Bảo Nhi ngồi ở bên cạnh Dương Nhân Nhân không làm gì, chỉ khéo léo nhu thuận nói chuyện. Một lát sau, điện thoại của cô ta cũng vang lên, sau khi cô ta chạy ra cửa nhận cú điện thoại liền tiến vào nói với Dương Nhân Nhân: “Dì Dương, buổi trưa con còn có tiết học rất quan trọng...”

“Vậy thì con nhanh đi học đi...” Dương Nhân Nhân dường như bình tĩnh, có chút áy náy nói với Vương Bảo Nhi, “Buổi tối cũng không cần tới đâu, chỗ này không thiếu người, việc học quan trọng hơn.”

Wang Bao Ni chớp chớp mắt, sau đó gật đầu.

Tần Dư Kiều lấy điện thoại di động ra xem chứng khoán, giá cổ phiếu của Lục thị trên thị trường vẫn đang ổn định. Sau đó cô lật sang trang tin tức, cũng không thấy tin tức Lục Hoà Thước bị bệnh nặng, quả nhiên chuyện Lục Hoà Thước bị bệnh vẫn chưa bị đám truyền thông phát hiện.

Trước kia Lục Cảnh Diệu cũng từng nói nửa đùa nửa thật với cô về tình huống của Nhà họ Lục: “Về cơ bản, mỗi lần ông cụ bệnh nặng thì tình hình tài chính của nhà họ Lục cũng lên xuống theo. Con cháu của nhà họ Lục rất đông, người ngoài cũng chưa bao giờ cho rằng thành viên của nhà họ Lục có thể an phận thủ thường trước đồng gia sản ấy.... Thật ra chính người trong nhà họ Lục cũng nghĩ vậy. Chẳng qua vì duy trì sự hoà thuận nhiều năm rồi nên không tiện trở mặt ngay lập tức mà thôi.” Tiêu Khang – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Buổi chiều Lục Hoà Thước đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm. Tin này do chính bác sĩ của Lục Hoà Thước thông báo, nhưng vì Lục Hoà Thước vẫn còn nằm trong phòng ICU nên người duy nhất có thể vào thăm ông bây giờ chính là quản gia của nhà họ Lục.

Sau khi quản gia ra khỏi phòng ICU lập tức đi tới phòng nghỉ sát vách: “Lão gia bảo các vị cứ về nghỉ trước trước, không cần phải tiếp tục ở đây trông chừng nữa.”

“Chúng tôi không đi, ba thể này chúng tôi không yên tâm trở về được.” Trương Kỳ nói, sau đó quay đầu nhìn về phía Tần Dư Kiều, “Tôi thấy em sáu có vẻ rất mệt mỏi rồi, hay là để em ấy đi về nghỉ trước đi?”

Tần Dư Kiều không lên tiếng, chỉ nhìn quản gia, chờ ông nói tiếp.

“Lão gia nói ông ấy còn chưa chết được, không cần mọi người quan tâm.” Quản gia nói với Trương Kỳ, “Đây là nguyên văn lời của lão gia, bảo tôi chuyển đến mọi người.”

Mọi người của nhà họ Lục nhìn nhau, một lát sau Lục Gia Anh mở miệng hỏi: “Ba còn nói gì nữa không?”

Quản gia hơi do dự, có chút khó xử đáp: “Lão gia nói.... Mọi người cứ giữ những ý đồ ấy lại đi, chờ ông ấy đi thật rồi hẵng lo...”

Bởi vì chuyện Lục Hoà Thước nằm viện vẫn còn đang giấu giếm truyền thông, cho nên người của nhà họ Lục vào bệnh viện đều vào từ cửa sau. Tần Dư Kiều và Dương Nhân Nhân cùng ngồi trên một chiếc xe thương vụ màu đen của nhà họ Lục. Sau khi lên xe Tần Dư Kiều nói với tài xế: “Đi tới vườn hoa trung ương trước.”

Tần Dư Kiều nhìn Dương Nhân Nhân: “Em có chút không yên lòng về Duệ Duệ, em muốn đi xem nó thế nào.”

Dương Nhân Nhân suy nghĩ một chút rồi gật đầu, nói với tài xế: “Đi đến trường học trước.”

Tần Dư Kiều nở nụ cười với Dương Nhân Nhân, Dương Nhân Nhân kéo tay Tần Dư Kiều, chân thành nói: “Kiều Kiều, chúng ta là người một nhà.”

Tần Dư Kiều hiểu ý Dương Nhân Nhân, cô cảm động nhìn Dương Nhân Nhân, đáp: “Cảnh Diệu đã nói với em, ở nhà họ Lục người anh ấy kính trọng nhất chính là chị dâu cả.”

Lục Cảnh Diệu quả thực đã từng nói như vậy, chỉ có điều là không mùi mẫn như Tần Dư Kiều mà thôi. Nguyên văn của anh là:

“Trong mấy người chị dâu của anh, chị dâu cả là người đáng tin nhất. Đáng lý anh nên khuyên em làm thân với chị ấy nhiều hơn, nhưng chị ấy lại là mẹ của Nguyên Đông, cho nên anh rất khó xử... Kiều Kiều, em cũng nói cho anh biết suy nghĩ trong lòng em đi?”

....

Khi Tần Dư Kiều tới trường là 3 giờ 40 phút, nếu như cô nhớ không lầm thì tiết cuối cùng hôm nay của Hi Duệ là thể dục. Vậy nên Tần Dư Kiều đi thẳng tới bãi tập, trên hai sân thể dục rộng lớn có mấy lớp đang học thể dục, nhưng Tần Dư Kiều không thấy con trai mình. Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo của trẻ con vang lên sau lưng cô: “Mẹ Hi Duệ .”

Tần Dư Kiều xoay người, nhìn cậu nhóc cao gầy trước mắt, sau đó nhớ ra cậu ta chính là Nhan Thư Đông mà Hi Duệ thường hay nhắc tới. Lần trước cô đến xem Hi Duệ đá bóng cũng đã gặp thằng bé một lần.

Nụ cười của Nhan Thư Đông vô cùng rực rỡ, nụ cười ấy cũng khiến cho Tần Dư Kiều suýt nữa quên mất vết thương đã được dán băng trên khoe miệng cậu. Tháng trước Hi Duệ cũng từng tức giận bất bình nói với cô về chuyện của Nhan Thư Đông: “Ba Nhan Thư Đông thường đánh cậu ấy, Nhan Thư Đông có thể tìm kiếm sự giúp đỡ từ hiệp hội bảo vệ trẻ em không...” Tiêu Khang – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tần Dư Kiều cười với Nhan Thư Đông: “Xin chào, Thư Đông.”

Nhan Thư Đông dường như hơi bất ngờ khi Tần Dư Kiều biết tên mình, đôi mắt dài nhỏ hơi lóe sáng, mở miệng hỏi Tần Dư Kiều: “Mẹ Hi Duệ , cô tìm Hi Duệ sao?”

“Hi Duệ đang ở sân đá bóng đấy.” Nhan Thư Đông chỉ chỉ về phía sân đá bóng, chạy tới trước mặt Tần Dư Kiều, “Mẹ Hi Duệ, cô đi theo con.”

Thật đúng là một đứa bé nhiệt tình.

Tần Dư Kiều đi theo Nhan Thư Đông tới sân đá bóng. Vườn trường nơi này nổi tiếng xinh đẹp, cây xanh được trồng theo một dãy dài rất có trật tự, sau hàng cây xanh có thể thấy thấp thoáng sân bóng được phủ xanh cỏ như trải thảm. Hôm nay sương mù dày đặc, cho nên khi đến gần sân bóng mới phát hiện trên mỗi một ngọn cỏ đều lấp lăm lấp lăm sương sớm, trên bãi cỏ xanh mát là một đám bọn nhỏ tràn đầy sức sống đang chạy nhảy.

Bởi vì là tiết cuối cùng, đám trẻ đều đã chuẩn bị trở về ngay sau khi kết thúc tiết thể dục cho nên bên đường biên sân bóng có để một hàng cặp sách. Tần Dư Kiều liếc mắt liền thấy được cái cặp màu xanh của Lục Hi Duệ, trên quai đeo có thêu ba chữ Lục Hi Duệ màu đỏ.

Tần Dư Kiều đi theo Nhan Thư Đông tới sân bóng, sau đó xa xa liền thấy Hi Duệ đang đá bóng. Nhan Thư Đông chụm tay thành cái loa, hét lên với Lục Hi Duệ: “Lục Hi Duệ, mẹ cậu tới tìm cậu này.”

Tần Dư Kiều nghe Nhan Thư Đông nói như vậy liền vui mừng đến đỏ cả mặt, mà tất cả những cậu nhóc đang đá bóng cũng đồng loạt quay đầu lại. Lục Hi Duệ là người quay đầu nhanh nhất, sau đó cậu vẫy tay chào mọi người ở sân bóng, lập tức chạy tới chỗ cô. Bởi vì chạy quá nhanh, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng cả lên.

“Mẹ.” Lục Hi Duệ giậm giậm chân trước mặt Tần Dư Kiều. Sân cỏ rất ẩm ướt, Hi Duệ đá bóng trên thảm cỏ nên khó tránh khỏi việc giày tất cũng bị ướt đôi chút. Hi Duệ cúi đầu nhìn đôi giày và tất ẩm ướt của mình, có chút khoe mẽ mà cười nói với Tần Dư Kiều: “Mẹ, con rất nhớ mẹ, rất cuộc mẹ cũng về rồi.”

Tần Dư Kiều ngồi xổm xuống phẩy phẩy cổ dím trên người cậu, sau đó nói với Hi Duệ: “Mẹ đã về từ sáng rồi, bởi vì mẹ cũng rất nhớ Duệ Duệ cho nên mới tới đây tìm Duệ Duệ.”

Khuôn mặt đỏ bừng của Lục Hi Duệ lại đỏ lên một chút, sau đó cậu nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay mình: “Mẹ, 12 phút nữa là con tan học rồi.”

Lúc Tần Dư Kiều ngồi trên khán đài quan sát Hi Duệ đá bóng thì nhận được điện thoại của Lục Cảnh Diệu gọi tới. Tần Dư Kiều bấm nút nghe, Lục Cảnh Diệu ở đầu bên kia hỏi cô: “Em đang ở đâu thế?”

“Em đang ở trường tiểu học, đi đón Duệ Duệ.” Tần Dư Kiều thành thật trả lời.

Lục Cảnh Diệu khẽ “Ừ” một tiếng, sau đó nói tiếp: “Buổi tối có thể đi ăn cùng nhau không, anh đã đặt phòng ở Kim Thủy Loan rồi, lát nữa em và Hi Duệ đứng ở trường chờ anh, anh sẽ nhanh chóng tới đón hai mẹ con.” Tiêu Khang – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Không phải anh đang rất bận sao?” Tần Dư Kiều hỏi.

“Vẫn có thời gian ăn cơm mà.” Lục Cảnh Diệu trả lời.

Trên sân bóng Hi Duệ đang từ sườn sân sút bóng về phía khung thành, hưng phấn vỗ tay với đồng đội, sau đó quay đầu nhìn về phía mẹ chờ mong sự khích lệ. Tần Dư Kiều đứng lên giơ ngón tay cái với Lục Hi Duệ.

Hơn 10 phút sau trôi qua rất nhanh, tiếng chuông tan học vang lên, Tần Dư Kiều cùng với Hi Duệ đi ra ngoài cổng trường. Dọc đường đi cô chào hỏi không ít bạn học của Hi Duệ, Tần Dư Kiều cầm tay Hi Duệ: “Duệ Duệ, tối hôm qua con ngủ ở chỗ anh Nguyên Đông như thế nào, có quấy rầy anh không?”

“Con ngoan mà, tối hôm qua nói chuyện với mẹ xong con liền đi ngủ ngay, không làm phiền anh Nguyên Đông đâu.”

Tần Dư Kiều cong khóe môi: “Ng ngoan quá.”

“Mấy ngày nay con rất ngoan mà.” Lục Hi Duệ nghĩ tới chuyện ông nội khen ngợi cậu bèn chia sẻ cho Tần Dư Kiều nghe, “Bởi vì con rất ngoan, cho nên hôm qua ông nội cũng khen ngợi con đấy.... Đúng rồi, mẹ, tối chúng ta đến nhà ông nội ăn cơm đúng không?”

Tần Dư Kiều lắc đầu: “Ba người nhà chúng ta cùng nhau ăn, buổi tối ba mời chúng ta ăn tối.”

“Oa, tuyệt quá.” Lục Hi Duệ kéo tay Tần Dư Kiều hưng phấn hoan hô, sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói với Tần Dư Kiều, “Con cũng có chút nhớ ba, nhưng mà vẫn nhớ mẹ nhiều hơn một tẹo.” Tiêu Khang – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tần Dư Kiều thật lòng vui vẻ, cúi xuống hỏi một vấn đề ngu ngốc: “Vậy Duệ Duệ thích mẹ hơn hay thích ba hơn?”

Mặt Lục Hi Duệ đột nhiên cứng lại: “Có phải hai người muốn ly hôn không?”

Giờ đến phiên Tần Dư Kiều ngẩn người, sau đó cô vuốt vuốt tóc con trai: “Con trai ngốc, nghĩ gì thế?”

Lục Hi Duệ giải thích với Tần Dư Kiều: “Lớp chúng con có một bạn tên là Đỗ Tắc Tư, gần đây ba mẹ cậu ấy muốn ly hôn, cho nên ngày nào cũng hỏi cậu ấy thích ai hơn, muốn ở với ai?”

“Mẹ đùa thôi mà.” Tần Dư Kiều cười tủm tỉm nhìn Hi Duệ, “Duệ Duệ, nếu như ba mẹ ly hôn, con ở sẽ cùng ai?”

Lục Hi Duệ chớp mắt mấy cái.

Tần Dư Kiều vội vàng giải thích: “Là nếu, mẹ chỉ hỏi thế thôi.”

“Cái này....” Lục Hi Duệ rối rắm, đúng lúc này, giọng nói không mặn không nhạt của Lục Cảnh Diệu vang lên từ phía sau, “Nếu như ly hôn thì Duệ Duệ hãy ở cùng mẹ đi, bởi vì ba nhất định sẽ quay về tìm mẹ con, nhưng mẹ con có lẽ sẽ đi tìm ba mới đấy....”

Tần Dư Kiều quay đầu, Lục Cảnh Diệu khẽ cong môi, giọng nói tự nhiên giống như đang nói giỡn, cười ranh mãnh nhìn Tần Dư Kiều: “Mẹ nó à, em nói đi?”

“Đừng có mà đùa giỡn em trước mặt con.” Tần Dư Kiều đi lên khoác tay Lục Cảnh Diệu, “Hơn nữa tìm ba mới không tốt sao, không chừng Duệ Duệ sẽ thích anh ta hơn ấy chứ.”

Lục Hi Duệ cũng gật đầu tham gia náo nhiệt: “Đúng vậy, con đã sớm liền muốn đổi ba khác rồi.”

Một tay Lục Cảnh Diệu ôm lấy con trai ném vào trong xe. Khi Hi Duệ đột nhiên bị Lục Cảnh Diệu ôm lấy còn cố ý nằm trên vai Lục Cảnh Diệu hô mẹ cứu mạng, Tần Dư Kiều cười híp mắt đi theo Lục Cảnh Diệu. Tiêu Khang – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Buổi tối một nhà ba người cùng nhau ăn tối, sau khi Tần Dư Kiều dỗ Lục Hi Duệ ngủ xong liền đi tới thư phòng của Lục Cảnh Diệu. Lục Cảnh Diệu đang gọi điện thoại trong thư phòng, thấy cô liền nói mấy câu rồi cúp điện thoại. Anh gọi Tần Dư Kiều đến bên cạnh mình: “Kiều Kiều, anh có chuyện muốn nói với em.”

....

Tần Dư Kiều vẫn cảm thấy cái tên Lục Cảnh Diệu này có lúc lạnh nhạt đến mức làm cho người ta hận ghiền rằng ghiền lợi.

Ngày hôm sau Lục Hi Duệ đi học, Lục Cảnh Diệu không đến công ty mà nhàn nhã vừa xem báo vừa ăn bữa sáng, chỉ có Tần Dư Kiều là sốt ruột nhìn anh. Sau đó Lục Cảnh Diệu cười nhạt với cô: “Lo gì, chỉ là đổi chỗ ăn cơm mấy ngày thôi mà.”

Tần Dư Kiều đột nhiên không nói được gì, cúi đầu: “Em theo anh....”

Khóe miệng Lục Cảnh Diệu giật nhẹ: “Nghĩ một đằng nói một nẻo.”

“Vậy sao?” Tần Dư Kiều ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Diệu, “Nếu lần này anh không ra được thì đừng hy vọng em sẽ đi vào đưa cơm cho anh.”

“Ha ha.” Lục Cảnh Diệu đứng lên, sau đó gửi quần áo trên người mình một cái, “Anh muốn lên tắm trước đã.”

Lục Cảnh Diệu lên tầng tắm rửa sạch sẽ, sau đó mặc tây trang phẳng phiu đi xuống, lúc xuống anh còn cầm theo một quyển sách: “Duệ Duệ để quên sách ngữ văn ở nhà rồi. Kiều Kiều, tiết đầu của Duệ Duệ chính là tiết ngữ văn, em đi đưa cho con đi.”

Tần Dư Kiều không nói gì, vẻ mặt bình tĩnh. Sau một lát, cô cầm lấy cuốn sách trên tay Lục Cảnh Diệu, hung dữ nói: “Lục Cảnh Diệu, em thật sự không quản được anh mà!”

Lục Cảnh Diệu tiến lên vuốt tóc Tần Dư Kiều: “Kiều Kiều, em không cần phải lo cho anh, em chỉ cần ở nhà chờ anh ra ngoài là được rồi.”

Tần Dư Kiều liếc nhìn Lục Cảnh Diệu, cầm sách của Hi Duệ ra ngoài.

Lúc Tần Dư Kiều lái xe đi đến trường tiểu học, một chiếc xe cảnh sát từ phía sau vượt lên xe cô. Tần Dư Kiều nhìn chiếc xe cảnh sát rú còi lướt qua, chậm chậm dừng xe ven đường. Một lát sau, Tần Dư Kiều không nhịn được bật cười, cười đến nước mắt cũng trào ra. Tiêu Kha ng – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tối hôm qua Lục Cảnh Diệu nói với cô: “Kiều Kiều, anh có chuyện này muốn nói với em.”

“Ngày mai có thể anh sẽ phải vào đồn cảnh sát mấy ngày, em hãy lừa Hi Duệ, đừng để con biết.”

“Còn nữa, em cách xa Lục Nguyên Đông một chút.”

“....”

Tần Dư Kiều nhớ tới lời Tần Ngạn Chi nói với cô, thật ra cô rất muốn cùng Lục Cảnh Diệu đồng tâm hiệp lực vượt qua khó khăn, tất cả vấn đề cứ chờ sau khi thuyền cập bờ rồi nói. Kết quả là Lục Cảnh Diệu lại đẩy cô xuống thuyền trước.

Người đàn ông này, cứ để anh ta ngồi tù một gông thì hơn!

70. Chương 70

Tần Dư Kiều nhớ có lần Lục Cảnh Diệu kể cho cô nghe về thời đi học của anh. Anh nói trước kia thường xuyên có nữ sinh nhét thư tình vào trong hộc bàn của anh, mỗi lần như vậy anh đều kẹp những lá thư đó vào trong vở nộp lên cho giáo viên. Sau ấy chẳng còn nữ sinh nào dám gửi thư tình cho anh nữa.

“Anh đúng là xấu xa.”

Lục Cảnh Diệu nói về những chuyện xấu của mình mà không kiêng kị gì cả: “Hồi còn nhỏ anh chẳng bao giờ làm chuyện xấu trong lớp cả, nhưng về cơ bản thì tất cả mọi chuyện xấu trong lớp đều có liên quan đến anh.”

“Nếu như em mà là giáo viên, thì em sẽ ghét nhất loại học sinh như anh.”

“Ai nói, cũng không ít giáo viên thích anh đấy nhé.” Lục Cảnh Diệu cười nói, “Thật ra anh cũng đâu có thích giật giây người ta làm chuyện xấu, chỉ là thỉnh thoảng chán quá nên.... Nếu như anh gặp em sớm một chút, hai chúng ta yêu nhau sớm hơn, anh cũng sẽ không rảnh rỗi sinh nông nổi như vậy đâu.”

“Vậy anh đã làm những chuyện xấu gì?”

“Đều là chuyện nhỏ ấy mà.... Đốt đuôi tóc của bạn nữ, chọc thủng lốp bánh xe người ta ..., dù sao anh cũng chưa bị bắt quả tang bao giờ, mà cho dù bị bắt được cũng không liên quan gì tới anh. Nếu bị bắt tại trận, nhưng anh chỉ cần nói....”

“Nói gì?”

“Đi ngang qua.”

“....”

Tần Dư Kiều luôn biết Lục Cảnh Diệu không phải loại người tốt lành gì, nhưng anh tuyệt đối là một người biết suy nghĩ, chuyện gì nên làm không nên làm, có lợi hay có hại, tỉ lệ giữa lợi nhuận và nguy hiểm có lớn hay không.... Anh luôn suy xét một cách kỹ lưỡng tất cả những vấn đề này rồi mới quyết định xuống tay hay không. Hơn nữa lấy thân phận của anh bây giờ, dễ dàng bị cảnh sát mang đi như vậy chứng tỏ chuyện này không đơn giản.

Nhưng hôm qua Lục Cảnh Diệu đã nói với cô: “Chỉ là chuyện nhỏ thôi, anh đến đó để phối hợp điều tra ấy mà.”

Sau đó Tần Dư Kiều hỏi anh đó là chuyện gì, Lục Cảnh Diệu ra vẻ không giấu diếm gì cô, nhưng thật ra lại cố ý không nói rõ ràng. Tần Dư Kiều biết rõ Lục Cảnh Diệu đang có điều gì đó giấu giếm cô.

“Thật ra chuyện này có chút liên quan đến Diêu Tiểu Ái, ba của cô ta dùng tất cả tài sản của mình để mua cổ phần của công ty thực phẩm Tô Khang, kết quả lại phá sản nên muốn nhảy lầu. Sau khi được cứu thoát chết lại khỏi tổ anh thao túng thị trường chứng khoán, đưa cho ông ta tin tức giả.” Lục Cảnh Diệu nói xong nhìn về phía Tần Dư Kiều, giải thích, “Trước khi gặp được em anh có ăn một bữa cơm với ba của Diêu Tiểu Ái....”

Tô Khang là công ty lên sàn chứng khoán do Tô Dần Chính sáng lập, trước kia đã bị Lục thị thu mua. Hiện giờ tin tức gần đây lại nói rằng Lục thị vốn không hề thu mua Tô Khang, mà Tô Khang đã phá sản thanh toán từ lâu rồi rồi.

Tần Dư Kiều biết Lục Cảnh Diệu thu mua bất động sản của Tô thị là vì muốn thành lập một công ty khoa học kỹ thuật, duy chỉ không lấy đi Tô Khang bởi vì người chồng hiện giờ của vợ trước Tô Dần Chính là Hàn Tranh, cũng chính là phó thư kí luật pháp của thành phố S.

Hôm Lục Cảnh Diệu ăn cơm cùng Hàn Tranh, Tần Dư Kiều cũng ở đó. Lúc quay về Lục Cảnh Diệu cảm khái với cô: “Người xưa chính là một cái gai.”

Tần Dư Kiều gật đầu.

“Vậy người xưa của anh đối với em chỉ là một cây bông vải hay một đám mây trôi sao?”

Tần Dư Kiều hỏi ngược lại: “Anh có người xưa sao?”

Lục Cảnh Diệu đúng là có người xưa, Tần Dư Kiều biết Diêu Tiểu Ái, Quả Quả biết Mục Lộc, hai người ấy đều là người đẹp siêu cấp, chỉ là thái độ giải quyết người xưa của Lục Cảnh Diệu rất tốt, cho nên có lúc Tần Dư Kiều suýt đã quên anh cũng từng có người xưa.

Lục Cảnh Diệu nói anh và ba của Diêu Tiểu Ái ăn một bữa cơm, sau đó chuyện này bỗng biến thành anh lừa gạt ba của người xưa, EX-cha vợ của anh? Tần Dư Kiều cảm thấy cơn tức nèn đầy trong lồng ngực không tài nào phát ra được, áp lực ấy cứ đè chặt trái tim cô, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành những cây châm.

Tần Dư Kiều hẹn gặp Hàn Tranh. Hàn Tranh hẹn Tần Dư Kiều tại một nhà hàng gần toà thị chính. Tần Dư Kiều và Hàn Tranh không tính là quá quen thuộc, chỉ có lần trước đi cùng Lục Cảnh Diệu ăn một bữa cơm với anh ta mà thôi. Lần này có thể hẹn Hàn Tranh cũng là nhờ Lục Gia Anh giúp đỡ. Chỉ không ngờ Hàn Tranh lại rất phóng khoáng, người làm chính trị bình thường đều ra sức từ chối những chuyện phiến toái, nhưng Hàn Tranh lại nói thẳng trong điện thoại: “Buổi chiều tôi còn có việc, ngày mai sẽ phải đi công tác hai ngày, như vậy đi, buổi trưa cô có thì giờ rảnh rồi không?”

Tần Dư Kiều đến nhà hàng trước Hàn Tranh nửa tiếng, lúc Hàn Tranh tới nơi liền nói: “Tôi có chuyện đột xuất, để Lục phu nhân đợi lâu rồi.”

Tần Dư Kiều giải thích nói: “Là do tôi đến sớm.”

“Chuyện của Lục tổng tôi cũng đã nghe mọi người nói rồi.” Sau khi ngồi xuống Hàn Tranh đi thẳng vào vấn đề, “Nhưng tôi nghe nói phó cục trưởng cục công an Thành Đông và Lục tổng có quan hệ không tệ, Lục tổng ở trong đó cũng không xảy ra chuyện gì đâu.”

Tần Dư Kiều cúi đầu nhìn lá trà xanh trong chén, ngẩng đầu: “Nếu như Lục Lục không đồng ý với yêu cầu của thư ký Hàn, thì Tô Khang cũng sẽ không phá sản, Lục Lục cũng không cần phải vào đó.”

“Ai ai ai, Lục phu nhân thật quá đề cao tôi rồi.” Hàn Tranh khẽ cười, dựa lưng vào thành ghế, “Lục tổng rất khôn khéo, làm sao tôi có thể lừa được anh ấy? Lục tổng không thu mua Tô Khang, chỉ vì cho tôi một chút thể diện mà thôi.”

Tần Dư Kiều ngược mắt: “Cho nên mới nói làm ơn mắc oán, rước họa vào thân.”

“Ai, không phải tôi đã nói Lục tổng sẽ không sao rồi sao?” Hàn Tranh đáp.

Tần Dư Kiều: “Vậy thư ký Hàn có đảm bảo với tôi không.”

“Đảm bảo thế nào, nếu như Lục tổng thích ăn cơm ở trong ấy thì tôi cũng hết cách.” Hàn tranh cười nhìn Tần Dư Kiều, đúng lúc này, điện thoại của anh ta vang lên. Anh ta lấy điện thoại di động ra nhìn, cầm điện thoại di động lên nghe.

“Sao Đường Đường lại gọi điện thoại cho ba.... Ba đang ăn cơm, Đường Đường, buổi trưa con ăn cái gì?”

Tần Dư Kiều ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt, chuyện này coi như cô đi uống công rồi.

“.... Mẹ làm bánh ngô à, ăn ngon không?” Hàn Tranh đổi tay nghe điện thoại, “Vậy nhất định phải để dành cho ba nhé, mẹ đâu rồi, bảo mẹ nghe điện thoại đi.... A, mẹ bận à....”

Tần Dư Kiều ho nhẹ ra tiếng.

Hàn Tranh tiếp tục chuyện điện thoại cùng con gái nói, một lát sau mới mở miệng: “Bì Bì cũng muốn nói chuyện cùng ba à, được, nói đi....”

Tần Dư Kiều nhớ ra Hàn Tranh có ba đứa con sinh ba, nếu mỗi đứa nói một lần chắc phải mười lăm phút nữa. Tần Dư Kiều nâng ly trà lên nhấp một ngụm, đúng lúc này lại nghe thấy Hàn Tranh nói: “Được, ba có chuyện cúp trước nha, Bì Bì hôn ba một cái nào.”

“Này, Đường Đường cũng hôn ba một cái.... Ngưu Ngưu à.... Ngưu Ngưu không hôn ba à.... Vậy cũng được, ba về sẽ hôn Ngưu Ngưu....”

Tần Dư Kiều đột nhiên cảm thấy cái tên phó thư ký pháp luật này ăn nói thật dong dài, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thời tiết bên ngoài cũng không tốt, người đi đường ai cũng che ô.

Hàn Tranh cúp điện thoại nói với Tần Dư Kiều: “Ba đứa thật quấy quá.”

Tần Dư Kiều cảm thấy những lời này của Hàn Tranh có vẻ khoe khoang nhiều hơn. Cô nhìn về phía Hàn Tranh nói: “Thư ký Hàn thật là may mắn.”

“Kiếp trước đã tu được thôi.” Hàn Tranh vui lòng nhận lời khen của Tần Dư Kiêu, “Chuyện Tô Khang, đúng là tôi đã thiếu Lục tổng một ân tình. Chuyện Lục tổng nhất định tôi sẽ để ý, nhưng chuyện này bây giờ vẫn còn chưa xác định rõ, nói không chừng tự Lục tổng có suy nghĩ khác thì sao?”

Hàn Tranh đang nhắc nhở Tần Dư Kiêu, không phải Tần Dư Kiêu không nghĩ tới phương diện này. Với tính tình của Lục Cảnh Diệu sao anh có thể dễ dàng bị đưa vào trông như vậy. Nhưng dù thế cô vẫn lo lắng, cho nên cô mới cần đến sự đảm bảo của Hàn Tranh.

Buổi chiều Lục Hi Duệ tan học về nhà không thấy ba cũng không hỏi Tần Dư Kiêu ba đi đâu vậy, mà vô cùng tự giác luyện đàn và học bài. Sau đó trước khi ngủ cậu hỏi: “Mẹ, hôm nay ba có hẹn với ai à?”

Ừ, có hẹn, hôm nay Lục Cảnh Diệu có hẹn với đồn cảnh sát.

Tần Dư Kiêu hôn lên trán con trai một cái: “Ba đi công tác rồi...”

“À.” Lục Hi Duệ đã quen với việc ba thường xuyên đi công tác rồi, hiện giờ cậu đã có mẹ nên cũng không cần lo lắng về vấn đề này nữa. Cậu ôm Tần Dư Kiêu, giọng điệu đáng thương: “Trước kia ba đi công tác đều là Duệ Duệ ở nhà một mình thôi.”

Tần Dư Kiêu không chịu nổi bộ dạng này của Hi Duệ, chuyện Lục Hòa Thước cô lừa Duệ Duệ, chuyện của Lục Cảnh Diệu cũng lừa thằng bé. Tần Dư Kiêu vuốt tóc con trai: “Lúc ở nhà một mình có sợ không?”

“Cũng không sợ lắm ạ...” Lục Hi Duệ suy nghĩ một chút rồi nói, “Lúc con ở một mình cũng rất bận, quả thật còn bận hơn Tổng Thống ấy chứ, ba bắt con học thêm rất nhiều.”

Tần Dư Kiêu cười híp mắt nghe Hi Duệ kể lại chuyện trước kia bị Lục Cảnh Diệu bóc lột. Hi Duệ rất dễ ngủ, lúc đang nói dở lại chậm chậm ngủ thiếp đi. Đợi Hi Duệ ngủ, Tần Dư Kiêu mới rón rén rời giường.

Bên ngoài trời không trăng không sao, cũng không có một áng mây, lại còn nhỏ lất phất. Trên hành lang vườn hoa trung ương của nhà họ Lục cứ cách vài mét thì lại có một cột đèn theo phong cách châu Âu. Mưa phùn dày như kéo sợi, nhẹ như lụa mỏng, bị gió đêm khẽ thổi qua liền tan mất. Mưa bụi xung quanh ngọn đèn còn được phủ thêm ánh sáng nhàn nhạt, giống như mưa vàng từ không trung nhẹ nhàng bay xuống.

Dưới ánh đèn đường Tần Dư Kiêu thấy Lục Nguyên Đông, Lục Nguyên Đông cầm một cái ô, nếu như anh ta không đứng ở dưới đèn đường thì tây trang màu đen của anh chắc cũng đã hoà lẫn với bóng đêm rồi.

Mưa rất nhỏ, Tần Dư Kiêu không cần ô đi thẳng đến trước mặt Lục Nguyên Đông, sắc mặt có chút lạnh lùng: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Lục Cảnh Diệu dùng ô của mình che cho Tần Dư Kiêu, vẻ mặt thần tiên: “Chú sáu bị mang đi rồi ?”

“Không phải cậu rất rõ sao?”

“Em nghi ngờ anh sao? Kiêu Kiêu.”

Khuôn mặt Tần Dư Kiêu lạnh xuống giọng nói cũng lạnh theo: “Cậu phải gọi là cô sáu.”

Lục Nguyên Đông cúi đầu cười gằn một tiếng. Trong làn mưa bụi mù mịt, nụ cười của Lục Nguyên Đông nhìn rất mơ hồ, tựa như hình tượng của Lục Nguyên Đông trong lòng Tần Dư Kiêu vậy, cứ dần trở nên mơ hồ không rõ.

“Cô sáu, em có biết khi anh biết em là mẹ của Hi Duệ anh cảm thấy rất buồn cười không?” Lục Nguyên Đông nhìn Tần Dư Kiêu, “Em nói xem ông trời có phải đang trêu đùa anh không?”

Tần Dư Kiêu im lặng, sau đó mở miệng: “Nguyên Đông, em rất xin lỗi vì chuyện của em và Lục Cảnh Diệu đã liên lụy đến anh, dù anh có tin hay không nhưng ban đầu lúc em quen với anh là thật lòng”

“Anh, anh tin em không lừa anh.” Lục Nguyên Đông cúi đầu, lặp lại, “Anh tin em không lừa anh.... Nhưng Kiêu Kiêu, anh không muốn nhìn thấy em bị chú sáu lừa.”

“Anh muốn nói cho em biết chuyện của Lục Lục và Mục Lộc sao?” Tần Dư Kiều đột nhiên có chút buồn cười, “Nguyên Đông, em đã nhớ lại tất cả rồi. Chẳng lẽ anh muốn nói chuyện trước kia Lục Lục muốn kết hôn với Mục Lộc sao?”

Lục Nguyên Đông nhìn chằm chằm Tần Dư Kiều, trong mắt có hơi thất vọng: “Kiều Kiều, em cứ yêu chú sáu đến vậy sao?”

“Đúng vậy, em yêu anh ấy, anh có thể đi được chưa?”

“Ha ha.” Lục Nguyên Đông ngược mắt nhìn Tần Dư Kiều, trong mắt lóe lên ánh sáng như tro tàn đang cháy, “Vậy em đã từng gặp Mục Lộc chưa? ... Mục Lộc, Diêu Tiểu Ái... Em không cảm thấy họ rất giống nhau sao?”

“Em không biết họ giống nhau hay không, nhưng Nguyên Đông à, anh làm sao vậy?” Giọng điệu của Tần Dư Kiều rất chậm, từng chữ từng chữ lạnh lẽo từ khe miệng Tần Dư Kiều phát ra, “Anh không muốn em hạnh phúc bên Cảnh Diệu đến vậy sao? Em đã kết hôn cùng anh ấy rồi, em và anh ấy còn có Duệ Duệ nữa, bây giờ anh nói với em những thứ này là có ý gì.... Anh vẫn còn là Lục Nguyên Đông em đã từng biết sao?”

“Vậy em là Tần Dư Kiều anh đã từng biết sao, là Tần Dư Kiều không bao giờ chấp nhận thỏa hiệp hay sao?” Lục Nguyên Đông hỏi ngược lại Tần Dư Kiều, “Vẫn còn là em sao?”

Tần Dư Kiều quay đầu không nói lời nào, bộ dạng này của cô hoàn toàn chọc giận Lục Nguyên Đông. Anh ta kéo tay Tần Dư Kiều, xoay người cô lại, sau đó kéo cô về phía xe của mình.

“Buông em ra.” Tần Dư Kiều khế kêu, Lục Nguyên Đông dùng sức, Tần Dư Kiều cũng dùng sức vùng khỏi Lục Nguyên Đông, sau đó liền mất thăng bằng, ngã xuống nền đất ướt át, cực kỳ nhếch nhác.

Người ở nhà họ Lục đều biết chuyện Lục Cảnh Diệu bị đưa đến đồn cảnh sát điều tra. Lúc Lục Cảnh Diệu bị mang đi, ở nhà họ Lục có người buồn, cũng có người vui. Lục Hoà Thước đã cho phép vài người đến thăm, đó là Lục Gia Anh và Lục Gia Mẫn. Lúc Lục Gia Anh ra cửa, Trương Kỳ nói với cô: “Chị hai, chuyện của lão Lục có nên nói cho ba biết hay không?”

Lục Gia Anh đáp: “Lúc lão Lục ra ngoài sẽ tự mình nói với ba.”

Lục Cảnh Diệu còn chưa ra thì đã có người nói chuyện này cho Lục Hoà Thước mất rồi. Sau đó Lục Hoà Thước lập tức cho thư ký đến bảo lãnh đưa Lục Cảnh Diệu ra ngoài.

Hoặc là có thể nói, Lục Cảnh Diệu đang chờ Lục Hoà Thước bảo lãnh anh ra ngoài.

Lục Cảnh Diệu ở đồn cảnh sát 38 giờ, lúc về nhà đã là đêm khuya. Lục Cảnh Diệu đến gặp thư ký của Lục Hoà Thước trước, sau đó mới trở về vườn hoa trung ương.

Lục Cảnh Diệu rất nóng lòng trở về, sau khi về đến nhà anh vội vàng tắm rửa sạch sẽ, sau đó rón rén đi vào phòng. Trong phòng có một người đang yên tĩnh nằm trên giường, Lục Cảnh Diệu nhanh nhẩu cởi áo choàng tắm của mình xuống, vụt cái liền chui vào trong chăn mềm ôm lấy Tần Dư Kiều, sau đó xoay người đè trên người Tần Dư Kiều, cứ gọi “Kiều Kiều” “Bà xã” không ngừng.

Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên phía dưới Lục Cảnh Diệu: “Cảnh Diệu, em là Tiểu Lộc.”

71. Chương 71

Mấy năm trước Lục Cảnh Diệu có cùng ăn cơm với mấy người trong một xí nghiệp gia đình của một thị trấn nhỏ. Trong bữa tiệc có một tay quản lý tiêu thụ ‘đi cửa sau’ kể một câu chuyện cười thô tục như sau: Nếu như uống rượu say bò lên giường em vợ, khi em vợ lên tiếng anh có tiếp tục hay không?

Lúc ấy vị quản lý tiêu thụ không biết Lục Cảnh Diệu mặc dù có con nhưng lại không có vợ, để làm nóng không khí hẳn cười hỏi anh: “Lục tổng, loại diễm phúc này không biết anh được hưởng chưa?”

Lục Cảnh Diệu chưa bao giờ cảm thấy hứng thú với cái loại diễm phúc này. Từ nhỏ đến lớn anh đều có yêu cầu rất cao trong chuyện tình cảm, cho dù là trên giường hay trên đầu giường anh cũng không có tật xấu gì trò lưu manh với người phụ nữ không phải bà xã mình như những người đàn ông khác. Anh chỉ thích gì trò lưu manh với người phụ nữ của mình mà thôi.

Nhưng đêm nay anh lại vì một câu nói của người phía dưới: “Cảnh Diệu, em là Tiểu Lộ” mà giật nảy mình, ngay cả người anh em phía dưới vốn đang nửa cứng cũng giật giật theo nhịp trái tim rồi sau đó mềm nhũn ra.

Đàn ông yếu ớt nhất là khi đang ở trong trạng thái nửa cứng. Lục Cảnh Diệu cũng đã từng bị Tần Dư Kiều đùa giỡn thành công một lần rồi, nhưng anh vẫn giật thót vì kinh sợ bất ngờ này.

Về phần Tần Dư Kiều, hẳn là không có ai có nhiều mẫu thuẫn hơn cô. Cô yêu Lục Cảnh Diệu là chuyện không cần nghi ngờ, nhưng trên chặng đường tình yêu của cô lại xuất hiện ký ức của Quả Quả. Những ký ức nhấp nhô lên xuống này khiến cô cảm thấy mình như một khán giả của một cuộc tình bi kịch ở nơi đất khách quê người, nhưng cuối cùng cô lại xem đến mức nhập diễn luôn. Đoạn trí nhớ ấy giống như dòng màu tuần hoàn trên từng góc ngách của cơ thể cô, cho nên cô không thể nào quên được chuyện Lục Cảnh Diệu lừa dối Quả Quả, cũng không thể quên được ký ức mịt mù ảm áp trước kia.

Khi yêu một người, Tần Dư Kiều chưa bao giờ cho rằng chỉ yêu ưu điểm của người ấy. Nhưng có đôi khi tình cảm và lý trí lại đối lập nhau, mỗi lần nghĩ đến việc Lục Cảnh Diệu lừa dối cô, trong lòng Tần Dư Kiều lại xuất hiện một ngọn lửa háy hừng hực. Nhưng cứ hết lần này đến lần khác, vào những lúc cô giận dữ, Lục Cảnh Diệu lại cọt nhả cô!

Buổi tối, trước khi nói câu “Cảnh Diệu, em là Tiểu Lộ” Tần Dư Kiều vốn còn đang suy nghĩ chuyện Lục Cảnh Diệu bị bắt về đồn cảnh sát. Kết quả sau khi anh trở lại không những bình an mà còn chui vào chăn liếm mặt cô. Tần Dư Kiều giận điên, sau đó cô nghĩ tới Mục Lộ, đầu óc quay cuồng bỗng thốt ra câu này.

Tần Dư Kiều chỉ muốn dọa Lục Cảnh Diệu mà thôi, nhưng Tần Dư Kiều không ngờ Lục Cảnh Diệu sẽ đánh cô.

Lục Cảnh Diệu chưa bao giờ cảm thấy Tần Dư Kiều đáng đánh đòn như ngày hôm nay, vậy nên anh cứ tiếp tục đánh. Khi anh bật đèn nhìn thấy khuôn mặt vô tội của Tần Dư Kiều thì ngọn lửa trong lòng càng bùng lên. Sau đó anh đưa tay xoay Tần Dư Kiều lại đặt lên trên đùi, đưa tay đánh “Bốp” một cái, chưa hết giận, anh cứ đánh “Bốp bốp bốp bốp...” một lúc, cho đến khi đôi mắt Tần Dư Kiều nhắm lẹ, khóc òa lên.

Có lúc thân thể đau đớn cũng sẽ dẫn đến nội tâm tinh thần sinh ra cảm giác uất ức. Mông Tần Dư Kiều đau không còn cảm giác gì nữa, mà cô cũng đã khóc đến mức sắp tắt thở rồi. Cô phản kháng mấy lần cũng vô dụng, liền tùy ý Lục Cảnh Diệu bạo lực với mình, vừa khóc vừa nức lên. Khóc được một tẹo lại nhớ ra Hi Duệ còn đang ngủ ở sát vách, nên vội vàng đưa tay che miệng mình lại, nước mắt chảy thành dòng, nhìn thật vô cùng tội nghiệp.

Lục Cảnh Diệu đánh cho hả giận, sau đó cúi đầu nhìn Tần Dư Kiều nằm trên đùi anh. Anh cũng không thật sự đánh cô quá mạnh, sức lực cũng chỉ dùng ba phần, chỉ có cô là khóc đến trời long đất lở.

“Khóc cái gì, Tần Dư Kiều, em bao nhiêu tuổi rồi!” Giọng điệu Lục Cảnh Diệu còn có chút lạnh lùng, vỗ vỗ lưng Tần Dư Kiều, “Em lớn rồi thì nên biết cái gì nên đùa cái gì không nên đùa chứ? Em không biết vừa rồi anh...”

Tần Dư Kiều che miệng tiếp tục rơi nước mắt, một lát sau mới mở miệng nói chuyện, chỉ có tiếng thút thít là vẫn không ngừng: “Anh rõ ràng là.... Có tật giật mình...”

Lục Cảnh Diệu nghĩ: Anh bị Tần Dư Kiều trả đũa, nhưng lạnh mặt nhìn cô khóc bù lu bù loa lại làm cho anh có cảm giác mình là người có tội. Sau đó anh liền ôm cả người cô lên: “Được rồi, đừng khóc đừng khóc.... Kiều Kiều, em phải biết tình huống vừa rồi...” Lục Cảnh Diệu thật sự không thể nói ra sự thực vừa rồi anh thật bị cô dọa sợ đến mềm nhũn.

“Thế nào.... Em còn dám uất ức à.” Lục Cảnh Diệu rút hai tờ giấy ăn ở đầu giường đưa cho Tần Dư Kiều, “Em dám đem ‘hạnh phúc’ nửa đời sau này của em ra đùa giỡn hả, nể tình em không biết tính chất nghiêm trọng của sự việc, anh sẽ tha thứ cho em, em cũng đừng tự trách mình quá nhiều....”

Tần Dư Kiều cắn lên vai Lục Cảnh Diệu một cái, thật muốn cắn đứt thịt của anh luôn. Lục Cảnh Diệu không sợ đau, tiếp tục vỗ vỗ lưng cô. Đột nhiên anh nhìn thấy đầu gối bị băng bó của cô, khuôn mặt liền giãn giữ đến mức tái xám luôn.

Lục Cảnh Diệu chợt kéo Tần Dư Kiều ra, mắt nhìn đầu gối Tần Dư Kiều: “Sao lại thế này....”

Vết thương trên đầu gối Tần Dư Kiều là do lúc giằng co với Lục Nguyên Đông bị ngã. Mặc dù chỉ ngã nhẹ nhưng vết thương lại không nhỏ, ít nhất cũng đã thành công dọa được Lục Nguyên Đông. Vết thương không ngừng chảy máu ấy đã kéo lại được một con người sắp mất dần sự tỉnh táo.

Đầu tiên Lục Nguyên Đông ôm cô trở về vườn hoa trung tâm của biệt thự, người giúp việc của nhà họ Lục cũng ở đó, nhưng ba người đều không cầm được máu, Lục Nguyên Đông đành vội vã đưa cô đến bệnh viện, chạy qua chạy lại đến nửa đêm mới về.

Trên đường đưa cô trở về, Lục Nguyên Đông xin lỗi cô: “Kiều Kiều, dù em có tin hay không, anh chưa từng có ý tổn thương em....”

“Lục Nguyên Đông, anh thật sự khiến em buồn cười. Đầu tiên là anh làm tổn thương em, sau đó lại nhẹ nhàng nói không muốn làm tổn thương em? Vậy rốt cuộc là anh muốn như thế nào, chẳng lẽ anh cần em phải cảm tạ ân đức của anh sao? Hoặc là đàn ông các anh làm chuyện xấu mà còn muốn lập đền thờ?”

Lục Nguyên Đông đưa xe vào bãi đậu ở sau vườn hoa trung tâm, lặng lẽ mặc cho Tần Dư Kiều mắng anh ta. Tần Dư Kiều mắng một lúc cũng thấy chán, lúc cô ngừng lại Lục Nguyên Đông quay đầu nhìn cô bỗng bật tiếng.

Tần Dư Kiều mắt tự nhiên hỏi: “Cười cái gì mà cười! ?”

Lục Nguyên Đông nhìn Tần Dư Kiều: “Anh nhớ lại ngày đầu tiên đi xem mắt, lúc ấy anh còn tưởng em là một cô gái nhà giàu trầm tĩnh thủy mị cơ.”

Tần Dư Kiều hơi nhướn mày: “Bây giờ không phải sao?”

Lục Nguyên Đông lắc đầu, vẻ mặt có chút lười nhác tùy ý: “Không phải, có lúc anh quả thật không thể hiểu nổi em là loại phụ nữ thế nào, cho nên anh luôn muốn tìm hiểu thêm về em, nhưng.... Là anh không biết quý trọng. Kiều Kiều, em nói xem nếu như lúc em mười sáu tuổi anh theo đuổi em, em có để ý đến anh không?”

Tần Dư Kiều ngẩn người, sau một lát, Lục Nguyên Đông quay đầu lại: “Chắc em vẫn thích kiểu đàn ông như chú sáu nhỉ, còn có Giang Hoa nữa. Thật ra bọn họ có hơi giống nhau Đúng không?”

Tần Dư Kiều cảm thấy Lục Nguyên Đông là một người đàn ông yêu theo kiểu độc lập, anh ta không chỉ so sánh điểm giống nhau của Diệu Tiểu Ái và Mục Lộc, mà còn cả Lục Cảnh Diệu và Giang Hoa nữa.

Thật ra không chỉ Lục Nguyên Đông cảm thấy Lục Cảnh Diệu và Giang Hoa giống nhau mà rất người người cũng nói như thế. Sau khi khôi phục trí nhớ Tần Dư Kiều cũng đã từng nghiêm túc suy nghĩ, ban đầu Quả Quả điên cuồng yêu Lục Lục như vậy, phải chăng là vì trên người Lục Lục có hình bóng của Giang Hoa. Nhưng hiện giờ cô không cần suy nghĩ vấn đề này nữa rồi, bởi vì người Tần Dư Kiều yêu bây giờ là Lục Cảnh Diệu .

Lục Nguyên Đông nói: “Cho nên dù có quay về quá khứ, em cũng sẽ không thích anh.”

Tần Dư Kiều cúi đầu: “Có đôi khi hai người đến với nhau không phải vì thích. Em thừa nhận điều kiện tiên quyết để hai người ở bên nhau là tình yêu, nhưng có thể ở bên nhau mãi mãi hay không ngoại trừ dựa vào duyên phận còn phải dựa vào thái độ.... Nguyên Đông, không phải em nói anh, nhưng quả thật thái độ của anh không bằng Cảnh Diệu.”

“Em nói thẳng, thật ra thái độ của Cảnh Diệu cũng không tốt, anh ấy làm việc gì cũng giấu giếm giấu giếm rất đáng ghét. Nhưng em lại vẫn cảm thấy, anh ấy rất quan tâm đến em. Anh ấy khiến em ghét, nhưng

đồng thời lại khiến cho em cảm động, còn có cả thích và yêu nữa.”

....

Tối hôm qua Tần Dư Kiều và Lục Nguyên Đông coi như đã trò chuyện chân thành với nhau. Sau đó khi Lục Nguyên Đông đưa cô xuống xe, anh hơi đưa tay đỡ cô, sau đó cứng lại, ôm thẳng cô lên tầng. Sau khi đưa cô trở về phòng liền quay về.

Tối hôm qua, cánh tay Lục Nguyên Đông đặt trên eo cô rất nóng, nóng đến mức Tần Dư Kiều không thể đối mặt với Lục Cảnh Diệu một cách tự nhiên được. Nói thật ra, nếu như không có chuyện Lục Nguyên Đông ôm cô lên tầng thì cô cũng không cần phải nói dối Lục Cảnh Diệu.

“Ngày hôm qua em không cẩn thận nên bị ngã...”

“À.” Lục Cảnh Diệu nằm xuống kiểm tra vết thương trên đầu gối Tần Dư Kiều, xác định không nhiễm trùng ... Sau đó anh kéo eo Tần Dư Kiều lại: “Em xem đi, anh mới rời khỏi em có một ngày, em đã thành ra thế này rồi. Duệ Duệ còn mạnh mẽ hơn em đấy.”

Một câu nói thản nhiên của Lục Cảnh Diệu lại khiến cho trái tim Tần Dư Kiều mềm nhũn. Cô rúc vào trong ngực Lục Cảnh Diệu hỏi: “Lần này trở về anh còn phải vào đó nữa không?”

“Ăn nói xúi quẩy, em muốn anh vào đó lắm hả?” Lục Cảnh Diệu vỗ nhẹ đầu Tần Dư Kiều, “Em lo lắm hả?”

Tần Dư Kiều khẽ hừ một tiếng: “Nếu như có thể, em thật sự muốn để anh ở trong đó luôn đấy.”

Lục Cảnh Diệu mỉm cười nhìn Tần Dư Kiều, hôn lên môi cô: “Rất cuộc lại có thể ôm bà xã ngủ mỗi ngày rồi.”

Tần Dư Kiều đẩy Lục Cảnh Diệu ra: “Ngủ đi, mệt quá.”

Thật ra thì mấy ngày nay Lục Cảnh Diệu cũng không được ngủ ngon, cho dù ra được cũng phải lo chuyện bên ngoài. Bây giờ được ôm Tần Dư Kiều, nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của cô khi ngủ, Lục Cảnh Diệu cũng cảm thấy muốn ngủ theo. Nhưng trước khi ngủ anh vẫn cẩn thận từng li từng tí lấy điện thoại của Tần Dư Kiều ra.

Lục Cảnh Diệu cũng không ngờ số mình lại may như vậy, lục một lần là đã bắt trúng được ‘mèo mỡ’. Trong điện thoại di động của Kiều có một tin nhắn Lục Nguyên Đông gửi cho cô.

“Thuốc màu trắng một ngày uống ba lần, mỗi lần hai viên. Thuốc màu vàng thoa ngoài da, một ngày hai lần.”

Lục Cảnh Diệu xem xong tin nhắn đặt điện thoại trở về chỗ cũ, sau đó lặng lẽ nằm xuống ôm Tần Dư Kiều chặt thêm một chút, hôn lên trán cô một cái: “Cái cô nàng này đúng là không có khí tiết mà.”

Đã hai ngày rồi Lục Hi Duệ vẫn chưa được gặp ba, cho nên sáng hôm nay lúc xuống ăn sáng gặp được ba, cậu vui vẻ chạy đến trước mặt Lục Cảnh Diệu: “Ba, ba đi công tác về rồi à?”

Lục Cảnh Diệu cũng có chút nhớ con trai, nhéo mặt cậu: “Nhớ ba à?”

Lục Hi Duệ thành thật đáp: “Nhớ quà của ba.”

Quả thực, trước kia mỗi lần Lục Cảnh Diệu đi công tác ít nhiều gì cũng sẽ mua cho con trai một món quà, chỉ là lần này.... Lục Cảnh Diệu nói với Hi Duệ: “Đưa tay ra.”

Lục Hi Duệ hớn hở đưa tay về phía ba mình, sợ quà lớn quá còn đưa cả hai tay ra.

Lục Cảnh Diệu liếc nhìn bàn tay trắng nõn mềm mại của con trai, đưa tay vỗ lên tay Lục Hi Duệ hai cái: “Được rồi, nhanh đi vào ăn sáng đi.”

Mặc dù đầu gối của Tần Dư Kiều bị thương nhưng không ảnh hưởng nhiều đến việc đi lại. Thế nhưng Lục Cảnh Diệu lại chăm sóc cô quá chu đáo, ví dụ như lúc xuống tầng ăn sáng anh sẽ tới đỡ cô; trước khi đến công ty còn đích thân đến thay thuốc cho Tần Dư Kiều.

“Thuốc màu trắng một ngày ba lần, mỗi lần hai viên, thuốc màu vàng là thoa ngoài da, một ngày hai lần....”
Lúc Lục Cảnh Diệu cầm thuốc đi đến, vừa mở lọ thuốc vừa lẩm bẩm giống như đang niệm kinh vậy.

Tần Dư Kiều không phản ứng kịp: “Làm sao anh biết?”

Lục Cảnh Diệu đổ từ trong lọ thuốc ra hai viên thuốc đưa cho Tần Dư Kiều, sau đó xoay người rót nước cho cô. Lúc cầm ly nước lọc bưng đến cho Tần Dư Kiều, anh nói: “Làm sao anh biết à, đương nhiên là Nguyên Đông nói cho anh biết.”

Tần Dư Kiều : “....”

Lục Cảnh Diệu nhìn Tần Dư Kiều một cái, sau đó cuốn ống quần rộng thùng thình của Tần Dư Kiều lên bôi thuốc cho cô: “.... Ngày hôm qua anh vô tình thấy tin nhắn của Nguyên Đông gửi cho em. Kiều Kiều, em hãy thành thật nói với anh đi, em đi cùng nó đến bệnh viện băng bó vết thương sao?”

Tần Dư Kiều nhìn Lục Cảnh Diệu, gật đầu: “Vâng”

“Ngày hôm qua em nói dối, lý do là gì?”

Tần Dư Kiều : “....”

Đôi mắt đen như mực của Lục Cảnh Diệu đảo quanh, cười: “Chuyện nhỏ thôi mà, Kiều Kiều, em lo cái gì?”

72. Chương 72

Tần Dư Kiều cảm thấy cái tên Lục Cảnh Diệu này thật đúng là tinh đến đáng hận. Cô muốn giở trò trước mặt anh quả nhiên là chuyện bất khả thi. Đáng ghét nhất chính là rõ ràng anh đã tính toán hết trong lòng rồi nhưng trên mặt vẫn biểu hiện ra vẻ quân tử thẳng thắn vô tư, giống như cả thế giới này ngoài anh ra thì toàn là phường ngu ngốc mù quáng mà thôi.

“Mắt nào của anh nhìn thấy em đang lo hả?” Tần Dư Kiều ngược mắt lên, “Ngày hôm qua đúng là Nguyên Đông đưa em đi bệnh viện, cũng may là có anh ấy đấy. Cho nên hôm nào rảnh thì anh cũng nên cảm ơn anh ấy một tiếng.”

Lục Cảnh Diệu híp mắt, sau đó vô cùng trịnh trọng gật đầu: “Được, anh sẽ chú ý...”

Lục Cảnh Diệu thật sự càng ngày càng ghét Lục Nguyên Đông. Nhưng đây cũng là điều bình thường, không có người đàn ông nào lại cảm thấy thân thiện với người đàn ông luôn nhìn chằm chằm người phụ nữ của mình như hổ đói cả. Cho nên ngày hôm sau, khi đi làm Lục Cảnh Diệu cố ý moi móc một lỗi không nặng cũng không nhẹ để lên lớp Lục Nguyên Đông một trận.

“Nguyên Đông, phụ trách quản lý bên Hằng Dịch là cho cháu đề bạt, bây giờ xảy ra vấn đề, cháu khó mà tránh khỏi liên lụy được. Thế này đi, cháu hãy điều tra chuyện này, mặt khác cháu và vị quản lý kia cũng phải giải thích rõ ràng với hội đồng quản trị trong cuộc họp ngày mai. Chú sẽ không vì cháu là cháu của chú mà thiên vị cháu.”

Thái độ của Lục Nguyên Đông tốt hơn so với tưởng tượng của Lục Cảnh Diệu. Trước khi đi còn quay đầu hỏi Lục Cảnh Diệu: “Chú sáu, vết thương trên chân Kiều Kiều thế nào rồi?”

Lục Cảnh Diệu thản nhiên liếc Lục Nguyên Đông một cái, nói thẳng: “Nguyên Đông, đừng xen vào chuyện của người khác quá nhiều. Ngày hôm qua Kiều Kiều còn dặn chú cảm ơn cháu, nhưng cháu đang ôm ý đồ gì thì chắc không cần chú nhắc nhở cháu đâu nhỉ. Cháu đối xử với Kiều Kiều thế nào? Ha ha.... Thật ra chỉ có người lương thiện như Kiều Kiều mới giúp cháu che giấu.”

Tay cầm tài liệu của Lục Nguyên Đông hơi cứng lại, sau đó nhướn mày nở nụ cười: “Chú út, chú hiểu lầm cháu rồi, từ trước cho tới nay cháu đều muốn chúc cho chú và Kiều Kiều có thể mãi mãi hạnh phúc.”

Lục Cảnh Diệu chưa bao giờ có yêu cầu xa vời rằng tình địch của mình sẽ thật lòng chúc phúc ỉnh. Nhưng sau khi Lục Nguyên Đông rời đi, Lục Cảnh Diệu vẫn cảm thấy rất nhức đầu, xoa xoa thái dương.

Đã lâu rồi Lục Nguyên Đông không gọi anh là chú út nữa. Lục Cảnh Diệu có rất nhiều cháu nhưng chỉ có Lục Nguyên Đông gọi anh là chú út. Trong đám cháu của anh, Lục Nguyên Đông là đứa thông minh nhất, cũng là đứa lương thiện chính trực nhất. Mặc dù chính Lục Cảnh Diệu vẫn cách lương thiện và chính trực rất xa nhưng anh vẫn khá yêu quý Lục Nguyên Đông. Nhưng hiện nay có một số việc đã chệch khỏi quỹ đạo vốn có rồi.

Biết Lục Nguyên Đông và Diêu Tiểu Ái có quan hệ, ít nhiều gì cũng khiến Lục Cảnh Diệu kinh ngạc.

Lục Nguyên Đông và Diêu Tiểu Ái biết nhau ở quán rượu, sau khi trải qua một đêm ‘đi sâu vào tìm hiểu’ thì bắt đầu duy trì quan hệ nam nữ hoan ái đơn giản nhất. Sau này khi cha Diêu Tiểu Ái bị Lục Cảnh Diệu lừa gạt tài sản định nhảy lầu, Diêu Tiểu Ái cũng không muốn nhin nữa. Cô ta biết mình không thể khiến Lục Cảnh Diệu vào tù được, nhưng cô ta không cam lòng, cô ta không muốn nhìn thấy Lục Cảnh Diệu lấy vợ sinh con có gia đình đầm ấm hạnh phúc.

Có đôi khi tình cảm chỉ là thứ yếu, là cố chấp. Có một số việc dù nghĩ thế nào cũng không cam lòng. Diêu Tiểu Ái chỉ không ngờ Lục Cảnh Diệu sẽ đưa cô ta vào tròng.

Mặc dù mấy năm nay Lục Cảnh Diệu khá thành công nhưng anh tuyệt đối không phải là loại người theo chủ nghĩa mạo hiểm. Mà ngược lại, giống như Tần Dư Kiều đã nói, trước khi làm chuyện gì, anh đều sẽ tìm hiểu cặn kẽ tất cả các mối nguy cơ và lợi ích. Hơn nữa kể từ khi anh gặp lại Tần Dư Kiều, Lục Cảnh Diệu càng trở nên cẩn thận hơn. Cho nên nếu như không nắm chắc trăm phần trăm, anh chắc chắn sẽ không tự nguyện vào đồn cảnh sát.

Anh vào trong đó vì muốn để lộ tin tức ra ngoài, khiến cổ phần công ty Lam Điền sụt giảm, anh lại nhân cơ hội này mua về không ít cổ phần lẻ tẻ của Lam Điền. Quan trọng nhất là anh muốn cho Lục Hoà Thước hiểu rằng Lam Điền không có anh sẽ không trụ được.

Ngoài ra, Lục Cảnh Diệu cũng ngứa mắt với Lục Nguyên Đông. Anh không biết Lục Nguyên Đông có hợp tác cùng Diêu Tiểu Ái bẫy anh hay không, nhưng chỉ cần chuyện đến tai Lục Hoà Thước nó sẽ biến thành do Lục Nguyên Đông không hiểu chuyện, là Lục Nguyên Đông tính kế dồn anh vào đồn cảnh sát.

Lục Cảnh Diệu cũng đã tính toán chu đáo tất cả mọi chuyện rồi. Nhưng dường như đã ở bên Tần Dư Kiều quá lâu nên anh cảm thấy mình cũng trở nên lương thiện mất rồi. Có lúc nhìn vợ và con trai ở nhà, anh cũng từng nghĩ không biết mình làm những chuyện này có gặp phải báo ứng hay không. Xã hội bây giờ không an toàn, Duệ Duệ vẫn còn nhỏ, cần bố mẹ quan tâm. Còn Kiều Kiều nữa, so với Duệ Duệ cô còn khiến anh lo lắng hơn ấy chứ.

Người đàn ông đã có vợ có con, làm việc ngoại trừ suy tính lợi ích thì cũng thường hay nghĩ đến chuyện tích đức tích phúc sau này. Nếu như có thể, anh cũng muốn làm nhiều việc thiện thay vợ mình, để cô ấy và con trai có thể sống an khang cả đời.

Nhưng chuyện tích đức tích phúc đối với Lục Cảnh Diệu mà nói, tuyệt đối không phải xuất phát từ tâm lòng chân thành mà chỉ vì muốn mua cho hạnh phúc của mình một phần bảo hiểm an tâm mà thôi.

Hằng năm Lam Điền tiêu tốn vài triệu để chi cho việc quảng cáo. Buổi chiều Lục Cảnh Diệu mở một hội nghị cấp cao, muốn điều chỉnh lợi ích và hiệu quả của việc Lục thị làm từ thiện xã hội. Anh muốn đem 50% chi phí quảng cáo hằng năm dùng làm từ thiện.

Thật ra thì đối với rất nhiều nhà đầu tư mà nói, làm từ thiện cũng chỉ là một hình thức quảng cáo mà thôi. Cho nên khi Lục Cảnh Diệu đưa ra ý kiến của mình thì các nhà quản lý phía dưới cũng không bất ngờ. Trong lúc Lục Cảnh Diệu vẫn chưa nói hết, đầu óc họ đã bắt đầu hoạt động, suy tính xem làm thế nào để có thể phát huy hiệu quả của việc làm từ thiện quảng cáo một cách tốt nhất.

Kết quả là sau hội nghị, bọn họ đều bị bài phát biểu của Lục Cảnh Diệu làm cho kinh hãi. Cái gì là quản lý công ty theo nguyên tắc “Đức đầy thì mới thịnh vượng”? Cái gì là công ty lấy “Đức” làm gốc, góp một

phần công sức cho xã hội? Cái gì là theo đuổi hình tượng một công ty “ấm áp và mạnh mẽ như ánh mặt trời”? Cuối cùng lúc kết thúc anh còn thêm một câu “Có một loại yêu thương không phải là bố thí, mà là cảm xúc đến từ nội tâm” .

Điều đáng ngạc nhiên là người nói ra những lời này lại là Lục Cảnh Diệu. Những người ở hội nghị đều tròn tròn mắt.

Nội dung cuộc họp của Lục Cảnh Diệu nhanh chóng truyền đến tai Lục Hoà Thước. Ông cũng hơi bất ngờ, cho rằng đây là ảnh hưởng của việc cưới vợ.

Buổi chiều Tần Dư Kiều được phép đi thăm Lục Hoà Thước. Kết quả là tới nơi lại bị Lục Hoà Thước mắng xối xả đuổi về.

“Hi Duệ đâu rồi, có phải cô vẫn lừa nó, không cho nó biết đúng không?” Câu hỏi của Lục Hoà Thước chính xác đến từng mm. Tần Dư Kiều nhìn ông cụ đang giận dữ nằm trên giường, cảm thấy Lục Hoà Thước cũng hồi phục khá tốt đấy chứ.

“Đúng là con không cho Duệ Duệ biết, con sợ...” Tần Dư Kiều nhìn y tá cho ông cụ uống thuốc, cô vội vã đứng lên rót một ly nước ấm đưa cho Lục Hoà Thước .

“Ba, nếu như ba nhớ Duệ Duệ, vậy ngày mai con sẽ dẫn nó đến thăm ba được không.” Tần Dư Kiều nói.

Lục Hoà Thước cười lạnh: “Các người đúng là bận rộn quá nhỉ.”

Tần Dư Kiều cân nhắc, sau đó âm thầm lấy điện thoại di động từ trong túi ra bấm số điện thoại. Lục Hoà Thước nhìn cô một cái: “Cô làm cái gì đấy, muốn mách với lão Lục sao?”

“Con gọi điện thoại cho giáo viên chủ nhiệm của Duệ Duệ, xin phép buổi trưa cho thằng bé nghỉ ra ngoài.” Tần Dư Kiều vừa bấm số điện thoại vừa trả lời.

“Vậy thì ngày mai đi.” Lục Hoà Thước ho nhẹ, quay đầu nhìn về phía Tần Dư Kiều, “Đừng có mà giả vờ, chỉ vì cô biết tôi sợ ảnh hưởng đến việc học của Duệ Duệ thôi.”

Hai cha con nhà này đúng là giống nhau như đúc mà! Tần Dư Kiều cười hì hì mở miệng: “Dĩ nhiên là con biết ba thương Hi Duệ. Mấy năm này con không ở bên cạnh Hi Duệ, đã phiền ba chăm sóc thằng bé rồi. Không phải con cố ý lừa Hi Duệ, là lão Lục không cho con nói. Lúc trước không phải ba không cho phép ai tới chăm sóc sao? Nếu như Duệ Duệ biết chắc chắn sẽ đòi đến thăm ba, khi đó không phải làm khó cho con và lão Lục sao?”

Từng câu từng chữ của Tần Dư Kiều đều hợp tình hợp lý, cũng rất hợp với ý của Lục Hoà Thước. Ông im lặng một tẹo rồi bỗng hỏi cô: “Chuyện lão Lục bị vào đồn cảnh sát cô cũng đừng so đo với nó. Chuyện của nó và Diêu Tiểu Ái tôi biết rất ràng, nó tuyệt đối không làm chuyện mờ ám đâu. Lần này xảy ra chuyện như thế là do lão Lục sơ xuất. Cho dù lòng người khó dò nhưng cô và lão Lục dù sao cũng là vợ chồng rồi, chuyện của nó cũng là chuyện của cô, đúng không?”

Tần Dư Kiều cúi đầu: “Vâng.”

Lục Hoà Thước nhìn Tần Dư Kiều một cái: “Được rồi, cô về trước đi. Ngày mai đưa Hi Duệ đến thăm tôi.”

Gần tối Tần Dư Kiều đi đón con trai, sau khi cân nhắc lại gọi điện thoại cho trợ lý của Lục Hoà Thước. Trợ lý của Lục Hoà Thước là Trương Minh, trước khi trở thành trợ lý cho Lục Hoà Thước Trương Minh từng là một quản lý của công ty Lục Cảnh Diệu.

Qua điện thoại Trương Minh nói cho Tần Dư Kiều biết tình thần ông cụ vẫn rất tốt, có thể mang Hi Duệ vào thăm. Tần Dư Kiều cúp điện thoại, ngồi xổm xuống nói với Hi Duệ: “Duệ Duệ, ông nội ngã bệnh, chúng ta đi thăm ông nhé.”

Đúng lúc này, không đợi Tần Dư Kiều nói xong, đôi mắt to tròn của Hi Duệ lập tức đã ngập nước. Sau đó cậu cúi đầu không nói gì như đang đè nén cảm xúc, mãi một lúc sau mới ngẩng đầu hỏi Tần Dư Kiều: “Mẹ, có phải ông nội sắp chết rồi không?”

Tần Dư Kiều nhớ trước kia Lục Cảnh Diệu từng kể cho cô nghe về bà nội của Hi Duệ. Lúc bà qua đời Hi Duệ đau lòng suốt một tuần lễ, nhưng sinh lý tử biệt mãi mãi là điều bất đắc dĩ nhất trong đời người.

Tần Dư Kiều đưa tay xoa đầu Hi Duệ: “Ông nội chỉ hơi mệt nên mới đến bệnh viện kiểm tra sức khoẻ thôi mà.”

“Có thật không?” Lục Hi Duệ nhú hàng mi nhỏ của mình hỏi mẹ.

Tần Dư Kiều gật đầu: “Nhưng lát nữa Duệ Duệ phải ngoan đấy nhé, ông nội cần nghỉ ngơi, chúng ta không được làm phiền ông.”

“Dạ.” Lục Hi Duệ kéo tay mẹ, sau đó cầm lấy cặp sách trên tay cô, “Mẹ, con có thể tự mang.”

“Để mẹ giúp con.” Tần Dư Kiều cười nói với Hi Duệ .

Trong mắt Lục Hi Duệ loé lên vẻ nghiêm túc, “Ba nói rồi, nếu như mẹ tới đón con tan học thì con phải tự mình mang cặp sách, con đã 7 tuổi rồi, là nam tử hán, con cũng muốn chăm sóc mẹ giống như ba vậy.”

Tần Dư Kiều không biết Lục Cảnh Diệu nói những lời mùi mẫn này với Hi Duệ lúc nào, thêm vào đó trong khoảng thời gian này tế bào thần kinh của cô tương đối nhạy cảm. Nghe Hi Duệ nói vậy, khóe mắt cô liền đỏ lên. Cô đưa tay xoa đầu Hi Duệ: “Bây giờ Duệ Duệ còn nhỏ, cho nên phải là ba và mẹ bảo vệ Duệ Duệ. Sau đó chờ Duệ Duệ trưởng thành sẽ đến lượt Duệ Duệ chăm sóc ba mẹ.”

Vậy mà Lục Hi Duệ nghe Tần Dư Kiều nói xong lại càng nhú mày: “Nhưng con cũng không muốn ba mẹ già đi.”

Sinh lão bệnh tử là tất yếu, nhưng bởi vì sinh mạng chỉ có một cho nên người đời đều tham sống sợ chết, sợ ly biệt, sợ người thân ra đi vĩnh viễn.

Lục Cảnh Diệu gọi điện thoại cho Tần Dư Kiều, biết cô muốn dẫn Hi Duệ đến bệnh viện thăm ông cụ, cho nên sau khi giải quyết xong công việc ở công ty xong liền lái xe đến thẳng bệnh viện quân đội .

Lục Cảnh Diệu đến bệnh viện sớm hơn Tần Dư Kiều một chút. Lúc anh đến vợ chồng Lục Cảnh Thành và Trương Kỳ cũng đang từ trong bệnh viện đi ra. Con gái của bọn họ nắm tay ba mẹ mình, lúc nhìn thấy Lục Cảnh Diệu liền ngẩng đầu chào anh: “Chú sáu.”

Lục Cảnh Diệu gật đầu, Trương Kỳ cười nói: “Lão Lục thật chăm chỉ, công ty bận rộn như vậy mà một ngày đến bệnh viện tận mấy lần, thật là vất vả cho cậu rồi.”

Lục Cảnh Diệu liếc nhìn Trương Kỳ một cái, hỏi Lục Cảnh Thành: “Ba đang làm cái gì vậy?”

“Đang nói chuyện với Trương Trự.” Lục Cảnh Thành nói.

Lục Cảnh Diệu gật đầu, đang định vào phòng bệnh thì Trương Kỳ đột nhiên quay đầu nhìn về phía Lục Cảnh Diệu, nói: “Lão Lục, Lộc Lộc về rồi, còn mang về một đứa con lai rất xinh đẹp. Bây giờ cô ấy đang ở nhà ông ngoại.”

“Chị nói Mục Lộc à?” Lục Cảnh Diệu thần nhiên đáp, “Em rất bận, sợ rằng không có thời gian liên lạc với cô ấy.”

Lục Cảnh Diệu dứt gân não mới đi liên lạc với Mục Lộc. Chỉ là không biết Kiều Kiều nghĩ như thế nào về chuyện anh và Mục Lộc. Cô nàng Kiều Kiều kia bề ngoài thì ra vẻ hào phóng không so đo với anh, nhưng sự thật thì sao, hẹp hòi thù dai muốn chết. Anh cũng không muốn nói thật cho Kiều Kiều rằng từ sau khi kết hôn anh vẫn ăn chay cho đến bây giờ.

Chuyện ăn chay này, Lục Cảnh Diệu có bảy năm kinh nghiệm. Chỉ có điều vợ yêu nằm bên cạnh mà không thể ăn thật đúng là rèn luyện ý chí của anh mà.

Lục Cảnh Diệu tới phòng bệnh của Lục Hoà Thước coi như có lòng hiếu thảo. Anh ngồi bên giường gọt táo cho Lục Hoà Thước, sau đó Lục Hoà Thước liền gào lên với: “Không biết tôi ghét ăn táo nhất sao.”

Lục Cảnh Diệu nhìn quả táo trong tay, cắn một miếng, hỏi: “Quả táo này ngọt thế, người giúp việc mua à?”

“Vợ anh mua đó.” Lục Hoà Thước nhìn Lục Cảnh Diệu ăn hết quả táo thì lại thấy khó chịu. Ông nói, “Chuyện của nhà họ Diêu thật sự không liên quan đến Nguyên Đông?”

“Con không biết.” Lục Cảnh Diệu đáp.

“Anh không biết?”

“Con là chú của Nguyên Đông, chuyện này con không muốn điều tra, quá khứ đã trôi qua rồi, con không so đo.” Lục Cảnh Diệu nói với Lục Hoà Thước.

Lục Hoà Thước dựa lưng vào giường bệnh, sau đó nói với Lục Cảnh Diệu: “Giúp ba xử lý Vương Bảo Nhi, đừng nặng tay quá, khiến cho cả nhà cô ta không quay về thành phố S là được rồi.”

“Ba tích chút đức đi.” Lục Cảnh Diệu nói, “Ba muốn làm thì tự đi mà làm, con cũng không muốn bị giảm thọ.”

Lục Hoà Thước tức điên, vừa ho khan vừa quay đầu nhấn chuông đầu giường. Bác sĩ y tá nhanh chóng chạy vào, vội vàng hỏi Lục Hoà Thước có chỗ nào không thoải mái không.

Lục Hoà Thước chỉ vào Lục Cảnh Diệu: “Đuổi nó đi!”

Tần Dư Kiều chưa bao giờ đến đúng lúc như lúc này, khi y tá định mời Lục Cảnh Diệu ra khỏi phòng thì Tần Dư Kiều mang Hi Duệ vào.

“Ông nội.” Lục Hi Duệ chạy về phía Lục Hoà Thước, thấy chai truyền nước biển, cậu quan tâm hỏi, “Ông nội ơi, ông nội thấy trong người thế nào?”

Lục Hoà Thước vốn đang tức giận, lập tức bày ra vẻ mặt tươi cười hơn hử nhìn cháu nội yêu quý của mình, “Ông nội chỉ bị cảm thôi.”

“Ông nội có bị tiêm vào mông không?” Lục Hi Duệ nằm trên giường bệnh của Lục Hoà Thước hỏi, “Có phải rất đau hay không?”

“Không đau không đau, Duệ Duệ đến thăm ông nội, ông nội liền hết đau.”

Lục Hoà Thước đối với Lục Hi Duệ quả thật tốt hơn những đứa cháu khác một chút. Nguyên nhân thì Lục Hoà Thước đã từng nói với Tần Dư Kiều, trước kia khi Lục Cảnh Diệu còn chưa biết cách chăm sóc, đều là do ông giúp một tay. Thật ra lúc Lục Cảnh Diệu mang con trai trở về cũng là lúc Lục Hoà Thước về hưu. Vậy nên ông có rất nhiều thời gian chơi đùa với cháu trai, cộng thêm Duệ Duệ rất ngoan ngoãn cho nên ông vô cùng thương yêu đứa cháu nội này.

Cuối cùng ba người nhà Tần Dư Kiều cũng bị y tá đuổi ra ngoài, bởi vì Lục Hoà Thước cần nghỉ ngơi. Lúc rời khỏi bệnh viện cả thành phố đã lên đèn, sắc trời nhập nhoạng tối trở nên mờ mịt. Lục Cảnh Diệu lấy xe từ bãi đậu xe, bởi vì ghế phụ của xe Lục Cảnh Diệu rất rộng rãi nên Tần Dư Kiều và Lục Hi Duệ ngồi cùng nhau. Sau khi ngồi ổn, Lục Cảnh Diệu mới chậm rãi lái xe ra khỏi bệnh viện, hoà vào dòng xe tấp nập trên đường.

Một nhà ba người còn chưa ăn cơm tối, Hi Duệ quyết định đến Macdonald ăn gà chiên. Lúc xếp hàng Lục Cảnh Diệu dẫn theo con trai chọn món, Tần Dư Kiều thì tìm chỗ ngồi rồi nhắn tin cho Bạch Quyên. Sau đó cô cảm thấy người phụ nữ ngồi ở phía đối diện thỉnh thoảng cứ quay đầu nhìn cô.

Tần Dư Kiều bị nhìn đến mức trán rút gân, sau đó mới chợt nhớ ra, người phụ nữ kia chẳng phải là Mục Lộc sao?

Tần Dư Kiều gửi tin nhắn cho Bạch Quyên: “Nếu như em gặp tình địch ngày xưa của mình thì em sẽ làm như thế nào?”

Bạch Quyên trả lời tin nhắn rất nhanh: “Là Lục Cảnh Diệu à?”

Sau một lát, Bạch Quyên lại gửi tiếp: “Mỉm cười, trong chớp mắt nụ cười tan thành mây khói.”

Tần Dư Kiều bật cười, chỗ cô ngồi gần cửa sổ, chỉ cần quay đầu là có thể nhìn thấy tất cả cảnh vật bên ngoài qua cửa sổ sát đất. Màn đêm đã phủ xuống, bên ngoài sáng ánh đèn, các toà nhà cao tầng ở hai bên đường phố sáng ngời như quỳnh lâu ngọc vũ. Trên đường là dòng xe như nước, đèn sau chớp tắt, càng nhìn càng khiến người ta thấy sốt ruột.

Ngoại truyện nhỏ về thi cao đẳng và học lại

Lúc Tiểu Duệ Duệ ba tuổi, có một vị bà con xa sau khi thi cao đẳng xong đến nhà họ Lục chơi. Người bà con xa này thi không được tốt cho lắm, cho nên lần này tới thành phố S chủ yếu là để giải sầu.

Khi đó Tiểu Duệ Duệ thường ở lại Lục trạch để Lục lão phu nhân chăm sóc. Trong khoảng thời gian đó Tiểu Duệ Duệ cực kỳ thích vị khách từ xa tới này, mỗi ngày đều quần lấy người anh họ kia nói chuyện, hỏi tất cả những gì cậu không biết.

“Anh ơi, thi cao đẳng là cái gì à?”

“Chính là một cuộc thi rất đáng sợ.” Người bà con xa kia cảm khái, “Nhưng là do anh thi không tốt thôi.”

“Cuộc thi à, em biết rồi.” Tiểu Duệ Duệ hưng phấn nói, “Chính là một người làm bài tập phải không?”

Người anh họ xa dùng ánh mắt ‘em thật ngây thơ’ nhìn Tiểu Duệ Duệ: “Không khác mấy.”

“Vậy anh thi thế nào?” Tiểu Duệ Duệ hỏi.

Người bà con xa kia rất đau lòng: “Không tốt, cho nên anh phải học lại.”

Tiểu Duệ Duệ ngẩn người, sau đó sốt ruột kéo tay anh họ: “Anh đừng uống thuốc độc [1].”

[1] Học lại và uống thuốc độc đều đọc là [fùdú].

Ngày hôm sau, Lục Cảnh Diệu đón Tiểu Duệ Duệ về. Trên đường về Tiểu Duệ Duệ hỏi ba: “Ba, về sau có phải con phải thi cao đẳng không ạ.”

“Tùy con.” Lục Cảnh Diệu trả lời.

Tiểu Duệ Duệ: “Vậy nếu như con thi không tốt thì cũng không cần uống thuốc độc phải không ạ....”

Lục Cảnh Diệu liếc nhìn con trai một cái.

Tiểu Duệ Duệ lo lắng cúi đầu: “Con không muốn uống thuốc độc....”

Lục Cảnh Diệu rất muốn ném con trai mình xuống xe, ném xuống xe. Quả nhiên cô gái ngốc kia kéo chân chỉ số thông minh của con anh mà!

73. Chương 73

Tần Dư Kiều đến chỗ bác sĩ Karo để tiến hành thôi miên khôi phục trí nhớ. Khi mới khôi phục trí nhớ mọi kí ức về Edinburgh vẫn không rõ ràng lắm. Ngoại trừ bị thương không ngừng ủa về thì tất cả những cảnh tượng ở Edinburgh đều rất mơ hồ, ngay cả Lục Lục cũng mờ nhạt. Cảnh tượng, nhân vật, đối thoại đều không rõ ràng, tình cảm dây dưa bỏ không được cắt không xong. Nhưng dù ở trong cảnh thôi miên, Tần Dư Kiều vẫn có thể cảm nhận được tình cảm của Quả Quả một cách chân thật. Vui vẻ và ngọt ngào lúc cô ấy và Lục Lục gặp nhau yêu nhau, nỗi bi thương sau khi tình yêu thất bại, áp lực và nỗi buồn của cô ấy....

Đối với Tần Dư Kiều mà nói Quả Quả này rất xa lạ nhưng cũng rất quen thuộc. Chỉ là một đoạn ký ức đột nhiên hồi phục tựa như chăm chú xem một bộ phim điện ảnh, kết thúc người cũng mất. Cô quay đầu nhìn thấy khuôn mặt hơn hờ của Lục Lục, đột nhiên cảm thấy không tài nào gắn đoạn ký ức này với thực tế được. Cô thấy khó chịu, đây là cảm giác gì, giống như cô đang nằm mơ một cơn ác mộng đầy bi thương, sau đó có một giọng nói nói cho cô biết, đây không phải là mơ, đây là ký ức mà cô đã vứt bỏ.

Sau đó đoạn ký ức của Tần Dư Kiều về Edinburgh ngày càng rõ ràng hơn, rõ đến mức từng chi tiết đều hiện ra ngay trước mắt. Cô nhìn thấy Quả Quả thổ lộ với Lục Lục; nhìn thấy anh và Quả Quả nắm tay nhau đi trong thành phố đẹp như một bức tranh.... thấy Quả Quả mỗi ngày đều khắc lên bức tường trắng một chữ “Chính”; thấy Quả Quả rời khỏi Lục Lục kiên quyết và đau đớn đến nhường nào, thấy Quả Quả ở Harl dũng cảm quyết định sinh hạ đứa bé; thấy Lục Lục vô tình gặp gỡ Quả Quả ở Harl, thấy Lục Lục rời khỏi Harl, Quả Quả đang ôm bụng nằm trên ghế sa lon khóc đến không thở nổi....

Sau đó thì sao, Lục Lục nhốt Quả Quả, rồi Quả Quả thấy Mục Lộc ở dưới tầng. Sau đó là cô ấy và Lục Lục dè dặt ở bên nhau, cuối cùng là Quả Quả rời đi....

Nhưng trong đó có rất nhiều chuyện Lục Lục vẫn không biết. Ví như anh cho rằng lúc đó tâm trạng Quả Quả vẫn rất ổn định, thật ra mỗi lần cô mất tích không từ mà biệt là bởi vì cô bắt đầu phát bệnh tâm thần. Cô len lén núp ở một góc của thành phố không để cho Lục Lục biết.

Có một lần Lục Lục cùng Quả Quả nói chuyện phiếm, Quả Quả hỏi Lục Lục, anh cảm thấy em là loại phụ nữ như thế nào. Lục Lục cười trả lời, tìm rất nhiều từ ca ngợi để hình dung Quả Quả: nhiệt tình, đáng yêu, hoạt bát, còn nâng mặt cô lên trình trọng nói: “Tóm lại là một cô nhóc đáng yêu.”

Đáng yêu? Vì sao cô lại khiến Lục Lục thích cô, bởi vì khi đó Quả Quả cố ý khiến anh thích. Cho nên mỗi khi Quả Quả trở nên điên cuồng, khiến cho người ta không thể nào thích nổi, cô liền len lén trốn mất, đi vào thế giới không có Lục Lục, sau đó chờ “Nhiệt tình”, “Hoạt bát”, “Đáng yêu” Lục Lục nói trở lại, rồi sau đó tiếp tục tỏ ra thật vui vẻ đi tìm Lục Lục. Nhìn thấy Lục Lục là lại lập tức leo lên người anh: “Tiểu Lục Tử, nhớ em không?”

Mỗi lần cô đột nhiên mất tích rồi lại quay về Lục Lục đều xị mặt với cô. Khi đó Quả Quả cực kỳ yêu tính khí này của Lục Lục, bởi vì Quả Quả biết đó là vì Lục Lục quan tâm đến cô. Sự quan tâm của Lục Lục khiến cô tự đắm chìm trong tình yêu trong lúc bệnh hoạn của mình, không thể tự kiềm chế được.

Quả Quả rời đi trong một đêm trời mưa mịt mù. Ngày đó Lục Lục đi bàn chuyện làm ăn, Quả Quả dùng máy vi tính của Lục Lục, sau đó cô nhìn thấy trong hòm thư của Lục Lục có một thư chưa gửi, đó là thư Lục Lục viết về nhà sẽ kết hôn với Mai Hoa Lộc....

Đó là lần Quả Quả phát bệnh nghiêm trọng nhất, tất cả cảm xúc bùng nổ, không còn lý trí. Trong thư Lục Lục nói “Mục Lộc cái gì cũng tốt, con cũng thích cô ấy, tình cảm của con và Mục Lộc tạm thời cũng khá ổn.”

Quả Quả đập máy vi tính của Lục Lục, đầu óc cô mịt mờ hỗn loạn, hoàn toàn đắm chìm trong trạng thái mất khống chế. Nhưng khi đó, cô vẫn không muốn Lục Lục biết rằng cô vốn là một kẻ có bệnh. Nếu anh biết, anh sẽ càng ghét bỏ cô hơn. Chính cô cũng không hiểu nổi suy nghĩ này. Cô có thể không ở bên Lục Lục, nhưng tuyệt đối không cho phép Lục Lục ghét bỏ cô. Bởi vì cảm giác bị ghét bỏ rất tệ, cô nghĩ rằng mình cũng là một cô gái không tệ, tại sao Lục Lục lại không để ý cô?

Ý nghĩ rõ ràng nhất trong đầu óc hỗn loạn của Quả Quả chính là rời khỏi căn nhà này. Rời khỏi nơi này giống như trước kia vậy, sau đó chờ cô bình thường lại thì cô sẽ trở về....

Quả Quả bỏ nhà đi nhiều lần như vậy nhưng chỉ có lần này là không trở về. Cô ngồi xe lửa cả đêm từ Edinburgh về London, sau đó gặp tai nạn xe cộ ở London.

Có đôi khi ở bên nhau là duyên phận mà rời xa cũng là duyên phận. Duệ Duệ chính là ngoài ý muốn mà duyên phận tạo ra. Nếu như không phải vì ngoài ý muốn này, Lục Lục và Quả Quả có lẽ sẽ thật sự kết thúc.

Thật ra Tần Dư Kiều không có bất cứ bất bình hay không bất bình gì thay Quả Quả cả. Cô ấy toàn tâm toàn ý yêu Lục Lục, mỗi lần phát bệnh lại len trốn đi, đầu óc mơ hồ mà vẫn sống thoải mái, cuối cùng vẫn bị chữ tình làm tổn thương.

Tần Dư Kiều thất thần ngồi ở bên cửa sổ, Lục Cảnh Diệu đưa tay phải ra quơ quơ trước mắt cô. Lục Hi Duệ thấy thú vị, cũng đưa bàn tay nhỏ bé của mình ra quơ quơ trước mắt mẹ: “Mẹ, ăn hamburger thôi.”

Tần Dư Kiều nhìn về phía Lục Hi Duệ: “Ừ.”

Lục Cảnh Diệu cướp chỗ của con trai, ngồi ở bên cạnh Tần Dư Kiều, sau đó ân cần đưa sốt cà chua cho Tần Dư Kiều. Ngẩng đầu nhìn thấy con trai mình ăn đến mức khỏe miệng dính đầy sốt cà chua, anh đẩy đẩy khuỷu tay Tần Dư Kiều nói: “Kiều Kiều, em xem, Duệ Duệ ăn giống như con mèo mướp vậy.” Lục Cảnh Diệu vừa dứt lời lại nhìn thấy ánh mắt Tần Dư Kiều nhìn anh, ánh mắt đó thật lạnh lẽo.

Lục Cảnh Diệu trừng mắt nhìn, yên lặng đưa sốt cà chua còn thừa cho con trai: “Ăn đi.”

“Cám ơn ba.” Lục Hi Duệ ăn rất vui vẻ. Thật ra Lục Hi Duệ không quá thích ăn gà chiên, chỉ là cảm giác ăn gà chiên cùng ba mẹ thật sự rất tuyệt. Tâm trạng tốt ảnh hưởng đến dạ dày, hiện giờ cậu ăn rất ngon miệng.

Tần Dư Kiều nhìn Hi Duệ ăn vui vẻ như vậy cũng nở nụ cười. Cô ngẩng đầu liếc nhìn về phía Mục Lộc, Mục Lộc vẫn còn ở đó, chỉ là sắp sửa rời đi. Sau đó người đàn ông tóc vàng mắt xanh đối diện Mục Lộc đi tới giúp cô ta xách túi, sau lưng Mục Lộc còn có một đứa bé đáng yêu, cũng giống như một nhà ba người bọn họ.

Tần Dư Kiều nhìn liếc qua sau đó nhanh chóng thu hồi tầm mắt. Chỉ là sau khi Lục Cảnh Diệu phát hiện Tần Dư Kiều có gì đó khác thường bèn trở nên nhạy cảm đa nghi, cho nên khi anh nhìn theo ánh mắt của Tần Dư Kiều phát hiện ra Mục Lộc thì Lục Cảnh Diệu chỉ có thể thừa nhận rằng mình thật xui xẻo.

Thật ra cái gai trong lòng sớm muộn cũng phải rút ra, Lục Cảnh Diệu nghĩ như vậy. Nhưng khi Lục Cảnh Diệu liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh, anh đã quên trước khi rút cái gai kia ra thì nên cho cô chút thuốc tê.

Thành thật mà nói, nếu như không có ánh mắt kia của Tần Dư Kiều, Lục Cảnh Diệu thật sự không nhìn thấy Mục Lộc. Nhiều năm như vậy, anh cũng đã sắp quên mất Mục Lộc trông như thế nào rồi. Trừ phi cô ta đứng trước mặt anh, may ra anh còn nhớ anh từng có ý định kết hôn với người phụ nữ kia.

Lục Cảnh Diệu giả vờ như mình không thấy Mục Lộc, tập trung chăm tất cả khoai tây chiên vào sốt cà chua rồi đặt trước mặt Tần Dư Kiều. Lục Hi Duệ thò tay định lấy, bị Lục Cảnh Diệu đánh ột cái: “Tự làm đi, đây là của mẹ con.”

“Kiều Kiều, không thích ăn à.” Lục Cảnh Diệu dạy con trai xon liền quay đầu cười vô hại với Tần Dư Kiều, “Thật ra thì anh cũng không thích ăn những thứ trẻ con này, đợi lát nữa hai chúng ta đến chỗ khác ăn, để một mình Hi Duệ ăn những thứ này là được rồi.”

Lục Hi Duệ: “...”

Tần Dư Kiều đột nhiên cười khê một tiếng, sắc mặt có chút lạnh, ra vẻ như đang xem Lục Cảnh Diệu có thể giả vờ bao lâu nữa. Lục Cảnh Diệu nhìn ánh mắt của Tần Dư Kiều, chân thành hỏi: “Kiều Kiều, hôm nay anh có chỗ nào biểu hiện không tốt sao?”

Tần Dư Kiều dựa lưng vào ghế, hất cằm chỉ bảo Lục Cảnh Diệu nhìn về phía Mục Lộc. Lục Cảnh Diệu rất nghe lời, nhìn một lúc, nheo mắt hỏi Tần Dư Kiều: “Người phụ nữ kia nhìn hơi quan, Kiều Kiều em biết cô ta à?”

“Không biết.” Tần Dư Kiều nói, Lục Cảnh Diệu lại nhìn thoáng qua một cái. Bởi vì Mục Lộc đang đi về phía anh, còn mang theo cả con và chồng nên Lục Cảnh Diệu biết mình không thể giả vờ được nữa, nói, “A, anh nhớ ra rồi, Mai Hoa Lộc.”

Lúc Lục Cảnh Diệu vừa dứt lời, Mục Lộc đã cười đi tới trước mặt Lục Cảnh Diệu: “Thật khéo quá, Cảnh Diệu.” Ngừng một chút liếc nhìn Tần Dư Kiều và Lục Hi Duệ, “Quả Quả.”

Tần Dư Kiều ngẩng đầu: “Mai Hoa.... Mục Lộc.” Tần Dư Kiều thốt lên cái tên “Mai Hoa Lộc” tuyệt đối là do bị câu nói kia của Lục Cảnh Diệu ảnh hưởng. Người đàn ông không biết giới hạn này!

Mục Lộc cười rất ôn hoà, Tần Dư Kiều nhìn vào mắt của Lục Cảnh Diệu, Lục Cảnh Diệu ôm eo của cô đứng lên bắt tay cùng chồng Mục Lộc, sau đó giới thiệu với người đàn ông ngoại quốc kia: “Đây là vợ tôi, đây là con trai tôi.”

Lục Hi Duệ ở trước mặt người ngoài là một đứa trẻ biết chú ý đến hình tượng. Khi Lục Cảnh Diệu giới thiệu đến cậu, cậu vội vàng dùng khăn giấy lau miệng, sau đó mở miệng nói: “Cháu chào chú, chào cô.”

“Thằng bé ngoan quá.” Mục Lộc nhìn về phía Hi Duệ, cậu này cũng là nói với Lục Cảnh Diệu.

Lục Cảnh Diệu cười: “Thằng bé giống Kiều Kiều.”

“Ha ha....” Mục Lộc cười ầm áp, sau đó nói với Tần Dư Kiều, “Quả Quả, tôi vừa mới về nước không lâu, nếu như có thời gian chúng ta có thể gặp mặt nói chuyện.”

“Lần sau đi, gần đây Kiều Kiều rất bận.” Lục Cảnh Diệu trả lời thay Tần Dư Kiều. Tần Dư Kiều đặt tay lên thất lưng Lục Cảnh Diệu véo mạnh một cái rồi nói, “Lần sau đi.”

“Được, hẹn gặp lại, chúng tôi phải về rồi.” Mục Lộc nói.

Lục Cảnh Diệu gật đầu một cái, đợi Mục Lộc rời đi, Lục Cảnh Diệu cẩn thận nói với Tần Dư Kiều, “Con lai lai không khéo cẩn thận sẽ biến thành khi.”

Lục Cảnh Diệu nói vậy là muốn chọc cho Tần Dư Kiều cười, nhưng không có hiệu quả, Tần Dư Kiều vẫn không cười. Anh ngáp ngừng, ánh mắt Tần Dư Kiều nhìn anh càng thêm lạnh lẽo. Sau đó Lục Cảnh Diệu ngậm miệng, quay sang hỏi con trai: “Còn muốn ăn cái gì nữa không?”

Lục Hi Duệ lắc đầu, sau đó ngẩng mặt lên hỏi Tần Dư Kiều: “Mẹ, tại sao cô hồi này gọi mẹ là Quả Quả, mẹ cũng có biệt danh sao?”

“Biệt danh cái gì, chẳng biết ăn nói gì cả, là tên thân mật.”

Lục Hi Duệ vui vẻ: “Mẹ Quả Quả.... Lớp tụi con cũng có một bạn gái tên là Quả Quả, bạn ấy thường đưa giấy màu cho con, nhưng con không thích, cái đấy chỉ có con gái mới chơi....”

Tần Dư Kiều không nhịn được khẽ cười, cầm một tờ khăn giấy lau khoé miệng đang dính nước sốt cho con trai, nói, “Duệ Duệ, con là con trai, không thể tùy tiện lấy đồ của con gái, biết không?”

“Con đâu có tùy tiện lấy đồ.”

“... Càng không thể nghiêm chỉnh lấy.” Lục Cảnh Diệu nói chen vào.

Lục Hi Duệ hiểu ba mẹ nói gì, gật đầu nói: “Đúng, con là con trai, đúng ra là nên tặng quà cho con gái đúng không?”

Tần Dư Kiều: “...”

Lục Cảnh Diệu: “Tự con kiếm ra tiền rồi hẵng nói.”

Lục Hi Duệ nhìn về phía ba mình: “Tiền mừng tuổi của con vẫn còn ở chỗ của ba đó nha.”

Lục Cảnh Diệu cảm thấy Tần Dư Kiều giống như là một con tắc kè hoa vậy, không đi làm diễn viên thì thật đáng tiếc. Bất hạnh là đàn ông thì vĩnh viễn phải chôn chặt những lời châm chọc ở trong lòng, nếu không đời này anh đừng hòng nghĩ đến chuyện ăn “thịt” nữa.

Buổi tối, hai người vẫn một giường lớn hai cái chăn.

Bên trong phòng tối đen như mực, Lục Cảnh Diệu nghiêng đầu nhìn người phụ nữ đang ngủ cách mình cả mét, mở miệng nói: “Kiều Kiều, về chuyện Mục Lộc, anh không muốn em suy nghĩ nhiều. Trong lòng anh chỉ có em không hề có cô ta, từ trước cho tới nay đều là em.”

Người phụ nữ bên cạnh vẫn im lặng không nói một lời, cũng không biết là ngủ thật hay ngủ giả nữa. Sau đó Lục Cảnh Diệu “này” một tiếng: “Ngủ chưa, Kiều Kiều?” Qua một lúc, rốt cuộc Tần Dư Kiều cũng “Ừ” một tiếng, sau đó.... Sau đó lại im bất.

Lục Cảnh Diệu suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Kiều Kiều, trong lòng em còn có ý nghĩ gì khác không?”

Tần Dư Kiều nằm nghiêng, trả lời rất chậm: “Anh nói xem?”

“Anh.... Không biết.” Lục Cảnh Diệu nói, “Em nghĩ gì thì hãy nói với anh, anh có chỗ nào chưa tốt, em cứ nói với anh....”

“Được.” Tần Dư Kiều đáp. Sau đó lại tiếp tục yên lặng.

Lục Cảnh Diệu rất bất mãn với câu trả lời này, lật Tần Dư Kiều lại: “Đây là thái độ vợ chồng trao đổi với nhau sao? Kiều Kiều, em có thể bỏ cái thái độ này của em đi được không!”

Lời Lục Cảnh Diệu hơi nặng lời, sau đó Tần Dư Kiều nổi giận cầm gối đánh lên đầu Lục Cảnh Diệu, vừa đánh vừa nói: “Được, vậy em nói, Lục Cảnh Diệu, anh có thể đừng đối trá như vậy được không!”

Trong bóng tối Lục Cảnh Diệu mặc cho Tần Dư Kiều đánh, nhưng cũng không quên giải thích ình: “Anh.... Dối trá như thế nào?”

Tần Dư Kiều dần bình tĩnh lại, cô để gối xuống, nửa người tựa vào đầu giường lạnh lùng nhìn Lục Cảnh Diệu.

Lục Cảnh Diệu nói: “Đợi một chút”, sau đó anh xoay người bật đèn đầu giường. Ánh đèn màu cam sáng lên, phủ lên người bọn họ.

“Chẳng lẽ anh không dối trá sao, Lục Lục, anh quên quan hệ của anh và Mục Lộc sao? Nếu như em nhớ không lầm, nếu như Quả Quả không sinh Duệ Duệ thì hôm nay đã không có Hi Duệ, cũng không có đứa con lai đó, mà là đứa con của anh và Mục Lộc.”

“Con của anh và Mục Lộc.... Kiều Kiều, chúng ta không thể nghĩ như vậy được....” Lục Cảnh Diệu cân nhắc lời nói trong đầu rồi trả lời, “Không phải em đã nói với anh rằng chúng ta sẽ cùng nhau quên đi những chuyện trước đây sao? Em biết mà, lúc ấy anh còn quá trẻ.... Kiều Kiều, anh thật sự vô cùng hối hận, nhưng bây giờ em là người quan trọng nhất trong lòng anh. Chúng ta phải cùng nhau đi về tương lai, nếu như em không tha thứ cho anh, đời này anh.... Thật không có hi vọng rồi.”

Tần Dư Kiều lườm Lục Cảnh Diệu một cái, loại đàn ông này nhìn lâu một cái lại càng phiền thêm một phần, cho nên cô buồn bực tắt đèn: “Ngủ đi.”

Lục Cảnh Diệu cũng không muốn Tần Dư Kiều lại tiếp tục trốn tránh bèn mở miệng nói tiếp: “Không được, tối nay nhất định em phải nói rõ ràng cho anh.” Nói xong, đặt tay lên bả vai Tần Dư Kiều, muốn kéo cô dậy.

Tần Dư Kiều vừa phiền vừa giận, lúc này lại yếu ớt đáp: “Cảnh Diệu, anh biết không, trước kia em bị bệnh tâm thần, hiện giờ em cũng không rõ Quả Quả năm đó có phải em không. Em thật sự vô cùng phiền não, anh có thể đừng quấy rầy em không....”

Lục Cảnh Diệu không nói chỉ lặng lẽ nhìn Tần Dư Kiều, một lát sau anh mới trả lời: “Quả Quả không phải là em sao? Nhưng mà người anh yêu rõ ràng là một người, không phải hai người.”

“Em luôn nói Quả Quả không phải là em, sao có thể không phải? Tức giận cũng sẽ chiến tranh lạnh với anh, cũng lương thiện lạc quan lấy việc giúp người làm niềm vui, gặp chuyện vui cũng sẽ nói không ngừng, cũng.... Cũng đều không biết quý trọng người trước mắt....”

Tần Dư Kiều : “.... Em....”

“Không nói nữa, ngủ đi.” Lục Cảnh Diệu tắt đèn đắp chăn. Một lát sau, anh đột nhiên co chân lên: “Ai u ai.... Chuột rút.”

“Ai ai ai, đau quá....”

“Đau quá, không cử động được rồi, đau chết mất, cứ đau như vậy thì làm sao....”

Vậy mà Tần Dư Kiều vẫn không hề phản ứng gì cả, cho nên Lục Cảnh Diệu “Ai u” một lúc rồi cũng im. Chỉ có điều anh vẫn không ngủ được. Đợi sau khi Tần Dư Kiều ngủ thật, xác định tiếng hít thở đều đều của người phụ nữ bên cạnh, Lục Cảnh Diệu mới rón rén từ trên giường bò dậy.

Lục Cảnh Diệu thật sự không ngủ được, không phải anh không nhớ những chuyện xảy ra ở Edinburgh, mà là anh thật sự đã biết sai rồi. Chẳng phải biết sai mà sửa là rất tốt sao?

Lục Cảnh Diệu đi vào thư phòng tiếp tục làm việc. Sau đó chợt nghĩ đến một chuyện, anh không quan tâm thư ký của mình đã ngủ hay chưa, trực tiếp gọi điện thoại cho anh ta.

“Chuyện của cô Vương điều tra đến đâu rồi?”

74. Chương 74

Lục Cảnh Diệu nói chuyện với thư ký xong rồi ra ngoài ban công ngắm cảnh đêm. Tháng Tư nhiệt độ bên ngoài còn hơi lạnh, bầu trời đầy sao, ánh sao lấp lánh đáng yêu lặng lẽ treo giữa màn đêm, nhìn chúng giống như đang nghịch ngợm trò chuyện vậy.

Những vì sao sáng ngời, trong suốt, đáng yêu.... Giống như ánh mắt của Tần Dư Kiều vậy. Nhưng dù sáng thì khi nhìn Lục Cảnh Diệu cũng không còn độ ấm nữa.

Đúng là càng nghĩ càng bị thương mà, ban đêm không thuận lợi cũng khiến cho đàn ông đa sầu đa cảm. Sau đó trái tim kim cương trăm năm nứt của Lục Cảnh Diệu bắt đầu trở nên ứt át, xóp mềm, nhẵn nhụi, yếu ớt.... Gió lạnh ban đêm vù vù thổi vào càng khiến lồng ngực thêm lạnh lẽo.

Tần Dư Kiều tỉnh lại sau khi Lục Cảnh Diệu rời giường, sau đó cô ngồi dậy, đi ra ngoài ban công thì nhìn thấy Lục Cảnh Diệu đang đứng đó. Chỉ là người đàn ông một giây trước còn mang bộ mặt bình tĩnh, một giây sau lập tức bày ra khuôn mặt hờn hờn nhìn về phía cô: “Kiều Kiều, em cũng ra đây giải sầu à.”

Giải sầu, thật đúng là từ hay, mặt Tần Dư Kiều không chút thay đổi quay về phòng.

....

Nửa đêm, Tần Dư Kiều có cảm giác khoảng giường phía sau lưng mình lõm xuống, một lát sau một cánh tay nhẹ nhàng đặt lên ngang hông cô, sau đó từ từ siết chặt lại. Theo sức dần tăng lên, Tần Dư Kiều đột nhiên hốt hoảng, cơ thể tựa như một con tôm bị luộc chín, cương cứng không nhúc nhích.

Lục Cảnh Diệu không nói lời nào, cứ lặng lẽ ôm cô như vậy, giữa hai người chỉ có tiếng hít thở. Đột nhiên Tần Dư Kiều nhớ đến lần đầu tiên của Quả Quả, khi đó cô và Lục Lục cũng ôm đến nửa đêm như thế này. Họ không ngủ, cũng không ai lên tiếng, nhưng chỉ cần tiếng hít thở của đối phương hơi tới gần một tẹo là có thể khiến cho người kia cảm thấy thỏa mãn.

Lục Cảnh Diệu từ từ dịch người, cuối cùng khi cả cơ thể dán chặt vào Tần Dư Kiều mới hài lòng bắt đầu ngủ. Tần Dư Kiều bị áp sát rất khó chịu, hơi nhích ra, Lục Cảnh Diệu nhỏ giọng nói: “Kiều Kiều, anh không làm gì cả, chỉ ôm thôi.”

Đêm đó Lục Lục cũng nói chỉ ôm thôi, nhưng sau đêm đó, Quả Quả và Lục Lục liền tiến vào trạng thái sống chung.

Tần Dư Kiều xoay người, Lục Cảnh Diệu không ngủ, đôi mắt sáng không ai bằng, sau đó Tần Dư Kiều để tay chính lên người Lục Cảnh Diệu .

Động tác này của cô khiến cả người Lục Cảnh Diệu xôn xao, lúc đang định mở miệng nói chuyện thì Tần Dư Kiều nói: “Đừng nói gì cả, ngủ đi.”

Một đêm tĩnh lặng, ngày hôm sau Tần Dư Kiều tỉnh dậy sớm hơn Lục Cảnh Diệu. Lục Cảnh Diệu rất ít khi ngủ quên, sau khi anh tỉnh lại liền Tần Dư Kiều ở dưới tầng kiểm tra cặp sách cho Hi Duệ. Tóc cô cũng buộc nửa, lúc cúi đầu kiểm tra cặp sách có vài lọn tóc rơi xuống, tăng thêm một phần an tĩnh nhu hòa.

Đột nhiên Lục Cảnh Diệu cảm thấy tất cả những điều này đều rất đáng giá, cho dù Kiều Kiều có lẽ sẽ giận anh cả đời này, anh cũng cảm thấy ông trời rất ưu ái anh. Là năm tháng khiến cho anh hiểu ra, hai người muốn ở bên nhau có rất nhiều khó khăn. Có lẽ đến lúc ở bên nhau rồi, chỉ vì một cái xoay người tùy hứng thôi cũng sẽ đánh mất tình yêu và hạnh phúc, cuối cùng không bao giờ có thể tốt đẹp như lúc ban đầu được nữa.

Lục Cảnh Diệu thay quần áo xong xuống tầng ăn sáng cùng vợ và con trai. Ăn xong bữa sáng anh và Kiều Kiều cùng nhau đưa Hi Duệ đi học, sau đó anh và Kiều Kiều sẽ tự trở về công ty của mình, khi ở trên xe thì bàn bạc chuyện buổi chiều đến viện thăm ông cụ.

Lục Hoà Thước sắp xuất viện, nhưng thời gian xuất viện càng gần ông lại càng nóng nảy. Mỗi lần Tần Dư Kiều đi thăm ông đều bị Lục Hoà Thước độc miệng châm chọc vài câu.

Nhưng Tần Dư Kiều cũng không giận, cái gì nên đáp trả thì đáp trả, nên nhận thì vui vẻ nhận, có lúc dứt khoát không nói gì, cuối cùng người khó chịu lại là Lục Hoà Thước, chẳng được bao lâu lại chủ động hỏi cô: “Vừa rồi coi như tôi không nói gì đi, cô sẽ không hẹp hòi mà không quan tâm tới tôi chứ?”

“Ba, ba không biết mỗi lần ba nói hoa quả con mua không ngon con lại đau lòng đến mức nào đâu.”

“Đau lòng cũng là hoa quả mới đúng, cô cần phải đau lòng.” Sắc mặt Lục Hoà Thước hơi thả lỏng một chút, bộ dạng sĩ diện hết như Lục Cảnh Diệu nói, “Vốn không ngon, chẳng lẽ nhất định tôi phải khen ngon sao, tôi không thể nói thật được hả?”

“Vậy ba muốn ăn quả gì, con sẽ đi mua cho ba.” Sau đó Tần Dư Kiều liền cười hùa vào với Lục Hoà Thước. Cô rất hiểu tính khí Lục Hoà Thước, cái gì cần nghe thì nghe, cái không cần nghe thì cứ để vào tai phải ra tai trái. Nhưng cô vẫn không lơ là trách nhiệm của mình, cho dù có y tá ở ngay bên cạnh, Tần Dư Kiều cũng đúng giờ đo nhiệt độ, xem lúc nào thì nên uống thuốc, hôm nay uống bao nhiêu v.v... cô đều nắm rất rõ.

Cho nên khi Lục Hoà Thước xuất viện, Lục Gia Anh đã nhận xét thái độ lục của ông đối với Tần Dư Kiều như sau: “Trước kia ba thương chị nhất, bây giờ lại là Kiều Kiều rồi. Nếu như mẹ vẫn còn sống thì hồi nhỏ thiên vị cậu sáu, bây giờ thế nào cũng chuyển sang thiên vị Kiều Kiều cho xem.”

Tần Dư Kiều lại không thấy Lục Hoà Thước thương cô chỗ nào cả, chỉ cảm thấy thân thiết hơn mà thôi. Sau đó, sau khi Lục Hoà Thước qua đời mấy ngày, mọi người ở Lục trạch nghe luật sư và quản gia đọc di chúc phân chia tài sản mới thấy Lục Hoà Thước quả thực rất thiên vị cô và Hi Duệ.

Lục Hoà Thước qua đời vào ngày 5 tháng 9, hưởng thọ 83 tuổi.

Có lúc người già ngã bệnh chỉ là chuyện chớp mắt. Tháng sáu, Lục Hoà Thước kiểm tra ra phát hiện bị ung thư gan, di căn đến tuyến dịch lim-pha.

Lúc đầu mọi người đều dấu Lục Hoà Thước, Lục Hoà Thước lại tựa như gương sáng, biết con cái dấu mình, nên khi nhập viện tính tình ông bỗng trở nên tốt hơn hẳn. Có lúc ở bệnh viện còn kể cho Tần Dư Kiều nghe chuyện bà nội Hi Duệ.

“Ba và bà ấy trước kia đúng là oan gia, cả ngày đều cãi nhau. Phụ nữ phải dịu dàng, nhưng bà ấy lại rất xấu tính, còn xoi mói hơn ba nữa. Nhưng cứ cãi nhau như vậy qua cả đời, ba cảm thấy mình hạnh phúc hơn rất nhiều người đàn ông, bởi vì người cãi nhau với ba là A Hòa.”

A Hòa là tên thời con gái của ba nội Hi Duệ, khi nhìn Lục Hoà Thước nằm trên giường bệnh cười híp mắt nhắc tên thời con gái của vợ, mỗi lần từ phòng bệnh đi ra mắt Tần Dư Kiều đều đỏ bừng ửng át.

“Trước kia mỗi lần ba và A Hòa gây gổ đều đòi ly hôn, giống như không đòi ly hôn thì sẽ cảm thấy cãi nhau không còn ý nghĩa nữa. Bây giờ nghĩ lại ba thật sự cảm thấy có lỗi với A Hòa, khi đó biết rõ bà ấy là người ăn nói chua ngoa nhưng lại dễ mềm lòng, vậy mà mỗi lần cãi nhau lại còn cố ý chọc vào nỗi đau của bà ấy.... Vợ lão Lục à, con nói xem lúc ấy A Hòa sẽ đau lòng biết nhường nào?”

“Mẹ nhất định cũng biết tính khí của ba, mẹ sẽ không so đo với ba đâu.”

“Không phải.” Lục Hoà Thước nói chắc nịch, lúc nói khoe miệng lại mang theo chút hồi tưởng hạnh phúc, “A Hòa rất keo kiệt, nếu như sau lần ly hôn đó không phải ba chủ động muốn phục hôn, thì chắc chắn bà ấy sẽ không chủ động quay lại với ba.”

Lúc Tần Dư Kiều ra khỏi bệnh viện mới hỏi Lục Cảnh Diệu: “Mẹ anh và ba anh đã từng ly hôn à?”

Lục Cảnh Diệu nhớ tới chuyện cũ cũng có chút dở khóc dở cười: “Lúc anh mười tám tuổi bọn họ ly hôn, nhưng khi ấy anh đang ở nước ngoài nên cũng không rõ lắm. Lúc nghỉ hè trở về, bọn họ đã quay lại với nhau rồi.”

Lục Hoà Thước nói, cãi nhau chính là vợ chồng.

Mấy ngày sau, Lục Hoà Thước luôn ở trong trạng thái đa cảm, lúc Tần Dư Kiều thăm Lục Hoà Thước còn tưởng là ông buồn vì cảm thấy áy náy với bà nội Hi Duệ, cho nên an ủi: “Ba đừng buồn, chắc mẹ sẽ không giận ba đâu.”

“Không phải ba sợ bà ấy tức giận.” Lục Hoà Thước quay đầu nói, “Chỉ là hơi nhớ bà ấy rồi, con nói xem nếu như ba và A Hoà bớt nóng hơn một chút thì đời này ba và bà ấy sẽ vui vẻ hơn rất nhiều phải không... Nhưng nếu như không nóng tính thì bà ấy cũng không phải là A Hoà rồi...” Lục Hoà Thước lại mâu thuẫn.

Tần Dư Kiều hỏi Lục Cảnh Diệu về chuyện tình cảm của ba mẹ anh, lúc Lục Cảnh Diệu trả lời cũng có một thoáng trầm tư: “Hai người là mẫu người nam chủ ngoại nữ chủ nội điển hình, nhưng đều rất cứng đầu cho nên chuyện va chạm là không thể tránh khỏi.” Lục Cảnh Diệu nói xong, còn thêm một câu, “Rất nhiều chuyện chúng ta nên rút kinh nghiệm từ thế hệ trước. Mặc dù cãi nhau, chiến tranh lạnh với nhau cũng vẫn sống được, nhưng cuộc đời ngắn như vậy, tại sao lại phải phí hoài thời gian vào những phút giây không vui vẻ.”

Những lời này của Lục Cảnh Diệu là muốn với với Tần Dư Kiều. Tần Dư Kiều quay đầu đi, Lục Cảnh Diệu tiếp tục lái xe, sau một lát lại mở miệng: “Anh chỉ là tình cảm bộc phát mà thôi.”

Trong khoảng thời gian này, luôn có quá nhiều tình cảm bộc phát, Tần Dư Kiều cũng vậy. Cho nên cô định tìm cơ hội nói chuyện nghiêm túc với Lục Cảnh Diệu, nói mọi chuyện ở Edinburgh, nói chuyện về tương lai.

Nhưng sau khi Lục Hoà Thước qua đời, chuyện phân chia tài sản khiến cô và Lục Cảnh Diệu không còn thời gian.

Lục Hoà Thước chia 6% cổ phần của Lam Điền cho Lục Hi Duệ, trong di chúc còn dặn: Trước khi Lục Hi Duệ lập gia đình, những cổ phần này đều được đứng tên Tần Dư Kiều mà không phải Lục Cảnh Diệu.

Trong tất cả con cháu của Lục Hoà Thước, Tần Dư Kiều khiến không ít người đổ mắt. Nhưng trước mắt mấy người đó không thể không lấy lòng cô, bởi vì cổ phần của cô và Lục Cảnh Diệu cộng lại là cổ đông lớn nhất ở Lục thị.

Theo di chúc của Lục Hoà Thước, nhà họ Lục không tan, mặc dù đã phân chia toàn bộ tài sản, trừ công ty con thì “Lam Điền” - được ví như linh hồn của ông Lục - là do mấy anh em nhà họ Lục cùng nhau quản lý. Mặt khác, về sau dù không cần về nhà ăn cơm mấy lần mỗi tháng nữa, nhưng ngày lễ ngày tết thì phải trở về nhà cũ, mà chuyện ở nhà cũ tất cả giao cho Dương Nhân Nhân.

Nhà cũ giao cho Dương Nhân Nhân không ngoài dự đoán của mọi người, việc không ngờ là Dương Nhân Nhân lại bảo Tần Dư Kiều giúp bà một tay. Khi Dương Nhân Nhân nói vậy, Tần Dư Kiều và Lục Cảnh Diệu liếc mắt nhìn nhau, mở miệng: “Chị dâu, tính em đoảng, thật sự không thích hợp lo liệu việc quản lý. Huống chi mấy năm này em còn phải quản lý Tần Ký.... Dĩ nhiên nếu như chị cần em giúp một tay, em nhất định sẽ tới.” Giọng Tần Dư Kiều vốn nhỏ nhẹ, cộng thêm mấy ngày nay bị khản giọng, nếu như không cẩn thận nghe kỹ sẽ có nhiều chỗ nghe không rõ. Vậy nên Tần Dư Kiều nói xong, Lục Cảnh Diệu lặp lại lời cô nói một lần nữa: “Đúng vậy, tính Kiều Kiều không thích hợp quản lý, sang năm anh tư và chị dâu sẽ từ nước ngoài trở về, em tin rằng để chị dâu giúp đỡ sẽ thích hợp hơn. Cái nhà này cứ giao cho chị, mọi người thấy đúng không, anh ba, anh tư, chị dâu?”

Trương Kỳ nhìn Lục Cảnh Diệu: “Vậy để cho chị dâu cả và em tư trông nom đi, tôi lại càng rảnh.”

Vì tang lễ của Lục Hoà Thước, tất cả người nhà họ Lục bao gồm con cháu từ nước ngoài đều trở về tập trung ở Lục trạch. Lục trạch to như vậy lập tức trở nên náo nhiệt, trong nhà còn có vài đứa cháu khá lạ mặt do ở nước ngoài lâu năm.

Ngày kia chính là tang lễ của Lục Hoà Thước, nhà họ Lục lại ồn ào. Ngày đó đến phiên Lục Cảnh Diệu túc trực bên linh cữu, Hi Duệ đứng ở bên cạnh Lục Cảnh Diệu lặng lẽ đốt giấy tiền vàng cho ông nội. Tần Dư Kiều đi tới ôm con trai vào lòng, bởi vì đã muộn rồi nên Tần Dư Kiều phải dỗ Hi Duệ ngủ.

Lục Hi Duệ mấy ngày nay rất ngoan, từ sau trận khóc khi Lục Hoà Thước qua đời thì mấy ngày nay cậu chưa bao giờ âm ỉ làm phiền đám người lớn bận rộn, ngay cả rơi nước mắt cũng len lén trốn đi, nước mắt rơi xuống cũng nhau chóng lau đi. Là một đứa trẻ ngoan kiên cường lại hiểu chuyện.

Tần Dư Kiều ôm Hi Duệ ngủ say từ linh đường đi tới đại sảnh lại gặp Lục Nguyên Đông. Mặc dù Tần Dư Kiều không hiểu sao mấy ngày nay Vương Bảo Nhi không ở bên cạnh Lục Nguyên Đông, nhưng cũng không hỏi nhiều. Cô cũng giống mọi người, đã bận rộn đến mức không còn sức quan tâm đến những chuyện khác nữa rồi.

Tần Dư Kiều đắp chăn cho Hi Duệ, lúc đi xuống với Lục Cảnh Diệu thì gặp Lục Nguyên Đông ở đại sảnh, bên cạnh anh ta là rất nhiều con cháu của Nhà họ Lục. Bọn họ khá khách khí với Tần Dư Kiều, mấy ngày nay cổ họng Tần Dư Kiều đau không nói được cho nên rất ít khi mở miệng nói chuyện, chỉ gật đầu cho qua. Cô là bề trên nhỏ nhất ở nhà họ Lục nên họ còn cảm thấy kỳ kỳ, nhưng mấy ngày nay nhìn cô hòa nhã xử lý chuyện nào ra chuyện nấy, nên mọi người cũng dần cảm thấy gần gũi.

Lúc Tần Dư Kiều từ cầu thang đi xuống, Lục Nguyên Đông cũng không nhìn cô, thậm chí anh ta còn cố ý không nhìn Tần Dư Kiều, nhưng tầm mắt vẫn không tự chủ được liếc về phía cô.

Ở trên sàn đá hoa cương màu đen có thể soi rõ bóng người, Tần Dư Kiều mặc bộ váy công sở màu đen làm nổi bật lên làn da trắng như sứ nhẵn nhụi của cô. Dưới làn váy là một đôi giày cao gót bảy cm, lộ ra bắp chân thon dài trắng nõn, rồi đến mắt cá chân tinh xảo khéo léo, có cảm giác xinh đẹp cao quý như ánh trăng. Cái cảm giác dịu dàng lại tinh xảo không phô trương này khiến cho người khác không dời mắt được.

Lục Nguyên Đông thu hồi tầm mắt, yên lặng cúi đầu. Anh ta nhớ tới những lời Lục Cảnh Diệu nói hôm qua. Hôm qua là đến lượt chỉ cả túc trực linh cữu, trên đường anh ta đến linh đường đã gặp Lục Cảnh Diệu, sau đó ngồi xuống tán gẫu.

“Thật ra cháu không cần đi Tây Bắc đâu, nếu muốn rèn luyện, chi nhánh công ty ở nước ngoài có nhiều chức vụ thích hợp cho cháu hơn.”

“Chú, cháu đã nghĩ kỹ rồi, ba mẹ cháu cũng đã đồng ý với quyết định này. Trước cho tới nay, cháu đều được ba mẹ và ông nội bao bọc, thế cho nên dù có lớn xác thì vẫn không biết mình muốn cái gì, nhìn người nhìn chuyện cũng hay bị nhầm.”

“Cháu tự mình quyết định là được rồi, nhưng đến Tây Bắc nhất định sẽ rất gian khổ, cháu phải chuẩn bị sẵn sàng. Lần này cháu đi không phải lấy thân phận của cháu đích tôn nhà họ Lục mà là nhân viên của Lục thị.”

Nếu Lục Nguyên Đông đã chuẩn bị kỹ càng thì có vài vấn đề không thể nào không nghĩ đến. Ban đêm tĩnh lặng xinh đẹp, nhà họ Lục phủ trong hai màu đen trắng, khiến đêm tối cũng nhuộm không khí bi thương.

Chỉ có điều bi thương của đàn ông giấu ở trong lòng.

Lúc Lục Nguyên Đông sắp đi, Lục Cảnh Diệu nhắc tới Vương Bảo Nhi: “Địa chỉ của cô Vương chú đã đưa cho cháu rồi đấy, bây giờ hai đứa có thể nối lại duyên cũ rồi.”

Lục Nguyên Đông cười: “Chú, chú không sợ ông nội tức giận nhảy khỏi quan tài sao?”

“Có gì phải sợ.” Lục Cảnh Diệu toàn thân màu đen, gương mặt tuấn tú có thêm một phần nghiêm túc, “Nếu như cháu và cô Vương tiểu thư thật lòng yêu nhau, vậy thì coi như chú làm một chuyện tốt. Còn nếu không phải như vậy thì cho dù chú có cho cháu số điện thoại cháu cũng sẽ vứt vào sọt rác thôi, đúng không?”

Lục Nguyên Đông cũng không muốn nói thêm về Vương Bảo Nhi nữa, là chính Lục Cảnh Diệu nói xong liền cười: “Thật sự yêu một người là không so đo quá khứ của người ấy Hơn nữa về quan hệ trước kia của cô Vương và chú ba, ông nội cũng không có chứng cứ. Lần đó chú nhìn thấy cô Vương, cảm thấy cô ấy khóc thê thảm như vậy, xem ra là thật lòng với cháu đấy.”

Lục Nguyên Đông cảm thấy Lục Cảnh Diệu thật quá đáng ghét, nhưng không hiểu sao lại khiến anh thoải mái hơn rất nhiều. Anh đánh cho chú mình một phát thật mạnh: “Chú út, chú đang cười cháu đấy à?”

Lục Cảnh Diệu mím môi, liếc nhìn cháu cục trắng dưới ánh đèn đang lặng lẽ tỏa ra ánh sáng trắng, sau đó anh ngước mắt nói: “Chuyện này Kiều Kiều không biết, cháu đừng nói với cô ấy.”

Tại sao Lục Cảnh Diệu không nói cho Tần Dư Kiều biết ư. Ngày đó ông cụ bảo anh xử lý chuyện Vương Bảo Nhi, anh đã cho người điều tra mọi chuyện. Sự thật đã vượt ra khỏi suy nghĩ của anh. Nếu như lấy người tình hay bạn gái của Lục Cảnh Thành làm mồi, thì sẽ phát hiện tất cả đám phụ nữ đó đều khá giống nhau. Gần như là cùng chiều cao, giống nhau cái cảm đáng yêu rất đặc biệt, cùng kiểu môi đỏ mọng răng trắng, lúc cười khoe mắt cũng sẽ nhướn lên....

Trước có hồ sau có sỏi, cưới một người vợ quá xinh xắn thật sự là phải lo trong lo ngoài mà. Không phải Lục Cảnh Diệu không lo Lục Cảnh Thành có ý đồ với Tần Dư Kiều.

Dù loại tâm tư này có biến thành hành động hay không thì nó đều không trong sáng, thậm chí sẽ trở thành vết nhơ của cả gia tộc. Không phải Lục Cảnh Diệu không tin tưởng Tần Dư Kiều mà là anh không muốn chuyện đó ảnh hưởng đến tình cảm của anh và cô. Nếu như có thể, anh không muốn Kiều Kiều thấy những thứ xấu xí này, cô chỉ cần làm việc mình thích, không quên ở bên cạnh anh, sống bên cạnh Duệ Duệ cùng anh và con gái nhỏ sau này của bọn họ.

....

Sau khi tang lễ của Lục Hoà Thước kết thúc, nhà họ Lục lại từ từ khôi phục sự yên bình. Lục Nguyên Đông đi Tây Bắc, phụ trách hạng mục khai phá năm năm của Lam Điền. Lục Cảnh Thành ra nước ngoài, bảo là muốn học lên tiến sĩ, sau đó Trương Kỳ lập tức mang con gái đi cùng. Dương Nhân Nhân cùng Lục Cảnh Thịnh chuyển đến nhà cũ ở.

Sau này, vào ngày tết hàng năm, mọi người từ mọi miền mọi nước đều trở về tụ họp. Gặp mặt xong lại vội vã rời đi.

Dương Nhân Nhân luôn nói nhà cũ không cần nhiều người phục vụ, nhưng bà chưa bao giờ sa thải bất cứ ai. Lục Hoà Thước đi rồi, hoa cỏ lúc trước ông cụ trồng giờ được người làm chăm sóc kỹ càng mỗi ngày.

Lục Hi Duệ dưới sự giúp đỡ của Lục Cảnh Diệu đã trồng một cây con ở góc vườn hoa nhà cũ. Lúc trồng cây xong, Lục Hi Duệ kéo Tần Dư Kiều đến xem, hưng phấn nói với cô: “Mẹ, ba nói về sau có em gái sẽ trồng thêm một cây con nữa bên cạnh cái cây này, sau đó thì xem em lớn nhanh hơn hay cây lớn nhanh hơn.”

Tần Dư Kiều đưa tay lau cái trán đổ đầy mồ hôi của Duệ Duệ, “Duệ Duệ thích em gái hay là em trai?”

Lục Hi Duệ ngẩng đầu nhìn Tần Dư Kiều, có chút do dự: “Con có thể nói thật không?”

Tần Dư Kiều: “Đương nhiên rồi.”

“Em trai ạ.” Lục Hi Duệ nghĩ đến chuyện sau này mình sẽ có một đứa em trai, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên vui sướng, “Mẹ, con có rất nhiều đồ chơi có thể cho em trai, nhưng em gái thì.... Con bé chắc sẽ không thích thứ con đưa.”

Tần Dư Kiều ôm Lục Hi Duệ vào trong lòng: “Vậy thì mẹ sinh cho Duệ Duệ một đứa em trai.”

Lời này của Tần Dư Kiều truyền vào tai Lục Cảnh Diệu, anh không nhịn được nói với Tần Dư Kiều một câu: “Chờ 8 tháng sau, nếu như em sinh ra một đứa con gái, xem lúc đó em giải thích với Duệ Duệ thế nào.”

Tần Dư Kiều xem thường: “Bụng của em, em muốn cái gì thì là cái đó.”

Lục Cảnh Diệu: “Vậy mình em có thể sinh con sao?”

Tần Dư Kiều tức giận, Lục Cảnh Diệu vội vàng chạy đến dỗ dành cô, mặt mày hớn hở ôm bà xã vào trong lòng: “Kiều Kiều, nhưng mà anh lại thích con gái, sao em không cân nhắc ý kiến của anh một chút chứ?”

Mới hơn một tháng, bụng Tần Dư Kiều cũng chưa lộ ra, eo chỉ to thêm 1,5 centimet mà thôi. Cho nên có lúc nếu không phải Lục Cảnh Diệu nhắc cô, thì cô cũng quên mất rằng mình đang mang thai.

Giống vậy sáng hôm nay vậy, Tần Dư Kiều định đi giày cao gót dạo phố, Lục Cảnh Diệu ở sau lưng nhắc nhở cô: “Kiều Kiều, con gái.” Sau đó Tần Dư Kiều mới nhớ ra mình đang mang thai, cẩn thận đứng thẳng dậy, tay phải đặt ở trên bụng mình: “Cục cứng, thật xin lỗi, mẹ sơ suất quá.”

Mỗi lần Lục Cảnh Diệu thấy Tần Dư Kiều có vẻ chờ mong, cẩn thận hoặc hốt hoảng khi sơ ý vì mang thai thì anh rất muốn chụp lại.

Anh nghĩ, lúc “Quả Quả” mang thai chắc cũng giống thế này. Thời gian ưu ái anh, đem những thứ anh đã bỏ lỡ trả lại cho anh.

Lúc đứa nhỏ trong bụng Tần Dư Kiều được bốn tháng, Lam Điền quay phim từ thiện quảng cáo. Địa điểm quay khá xa, là trường tiểu học xây bằng tiền công ích của Lục thị.

Khi đó đúng lúc Hi Duệ nghỉ tết, Tần Dư Kiều quay đầu nhìn về phía Lục Cảnh Diệu: “Em cũng muốn đi.”
Ngừng một lát lại nói, “Duệ Duệ cũng muốn đi, anh đi hay không tùy anh.”

Trời đất bao la, phụ nữ có thai là lớn nhất.

Lục Cảnh Diệu đi cùng vợ con đi năm, sáu tiếng đến thị trấn nhỏ xa xôi kia. Nhưng lúc đến nơi, Tần Dư Kiều phát hiện chuyện không như mình nghĩ.

Đầu tiên bởi vì cô là phụ nữ có thai nên Lục Cảnh Diệu dẫn bác sĩ theo. Sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của cô nên Lục Cảnh Diệu bảo bác sĩ sang xe khác đi, vậy nhưng nếu cô không cẩn thận nhưc đầu hay cảm sốt thì bác sĩ sẽ xuất hiện trước mặt cô ngay lập tức.

Sau đó là trưởng thôn dùng thảm đỏ trải đường hoan nghênh bọn họ, tiếng pháo hoa tiếng la hét hòa vào nhau. Cô và Duệ Duệ, Lục Cảnh Diệu ở tại nhà khác tốt nhất thị trấn.

Đến nhà khách, chỉ cần nhìn một lần không cần nghĩ cũng biết đồ bên trong vừa được mua mới.

Trưởng thôn còn nói, buổi tối có văn nghệ.

Tần Dư Kiều thật sự không nghĩ rằng vì mình đột nhiên nổi hứng mà làm phiền nhiều người như thế. Lúc đầu cô đơn giản chỉ nghĩ rằng muốn đưa Duệ Duệ đi cảm nhận hương vị thôn quê, mong Duệ Duệ có thể kết bạn với nhiều đứa trẻ bên ngoài thành phố S, làm bạn với những người bạn có điều kiện sống khác cậu, để thằng bé xem thế giới của bọn họ có gì khác biệt.

Có một số việc, Tần Dư Kiều cho là Duệ Duệ không biết, nhưng thực ra Duệ Duệ còn làm tốt hơn cô.

Trước khi xuất phát mấy ngày nữa, Hi Duệ bắt đầu sắp xếp lại quần áo và đồ chơi của mình. Tần Dư Kiều thấy Hi Duệ đóng gói quần áo và những đồ chơi cậu yêu thích nhất, chứ không quên tặng những thứ mình không thích như nhiều người khác. Đó không phải là quên tặng, mà là bố thí.

Sau đó Lục Hi Duệ lại chuyển từ trường học về rất nhiều quần áo. Cậu còn nói thầy giáo cũng tổ chức hoạt động quên góc, trong đó có quần áo, văn phòng phẩm, còn có tiền tiêu vặt của các bạn khác nữa.

Lục Hi Duệ cũng đóng góp một nửa tiền tiêu vặt của mình, còn dư lại gần nửa cậu nói muốn mua quà tặng cho em gái.

“Tại sao lại là em gái?” Tần Dư Kiều hỏi, “Không phải Duệ Duệ thích em trai sao?”

Lục Hi Duệ đột nhiên đỏ mặt: “Thật ra thì em gái cũng rất đáng yêu. Mẹ à, về sau con cũng sẽ chơi với em gái, không phải con không thích em gái chỉ thích em trai đâu.”

Tần Dư Kiều thật sự rất vui mừng khi con trai mình có thể hiểu chuyện như vậy. Dĩ nhiên cô không biết là Lục Cảnh Diệu đã sớm bí mật “Đe dọa” Hi Duệ.

Nguyên văn thế này: “Em trai cái gì mà em trai, nếu như mẹ sinh em gái, em gái sẽ rất đau lòng. Ba sẽ nói với em gái con rằng con không thích em.”

Lục Hi Duệ thật sự rất lo lắng ba tố cáo với em gái, cho nên có cơ hội là lại nói với Tần Dư Kiều: “Mẹ, không phải con không thích em gái, chờ sau khi em gái ra đời, mẹ đừng nói con không thích em nhé.”

Tần Dư Kiều : “...”

Trưởng thôn tổ chức buổi biểu diễn văn nghệ có tổng cộng mấy tiết mục. Ngoại trừ tiết mục của các em tiểu học, còn có người già và phụ nữ trong thôn nữa. Bọn họ nói rất nhanh, dùng tiếng phổ thông Tần Dư Kiều nghe không hiểu diễn một tiểu phẩm. Không lờ lẹt hoa mỹ lại khiến Tần Dư Kiều ấm lòng chua xót.

Cô nghiêng đầu nhìn về phía Lục Cảnh Diệu, người đàn ông bình thường xem tiểu phẩm, tấu nói [1] chẳng bao giờ cười này hiện giờ cũng đang cong khóe môi. Một tiểu phẩm trong đó có một bà vợ tướng lăm ông chồng có bồ. Người diễn vai cô vợ đúng là có tài diễn xuất thiên phú, ngoại trừ không thể nói tiếng phổ thông nhuần nhuyễn như diễn viên ra thì thần thái, động tác, ngôn ngữ của cô ấy hoàn toàn có thể so với diễn viên chuyên nghiệp.

Lục Cảnh Diệu căng mắt lên nhìn, chặc chặc hai tiếng: “Bà vợ này cũng thật lợi hại, ông chồng có bồ, cô ta cũng liền đi lén phét.”

Tần Dư Kiều liếc Lục Cảnh Diệu một cái: “Em lại cảm thấy người vợ này rất đáng để nhiều phụ nữ học tập.”

Lục Cảnh Diệu ghen một ngụm máu ở cổ họng, lỗ tai linh hoạt của Lục Hi Duệ nghe thấy điều mình không hiểu bèn ngẩng đầu hỏi ba: “Ba, lém phéng là gì?”

Lục Cảnh Diệu rũ mắt nhìn con trai: “Lém phéng chính là lém phéng, chưa thấy ăn trộm bao giờ à?”

Mặc dù văn nghệ rất hay, nhưng khi trở về Tần Dư Kiều lại có chút khó chịu tự trách, cảm giác mình thật sự không nên làm phiền đến nhiều người như vậy.

“Em thật đúng là không có đầu óc...”

Khi một người phụ nữ tự kiểm điểm cũng giống như khi họ nghi ngờ vậy, suy nghĩ rất sâu xa. Chuyện không có giờ cũng thành có.

“Em đúng là điển hình cho người ăn no rồi việc.” Tần Dư Kiều ôm cái bụng hơi nhô lên của mình, “Rõ ràng là muốn làm chuyện tốt, kết quả lại làm phiền nhiều người như vậy. Duệ Duệ còn giỏi hơn em...”

Lục Cảnh Diệu vội vàng trấn an, những lời hay tiếng đẹp có thể nói đều nói hết, muốn cho Tần Dư Kiều thoải mái hơn. Nhưng Lục Cảnh Diệu nói một tràng, bà xã vẫn chưa vui vẻ, làm thế nào đây.

Ngày hôm sau, Lục Hi Duệ gọi Tần Dư Kiều dậy rất sớm: “Mẹ, hôm nay chúng ta phát quà cho các bạn ở đây, mẹ mau dậy đi.”

Tần Dư Kiều vội vã ngồi dậy, Lục Cảnh Diệu ở bên cạnh phục vụ, nhưng Tần Dư Kiều không cho, tốc độ mặc quần áo rất nhanh, chỉ loáng một cái đã mặc quần áo vào rửa mặt xong, sau đó còn thúc giục Lục Cảnh Diệu.

Tần Dư Kiều mặc một bộ chiếc áo len màu xanh nhạt, trên đầu đội một cái mũ màu đỏ làm Lục Cảnh Diệu nhớ tới Quả Quả ở Edinburgh.

Một người phụ nữ, hai gương mặt bất đồng, nhưng người hạnh phúc đều có vẻ mặt giống nhau. Lúc cười lông mày cong cong, tức giận cũng mang vẻ quyến rũ, kể cả lúc nhíu mày khi tức giận tự trách cũng giống...

Đúng lúc này, người phụ nữ cầm tay con trai đi tới cửa quay đầu thúc giục Lục Cảnh Diệu: “Lục Tiểu Lục, nhanh lên nào.”

Lục Cảnh Diệu nở nụ cười đi theo phía sau. Người đàn ông hạnh phúc, cho dù có vất vả thì cũng vẫn hạnh phúc.

[HẾT TRUYỆN]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ken-ca-chon-canh>